

MẠCH NGÔN XUYÊN

Yêu không chăm trì

"REVIEW BY LÂM TÂN"

<https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105/>

Mục lục

[Chương 1-10](#)

[Chương 11-20](#)

[Chương 21-30](#)

[Chương 31-46](#)

[Chương 47-58](#)

[Chương 59-67](#)

[Ngoại Truyện](#)

YÊU KHÔNG CHẬM TRỄ

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 1-10

Lục Tinh vừa xuống máy bay, chào đón cô là thời tiết cuối thu, từng cơn gió thổi mạnh, cô hít một hơi thật sâu, siết chặt áo khoác ngoài, bước chân lảo đảo như đi trên mây theo dòng người ra ngoài.

Từ khi quyết định về nước đến giờ chưa đầy một tuần lễ, cô thật sự đã trở về rồi.

Đêm khuya, ánh đèn ở đại sảnh sân bay sáng trưng, lác đác người chờ chuyển bay, cô kéo hai vali nặng nề nhìn bốn phía, không thấy Diệp Hân Nhiên. Đã hứa máy bay hạ cánh là đến đón, vậy người đâu rồi?

Lấy điện thoại di động ra mới phát hiện đã quên mở máy, vừa khởi động xong thì Diệp Hân Nhiên gọi đến, giọng ỉu xìu: "Cậu xuống máy bay rồi sao?"

Lục Tinh trả lời: "Ừ, tớ không thấy cậu..." Sau đó dáo dác nhìn xung quanh.

Diệp Hân Nhiên giống như đang ở trước mặt cô: "Đừng tìm nữa, có thể do quá hưng phấn khi biết tin cậu trở về, tớ đã phạm lỗi, đêm nay phải tăng ca suốt đêm để sửa lại! Tiền thưởng tháng này coi như tiêu rồi, bây giờ tớ vẫn còn đang ở công ty đây này..."

Công việc phạm sai lầm sao lại trách cô? Lục Tinh mấp máy môi, lại nghe Diệp Hân Nhiên nói tiếp: "Tinh Tinh à, tuy tớ không thể đi đón cậu, nhưng cậu cũng đừng đau buồn!"

Lục Tinh thoáng im lặng, cô cảm thấy đau buồn thì làm được gì chứ? Thành phố này trừ Diệp Hân Nhiên ra, ngay cả một người bạn cô cũng không có, bây giờ chỉ một thân một mình cùng hai chiếc va li đi tới đi lui nơi thành phố xa lạ này, không buồn mới lạ.

Xoa xoa điện thoại, cô thì thầm: "Đau buồn cũng đành chịu thôi. Bây giờ tớ tìm cậu ở đâu?"

"Cậu gọi xe đi thẳng đến công ty tớ đi. Bên này công việc cũng gần hoàn tất, đến lúc đó chúng ta cùng nhau về nhà!"

"Ok!"

Lục Tinh kéo hành lý ra ngoài, ngồi máy bay quá lâu, thân thể không còn chút sức lực, cảm giác hành lý càng lúc càng nặng. Diệp Hân Nhiên đã giúp cô thuê nhà từ trước, có thể dọn vào ở ngay. Nếu hiện tại cầm chìa khóa trong tay, cô thật sự chỉ muốn phi về nhà nằm.

Lên taxi, trên đường không nói gì, chỉ nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Thành phố này phát triển nhiều hơn cô tưởng, có những con đường chỉ còn nhớ mang máng.

Đến dưới tầng công ty Diệp Hân Nhiên, cô gọi điện thoại cho cô bạn, sau đó đứng đợi. Cô ôm chặt hai tay, rùng mình một cái, gió thu ở thành phố B vẫn lạnh như thế.

Diệp Hân Nhiên hấp tấp từ trong tòa nhà lao ra, dang rộng hai cánh tay ôm chặt Lục Tinh, ngữ điệu sung sướng: "Mong mỗi cả tám năm trời, cuối cùng cậu chịu trở về rồi!"

"Là bảy năm rưỡi!" Lục Tinh cười cười sửa lại, rồi bổ sung thêm, "Hơn bảy tháng trước chúng ta đã từng gặp nhau ở New York, cậu thiếu tớ một tháng lương."

Diệp Hân Nhiên ho khan vài tiếng. Trước kia cô và Boss đi công tác, anh ta tốt bụng cho cô nghỉ hai ngày. Hai ngày đó, Lục Tinh đóng tròn vai dân bản địa, hết sức nhiệt tình cùng cô bạn shopping thả ga.

Cô cầm lấy một vali của Lục Tinh, giọng hào hứng: "Đi! Hôm nay chị đưa cưng chơi thâu đêm!"

Bả vai Lục Tinh sụp xuống: "Tớ ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ. Đêm nay tha cho tớ đi. Hôm khác chúng ta đi."

Diệp Hân Nhiên vội vàng dừng bước, quay đầu lại nhìn sắc mặt mệt mỏi của Lục Tinh, đưa tay vỗ ót một cái, cười cười: "Tớ quên mất! Để hôm nào cũng được. Bây giờ về trước, giường chiếu tớ đã trải rồi."

Trở lại căn nhà mới thuê đã là mười hai giờ, Lục Tinh quan sát một lượt, có hai phòng ngủ một phòng khách, đầy đủ thiết bị gia dụng, còn rất mới, cộng thêm Diệp Hân Nhiên đã tốn công sức trang trí lại, toàn bộ không gian trông thật ấm áp.

Lục Tinh vừa đặt va li xuống, cả người ngã lên sofa. Diệp Hân Nhiên nôn nóng tranh công ngồi xuống cạnh cô, "Thấy thế nào? Không tệ đúng không?"

Lục Tinh dường như nhớ ra chuyện gì đó, cô đứng phắt dậy chạy vào phòng ngủ, liếc qua ga giường hình ngôi sao màu lam nhạt mới tinh, quay đầu nở nụ cười tươi: "Cực kì tốt, phục vụ đẳng cấp năm sao." Dứt lời, thả người lên giường, buông lỏng toàn thân.

Diệp Hân Nhiên vào theo, nằm sấp trên giường, hai khuỷu tay chống xuống giường đỡ lấy khuôn mặt, mở miệng cười tủm tỉm: "Đương nhiên rồi, tớ sợ cậu chỉ cần không hài lòng một chút xíu thôi sẽ bỏ về lại Mỹ không thèm dự đám cưới của tớ!"

Lục Tinh trừng mắt: "Đám cưới của cậu không phải mùa xuân năm sau sao? Còn mấy tháng nữa mà. Hơn nữa... Tớ không có ý định quay lại."

Cô biết rõ Diệp Hân Nhiên luôn muốn cô về nước. Đã nhiều năm trôi qua, vẫn chưa tìm được một cái cớ để quay về. Nơi này, ngoại trừ Diệp Hân Nhiên, chắc chẳng có ai mong ngóng cô về đây.

Khi Diệp Hân Nhiên kêu cô nhanh nhanh chóng chóng về làm phù dâu, cô còn đang bận rộn tìm công việc mới. Đột nhiên, lúc ấy cô nhận ra dường như mình đã có lý do thích hợp ... đường đường chính chính quay về.

"Thật không?" Diệp Hân Nhiên vẫn còn lo lắng.

Năm đó Lục Tinh nói đi là đi, hơn nữa đi biên biệt không trở lại, hai người có khoảng bốn năm không gặp nhau, cô ta giận đến mức muốn tuyệt giao; nhưng nghĩ lại, nếu như cô ta thực sự tuyệt giao với Lục Tinh... Lục Tinh thật quá đáng thương.

"Thật!" Lục Tinh chợt nhớ ra lúc trước có gửi CV (1), bật dậy mở máy tính lên, đã có hồi âm rồi, bên đó hẹn cô mười giờ sáng mai phỏng vấn.

(1) CV: sơ yếu lý lịch xin việc

"Ngày mai phỏng vấn?" Diệp Hân Nhiên xích lại gần, lơ ngơ nhìn Lục Tinh, "Cậu vẫn còn ý định bước chân vào ngành này à?! Giới giải trí quá phức tạp. Cậu là du học sinh, không quá khó để tìm được một công việc ổn định, có phúc lợi tốt. Tại sao phải làm việc này?"

Lục Tinh ghi chú lại địa chỉ, rồi tắt máy tính: "Tớ chỉ là quản lí, không trở thành minh tinh. Khi còn học đại học, tớ đã từng làm qua công việc này, hơn nữa tiền lương và tiền thưởng rất cao đấy."

Quan trọng là nhiều tiền sao?

Diệp Hân Nhiên liếc mắt: "Cậu vội vã tìm việc như vậy làm gì? Chẳng phải cứ dành một hai tháng nghỉ ngơi cho đã! Vừa trở về đã đi làm, cậu có mệt hay không hả?"

"Này... Không phải vì để kiếm tiền mừng cưới cho cậu sao?" Lục Tinh lơ đãng, mở hành lý ra lấy áo ngủ chuẩn bị đi tắm.

"Cậu đâu phải không có tiền gửi ngân hàng, tiền mừng của tớ..." Diệp Hân Nhiên đen tối ngẫm nghĩ phải chăng Lục Tinh muốn tặng cho cô một 'Đại hồng bao'?

"Tớ muốn kiếm tiền sắm sửa áo cưới lấy chồng được chưa?!" Lục Tinh cười cười, đứng dậy đi tắm.

Diệp Hân Nhiên nhìn theo bóng lưng cô: "Ngay cả bạn trai cũng còn chưa thấy đâu, vậy mà đã nghĩ đến việc sắm sửa đồ cưới rồi... Lục Tinh, sao tớ chưa phát hiện ra cậu là loại người này nhỉ?"

Bước chân Lục Tinh chợt khựng lại một chút, trước khi đóng cửa phòng tắm lộ đầu ra: "Chuẩn bị trước cho chắc!"

Diệp Hân Nhiên nhìn cánh cửa phòng tắm đóng lại. Cô ngẫm nghĩ hình như cũng có lý, nhưng mà... Chuyện quan trọng nhất không phải là tìm bạn trai trước ư?!

Vì vậy cô lại nói vọng vào trong: "Có đồ cưới mà không có bạn trai và chuyện đàn ông mua váy mà không có bạn gái có gì khác nhau sao?"

Câu này nghe sao đen tối vậy? Lục Tinh giả vờ như không nghe, mở vòi hoa sen lên.

Lục Tinh tắm xong đi ra, Diệp Hân Nhiên lấy ra một bộ áo ngủ trong hành lý của cô cũng đi tắm.

Hai người nằm trong chăn nói chuyện phiếm, Diệp Hân Nhiên hỏi: "Nhiều năm như vậy không về, có cảm giác bồi hồi khi về quê cũ không?"

Lục Tinh vô thức mỉm cười: "Có chứ! Có chút hồi hộp, có chút xúc động. Vừa rồi nói chuyện với bác tài mà còn lắp ba lắp bắp. Đến tận bây giờ vẫn cảm giác như đang mơ, nhưng thật sự tớ rất vui."

Cảm giác không thể kiềm chế, bồn chồn và háo hức, những cảm xúc trái ngược đan xen vào nhau... cũng có thể... không chỉ dừng lại ở những điều ấy...

Ngày hôm sau Diệp Hân Nhiên dậy rất sớm, chọn đại một bộ quần áo, còn chưa chịu rửa mặt, vừa mang giày vừa nói: "Tớ về trước thay quần áo, đêm nay tớ và Quan Nghị mời cậu bữa tiệc tẩy trần. Muốn ăn gì tùy thích!"

Diệp Hân Nhiên và bạn trai Quan Nghị cũng ở tiểu khu này, chỉ có điều đó là 'nhà tân hôn'. Lục Tinh hé mở mí mắt nặng trĩu, nhẹ giọng "Ừm!" Rồi lại tiếp tục ngủ .

Ngủ một mạch đến hơn tám giờ, chiếc đồng hồ báo thức leng keng đánh thức Lục Tinh, mở mắt trông thấy không gian lạ lẫm, cô chột hoảng hốt, mấy phút sau định thần... À! Cô về nhà rồi! Mười giờ còn phải đi phỏng vấn.

Cô nhoén miệng cười, đứng dậy rửa mặt, trang điểm nhẹ, thay quần áo rồi ra ngoài.

Một cơn gió cuốn những chiếc lá vàng rơi rụng khắp mặt đất, vang lên những tiếng xào xạc, Lục Tinh nheo mắt. Cô đã mua một cái bánh bao và một ly sữa đậu nành ở cổng tiểu khu.

Đến giao lộ đón taxi, đi thẳng đến công ty truyền thông Thời Quang.

Không phải giờ vào làm, chỉ có mình cô đứng chờ thang máy, khi thang máy xuống đến nơi, kế bên xuất hiện thêm một bóng người cao lớn, hai người cùng nhau bước vào trong. Ngón tay của người đàn ông thon dài đưa ra ấn nút tầng ba, giọng nói trầm thấp vang lên: "Cô muốn lên tầng mấy?"

Lục Tinh rút ngón tay đang chuẩn bị ấn nút về, lui về sau một bước, nở nụ cười: "Cũng là tầng ba. Cảm ơn!"

Người đàn ông đứng thẳng tắp, ăn mặc nghiêm chỉnh, chỉ trông thấy một nửa gương mặt. Cũng lên tầng ba, Lục Tinh âm thầm suy đoán thân phận của anh ta ... Nam minh tinh? Hay là làm việc trong công ty nào đó ở tầng ba?

Đến tầng ba, người đàn ông sai những bước dài về phía trước, có người cung kính chào anh ta "Thời tổng!"

Là... boss? Anh ta đến công ty là muốn đích thân phỏng vấn? Lục Tinh hơi

hối hận vừa nãy trong thang máy không nói thêm vài ba câu để bắt chuyện làm quen.

Trong lúc phỏng vấn, Thời tổng kia không xuất hiện, chỉ có một nam một nữ. Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, từ cách trang điểm đến khí chất đều vô cùng lão luyện. Người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, nở nụ cười ôn hòa.

Sau khi kết thúc buổi phỏng vấn, người phụ nữ nói ra một câu 'quen thuộc': "Chiều nay trước giờ tan tầm tôi sẽ thông báo kết quả cho cô."

Đây là buổi phỏng vấn đầu tiên sau khi cô về nước, nên Lục Tinh khá căng thẳng. Thời Quang là công ty hợp ý cô nhất, dĩ nhiên rất mong bọn họ nhận cô.

Người đàn ông mở CV, ngữ điệu tò mò: "Cô Lục tốt nghiệp loại tốt, với bằng cấp này rất dễ tìm được một công việc nhẹ nhàng, phúc lợi tốt. Tại sao nhất quyết muốn dẫn thân vào cái nghề này?"

Lục Tinh cười cười: "Khi học đại học, tôi từng làm quản lý nghệ sĩ, tốt nghiệp ba năm cũng làm công việc này, không muốn đổi nghề. Học đại học với tôi chỉ là để có bằng cấp mà thôi."

Đại học của cô là do Phó Cảnh Sâm chọn, ngay cả chuyên ngành cũng thế. Anh không hề hỏi cô có thích hay không, sau khi quyết định liền lập tức đưa cô đi.

Người phụ nữ tiếp lời: "Khi nào cô Lục có thể đi làm?"

Lục Tinh im lặng một chút: "Nếu như có thể, tôi hy vọng đầu tuần sau." "Không thành vấn đề. Tuy nhiên hiện tại để cô theo nghệ sĩ nào vẫn chưa

thể xác định. Thứ hai chờ cô đi làm rồi tính!" "Vâng!"

Công việc đã xong! Lục Tinh vui vẻ đi ra khỏi phòng họp nhỏ, khi đi ngang qua khu làm việc, chợt nghe có tiếng bàn tán: "Này, các cô nói xem có đúng thật sự Trình Phi chuẩn bị kết hôn hay là chỉ để PR?"

Lục Tinh dừng bước chân, nghe được một câu: "Ai biết được! Scandal của cô ta và Phó Cảnh Sâm đã đồn đại từ mấy năm trước. Nữ minh tinh nào cũng mong được gả vào nhà ấy. Nhà họ Phó vừa có tiền vừa có thế như vậy. Phó Cảnh Sâm chính xác là cực phẩm, cao phú soái, bao người thèm muốn."

"Gia đình Trình Phi cũng đâu tệ. Nghe nói hai nhà thân nhau từ bao đời rồi, hai người bọn họ là thanh mai trúc mai. Nhà họ Trình tuy có kém hơn nhà họ Phó, nhưng Trình Phi rất xinh đẹp, rất xuất sắc đấy."

Lục Tinh rủ mắt, hàng mi cong che khuất ánh mắt.

Lúc trước ở nước ngoài cô có từng nghe qua scandal tình ái của Phó Cảnh Sâm và Trình Phi.

Đáy lòng có chút đau đớn, gần như khó có thể phát giác, Lục Tinh lúc này đột nhiên rõ ràng cảm giác sợ hãi, bồn chồn lẫn lộn ấy nghĩa là gì.

Chương 2

Là tâm trạng khiếp sợ sao? Lục Tinh nhíu mày, sao có thể dùng tính từ này để miêu tả thế được, không chuẩn xác chút nào!

Ngồi taxi về nhà, Lục Tinh cố gắng nhìn khung cảnh phía ngoài của sổ, rốt cục nhìn không được cúi lấy điện thoại di động ra, mở weibo, từ khóa hot nhất là cái tên 'Trình Phi', còn chưa kịp mở ra đọc thì điện thoại reo lên, là một số điện thoại di động lạ, cô bắt máy: "Xin chào?"

"Lục Tinh, chúng ta vừa mới gặp nhau."

Giọng nói phần quen thuộc, Lục Tinh nhớ ngay ra là giọng của người phụ nữ vừa phỏng vấn cô, lần này cô ta gọi thẳng tên của cô. Lục Tinh vội vàng trả lời: "Vâng, xin hỏi còn có chuyện gì sao?"

Đối phương do dự một chút mới lên tiếng: "Là thế này, buổi chiều cô có việc gì không?"

Lục Tinh tính đi siêu thị mua sắm vật dụng hằng ngày, nhưng miệng lại nói: "Không có việc gì, cô cần tôi giúp gì sao?"

Sau khi đối phương nói rõ nguyên nhân, Lục Tinh cúp điện thoại rồi nhờ tài xế quay đầu lại.

Chưa đầy hai mươi phút, cô lên đến tầng ba, hai người phỏng vấn cô lúc này vẫn đang đợi.

Bước nhanh đến, người phụ nữ mở miệng nói có phần áy náy: "Thật xin lỗi, vừa mới xảy ra sự cố nên không có cách nào khác mới phải gọi cô lại."

Lục Tinh không bận tâm, cười nói: "Không sao, coi như là cơ hội để tôi làm quen với công việc."

Đối phương cũng cười: "Trương Hân Giai, sau này gọi chị Giai là được, chị chịu trách nhiệm bộ phận quản lí nghệ sĩ."

Lục Tinh gật đầu, gọi theo chị Giai, người đàn ông bên cạnh cười tùm tùm trêu chọc: "Sau này gọi anh Thăng là được."

Một cô gái nghịch ngợm làm việc kế bên chen vào: "Nên gọi chú Thăng mới đúng."

Mấy cô gái bên cạnh nở nụ cười, Trần Thăng đã quá quen, chỉ giả bộ tức giận trừng mắt nhìn mấy người xung quanh, Trương Hân Giai cười cười: "Tiểu Vi, em dẫn Lục Tinh đi làm quen hoàn cảnh đi, mười phút sau trở về." Sau đó quay đầu nhìn Lục Tinh, "Chút nữa chị có việc muốn nói với em."

Lục Tinh gật đầu, cô gái tên Tiểu Vi nhảy đến bên cạnh cô, thân thiện kéo cánh tay: "Đi thôi."

Lâu lắm rồi Lục Tinh không gặp được cô bé nào dễ gần như vậy rồi, cô nháy mắt: "Làm phiền em rồi!"

Đỗ Tiểu Vi bên bộ phận PR, khá có thiện cảm với Lục Tinh, chỉ đơn giản là nhìn vào khuôn mặt của cô thì thấy hợp mà thôi. Cô ấy đi được vài bước, che miệng nhỏ giọng hỏi: "Chị đoán chú Thăng năm nay bao nhiêu tuổi?"

Lục Tinh nghĩ nghĩ: "Chắc khoảng bốn mươi tuổi?"

"Sai! Chú Thăng năm nay ba mươi ba." Đỗ Tiểu Vi bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của Lục Tinh, mở miệng cười ha ha, "Chú Thăng trước kia làm 'chó săn' đấy, về sau bị Thời tổng chuyển sang bên PR, bây giờ là quản lý bộ phận PR, đừng thấy chú lúc nào cũng gấp gấp gáp gáp, cả ngày cười cười, nhưng lợi hại lắm."

Lục Tinh cũng bật cười, từ chó săn trở thành quản lý PR, Thời tổng cũng tài thật.

Trên đường đi đều là Đỗ Tiểu Vi nói chuyện, Lục Tinh chăm chú nghe, làm quen hoàn cảnh công việc, cũng nghe được không ít chuyện bát quái, mười phút sau Đỗ Tiểu Vi đưa cô đến văn phòng Trương Hân Giai.

Có một cô gái mặc chiếc váy màu xanh lam đang ngồi trên sofa, Lục Tinh nhìn thoáng qua lập tức nhớ ra cô ta chính là ngôi sao đang nổi Tiêu Nghệ. Trương Hân Giai đưa mắt nhìn Lục Tinh, "Lục Tinh, sau này em sẽ quản lý Tiêu Nghệ."

Lục Tinh rất kinh ngạc, ban đầu cô nghĩ rằng công ty sẽ cho cô theo người mới, không ngờ lại giao cho cô một nhân vật có tiếng. Tiêu Nghệ nổi tiếng từ rất sớm, mấy năm trước được đạo diễn nổi tiếng nhìn trúng, bộ phim đó giúp cô ta thành danh sau một đêm. Mấy năm gần đây lại góp mặt trong mấy bộ phim điện ảnh nổi danh, càng tăng thêm tiếng tăm cho cô ta.

Đè sự kinh ngạc xuống đáy lòng, Lục Tinh thân thiện mở lời trước, vươn tay về phía Tiêu Nghệ cười nói, "Xin chào, tôi tên Lục Tinh, sau này trong công việc mong được giúp đỡ nhiều hơn."

Tiêu Nghệ đứng lên, không bắt tay với cô, giọng điệu rất lãnh đạm: "Chúng ta đi thôi, nhanh lên kẻo muộn."

Lục Tinh hơi xấu hổ thu tay lại, trong lòng đã rõ ràng: Đối phương không hài lòng lắm về người quản lý của mình. Tiêu Nghệ ra khỏi phòng, Trương Hân Giai đưa tư liệu cho Lục Tinh, vỗ vỗ bờ vai của cô: "Tâm

trạng Tiêu Nghệ bây giờ khá tệ, em bỏ qua. Con người cô ấy bình thường rất dễ gần, hơn nữa người quản lí trước cũng gần bằng tuổi chị, có thể cô ấy cảm thấy em còn quá trẻ, lại là thay thế tạm thời, ở chung vài ngày là quen thôi!"

"Vâng, em biết rồi, những chuyện này em xử lý được." Lục Tinh cũng rõ ràng đạo lý này, cô cũng không để trong lòng.

Trương Hân Giai nói sơ qua tình huống hiện tại. Lục Tinh sau khi nghe xong cầm tư liệu vội vàng ra khỏi văn phòng.

Lục Tinh sắp xếp tư liệu trên tay rảo bước chân đuổi theo Tiêu Nghệ, công việc quá gấp khiến cô trở tay không kịp, chỉ có thể cố gắng lên thôi.

Tiêu Nghệ và Tân Thần Quốc không gia hạn hợp đồng, việc ký kết với Thời Truyền cũng chỉ mới hai ngày trước, Lục Tinh trùng hợp vừa gia nhập công ty nên trực tiếp tiếp nhận công việc làm người quản lí của Tiêu Nghệ, công ty thực sự coi trọng cô.

Một giờ trước, weibo của 'chó săn' hot nhất hiện nay tung ra tin tức: Bạn trai yêu nhau ba năm của Tiêu Nghệ là Giang Hoài ban đêm gặp gỡ ngôi sao nữ mười tám tuổi, trong khi đó chuyện yêu đương bí mật của bọn họ mới lộ ra được chừng nửa năm. Chiều nay Tiêu Nghệ phải tham gia lễ bấm máy phim mới; nếu không xảy ra chuyện này, trợ lý đi theo cô ta là được, nhưng tình hình này, công ty lo cảm xúc của Tiêu Nghệ sẽ bị ảnh hưởng rồi mất khống chế trong ngôn từ và hành động, để bọn phóng viên có cơ viết bậy bạ nên Trương Hân Giai mới yêu cầu cô đi cùng.

Hèn gì cô thấy phóng viên tụ tập dưới tầng, nhanh chân thật.

Trương Hân Giai đứng ở cửa phòng làm việc nhìn bóng lưng Lục Tinh dầm chiêu. Cô ta không hiểu nổi vì sao Thời tổng lại lệnh cho Lục Tinh tiếp nhận Tiêu Nghệ, trong khi người quản lí giàu kinh nghiệm trong công ty không thiếu, theo lý sẽ không đến phiên Lục Tinh.

Nếu như không phải Thời tống đã có bạn gái, cô ta còn nghĩ là anh ta để ý Lục Tinh.

Lục Tinh và trợ lý Tiểu Lâm cùng theo Tiêu Nghệ lên xe bảo mẫu, nhờ bảo vệ hộ tống tránh nhóm phóng viên ở cửa ra vào, nhanh chóng đến nơi tổ chức nghi thức khai máy.

Điện thoại Tiêu Nghệ vang lên không ngừng, Lục Tinh liếc cô ta một cái, "Không nhận sao? Không nhận thì nên tắt máy."

Tiêu Nghệ lạnh lùng liếc điện thoại, nhận cuộc gọi, lớn giọng: "Giang Hoài, anh có thấy phiền hay không?! Tôi nói chia tay là chia tay, đừng nghĩ là tôi sẽ nghĩ đến tình cảm ba năm của chúng ta mà nói dối với truyền thông. Anh là đàn ông, đừng quy lụy, khép nép như vậy. Tôi chẳng quan tâm anh thế nào, dám làm dám chịu!"

Rầm! Chiếc điện thoại bị cô ta quăng về phía cửa xe, miệng rủa mắng câu.

Giang Hoài cũng là người trong ngành, tuy nhiên danh tiếng không nổi bằng Tiêu Nghệ. Nhìn sắc mặt trắng bệch cùng viền mắt đỏ hoe của Tiêu Nghệ, Lục Tinh tin chuyện xấu này của Giang Hoài là thật. Đồng cảm với Tiêu Nghệ khi gặp phải một tên đàn ông cặn bã, cô rút khăn tay đưa ra trước mặt Tiêu Nghệ, nói khẽ: "Chịu đựng một chút, nếu không trôi hết lớp phấn trang điểm!"

Tiêu Nghệ nhận khăn tay, nhìn cô một cái không nói gì.

Lục Tinh đợi cho cảm xúc cô ta ổn định mới lên tiếng: "Xuống xe nhất định sẽ có rất nhiều phóng viên vây quanh, trước khi nghi thức khai máy chấm dứt không cần trả lời bất kì câu hỏi nào có liên quan đến Giang Hoài."

Không khí trong xe trầm xuống, khi Lục Tinh cho rằng Tiêu Nghệ sẽ không để ý tới cô, thì nghe cô ta trầm giọng đáp lời: "Đã biết."

Lục Tinh thở hắt ra một hơi, còn tưởng rằng Tiêu Nghệ sẽ không phối hợp với cô.

Quả nhiên, khi nhóm của Lục Tinh vừa xuống xe thì một nhóm phóng viên nhào tới truy hỏi, đèn flash liên tiếp, Lục Tinh nhú mày, đối với các câu hỏi của phóng viên chỉ lặp lại một câu: "Thật ngại quá, hôm nay Tiêu Nghệ đến dự lễ khai máy, chỉ trả lời những câu hỏi liên quan đến phim."

Được bảo vệ hộ tống, nhóm cô nhanh chóng thoát khỏi vòng vây trùng trùng điệp điệp của phóng viên.

Toàn bộ nghi thức Tiêu Nghệ đều tránh tất cả các câu hỏi không liên quan, nhưng truyền thông đã lập tức bắt được vẻ mặt không tốt của cô ta. Lục Tinh đứng bên dưới quan sát, như vậy cũng tốt rồi.

Sau khi hoạt động kết thúc, phóng viên một lần nữa bao vây Tiêu Nghệ, cả đám nhao nhao đặt những câu hỏi khó nhằn.

"Cô Tiêu Nghệ, xin hỏi chuyện Giang Hoài ngoại tình có thật không?"
"Hôm nay tất cả mọi người đang đồn thổi chuyện tốt gần đây của Trình

Phi, trong khi đó cô lại bị tuồn ra tin tức bạn trai ngoại tình, trong lòng có khó chịu hay không..." "..."

Lục Tinh nhân lúc Tiêu Nghệ chưa nổi giận, kịp thời giữ chặt bàn tay cô ta, nắm nhẹ một cái, ra hiệu cô ta giữ bình tĩnh, rồi nhanh tay kéo cô ta rời khỏi.

Có đôi khi im lặng so với những lời lên án lại khiến người đời đồng tình hơn, kết hợp với ảnh chụp gương mặt đầy suy sụp của Tiêu Nghệ khiến

tin tức càng nóng, quả nhiên thu hút được sự đồng cảm từ phía fans hâm mộ.

Sau khi trở lại công ty, câu đầu tiên Trương Hân Giai nói với Lục Tinh là: "Làm không tệ."

Lục Tinh thoáng vừa mừng vừa lo, cô mím môi cười cười: "Cám ơn chị Giai, đều là việc em phải làm."

Ánh mắt Trương Hân Giai nhìn cô đã có thêm phần tán thưởng: "Chị biết em vừa về nước chưa lâu, còn rất nhiều việc phải sắp xếp. Hai ngày sắp tới Tiêu Nghệ không có lịch trình, em về trước đi, thứ hai đi làm lại."

Lục Tinh gật đầu: "Được, có chuyện gì bất cứ khi nào cũng có thể gọi cho em."

Buổi tối khi cùng Diệp Hân Nhiên và Quan Nghị dùng bữa, Diệp Hân Nhiên bình luận: "Tớ cảm thấy đó chính là công ty muốn thử thách cậu."

Đang nhặt xương cá, Lục Tinh không ngẩng đầu: "Thử thách thì thử thách, dù sao đã quyết định rồi, chắc có lẽ không có thay đổi gì."

"A a a a a!" Diệp Hân Nhiên đột nhiên hét lên, Lục Tinh và Quan Nghị giật mình tưởng chuyện gì, kết quả chỉ nghe thấy tiếng cô ấy hưng phấn: "Nam thần của tớ ở công ty của cậu! Có phải sau này tớ càng có thêm cơ hội gần gũi với nam thần không?"

Mắt cô ấy sáng lên, nghiêng hẳn người về phía Lục Tinh, bám lấy cánh tay cô: "Tinh Tinh..."

Lục Tinh: "... " Quan Nghị: "... "

Tại biệt thự nhà họ Phó, Phó Cảnh Sâm vừa bước vào cửa, Cảnh Tâm đang nằm ườn trên sofa nhẹ giọng: "Anh! Anh lại trở thành chủ đề hot trên

weibo đó biết không?"

Mấy người ngoài làng giải trí động một chút lại lên weibo... thật quá đáng! Dù gì cô cũng là nữ minh tinh, vậy mà lâu lắm rồi chẳng được lên top search Weibo.

Phó Cảnh Sâm không mấy quan tâm, khẽ nhú mày. Biết đại khái chuyện gì xảy ra, anh cởi áo khoác ngoài, mắt liếc màn hình ipad của Cảnh Tâm. Đột nhiên trông thấy ngón tay Cảnh Tâm dừng lại một chút, dường như chưa nhìn rõ, cô ấy lại phóng lớn hình ảnh lên... cho đến khi cả màn hình chỉ còn lại gò má trắng hồng.

Hình ảnh vô tình nhảy vào mắt anh, nhảy vào tim anh.

"Anh..." Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, miệng muốn nói gì đó lại thôi.

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm vào tấm hình kia, vài giây sau mới chậm chạp rời mắt, đáy mắt xuất hiện một tia vui vẻ, anh vỗ đầu Cảnh Tâm một cái rồi quay người lên tầng.

Cảnh Tâm xoa xoa đầu, tức giận hét lên: "Anh!"

Bước chân Phó Cảnh Sâm khựng lại, không quay đầu, lạnh nhạt đáp: "Anh biết rồi!"

"..." Nhưng mà cô vẫn chưa biết mà! Vì sao Lục Tinh trở về đều không liên lạc với bọn họ?

Chương 3

Lục Tinh quen biết anh em họ vào năm 5 tuổi. Năm đó con chó cô nuôi còn cắn anh đến nỗi phải khâu sáu mũi, năm bảy tuổi cô theo họ trở về

nhà họ Phó, mười bảy tuổi cô xuất ngoại, sau đó không về nữa, dù bây giờ quay về cũng sẽ không trở lại nơi đã từng đã là 'Nhà'.

Cảnh Tâm không hiểu, nhưng Phó Cảnh Sâm rất rõ ràng.

Bình thường anh rất ít vào weibo, bây giờ lại lấy điện thoại, mở những tấm ảnh chụp kia ra xem, chỉ vền vện có một tấm hình chụp được một bên mặt cô. Vẫn giống với sáu năm về trước anh tình cờ trông thấy trên màn ảnh, một bên mặt trắng hồng, chỉ vền vện xuất hiện ba giây.

Hình như... hơi gầy.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt một cái lên màn hình, đáy mắt càng ngày càng đậm. Mấy phút sau anh cất điện thoại vào, cầm áo khoác lên giường, vừa xuống tầng vừa khoác vào, vạt áo đong đưa theo từng bước chân. Cảnh Tâm thấy anh xuống tầng, vội vàng tiến đến trước mặt: "Anh, anh muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ!" Phó Cảnh Sâm liếc cô em gái một cái, đi ngang qua cô.

"Đợi em một chút, em cũng đi!" Cảnh Tâm giữ chặt tay áo của Phó Cảnh Sâm.

"Các con muốn đi đâu đấy? Ăn cơm đi." Cảnh Lam Chi đang dọn thức ăn, thắc mắc nhìn bọn họ.

"Không có việc gì, mọi người ăn đi, con còn có việc, hôm khác lại về." Phó Cảnh Sâm lờm Cảnh Tâm, ý bảo cô buông tay.

Cảnh Tâm không đồng ý, cố níu góc áo anh trai, hất cằm, miệng lẩm bẩm: "Không đi thì không đi, hôm khác em tự đi tìm Lục Tinh."

Chậm rãi chạy đến bên cạnh Cảnh Lam Chi, cười hì hì ngồi vào bàn cơm: "Mẹ, con ăn cơm cùng mẹ, không cần phải quan tâm anh ấy, dù sao

anh ấy sẽ không đói chết."

"Nói bậy bạ gì đấy." Cảnh Lam Chi vỗ nhẹ vào gáy con gái, quay sang Phó Cảnh Sâm phẩy phẩy tay: "Con bận thì đi đi."

"Vâng." Phó Cảnh Sâm không nói gì thêm, rời đi.

Lái xe được một đoạn, Thời Vực gọi điện thoại đến, giọng lười biếng: "Xem tin rồi hả? Thấy ảnh chụp chưa?"

Phó Cảnh Sâm lạnh nhạt đáp: "Cậu nói tới tin nào?"

Thời Vực không thể giữ được bình tĩnh nữa, hừ lạnh một tiếng: "Con dâu nuôi từ bé của cậu bây giờ là người của công ty tôi, chức vị là người quản lí, tôi giao Tiêu Nghệ cho cô ấy quản lí, hoàn toàn là nể mặt mũi của cậu."

Câu 'Con dâu nuôi từ bé' khiến anh ngậy người một chút, lâu rồi không nghe người ta nhắc đến cụm từ này.

Phó Cảnh Sâm khẽ nhếch miệng, vạch mặt anh ta: "Đừng đội cho tôi cái mũ cao quá! Cậu có âm mưu gì tôi còn không biết sao?" Nghe thấy Thời Vực phá lên cười đầu dây bên kia, anh yên lặng vài giây mới nói, "Lần trước cậu nói tài trợ tiệc rượu là bao giờ tổ chức?"

"Tối thứ tư tuần sau, tầng ba khách sạn Khải Duyệt. Như thế nào... Cậu muốn tới? Trước kia không phải cậu nói không đến sao?"

"Tôi là nhà tài trợ, đương nhiên phải đi."

Thời Vực lại cười, Phó Cảnh Sâm trực tiếp ngắt điện thoại, giữ nguyên tốc độ xe tiếp tục chạy về phía trước. Anh còn nhớ một lần tụ tập cách đây đã nhiều năm, Lục Tinh gọi điện thoại cho anh dè dặt từng li từng tí hỏi anh có thể ra bến xe đón cô hay không. Khi đó, anh dùng bữa đã được

một nửa, trời đổ mưa rất to, anh mất hơn một tiếng mới tới bến xe. Đón được cô thì không đưa về nhà mà chở thẳng đến nơi tụ họp, nhưng đám bạn anh đã chuyển sang câu lạc bộ đối diện.

Khi anh xuất hiện cùng cô, Thời Vực nhíu mày: "Nhặt được cô em gái nhỏ ở đâu đây?"

Năm đó Lục Tinh mười sáu tuổi, không còn là cô nhóc con nghịch ngợm, cô rất dễ xấu hổ. Anh nhớ như in khi ấy anh đáp lời: "Cô bé của nhà tôi." Vừa dứt lời, anh trông thấy Lục Tinh cúi gằm đầu, hai lỗ tai đỏ ửng.

Thời Vực đùa giỡn: "Không phải là con dâu nuôi từ bé chứ?" Anh ta từng gặp Cảnh Tâm, cũng biết trong nhà Phó Cảnh Sâm có một cô bé tuổi xấp xỉ Cảnh Tâm, chỉ là cho tới lúc đó vẫn chưa thấy mặt.

Dưới ánh đèn, anh bắt gặp gương mặt Lục Tinh càng lúc càng đỏ, nhất thời anh lại không muốn phản bác.

Sau khi ăn xong bữa tối, Lục Tinh và Diệp Hân Nhiên đuổi Quan Nghị về, còn hai cô gái đi dạo một chút mới về nhà.

Diệp Hân Nhiên đương nhiên lại đến nhà cô làm ồ, Lục Tinh nở nụ cười ranh mãnh: "Cậu làm ồ ở chỗ của tớ không sợ Quan Nghị có ý kiến à?"

"Mới có hai buổi tối thôi anh ấy có thể có ý kiến gì chứ. Tiểu biệt thẳng tân hôn mà, tớ còn tính làm ồ ở đây một tuần lễ cơ. Lâu lắm không gặp cậu, tớ rất nhớ!"

Lục Tinh: "..."

Hai người bọn họ ở cùng một tiểu khu, đi bộ vài phút là đến, làm việc chung một công ty mỗi ngày đều gặp nhau, có cái gì mà tiểu biệt thẳng tân hôn chứ?!!

"Sáng ngày mai tớ về." Lục Tinh mở trang web đặt phòng, "Cậu nhớ kỹ phải ở đây trông nhà cho tớ!"

"Về nhà họ Phó?" Diệp Hân Nhiên lập tức bật dậy, sau đó mới liếc sang trang web đặt phòng trên màn hình máy tính cô, "À à ... cậu nói là trở về thị trấn..."

"Ừm!" Lục Tinh nhàn nhạt trả lời, "Quay về xem thử, nhiều năm chưa về rồi."

"Ừ ừ, về đi về đi. Nếu không thì đợi đến ngày kia, tớ về cùng cậu!" Diệp Hân Nhiên ân hận, đang yên đang lành nhắc đến nhà họ Phó làm gì chứ.

Nhưng không ngờ Lục Tinh quay qua nghiêm túc hỏi Diệp Hân Nhiên: "Thật ra tớ đang do dự, có cần quay về nhà họ Phó một chuyến hay không?"

Diệp Hân Nhiên nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, xác định cô rất nghiêm túc, lập tức duỗi hai tay néo má cô, cau mày chửi ầm lên: "Cậu tinh táo một chút được không nào?! Trở về làm gì? Người ta đưa cậu ra nước ngoài, mong cho cậu đừng trở về thế mà cậu lại quay lại. Coi chừng anh ấy cho cậu chiếc vé bay thẳng qua Bắc Mỹ bây giờ!"

"Á!!!" Lục Tinh kêu lên, hai tay xoa mặt: "Làm gì khoa trương như vậy, tớ cũng đâu còn là nhóc con, Hơn nữa, anh ấy cũng chẳng phải đem bán tớ, còn trả học phí đại học cho tớ... Tớ chỉ nghĩ có nên trả tiền lại học phí cho anh ấy hay không..."

Nếu như tính toán, thật sự cô không phải chỉ trả học phí, còn cơm cô ăn nhà họ Phó hơn mười năm nữa kia.

Làm sao có thể tính toán như vậy? Trả lại thế nào chứ...

"Phó Cảnh Sâm chẳng nhiều gì chỉ nhiều tiền, người ta thèm quan tâm số tiền ít ỏi kia của cậu ư? Nếu như cậu chủ động sáp lại gần, không chừng họ lại ban cho cậu thêm một tờ chi phiếu để cậu rút xa một chút đấy!" Diệp Hân Nhiên chỉ hận rèn sắt không thành thép, ngón tay hung hăng chỉ chỉ vào đầu cô, "Cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện trả tiền, cho tớ làm của hồi môn đi!"

Lục Tinh cúi đầu, hàng mi dài rủ xuống, giấu đi một chút thất vọng trong đáy mắt, đầu ngón tay không tự giác siết chặt: "Cậu nói rất đúng."

Từ thị trấn quay về nhà trọ, ngày hôm sau chính là ngày thứ hai, Lục Tinh dậy thật sớm, tinh thần hăng hái bắt đầu công việc mới.

Tiêu Nghệ vừa ký hợp đồng với Thời Truyền, cộng thêm chuyện chia tay Giang Hoài nên tâm trạng vẫn chưa tốt, công ty không sắp xếp thêm lịch trình cho cô ta, tập trung chủ yếu vào bộ phim mới, trả lời phỏng vấn một vài tạp chí; do vậy Lục Tinh chưa bận lắm.

Ở cùng một thành phố, Lục Tinh biết rõ sớm muộn cũng có một ngày gặp lại Phó Cảnh Sâm, chỉ không ngờ ngày ấy đến nhanh như vậy.

Anh đứng ở đại sảnh, đang trò chuyện với ai đó. Ánh đèn pha lê chiếu xuống, tầng tầng lớp lớp ánh sáng mờ ảo, ấm áp vây quanh anh. Bộ âu phục càng tôn thêm dáng người cao lớn, mạnh mẽ, đường nét anh tuấn, anh nở nụ cười lạnh nhạt, một chút phóng khoáng xen lẫn nét lười biếng mê người.

Anh đẹp trai hơn nhiều so với trước đây, một người đàn ông trưởng thành, thuần thực và đầy phong độ.

Lục Tinh im lặng một hồi lâu, những xúc cảm bị giam dưới tận đáy sâu tựa như bị một bàn tay vô hình bóc mở từng lớp từng lớp một... Khoảng cách cô và người đàn ông ấy càng lúc càng gần. Nhất thời, cô tự dừng muốn quay đầu rời đi, may mà cô nhìn được.

Cô không có lý do phải đi, cô tới vì công việc mà.

Sau khi tỉnh táo lại, điều cô nghĩ đến lại là... Phải chăng tiền đây cô trả lại học phí cho anh không? Ái chà... cảm giác thiếu nợ người ta thật không thoải mái, hơn nữa chẳng biết phải trả lại thế nào... Nếu như cô mở miệng đòi trả tiền, có khi nào anh nghĩ cô sẽ diện hã không?

Phó Cảnh Sâm quay đầu nhìn về phía Lục Tinh, phát hiện cô đang ngây người suy nghĩ, anh cũng không nhúc nhích, dường như đợi cô ngẩng đầu.

Ở đây, ngoại trừ phục vụ thì tất cả đàn ông đều diện âu phục, phụ nữ mặc áo dạ hội, đi giày cao gót; còn cô, áo khoác còn chưa cởi, đi đôi giày thể thao đứng ở cửa chính, mái tóc buông dài, vén nhẹ vào bên tai, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay, trắng hồng... Khi cô vừa đặt chân vào anh đã trông thấy cô.

"Sao cô đứng ở đây?" Tiêu Nghệ hơi ngạc nhiên, tại sao Lục Tinh đi tới đây thì dừng lại.

"À... Không, không có gì." Lục Tinh bối rối ngẩng đầu, nở nụ cười áy náy, "Đi thôi."

"Con dâu nuôi từ bé của cậu đã đến."

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu lờm Thờ Vực chẳng biết đến bên cạnh từ lúc nào, mỉm cười nhìn sang hai người đang tiến về phía bọn họ... Con dâu nuôi từ bé của anh.

"Thời tống!" Lục Tinh cứng ngắc nhẹ gật đầu chào Thờ Vực, xoay đó chậm rì rì quay sang Phó Cảnh Sâm, môi mấp máy rất lâu, mới có thể bật thành tiếng: "Xin... chào."

"Ha ha!" Thời Vực đột nhiên phá lên cười, Tiêu Nghệ và Lục Tinh đều ngơ ngác nhìn anh ta, không hiểu ông chủ vui buồn thất thường này đang cười chuyện gì... Nhất là Lục Tinh, không hiểu sao giọng cười ấy lại khiến cô rất xấu hổ. Những loại tiệc kiểu này thật ra không cần cô theo, nhưng chính ông chủ lớn mở miệng yêu cầu cô đến, ý là muốn cô canh chừng Tiêu Nghệ, tránh cô ta uống say thất thố.

Phó Cảnh Sâm liếc Thời Vực một cái, anh ta hiểu ý quay sang nói với Tiêu Nghệ: "Để tôi giới thiệu đạo diễn Phùng cho cô, vừa rồi anh ta có nhắc đến bộ phim mới đang rục rịch khởi quay."

Tiêu Nghệ đi theo Thời Vực. Lục Tinh nghĩ, ông chủ và nghệ sĩ của cô đều đi rồi, cô định cất bước đi theo.

"Đợi một chút!" Phó Cảnh Sâm gọi cô lại.

Giọng nói vẫn như lúc trước, vẫn trầm thấp êm tai, Lục Tinh nửa bước cũng chưa kịp bước, đứng yên tại chỗ ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng nặn nụ cười: "Đã lâu không gặp!"

Đã lâu không gặp, Phó Cảnh Sâm.

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, nhàn nhạt lên tiếng: "Tôi còn tưởng em không quen biết tôi."

"Làm sao có thể không quen..." Lục Tinh vẫn cười. Biết nhau năm 5 tuổi, sống chung cùng một mái nhà suốt mười năm, lại tự anh chọn trường đại học cho cô, chọn xong chuyên ngành, rồi đưa cô một tấm vé máy bay, còn giúp cô đóng tất cả học phí đại học, không cho cô cơ hội từ chối. Huống gì cô còn nợ anh nhiều tiền và ân tình như vậy.

Lục Tinh rất muốn nói, anh có hóa thành tro tôi cũng nhận ra anh.

"Phó tổng!" Một người đàn ông trung niên, bụng phệ đột nhiên đến gần, tay ông ta cầm ly vang đỏ, có lẽ đã ngà ngà say, không chú ý đến sắc mặt Phó Cảnh Sâm đang khá khó chịu vì bị cắt ngang, ông ta cười ha ha: "Chúng tôi sắp khai trương cửa hàng mới, đến lúc đó muốn mời cô Trình Phi tới cắt băng, rất hân hạnh mời Phó tổng cùng đến?"

Lục Tinh trợn tròn mắt, mím mím môi 'Giờ cô có thể đi rồi chứ?' Vừa nghĩ vừa nhắc chân chuẩn bị chuồn, kết quả người nào đó nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cánh tay cô, giọng mất kiên nhẫn: "Tôi không phải người quản lý của Trình Phi, cũng không phải ông chủ công ty của cô ta, hành trình của cô ta tôi không rõ."

Chương 4

Không chỉ gã đàn ông trung niên mà ngay cả Lục Tinh đều sửng sốt.

Giọng điệu lạnh như băng này hình như không đúng lắm? Scandal của anh và Trình Phi lan truyền cũng gần ba năm nay. Mấy ngày trước Trình Phi còn mơ mơ hồ hồ nói ra vài câu khiến đám phóng viên thi nhau lên đề tài nóng, từng tiêu đề trên tạp chí đều dính líu đến anh... Đây là bạn bè bình thường sao?

Gã đàn ông trung niên có hơi xấu hổ, ông ta cười cười. Vừa rồi nhìn cách ăn mặc của Lục Tinh thì ông ta biết không phải cô đến tham gia tiệc rượu, tự cho là người không quan trọng nên ông ta mới bỏ qua cô, không bầu vịu chút quan hệ... Trong đám người ở đây ai mà không muốn làm quen làm thân với nhà họ Phó?

Gã nhỉnh nọt: "Phó tổng nói thật hay đùa vậy? Mấy ngày trước tôi đã xem tin tức rồi, ai cũng biết chuyện của Phó tổng và cô Trình Phi, làm sao lịch trình của cô ấy không biết được chứ? Ở đây không có phóng viên..."

Phó Cảnh Sâm cũng cười: "Nếu là tin tức, thì có thật có giả."

Nụ cười trên mặt đối phương cứng lại, lúc này mới nhìn ra Phó Cảnh Sâm đang cầm tay Lục Tinh, vẻ mặt chán nản.

Lục Tinh cũng bối rối, chưa kịp tỉnh táo lại đã bị Phó Cảnh Sâm kéo ra đến sân thượng, lúc đó mới buông tay cô ra.

Phó Cảnh Sâm chống hai tay lên lan can nhìn xuống tầng, Lục Tinh thất thần nhìn bóng lưng cao lớn của anh. Cô tự hỏi không biết anh đưa cô đến nơi này làm gì, trong đầu vẫn còn nghĩ đến những lời anh mới vừa nói. Cô biết tin tức có thực có giả, tin giải trí lại càng khó phân thật giả, rất nhiều tiêu đề gây chú ý chỉ với mục đích lăng xê, thu lợi ích.

Cho nên... Những tin tức giải trí kia chỉ là thổi phồng lên thôi? Nghĩ như vậy, bỗng nhiên Lục Tinh lại có cảm giác vui vẻ.

Tuy nhiên Trình Phi và Phó Cảnh Sâm đúng thật là thanh mai trúc mã. Khi còn bé Cảnh Sâm thường hay kéo cô đi chơi, lần nào cũng có mặt Trình Phi, Trình Phi thường đến nhà họ Phó chơi.

Lục Tinh tự dưng thấy buồn bực, cô và Phó Cảnh Sâm ở cùng nhau hơn mười năm có được coi là thanh mai trúc mã hay không? Chắc chỉ có mình cô nghĩ vậy thôi!

"Anh kéo tôi tới đây làm gì?" Giọng Lục Tinh rầu rĩ. Nhiều năm không gặp, đối phương lại là người cô thích lúc trước, cô thật sự không thể thản nhiên được như vậy, cũng không muốn ở chung với anh quá lâu, "Không có việc gì ... vậy tôi đi trước."

Thật ra cô hơi sợ, sợ anh mở miệng hỏi cô 'Tại sao trở về'...

Đang muốn quay người rời đi, bỗng nhiên một bóng đen che khuất tầm mắt, một cánh tay kéo mạnh cơ thể cô vào trong ngực, nhẹ nhàng cong người, tiến sát gần đến bên tai cô, thì thầm: "Lục Tinh, hoan nghênh trở về."

Hơi thở ấm áp phả lên vành tai cô, Lục Tinh như rơi vào mộng ảo, gò má áp lên ngực anh, phảng phất quanh đầu mũi đều là hương thơm mát lạnh của anh. Nói xong câu nói đó, anh liền buông cô ra.

Cái ôm chỉ vồn vắn vài giây, không biết có phải ảo giác hay không... nhưng rõ ràng cô cảm nhận được cánh tay của Phó Cảnh Sâm từ đầu là siết chặt rồi mới từ từ buông lỏng, dường như có chút tiếc nuối. Suy đoán này khiến trái tim cô rung lên mạnh mẽ.

Hai má dần dần ửng đỏ, một lúc lâu sau mới có phản ứng.

Ồ... Hình như tình huống này... sai sai ...

Lục Tinh không thể tin nổi, ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi còn nghĩ rằng anh không chào đón tôi trở về đây."

Phó Cảnh Sâm thu hết nét mặt của cô vào đáy mắt, cười cười: "Em suy nghĩ nhiều quá rồi."

Lục Tinh nhăn mũi, cúi đầu hừ một tiếng: "Hết cách... Tôi đây thật sự sợ Phó đại thiếu gia chỉ cần không vừa mắt một chút liền tổng tôi ra nước ngoài ngay lập tức."

Vẻ mặt Phó Cảnh Sâm sa sầm.

Khi còn bé Lục Tinh đã rất sợ Phó Cảnh Sâm, nhưng lúc này lại không sợ, trông thấy nét mặt khó coi của anh, cô còn cảm thấy thoải mái: "Nếu không phải là như vậy thì tôi yên tâm, tôi còn có việc đi trước."

Ngẩng đầu xoay người rời đi, có chút kiêu ngạo. "Đưa điện thoại cho tôi!"

Cô lại bị tóm lại, sự kiêu ngạo của Lục Tinh chỉ duy trì ba giây, cô ngu ngơ hỏi lại: "Anh lấy điện thoại của tôi làm gì?" Cho tới bây giờ cô không

nuôi hi vọng xa vời anh sẽ tìm cô ôn lại chuyện xưa.

Phó Cảnh Sâm nghiêng người một chút, trực tiếp đút tay vào túi áo khoác của cô rút điện thoại. Có mặt mã, ngón tay anh ấn vài cái đã mở được khóa. Anh bấm số của mình, khi trông thấy tín hiệu trên màn hình... anh khẽ nở nụ cười tà mị. Đợi cho đến khi nghe thấy tiếng chuông của anh reo lên mới trả lại di động cho cô.

Ừ... thì anh cũng rất tốt bụng, biết thả lại di động vào túi áo khoác, nhìn động tác có vẻ rất thuần thục.

Lục Tinh: "..."

Lục Tinh nhanh chân quay lại sảnh tiệc, từ cửa nhìn vào trông thấy Tiêu Nghệ và một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi trò chuyện khá rôm rả, nhìn dáng vẻ cũng không uống nhiều.

Cô cảm thấy cách ăn mặc của mình không phù hợp với hoàn cảnh ở đây nên quyết định ra khu nghỉ phía bên ngoài chờ. Chưa đi được mấy bước nhận được điện thoại của ông chủ, anh ta báo cô có thể về nhà.

Lục Tinh chán nản cúp điện thoại, rốt cục cô đến đây làm gì? Ngoại trừ gặp Phó Cảnh Sâm thì chẳng có việc gì làm cả.

Ra khỏi khách sạn, một cơn gió lạnh thổi qua, cô cảm giác thoải mái hơn nhiều... vừa rồi thần kinh quá mức căng thẳng.

Hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại gọi cho Diệp Hân Nhiên, theo thói mở lịch sử cuộc gọi để tìm số mới trông thấy cuộc gọi tám phút trước.

Hai chữ -- Cảnh Sâm.

Lục Tinh hoàn toàn sụp đổ. Mấy năm nay cô chưa từng gọi vào dãy số này, nhưng nó vẫn luôn luôn tồn tại trong danh bạ của cô, không nỡ xóa bỏ.

Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua anh vẫn dùng số này. Nhớ lại ánh mắt vừa rời của anh... Chợt thấy quá xấu hổ!

Lục Tinh gãi gãi đầu, leo lên chiếc taxi đậu bên đường, gọi cho Diệp Hân Nhiên hẹn ra ngoài đi dạo.

Ngay quán ăn gần tiểu khu, Lục Tinh ăn no nê, lúc này mới ngập ngừng kể cho Diệp Hân Nhiên: "Tối nay tớ gặp Phó Cảnh Sâm rồi."

"Khụ khụ khụ..." Câu nói này khiến Diệp Hân Nhiên giật thót người, ho khù khụ, nước cam bắn tung tóe lên áo khoác kaki, không thèm lau, xoay người lại hỏi cô: "Sau đó thì sao? Anh ta có kêu cậu cú không?"

Lục Tinh: "..."

Diệp Hân Nhiên quả nhiên vẫn còn ghi thù Phó Cảnh Sâm. Cô lắc đầu: "Anh ấy nói với tớ 'Hoan nghênh trở về'." Diệp Hân Nhiên liếc xéo cô: "Thật hay giả?"

"Thật!" Lục Tinh nhớ tới vòng ôm mạnh mẽ ấm áp kia, dường như còn có thêm một phần lưu luyến, gương mặt không kìm được đỏ lên. Cô vỗ vỗ mặt, giọng điệu nghiêm túc: "Hân Nhiên, thật ra Phó Cảnh Sâm không nợ tớ, cậu không cần lúc nào cũng bất bình thay tớ. Thật lòng tớ muốn cảm ơn anh ấy. Có rất nhiều người muốn được du học mà không có điều kiện đó."

Diệp Hân Nhiên nhíu mày nhìn Lục Tinh thật kỹ: "Cậu còn yêu anh ta đúng không?"

Lục Tinh quay sang chỗ khác: "Tớ nói đúng sự thật thôi, đâu liên quan gì đến việc yêu hay không yêu!"

Diệp Hân Nhiên cũng không quan tâm vấn đề này nhiều, mắt đảo qua đảo lại, sau đó kéo Lục Tinh tính tiền rời đi.

Hai ngày tiếp theo, Lục Tinh không nhận được điện thoại của Phó Cảnh Sâm, thậm chí chắc anh chỉ qua loa mà thôi, sẽ không hề muốn tìm cô nói chuyện cũ.

Thế nhưng cô lại nhận được điện thoại của Cảnh Tâm. Cảnh Tâm vẫn hoạt bát như trước, trong điện thoại liên miện trách cứ cô vì sao về nước mà không chịu liên lạc với cô ấy, cũng không quay về thăm nhà họ Phó. Đối mặt với những câu hỏi của cô ấy, Lục Tinh chẳng biết nên trả lời ra sao, cô im lặng một lát mới lên tiếng: "Làm sao em biết số của chị?"

Cảnh Tâm tự nhiên đáp lại: "Em lấy từ chỗ anh của em đó."

Được rồi, Lục Tinh cũng không hỏi thêm vì sao cô ấy biết Phó Cảnh Sâm gặp lại cô, Cảnh Tâm phấn khích tiếp lời: "Hôm nay em mới từ thành phố A trở về, tối nay chúng ta ăn uống nhé! Em đặt chỗ cả rồi!"

Cảnh Tâm nhỏ hơn Lục Tinh một tuổi, từ nhỏ hai người đã khăng khít. Chỉ có điều... mấy năm ở nước ngoài, cô và Cảnh Tâm dần dần ít liên lạc hơn, vậy mà Cảnh Tâm cũng không để ý, giọng điệu nói chuyện với cô vẫn như trước.

Điểm này giống Phó Cảnh Sâm như đúc, quả không hổ danh là anh em ruột.

Buổi tối Lục Tinh đến trễ, tới nhà hàng đã hơn bảy giờ, cô tiếp tân đưa cô đến tận cửa phòng, đẩy cửa bước vào... Cô chết trân tại chỗ, trong phòng có hai người.

Vì sao Cảnh Tâm không nói cho cô biết, Phó Cảnh Sâm cũng có mặt. "Tinh Tinh!" Cảnh Tâm hăng hái, nhảy lên rồi ôm chầm lấy cô: "Cuối cùng

chị đã tới, em đói bụng lắm rồi."

Cô ấy không hề nói 'Đã lâu không gặp', Lục Tinh bị tâm tình của Cảnh Tâm ảnh hưởng, cô nở nụ cười tươi: "Xin lỗi, công việc xảy ra chuyện nên tan làm muộn."

Đồ ăn đã được gọi, Phó Cảnh Sâm ra hiệu có thể dọn đồ ăn lên... rất nhanh món ăn đã đầy bàn.

Có Cảnh Tâm ở đây hai người cũng bớt lúng túng, phần lớn thời gian là Cảnh Tâm nói, Lục Tinh đáp, Phó Cảnh Sâm hoàn toàn làm người nghe, thỉnh thoảng nhắc Cảnh Tâm hai ba câu, không nói chuyện với cô.

Cảnh Tâm vừa ăn vừa mở WeChat lên: "Tinh Tinh thêm WeChat em đi." Lục Tinh lấy điện thoại từ trong túi của cô ra, ánh mắt nhìn thoáng qua Phó

Cảnh Sâm cũng đang cầm điện thoại. Cô không để ý, đợi đến khi cô khởi động WeChat mới có thông báo hai yêu cầu kết bạn.

Cô ngẩng đầu liếc Phó Cảnh Sâm, đôi mắt Phó Cảnh Sâm mang theo ẩn ý sâu xa, nhìn cô chăm chăm.

WeChat cô mới lập, buộc phải đăng ký bằng số điện thoại, dựa vào số di động có thể tra ra.

Để công bằng ... Cô dĩ nhiên phải 'Thêm bạn' 'Thêm bạn'!

Chương 5

Lục Tinh đặt di động xuống, khẽ chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Cảnh Tâm cười cười: "Thêm xong rồi."

Cảnh Tâm lập tức ôm chầm lấy cô, bĩu môi oán trách: "Được được, sau này phải thường xuyên liên lạc đó, không được giống như trước nữa. Nhiều năm không về thì thôi đi, còn cắt đứt liên lạc nữa..."

Lục Tinh mấp máy môi, không biết phải trả lời thế nào, vừa ngược mắt lên liền phát hiện đôi mắt Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm cô mang hàm ý sâu xa.

Không chút e dè nhìn thẳng vào mắt cô.

Không hiểu sao, lần này Lục Tinh không né tránh, con người to đen yên lặng đối mặt với anh, nở nụ cười nhẹ nhàng : "Được!"

Vài giây sau ánh mắt mới nhìn sang bên cạnh.

Đáy mắt của cô vương nhàn nhạt bi thương, đậm nhói mắt Phó Cảnh Sâm.

Anh nhớ lại cảnh năm ấy tiễn cô ra sân bay.

Khi ấy Lục Tinh 17 tuổi, sân bay đông đúc kẻ đến người đi, cô nắm chặt tay áo Phó Cảnh Sâm không buông, ánh mắt đen nhánh trong vắt nhìn anh cầu xin. Cô nói cô không muốn ra nước ngoài học đại học, cô nói cô không muốn đi đến nơi xa như vậy, muốn trở về rất khó...

Nói xong liền bật khóc, vừa nói vừa khóc không ngừng, tựa như đứa bé bị vứt bỏ, đáng vẻ vô cùng tội nghiệp, khiến ai ngang qua cũng ngoái đầu nhìn lại.

Phó Cảnh Sâm mím chặt môi, lấy tay che ánh mắt của cô, không để cô nhìn ra sự hỗn loạn trong mắt anh. Một lúc sau mới thả tay xuống, lặng lẽ nhắc hành lý cô lên.

Cuối cùng, tự tay anh đẩy cô vào cửa khẩu.

Cả đời này anh không thể quên được ánh mắt vô cùng bi thương ấy của cô.

Lục Tinh cũng không nghĩ tới, câu nói trước kia "Muốn trở về cũng thật khó" lại ứng nghiệm. Khi muốn quay về, cô nhận ra không đơn giản chỉ là mua một chiếc vé máy bay, cũng chẳng phải là khoảng cách mười mấy giờ bay.

Bữa tối này Lục Tinh chẳng biết mùi vị ra sao.

Phó Cảnh Sâm gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, Cảnh Tâm ngồi bên cạnh Lục Tinh, ngượng ngùng nói vào tai cô: "Tinh Tinh, em có bạn trai rồi."

Lục Tinh nghiêng đầu nhìn cô ấy, khuôn mặt khẽ ửng hồng. Thật ra, cô đã biết chuyện Cảnh Tâm có bạn trai. Tuy nhiên dù gì Cảnh Tâm cũng là nữ minh tinh, cho dù chỉ là một vai diễn 'bình hoa' nhưng tóm lại cũng có chút danh tiếng ... Trước kia từng có scandal tình ái với tổng giám đốc Tần Sâm.

Cảnh Tâm nhăn mặt: "Vốn dĩ tối nay anh ấy cũng đến, nhưng lại có việc đột xuất, lần sau anh ấy mời!"

Lần sau...

Lục Tinh mím môi cười, ra vẻ thoải mái nói: "Được, chị cũng muốn xem xem người đàn ông nào có thể lọt vào mắt đại tiểu thư."

"Vậy còn chị?" Cảnh Tâm nheo mắt, "Chị có bạn trai chưa?"

Ngay lập tức, tầm mắt mạnh mẽ quét về phía cô, Lục Tinh cố gắng không nhìn lại, thật thà trả lời: "Không có."

"Em còn nghĩ rằng chị ở nước ngoài đã có bạn trai nên mới không chịu về nữa chứ..." Cảnh Tâm nhỏ giọng thì thầm.

"Tôi đưa em về!"

Lục Tinh ngẩng đầu, Phó Cảnh Sâm đã đứng lên, đang nhìn cô, dĩ nhiên câu ấy anh nói với cô.

Lắc đầu theo bản năng: "Không cần, tôi tự đón xe trở về được rồi, anh đi cùng Tâm Tâm đi."

"Để anh ấy đưa chị về đi, gọi xe rất phiền phức còn tốn tiền nữa. Yên tâm em lái xe đến mà." Cảnh Tâm kéo cô đứng lên, "Anh của em chuyển ra ngoài ở lâu rồi... Ừ hình như là ngay sau ngày chị đi!"

Ngay sau ngày cô đi??? Lục Tinh nhìn về phía Phó Cảnh Sâm, có phần không hiểu.

Đúng lúc này điện thoại Cảnh Tâm vang lên, chỉ nói vài câu liền cúp máy. Cô ấy quấn khăn quàng cổ, đội mũ. Chiếc khăn quàng cổ che hơn nửa khuôn mặt, vành mũ kéo xuống thấp, chỉ lộ ra cặp mắt xinh đẹp nhìn Lục Tinh tươi cười: "Em xuống tầng trước đây, em sẽ gửi WeChat cho chị!"

Cô ấy vẫy vẫy tay, rồi lập tức rời đi.

Không khí dường như lắng đọng, vẻ mờ mịt trong mắt Lục Tinh biến mất. Phó Cảnh Sâm là một người đàn ông trưởng thành, dọn ra khỏi Phó gia ở một mình đều rất bình thường, cô tưởng tượng cái gì chứ?

Phó Cảnh Sâm thấy cô đứng chôn chân tại chỗ, anh vắt áo khoác lên cánh tay, thân hình cao lớn từ từ tiến đến gần cô: "Đi thôi."

"À..." Hai người cùng nhau ra khỏi nhà hàng, Lục Tinh nhìn bóng lưng của anh, "Tôi tự quay về được, anh chắc còn rất nhiều việc, không phiền anh!"

"Lục Tinh!" Phó Cảnh Sâm bỗng nhiên đứng lại, quay người cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu lắng.

Lục Tinh chớp mắt, chợt cảm thấy căng thẳng, cuối cùng nghe thấy một câu nhẹ như mây gió của anh: "Bây giờ tôi rất rảnh."

"... À..."

Lưng Lục Tinh thẳng tắp ngồi ở vị trí ghế phụ, hai tay đặt ngang trên đầu gối. Cô báo địa chỉ, chiếc xe phóng nhanh vào màn đêm, hòa lẫn vào dòng xe đông đúc.

Tầm mắt Phó Cảnh Sâm liếc qua, bắt gặp tư thế ngồi nghiêm chỉnh của Lục Tinh, anh khẽ nở nụ cười: "Ngồi xe của tôi căng thẳng vậy sao?"

"Không có." Lục Tinh lắc lắc đầu.

"Vậy em ngồi ngay ngắn như thế là gì?"

"Tôi thích!" Lục Tinh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Khi còn bé, cô có rất nhiều thói quen xấu. Phó Cảnh Sâm thường bảo cô là con nhóc 'tật xấu đầy người'; ví dụ như: làm bài tập thích căn đầu bút, để vở nghiêng viết chữ, nằm sấp đọc sách... Thế nhưng đối với cô mấy chuyện này có đáng là gì. Phó Cảnh Sâm thường mở miệng chế giễu cô. Khi đó cô còn nhỏ, ương bướng, thích chống lại anh.

Sau này, khi phát hiện mình thích anh, không muốn biểu hiện mặt xấu của mình nên dần dần từ bỏ những thói quen xấu kia.

Chẳng trách mọi người thường nói, khi thích một người, luôn hy vọng bản thân sẽ trở thành tâm điểm, để ý đến từng động tác, từng ánh mắt để đối phương có thể chú ý đến mình.

Thời thiếu nữ thoải mái và bình yên ấy bây giờ mỗi khi nhớ lại cô đều có cảm giác ấm áp. Những ký ức ấy như một phần của cơ thể không thể xóa nhòa.

Phó Cảnh Sâm không vạch trần Lục Tinh, mỉm cười đưa tay xoa nhẹ đầu cô. Lòng bàn tay của anh ấm áp, khô ráo vô tình đụng lên trán cô, đầu Lục Tinh vốn đang căng như dây cung bỗng chốc đứt đoạn, cô có chút tức giận: "Làm gì vậy?"

Tấm lưng cứng ngắc có thể thả lỏng đôi chút.

Lục Tinh nhất quyết kêu anh ngừng xe ở cửa tiểu khu, Phó Cảnh Sâm cũng chiều theo ý cô, ngừng xe ngay cổng tiểu khu.

Cô cởi dây an toàn, giọng khách sáo: "Cảm ơn anh đưa tôi về."

Phó Cảnh Sâm nhìn về phía trước, sắc mặt không thay đổi: "Em về đi." "Được." Lục Tinh mở cửa xe, bước ra. Trước khi đóng cửa cô chào anh:

"Tạm biệt!"

Lục Tinh rảo bước vào tiểu khu, có đám chó lẻo đẻo đi đằng sau, nhìn cảnh tượng này Phó Cảnh Sâm bật cười thành tiếng.

Cô bước rất nhanh, tiểu khu còn khá đông người qua lại, cô cũng không phát hiện có người theo phía sau. Trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ: "Đi mau về lấy thức ăn cho đám chó!"

Phó Cảnh Sâm trông thấy Lục Tinh gần như nhảy lên từng bậc cầu thang, mấy con chó cũng không theo tiếp, đứng chờ dưới tầng. Vài phút sau, Lục Tinh cầm thau và một túi bánh mì đi xuống, đám chó nhanh chóng vây quanh cô.

Ánh đèn mờ ảo, cô ngồi xổm trước đám chó, miệng khẽ cười, nhỏ giọng thì thầm gì đó, do khoảng cách hơi xa, anh không nghe rõ lắm, nhưng hình ảnh ấm áp ấy gợi nhớ ký ức trong anh.

Từ nhỏ Lục Tinh rất thích chó, khi cô còn bé cũng nuôi một con. Về sau khi bọn họ rời khỏi thị trấn nhỏ kia không có cách nào mang đi nên phải đưa nó cho người khác.

Những năm sống ở nhà họ Phó, hầu như tối nào Lục Tinh cũng ôm cái bát lớn đi cho đám chó hoang ăn. Phó Cảnh Sâm cũng vô tình bắt gặp. Lúc đó, anh đứng trên sân thượng tầng hai, bóng dáng nho nhỏ của Lục Tinh xuất hiện ở sân, cô lén lén lút lút chui vào phía sau bồn hoa lấy ra một cái bát to. Cái bát ấy so với thân hình cô khi đó thì thật sự khá lớn. Anh trông thấy cô đổ túi gì đó vào trong bát.

Trời tối, anh tò mò theo dõi bóng hình nhỏ nhắn kia ôm bát biến mất ở cửa ra vào. Anh xuống tầng theo sau, được một khoảng chợt trông thấy mấy con chó vây quanh cô, cô vui vẻ ngồi xổm xuống cho đám chó hoang kia đồ ăn.

Đợi chúng ăn xong, cô lại vui vui vẻ vẻ chuẩn bị quay về. Ai ngờ Phó Cảnh Sâm đứng cách đó không xa, cô sợ đến mức suýt chút nữa ném cái bát đi.

"Anh, anh... sao anh ở đây..." Cô lắp bắp... Sau đó nịnh nọt giải thích: "Đây đều là đồ ăn thừa. Đổ đi rất lãng phí, em đem đến cho chó ăn ..."

"Em rất muốn nuôi chó?" Phó Cảnh Sâm hỏi.

"Có thể nuôi được sao?" Dưới ánh trăng, ánh mắt của cô như ánh sao lấp lánh trên bầu trời.

"Không thể!" Phó Cảnh Sâm quay người rời đi. "... " Lục Tinh đứng sau lưng anh giậm chân.

"Sau này không được ra ngoài trễ như vậy nữa, coi chừng bị lừa bán." Anh tốt bụng nhắc nhở cô.

Lục Tinh cười cười, nhanh theo kịp bước chân của anh, ngắm nhìn hình bóng thấp bé của mình đang ra sức đuổi theo hình bóng cao lớn của anh trên nền đất.

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn cô bé đang ôm cái bát to cười đến gốc ghếch, bỗng nhiên anh chậm bước chân.

*

Đợt đàn chó ăn xong, Lục Tinh cầm thau thức ăn đứng dậy. Mấy con chó ăn no nê liếm liếm mắt cá chân cô, sau đó hài lòng cong đuôi chạy mất.

Lục Tinh quay người lên tầng, đèn cảm ứng sáng lên. Bóng người cao lớn trên hành lang đột ngột xuất hiện khiến cô giật nảy mình... ngữ điệu vẫn lấp lửng như ngày còn bé: "Anh... anh... sao anh ở đây..."

Cô thật sự là khiếp sợ. Chưa bao giờ ngờ đến Phó Cảnh Sâm chẳng nói chẳng rằng đứng ở đây. Anh theo cô từ khi nào? Anh nhìn cô cho chó ăn?

Phó Cảnh Sâm liếc chiếc thau thức ăn trên tay cô, giọng trầm thấp: "Thấy đám chó đi sau lưng em nên đi vào xem thế nào!"

Đã nhiều năm không trông thấy cảnh tượng cô ngồi xổm cho chó ăn rồi... chỉ là rất nhớ thôi.

Lục Tinh đáp ngay mà không chút suy nghĩ: "Chó theo tôi là vì được ăn, anh cũng đâu phải chó, anh theo tôi làm gì?" Nói xong cô lập tức hối hận vì sắc mặt của Phó Cảnh Sâm cực kì khó coi. Anh ghét nhất là chó... vậy mà cô vừa nói gì chứ?

Hình như cô dám so sánh anh với chó... Cô cảm nhận được ánh mắt anh dường như muốn xé cô ra...

"Tôi về nhà trước!" Lục Tinh ôm thau phi nhanh lên cầu thang, một bước cũng không dám dừng lại.

Chạy một hơi đến tầng sáu, Lục Tinh mới vịn cửa, đứng thở, may là anh không đi theo. Thật sự dọa cô rồi.

Rút chìa khóa ra mở cửa vào nhà, cất thau thức ăn vào trong góc, cô nhanh chóng chạy ra ban công. Vài phút sau cô mới nhìn thấy thân hình cao lớn kia từ hành lang đi ra.

Lục Tinh ngỡ ngàng, tất cả hành động của Phó Cảnh Sâm đều trái ngược hoàn toàn với tưởng tượng của cô. Rốt cục anh muốn làm gì?

Đến khi bóng lưng kia biến mất trong bóng đêm, Lục Tinh mới lắc mạnh đầu, ngăn cho bản thân không được suy nghĩ lung tung.

Tắm rửa xong cô ôm điện thoại nằm bẹp trên giường, mở WeChat theo thói quen. Cô nhận được rất nhiều lời mời kết bạn, căn bản đều là đồng nghiệp trong công ty mới.

Tin nhắn mới nhất chính là của Phó Cảnh Sâm, nick name của anh là các chữ cái viết tắt FJC.

Lục Tinh nhìn điện thoại ngẩn ngơ. Sao cô luôn có cảm giác Phó Cảnh Sâm cố tình buộc cô phải nghĩ ngợi lung tung?

Hơn nữa, anh thành công rồi.

Chương 6

Vài ngày sau, Lục Tinh thường nhận được tin nhắn WeChat của Phó Cảnh Sâm. Anh không nhiều lời nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ làm đầu óc cô rối loạn. Cô không dám trả lời tin anh, chỉ xóa đi làm bộ như không

nhận được. May là công việc của cô bận rộn, không có nhiều thời gian để nghĩ lung tung.

Ngày thứ hai sau khi kết thúc cuộc họp, Trương Hân Giai gọi Lục Tinh vào văn phòng cô ta.

Trương Hân Giai vào thẳng vấn đề: "Sao em lại hủy tất cả thông báo phỏng vấn của Tiêu Nghệ như thế?"

Giọng nói của cô rất ôn hòa, Lục Tinh nói lên suy nghĩ của mình: "Vâng, em cho rằng những chương trình này không cần thiết. Danh tiếng của Tiêu Nghệ bây giờ không cần dựa vào nỗi đau thất tình để gây chú ý. Thêm vào đó, quan trọng nhất là danh tiếng Giang Hoài đã tiêu rồi, cho dù Tiêu Nghệ cần được lăng xê, thì đối tượng không còn là anh ta nữa."

Tin tức Tiêu Nghệ và Giang Hoài chia tay vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt. Trên weibo, cộng đồng mạng bu lại chỉ trích Giang Hoài, người nào cũng mắng anh ta là tên đàn ông cặn bã. Bình luận lên đến một triệu nhưng chín mươi phần trăm đều chửi rửa anh ta, mười phần trăm còn lại toàn là mấy fan nảo tàn và dàn thủy quân (1). Anh ta đã nhờ vả mấy công ty truyền thông và trả tiền cho dàn thủy quân nhưng vì phóng viên chụp ảnh, có đầy đủ bằng chứng nên Giang Hoài hoàn toàn không có biện pháp tẩy trắng. Đúng là một phút mê gái cả đời ngậm đắng.

(1) Thủy quân: nhóm người nhận tiền của cá nhân hoặc công ty để bình luận, chia sẻ, nói chung là tâng bốc cho nghệ sỹ nào đó

Dính đến thứ đàn ông cặn bã này, chỉ là tự hạ thấp giá trị con người. Tiêu Nghệ từ lúc khởi nghiệp danh tiếng đã rất nổi. Đây là lần đầu tiên chuyện tình cảm của cô ta lộ ra ngoài ánh sáng, vốn dĩ chẳng có gì nghiêm trọng nhưng bây giờ tình hình thế này, Lục Tinh cho rằng không cần phải dựa vào đoạn tình cảm này để lấy chút tiếng tăm nữa.

Trương Hân Giai suy nghĩ một lát, nở nụ cười: "Em nói đúng! Bây giờ nghệ sĩ nào cũng tranh thủ mấy tin tức hot để có chút danh... Em lại có thể nhìn ra được những điểm này thật tốt. Đúng là Thời tổng không nhìn lầm người."

"Thời tổng?" Lục Tinh ngạc nhiên.

"Ừm, ban đầu chị định sắp xếp giao Tiêu Nghệ cho Nhậm Kỳ đấy, nhưng Thời tổng chỉ định em."

Nhậm Kỳ là người quản lí giỏi nhất, đã từng quản lý không ít nghệ sĩ nổi tiếng, Lục Tinh tự nhận trình độ của cô còn kém xa.

Vì vậy Lục Tinh càng thêm kinh ngạc: "Vậy sao... Vậy thì em phải cảm ơn Thời tổng rồi." Cô thật không nghĩ tới xảy ra chuyện thế này .

"Được rồi! Không có việc gì, em làm việc tiếp đi!" Trương Hân Giai lên tiếng.

"Vâng!" Lục Tinh quay người ra văn phòng. Cô nhớ lại bữa tiệc tối hôm đó, Thời Vực và Phó Cảnh Sâm rõ ràng là có quen biết.

Cô thầm suy đoán, vậy hôm đó gọi cô đến là ý của Thời Vực hay của Phó Cảnh Sâm?

Buổi chiều Lục Tinh hẹn bên công ty Ảnh Thị bàn bạc kịch bản mới. Trong lúc đợi thang máy tình cờ gặp Thời Vực, cô lễ phép chào: "Thời tổng."

Thời Vực liếc cô một cái: "Cô muốn đi ra ngoài?"

Lục Tinh thành thật trả lời: "Vâng, có hẹn với người của công ty Ảnh Thị. Tôi cảm thấy bộ phim bây giờ Tiêu Nghệ nhận tuy là hay nhưng đề tài không đủ đặc sắc, muốn qua xem thử xem có cách nào tốt hơn không."

"Vậy sao?" Thời Vực nhíu mày, "Khi về tôi giới thiệu cho cô mấy nhà biên kịch."

Mắt Lục Tinh sáng rực lên, giọng cảm kích: "Cảm ơn Thời tổng!"

Cô vừa về nước chưa lâu, không quen biết nhiều người, có ông chủ nhận lời giới thiệu còn gì tốt hơn chứ!

Hai người tiến vào thang máy, bên trong có mấy người, bọn họ không tiếp tục nói chuyện với nhau.

Lục Tinh ở công ty Ảnh thị bàn xong công việc cũng đến lúc tan làm. Cô ngẫm nghĩ không có hẹn nên sẽ về thẳng nhà. Đột nhiên điện thoại reo, nhìn màn hình tên người gọi đến, tim cô bỗng chốc đập thành thịch, không dám nghe máy. Tiếng chuông ngừng một chút, lại tiếp vang lên.

Lần thứ ba đổ chuông, cô đành phải ấn nút nghe máy.

Đầu dây bên kia Phó Cảnh Sâm hỏi cô: "Vì sao không nghe?" Ngữ điệu mang theo nhàn nhạt uy hiếp.

"Tôi... vừa rồi không nghe thấy." Lục Tinh đáp bừa, trong lòng thì lẩm bẩm 'Mấy ngày vừa rồi không trả lời tin nhắn của anh, bởi vì sợ không giữ được con tim mình...'

"Em quay lại đằng sau đi." Anh nói ra một câu rồi trực tiếp ngắt điện thoại.

Lục Tinh ngơ ngác, sững sờ xoay người, Phó Cảnh Sâm mặc áo khoác màu đen đang đứng ở cửa ra vào nhìn cô, anh nhét di động túi áo khoác, đôi chân thon dài nhanh chóng đi về phía cô. Mãi cho đến khi hình dáng anh tuần kia bước đến trước mắt cô, cô mới hồi phục tinh thần, ấp úng: "Tại sao anh ở đây?"

"Tại sao không nghe?" Anh chờ ở đại sảnh dưới tầng, thấy cô vội vội vàng vàng bước đi. Nhớ lại những tin nhắn không được hồi đáp kia, anh đứng phía sau gọi cho cô, quả thật cô không thèm nghe máy.

Lục Tinh bị ánh mắt tinh anh quét toàn thân, cô chột dạ, chắc chắn anh biết rõ là cô cố ý không nghe. Cô nghiêng mặt sang hướng khác, từ chối trả lời.

Phó Cảnh Sâm thấy vẻ lúng túng của cô, khẽ nở nụ cười: "Vì sao tôi không thể ở đây?"

Lục Tinh có hơi bực mình, thì thầm: "Làm sao mà biết chứ!"

Phó Cảnh Sâm quay đầu về hướng bãi đỗ xe ở tầng hầm: "Đi thôi, tôi đưa em về."

Lục Tinh nhìn theo tầm mắt anh, chiếc xe màu đen sáng choang đang đỗ ở ven đường. Cô nghĩ một chút rồi gật đầu. Người đàn ông tên Phó Cảnh Sâm này mắc chứng 'ép buộc' nghiêm trọng. Từ nhỏ cô đã biết từ chối anh đều vô dụng. Không làm theo lời anh e rằng sẽ bị anh lôi lên xe thôi!

Phó Cảnh Sâm mở cửa ghế phụ ra hiệu cô lên xe, tài xế đã chủ động rời khỏi ghế lái. Lục Tinh nhắc chân tiến vào.

Rầm một tiếng, cửa xe đóng lại, cô thấy anh nói gì đó với tài xế, tài xế gật đầu nhận lệnh.

Anh không hỏi cô đi đâu. Lục Tinh vẫn nghĩ anh sẽ đưa cô về nhà. Một lúc sau cô mới phát giác hình như không phải đường về nhà cô, nhưng cô không chắc chắn lắm, dù gì đã nhiều năm xa quê. Cô lên tiếng hỏi: "Đây đâu phải đường về nhà tôi?"

"Đi ăn cơm trước." Phó Cảnh Sâm dứt khoát. "Tôi về nhà ăn!" Lục Tinh nhú mày.

"Cùng tôi dùng bữa cơm mà thôi, em sợ cái gì?" Phó Cảnh Sâm phanh lại, dùng đèn đỏ, một tay cầm tay lái, nghiêng người nhìn cô. Trông bộ dạng im lặng không vui, anh đành nhường nhịn, "Không phải em muốn làm quen với biên kịch sao? Thời Vực hẹn hai người biên kịch."

"Hả..." Lục Tinh há miệng.

Ba tiếng trước Thời Vực nói là muốn giới thiệu cho cô mấy biên kịch, không ngờ anh ta hành động nhanh như vậy. Cô im lặng một lát, giọng cả quyết: "Anh và Thời tổng có quen biết, đúng không?"

Thời tổng đã hẹn biên kịch, lại không gọi điện thoại báo cô biết, mà là Phó Cảnh Sâm tới đón cô. Dụng ý gì đây?

Đèn xanh, Phó Cảnh Sâm đạp chân ga, ngữ điệu pha ý cười: "Em cũng quen, năm em 16 tuổi đã từng gặp qua. Quên rồi ư?"

Cô đã gặp... sao? Lục Tinh cố gắng nhớ lại, khuôn mặt và phong độ của Thời Vực đều rất xuất chúng, nếu cô đã từng gặp phải có ấn tượng mới đúng, nhưng cô nghĩ mãi cũng không nhớ ra.

"Con dâu nuôi từ bé." Phó Cảnh Sâm tốt bụng nhắc nhở cô. Con dâu nuôi từ bé...

Đầu óc Lục Tinh bỗng chốc nổ tung. Sự việc kia với cô mà nói quá mức sâu sắc, chỉ cần nhắc sơ đều có thể nhớ lại rõ ràng.

Kỳ nghỉ hè năm ấy một mình cô ngồi xe lửa trở về thị trấn nhỏ, ở nhà Diệp Hân Nhiên hơn nửa tháng mới quay lại. Ngày đó trời mưa rất lớn, sấm chớp đầy trời, mưa to gió lớn, rất nhiều người chen vào nhà ga sốt ruột đợi mưa tạnh. Cô đợi hơn một tiếng, trận mưa kia vẫn không có dấu hiệu dừng

lại. Bụng cô réo âm ỉ, đành phải đi đến cửa hàng bên cạnh mua món gì ăn tạm, đồ ăn ở nhà ga đều rất đắt, cô không nỡ mua những thứ khác, chỉ mua đại ổ bánh mì.

Lúc trả tiền cô tìm mãi vẫn không thấy chiếc túi nhỏ màu hồng xinh xinh của mình. Cô ngồi xổm trên mặt đất lục lọi ba lô, hầu như lấy toàn bộ quần áo bên trong đều ra, cô lo lắng đến rơi nước mắt. Chiếc túi nhỏ ấy là Cảnh Tâm tặng, cô rất quý, trong túi có tiền và thẻ... còn có điện thoại! Điện thoại là Phó Cảnh Sâm tặng sinh nhật cô, điện thoại màu trắng, chiếc máy đời mới.

Đó là bảo bối cô quý nhất thời ấy.

"Cô gái nhỏ, túi tiền có phải bị trộm rồi không?" Bên cạnh có người hỏi cô. "Vừa rồi nhà ga rất nhiều người đụng cháu, chắc là bị trộm rồi..."

Lục Tinh lập tức ngây ngốc, tại sao lại bị trộm? Khi vừa xuống xe cô còn cầm điện thoại gọi cho Diệp Hân Nhiên, mới hơn một tiếng thôi... Làm sao cô không đau lòng cho được chứ? Kìm lòng không được, hai mắt đỏ hoe.

Một cô gái xinh đẹp òa khóc khiến người ta vô cùng thương cảm, có người tốt bụng hỏi cô, muốn gọi điện thoại về nhà không. Lục Tinh liếc mấy người đàn ông xung quanh cô, tuy trên môi là nụ cười thân thiện nhưng lại làm cho cô sợ hãi. Cô vội lắc đầu nói không cần, nhanh chóng thu xếp lại túi, thoát khỏi tình huống này.

Cô được nhân viên nhà ga cho mượn điện thoại, nhà họ Phó có tới mấy người tài xế, bình thường đi ra ngoài cùng Cảnh Tâm luôn luôn có xe đưa đón, nhưng cô không tài xế riêng, mà cô cũng không thể gọi về nói lên yêu cầu này.

Suy nghĩ một lúc lâu mới quyết định gọi cho Phó Cảnh Sâm, anh vừa về nước không lâu. Cô e dè, cẩn thận từng li từng tí hỏi anh: "Anh có thể

đến nhà ga đón em hay không? Ví tiền và điện thoại của em bị trộm..."

"Đồ ngốc!" Phó Cảnh Sâm mắng cô một câu, Lục Tinh mím môi cảm thấy oan ức, một giây sau nghe tiếng anh vang lên: "Em đừng chạy lung tung, anh qua ngay bây giờ đây!"

Tim Lục Tinh lập tức đập loạn. Cô muốn nhắc anh lái xe cẩn thận, nhưng điện thoại đã ngắt rồi.

Hơn bốn mươi phút sau, anh chen chúc khỏi đám đông trong nhà ga, bước ra, trông thấy cô ngồi xõm trong một góc. Anh bước tới, nắm lấy tay của cô, đỡ cô dậy, cầm lấy ba lô to trong ngực cô, dắt tay cô ra khỏi nhà ga. Anh không nói gì nhưng lại mang đến cho cô cảm giác an toàn. Cô lặng lẽ nắm chặt ngón tay cái của anh. Lúc ấy cô còn nhỏ, chưa trưởng thành, thân hình nhỏ bé một mét năm bảy được thân hình cao hơn một mét tám ôm vào trong khuỷu tay, che chung một cây ô đi dưới màn mưa. Khi bước qua vũng nước đọng, anh thấp giọng nói: "Nắm chặt!"

Nhẹ nhàng nhắc cô nhảy qua, sau đó nhét vào trong xe. Cả đoạn đường Lục Tinh đều mơ mơ hồ hồ.

Trên xe, Phó Cảnh Sâm thấy cô không lên tiếng, hiếm thấy lại nhẹ giọng an ủi cô: "Không sao rồi, chẳng phải chỉ là một cái điện thoại sao? Anh cho em một cái khác là được."

Dạo đó cô đâu còn có tâm tư nghĩ đến điện thoại, trong đầu đều là hình ảnh anh ôm cô ban nãy, tim đập nhanh đến mức khiến cô sợ hãi, lắp bắp lên tiếng: "Không, không có..."

Ngay cả anh đang nói về chuyện gì cô cũng không biết.

Trời mưa to, giao thông trở nên hỗn loạn. Phó Cảnh Sâm tập trung lái xe, không suy nghĩ nhiều như vậy, cho rằng cô vẫn còn buồn chuyện mất

túi tiền và điện thoại, anh nói tiếp: "Anh đưa em ra ngoài chơi một lát, tối nay về."

Lục Tinh: "Dạ... vâng!"

Trong tình huống bình thường, chỉ khi nào cực kỳ căng thẳng cô mới cà lăm và người có thể khiến Lục Tinh mắc chứng này chỉ duy nhất một mình Phó Cảnh Sâm làm được. Khi còn nhỏ là vì sợ anh, luôn có cảm giác anh đánh cô nên vì sợ cô mới cà lăm. Trưởng thành, Lục Tinh thích Phó Cảnh Sâm, vì quá căng thẳng khi đối mặt với anh nên lại cà lăm.

Tại một phòng riêng sang trọng, Lục Tinh ngại ngùng nhìn mấy thanh niên ngồi trên ghế salon, ánh mắt hiếu kỳ của bọn họ rơi xuống người cô, có người trêu chọc: "Cô bé này nhặt được ở chỗ nào đây?"

Lục Tinh nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe của Phó Cảnh Sâm vang lên: "Cô bé của nhà tôi, đừng bắt nạt cô ấy."

'Cô bé nhà anh' đỏ mặt, lại nghe giọng một người khác vang lên: "Không phải là con dâu nuôi từ bé của cậu đấy chứ?"

Lục Tinh xấu hổ chết mất, không nghe tiếng Phó Cảnh Sâm phản đối. Anh đưa cô đến ghế sofa trong góc, đặt đồ ăn trước mặt cô: "Em ăn chút gì đi, lát nữa anh đưa về!"

"Vâng..." Cô nhỏ giọng đáp. Thật sự cực kì đói bụng, cầm miếng thịt bò khô trên bàn chấm chút tương, cho vào trong miệng.

Cô đang ăn ngon lành, bỗng nhiên có người tiến lại gần cô, cười ranh mãnh: "Em gái nhỏ, em thật sự là con dâu nuôi từ bé của Phó Cảnh Sâm?"

Cô sặc sụa vì vị cay nồng của nước chấm thịt bò khô, mãnh liệt ho khan, lắc lắc đầu.

Nghe cô ho liên hồi, Phó Cảnh Sâm lập tức đi tới, giọng không vui: "Cút ngay, đừng bắt nạt cô ấy."

Mười sáu tuổi, lần đầu tiên trong đời Lục Tinh ho nhiều đến mức này.

Phó Cảnh Sâm đưa cô một ly nước, đóng gói đĩa thịt bò khô cô đang ăn, rồi đưa cô rời đi. Toàn bộ quá trình chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, khi ấy cô lại xấu hổ, nên không nhìn kỹ những người ở đó trông như thế nào.

Mưa đã tạnh, anh đưa cô đến cửa hàng đối diện, mua cho cô một chiếc điện thoại giống y cái cũ, xử lý xong, lại dắt cô đi ăn xiên nướng. Tối hôm đó, cô muốn ăn gì, làm gì anh đều đồng ý, Lục Tinh cực kỳ vui vẻ.

Gần mười hai giờ khuya, Phó Cảnh Sâm chở cô về nhà, cô giống như cô bé lọ lem mất đi giày thủy tinh.

Nếu như nói trước đó, Lục Tinh đối với Phó Cảnh Sâm chỉ là tình cảm mơ hồ, thì ngay ngày hôm sau Lục Tinh xác định mình thật sự thích anh, cực kỳ cực kỳ thích.

Chương 7

Phó Cảnh Sâm quay đầu nhìn cô, chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc của Lục Tinh, anh cười cười: "Nhớ ra?"

Lục Tinh nhớ ra rồi, ký ức khó phai mờ. Đó là lần đầu tiên cô nghe có người nói cô là con dâu nuôi từ bé của anh; cũng là lần duy nhất, một Lục Tinh chỉ mới 16 tuổi chưa từng nghĩ đến chuyện thành gia lập thất thì sau ngày hôm đó cô nhận ra mình thích anh, cô đã có đối tượng để kết hôn. Vì vậy, mỗi lần trông thấy anh cô đều ngượng ngùng, luôn lo lắng bị người khác nhìn thấu bí mật mềm mại nhất chôn sâu dưới đáy lòng mình.

Bí mật ngọt ngào nhất hiện tại lại biết thành ký ức chua xót.

"Lâu lắm rồi, anh không nhắc tôi cũng đã quên." Cô nở nụ cười, không muốn thừa nhận đoạn hồi ức ấy: "Khi đó tôi không nhìn rõ dáng dấp bọn họ thế nào, huống gì đã qua nhiều năm như vậy rồi."

"Vậy sao?" Phó Cảnh Sâm thấp giọng lẩm bẫm, giọng nói giống như từ nơi xa xôi truyền đến, nhẹ nhàng đập vào con tim Lục Tinh, tựa như muốn vạch trần lời nói dối của cô.

"Ừ." Lục Tinh nghiêm túc trả lời.

Anh khẽ cười khẽ, điệu cười lộ ra nét sung sướng, Lục Tinh cắn răng im lặng.

Địa điểm dùng bữa là Hoa viên, ở đây có nhà hàng Trung Hoa nổi tiếng nhất nhì thành phố B. Bên ngoài bưng bưng khí thế, bên trong lại thanh nhã, sang trọng. Không ít những chiếc xe sang đắt tiền đã ngừng trước cửa. Phó Cảnh Sâm đỗ xe rồi đưa Lục Tinh vào trong, vừa bước đến cửa đã có nhân

viên đơn đả chào mời.

Nhanh chóng đã đứng trước cửa phòng riêng, nhân viên đưa tay đẩy cửa lớn, Lục Tinh sững sờ khi trông thấy nhóm người bên trong. Không phải đã nói chỉ giới thiệu hai người biên kịch thôi sao? Thế nào... bây giờ lại... Nhiều người như vậy? Ngay cả Cảnh Tâm cũng đến, ngồi kế bên cô ấy là một người đàn ông thành thực anh tuấn. Một tay anh ta gác lên thành ghế Cảnh Tâm, nửa như đem cô ấy ôm vào trong ngực, tư thế thân mật.

Nếu cô nhớ không lầm, người đàn ông kia chính là tổng giám đốc Tần Sâm, là bạn trai Cảnh Tâm.

Ngoài ra còn có ba nam hai nữ, trong đó cô chỉ quen biết boss của mình. Bây giờ biết rõ Thời Vực chính là người năm đó trên choker cô là con dâu nuôi từ bé, Lục Tinh có hơi lúng túng.

"Mấy người trễ quá!" Thời Vực nhàn nhạt lên tiếng, thay đổi tư thế ngồi ra vẻ đã đợi rất lâu. Anh ta đưa mắt nhìn Phó Cảnh Sâm, giọng xem thường: "Đón người cũng mất nhiều thời gian như vậy."

Phó Cảnh Sâm chỉ đơn giản đáp lời: "Kẹt xe!"

"Để mọi người đợi lâu, thật sự rất xin lỗi." Lục Tinh áy náy, đáy lòng âm thầm nghĩ rằng 'Thời tống, nếu không phải ngài không báo sớm cho tôi biết, thì tôi cũng không tới muộn như vậy!'

Cảnh Sâm vui vẻ vỗ vỗ lên chỗ trống bên cạnh: "Tinh Tinh, đến đây ngồi đi!" Rồi nói với Phó Cảnh Sâm: "Anh, không phải anh nói đi công tác sao?"

Phó Cảnh Sâm trả lời qua loa: "Về lúc chiều!"

Mắt Lục Tinh đảo nhẹ, nhìn nhìn bên kia cố ý chữa ra hai chỗ trống, cô cười cười đi qua: "Được!"

Phó Cảnh Sâm cũng tự nhiên cùng cô đi qua bên đó.

Thời Vực: "Chúng tôi gọi đồ ăn rồi, hai người xem xem còn muốn gọi thêm món gì không?"

Lục Tinh vô thức đáp: "Không ạ!"

Phó Cảnh Sâm nhận thực đơn từ tay phục vụ, nhìn lướt qua các món vừa gọi, anh gọi thêm: "Thêm một phần thăn bò và canh cá kiểu Trung Quốc, ít cay."

Lục Tinh mấp máy môi, hai món này đều là món khoái khẩu của cô.

Nhân viên phục vụ cầm menu ra ngoài, đến lúc này Thời Vực mới đứng lên giới thiệu cho Lục Tinh: "Vị này chính là đạo diễn Trần Thuấn, còn vị bên cạnh này là người tôi đã hợp tác nhiều năm biên kịch Viên."

Trần Thuấn khoảng ba mươi tuổi, không quá đẹp trai, nhưng hơn người ở chỗ có khí chất. Lục Tinh nhớ bữa tiệc lần trước có từng gặp qua anh ta, chính là người trò chuyện say mê với Tiêu Nghệ. Biên kịch Viên trông có vẻ lớn hơn một chút, hơi mập. Hai người này nổi tiếng về độ ăn ý trong công việc. Ở nước ngoài một thời gian dài, cô không quan tâm đến các vấn đề trong nước cho lắm, hơn nữa ngành giải trí trong và ngoài nước có nhiều điểm khác nhau. Quay về đây coi như Lục Tinh làm lại từ đầu.

Lục Tinh lễ phép gật đầu mỉm cười với bọn họ, Thời Vực lại chỉ cô gái trẻ tuổi bên cạnh: "Minh Chúc, đừng thấy cô ấy trẻ tuổi, cũng là biên kịch."

Lục Tinh hướng về phía Minh Chúc, phong cách của cô ta có hơi đặc biệt, đôi mắt trong vắt, con mắt đặc biệt sạch sẽ, đuôi mắt phải có một nốt ruồi nhỏ, dung mạo rất xinh xắn. Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

"Xin chào, tôi là Cố Tây." Cô gái ngồi bên cạnh Thời Vực không cần Thời Vực giới thiệu, cười tủm tỉm tự giới thiệu.

Lục Tinh cũng nhoẻn miệng cười: "Tôi là Lục Tinh."

Thời Vực nhú mày, ôm bả vai Cố Tây: "Bạn gái của tôi, cũng là người

quản lí giống cô."

Ồ? Lục Tinh kinh ngạc nheo mắt, giống như nhớ ra gì đó, vài giây sau cô giật mình: "A! Chị là quản lý cũ của Tiêu Nghệ ? Nhưng Tiêu Nghệ đã đổi công ty rồi, vì sao chị không đi cùng?"

Sau đó cô phát hiện sắc mặt Thời Vực cực kỳ khó coi.

Cô nhớ tới Đỗ Tiểu Vi từng tám chuyện với cô, lúc đó còn lơ mơ không hiểu... nhưng bây giờ hình như đã giác ngộ được mấy phần.

Cố Tây nhẹ nhàng giải thích: "Tiêu Nghệ không được coi là do tôi quản lí. Lúc trước công ty sắp xếp giao cho tôi trong hai năm; tuy nhiên, trên tay tôi đồng thời còn có mấy nghệ sĩ khác. Bây giờ theo tôi từ khi chân ướm chân ráo ký hợp đồng với Tân Thần Quốc, chưa lảng xê bọn họ thành công, tôi không muốn đi."

Lục Tinh đã hoàn toàn hiểu rõ. Thời Vực hao tâm tổn trí lấy đi người nổi nhất trên tay Cố Tây, nhưng lại không dụ được cô ấy về cùng, bởi cái cô ấy không thể rũ bỏ không phải là Tiêu Nghệ mà chính là những nghệ sĩ mới trên tay mình. Nếu như Thời Vực muốn có được Cố Tây, vậy phải dụ được tất cả người mới dưới tay cô ấy. Nếu như dụ được lại còn phải bồi thường hợp đồng. Vấn đề then chốt là Cố Tây có muốn hay không, trên thực tế cô ấy không muốn.

Bỗng nhiên cô cảm giác tội nghiệp Thời Vực, vài giây đồng cảm, trước mặt ông chủ chẳng biết nói gì ngoài nụ cười động viên.

Đồ ăn rất nhanh được dọn lên, tất cả mọi người ngồi ngồi vào vị trí, bấy giờ Cảnh Tâm mới kéo kéo Lục Tinh, chỉ chỉ người đàn ông bên cạnh mình, gương mặt nở hoa.

Người đàn ông lịch sự gật đầu mỉm cười với cô: "Xin chào, tôi thường nghe Cảnh Tâm nhắc tới cô, tôi là Tần Sâm."

Lục Tinh mỉm cười, nháy mắt với Cảnh Tâm mấy cái rồi mới nhìn đối phương: "Tôi cũng thường nghe Tâm Tâm nhắc đến anh, trên tivi cũng thường thấy qua!"

Cảnh Tâm hơi thẹn thùng, đây là lần đầu cô đưa bạn trai đến cùng. Cô cầm đũa: "Ăn thôi, ăn thôi... tôi đói chết rồi."

Lục Tinh cười cầm lấy đũa, cúi đầu liền nhìn thấy bát cô đã có thêm một miếng cá tươi ngon, xem kĩ là không có xương.

Cô quay đầu sang Phó Cảnh Sâm, anh tự nhiên lên tiếng: "Không phải em thích ăn cá sao?"

Thật sự cô thích ăn cá, nhưng hành động này của anh với người khác mà nói có hơi 'quá thân mật', cộng thêm mấy từ của anh dễ khiến người khác hiểu lầm kia... Lục Tinh xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn, tôi tự ăn được rồi."

Cảnh Tâm ngạc nhiên: "Anh, anh còn nhớ rõ Tinh Tinh thích ăn cái gì à?" Trong ấn tượng của cô, Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh không thân thiết cho lắm; hơn nữa, anh cũng không phải là dạng người biết quan tâm người khác. Vậy mà nhiều năm như vậy, anh vẫn nhớ rõ Lục Tinh thích ăn cái gì, còn đặc biệt gấp thêm đồ ăn.

Phó Cảnh Sâm liếc nhìn cô em gái: "Nhớ rõ!"

Khi còn bé Lục Tinh biểu hiện khá rõ ràng sở thích của mình. Ví dụ: cô thích chó, chỉ cần nhìn trên đường, bất kể là chó nhà ai, có chủ nhân đi theo hay không, đều ngồi xổm trước mặt đùa giỡn một chút. Thật ra chỉ cần để ý một chút, qua ánh mắt của cô đều có thể nhận ra được cô thích gì.

Giống như năm đó, cô thường xuyên ngượng ngùng khi đối diện với anh, nói chuyện lại không dám nhìn vào mắt anh; khi đó, anh đã biết tình cảm của cô đối với anh đã không còn đơn thuần như trước, cô thích anh.

Tay Lục Tinh thoáng khựng lại. Ánh mắt sắc bén của Cảnh Tâm hướng về phía hai người bọn họ, tìm tòi nghiên cứu nhìn bọn họ. Qua sắc mặt của cô ấy không biết cô ấy đang suy nghĩ gì.

Trên bàn cơm, Lục Tinh, biên kịch và đạo diễn giới thiệu đơn giản, lưu lại số điện thoại của nhau.

Tất cả mọi người đều lái xe tới, cũng không uống rượu. Sau bữa cơm, mọi người tạm biệt ra về. Cảnh Tâm vẫn chưa muốn đi, lôi lôi kéo kéo Lục

Tinh: "Tinh Tinh, chúng ta đi dạo phố đi?"

Dạo phố thì được... nhưng mà, Lục Tinh liếc cô ấy: "Em không sợ bị người khác nhận ra sao?"

Cảnh Tâm cong môi: "Nhận ra cũng đâu sao. Em cũng đâu nổi tiếng, toàn diễn mấy vai nhỏ."

Ngữ điệu của cô ấy có mấy phần không hài lòng. Lục Tinh cũng thắc mắc, sau lưng của Cảnh Tâm là thế lực lớn của hai nhà Phó Cảnh. Nhà họ Phó lập nghiệp và phát triển chuyên về lĩnh vực bất động sản, khách sạn, đứng đầu trong nước, sau khi Phó Cảnh Sâm tiếp nhận tập đoàn Phó thị, ngoại trừ phát triển những ngành vốn có, còn đầu tư vào những ngành phụ khác trong đó có ngành điện ảnh. Gia đình họ Cảnh là quân nhân, thế lực khá lớn... Nhìn hết ngành giải trí cũng không có nhiều nữ nghệ sĩ có được gia thế như Cảnh Tâm.

Chỉ có điều, cô ấy chưa từng diễn vai nữ chính.

Lục Tinh ngẫm nghĩ nguyên nhân chủ yếu có thể là do cha mẹ cô ấy không hy vọng cô bước vào ngành này.

"Anh nhớ ngày mai em còn có buổi phỏng vấn, phải thức dậy từ sáu giờ sáng!" Tần Sâm ở bên cạnh khẽ nhắc nhở.

"Bây giờ vẫn chưa tới chín giờ, không sao đâu!" Cảnh Tâm không thèm để ý. Cô ấy vẫn muốn đi dạo phố với Lục Tinh, hôm nay cực kỳ thích hợp.

"Nếu không để hôm khác nhé?" Lục Tinh do dự, "Đợi ngày nào em không có lịch trình chúng ta hẹn nhau có được không?"

Về mặt Phó Cảnh Sâm khẽ biến, anh nói với em gái: "Anh và Lục Tinh còn có việc, các em hẹn nhau hôm khác đi."

Cảnh Tâm liếc nhìn anh, "VẬY ĐƯỢC RỒI, TINH TINH, LẦN SAU CHÚNG TA HẸN NHAU NHÉ."

"Ừm!" Lục Tinh đồng ý, "Chị chờ điện thoại của em."

Cảnh Tâm và Tần Sâm đi rồi, Phó Cảnh Sâm lên tiếng: "TÔI ĐƯA EM VỀ." Lục Tinh gật đầu: "PHIÊN ANH."

"ĐI THÔI!" Phó Cảnh Sâm đi trước cô.

Sau khi lên xe, Diệp Hân Nhiên gọi điện thoại đến, Lục Tinh nghe máy. Giọng nói Diệp Hân Nhiên đầy hưng phấn: "TINH TINH, TỚ CÓ MÓN QUÀ TẶNG CẬU, KHI NÀO CẬU VỀ?"

"QUÀ GÌ VẬY?" Lục Tinh hứng thú.

"ĐỢI CẬU VỀ SẼ BIẾT, TỚ ĐÃ ĐẾN TRƯỚC CÔNG TIÊU KHU. BAO LÂU NỮA THÌ CẬU ĐẾN NHÀ?"

"Cũng không biết, chắc khoảng nửa tiếng."

"ĐƯỢC, TỚ CHỜ CẬU, BẢO ĐẢM CẬU SẼ THÍCH MÓN QUÀ NÀY!" Giọng Diệp Hân Nhiên chắc nịch.

"Ừ!" Lục Tinh bật cười vui vẻ, Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn cô, trong xe cách âm rất tốt, giọng Diệp Hân Nhiên lại rất lớn, anh nghe trộm được một chút, anh cũng tò mò đó là món quà gì.

Cúp điện thoại, khuôn mặt Lục Tinh vẫn chưa hết ý cười, tâm trạng rất tốt. Phó Cảnh Sâm nhếch môi: "HAI MƯƠI PHÚT NỮA LÀ ĐẾN, NƠI NÀY CÁCH CHỖ Ở CỦA EM KHÔNG XA."

Lục Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ừ."

Cô im lặng nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, cô muốn thử xem có đúng là hai mươi phút về đến nơi hay không.

Hai mươi phút sau, xe đến trước cổng tiểu khu, Lục Tinh sốt ruột: "Anh đỗ xe ngay cổng ra vào là được rồi!"

Vừa rồi Diệp Hân Nhiên nói với cô là đợi dưới tầng, cô không muốn bọn họ chạm mặt, lỡ như Diệp Hân Nhiên nhìn không được mắng anh làm sao bây giờ...

Phó Cảnh Sâm nhìn cô không chớp mắt, giọng nói trầm thấp tăng thêm vài phần: "Tôi muốn đưa em đến dưới tầng."

Lục Tinh rối loạn, nói không nên lời.

Xe chậm rãi tới gần tòa nhà cô ở, Lục Tinh đã trông thấy Diệp Hân Nhiên từ đằng xa cùng một chú chó lông màu trắng mềm mịn. Lục Tinh ghé sát vào kính cửa quan sát. Diệp Hân Nhiên có nuôi một chú mèo nhỏ, cô ấy nói muốn tặng quà cho cô... chính là chú chó này ư?

Xe còn chưa ngừng, Lục Tinh đặc ý: "Ngừng xe ở đây được rồi! Hân Nhiên đang dắt theo chó, không phải anh sợ chó sao? Không cần lại gần quá, tôi tự đi qua là được."

Xe tăng tốc, vì một cái ổn định dừng ở bên cạnh Diệp Hân Nhiên, Lục Tinh nghe tiếng Phó Cảnh Sâm lạnh lùng vang lên: "Không phải tôi sợ chó, là ghét chó."

Chương 8

Editor: Cẩm Võ Beta: Queenie_SK

Việc Lục Tinh nói Phó Cảnh Sâm sợ chó là có nguyên do... Chuyện này bắt nguồn từ năm cô 5 tuổi.

Lục Tinh sinh ra ở một thị trấn nhỏ vùng Giang Nam. Cô và bà nội sống trong một căn nhà một tầng nhỏ. Năm cô 5 tuổi, căn biệt thự trắng phía đối diện bỗng nhiên xuất hiện hai anh em. Người anh cao gầy, rất anh tuấn, cô em ngày nào cũng diện chiếc váy công chúa và mang đôi giày búp bê nhỏ xinh, bọn họ hoàn toàn không giống với những đứa trẻ trong thị trấn.

Nghe dì Thích, chủ nhân căn biệt thự trắng ấy, nói rằng đó là là con của người chị họ của dì. Hai anh em đó chính là Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm. Lý do vì sao họ lại phải đến nơi này ở hai năm thì Lục Tinh không biết, mà có lẽ ngay cả Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm cũng không rõ ràng lắm, dù sao thì khi đó một người mới mười tuổi, một người mới bốn tuổi.

Cuộc sống ở thị trấn nhỏ khá tẻ nhạt, Cảnh Tâm biết được Lục Tinh ở nhà đối diện liền chạy lại làm quen, hai người nhanh chóng trở thành đôi bạn thân. Hàng ngày hai đứa bé quẩn quanh chú chó nhỏ Lục Tinh nuôi, cùng nhau chơi đùa. Chú chó ấy là Diệp Hân Nhiên tặng cho Lục Tinh năm cô ba tuổi, cô đặt tên cho chú là Tiểu Hắc vì trên người nó là bộ lông đen tuyền.

Chạng vạng tối hôm đó, Lục Tinh và Cảnh Tâm đang chơi với Tiểu Hắc ở sân trong, Phó Cảnh Sâm qua gọi em gái về ăn cơm. Kết quả mới vừa vào đến cổng đã bị Tiểu Hắc vồ đến cắn một cái, đầu gối rướm máu. Lục Tinh và Cảnh Tâm đang cầm thịt gà dụ Tiểu Hắc bị dọa sợ, Cảnh Tâm òa lên khóc rống, người trong nhà nháo nhào chạy ra.

Phó Cảnh Sâm được dì Thích đưa đến bệnh viện trên thị trấn khâu vết thương, Lục Tinh tuy rằng có hơi sợ nhưng cũng đi theo. Cô núp ở cửa ra vào, chỉ lộ ra cái cái đầu nhỏ lén nhìn vào trong. Cô chứng kiến cảnh tượng bác sĩ

mặc áo blouse trắng cầm kim đâm lên phần đùi của anh, bất giác cũng run bần bật, dường như cảm thấy đau lây.

Đang khâu vết thương, Phó Cảnh Sâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra phía cửa, trông thấy đầu bánh bao nhỏ lấp ló nơi cánh cửa, khuôn mặt nhăn nhó, khi phát hiện anh đưa mắt nhìn thì cô sợ hãi nhanh chóng rút đầu trở về.

Trốn phía sau cánh cửa, tim Lục Tinh đập thành thịch, ánh mắt của Phó Cảnh Sâm thật đáng sợ, cô cảm giác như anh muốn nhào tới đánh cô.

Khi ấy, trên thị trấn mọi người đều nói, Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm là con cái của gia đình giàu có trong thành phố lớn, chớ Lục Tinh nuôi cặn người ta, lần này gây ra phiền phức lớn rồi. Bà nội dắt Lục Tinh sang nhà dì Thích xin lỗi. Dì Thích cũng không trách cứ vì lúc đó Cảnh Tâm cũng đang cùng chơi đùa với Tiểu Hắc.

Ánh mắt lạnh buốt kia của Phó Cảnh Sâm để lại bóng đen rất lớn trong lòng Lục Tinh. Lúc ấy tuổi còn nhỏ, mỗi ngày cô đều thấp thỏm lo sợ, lo lắng anh sẽ trả thù. Vì vậy, mỗi lần trông thấy anh cô đều bỏ chạy mất. Phó Cảnh Sâm trông thấy thân hình nhỏ nhắn kia chạy trốn chết, luôn luôn lơ mờ không hiểu lý do.

Có một lần cô ngồi xõm nói chuyện với chú chó lang thang, Phó Cảnh Sâm đi ngang qua, cô cũng không chú ý, đến khi chú chó trước mặt sủa gâu gâu cô mới xoay người. Phó Cảnh Sâm đang đứng sờ sờ phía đằng sau. Rõ ràng anh chỉ lớn hơn cô năm tuổi, nhưng ánh mắt lạnh lẽo kia thật đáng sợ... Cô sợ đến mức đứng bật dậy, lùi về phía góc tường, miệng lắp bắp: "Anh, anh, anh..."

Cô muốn nói 'Anh đừng đánh em'.

Nhưng do sợ hãi quá độ mà một câu cũng không thốt nên lời, rốt cục co giò chạy thoát thân.

Hành động này lặp đi lặp lại nhiều lần, Phó Cảnh Sâm bất lực... Một lần anh chặn được cô trước khi cô kịp bỏ trốn, anh lên tiếng hỏi: "Sao em

lại chạy?"

Lục Tinh choáng váng, cô thành thật trả lời: "Em sợ anh đánh em..."

Vẻ mặt Phó Cảnh Sâm bất giác tối sầm, Lục Tinh lại càng thêm sợ, thừa cơ hội nhanh chân bỏ chạy.

Cho dù sau này cô chuyển vào ở nhà họ Phó, thỉnh thoảng vẫn lo lắng Phó Cảnh Sâm sẽ đánh cô.

Vì thế sau đó, Phó Cảnh Sâm trông thấy chó đều giữ khoảng cách ít nhất năm mét, tuyệt đối không đến gần, Lục Tinh cho rằng vì chuyện chó cắn năm đó mà tạo thành nỗi sợ hãi này của anh, tuy anh không thừa nhận nhưng cô ngầm hiểu lý do là như thế.

*

Nhìn chú chó Eskimo trắng như tuyết bên ngoài, cô nói với Phó Cảnh Sâm: "Anh ghét chó nhưng tôi thì thích. Hân Nhiên đang đợi tôi, cảm ơn anh đã đưa tôi về! Xin chào!"

Dứt lời cô mở cửa, rồi nhanh chóng đóng rầm cửa.

Trước mặt Diệp Hân Nhiên đột nhiên xuất hiện một chiếc xe sang trọng chưa từng có, cô ấy hơi tò mò một chút về chủ nhân chiếc xe này. Đột nhiên Lục Tinh từ trên xe bước xuống, cô ấy đứng ngây người, miệng muốn nói gì đó nhưng không thành lời, chỉ trợn mắt há hốc mồm nhìn người đàn ông đối diện đang bước xuống xe.

Nghe tiếng động, Lục Tinh cũng quay người nhìn sang: Sao Phó Cảnh Sâm cũng xuống xe rồi?

Cúi đầu nhìn về phía chú chó Eskimo toàn thân tuyết trắng kia, cô rất nghiêm túc suy nghĩ chuyện có nên bế con chó qua dọa anh một chút...

không biết có vì thế mà anh quay lại vào trong xe không...

Phó Cảnh Sâm đi ngang qua đầu xe, đến bên cạnh Lục Tinh, nhìn về phía Diệp Hân Nhiên: "Xin chào, đã lâu không gặp."

Ngày còn bé Diệp Hân Nhiên cũng thường xuyên gặp Phó Cảnh Sâm, nhưng đó là chuyện ngày xưa. Kể từ sau khi bọn họ rời khỏi thị trấn nhỏ, ngoại trừ lần trông thấy anh trên bì tạp chí kinh tế tài chính thì chưa bao giờ chạm mặt. Trước đây cô thường nghĩ khi gặp mặt Phó Cảnh Sâm, cô nhất định sẽ hung hăng mắng anh một trận ra trò: Vì sao lại đưa Lục Tinh đi? Khi đó rõ ràng cô và Lục Tinh đã hẹn cùng nhau thi vào một trường đại học... Vậy mà, Phó Cảnh Sâm không nói một lời đưa Lục Tinh đi mất, tức chết mà!

Tuy nhiên, bây giờ trông thấy Phó Cảnh Sâm sờ sờ trước mắt, Diệp Hân Nhiên lại có phần hơi kinh sợ. Cô đã thay giày đế bằng, đối phương cao gần một mét chín, toàn thân tản ra khí chất lạnh lùng, muốn ép chết cô... Mở miệng mắng một câu cũng không được, chỉ có thể nói: "Đúng vậy! Nhiều năm không gặp, cảm ơn anh lần này không đưa Tinh Tinh đi mất mà còn có lòng tốt đưa cậu ấy về nhà!"

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm sắc bén: "Tôi sẽ không đưa cô ấy đi nữa."

Diệp Hân Nhiên cảm thấy câu nói này của anh không hề đơn giản như vậy, nhưng lại không giải thích được nó phức tạp ở điểm nào, chỉ cau mày ngẫm nghĩ, không lên tiếng nữa.

Lục Tinh đang cúi đầu thăm đo khoảng cách giữa Phó Cảnh Sâm và chú chó Eskimo... hình như khoảng ba mét. Anh không sợ chó sao? Lại dáo dác nhìn xung quanh, đêm nay cũng không trông thấy mấy con chó hoang, chắc đã có người cho chúng ăn no rồi.

Nghe thấy hai người nói chuyện, cô mới ngẩng đầu, sau đó thở dài một hơi. Cũng may Diệp Hân Nhiên không mở miệng mắng, không thì cô

cũng không biết giải quyết thế nào cho ổn. Thế nhưng, dựa theo phong cách của Phó Cảnh Sâm, anh nhất định sẽ không tranh cãi với Diệp Hân Nhiên, nhưng dù sao cô vẫn hy vọng... Thế giới hòa bình!

Cô nhìn Phó Cảnh Sâm: "Tôi đã đến dưới tầng rồi." Ý là, anh có thể về.

Phó Cảnh Sâm sao lại không hiểu được ý cô, anh cũng không có ý định nán lại lâu, hạ giọng : "Ừm! Tôi về trước, em nghỉ ngơi sớm chút." Lại đưa mắt về phía Diệp Hân Nhiên, "Hôm nào mời mọi người một bữa."

Diệp Hân Nhiên không hiểu đây là tình huống gì, nhưng cô vẫn mở miệng từ chối: "Không cần!"

Phó Cảnh Sâm cười: "Cần đấy."

Diệp Hân Nhiên nhìn Lục Tinh, Phó Cảnh Sâm đã lên xe.

Mọi hứng thú của Lục Tinh hoàn toàn bị chú chó Eskimo xinh đẹp kia thu hút, cô cặm cùi ngồi tí mĩ vuốt ve đám lông mượt mà của nó, vui vẻ lên tiếng: "Cậu nói tặng quà cho tớ là nó sao? Quá đẹp!"

Chú chó còn nhỏ nhưng không sợ người lạ, nó híp mắt, vẻ mặt cực kì hưởng thụ, tùy ý để Lục Tinh vuốt vuốt đám lông của nó.

Diệp Hân Nhiên nhìn thoáng qua chiếc xe đang quay đầu kia, rồi mới cúi đầu nhìn Lục Tinh. Cô cũng đưa tay xoa xoa chú chó con: "Đúng vậy, là chó nhà giám đốc của bọn mình, bọn họ thuộc tuýp DINKWAD (1). Chú chó này mua chưa được bao lâu thì cô ta lại có thai, quyết định sẽ sinh con. Phụ nữ lớn tuổi mang thai tương đối phải cẩn trọng, vì vậy đành phải gửi nuôi nó. Tớ biết chuyện nên thuyết phục bọn họ bán cho tớ, con này là giống Eskimo thuần chủng, đã được huấn luyện, vô cùng nghe lời."

(1) DINKWAD: phong trào nuôi chó như một thành viên trong gia đình, viết tắt từ cụm từ 'Double Income, No Kids, With A Dog'

Lục Tinh cọ cọ mặt vào chú chó con Eskimo: "Tên nó là gì?"

"Tên là...là... là cái gì nhỉ? Tớ quên rồi... Cậu chờ một lát, tớ gọi điện thoại hỏi lại."

Lục Tinh thấy cô bạn rút điện thoại chuẩn bị gọi, liền vội cản: "Này đừng hỏi. Tớ sẽ đặt một cái tên mới cho nó, tránh sau này lúc nào nó cũng nhớ đến chủ nhân trước đây. Cứ để tớ gọi nó quen, sau này nó sẽ nghe lời tớ!"

Tính độc chiếm trong chuyện nuôi dưỡng chó của Lục Tinh rất mạnh, trước đây còn ở nhà họ Phó không thể nuôi; sau này đi du học chỉ lo học và làm việc, đến khi tốt nghiệp lại bôn ba tìm việc, nên chưa dám có ý định nuôi, chỉ sợ khi về nước không thể đưa nó theo về cùng, cô lại càng buồn hơn.

"Vây cũng tốt." Diệp Hân Nhiên cất điện thoại.

Quay đầu xe xong, Phó Cảnh Sâm mở cửa sổ xe, neho mắt nhìn Lục Tinh qua kính chiếu hậu. Cô rất vui vẻ nựng chú chó con, anh nhíu mày: Cô thật sự yêu thích chó đến vậy sao?

Đóng cửa sổ xe lại, chiếc xe từ từ lăn bánh, Phó Cảnh Sâm đưa mắt nhìn kính chiếu hậu thêm lần nữa... mày nhíu chặt. Anh cảm thấy việc Lục Tinh thích nuôi chó không phải là chuyện tốt, ít nhất đối với anh là như vậy.

Đợi đến khi không còn trông thấy bóng dáng chiếc xe kia, Diệp Hân Nhiên mới hỏi: "Cậu và Phó Cảnh Sâm cùng nhau ăn cơm à?"

Lục Tinh xoa xoa bộ lông trắng muốt thêm lần nữa rồi mới đứng dậy: "Không phải chỉ có hai người, còn có ông chủ của tớ, biên kịch và đạo diễn. Anh ấy đưa mình trở về." Cô dừng một chút, "Vừa rồi mình còn tưởng cậu sẽ mắng chửi người nữa đấy."

Diệp Hân Nhiên liếc cô một cái: "Tớ rất muốn mắng ấy chứ, nhưng mà không khí xung quanh anh ta quá áp đảo khiến tớ nghẹn họng. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng phải nói khuôn mặt ấy càng lớn càng đẹp, quá soái và cao quý. Đối diện với gương mặt đẹp trai như vậy mà lớn tiếng quá hình như sẽ hơi có lỗi!"

Bây giờ cô mới hiểu vì sao Lục Tinh lại thích Phó Cảnh Sâm nhiều năm đến vậy, cô thông cảm: "Tớ cảm thấy toàn thân Phó Cảnh Sâm tản ra một loại khí chất cấm dục, ánh mắt nhìn người khác đều lạnh lùng xa cách, chỉ một ánh mắt thôi mà đã thâm sâu khó dò!"

"Có ư? Tại sao tớ không có cảm giác như vậy..." Lục Tinh giật mình, hơi thở cấm dục và lạnh lùng xa cách... Sao tới bây giờ cô cũng không cảm nhận được? Chẳng lẽ vì cô ở cùng anh từ nhỏ... Có điều, ánh mắt thâm sâu khó dò thì đúng là sự thật.

"Có lẽ chỉ là ảo giác của tớ. Dù sao anh ấy và Trình Phi có không ít lời đồn đãi. Tuy không biết tin nào thật tin nào giả, nhưng kể từ khi anh ấy đưa cậu ra nước ngoài, tớ đã không thích anh ta!" Diệp Hân Nhiên tức giận.

Bàn tay vuốt ve chú chó của Lục Tinh khựng lại, cô không nói nữa.

"Cơ mà... Tình huống của cậu và anh ta bây giờ là thế nào? Anh ta ân cần đưa cậu về nhà là có ý gì?" Diệp Hân Nhiên vẫn không yên lòng, cô luôn cảm thấy Phó Cảnh Sâm không phải người tốt.

Lục Tinh im lặng một chút, thành thật trả lời: "Tớ cũng không biết là tình huống như thế nào, anh ấy đã từng nói hoan nghênh tớ trở về. Tớ cảm

nhận được đó là lời nói thật lòng. Còn chuyện đưa tớ về có thể xuất phát từ phong độ đàn ông, dù sao chúng tớ đã quen biết nhiều năm như vậy rồi."

Diệp Hân Nhiên nhìn cô với ánh mắt thăm dò, Lục Tinh vội vàng lên tiếng: "Tớ quyết định mua xe."

Quả nhiên Diệp Hân Nhiên bị đời sự chú ý, hào hứng: "Ừ ừ ... mua xe rất tiện, sau này còn có thể tiện đường đón tớ tan làm, chở tớ đi ăn uống."

Lục Tinh: "... Sao tớ có cảm giác cậu quên mất Quan Nghị vậy?"

Diệp Hân Nhiên chớp mắt, sự hào hứng giảm đi vài phần: "Cậu chưa nghe câu bạn bè đáng tin cậy hơn so với người yêu sao?"

"Cậu và Quan Nghị cãi nhau?"

"Aizzz, được rồi không nói chuyện này nữa, chúng ta lên tầng, cậu mau đặt một cái tên cho chú chó con này đi!"

Lục Tinh biết rõ cô bạn mình không muốn nói, đành khuyên nhủ: "Cãi nhau rồi lại cãi nhau, các cậu nhanh nhanh làm lành là tốt rồi."

Diệp Hân Nhiên ôm chú chó Eskimo đi lên trước, thở dài: "Tớ biết rồi, cậu đặt tên cho nó đi, đặt tên nhanh nếu không tớ sẽ gọi nó là Tiểu Hắc."

Lục Tinh: "... Toàn thân lông trắng cao quý như vậy sao có thể gọi Tiểu Hắc! Muốn gọi cũng phải gọi Tiểu Bạch!"

"Vậy gọi Tiểu Bạch đi." Diệp Hân Nhiên gật đầu.

"... Quá tùy tiện ..." Lục Tinh không đồng ý, chăm chú suy nghĩ một chút, "Gọi Tiểu Cáp... Ha ha ha!"

"... Cái tên này không phải cũng tùy tiện sao?" "Tớ là chủ nhân, tớ thích!"

"Được rồi."

Buổi tối Lục Tinh vui vẻ phấn chấn đi mua đồ cho Tiểu Cáp. Có lẽ do mới chuyển nhà nên Tiểu Cáp (2) không được vui, tối cô đặt nó trên chiếc thảm bên cạnh giường.

(2) Cáp 哈 : Ha Ha Từ lượng thanh chỉ tiếng cười

Trước khi đi ngủ cô không quên đăng WeChat cùng tấm hình của Tiểu Cáp:

Chú chó con tên Tiểu Cáp. Sau mười bảy năm, lần thứ hai nuôi chó [vui vẻ].

Chương 9

Giờ này vẫn còn rất nhiều người chưa ngủ, vừa đăng xong dòng tin chưa được mấy phút đã có vài người bình luận.

Tâm Bảo (1): Thật đáng yêu! Hôm nào em muốn đến nhà của chị chơi [hưng phấn].

(1) Nick wechat của Cảnh Tâm

Đỗ Tiểu Vi: Cách mười bảy năm, sao em lại gửi ra một chút hương vị bát quái... Đừng hỏi em làm sao gửi ra đấy! [mặt doge].

Cảnh Sâm: Em vui là tốt rồi.

Khi Lục Tinh đọc thấy bình luận này, ánh mắt liền đờ đẫn. Câu nói này của anh quá mức mập mờ! Người ta không biết còn tưởng anh tặng chó cho cô! Lúc trước cô không nên tiện tay sửa lại tên của anh!

Rất nhanh phía dưới lại có thêm nhiều bình luận.

Thời tống: Con chó này không phải là Phó Cảnh Sâm tặng đấy chứ?
[mím cười].

Lục Tinh: "..."

Anh ta cũng quá quan tâm đến cô và Phó Cảnh Sâm rồi đấy? Còn nữa, với tư cách là ông chủ, nhiều chuyện như thế có nên chẳng?

Thật ra, không phải chỉ mình Thời Vực bát quái, đêm hôm đó Cố Tây mở WeChat theo thói quen, trông thấy Thời Vực bình luận trên tin của Lục Tinh, cô ấy nhanh tay gửi lời mời kết bạn.

Lục Tinh nhận được đề nghị thêm bạn của Cố Tây, nhanh chóng chấp nhận.

Sau đó cô trả lời từng bình luận, nhưng bỏ qua bình luận của Phó Cảnh Sâm.

Riêng của Thời Vực, cô trả lời thẳng thắn: Đương nhiên không phải rồi! Thời tống thật thích nói đùa. Tiểu Cáp là do một người bạn tổ của tôi tặng đó!

Kết quả tin trả lời này vừa gửi đi, WeChat Đỗ Tiểu Vi liền gửi tới: Quả nhiên có bát quái mà!!! Phó Cảnh Sâm sao??? Thật sự tặng chó cho chị???

Lục Tinh trợn mắt há mồm, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, không biết trong công ty có bao nhiêu người thêm WeChat Thời tống, có bao nhiêu người đã thấy được tin đăng kia, có bao nhiêu người suy đoán mối quan hệ giữa cô và Phó Cảnh Sâm. Ngày mai đến công ty có thể trở thành nhân vật chính trong 'chiến dịch buôn dưa lê' của bọn họ hay không? Đột nhiên cô cảm thấy oán hận Thời Vực.

Cô muốn xóa bình luận kia đi, nhưng công khai xóa comment của ông chủ... hình như không tốt lắm...

Ngày hôm sau đi làm, Lục Tinh cảm thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn về cô, ánh mắt đầy tò mò. Tối hôm qua không có được câu trả lời của Lục Tinh nên Đỗ Tiểu Vi tìm mọi cách hỏi tới: "Tinh Tinh, chị còn chưa nói cho em biết, chị và Phó Cảnh Sâm quen biết sao? Tiểu Cáp thật sự là anh ấy tặng cho chị sao?"

Lục Tinh bất đắc dĩ đáp lại: "Thật sự không phải! Em không đọc được câu trả lời của chị cho Thời tổng sao?"

Đỗ Tiểu Vi còn hơi nghi ngờ: "Thật ư? Vậy vì sao chị không trả lời bình luận của Phó Cảnh Sâm?"

Lục Tinh chột dạ, cô cong môi: "Bởi vì không chẳng có gì để nói. À! Đúng rồi, trong công ty WeChat của Thời tổng, ai cũng thêm bạn sao?"

"Đương nhiên không!" Lục Tinh vừa nhẹ nhàng thở ra, Đỗ Tiểu Vi lại tiếp lời: "Chỉ là đa số mọi người tự thêm thôi, ví dụ như mỗi quản lý nghệ sĩ, nghệ sĩ nổi tiếng, tất cả các quản lý bộ phận, còn nhiều nhóm khác em không rõ!"

Lục Tinh: "..."

Cô cảm giác mình bị lừa.

Những người Đỗ Tiểu Vi kể cô đều kết bạn. Cho nên, tin của cô chỉ cần trong danh sách bạn bè là đều đọc được ... Chẳng trách hôm nay mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu như thế...

Nhưng mà Phó Cảnh Sâm rõ ràng là người tình tin đồn trong scandal của Trình Phi mà, liên quan gì đến cô cơ chứ!

Oán giận với ông chủ Thời lại tăng thêm vài phần.

Cũng may Lục Tinh đến công ty thời gian chưa lâu, người có quan hệ tốt với cô đến mức dám hỏi trực tiếp cũng chỉ có Đỗ Tiểu Vi mà thôi, còn dám người kia chỉ dám bàn luận sau lưng. Cô cũng không quá để ý mấy chuyện này, công việc bận rộn nên cô nhanh chóng ném suy nghĩ ấy ra phía sau đầu.

Sau khi tan việc, Lục Tinh đi mua cho Tiểu Cáp thức ăn cho chó và đồ hộp. Thật ra, cô không có kinh nghiệm nuôi chó. Khi còn bé, nuôi Tiểu Hắc là giống chó nhà, không cần phải chăm sóc đặc biệt, chỉ cần ăn cơm là được. Giống Eskimo là giống chó cảnh, chỉ cần nhìn toàn thân lông dài trắng muốt kia thôi cũng muốn nựng. Cô cực kỳ thích nó nhưng cũng hơi lo sợ mình nuôi không tốt.

Cô nhờ Diệp Hân Nhiên hỏi lại chủ cũ về thói quen và cách chăm sóc Tiểu Cáp, đối phương khá nhiệt tình, chỉ dẫn rất tỉ mỉ.

Theo tin nhắn của Diệp Hân Nhiên, Lục Tinh nhanh chóng mua đầy đủ đồ về nhà. Vừa đến cửa liền sững người

Căn nhà vốn dĩ cực kỳ sạch sẽ gọn gàng thì hôm nay lộn xộn bừa bãi, thủ phạm vẫn còn đang gặm áo ngủ của cô...

Trời! Lục Tinh đau đầu.

Tiểu Cáp thấy cô đã trở về liền ngừng động tác gặm áo ngủ, vung áo ngủ ra lập tức chạy đến trước mặt cô vẫy đuôi, liếm liếm cổ chân Lục Tinh.

Lại còn nịnh bợ cầu xin tha thứ đây này! Không phải đã từng nói đã dạy nó rất nghe lời sao? Thế nào lại biến nhà cô ra thế này!

Nửa phút sau, cô đành cam chịu, đi lấy thức ăn cho Tiểu Cáp, rồi lúi húi bắt đầu thu dọn. Gần một tiếng sau mới sạch sẽ. Ngoại trừ căn nát chiếc áo ngủ và một góc sofa ra thì không còn thiệt hại nào khác. Đợi Tiểu Cáp no nê, cô quàng khăn, đội mũ dắt nó xuống tầng đi dạo.

Lại không nhịn được gửi tin nhắn bạn bè: Tôi cũng có thể dắt chó đi dạo! [vui vẻ]

Mấy ngày sau nó, Lục Tinh liên tiếp khoe ảnh chú cún cưng của mình... ngày nào cũng như ngày nào.

Dành được chút thời gian rảnh, Phó Cảnh Sâm mở WeChat lên xem, phát hiện tin nào của cô cũng là về chú chó kia, lộ rõ sự yêu thích với nó... Xem ra cuộc sống của cô sau khi nuôi chó càng lúc càng phong phú.

Nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ chiều, anh dọn lại tài liệu trên bàn, tắt máy vi tính ra khỏi văn phòng.

Trợ lý đưa quà tặng đã chuẩn bị từ trước cho Phó Cảnh Sâm: "Phó tổng, đây là đồ anh dặn mua."

Phó Cảnh Sâm nhận lấy, nhìn thoáng qua, gật đầu: "Ừ, không có việc gì rồi, cậu tan làm đi."

Những năm vừa qua, ngoại trừ những ngày cố định và lễ tết, còn không bình thường Phó Cảnh Sâm rất ít về nhà. Xe dừng trong đại viện nhà họ Phó, anh cầm món quà kia xuống xe.

Trong phòng khách khá náo nhiệt, dì Trương trông thấy anh vào cửa vội vàng gọi lớn: "Phu nhân, thiếu gia về rồi!"

Phó Cảnh Sâm đi qua, liếc thấy Trình Phi đã đứng lên đối mặt với anh.

Trình Phi nở nụ cười vui vẻ ngọt ngào, giọng dịu dàng: "Trên đường kẹt xe hay sao mà muộn vậy anh mới về!"

Phó Cảnh Sâm lạnh nhạt đáp: "Ừ!" Rồi cầm quà trong tay đưa cho Cảnh Lam Chi: "Mẹ, sinh nhật vui vẻ."

Cảnh Lam Chi mỉm cười nhận lấy quà tặng, bà nhìn sang Trình Phi vẫn đang đứng đó, liền mở miệng trách móc: "Nhìn con đi... Còn không biết mời Tiểu Phi ngồi, con bé hôm nay ở với mẹ cả ngày, hai đứa mau ngồi nói chuyện!"

"Mẹ, sinh nhật vui vẻ! Mãi mãi trẻ trung xinh đẹp!" Một giọng nói trong trẻo vang dội truyền đến.

Cảnh Tâm hấp tấp từ ngoài cửa chạy ừa vào, người chưa thấy giọng đã nghe.

Cả nhà phá lên cười, cùng quay sang nhìn về phía cửa chính. Cảnh Tâm lướt như gió, sà vào lòng Cảnh Lam Chi, ngọt ngào, hôn chùn chụt lên má mẹ mình, sau đó mới tặng quà: "Tèn tén ten Quà sinh nhật!"

Trong phòng khách lại vang lên một trận cười to, mọi người đều bị Cảnh Tâm chọc cười, Cảnh Lam Chi dường như vui vẻ không ít, nhéo nhéo hai má Cảnh Tâm: "Con đó, biết cách làm mẹ vui vẻ."

Cảnh Tâm tiếp tục khoe khoang: "Đúng thế, mẹ là mẹ của con, con không dỗ mẹ thì dỗ ai đây!"

Phó Khải Minh ở bên cạnh giả bộ tức giận: "Còn cha đây thì sao?"

Cảnh Tâm cười tủm tỉm, hất cằm: "Cha, hôm nay không phải sinh nhật cha, đừng ghen tị mà, đợi tháng sau đến sinh nhật cha rồi nói."

Phó Cảnh Sâm thấy mọi người không còn chú ý đến mình, anh xoay người lên tầng.

Trình Phi vẫn luôn chú ý đến anh, thấy vậy vội vàng đuổi theo, "Cảnh Sâm, đợi một lát, sắp ăn cơm rồi!"

"Tôi biết rồi, lát nữa sẽ xuống." Anh cũng không quay đầu lại, bước lên cầu thang.

Vẻ mặt Trình Phi đầy sự cô đơn, cô ta không chút do dự, theo sau lưng anh, giọng nói mang theo vài phần khổ sở: "Có phải là Lục Tinh vừa trở về, ngay cả kịch anh đều không diễn nổi nữa không?"

Phó Cảnh Sâm dừng bước chân, quay người, từ trên cao nhìn xuống, đáy mắt hiện lên sự thản nhiên: "Trình Phi, cô mới là diễn viên, diễn mới là nghề của cô, không phải tôi."

Sắc mặt Trình Phi liền trắng bệch, ngửa đầu nhìn anh: "Anh... anh có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ."

Trình Phi nhìn bóng lưng thẳng tắp của Phó Cảnh Sâm, cắn răng không nói một lời, một lúc sau mới đi về ngồi lại trên sofa. Từ nãy đến giờ Cảnh Lam Chi luôn chú ý đến bọn họ, bà cười hỏi: "Vừa rồi nói chuyện gì với Cảnh Sâm vậy? Trông nó cười thật vui vẻ đấy."

Trình Phi cúi đầu cười cười: "Anh ấy nói lên tầng nghỉ ngơi một lát, dặn con nói chuyện với dì."

Cảnh Tâm nghe thấy thế liền nghiêng đầu liếc Trình Phi một cái, khẽ nhú mày. Cảnh tượng vừa rồi, cô cũng để ý. Trước đây do phải đóng vai một phụ nữ câm điếc, nên cô có học qua khẩu ngữ... Câu nói vừa rồi của anh trai hoàn toàn không phải như vậy, Trình Phi nói dối.

Cảnh Tâm nhếch môi, không vạch trần chuyện đó. Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều việc, tâm sự của anh trai cô thế nào có lẽ cô cũng đã hiểu đôi chút.

Sinh nhật lần này của Cảnh Lam Chi không mở tiệc chiêu đãi khách như những năm trước, chỉ mời vài người bạn thân, nhưng bàn cơm vẫn rất náo nhiệt. Có trưởng bối lên tiếng hỏi: "Năm nay Cảnh Sâm đã ba mươi rồi, tính lúc nào thì kết hôn đây?"

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Phó Cảnh Sâm, Phó Cảnh Sâm cười cười: "Sang năm."

Giờ đã là tháng mười một, 'sang năm' cũng chỉ còn hai ba tháng ... Chẳng phải thoát một cái sẽ là 'sang năm' sao. Mọi người nhìn Phó Cảnh Sâm, rồi liếc sang Trình Phi, cười cười nói với Cảnh Lam Chi: "Năm nay có thể ước sinh nhật sang năm ôm cháu trai được rồi."

Cảnh Lam Chi nghe thấy vậy càng thêm vui vẻ, ngữ điệu vài phần xúc động: "Thằng nhóc Cảnh Sâm này, mấy năm qua hối thúc nó kết hôn, nó đều kêu không vội, khó được năm nay chịu đồng ý." Nguyên vọng cuối cùng cũng được giải quyết, ánh mắt bà nhìn Phó Cảnh Sâm dịu dàng không ít.

Tất cả mọi người ai nấy đều phấn khởi, Trình Phi yên lặng ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, vẻ mặt của anh rất tự nhiên, khóe miệng mỉm cười nhưng ánh mắt của cô ta tối lại.

Có lẽ ở đây chỉ có mình cô ta biết rõ, anh nói kết hôn, đối tượng không phải cô ta.

Cảnh Lam Chi nhin không được lập tức lấy sổ xem ngày, nhìn Phó Cảnh Sâm: "Tháng sau tìm ngày lành đính hôn trước đi."

Phó Cảnh Sâm lập tức cười trả lời: "Mẹ, đính hôn thì khỏi đi, đến khi đó trực tiếp kết hôn là được rồi."

Cảnh Lam Chi nhíu mày, có chút không vui: "Sao có thể bỏ được? Đây là phong tục, trước đó kêu các con đính hôn các con đều từ chối, đính

hôn là phải làm đấy."

Phó Cảnh Sâm im lặng trong chốc lát, chỉ nói: "Đến lúc đó rồi nói, công ty bề bộn nhiều việc."

Cảnh Tâm nhếch môi không nói lời nào, có lẽ cô là người thứ hai ở đây biết rõ sự việc, yên lặng nhìn anh trai của cô đang cùng mọi người đánh Thái Cực... Sao trước đây cô lại không có phát hiện ra chứ?

Cảnh Tâm nhẹ nhàng lấy di động, gửi tin nhắn cho Lục Tinh: Đột nhiên cảm thấy anh của em có chút đáng thương... Phải làm sao bây giờ?

Chương 10

Editor: Cẩm Võ Beta: Queenie_SK

Lục Tinh vừa về đến nhà, Tiểu Cáp đang say sưa gặm áo ngủ mới của cô, cái đuôi đong đưa có vẻ rất vui sướng.

Cô nhìn nó, chỉ thấy một vụn câu 'Fuck Your Mother' lướt nhanh qua...

Vì sao 'thằng nhóc' này lại thích phá áo ngủ của cô? Đây đã là bộ thứ tư rồi! Lục Tinh chợt nhớ tới đây là bộ cuối cùng của cô ... Nghe nói khi chó con phạm sai lầm phải mắng nó, như vậy về sau nó mới không dám phá nữa.

Ném áo khoác lên ghế sa lon, đang chuẩn bị dạy dỗ Tiểu Cáp một trận, điện thoại bỗng nhiên 'Đình' một tiếng.

Cô liếc Tiểu Cáp, hù dọa nói: "Mau thả áo ngủ của chị ra, nếu không đêm nay không được ăn cơm!"

Tiểu Cáp hình như nghe hiểu, buông áo ngủ ra chạy tới cọ cọ vào chân cô, Lục Tinh quyết định không thèm quan tâm đến nó, ấn mở WeChat.

Tâm Bảo: Đột nhiên cảm thấy anh của em có chút đáng thương ... Phải làm sao bây giờ?

Trong đầu Lục Tinh lại hiện lên khuôn mặt 'đẹp trai' của Phó Cảnh Sâm, thật sự nghĩ không ra anh có gì đáng thương, trái lại là cô đây này ... Đêm nay áo ngủ cũng không có để mặc, cô nhanh chóng trả lời: Chị cũng nghĩ chị có chút đáng thương.

Cảnh Tâm chưa xem điện thoại, cô liếc nhìn dáng vẻ anh trai rất ung dung đối phó với mọi người, cô lại càng hiểu lúc này anh nhất định không hề dễ chịu. Cô thầm cảm thán anh trai mình có thể nguy trang quá tốt. Rất nhiều

năm trôi qua, bây giờ cô mới phát hiện, anh trai không đi làm diễn viên thật sự quá uổng phí của trời, thậm chí cô còn muốn trao giải Ảnh đế cho anh trai mình.

Càng nhìn Phó Cảnh Sâm, Cảnh Tâm càng đau lòng. Mấy năm nay cô sống trong an ổn, được làm điều mình thích, có thể ở bên người mình yêu, ngoại trừ việc chưa được diễn vai chính ra thì dường như cả thế giới vẫn xoay quanh cô. Cô có thể có được những điều này là do mọi áp lực gia đình đã đổ hết vào người anh trai này.

Điện thoại bỗng rung lên, Cảnh Tâm vội vàng để bát đĩa xuống đọc ... Hình như Lục Tinh nói cũng không sai.

Tâm Bảo: Đúng vậy ... Chị cũng thật đáng thương ... [khóc ròn]

Lục Tinh trợn tròn mắt, nghi ngờ: Em bị hack nick à?

Đột nhiên lại cảm thán cô và Phó Cảnh Sâm thật đáng thương, quá sức không bình thường.

Tâm Bảo: Không! Tự nhiên cảm giác hai người thật đáng thương [khóc ròn]

Lục Tinh: ...?

Tiểu Cáp không vừa lòng cắn cắn gấu quần Lục Tinh, kéo cô đến thau đựng đồ ăn, dùng hành động nhắc nhở cô: Em đói bụng! Muốn ăn cơm!

Lục Tinh không thấy Cảnh Tâm trả lời, liền bỏ di động trên bàn trà, đi lấy thức ăn cho Tiểu Cáp. Cô nâng túi thức ăn chớ lên cao, cúi đầu nhìn Tiểu Cáp, vẻ mặt nghiêm túc: "Về sau không được cắn áo ngủ chị biết không? Bằng không thì chị chắc chắn không cho em ăn nữa."

Cặp mắt đen bóng của Tiểu Cáp đáng thương nhìn cô, 'Nước nở nghẹn ngào' đi đến cọ cọ chân cô, Lục Tinh kiên trì không đến một phút liền mềm lòng, bỏ đồ ăn vào thau. Tiểu Cáp nhanh chóng chạy đến, vừa ăn vừa vẫy đuôi.

Cảnh Tâm cúi đầu trả lời WeChat, Cảnh Lam Chi ngồi ở bên cạnh không vui vỗ đầu con gái: "Ăn cơm đàng hoàng, đừng nghịch điện thoại nữa."

Cảnh Tâm vội vàng cất di động : "Được được, mẹ bớt giận... bớt giận."

Chuyện của Phó Cảnh Sâm, cô không nên dùng nhúng tay vào, tránh làm cản trở, lại không giúp được gì.

Đợi Lục Tinh loay hoay xong xuôi, đang tính gọi cho Cảnh Tâm thì tin nhắn mới đến, là một tấm hình.

Trong ảnh chụp có rất nhiều người đang đứng vây quanh chiếc xe đặt bánh ngọt, chiếc bánh ba tầng kiểu Châu Âu rất đẹp. Cô liếc nhìn, trông thấy Phó Cảnh Sâm, dáng người cao lớn, khẽ nở nụ cười. Chẳng hiểu vì

sao, Lục Tinh luôn cảm giác anh cười không được tự nhiên, có lẽ đúng như Diệp Hân Nhiên nói, nụ cười mang theo vẻ lạnh lùng hờ hững, khiến cho người khác cảm thấy khó thể thân thiết.

Đứng kế bên Phó Cảnh Sâm chính là Trình Phi, mái tóc xoăn gợn sóng rủ xuống trước ngực, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cao gầy, nhìn vào trong ảnh hai người này cực kỳ xứng đôi. Trình Phi và Cảnh Tâm một trái một phải đứng bên cạnh Cảnh Lam Chi, Cảnh Lam Chi tươi cười cắt bánh ngọt, vẫn là hình dáng trong trí nhớ của Lục Tinh, vì biết cách chăm sóc sắc đẹp nên nhìn bà vẫn còn rất trẻ, chỉ có đôi mắt của bà sắc bén hơn ngày xưa.

Khi còn bé Lục Tinh rất sợ bà, luôn tuân thủ nguyên tắc trước mặt bà, không dám làm sai chút nào, sợ khi làm sai sẽ bị đuổi đi.

Cô nhớ rõ hôm nay là sinh nhật Cảnh Lam Chi, trước đó cô còn lo lắng Cảnh Tâm sẽ nhân cơ hội này gọi cô về nhà họ Phó, cô cũng đã nghĩ kỹ lý do từ chối.... Thế nhưng Cảnh Tâm không gọi cô, chỉ gửi một tấm hình tới, Lục Tinh cảm thấy kỳ lạ.

Cái cảm giác kỳ lạ này hoàn toàn biến mất khi cô trông thấy tấm ảnh này, trông thấy cha mẹ của Trình Phi đều biến mất sạch sành sanh mà thay vào đó là nỗi cô đơn khó tả, thì ra quan hệ giữa nhà họ Trình và nhà họ Phó đã thân thiết như vậy rồi.

Tâm Bảo: Tinh Tinh, hôm nay là sinh nhật mẹ, Trình Phi và nhà bọn họ mấy năm nay đều có hợp tác với nhà em, cha mẹ em mời bọn họ tới.

Lục Tinh đang suy nghĩ không biết nên trả lời Cảnh Tâm như thế nào, liền nhận được thêm đoạn tin nhắn này... Sao cô lại có cảm giác bị nhìn thấu nỗi lòng qua tấm màn hình điện thoại thế này!

Nghĩ tới nghĩ lui cô không biết phải đáp thế nào, cô không thể viết 'Thay chị chúc dì Cảnh sinh nhật vui vẻ'. Cô sợ Cảnh Tâm thật sự sẽ đi nói,

như vậy sẽ khiến Cảnh Lam Chi mất hứng. Cuối cùng dứt khoát không trả lời, cuộn người ngồi trên ghế sofa. Được một lúc, cô đứng dậy trở về phòng mặc áo khoác, cầm sợi dây buộc của Tiểu Cáp, lấy chìa khóa chuẩn bị đi ra ngoài.

Tiểu Cáp kêu lên vui vẻ, nhảy nhót trước mặt cô: Đêm nay sao thế này... được ra ngoài những hai lần! Quá hưng phấn!

Hôm sau, biên kịch Minh Chúc, người trước kia Thời Vực giới thiệu cho Lục Tinh, chủ động chọn ngày hẹn cô, Minh Chúc nói trong tay cô ấy có một kịch bản đang chuẩn bị, hỏi cô muốn xem trước một chút hay không.

Lục Tinh vui vẻ đồng ý, thời gian hẹn là bốn giờ chiều, địa điểm là ở nhà Minh Chúc.

Nhà Minh Chúc ở gần Đại học B, trong tiểu khu Cảnh Hào Đình, cô ấy đứng trước cổng tiểu khu đợi Lục Tinh. Lục Tinh vừa xuống xe taxi đã trông thấy Minh Chúc. Cô ấy mặc chiếc áo khoác đỏ dáng dài, mái tóc thổi tung bay làn tóc, trông rất thu hút.

Lục Tinh không ngờ Minh Chúc ra đón cô, vội vàng chạy tới, xin lỗi: "Trời lạnh như vậy sao cô lại chờ ở đây, tôi nhìn địa chỉ có thể đến nhà cô được mà!"

Minh Chúc cười cười: "Tôi vừa ở bên ngoài trở về, nghĩ cô sẽ sớm qua đây nên chờ một chút. Đi thôi!"

Lục Tinh cảm động, tuy cô chỉ là người quản lý của Tiêu Nghệ, vì muốn Tiêu Nghệ nhận danh thiếp mà không ít công ty điện ảnh và truyền hình xem cô như khách quý, cả đạo diễn và nhà làm phim đều đối với cô rất khách sáo, tuy nhiên cảm giác Minh Chúc mang lại hoàn toàn không như vậy, cô ấy không phải dạng người nịnh hót, bợ đỡ. Nghe nói có rất nhiều

công ty điện ảnh và truyền hình muốn ký hợp đồng lâu dài với cô ấy, cô ấy đều từ chối.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi vào thang máy, sau khi lên tầng Minh Chúc lấy chìa khóa mở cửa. Căn hộ của Minh Chúc được thiết kế theo phong cách hiện đại, bao gồm ba phòng ngủ và hai phòng cách, tổng diện tích hơn một trăm ba mươi mét vuông. Vừa bước vào cửa Lục Tinh đã nhìn thấy trong phòng khách treo đầy gấm Tô Châu, ngoại trừ phía trên ghế salon là bộ lớn nhất, còn lại đều là khung ảnh lớn nhỏ, cô cười nói: "Trong nhà cô thiết kế rất đặc biệt!"

Minh Chúc thấy ánh mắt Lục Tinh rơi vào bộ gấm Tô Châu kia, cô ấy mỉm cười giải thích: "Đó là tấm đầu tiên tôi thêu năm mười tám tuổi đấy."

Lục Tinh kinh ngạc quay đầu nhìn cô ấy: "Cô thêu hay sao?"

"Đúng, mẹ tôi và bà ngoại tôi đều là thợ thêu, khi còn bé tôi từng theo học đấy."

"Thật lợi hại!" Lục Tinh cảm thán trong lòng, thêu loại tranh này cần có tính cẩn thận, mỗi đường kim mũi chỉ cần phải có sự nhẫn nại và tài năng rất lớn mới làm được.

"Không có gì, là lúc nhỏ bị buộc phải học!" Minh Chúc được cô khen ngợi có hơi ngại ngùng. Cô ấy chỉ vào một phòng khác, "Ở đây tôi còn có mấy bức tranh hoa rất đẹp, nếu cô thích tôi tặng cô một bức."

Lục Tinh hớn hờ: "Được sao? Thêu một bộ tranh này mất rất nhiều thời gian đúng không?"

Minh Chúc cười cười: "Sao lại không thể chứ! Bình thường khi tôi không viết được bản thảo, hoặc lúc phiền não sẽ thêu một chút cho khuây khỏa. Đợi một chút, tôi mang tranh ra cho cô chọn!"

Nghe vậy, Lục Tinh cũng không khách sáo nữa. Cô theo Minh Chúc vào trong một căn phòng, hình như nơi này là nơi cô ấy chuyên dung để thêu, bên trong có không ít dụng cụ thêu và tài liệu, bên tường chất chồng năm sáu bức thêu chưa hoàn thành, Minh Chúc đem từng bức từng bức đến cho cô xem: "Cô thích cái nào?"

Mỗi một bức tranh đều vô cùng xinh đẹp, Lục Tinh hào hứng thưởng thức, rất khó chọn: "Cái nào cũng đẹp quá ... tôi không biết chọn cái nào rồi..."

Minh Chúc trêu ghẹo: "Không biết cũng phải chọn, tôi chỉ tặng một bức."

Lục Tinh nhịn không được, nở nụ cười, cuối cùng cô chọn một bức rừng tùng đỏ: "Tôi thích cái này nhất, sau này mua nhà tôi sẽ treo trong phòng sách."

Sau khi chọn xong hai người trở lại phòng khách thảo luận kịch bản, cơm tối thì gọi một cửa hàng giao đến. Hơn tám giờ tối, Lục Tinh mới ra về.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, ban đêm gió lớn, Lục Tinh quấn khăn kín cổ, che nửa khuôn mặt, rảo bước trên đường. Cô đã nhờ Diệp Hân Nhiên cho Tiểu Cáp ăn rồi, nhưng Diệp Hân Nhiên sợ lạnh nên không dặt chó xuống tầng... Cô nên mau về đưa Tiểu Cáp đi dạo, bằng không nó lại gặm áo ngủ của cô

Đang đi bỗng nhiên có một chiếc xe màu đen dừng lại bên cạnh, hai tiếng còi ngắn ngủi khiến cô ngừng bước chân, nghiêng đầu nhìn cửa sổ xe đang chậm chậm hạ xuống. Khuôn mặt anh tuấn của Phó Cảnh Sâm tựa như phim điện ảnh quay chậm, từng chút từng chút xuất hiện trước tầm mắt cô. Anh nở nụ cười, con người đen sâu thẳm nhìn cô chăm chăm.

Có lẽ do màn sương mù che phủ, cô lại có ảo giác, đôi mắt ấy hôm nay rất dịu dàng...

Phó Cảnh Sâm nhìn cô, tiếng nói trầm thấp: "Lên xe."

Lục Tinh lấy lại bình tĩnh, mắt nhìn đầu xe của anh, thấy được rõ ràng là ngược hướng với cô, trong khi đó cô buộc phải về nhà, nên dứt khoát từ chối: "Không cần, tôi đi xe ngoài, hơn nữa hình như bây giờ anh còn có việc mà? Tôi không muốn làm phiền anh."

Cô kéo khăn quàng cổ tiếp tục đi về phía trước, lại nghe tiếng bánh xe ma sát trên đường, cô nhịn không được quay đầu liếc mắt nhìn, kết quả chiếc xe kia dùng tốc độ cực nhanh quay đầu xe, không tới một phút, lại dừng trước mặt cô.

Lục Tinh đành nhận lệnh, mở cửa xe, ngồi vào trong.

Nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Lục Tinh, Phó Cảnh Sâm một lần nữa quay đầu xe.

Lục Tinh lắp bắp: "...Sao anh lại quay đầu xe?"

Cô còn tưởng anh đặc biệt quay đầu đưa cô về nhà? Kết quả lại quay ngược trở lại... là muốn đi đâu đây?

Phó Cảnh Sâm không trả lời câu hỏi này, lạnh nhạt: "Lát nữa đưa em về." "... Lục Tinh vô cùng hối hận, sao cô lại leo lên xe anh chứ?!!

"Tôi phải mau về nhà cho Tiểu Cáp ăn! Anh dừng xe, tôi tự mình về." Thái độ có chút gay gắt.

"Cứ để nó đói thêm một tiếng!" Phó Cảnh Sâm không thêm nhúc nhích. "... Không được! Nó đói bụng sẽ phá tung nhà của tôi lên hết!" Lục Tinh

tiếp tục tìm cố, tay vẫn nắm chặt cửa xe.

"Phá tung thì tôi mua nhà khác cho em!" "..."

Phó Cảnh Sâm, căn bệnh ép người khác của anh đã hết thuốc chữa rồi, anh biết không?

YÊU KHÔNG CHẬM TRỄ

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 11-20

Đột nhiên im lặng, bầu không khí có phần mập mờ, câu nói vừa rồi của Phó Cảnh Sâm 'Phá tung thì tôi mua nhà khác cho em!', ngữ điệu ngang ngược ấy tựa như vẫn còn lẫn khuất đâu đó trong xe.

Lục Tinh bối rối, mặt nóng phừng phừng. Cô vội vàng mở một nửa cửa sổ xe xuống, gió lạnh tràn vào, chầm chậm thổi tan tâm trạng hốt hoảng của cô.

Cô nói Phó Cảnh Sâm mắc chứng ép buộc, lại rất thích bắt buộc cô, cô cảm thấy anh đúng là có bệnh. Nhưng cô cũng hiểu rõ ràng, cô cũng mắc bệnh, cô không hề ghét khi anh ép buộc mình, thậm chí có đôi lúc còn có cảm giác vui vẻ trong lòng, cho rằng đó mới là biểu hiện của việc anh thích cô, anh muốn đối tốt với cô.

Cô tự nhắc nhở bản thân đó chỉ là ảo giác. Giống như mấy năm trước, cô cũng xuất hiện ảo giác tương tự thế này, dẫn đến kết cục thương tích đầy mình.

Hy vọng càng nhiều, nỗi đau thương càng sâu, năm đó khi cô mười bảy tuổi cũng đã khắc sâu đạo lý này rồi.

Phó Cảnh Sâm liếc mắt nhìn qua, mái tóc vốn không dài bị gió thổi phất ra sau đầu, lộ ra gò má nửa bên mặt ửng đỏ cùng với vành tai xinh xắn, anh thu tầm mắt, con người hơi trầm xuống, khẽ cười.

Lục Tinh không biết Phó Cảnh Sâm đến đây làm gì, nơi này cách Phó thị khá xa, chắc chắn anh không ở chỗ này.

Khi xe dừng lại, Lục Tinh lên tiếng: "Anh muốn đi lên tìm người? Tôi ở dưới tầng chờ anh."

Dưới tầng chờ anh? Phó Cảnh Sâm nhàn nhạt liếc nhìn cô, bình tĩnh đáp: "Chân trước tôi vừa bước đi, chân sau em sẽ chuồn mất."

Bị nhìn thấu, gương mặt Lục Tinh đỏ lên, nghe anh tiếp lời: "Em theo tôi lên tầng."

Dứt lời, anh mở cửa xuống xe, băng qua đầu xe mở cửa cho cô, Lục Tinh lẽ mà lẽ mề bước xuống. Cô nghĩ mối quan hệ bây giờ giữa cô và anh không thể tùy tiện xuất hiện ở nhà người lạ sẽ rất khó xử, nhưng cô không thể nói trực tiếp, đành nói bóng nói gió: "Tôi không muốn đi cùng với anh, sẽ khá lúng túng khi gặp người khác."

Phó Cảnh Sâm hơi cúi người, nắm lấy tay cô, dắt cô đi đến đường nhỏ trải đầy đá cuội, trầm giọng nói: "Không có ai hết!"

Bàn tay anh khô ráo ấm áp, nắm trọn bàn tay cô trong lòng bàn tay anh, cảm giác không khác với chuyện xảy ra ở nhà ga năm đó... nhưng lần này cô không đủ can đảm nắm lấy ngón tay anh.

Lục Tinh giãy giãy vài cái, tuy nhiên sao có thể đấu lại sức đàn ông, cô đành cam chịu, nén bực tức muốn bộc phát ở trong lòng, hít sâu vài hơi để cho mình dần bình tĩnh lại.

Qua một lúc lâu, mới hỏi: "Cái gì mà nói không có ai khác. Cuối cùng anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Phó Cảnh Sâm không nói một lời, vẫn nắm tay cô, đến khi bước vào thang máy mới buông cô ra, "Đến nơi em sẽ biết."

Lục Tinh bị anh làm tức chết, cô quệt miệng, cúi đầu, không muốn nói chuyện với anh, cũng không muốn nhìn anh nữa.

Thang máy đến tầng mười lăm, Lục Tinh có hơi do dự, cô đi theo sát sau lưng anh, đến trước cửa một căn hộ, thấy anh tra chìa khóa mở cửa, giọng cô có chút nghi hoặc: "Anh đang ở đây?"

Phó Cảnh Sâm trả lời: "Không phải."

Xoay chìa khóa, kéo cửa, tiến một bước chạm đến bức tường bên cạnh, bật công tắc, toàn bộ không gian tối tăm đều bừng sáng.

Bước được hai bước, phát hiện Lục Tinh chưa đi vào, anh quay người: "Sao không vào?"

Lục Tinh cúi gằm đầu, cực lực suy nghĩ: Đây không phải là nơi Phó Cảnh Sâm nuôi tình nhân đó chứ?

Cô ngẩng cao đầu, chạm vào ánh mắt trong vắt của anh, liền nhanh chóng quăng tất cả những ý nghĩ ấu trĩ kia ra phía đằng sau... Nơi anh nuôi tình nhân, dắt cô đến làm gì?

Đúng là cô đã giận quá mất khôn rồi.

Căn hộ còn rất mới, mùi sơn mới phảng phất, các thiết bị chắc cũng vừa được lắp đặt, đồ dùng trong nhà đều mới tinh.

Lục Tinh đi phía sau anh, đưa mắt nhìn sơ qua gian phòng khách rộng lớn. Lớn hơn so với căn hộ của Minh Chúc một chút, thiết kế theo phong cách Châu Âu hiện đại, màu sắc ấm áp, có hơi hướm nữ tính... Vì thế, đây là nơi ở của phụ nữ?

Những suy đoán trước đây dường như lập tức đã được chứng minh, nội tâm cô dâng lên cảm xúc không thể diễn tả bằng lời, cuộn chặt nắm tay, đứng bất động trong phòng khách.

Phó Cảnh Sâm không chú ý tới sự biến đổi cảm xúc của cô, anh đi tới đi lui trong phòng khách một vòng, rồi qua phòng bếp và phòng ngủ, sau đó mới đi đến trước mặt cô, thấp giọng hỏi: "Cách trang trí ở đây có thích không?"

Gương mặt Lục Tinh không chút cảm xúc: "Không thích."

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, có hơi bất ngờ: "Không thích? Kiểu dáng chiếc sofa kia có thích không?"

Giọng Lục Tinh ghét bỏ: "Không thích!"

Phó Cảnh Sâm im lặng một chút, cố tình hỏi tiếp: "Phong cách phòng ngủ và kiểu giường em có thích không?"

Lục Tinh hung dữ hơn: "Không thích! Tất cả những gì ở đây và toàn bộ phong cách tôi đều không thích!"

Phó Cảnh Sâm im lặng nhìn cô chăm chăm, trầm thấp nói: "Lục Tinh, em đang giận cái gì?"

Lục Tinh như trong mộng choàng tỉnh, cô ngậy người một lúc, chậm rãi buông lỏng đôi tay đang cuộn chặt lại, quay người đi ra phía cửa chính: "Tôi chỉ muốn về nhà, không thích anh ép tôi lên đây cùng anh mà thôi."

Vậy sao? Phó Cảnh Sâm nhìn bóng lưng của cô, khẽ thở dài, rồi đi phía sau cô.

Trên đường về Lục Tinh không nói chuyện, mấy lần Phó Cảnh Sâm gợi chuyện, đều không nhận được hồi đáp, cô mím chặt môi, lạnh lùng. Có mấy lần anh đã có ý muốn trừng phạt cô một chút, may thay anh vẫn còn giữ được chút lý trí.

Im lặng cho đến khi xe đỗ ở dưới tầng, vừa dừng xe, Lục Tinh đã mở toang cửa, vội vã xuống xe. Phó Cảnh Sâm theo sau cô, rảo nhanh bước chân kéo cô lại, nhét thứ gì đó lạnh lạnh vào bàn tay cô.

Lục Tinh sờ sờ món đồ theo bản năng, hình như là chìa khóa, cô lặng cả người, mở tay ra nhìn, đúng là cô đang cầm một chiếc chìa khóa.

Cô đưa mắt nhìn Phó Cảnh Sâm hỏi.

Phó Cảnh Sâm cup mắt nhìn cô, thấp giọng: "Chìa khóa của căn hộ đó."

Lục Tinh hoàn toàn mù mẫm, cô mở to mắt, ngữ điệu mười phần không xác định: "Anh... Ý anh là gì?"

Vừa rồi anh có nói nếu Tiểu Cáp làm loạn căn nhà của cô, anh sẽ mua cho cô căn nhà khác, nhưng câu chuyện này mới xảy ra cách đây chừng một tiếng, anh thực sự tặng cho cô một căn nhà... Chẳng lẽ anh cố ý đưa cô đi đến xem nhà sao? Cho nên mới phải hỏi cô có thích phong cách thiết kế ở căn hộ đó hay không?

Phó Cảnh Sâm chứng kiến bộ dạng ngây ngốc của cô, tâm trạng trở nên tốt hơn hẳn, đáy mắt hiện lên từng tia vui vẻ, lặp lại mấy lần: "Chìa khóa căn hộ đó. Tường mới sơn lại, đồ dùng trong nhà cũng vừa thay mới, đêm nay tôi đặc biệt dành thời gian qua xem, chỉ mấy hôm nữa thôi em có thể chuyển vào."

"Căn hộ đó không phải... Không phải..." Cô lắp bắp, suýt chút nữa hỏi ra những thắc mắc giấu trong đáy lòng, may mắn dừng lại kịp.

"Không phải cái gì?" Phó Cảnh Sâm khẽ cười, sau đó làm bộ như vừa nghĩ tới cái gì đó, anh "À" một tiếng, còn cố tình kéo dài giọng: "Em cho rằng tôi nuôi người tình trong căn hộ đó?"

"..." Lục Tinh cảm thấy hơi khó chịu, trừng mắt với anh, "Anh cho tôi nhà làm gì? Là vì cảm thấy có lỗi với tôi nên muốn đền bù tổn thất à?"

Phó Cảnh Sâm thấy cô tựa như chú mèo nhỏ lộ ra răng nhọn móng sắc, anh nhìn chăm chăm cô trong giây lát, "Trước kia em nói muốn học Đại học B, căn hộ đó vốn dĩ chuẩn bị cho em, chỉ có điều..."

Anh nhắc tới Đại học B, đầu óc Lục Tinh nhanh chóng phản ứng, ngắt ngang lời của anh cực nhanh: "Chỉ có điều... cuối cùng bị anh ép buộc đưa đi, ngay cả cơ hội phản đối cũng không có... Cho nên căn hộ nhỏ kia không phát huy tác dụng. Bây giờ anh cảm thấy việc lúc trước mình làm hơi quá đáng, muốn đền bù cho tôi?"

Năm đó Lục Tinh học cấp ba, Phó Cảnh Sâm đã từng hỏi cô muốn thi đại học nào, cô nói muốn thi vào Đại học B, thành tích của cô khi ấy chỉ cần giữ vững phong độ thì việc đổ vào đó hoàn toàn không có vấn đề gì. Lúc đó cô cũng đã nghĩ kỹ, đợi cô lên đại học có thể ở trong trường rồi, cũng có thể đi làm thêm, sau này cũng không cần cảm thấy ngại ngùng ở trong nhà họ Phó, bí mật trong lòng cũng không cần phải cẩn thận từng li từng tí che che giấu giấu.

Thế nhưng, sau khi cô kết thúc kỳ thi Đại học, còn chưa nhận được thư thông báo, cô đã bị đưa đi rồi.

Phó Cảnh Sâm yên lặng, sự thật không phải đơn giản như cô tưởng tượng, cô không hiểu anh cũng không sao, anh không hối hận hành động lúc trước. Tuy nhiên anh vẫn cảm giác lúc trước mình có hơi quá đáng, muốn đền bù cho cô, muốn cô được sống tốt hơn.

Đối mặt với lời chỉ trích của cô, bắt gặp cặp mắt đỏ ửng của cô, anh không muốn lừa dối cô, thấp giọng đáp lời: "Ừ."

Lục Tinh nói không nên lời, đã trút xong cơn giận, giống như quả bóng xì hơi, vứt chiếc chìa khóa trong tay về phía anh: "Tôi không muốn ở

nhà của anh!"

Phó Cảnh Sâm không ngờ Lục Tinh lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, không kịp đề phòng, chiếc chìa khóa đập mạnh vào cằm anh, khá đau, anh không nhận được rên khẽ một tiếng, nhú mày nhìn cô đầy khó tin.

Lục Tinh cũng không nghĩ tới chìa khóa sẽ va vào cằm anh, nhìn vào mắt anh lúc này cô chợt nhớ đến ánh mắt anh năm đó khi khâu vết thương ở bệnh viện... đột nhiên cô cảm giác sợ, muốn bỏ chạy như khi còn nhỏ, thân hình nhỏ bé nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ.

Phó Cảnh Sâm cẩn thận dưới, dùng ngón tay cái xoa xoa cằm, đôi mắt sắc lẹm ánh lên trong đêm tối đầu đông, anh nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, không đuổi theo.

Chưa đầy nửa phút sau, Lục Tinh đứng lấp ló nơi ngã rẽ, trông thấy cảnh anh nhếch miệng, vuốt vuốt cằm, y hệt như mấy tên lưu manh, bỗng nhiên tim cô đập nhanh hơn.

Phó Cảnh Sâm cũng trông thấy cô, anh thả tay xuống, giọng lạnh nhạt: "Thế nào? Vẫn chưa hả giận, còn muốn ném thêm một cái?"

Hai mắt Lục Tinh vốn là che kín sương mù lập tức trở nên trong trẻo, cô không dám đến quá gần anh, cách xa mấy mét nhanh chóng nói vọng đến: "Anh không nợ tôi, ngược lại là tôi thiếu anh, toàn bộ học phí tôi học ở nước ngoài đều là anh chi trả. Tuy tôi biết anh có tiền nhưng bây giờ tôi đã có khả năng, đã có thể trả lại cho anh rồi."

Phó Cảnh Sâm tối sầm mặt, cô muốn tính sổ với anh đúng không? Muốn tính toán rõ ràng đúng không?

Trước đó Lục Tinh còn đang do dự không biết có nên trả tiền không, cô sợ quan hệ của bọn họ sẽ trở nên khó xử, cô cũng không muốn như vậy, nên vẫn luôn cố gắng nhẫn nhịn không nhắc đến.

Đêm nay cuối cùng cô cũng nói ra oán hận của chính mình đối với anh, cô không muốn anh đèn bù, cũng không muốn thiếu nợ anh.

Ngược lại, cô càng hy vọng anh thiếu nợ cô, hy vọng anh cảm thấy hổ thẹn với cô, hy vọng khi nhớ tới cô anh sẽ không cảm thấy thoải mái, tìm đầu tựa kim châm...

Cô biết như vậy quá ác độc, nhưng cô muốn dùng cách ngu xuẩn đó để chiếm lấy vị trí đặc biệt trong lòng anh...

Thế nhưng cô không có biện pháp khác, cô chỉ có thể làm vậy.

Lục Tinh siết chặt tấm thẻ đã chuẩn bị sẵn, vô cùng kiên định, ném tới: "Trả lại anh!"

Cô không dám nhìn sắc mặt anh, quay người bỏ chạy.

Lục Tinh chạy một hơi đến tầng sáu không dám dừng lại nghỉ, thở phò mở cửa nhà, Diệp Hân Nhiên vẫn chưa về nhà, đang rung đùi nằm ườn trên sofa xem tivi, Tiểu Cáp ung dung nằm sát bên cạnh, nghe tiếng cô quay về, nó còn lười đứng lên nghênh đón.

Diệp Hân Nhiên nghe tiếng động quay đầu nhìn cô, giọng nghi ngờ: "Sao cậu thờ gấp vậy? Làm chuyện xấu gì?"

Chân Lục Tinh mềm nhũn, đi đến ngồi xuống ghế sofa, không chút khách sáo ngã vào người Diệp Hân Nhiên, yếu ớt nói: "Tớ chạy lên tầng đấy!"

"Sao cậu lại chạy, bị quỷ đuổi theo à?!!" Diệp Hân Nhiên hỏi dồn.

"Không khác bao nhiêu đâu." Lục Tinh uể oải nhắm mắt lại, bỗng chốc cảm thấy toàn thân đều mệt mỏi, "Phó Cảnh Sâm cho tớ một căn hộ nhỏ, tớ không đồng ý, ném chìa khóa trúng cằm anh ấy, tớ còn ném thẻ có

số tiền học phí trả cho anh ấy luôn.... Hân Nhiên, cậu thấy tớ làm như vậy có phải rất xấu xa không?"

Diệp Hân Nhiên mất một phút đồng hồ mới hiểu hết, phấn chấn vỗ mạnh đùi một cái, lay lay bả vai Lục Tinh: "Lục Tinh, tớ ngưỡng mộ cậu là một hảo hán! Dám ném chìa khóa nhà và tiền vào người Phó Cảnh Sâm, trên thế giới này chắc cũng chỉ có một mình cậu thôi! Một chút cũng không xấu, làm tốt vô cùng!"

Lục Tinh bị cô bạn lay đến choáng váng đầu: "..."

Như vậy, cô làm đúng rồi ư? Dù sao trên thế giới này chỉ có một mình cô dám làm chuyện này với anh .

Bỗng nhiên hơi hơi sợ, thầm nghĩ: Khi còn bé chớ của cô cản anh, bây giờ cô lại làm chuyện như vậy.

Cảm giác, Phó Cảnh Sâm từ nay sẽ không xuất hiện xung quanh cô nữa.

Chương 12

Một loạt hành động của Lục Tinh đã thật sự chọc giận Phó Cảnh Sâm. Cô lại còn dám ném tiền vào người anh, muốn tính toán rõ rõ ràng ràng! Anh xoay người nhặt tấm thẻ kia lên, khóe miệng giật giật, đúng là cẩn thận, ngay cả mặt mã cũng dán ở phía trên rồi, xem ra cô đã sớm có ý định đem trả tiền lại cho anh.

Hít sâu một hơi, Phó Cảnh Sâm khẽ nở nụ cười, trước đây Lục Tinh tuyệt đối không dám làm những chuyện này. Phó Cảnh Sâm nhớ tới bộ dạng vừa rồi cô nổi giận với anh, cảm thấy cực kỳ sống động.

Sau khi lên xe, Phó Cảnh Sâm đút tấm thẻ vào ví, anh đoán chắc số tiền trong thẻ này là toàn bộ tất cả tài sản của cô rồi. Anh rút điều thuốc

trong hộp, ngón tay thon dài cầm điều thuốc đưa đến bên môi, vòng khói nhàn nhạt lượn lờ, anh gọi điện thoại cho Thời Vực: "Dùng danh nghĩa của công ty cấp cho Lục Tinh một chiếc xe."

Thời Vực hạ giọng: "Cậu không thấy là gần đây cậu sai tôi quá nhiều việc vặt ư? Sao không tự mình làm đi? Tặng nhà, tặng xe là cách theo đuổi trực tiếp mà có hiệu quả nhất!"

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn chính mình trong kính chiếu hậu, trên cằm vẫn lưu lại vết hằn đỏ, rất dễ thấy, cười cười: "Từ trước đến nay tôi không thích làm mấy việc đơn giản này!"

Thời Vực xem thường: "Ai tin?"

Phó Cảnh Sâm từ chối cho ý kiến: "Được rồi, hai ngày nữa tôi bảo tài xế đưa xe qua, chìa khóa đưa cậu, đến lúc đó cậu xem rồi xử lý."

Buổi chiều hôm sau, Lục Tinh từ bên ngoài gấp gáp trở về công ty dự họp bên phòng Trương Hân Giai. Nhân viên tham dự cuộc họp chỉ mấy người mới vào công ty chưa lâu, chưa quản lý nhiều nghệ sĩ lắm.

Trương Hân Giai đặt một xấp tài liệu để trên bàn, nói rất nhanh: "Công ty mới ký hợp đồng với mấy nghệ sĩ, mọi người xem một ít tài liệu trước, đợi lát nữa tôi sẽ phân công cho."

Mọi người truyền tài liệu cho nhau, trong tay Lục Tinh cũng cầm được một phần. Trong những người này có vài người từng đóng mấy vai nhỏ khi còn đi học, có người từng quay quảng cáo hoặc được chọn từ những cuộc thi sắc đẹp

Cuối cùng Lục Tinh được phân cho một người là sinh viên chính quy, tên Bành Duyệt, năm nay hai mươi tuổi, tháng sáu năm sau sẽ tốt nghiệp.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lục Tinh gọi điện thoại trao đổi với Bành Duyệt một vài việc, vừa tắt máy thì nhận được điện thoại của Diệp Hân Nhiên. Cô kẹp di động ở bên tai trái, vừa chúi chúi ký hiệu ghi lại ở lòng bàn tay vừa hỏi: "Sao vậy?"

Diệp Hân Nhiên hỏi: "Mấy ngày trước không phải cậu nói hôm nay muốn đi xem xe à? Bây giờ đã mấy giờ rồi, cậu còn không chịu gọi điện thoại cho tớ nữa chứ!"

Lục Tinh khựng bước chân, tối hôm qua bị Phó Cảnh Sâm làm phiền não khiến quên hết mọi sự, nhớ tấm thẻ kia đã ném cho anh, liền thở dài: "Tạm thời không mua xe."

Diệp Hân Nhiên khó hiểu: "Vì sao không mua? Không phải ngay cả bằng lái xe cậu cũng chuẩn bị xong rồi sao?"

Ở Mỹ Lục Tinh đã có xe và bằng lái rồi, trước khi về nước đã đưa xe cho bạn nhờ bán trao tay, trước khi tìm được công việc cô cũng đã đổi sang bằng lái quốc nội. Tất cả đã sẵn sàng chỉ thiếu một chiếc xe, bây giờ lại nói không mua, cô im lặng một lúc lâu mới trả lời: "Sau khi trả cả vốn lẫn lời cho Phó Cảnh Sâm, tớ phát hiện ra mình biến thành kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi."

"Khụ khụ khụ..." Diệp Hân Nhiên bị sặc, giật nảy mình, "Cậu đã trả cả vốn lẫn lời? Lục Tinh cậu hết yêu tiền rồi."

"... Ai nói tớ không yêu tiền!" Lục Tinh không đồng ý với kết luận của cô ấy, trước đây Phó Cảnh Sâm chọn cho cô trường đại học tư, học phí và phí ăn ở hàng năm đều là con số rất lớn, lúc cô đi học dốc sức liều mạng làm thêm, sau khi tốt nghiệp liều mạng làm việc, đã nghĩ rằng sẽ có một ngày đem số tiền kia trả lại cho anh ta.

"Được rồi, sau này cậu theo tớ kiếm ăn." Diệp Hân Nhiên nghĩa khí.

Lục Tinh cười vài tiếng: "Cậu yên tâm đi, chỉ là không có tiền mua xe mà thôi, tiền ăn cơm vẫn phải có, huống chi tớ còn tiền lương đây này."

Diệp Hân Nhiên hít sâu mấy hơi, giọng tiếc rẻ: "Cậu thật đáng thương... Để dành tiền cưới vài năm, vậy mà cứ như thế đưa hết cho Phó Cảnh Sâm..."

"..." Câu nói này sao nghe ản ý quá vậy??? Sắc mặt Lục Tinh không hiểu sao bỗng chốc ửng đỏ, thẹn quá hóa giận: "Đó là trả nợ!"

Diệp Hân Nhiên còn trêu ghẹo thêm mấy câu, Lục Tinh nói không lại bèn ngắt điện thoại.

Đỗ Tiểu Vi không biết từ đâu chui ra, nhìn chăm chăm vào mặt Lục Tinh: "Gọi điện thoại cho ai vậy? Mặt chị đỏ rồi kìa!"

Lục Tinh sờ sờ lên má: "... Nóng!"

Đỗ Tiểu Vi liếc mắt, rõ ràng không tin: "Còn chưa mở lò sưởi chị nóng gì chứ?"

"Chị có việc đi trước đây!" Lục Tinh tìm cơ chuồn mất. Trong công ty tinh thần tám chuyện của Đỗ Tiểu Vi là cao nhất trong những người cô quen biết.

Buổi tối lúc Lục Tinh dắt Tiểu Cáp đi tản bộ, quên mang điện thoại, vừa về đến cửa nhà liền nghe thấy loáng thoáng nhạc chuông điện thoại di động của cô reo âm ỉ, vội vàng mở cửa đi vào, vào đến nơi thì chuông đã ngừng reo. Mở nhật ký điện thoại, nhìn vào dãy số kia, cô ngáy người, do dự không biết có nên gọi lại không.

'Đinh' một tiếng, có tin nhắn gửi đến.

"Lục Tinh, ngày mai anh về nước."

Lục Tinh rất bất ngờ khi nhìn thấy tin tức này, cầm điện thoại ngồi xuống ghế salon, Tiểu Cáp cũng leo lên theo, cô vuốt ve đám ông mềm mượt của nó, mấy phút sau mới nhận tin trả lời:

"Vừa rồi xuống tầng dắt chó đi dạo, không nhận được điện thoại. Hoan nghênh anh trở về kiến thiết đất nước."

Khi nhận được tin nhắn này là Kỷ Huân đang rất bức bối cũng phải bật cười thành tiếng, anh ta không chần chừ bấm điện thoại gọi thẳng cho cô.

Lục Tinh liếc mắt nhìn màn hình xong mới nhận, cười nhạt: "Hello, Mr. Ji."

Giọng Kỷ Huân vô cùng vui vẻ: "Nuôi chó từ khi nào? Giống gì?"
"Vài ngày trước bạn em tặng đấy, giống chó Eskimo ."

"Ha ha ha... Không tệ." Bên kia dừng một chút, "Chờ anh về nước đưa nó ra làm quen với anh!"

"Được!" Lục Tinh cười cười, nhin không được tò mò: "Sao đột nhiên anh muốn về nước vậy?"

Kỷ Huân cười, lấy câu nói của cô trả lời: "Trở về kiến thiết đất nước."

Lục Tinh: "... Chào mừng!"

Sau khi cúp điện thoại , Lục Tinh im lặng suy nghĩ, cô thật sự không ngờ Kỷ Huân sẽ về nước, dù sao ở Mỹ anh ta vô cùng có tương lai.

Chiều hôm sau, Lục Tinh bị Thời Vực triệu vào văn phòng, kể từ sau khi biết anh ta là người năm đó trên chóc cô là con dâu nuôi từ bé, mỗi lần Lục Tinh gặp anh ta đều có chút không tự nhiên, cô cảm nhận được ánh

mắt anh ta nhìn cô vô cùng rõ ràng, tựa như chuyện nào của cô anh ta cũng biết, chỉ sợ anh ta lại nói ra câu 'Con dâu nuôi từ bé!'

Thời Vực thấy cô thận trọng đứng đấy, cười cười: "Lục Tinh, cô vẫn chưa có xe à?"

Lục Tinh cho rằng Thời Vực tìm cô để bàn công việc, không ngờ anh ta hỏi lại hỏi vấn đề này, liền trả lời: "Không có!"

Thời Vực lấy chìa khóa được đặt trên bàn từ sáng sớm, đẩy về phía cô: "Đây là xe công ty, về sau cô hãy dùng đi, nói thế nào đi nữa cô cũng là quản lí của Tiêu Nghệ, mỗi lần quay về hay ra ngoài đều gọi xe không hay lắm, trong công ty chỉ có mình cô là người quản lí chưa có xe thôi. Người ngoài không biết còn tưởng rằng công ty Thời Quang phân biệt đối xử đấy."

Lục Tinh nghe xong rất lúng túng, trong công ty mọi người đều biết trước đây cô là quản lí của Sandy, không thể nào chẳng thể mua nổi một chiếc xe, nhưng thật sự bây giờ cô không mua được, lại không thể nói rõ nguyên nhân. Hơn nữa, cô vào công ty chỉ mới một tháng, chưa làm nên công trạng gì... nhận được ưu đãi này có hơi...

Thời Vực như nhìn ra được sự lo lắng của Lục Tinh, cười cười: "Xe này không phải tặng không cho cô, chỉ là đưa cô dùng trước, về sau cố gắng làm việc cho công ty, cầm đi đi, xe đang ở ga ra tầng hầm."

Lục Tinh nghe ông chủ nói như vậy liền không khách khí, cầm chìa khóa trên bàn nói tiếng cảm ơn: "Cảm ơn Thời tổng."

Sau khi Lục Tinh rời khỏi, Thời Vực gọi điện thoại cho Phó Cảnh Sâm, giọng lười biếng: "Xe tôi đã giúp cậu tặng, trước đó tôi còn lo cậu mất lý trí, tặng cho người ta chiếc xe sang trọng, nếu đúng như vậy tôi rất khó làm người đấy."

Phó Cảnh Sâm nhàn nhạt đáp lời: "Tôi không chỉ có lý trí, tôi còn có IQ."

Lục Tinh nhét chìa khóa vào túi, đi về bàn làm việc lấy túi xách. Đúng lúc cô phải đi ra ngoài một chút, về sau không cần gọi xe rồi.

Theo lời của Thời Vực cô tìm được vị trí chiếc xe, là chiếc BMW320 màu trắng sữa, không khác biệt lắm với các xe của quản lý khác trong công ty, dĩ nhiên phải ngoại trừ quản lý cấp cao như Trương Hân Giai, cô ta lái chiếc Land Rover.

Lục Tinh mở cửa xe ngồi vào, rõ ràng là xe đã được khử mùi, không phải mùi của xe mới mà thay vào đó là hương nước hoa nhàn nhạt, cô hít thêm một hơi thật sâu, mùi hương này rất quen... rất giống với hương thơm trên xe của Phó Cảnh Sâm.

Không, là giống như đúc.

Lục Tinh thò tay lấy chai nước hoa đặt trên bệ lái xuống. Phó Cảnh Sâm là người khá kỹ tính, ví dụ như nước cạo râu của anh vĩnh viễn chỉ dùng một loại, nước hoa trên xe anh vĩnh viễn là loại trên tay cô đây. Cô biết rõ giá cả dòng nước hoa này, cô ngờ chiếc xe của công ty lại có chai nước hoa đắt tiền như vậy.

Cô âm thầm suy đoán, đột nhiên có chút hưng phấn không tên, cô không nén được tò mò, gọi cho Thời Vực, hơi căng thẳng: "Thời tổng, chai nước hoa trên xe này... là của ai?"

Thời Vực ngậy ra một lúc, anh ta còn chưa xem chiếc xe kia hình dáng thế nào, làm sao biết được chai nước hoa gì gì đó. Tuy nhiên đầu óc xoay chuyển rất nhanh, anh ta thầm mắng Phó Cảnh Sâm xấu xa! Tặng xe không muốn cho người ta biết, mà còn cố tình để chai nước hoa đó, ngay cả anh ta còn biết đó là mùi hương Phó Cảnh Sâm dùng mười mấy năm trời, làm sao Lục Tinh không biết được chứ.

Thời Vực bình tĩnh đáp: "Tôi không biết rõ lắm, xe là tôi bảo người lái xe đến đây, có lẽ là được tặng. Sao vậy có vấn đề gì ư?"

Lục Tinh cảm thấy hơi thất vọng, thấp giọng trả lời: "À, không có việc gì, đã làm phiền anh rồi."

Cô đặt chai nước hoa về lại chỗ cũ, có chút thất thần.

Rất nhanh tỉnh táo lại, chỉ là chai nước hoa mà...có lẽ chỉ là sự trùng hợp.

Chương 13

Buổi tối Lục Tinh đến nhà Minh Chúc lấy bức thêu gấm Tô Châu mà cô ấy tặng lần trước, bởi vì nó khá nặng nên cô có nói khi nào có xe cô sẽ qua lấy.

Đặt bức tranh vào sau xe, Lục Tinh đứng giữa đường phố lạnh giá, nhìn lên tòa nhà, cô nhớ lại lời Phó Cảnh Sâm đã từng nói... Anh nói căn hộ kia là mấy năm trước anh mua cho cô. Khi đó anh đối xử với cô rất tốt, làm cô nghĩ là anh cũng thích cô, mãi cho đến khi anh không quan tâm đến nguyện vọng của cô, đưa cô đi, cô mới thức tỉnh.

Lục Tinh cúi đầu, tâm trạng rối bời. Đã như vậy, vì sao còn muốn mua nhà gần trường Đại học B cho cô?

Cô không có can đảm lên tiếng hỏi, sợ đáp án quá tàn nhẫn.

Gần đây Tiêu Nghệ đang quay phim, mùa đông thời tiết trở lạnh, cô ta quay xong một cảnh dưới mưa liền bị cảm. Cô vừa nói chuyện với Tiểu Lâm qua điện thoại xong, liền quay sang Bành Duyệt: "Bây giờ chị muốn đến studio, em muốn đi cùng chị không?"

Bành Duyệt vui vẻ trả lời: "Được, em cũng rất thích chị Tiêu Nghệ, chị ấy là thần tượng của em, nhưng em chưa bao giờ được gặp mặt chị ấy!"

Lục Tinh cười cười: "Sau này sẽ thường xuyên gặp, còn có thể sẽ quay phim cùng nhau nữa!"

Bành Duyệt như đứa bé nhận được kẹo ngọt, thân thiết khoác cánh tay của Lục Tinh, cười càng vui vẻ hơn: "Cảm ơn chị Tinh."

Lần đầu tiên có người gọi cô là chị, Lục Tinh vui vẻ: "Em yên tâm đi, với tư cách là người quản lí của em, chị sẽ cố gắng hết sức làm cho em nổi tiếng, chị sẽ thương lượng với Tiêu Nghệ, nhờ cô ấy quan tâm em một chút. Lần sau nếu có kịch bản thích hợp, chị sẽ tìm cách giúp em giành một vai tốt."

Bị nhìn thấu tâm tư, Bành Duyệt hơi xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng: "Vâng, cảm ơn chị Tinh, em sẽ nghe theo toàn bộ sắp xếp của chị."

Lục Tinh gật đầu: "Vây là tốt rồi!"

Sự nghiệp của Tiêu Nghệ ngày càng sáng chói, cho dù cô không phải người quản lí của cô ấy, Tiêu Nghệ vẫn sẽ tiếp tục nổi tiếng. Nhưng Lục Tinh lại không được như thế, trong công ty không ít quản lí bàn luận về cô, mọi người đều nói cô may mắn, rõ ràng có ý xem thường cô, nghi ngờ năng lực của cô, cô chỉ có tự tay nâng đỡ một người nghệ sĩ tài năng nổi tiếng mới đứng vững trong công ty.

Bành Duyệt trời sinh có tố chất minh tinh, rất xinh đẹp đáng người cũng đẹp, được đào tạo chính quy, tóm lại rất có tiềm năng, chỉ cần cô ấy chịu khó bồi dưỡng, chắc chắn có thể tỏa sáng, Lục Tinh cực kỳ tin tưởng có thể khiến cô gái này nổi tiếng.

Lần này Tiêu nghệ đóng bộ phim tên là <Ôn Nhu>, đề tài đô thị tình duyên, ngược luyến. Khi Lục Tinh đến studio, Tiêu Nghệ đang đóng cảnh

nhân vật nữ chính bị bệnh, gương mặt trắng bệch, sắc mặt tiều tụy như thật. Đạo diễn rất hài lòng với biểu hiện này của cô ta, hỏi Tiêu Nghệ có thể cố gắng đóng hết cảnh này không, Tiêu Nghệ vô cùng chuyên nghiệp đồng ý.

Tiểu Lâm gặp được Lục Tinh như vớ được cứu tinh: "Lục Tinh, cô xem có nên nói với đạo diễn một tiếng để Tiêu Tiêu nghỉ ngơi hai ngày không? Vừa rồi mới đo nhiệt độ tới 39 độ 2 đây này."

Tiêu Tiêu là nick name fans hâm mộ đặt cho Tiêu Nghệ. Lục Tinh cau mày: "Uống thuốc chưa?"

Tiểu Lâm gật đầu, sắc mặt rầu rĩ: "Uống rồi, nhưng hình như không có hiệu quả, có nên đi bệnh viện không?"

"Tôi tìm đạo diễn bàn bạc một chút."

Bộ phim này dự định sẽ công chiếu vào lễ tình nhân ngày 14 tháng 2 này, cộng thêm chỉnh sửa hậu kỳ và sắp xếp tuyên truyền, thời gian rất gấp. Thái độ kiên quyết của Lục Tinh mới có thể khiến đạo diễn lui một bước, đi về phía Tiêu Nghệ, nói thẳng: "Xong cảnh quay tiếp theo đi bệnh viện ngay!"

Tiêu Nghệ khó chịu, cố gắng mở to mắt, giọng khàn khàn: "Không phải buổi tối còn có một cảnh nữa sao?"

Lục Tinh nhìn Tiêu Nghệ cảm thấy đau lòng, lệnh cho Tiểu Lâm khoác thêm khăn lông cho cô ta: "Tôi và đạo diễn đã bàn xong, cảnh kia tạm thời lùi lại, quay nhân vật nam chính và bạn diễn trước, ngày mai cô nghỉ ngơi đi."

Tiêu Nghệ gật đầu: "Được rồi!"

Bành Duyệt đứng ở bên cạnh không dám chen vào nói, đợi Tiêu Nghệ một lần nữa ra diễn mới cảm thán: "Tiêu Tiêu thật chuyên nghiệp, chẳng

trách nhiều người thích chị ấy như vậy."

Lục Tinh nhìn đáy mắt Bành Duyệt ánh lên sự kiên trì, cô khẽ cười không lên tiếng.

Sáu giờ chiều, Tiêu Nghệ đóng hết phân cảnh kia, Lục Tinh lái xe đưa cô ta đi bệnh viện, hơn một tiếng sau theo chuẩn đoán phải nhập viện. Lục Tinh kêu Tiểu Lâm đi mua cháo ở gần đó. Sau khi thấy Tiêu Nghệ ăn hết cháo, uống xong thuốc, nằm ngủ, Lục Tinh dặn dò Tiểu Lâm vài câu mới chuẩn bị trở về nhà.

Bành Duyệt ở bên cạnh vẫn rất yên lặng, thấy cô phải đi, cũng đi theo sau: "Chị Tinh! Em cũng quay về lại trường học đây."

Lục Tinh ngẫm nghĩ: "Chị đưa em về!"

Bành Duyệt cười chạy lên trước, vẫy vẫy tay: "Không cần đâu, em gọi xe về là được rồi. Bye! Bye!"

Sau đó nhanh chóng biến mất.

Dưới tầng bệnh viện, Lục Tinh đang cúi đầu đi đến bãi đỗ xe bên trái, chợt nghe có người gọi tên của cô.

Cô dừng bước quay người về sau, bắt gặp một dáng người cao gầy, đeo khẩu trang và mũ khá kín, chỉ lộ ra đôi mắt, nhất thời cô không nhận ra: "Cô là?"

Người phụ nữ kia đi đến trước mặt cô, tháo khẩu trang xuống nhìn Lục Tinh nheo mắt: "Tôi là Trình Phi, bây giờ nhận ra chưa?"

Lục Tinh im lặng nhìn cô ta vài giây, sau đó mới khẽ cười: "Nhận ra, nổi tiếng như vậy làm sao tôi có thể không nhận ra được."

Trình Phi cúi đầu cười cười, đeo khẩu trang đeo lại, "Cô về nước sao lại không liên lạc với bọn tôi. Dù gì đi chăng nữa chúng ta quen biết từ nhỏ, hôm nào chọn thời gian thích hợp mọi người tụ tập chứ!"

Mọi người trong lời của cô ta chính là chỉ nhóm bạn thời thơ ấu kia, lông mày Lục Tinh gằn như nhú lại, âm thanh nhàn nhạt: "Có thời gian rảnh rồi nói."

Trình Phi không nhìn ra được nét mặt lúc này của Lục Tinh, nghe Lục Tinh từ chối ngoài ý muốn, cô ta tiếc rẻ: "Vậy được!"

"À! Dì Cảnh nhập viện rồi, cô có muốn cùng tôi đi thăm dì hay không?"

Cảnh Sâm cũng ở trên tầng."

Lục Tinh yên lặng một lúc sau đó mới hỏi: "Dì Cảnh làm sao vậy?"
"Bị sốt, nhưng đỡ hơn nhiều rồi, ngày mai có thể xuất viện."

"Chắc tôi không đi đâu."

"Vậy được, tôi lên tầng trước, hôm nào gặp lại." "Tạm biệt."

Lục Tinh quay người, sau khi đi vài bước nghe cô bé đi bên cạnh Trình Phi hỏi: "Chị Phi, cô gái kia là người quản lí của Tiêu Nghệ? Chị quen cô ấy sao?"

"Đúng vậy a, quen biết từ nhỏ, là cô hầu nhỏ của nhà Cảnh Sâm mà thôi." "À? Cô hầu nhỏ?"

"Ừm! Khi còn bé ai cũng gọi cô ta như vậy."

Gió thổi mái tóc Lục Tinh rối bời, cô đưa tay sửa lại tóc, bước nhanh hơn.

Năm đó Lục Tinh bảy tuổi, bà nội mắc bệnh nặng qua đời, cô khóc đến tối tăm trời đất, cảm giác như mọi thứ đều sụp đổ. Bác cả và cậu cãi nhau nảy lửa, không ai muốn nhận nuôi cô. Nhà bác cả có hai đứa con gái một đứa con trai, không có điều kiện nuôi thêm đứa nữa, cậu còn chưa kết hôn, lại càng không thích có đứa nhỏ cản trở.

Cuối cùng, hai người kia ra về, tâm trạng chẳng mấy vui vẻ, không có người nhận nuôi, đứa trẻ bảy tuổi một mình đứng bơ vơ trong căn nhà ấy.

Lục Tinh cảm giác toàn bộ thế giới đều bỏ rơi cô, cô cảm thấy thật mờ mịt, thân thể nhỏ xíu cuộn mình ở cửa ra vào.

Cảnh Tâm từ trong căn biệt thự đối diện đi qua, ló đầu nhìn, chần chừ một chút mới bước đến nắm chặt tay cô, thanh âm giòn tan: "Tinh Tinh, chị đến nhà của bọn em đi."

Lục Tinh sợ hãi ngẩng lên đầu, trông thấy Phó Cảnh Sâm đứng ở phía sau cửa, ánh mắt của anh chưa bao giờ dịu dàng như vậy, đó là lần đầu tiên cô không cảm thấy sợ anh.

Đêm hôm đó, cô bước vào căn biệt thự xinh đẹp, hiện đại kia.

Chiều hôm sau, dì Cầm hiền từ hỏi cô có đồng ý cùng bà ấy quay về nhà họ Phó hay không. Nhà họ Phó ở thành phố B, bà ấy nói sẵn lòng nuôi dưỡng cô.

Sau này Lục Tinh mới biết được, dì Cầm là bảo mẫu được Cảnh Lam Chi mời đến, đã hơn năm mươi tuổi, không kết hôn cũng không có con, đi cùng Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm đến thị trấn của cô để chăm sóc bọn họ.

Khi đó Lục Tinh mới bảy tuổi, chưa từng rời khỏi thị trấn nhỏ, cô không biết sau khi rời khỏi đây sẽ như thế nào, nhìn về tương lai mờ mịt và sợ hãi, không biết có nên đồng ý hay không.

Khi dì Cầm hỏi cô, Phó Cảnh Sâm đang đứng dưới tán cây nhỏ trong sân, chàng thiếu niên mười hai tuổi, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua cô, Lục Tinh vô thức ngẩng đầu nhìn anh, ánh mặt trời xán lạn xuyên qua giàn nho xanh còn chưa lớn, đan xen nhiều màu sắc chiếu lên áo sơ mi của anh, quanh thân đều tản ra mùi hương nhẹ nhàng, anh cong môi với cô.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Lục Tinh khẽ gật đầu, nhẹ giọng trả lời với anh: "Được!"

Ngày thứ ba, cô theo bọn họ rời khỏi thị trấn nhỏ kia.

Ngày thứ tư, cô tiến vào biệt thự nhà họ Phó, nơi đây đối với cô mà nói như một tòa lâu đài.

Dì Cầm dặn dò Lục Tinh không cần đổi cách xưng hô, tiếp tục gọi bà dì Cầm, lúc Phó Khải Minh tìm trường học cho Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm, thuận tiện cũng tìm cho Lục Tinh một trường học tốt, cùng trường tiểu học với Cảnh Tâm, Phó Cảnh Sâm học cấp hai.

Dì Cầm cũng không đặt quá nhiều tâm tư lên người cô. Mỗi ngày Lục Tinh đều đến trường, tan học cùng Cảnh Tâm, cùng cô làm bài tập. Lục Tinh học hành rất chăm chỉ, thành tích tốt hơn Cảnh Tâm nhiều. Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi còn rất thích cô. Sau này khi Lục Tinh lớn hơn một chút, cô học được thêm một từ... Thư đồng.

Đúng, cô cảm thấy mình giống như thư đồng.

Cô biết rõ mình chính là ăn nhờ ở đậu, từ nhỏ cũng rất chịu khó, mỗi lần khi dì Cầm bận rộn ở phòng bếp, cô đều ngoan ngoãn rửa tay sạch sẽ đi theo phụ giúp.

Do vậy, những đứa trẻ trong hội đều không gọi tên của cô, mỗi lần đều chế nhạo cô là 'Cô hầu nhỏ'. Lúc đầu Lục Tinh còn hơi đau lòng, sau này đã thành thói quen.

Năm đó sinh nhật sáu tuổi của Cảnh Tâm, biệt thự nhà họ Phó có rất nhiều khách khứa, Cảnh Tâm kéo Lục Tinh vào chơi cùng một đám trẻ cùng tuổi. lát sau, chơi mệt, một tên nhóc ác miệng chỉ tay vào cô: "Cô hầu nhỏ! Mau đi lấy nước và bánh ngọt lại đây!"

Cảnh Tâm che chở: "Muốn ăn tự các người đi lấy, làm gì gọi Tinh Tinh đi như vậy."

"Bởi vì cậu ấy là người hầu nhỏ, chính là làm việc hầu hạ người khác đó."

Lục Tinh im lặng, không nói lời nào cũng không động đậy, cô biết rõ những đứa bé này đều là con của bạn bè Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi, cô không dám nói lung tung, sợ gặp rắc rối, sợ bị chán ghét, sợ bị đuổi ra ngoài...

"Ai nói cô ấy là người hầu nhỏ?"

Chẳng biết Phó Cảnh Sâm xuất hiện sau lưng từ lúc nào, giọng lạnh lùng, anh túm lấy Lục Tinh đang ngồi trên sân cỏ dậy, "Em ngốc sao? Sao lại không nói ra tên của mình?"

Lục Tinh thật sự choáng váng, cô không ngờ anh sẽ ra mặt vì cô.

Phó Cảnh Sâm cau mày: "Em tên là gì?"

Lục Tinh há hốc miệng, sau đó trả lời: "Lục Tinh, Tinh trong ánh sao."

Trình Phi phản ứng đầu tiên, cô ta chạy tới nắm tay Lục Tinh, giọng thân mật: "Tinh Tinh, chúng ta cùng nhau chơi, đừng chơi cùng đám con trai xấu xa kia."

Khi đó việc kinh doanh nhà họ Trình còn chưa lớn mạnh, Trình Phi lớn hơn cô hai ba tuổi, chơi khá thân với Cảnh Tâm, thời gian dài, quan hệ

của Cảnh Tâm và cô ta cũng tốt, thường xuyên gọi cô ta đến nhà chơi. Khi Lục Tinh xuất ngoại được vài năm, gia đình họ Trình làm ăn phát đạt, mối quan hệ của Trình gia và Phó gia càng thân thiết hơn.

Từ nhỏ Lục Tinh đã cảm thấy Trình Phi rất thông minh, phản ứng nhanh, biết nói những lời làm người khác thích, nhưng từ nhỏ cô ta đã không thích cô, đại khái là vì... Cô cảm thấy Trình Phi luôn lén nhìn Phó Cảnh Sâm, luôn kiếm cớ nói chuyện với Phó Cảnh Sâm.

Nhớ tới chuyện khi còn bé, tâm trạng Lục Tinh trở nên sa sút, lái xe đến dưới tầng, đang loay hoay kiếm chỗ đỗ xe, liền trông thấy dưới tán cây tiêu điều, một chiếc xe con màu đen đậu ở đó, cửa xe bật mở, bóng dáng cao lớn của một người đàn ông từ trên xe bước xuống.

Cô tròn tròn mắt, bối rối thiếu chút nữa đã quên đánh tay lái.

Người đàn ông cô vừa nghe nói đang ở tầng trên của bệnh viện, sao bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này?

Chương 14

Đường vào tiểu khu chật hẹp, chỉ cho phép đỗ xe bên trái, không biết ai lại đỗ chiếc xe ba bánh ở bên phải, chặn đường rồi.

Lục Tinh nhìn vào kính chiếu hậu thấy có xe muốn vượt qua, nhìn thoáng sau xe Phó Cảnh Sâm còn khoảng trống, vội vàng quay đầu xe về hướng đó, chờ đến khi xe kia vượt qua, cô mới lùi ra. Ngắm nghía khoảng cách chiếc xe, cô ngắm nghĩ một lát rồi quay cửa sổ xe xuống, nhìn người đàn ông rõ ràng đang đợi cô kia: "Anh có thể chạy xe lên đằng trước một chút hay không?"

Phía trước đã không còn chỗ, Phó Cảnh Sâm bước đến, xoay người nhìn cô, cười cười: "Khoảng trống này đủ rồi, em xuống xe đi, tôi lái cho!"

Lục Tinh mấp máy môi: "Không cần, tự tôi làm cũng được."

Đã một tháng cô không chạm vào xe rồi, trước kia cô lái chiếc SUV, ngắn hơn xe con này một chút, chiếc này cô lái vẫn chưa quen tay.

Phó Cảnh Sâm ở bên cạnh nhìn, Lục Tinh có hơi căng thẳng, cô rướn cổ lên nhìn kính chiếu hậu, chợt nghe một tiếng nhắc nhở trầm thấp: "Chạy lên phía trước, đừng va vào xe người khác."

"Được." Lục Tinh nhỏ giọng, vội vàng lái xe về phía trước, kết quả nghe một tiếng va 'xoạt' một cái, cô vội vàng đạp phanh.

Thôi xong! Cô có khả năng phải chi trả tiền sơn bồi thường chiếc xe kia rồi!

Phó Cảnh Sâm bước hai bước đến trước mặt cô, cau mày nói: "Em không sao chứ?"

Lục Tinh ngồi ở ghế lái, không nhúc nhích, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn về mặt anh lúc này, sợ anh cười chê cô, cúi đầu lên tiếng: "Không sao! Nhưng xe anh thì có sao đó!"

Anh bật cười, bàn tay thon dài vươn qua cửa sổ xe luồn vào trong mở chốt khóa, rồi mở cửa xe, không cho cô có cơ hội từ chối: "Xuống xe!"

Lục Tinh không dám chống đối, ngoan ngoãn xuống xe đứng sang một bên, anh bước lên xe, hành động đầu tiên là dịch ghế ngồi ra phía sau một chút, mới đủ chỗ cho đôi chân dài kia.

Lục Tinh quay đầu nhìn vị trí cô vừa va quệt. Hai chiếc xe không cùng đẳng cấp, âm thầm nhăm tính chi phí sửa xe, trong lòng đau xót khôn nguôi.

Phó Cảnh Sâm nhanh chóng quay xong đầu xe, Lục Tinh chỉ vào lớp sơn bị trầy kia: "Tiền sửa xe của anh, tôi sẽ trả."

Anh đưa tay lên xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô, đùa giỡn: "Bây giờ em còn tiền trả tôi sao?"

Lục Tinh khó khăn thoát khỏi bàn tay của anh, cắn cắn môi: "Đương nhiên là có rồi."

Phó Cảnh Sâm không tiếp tục trêu cô, lấy phía sau cốp xe một chiếc túi giấy khá xinh, đưa ra phía trước: "Bánh ngọt và món tráng miệng của Feast."

Feast là nhà hàng Âu nổi danh của thành phố B, thợ làm bánh ngọt là người nước Pháp, làm bánh ngọt và các món tráng miệng đều cực kỳ ngon. Trước kia Phó Cảnh Sâm nhiều lần đưa cô đến đó, mỗi lần dùng bữa, cô đều chỉ ăn bánh ngọt và các món tráng miệng, không ăn món chính.

Cô không nhận, im lặng một chút, rồi không nén được tò mò lại hỏi: "Không phải anh đang ở bệnh viện ư? Sao lại xuất hiện dưới tầng nhà tôi?"

Còn đưa bánh ngọt cho cô.

Phó Cảnh Sâm có chút kinh ngạc: "Sao em biết tôi ở bệnh viện?"

Lục Tinh cúi đầu: "Ở tầng hầm bệnh viện, tôi gặp Trình Phi, cô ta nói cho tôi biết!"

Phó Cảnh Sâm nhìn lướt qua cô từ trên xuống dưới, cau mày: "Em đến bệnh viện làm gì? Thấy không khỏe ở đâu?"

Trọng điểm là vấn đề này sao? Lục Tinh bỗng nhiên hạ giọng: "Tôi không sao, chỉ là đưa Tiêu Nghệ đến bệnh viện mà thôi."

Cô lướt qua anh, "Bánh ngọt anh đem cho người khác đi."

Phó Cảnh Sâm giữ chặt tay cô, cúi đầu nhìn cô, cười cười nói: "Cho ai, Trình Phi? Tôi đã giải thích rõ ràng rồi, tôi nghĩ em là quản lí nghệ sĩ cũng được vài năm rồi, ắt hẳn phân biệt được tin tức giải trí cái nào là thực, cái nào là giả chứ!"

Anh là nói cô ngốc sao? Mí mắt Lục Tinh giật giật, không lên tiếng. Thật ra bữa tiệc rượu đêm đó cô đã biết rõ quan hệ giữa anh và Trình Phi; chỉ có điều, cô hiểu rõ rõ ràng ràng một chuyện, Trình Phi là con dâu được nhà họ Phó chấp nhận, cho nên scandal thật hay giả đã không còn quá quan trọng.

"Lúc này đúng là tôi ở bệnh viện, mẹ tôi nhập viện. Trước khi Trình Phi đến, tôi đã rời đi, đến lấy bánh ngọt đã đặt."

Anh nhét túi giấy vào tay cô, buộc cô cầm.

Chứng ép buộc người khác của thiếu gia nhà họ Phó lại tái phát, Lục Tinh cũng phát bệnh theo, cầm lấy túi giấy, không từ chối nữa.

Cô đưa tay về phía anh: "Đưa chìa khóa xe của tôi đây."

Phó Cảnh Sâm nhìn cánh tay mảnh khảnh của Lục Tinh, rút chìa khóa từ trong túi áo khoác của mình, nhanh tay bỏ vào túi áo khoác của cô. Liếc thấy

hai má cô đỏ ửng và lạnh, anh thấp giọng: "Trở về đi, thời tiết rất lạnh đừng để bị cảm."

Lục Tinh bĩu môi, là ai hại cô đứng trong gió rét lâu như vậy: "Tiền sửa xe của anh bao nhiêu đến lúc đó báo tôi biết."

Phó Cảnh Sâm mỉm cười, hai mắt nhìn cô chăm chăm, không lên tiếng. Lục Tinh khẽ cắn môi, đi thẳng lên tầng.

Cô cũng không biết, sau khi mình lên tầng, chiếc xe BMW màu trắng kia của cô đã bị người ta lái đi.

Về đến nhà, Lục Tinh ngồi xếp bằng trên mặt thảm, mũi Tiểu Cáp rất thính, rất nhanh nhào lên cọ cọ vào người cô.

Mở túi giấy ra, bên trong có bánh mousse chocolate trắng, bánh gato phú sĩ, bánh cookies có nhân, và các loại bánh bích quy...

Cô gửi tin nhắn cho Diệp Hân Nhiên: "Muốn ăn bánh ngọt không? Của nhà hàng Feast đấy."

Diệp Hân Nhiên gửi lại bằng biểu tượng khóc ròn: "Đang vật vã vì bị ép tăng ca! Cậu để phần cho tớ một ít. Sáng ngày mai tớ qua, nhiều nhiều chút nhé!"

Lục Tinh trả lời: "Được!"

Tiểu Cáp thè đầu lưỡi ra, liếm miếng bánh cookies, còn cô ăn hết miếng bánh phú sĩ, tâm trạng tồi tệ đã giảm đi không ít.

Thời tiết lạnh quá! Cô không muốn đưa Tiểu Cáp xuống tầng, quăng thêm cho nó hai cái bánh cookies.

Sáng hôm sau, Diệp Hân Nhiên tới ăn bánh ngọt, mới vừa vào cửa bắt đầu nhao nhao: "Ái chà! Tớ vừa trông thấy một chiếc Bentley đậu dưới tầng, suy đoán chắc đêm qua có một tổng tài nào đó ngủ qua đêm ở khu này.... Thật sự muốn nhìn thử xem vị tổng tài ấy đẹp hay xấu quá đi mất!"

"Bentley?" Lục Tinh đang lấy thức ăn chó cho Tiểu Cáp, nghe vậy ngây ra một lúc, "Dưới tầng sao?"

"Đúng vậy, nhưng đằng sau xe bị quẹt xước mất một mảng sơn. Quá tiếc!"

Lục Tinh im lặng, vị tổng tài đó chính là Phó Cảnh Sâm rồi; tuy nhiên anh không ngủ lại, và rất đẹp trai.

Không phải anh có mấy chiếc xe sao? Sáng sớm lái xe này đến nhà cô làm gì?

"Tớ không kịp rồi, đi trước đây!" Diệp Hân Nhiên lấy hai miếng bánh ngọt trong tủ lạnh rồi vội vã rời đi.

Lục Tinh xuống tầng, lúc từ trong túi lấy ra cái chìa khóa mới phát hiện không đúng, nhìn chìa khóa trong tay, lại liếc sang chiếc xe Bentley sang trọng kia, hoàn toàn ngây dại trong gió rét.

Sau khi tỉnh táo, cô lập tức gọi điện thoại cho Phó Cảnh Sâm, hỏi dồn dập: "Tại sao anh lái xe tôi đi?"

Thư ký bưng tách cà phê đặt lên bàn, Phó Cảnh Sâm quấy quấy ly cà phê, cười nhạt: "Không phải em nói trả tôi phí sửa xe sao? Hãy lái xe đến tiệm 4s."

Lục Tinh hít một hơi thật sâu, kìm sự kích động muốn mắng anh, nghiêng răng nghiêng lợi: "Được, vậy xe tôi đâu?"

"Buổi tối tôi sẽ lái qua."

Cả đời này cô chưa từng chạy chiếc xe sang trọng như vậy, trên đường cố gắng lái thật cẩn thận, từng li từng tí, sợ lại va chạm trúng chỗ nào. Thật ra,

Lục Tinh cũng không phát hiện, các xe khác trên đường cũng đang cố gắng giữ khoảng cách an toàn với chiếc xe của cô, sợ không may va trúng chiếc xe sang trọng.

Sau khi lái xe đến tiệm 4s, Lục Tinh gọi xe về công ty.

Hơn năm giờ chiều, Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại tới: "Tôi đang ở dưới tầng công ty em, xong việc thì xuống tầng."

Lục Tinh đang lên bản kế hoạch cho Bành Duyệt, liếc nhìn thời gian trên màn hình máy tính, "Nửa giờ nữa tôi mới tan làm."

Chờ đi!

Nửa tiếng sau, Lục Tinh xuống tầng nhìn quanh bốn phía, không thấy xe của cô, ngược lại trông thấy chiếc xe Mercedes-Benz của Phó Cảnh Sâm.

Anh mở cửa sổ xe, ánh mắt xuyên qua đám người đông đúc hướng về phía cô, Lục Tinh dường như trong nháy mắt đối diện ánh mắt sắc bén của anh, cô cúi đầu, trong lòng thở dài một tiếng, chậm rãi đi đến chỗ anh.

Cô không biết cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cô còn có thể chống cự được hay không.

Cô chỉ biết là, cô ngày càng gần đến trái tim mình.

Xe chạy được một đoạn, Lục Tinh mới nói: "Tôi nghĩ anh đến để đưa xe cho tôi đấy."

Phó Cảnh Sâm liếc mắt nhìn cô một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Xe đang ở trong ga-ra nhà tôi, lát nữa em có thể trực tiếp lái về."

Lục Tinh không dám tin quay đầu lại nhìn anh: "... Ý anh là bây giờ đang đi về nhà anh?"

Phó Cảnh Sâm: "Ừ." Lục Tinh: "..."

Hai tay nắm chặt lại buông ra, nắm chặt lại lần nữa buông ra, sau đó lặp lại mấy lần, cô mới lấy được bình tĩnh, cũng ngầm đồng ý với chứng bệnh của anh.

Sau khi đến biệt thự của Phó Cảnh Sâm, lái xe chạy vào ga ra, Lục Tinh liếc thấy chiếc xe kia của mình lẫn trong đội hình xe sang trọng, nhìn có hơi khó coi...

Vừa xuống xe cô liền xòe tay về hướng anh: "Đưa tôi chìa khóa xe."

Phó Cảnh Sâm liếc cô một cái, đặt chiếc chìa khóa Mercedes-Benz vào tay cô.

Lục Tinh: "..."

"Ý tôi là chìa khóa xe của tôi!" "Chìa khóa xe trong nhà."

Lục Tinh oán hận, đi theo sát phía sau anh, vào bước vào cửa liền có cảm giác ấm áp, Lục Tinh nhìn không được, thầm than thở: kẻ có tiền đúng khác biệt, thành phố còn chưa bắt đầu mở khí ấm, trong nhà cô tối nào cũng lạnh như băng, vậy mà nhà anh đã có lò sưởi rồi.

Phó Cảnh Sâm cầm đôi dép đi trong nhà đặt dưới chân cô: "Cửa Cảnh Tâm đây, thỉnh thoảng nó sẽ đến đây."

Lục Tinh đứng im bất động, "Anh lấy chìa khóa xe để tôi về. Tiểu Cáp đang ở nhà chờ, nó đói bụng sẽ..." Cô bỗng nhiên dừng lại.

Phó Cảnh Sâm quay người cúi đầu nhìn cô, cười cười: "Sẽ làm nhà của em lộn xộn?"

Tiện tay ném áo khoác lên ghế sofa, chỉ mặc chiếc áo len màu đen, đi vào bếp, giọng nói trầm thấp lười biếng vang lên, "Tôi nói rồi, lộn xộn tôi mua nhà khác cho em!"

Lục Tinh: "... "Vào giúp một tay!"

Lục Tinh đứng ở cửa ra vào, trông thấy anh rẽ bên trái, cũng không biết anh cần giúp gì, nhưng vẫn thay giày, đi vào.

Nhà Phó Cảnh Sâm thiết kế theo kiểu Châu Âu, phong cách đơn giản. Từ nhỏ Lục Tinh cũng đã từng sống trong biệt thự đắt tiền, cô bắt đầu đánh giá một chút, ở đây nhỏ hơn nhà họ Phó, nhưng lại khiến cô có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều. Khi nghe thấy tiếng động trong bếp, cô liền đi vào, trông thấy anh đang lấy đồ trong tủ lạnh ra, giọng có phần kinh ngạc: "Anh muốn nấu cơm?"

Phó Cảnh Sâm quay đầu lại nhìn cô một cái, căn dặn: "Đi nấu cơm."

Lục Tinh nhìn bóng lưng của anh, vai rộng, đôi chân dài thẳng tắp, chiếc áo len màu đen, tuy đơn giản nhưng rất cuốn hút.

Cô cởi áo khoác, gửi tin nhắn nhờ Diệp Hân Nhiên giúp cô cho Tiểu Cáp ăn, chỉ còn mặc chiếc áo len trắng, tiến vào trong bếp.

Chương 15

Mắt Lục Tinh rất lớn, mái tóc đen mềm mại, vén nhẹ vào mang tai, thuần khiết, chiếc áo len trắng khiến cô càng thêm nhu mì. Phó Cảnh Sâm nhìn cô chăm chăm, cố gắng kìm lại sự kích động chỉ muốn ôm cô vào lòng, giọng khàn khàn: "Rửa rau."

Lục Tinh vén tay áo lên, bắt đầu rửa rau, ánh mắt liếc xéo qua anh, anh đeo tạp dề caro xám lên, trông gần gũi hơn thường ngày. Cho đến tận bây giờ cô chưa từng thấy bộ dạng anh làm bếp bao giờ, cười cười: "Không ngờ Phó đại thiếu gia cũng biết nấu cơm."

Phó Cảnh Sâm không ngại: "Tôi ở một mình hơn bảy năm, có cái gì là không thể."

Hơn bảy năm, quả thật có thể khiến một người thay đổi rất nhiều, Lục Tinh cúi đầu nhìn về phía chậu nước, chăm chú rửa rau, không nói gì thêm.

Đợi cô rửa rau xong, điện thoại của cô để ở phòng khách reo lên, cô vội chạy ra ngoài.

Nhìn dây số, cô do dự một lúc lâu mới nhận máy, nhận ra giọng của đối phương có hơi mệt mỏi, nhưng vẫn chứa ý cười: "Anh đã xuống máy bay rồi, tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé?"

Lục Tinh quay đầu nhìn về nhà bếp, bóng lưng Phó Cảnh Sâm dưới ánh đèn vàng, vô cùng ấm áp, anh đang bận rộn nấu nướng chuẩn bị bữa tối.

"Lục Tinh, anh muốn gặp em."

Cô thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống mũi chân của mình: "Em đã có hẹn rồi, hôm khác nhé."

Lục Tinh cúp điện thoại, không quay vào bếp giúp anh mà ra mở chiếc tivi cực lớn ở phòng khách, hai tay ôm gối, ngồi trên salon xem tivi, giờ này hầu như tất cả các đài đều là tin tức bảy giờ. Phó Cảnh Sâm nghe thấy âm thanh, anh bước ra khỏi bếp, đứng ở cửa nhìn cô: "Trong tủ có rất nhiều đĩa CD."

"Ừm!" Cô nhẹ giọng đáp, sau khi anh quay người trở lại phòng bếp mới đứng dậy, kéo ngăn tủ ra. Có rất nhiều đĩa CD được sắp xếp ngăn nắp, có một CD được đặt mở vị trí trung tâm, cô khựng người, chậm chạp cầm chiếc đĩa ấy lên, mở ra, bên trong lại trống rỗng.

Tại rãnh của cái hộp đựng đĩa CD này bị mòn rất nhiều, đã không còn khệp sát lại được, cho thấy chủ nhân mở ra rất nhiều lần.

Cô quay đầu nhìn về hướng nhà bếp, phát hiện anh cũng đang nhìn mình, ánh mắt bình tĩnh, vài giây sau mới xoay người lại.

Cất CD để lại chỗ cũ, khép ngăn tủ lại, Lục Tinh giả bộ như không có việc gì, ngồi lại ghế salon, lật xem tạp chí trên bàn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn bóng lưng cao lớn trong bếp tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Phó Cảnh Sâm cởi tạp dề, bước về phía cô, cô lật tạp chí một cách thờ ơ, anh thấp giọng gọi cô: "Đi ăn cơm!"

Lục Tinh đã ngửi thấy mùi thơm từ lâu rồi, vội vàng ném tạp chí qua một bên, "À!" một tiếng nhanh chóng đi qua.

Phó Cảnh Sâm trông thấy trang tạp chí đang mở, là tin về anh, tiêu đề khá lớn, rất rõ ràng. Lục Tinh không ngờ quyển tạp chí cứng đầu này không chịu khép lại, giọng ngại ngùng: "Tôi chỉ tò mò xem trên đó viết những gì thôi!"

Anh mỉm cười nhìn cô, "Ăn xong em có thể tiếp tục xem, hoặc có thể đem về."

Lục Tinh im lặng trừng mắt liếc anh một cái: "Ai thèm xem anh!"

"Không phải em vừa mới xem sao?" "..."

Hai người mặt đối mặt, dùng bữa trong yên lặng. Lục Tinh khá cẩn trọng, nhưng có lẽ vì nhiều năm không cùng ăn cơm, lại là cơm do anh nấu... Cô ngẩng đầu nhìn anh, bỗng chốc cảm giác mê man.

Phó Cảnh Sâm đúng lúc ngẩng đầu, ánh đèn và không khí ấm áp, đôi mắt đen láy, trong vắt như viên ngọc lưu ly sáng long lanh, anh hỏi: "Sau khi tốt nghiệp vì sao còn chưa trở về?"

Lục Tinh không ngờ anh sẽ bất ngờ hỏi câu này, lặng yên trong chốc lát, nhếch môi cười: "Bởi vì ở bên kia kiếm tiền nhiều, không nữa trở về."

Lông mày nhăn lại: "Vậy tại sao lại về?"

Cô vẫn cười: "Bởi vì Diệp Hân Nhiên sắp kết hôn, cô ấy là bạn thân nhất của tôi, tôi đương nhiên phải về."

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm vào mắt cô, giống như muốn tìm được đáp án anh cần trong đôi mắt cô. Lục Tinh cúi đầu, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, khen: "Không ngờ anh nấu ngon thật đó!"

Chủ đề bị cô dời đi, Phó Cảnh Sâm không muốn truy hỏi trên bàn cơm, đành bỏ qua mọi chuyện như vậy.

Một lát sau, Lục Tinh buông bát đũa, một tay xoa xoa cảm nhìn về phía cửa sổ thủy tinh sát sàn nơi phòng khách, đêm đông luôn luôn mang theo vẻ thê lương.

Phó Cảnh Sâm cũng buông đũa, bắt đầu thu dọn bát đĩa, Lục Tinh trông thấy anh dọn dẹp, mang cả thịt kho vào phòng bếp, vội vàng lên tiếng: "Những đồ ăn kia anh muốn đổ bỏ ư?"

Anh 'Ừ' một tiếng. Ba ngày sau đó đều có tiệc xã giao, sẽ không ăn cơm nhà, đương nhiên phải đổ bỏ.

Lục Tinh có hơi gấp gáp, chạy tới túm lấy mấy miếng thịt kia: "Đổ bỏ rất phí! Đưa tôi, tôi mang về!"

Phó Cảnh Sâm ngây ra, lại nghĩ cô thích ăn, liền cười: "Đóng gói ngày mai ăn sao?"

Lục Tinh lấy túi đựng thực phẩm: "Mang về cho chó ăn, Tiểu Cáp rất thích ăn thịt kho."

Phó Cảnh Sâm: "..."

Anh thiếu chút đã quên, cô rất thích đóng gói cơm thừa, đồ ăn thừa đi cho chó lang thang ăn.

Lục Tinh gói thịt kho, còn có thịt bò và rau cùng cơm còn thừa, thậm chí ngay cả nửa nồi súp sườn cũng cho vào túi, rồi rất tự nhiên đưa tay về hướng anh: "Trả chìa khóa cho tôi, tôi phải về nhà cho chó ăn rồi, nếu không đợi chút nữa những thức ăn này đều lạnh ngắt rồi!"

Phó Cảnh Sâm trầm mặc nhìn mấy túi đồ ăn trong tay cô, hít một hơi thật sâu, quay người rửa sạch tay, sau đó ra phòng khách cầm lấy áo khoác trên ghế sa lon đưa cho cô, "Tôi đưa em về."

Lục Tinh cau mày: "Không phải anh nói tôi tới lấy xe về sao?"

Phó Cảnh Sâm mặc áo khoác vào, thấp giọng: "Em lái xe của em, tôi lái xe của tôi đưa em về."

Là ý gì? Lục Tinh lơ mơ không hiểu rõ, ngón tay chỉ chỉ vào bếp, "Nhưng anh chưa rửa bát."

"Về rửa!"

Hai chiếc xe chạy ra cửa biệt thự, Lục Tinh nhìn chằm chằm trên máy định vị vừa được lắp đặt, nhòe miệng cười, rồi chạy theo sau chiếc xe màu đen phía trước.

Đến dưới tầng, không có chỗ đỗ xe, Lục Tinh chạy loanh quanh một hồi mới tìm được chỗ đỗ. Chiếc xe của anh không biết đã rời đi từ khi nào.

Về đến nhà Lục Tinh cho Tiểu Cáp ăn hai miếng thịt kho, mang thau đựng thức ăn xuống tầng cho mấy chú chó lang thang.

Hai ngày sau, Lục Tinh gọi điện thoại đến tiệm 4s, có người thông báo đã lái xe của anh Phó đi rồi, tiền sửa chữa đã thanh toán, cô hỏi tiền sửa chữa là bao nhiêu, cửa tiệm không chịu nói.

Lục Tinh bực bội cúp điện thoại, tiếng chuông lại vang lên, cô cúi đầu nhìn, là dãy số lạ, "Xin chào."

Bên kia vang lên một tiếng cười khê: "Là anh, Kỷ Huân."

Lục Tinh không quá bất ngờ: "À, đây là số điện thoại mới của anh sao?" "Ừ!" Giọng nói của anh ta trầm hơn, "Tối nay có thời gian gặp nhau một

chút không?"

Lục Tinh mấp máy môi: "Em mời anh ăn cơm."

Kỷ Huân cười nói: "Ok, anh chọn địa điểm, buổi tối tới đón em."

Lục Tinh vội vàng từ chối: "Không cần, anh cho em biết địa chỉ, em lái xe qua là được rồi."

Anh ta không cố chấp, "Được, đợi chút nữa anh gửi tin nhắn địa chỉ qua cho em."

"Được."

Lục Tinh không ngờ tới chỗ Kỷ Huân chọn là Hoa viên Nam Thành, cô vừa xuống xe đi vài bước, chỉnh lại quần áo, treo áo khoác lên, thì bên cạnh có một người đàn ông cao lớn bước từ chiếc SUV xuống, nhanh chóng tiến đến trước mặt cô, mỉm cười, giang hai tay ôm lấy cô, "Đã lâu không gặp!"

Cái ôm rất lịch sự. Kỷ Huân ở nước Mỹ lâu hơn cô, sau khi ở nước ngoài gần tám năm, Lục Tinh cũng đã quen cách chào hỏi thân thiết này.

Khi anh ta buông cô ra, cô cũng cười: "Đúng là đã lâu lắm rồi không gặp!"

Kỷ Huân nhíu mày, thấp giọng thở dài: "Anh chỉ đi công tác hơn một tháng, khi trở về phát hiện người nào đó không từ mà biệt, lặng lẽ về nước rồi. Chắc đã ba tháng chúng ta không gặp nhau rồi."

Lục Tinh hơi áy náy: "Sau khi về nước, không phải em đã thông báo cho mọi người sao?"

Cô nhấn mạnh 'mọi người', Kỷ Huân nhìn chăm chăm vào cô, cười nói: "Nhưng mà việc này cũng không thể thay đổi được sự thật là em không chào mà đi."

Trước kia Kỷ Huân đã giúp cô không ít việc, cuối cùng Lục Tinh có hơi áy náy, nét mặt ủ rũ: "Em mời anh ăn cơm."

Kỷ Huân nhìn bộ dạng này của cô, cười khẽ một tiếng: "Đi thôi."

Hai người theo phục vụ đến trước cửa phòng riêng, cửa phòng bên cạnh bất ngờ mở ra, Lục Tinh tùy ý ngẩng đầu nhìn, đúng lúc trông thấy Thời Vực cúi đầu nghe điện thoại, không chú ý tới tình huống bên này, bàn tay kéo cánh cửa phía sau lại, động tác chậm chạp.

Bên ngoài chạm mặt ông chủ, Lục Tinh muốn lên tiếng chào hỏi, nhưng lại sợ quấy rầy đến anh ta đang nghe điện thoại, nên đứng tại chỗ chờ giây lát, kết quả Thời Vực hoàn toàn không ngẩng đầu, sau khi đóng cửa lại nhanh chóng

đi về hướng ngược lại.

Kỷ Huân luôn chú ý đến cô, đến khi anh ta ngẩng đầu chỉ còn trông thấy bóng lưng người kia, ánh mắt anh ta hiện lên một tia bất ngờ, mau chóng che dấu đi.

Phục vụ đẩy cửa phòng riêng, anh cúi đầu nói với Lục Tinh: "Vào thôi!" Lục Tinh gật đầu: "Vâng!"

Trong phòng bên cạnh, lông mày Phó Cảnh Sâm nhíu chặt, cửa mở ra hơn mười giây, anh vô tình nhìn ra ngoài, nhưng không ngờ nhìn thấy Lục Tinh đứng ở ngoài cửa, bên cạnh còn có một người đàn ông, tầm nhìn có hơi khuất, anh chỉ thấy nửa bên vai của người đàn ông kia, trang sức trên cánh tay và chiếc áo khoác màu đen.

Chương 16

Kỷ Huân đặt menu trước mặt Lục Tinh, Lục Tinh cũng không ngại ngần trực tiếp gọi mấy món ăn, Kỷ Huân nhìn qua một chút, kêu thêm món cá.

Cô sờ sờ cảm hỏi: "Lần này anh trở về bao lâu?"

Anh ta cười cười, không đáp mà hỏi lại: "Em thì sao?"

Lục Tinh nâng ly trà lên nhấp một ngụm, nói khẽ: "Nếu đã trở về rồi, sẽ không đi nữa, nhưng không giống anh." Cô luôn cảm thấy Kỷ Huân là người đàn ông rất xem trọng sự nghiệp, ở nước Mỹ có cơ hội phát triển rất tốt, anh nhất định sẽ không trở về; cho nên cô cho rằng, cuối cùng anh ta vẫn sẽ quay về đó.

Kỷ Huân cau mày, giọng có chút bất đắc dĩ: "Em không xem tin tức sao?"

Anh nói là tin tức tài chính và kinh tế."

Lục Tinh ngẩn người, những tin tức cô chú ý phần lớn là về giới giải trí. Hai ngày nay cô chạy khắp nơi, tìm cơ hội thích hợp cho Bành Duyệt ra mắt, cơ bản không có thời gian chú ý mấy tin tài chính và kinh tế. Cô ngay lập tức lấy điện thoại di động ra mở xem tin. Tiêu đề bắt mắt nhất đập vào mắt cô 'Kỷ Huân nhậm chức tổng giám đốc điều hành chi nhánh Tex tại Trung Quốc'.

Đáp án không cần nói cũng biết, Kỳ Huân cũng sẽ ở lại trong nước.

Cô thả di động xuống, hơi ngượng ngùng: "Thật có lỗi, em không chú ý."

Cô giơ điện thoại lên, cười hì hì: "Chúc mừng anh nhé, tổng giám đốc điều hành. Chúc danh nghe không tệ chút nào!"

Kỳ Huân bật cười: "Còn em, lần trước không hỏi qua điện thoại, bây giờ em đang làm việc trong công ty nào?"

"Truyền thông Thời Quang." Lục Tinh nhớ lại vừa rồi vừa gặp Thời Vực ở ngay cửa ra vào: "Không biết lúc này anh có để ý hay không, người từ phòng bên cạnh đi ra nghe điện thoại chính là ông chủ của em."

Khi nghe tên Truyền thông Thời Quang, sắc mặt Kỳ Huân nhất thời biến đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục như cũ, nhìn cô ánh mắt thâm sâu thêm vài phần: "Truyền thông Thời Quang có hai ông chủ, em biết chuyện này không?"

Việc này Lục Tinh nghe nói qua, cô gật đầu: "Biết chứ! Thế nhưng người chủ kia đến bây giờ vẫn chưa lộ mặt, tất cả mọi công việc của công ty đều do Thời tổng giải quyết, là người chịu trách nhiệm, còn người kia em nghe nói chỉ góp cổ phần rồi nhận hoa hồng còn mặc kệ sự vận hành của công ty."

Dứt lời, cô cảm thấy có chút kỳ lạ, hào khí bừng bừng nhìn anh ta: "Chẳng lẽ anh biết?"

Kỳ Huân nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Lục Tinh, giật giật khóe miệng, đúng lúc phục vụ mang thức ăn lên, anh ta thừa cơ lảng sang chuyện khác: "Món cá ở đây ăn rất ngon."

Lục Tinh cầm đũa gắp miếng cá, cúi đầu nhặt xương cá. Cô quen Kỳ Huân đã ba năm rồi, nhiều ít cũng có thể phát hiện anh ta không muốn nhiều lời về đề tài này, nên chỉ cười cười không tiếp tục truy hỏi.

Cô từ nhỏ lớn lên ở nhà họ Phó, trên bàn cơm của nhà họ Phó hầu như không nhiều người nói chuyện, ngoại trừ Cảnh Tâm.

Hơn mười năm, cô cũng đã thành thói quen, lúc ăn cơm không thích nói chuyện.

Sau khi cơm nước xong xuôi, hai người lại trò chuyện trong chốc lát, Lục Tinh gọi phục vụ tới tính tiền, Kỳ Huân cầm thẻ của cô trong tay, đem thẻ của mình đưa ra, cười cười: "Sao có thể để cho phụ nữ tính tiền được đây? Để anh."

Lục Tinh mấp máy môi, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, trước kia mỗi lần ăn cơm với anh ta đều là anh ta tính tiền, ga lăng không có thuốc chữa.

Ra khỏi nhà hàng, một cơn gió rét thổi tới, khuôn mặt Lục Tinh đều vùi vào bên trong khăn quàng cổ, đang chuẩn bị tạm biệt Kỳ Huân, chợt nghe thấy anh ta hỏi: "Về nhà em?"

"Hả???" Lục Tinh cứng đờ, nhìn anh ta đầy kinh ngạc.

Kỳ Huân cúi đầu nhìn cô, thấy hai mắt cô mở to ngạc nhiên, anh nở nụ cười: "Trước khi về nước không phải đã nói rồi ư, cho anh đến xem con chó em nuôi!"

Thì ra là chỉ cái này, Lục Tinh có hơi lúng túng, cô đã quên việc này, nghiêng đầu nhìn anh ta cười cười: "Được chứ! Đúng lúc em muốn dắt nó xuống tầng đi dạo một vòng."

Trong lòng Kỳ Huân có phần không đành lòng, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, nhìn về xe của cô: "Em dẫn đường, anh đi theo phía sau

em."

Lục Tinh gật đầu: "Được."

Tại cửa sổ phòng ăn ở tầng hai, Phó Cảnh Sâm cau mày, toàn thân tỏa ra sự giận dữ, Thời Vực vỗ vỗ bờ vai của anh, giọng thông cảm: "Không ngờ con dâu nuôi từ bé của cậu sớm đã bị người khác dòm ngó rồi, điều này cũng không thể trách người ta, dù sao..."

Phó Cảnh Sâm bỗng nhiên bật cười trào phúng: "Dù sao cái gì?"

Thời Vực giang tay ra, không tiếp tục lên tiếng, trợ lý đẩy cửa ra: "Thời tổng, bọn họ đã đợi dưới tầng vài phút rồi, anh còn có việc gì sao?"

"Không có gì, đi thôi."

Phó Cảnh Sâm lấy áo khoác treo bên cạnh, thấp giọng nói: "Tôi không đi, cậu đến đó đi!"

Thời Vực đã đoán được như thế, ra vẻ rộng rãi: "Được được ... Đây, nhưng đừng đánh nhau nhé! Nói gì thì nói tất cả đều từng là bạn bè."

Người đã đi mất rồi, cũng không biết Phó Cảnh Sâm có nghe được không, Thời Vực nhíu mày, cùng đi khỏi phòng riêng.

Lục Tinh do dự có nên mời Kỷ Huân lên nhà hay không, phát hiện sự chần chừ của cô, anh ta lên tiếng: "Anh chờ em dưới này."

"Vâng, được." Lục Tinh vội vàng đáp, bước nhanh vài bước, quay đầu lại cười cười, "Em xuống ngay."

Lúc này Diệp Hân Nhiên đã tới cho Tiểu Cáp ăn rồi, vừa thấy cô về Tiểu Cáp lập tức nhào tới. Lục Tinh xoa xoa đầu nó, vừa cầm dây thừng vừa cài chốt cửa: "Được rồi được rồi, đã biết em thích xuống tầng, đi thôi."

Tiểu Cáp vui mừng nhảy nhót chạy phía trước, Lục Tinh suýt chút nữa bị nó kéo ngã nhào trên bậc thang, vội vàng lớn tiếng gọi lại: "Tiểu Cáp, chậm một chút!"

Có lẽ ít khi cô lớn tiếng nên Tiểu Cáp nghe lời đứng yên tại chỗ, không dám chạy.

Dưới tầng Kỳ Huân nghe giọng cô, liền chạy tới đầu cầu thang chờ, khi bắt gặp chú chó lông trắng như tuyết thì liền đưa tay xoa xoa. Tiểu Cáp là chú chó không sợ người lạ, thấy Lục Tinh không đi nữa nó cũng đứng yên một chỗ, cho sờ thoải mái.

Lục Tinh cười cười: "Tiểu Cáp rất thích anh."

Kỳ Huân đứng thẳng dậy, mỉm cười nhìn cô: "Satsuma nhà chị anh, bề ngoài khá giống Tiểu Cáp, nhưng lớn hơn một chút."

"Chó Eskimo và Satsuma bề ngoài giống nhau, nhiều người không phân biệt hai giống chó này. Bây giờ Tiểu Cáp còn bé, sau khi lớn lên chắc chắn cũng sẽ không nhỏ."

Tiểu Cáp không thể chờ đợi được muốn chạy đi, Lục Tinh bắt đặc dĩ chạy chậm ở phía sau.

Kỳ Huân người cao chân dài, không cần chạy cũng có thể đuổi kịp bước chân của cô, "Lần sau đưa em đến nhà chị anh chơi, chị ấy có đứa con gái vô cùng đáng yêu."

Lục Tinh nghe vậy nghiêng đầu nhìn anh ta, không trả lời, ngữ điệu pha chút tò mò: "Không ngờ anh cũng thích con nít."

Kỳ Huân đưa tay giúp cô kéo dây, Tiểu Cáp bắt buộc phải chạy chậm lại, anh ta cúi đầu nhìn cô, đáy mắt dịu dàng: "Đương nhiên thích."

Ánh mắt của Kỳ Huân nhìn cô, khiến cô bất chợt lúng túng, trong tiềm thức cảm giác anh ta sẽ nói câu gì nữa, liền mau chóng cúi đầu, chạy theo Tiểu Cáp.

Ban đêm thường rất lạnh, khoảng nửa giờ Lục Tinh không chịu nổi, hắt hơi một cái.

Kỳ Huân nhíu nhíu mày: "Trở về đi, trời lạnh rồi."

Lục Tinh cũng muốn trở về, hít hít cái mũi: "Vâng! Lạnh quá, thỉnh thoảng em về trễ thì không đưa Tiểu Cáp đi dạo."

Ở sau lưng cô, Kỳ Huân giơ tay lên muốn ôm lấy bờ vai của cô, đột nhiên cô bất ngờ quay đầu lại nhìn anh ta cười cười, "Dự báo thời tiết nói, mấy ngày nay có thể có tuyết rơi."

Khuôn mặt nở nụ cười thật tươi khiến anh ta dường như mất hết sức lực, từ từ để tay xuống, bỏ ra phía sau lưng, cười nhạt nói: "Dự báo thời tiết chưa chắc là đúng!"

"Ừ!"

Đến dưới tầng, Lục Tinh vẫy vẫy tay với Kỳ Huân: "Đi đường cẩn thận." Kỳ Huân gật đầu: "Lên đi!"

Nhìn cô lên tầng, Kỳ Huân mới xoay người đi về phía chỗ đậu xe. Cách đó vài chiếc, một chiếc xe hơi đột nhiên thẳng kít trước mặt anh ta, hạ cửa xe xuống, một tay kẹp lấy thuốc lá gõ gõ tàn thuốc.

Bước chân Kỳ Huân dừng lại một chút, nhìn về phía trước.

Khói thuốc tan đi, cửa xe bị đẩy ra, Phó Cảnh Sâm vịn cửa xe nhìn Kỳ Huân, ánh mắt chỉ có sự lạnh lẽo.

Bất ngờ dùng sức đóng cửa xe, mạnh tay đến nỗi phát ra thanh âm rầm rập trong đêm đông yên tĩnh.

Cánh tay đang mở cửa xe khựng lại, Kỷ Huân đi về phía Phó Cảnh Sâm, vẻ mặt bình thản.

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm nhìn anh ta đầy khó chịu, nở nụ cười lạnh: "Kỷ Huân, không nghĩ tới, cô gái làm cho cậu nhớ nhưng là Lục Tinh."

Sắc mặt Kỷ Huân hơi biến đổi, rồi rất nhanh trở lại bình thường, anh ta nhìn về phía Phó Cảnh Sâm, thẳng thắn đáp: "Ừ, tôi thích cô ấy."

"Vậy ư?" Phó Cảnh Sâm trầm thấp hỏi lại, giống như vừa nghe được một chuyện cười, cười khẽ nói, "Từ khi nào thì cậu bắt đầu nhớ nhưng cô ấy? Khi cô ấy mười sáu tuổi?"

"Tôi thừa nhận năm đó trong bữa tiệc, khi bắt gặp cô ấy, cảm thấy cô ấy rất đáng yêu. Tuy nhiên lúc đó cô ấy vẫn còn con nít, khi cậu dắt đến tôi chẳng có chút suy nghĩ nào." Kỷ Huân hít một hơi thật sâu, "Ba năm trước đây ở buổi chiếu phim Sandy đầu tiên, tôi gặp được Lục Tinh, thế nhưng cô ấy hoàn toàn

không nhớ đến tôi. Tôi nói bóng nói gió mấy lần, cô ấy không nhắc đến bất kì chuyện gì về cậu, cũng không nhắc tới nhà họ Phó, càng không có ý muốn về nước."

Ngữ điệu Phó Cảnh Sâm mĩa mai: "Cho nên, cậu tự xem như không hề biết chuyện gì, tự nhiên tiếp cận cô ấy?"

Kỷ Huân im lặng một lát, mới trả lời: "Lục Tinh không phải vật sở hữu của ai cả, chỉ cần cô ấy vẫn một mình, tôi có quyền theo đuổi, chưa kể đến việc chính cậu đưa cô ấy xuất ngoại đó."

Gió lạnh thổi đến, thuốc lá trên đầu ngón tay đã cháy hết, Phó Cảnh Sâm cuộn nắm tay lại thành quyền, một lúc lâu sau, buông lỏng tay ra kéo cửa xe.

Lên xe, anh nhìn về phía Kỳ Huân, giọng trầm thấp mạnh mẽ, kiêu ngạo tự tin không tan trong gió rét.

"Lục Tinh thuộc về tôi, tôi dám đưa cô ấy đi, thì có tự tin chắc chắn sẽ đưa cô ấy về bên mình."

Sau khi nhìn chiếc màu đen kia phóng đi, Kỳ Huân vẫn đứng yên tại chỗ, mãi cho đến khi phía trước có chiếc xe chạy tới, đèn xe rọi vào mắt, anh ta nheo nheo mắt, quay người lên xe rời đi.

Chiếc xe màu đen lướt nhanh trên phố, mười phút sau tại giao lộ quay đầu, chạy về đường cũ.

Chương 17

Lục Tinh tắm rửa sạch sẽ bằng nước nóng. Hôm nay tiểu khu đã bắt đầu mở hệ thống sưởi ấm, cô chỉ mặc bộ đồ ngủ áo gối ở trên ghế sofa xem tivi, ít khi nào có được cảm giác thoải mái như vậy.

Đang chuẩn bị vào phòng bếp ép cho mình ly nước trái cây, chợt nghe có tiếng gõ cửa. Sắp mười giờ rồi, giờ này còn ai đến?

Lục Tinh nghĩ là Diệp Hân Nhiên, trông thấy gương mặt đẹp trai của Phó Cảnh Sâm qua mắt mèo, tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa, dồn dập hơn trước. Cô quay về phòng mặc thêm chiếc áo khoác len, tiếng di động vang lên đồng thời với tiếng cửa mở.

Cánh cửa bật mở, Phó Cảnh Sâm ngay lập tức nghiêng người đi vào, nhân tiện đóng cửa lại.

Lục Tinh trố mắt, cô còn chưa đồng ý cho anh vào mà!

Ngẩng đầu, cảm nhận được áp lực đến từ trên người anh, cặp mắt màu đen sắc bén nhìn cô chăm chú, cô hơi hồi hộp: "Anh tới làm gì vậy?"

Phó Cảnh Sâm không lên tiếng, cúi người tới, càng lúc càng sát. Khí nóng phả lên khuôn mặt cô, anh ép sát đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt phảng phất trên người anh.

Tim Lục Tinh đập thình thịch, theo bản năng lui về phía sau, lưng dán lên cửa ra vào, cảm nhận được sự khác thường của Phó Cảnh Sâm. Cô không ngửi thấy mùi rượu bia, dáng vẻ anh khá tinh tảo nên cô lại càng cảm thấy có vấn đề, cô ra vẻ bình tĩnh: "Rốt cục anh muốn làm gì?"

Gâu... Gâu... Gâu...

Lục Tinh cúi đầu, Tiểu Cáp đứng cách đó một mét, nhào về phía Phó Cảnh Sâm sửa không ngừng. Trong bụng thầm khen Tiểu Cáp dũng cảm.

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, anh quên mất cô có nuôi chó. Quay đầu về phía con chó kia, lạnh lùng nói: "Kêu la cái gì?"

Tiểu Cáp lập tức sợ hãi, thân thể co rúm lại ...

Ừ ừ... oan ức rên một tiếng, rồi từ từ trốn phía sau ghế sofa... Lục Tinh: "...". Vì sao cô lại nuôi một chú chó nhát gan thế này! Không phải nên nhào về phía anh sao?

Cô muốn nhân cơ hội tránh sang một bên, vừa mở bước chân đã bị Phó Cảnh Sâm kéo mạnh vào lồng ngực anh, lưng va nhẹ vào cánh cửa, toàn thân bao phủ hơi thở của anh. Môi anh nhẹ nhàng đặt lên môi Lục Tinh, rất sâu, hôn đến mức trời đất quay cuồng.

Lục Tinh trợn tròn mắt kinh ngạc, bàn tay ấm áp bịt kín hai mắt cô, cánh tay còn lại siết chặt hông cô, hung hăng hôn xuống.

Thân thể Lục Tinh muốn chống đối, nhưng từ sâu thẳm con tim lại nguyện nghe theo anh; đầu cô nhắc nhở phải chống cự, nhưng thân thể lại không kìm được.

Thật ra đây không phải nụ hôn đầu của anh và cô, nhưng cảm xúc không thua gì nụ hôn đầu tiên ấy.

Hàng mi cong, dày và dài như chiếc quạt nhỏ, quét qua quét lại lòng bàn tay Phó Cảnh Sâm. Thời gian gần như đứng lại, đưa bàn tay về sau lưng Lục Tinh, anh nhìn đôi mắt nhắm chặt của Lục Tinh, hàng mi đang nhẹ lay động khiến đáy lòng anh bỗng chốc trở nên mềm mại, nụ hôn cũng nhẹ nhàng hơn, dài đến vô tận...

Trong cơn say đắm, cô dường như nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô đẩy anh ra, anh lại càng siết chặt hơn, nụ hôn càng sâu hơn.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức cô sắp thở không thông, anh mới buông cô ra.

Cô thở hổn hển.

Lòng bàn tay anh nóng hổi đặt trên đôi má đỏ hồng của cô, giọng nói trầm thấp: "Em nói thử xem nếu như em không quay về, anh sẽ làm như thế nào?"

Lục Tinh níu lấy áo khoác lông của anh, cảm giác được nhiệt độ trên người anh tăng không ngừng, thậm chí có thể thấy mồ hôi lấm tấm trên trán. Một giọt mồ hôi bất ngờ rơi trên trán cô, cô sợ hãi ngẩng cao đầu, bắt gặp khuôn mặt đượm mồ hôi, tựa như vừa vận động quá sức, ngay cả phần tóc mai cũng ẩm ướt.

Trong nhà rất ấm, Phó Cảnh Sâm vẫn mặc áo khoác lông nên cơ thể càng nóng hơn.

Anh cởi áo khoác, ném lên thành ghế sofa.

Tiểu Cáp đang an ổn nấp đằng sau ghế, bỗng nhiên chiếc áo khoác màu đen bay tới, nó sợ tới mức run lên, lại ăng ăng kêu rên.

Thật sự rất sợ hãi...

Lục Tinh cũng ngạc nhiên. Phó Cảnh Sâm lại cúi người hôn cô, sau đó kề môi cô, thì thầm: "Trả lời anh!"

Lục Tinh lúng túng tránh né đôi môi anh, nhỏ giọng đáp: "Em... Không biết..."

Phó Cảnh Sâm nắm lấy cằm cô, gằn giọng: "Nếu như em không trở lại, anh sẽ tự mình bắt em về."

Nghe vậy, tim Lục Tinh run rẩy, sau đó lại cảm thấy hơi buồn cười. Hai tay cô chống lên lồng ngực đang áp sát của anh, sự mê hoặc trong mắt đã chậm rãi biến mất: "Chính anh đưa em đi, lại bắt em trở lại? Phó Cảnh Sâm, cuối cùng anh có từng nghĩ đến cảm nhận của em?"

"Có!" Anh trả lời dứt khoát. Đây cũng được coi là trả lời ư?

Tư thế hai người cực kỳ mờ ám, Lục Tinh khó khăn đẩy anh ra, then quá hoá giận trừng mắt nhìn anh.

Phó Cảnh Sâm xoa xoa đỉnh đầu cô, không kìm nén được tiếng thở dài: "Tinh Tinh, sao em vẫn không biết anh cũng thích em chứ?"

Toàn thân Lục Tinh khẽ run, trái tim như muốn nổ tung, cô muốn ngẩng đầu nhìn, nhưng bị anh đè chặt, không thể nhúc nhích. Phó Cảnh Sâm tiếp lời: "Anh biết rõ em thích anh, nhưng khi đó em mới mười mấy

tuổi, vẫn là một cô bé. Còn anh, anh đã là một cậu thanh niên đã trưởng thành, anh cần cẩn thận suy xét tình hình, xem ra còn nhiều hơn trong tưởng tượng của em, cho dù khi ấy anh nói anh thích em, anh biết em cũng không dám ở cùng một chỗ với anh; hoặc là em có đủ dũng khí đi chẳng nữa, kết cục chỉ có một."

Anh nói rõ nguyên nhân, Lục Tinh hít sâu một hơi, nhịp tim không thể khống chế, đập liên hồi. Lúc đó, cô cảm thấy anh đối với cô rất tốt, thậm chí là anh cũng thích cô, cho đến khi anh đưa cô đi, cô mới giật mình tỉnh giấc, tất cả chỉ là ảo giác.

Thì ra, cảm giác của cô không sai.

"Lúc ấy, anh không giống như bây giờ, rất nhiều chuyện anh không thể bảo đảm."

Lục Tinh mờ mịt, nhìn chăm chăm vào áo lông màu đen trước mắt, cô chưa từng nghe anh thấp giọng líu ríu như thế bao giờ, chưa bao giờ nghe được tiếng con tim đập mạnh như vậy, hoàn toàn bao phủ lên cô.

Phó Cảnh Sâm đang thổ lộ với cô...

Cảm giác này giống như ôm lấy bọt biển, yếu ớt trôi nổi, không thể chạm mặt đất, vô cùng không chân thực.

Phó Cảnh Sâm cúi đầu tìm môi cô, Lục Tinh căng thẳng nuốt nước bọt.

Nụ hôn của anh mang theo tính xâm lược của một người đàn ông trưởng thành mới có, từng bước một chiếm đoạt lý trí của cô.

Tay của anh từ phía sau trượt vào, nhiệt độ lòng bàn tay từ eo lan tràn đến vai lưng, chạm vào xúc cảm mềm mại, lý trí kiềm nén nhiều năm nhanh chóng sụp đổ.

Rầm! Rầm! Rầm.

Cánh cửa cô đang áp lưng đột nhiên truyền đến một trận rung động, khiến Lục Tinh trong lúc đang say mê giật mình, Phó Cảnh Sâm vẫn không buông tha cô, nụ hôn nóng bỏng rơi trên cằm cổ trắng nõn, trước khi cô định lên tiếng lại dờ lên môi cô.

Cửa ra vào lại vang lên tiếng gõ cửa và thanh âm của Diệp Hân Nhiên: "Tinh Tinh, mở cửa cho tớ!"

Lúc này Lục Tinh hoàn toàn tỉnh táo, ngay cả Phó Cảnh Sâm cũng như bị dội một chậu nước lạnh.

Ngoài cửa Diệp Hân Nhiên không nghe thấy tiếng trả lời, nghĩ Lục Tinh đang tắm, đành phải đưa tay vào giỏ lấy chìa khóa.

Bên trong, Lục Tinh xấu hổ muốn chết, dùng sức đẩy Phó Cảnh Sâm đang ép sát cô ra; bên ngoài, Diệp Hân Nhiên đã cắm tra chìa vào ổ, nhẹ xoay một cái, cửa không mở.

Phó Cảnh Sâm nhanh tay khóa trái cửa. Lục Tinh xấu hổ, mặt đỏ như gấc. Bên tai lấp đầy hơi thở của Phó Cảnh Sâm, cô xấu hổ vô cùng: "Anh, sao anh lại khóa trái..."

Sắc mặt Phó Cảnh Sâm rất khó coi, "Bây giờ không thể mở cửa, ít nhất để cho anh vài phút tỉnh táo."

Lục Tinh lại càng muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Diệp Hân Nhiên phát hiện không thể mở cửa, cảm giác có điều khác thường. Cô vội gõ cửa, giọng lo lắng: "Tinh Tinh! Cậu làm sao vậy?!"

Lục Tinh cũng không biết lấy hơi sức từ đâu, một tay đẩy Phó Cảnh Sâm ra, chỉ vào buồng vệ sinh nói: "Anh vào toilet cho tỉnh táo đi!"

Khuôn mặt Phó Cảnh Sâm trở nên khó coi, đi vào phòng vệ sinh, Lục Tinh không dám nhìn anh, sửa sang lại một chút, mới nói vọng ra: "Không có việc gì, tớ mở cửa ngay!"

Sau khi hít sâu mấy lần, Lục Tinh dùng sức vỗ vỗ mặt, mới mở cửa ra.

Diệp Hân Nhiên cầm theo hai túi đồ đứng ở ngoài cửa, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lục Tinh đầy nghi ngờ, lại còn bờ môi sưng đỏ kia. Nheo mắt, giả bộ như một thám tử đi tới phòng khách, quả nhiên trông thấy chiếc áo khoác màu đen vô cùng đắt đỏ trên ghế sa lon.

Ánh mắt sắc bén của Diệp Hân Nhiên nhìn về phía Lục Tinh: "Vì sao tớ gọi điện thoại cậu không nghe, cửa lại không mở được... vì nhà cậu giấu đàn ông?"

Lục Tinh xấu hổ hai tay che mặt, sao cô lại quên áo khoác của anh ... "Là Phó Cảnh Sâm đúng không?" Diệp Hân Nhiên hỏi thẳng.

"Ừ..." Lục Tinh thật sự vô cùng xấu hổ.

"Anh ta ở đâu? Leo cửa sổ chạy?" Diệp Hân Nhiên nhìn xung quanh.

"Nơi này là tầng sáu..." Nhảy xuống không muốn sống nữa sao? Hơn nữa anh là Phó Cảnh Sâm, làm sao có thể sẽ chạy! Lục Tinh khó khăn nói, "Anh ấy ở trong toilet."

Diệp Hân Nhiên nhìn qua một cái: "À... Vào đó tắm nước lạnh à?!"
Lục Tinh: "..."

Không có gì có thể qua mắt được người có kinh nghiệm.

Diệp Hân Nhiên đặt túi thức ăn khuya lên bàn trà, chỉ hận 'Rèn sắt không thành thép', nhìn nhìn Lục Tinh: "Nếu như là người khác thì tốt, tại

sao vẫn là Phó Cảnh Sâm? Vết sẹo của cậu đã lành rồi nên quên đau đúng không?"

Lúc này Lục Tinh đã tỉnh táo không ít, nhưng lại không biết trả lời Diệp Hân Nhiên thế nào.

Căn nhà không lớn, cách âm cũng không tốt, Phó Cảnh Sâm trong phòng vệ sinh đương nhiên nghe được lời Diệp Hân Nhiên nói, sắc mặt càng đen.

Ồ, đàn ông khác? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Anh cũng muốn nghe thử Lục Tinh trả lời thế nào, một lúc lâu, mới nghe cô nhỏ giọng: "Tớ biết chừng mực, cậu không cần lo lắng cho tớ."

Đáp án này, miễn cưỡng vượt qua kiểm tra.

Trong phòng khách Diệp Hân Nhiên vẫn còn nói gì đó với Lục Tinh, Phó Cảnh Sâm đã tỉnh táo một chút, mở cửa đi ra ngoài.

Diệp Hân Nhiên liếc anh một cái, Phó Cảnh Sâm cũng bình thản nhìn cô ấy khiến cô ấy cứng họng, không biết mình nên nói gì, dù sao hình như cô ấy cũng làm hỏng chuyện tốt của anh.

Phó Cảnh Sâm vừa xuất hiện, Lục Tinh đã cảm thấy không khí xấu hổ tăng lên, vội vàng nhét áo khoác của anh vào tay anh, đẩy anh về phía cửa, thúc giục: "Anh mau về đi!"

Phó Cảnh Sâm bắt lấy tay của cô, nắm trong tay, nhìn Diệp Hân Nhiên, giọng bình tĩnh: "Lục Tinh chỉ có thể ở bên tôi."

Trong lòng Lục Tinh khẽ run giãy giãy khỏi tay của anh, thấp giọng: "Em còn chưa nói muốn ở bên anh đâu."

Phó Cảnh Sâm siết chặt cổ tay cô giống như là muốn trừng phạt, rồi xoa xoa như sợ làm cô đau.

Diệp Hân Nhiên nhú mày, rất không thoải mái: "Vậy lúc trước tại sao nhà họ Phó các người đuổi cậu ấy đi nước ngoài? Anh và cậu ấy ở bên nhau, người nhà anh có đồng ý hay không?"

Những lời này đâm trúng chỗ đau của Lục Tinh, cô đưa mắt nhìn Phó Cảnh Sâm, "Anh đi trước đi."

Phó Cảnh Sâm rũ mắt xuống nhìn cô, thấp giọng trả lời: "Tôi sẽ không để cô ấy phải chịu thiệt thòi."

Buông tay cô ra, bước vài bước tới cửa, lại quay đầu lại nhìn cô một cái, mới rời đi.

Căn phòng khách lập tức yên tĩnh lại, Diệp Hân Nhiên nhìn nhìn Lục Tinh, khoát tay áo: "Tối ăn khuya đi, đều nguội cả rồi."

Lục Tinh cắn cắn môi, ngồi bên cạnh cô ấy hỏi: "Sao cậu lại đi mua đồ ăn khuya?"

"Quan Nghị uống rượu không thể lái xe, tớ đi đón anh ấy, trên đường về chợt thấy thèm, Quan Nghị không ăn, tớ mua mang về ăn với cậu."

"Ừm!" Thật ra Lục Tinh không muốn ăn, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, uống mấy ngụm nước mới đỡ hơn một chút, sau đó mới cầm một con tôm hùm nhỏ bắt đầu bóc vỏ.

Diệp Hân Nhiên trước khi ra về còn nhìn Lục Tinh nói: "Chuyện của cậu và Phó Cảnh Sâm tớ không nhúng tay vào, cậu quyết định thế nào tớ đều đứng về phía cậu."

Lục Tinh cảm động nhìn cô bạn thân, Diệp Hân Nhiên lộ ra vẻ mặt chịu không nổi: "Đã xong, tớ về đây!"

Mọi người đi rồi, Lục Tinh rửa mặt, ngả người lên giường, nhớ lại nụ hôn điên cuồng trước đó, cô đỏ mặt vùi đầu vào trong gối.

Đúng là điên rồi...

Chương 18

Sáng hôm sau, Lục Tinh vừa thức dậy, Tiểu Cáp liền cọt cọt vào người cô đòi ăn.

Nhớ tới hành động tối hôm qua của Tiểu Cáp, cô vô cùng không hài lòng, lên tiếng mắng nó: "Sợ hãi... Sao em có thể cọt đuôi sợ như vậy được? Lần sau gặp người đó nhất định phải nhào tới có biết không?"

Tiểu Cáp tuyệt đối không sợ cô xúu nào, nó cắn ống quần cô kéo ra khỏi phòng ngủ.

Lục Tinh hết cách với nó, đành đi lấy thức ăn cho nó trước.

Buổi sáng không có việc gì, Lục Tinh xử lý công việc thường ngày, xế chiều đi đến chỗ ghi hình, hiện tại Tiêu Nghệ đang quay một chương trình. Khi cô đến Tiêu Nghệ đã trang điểm xong, cô mời thợ trang điểm ra ngoài, nhân tiện hỏi: "Quay xong chương trình có về studio không?"

Qua khoảng thời gian tiếp xúc, Tiêu Nghệ đã có cái nhìn khác hẳn với Lục Tinh, cô ta cười cười: "Đêm nay có cảnh diễn phối hợp, sáng mai sẽ qua."

Lục Tinh gật đầu, nhìn cô ta hỏi: "Cô và Trần Thuấn xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Lâm nói tối hôm qua anh ta đến lớp diễn xuất."

Tiêu Nghệ im lặng một lát: "Anh ấy đang theo đuổi tôi, mấy năm trước chúng tôi từng hợp tác một lần, khi ấy tôi từng từ chối anh ấy."

Lục Tinh nhú mày, lại nhớ tới bữa tiệc rượu tháng trước, lúc đó Tiêu Nghệ vừa chia tay Giang Hoài, thời gian quá ngắn... Nếu như bị đám chó săn chụp được cái gì, đến thời điểm đó bị bên quản lý Giang Hoài cản ngược lại thì không dễ xử lý nữa.

"Tôi không phản đối nghệ sĩ yêu đương, nhưng tốt nhất thời gian này nên ít gặp anh ta thì hơn. Tốt nhất trước khi quay xong phim đừng gây ra scandal. Cô không phải là người phải dựa vào scandal để nổi tiếng."

Dù sao Tiêu Nghệ cũng lăn lộn trong ngành giải trí nhiều năm, đương nhiên biết rõ ý của Lục Tinh, gật đầu trả lời: "Tôi biết rồi!"

Lục Tinh nhìn đồng hồ: "Thời gian sắp đến rồi, cô chuẩn bị một chút, tôi ra ngoài xem."

Lục Tinh không ngờ gặp được một người trên hành lang, đối phương thân thiện chào hỏi cô: "A! Lục Tinh, xin chào!"

Lục Tinh nhìn đối phương, mái tóc ngắn màu rượu đỏ, gần ba mươi tuổi, nhìn rất chuyên nghiệp. Cố gắng lục lọi trong đầu ... thì ra đó là quản lý chính của Trình Phi, Trần Nhan, bản lĩnh cao, chức vụ ngang với Trương Hân Giai.

Đây là lần đầu tiên cô chạm mặt Trần Nhan, cô mỉm cười đáp: "Xin chào, thật là trùng hợp!"

Trần Nhan cười cười: "Trình Phi đang quay chương trình, tôi sang đây xem xem."

"Tôi cũng sang đây xem Tiêu Nghệ thế nào!" Lục Tinh cười mỉm, "Tôi phải đi trước rồi, lần sau có cơ hội lại trò chuyện."

"Được, gặp lại sau!" "Gặp lại sau!"

Xoay người, Lục Tinh thu hồi nụ cười trên môi. Cùng tồn tại trong vòng lẩn quẩn này, sau này chắc chắn không thể tránh khỏi vô tình gặp gỡ. Tháng sáu có liên hoan phim, Trình Phi và Tiêu Nghệ tranh giành giải thưởng, hai người luôn bị đồn là bất hòa. Trên thực tế, đúng là cũng có bất hòa.

Cô nhớ lại tình huống gặp Trình Phi ở dưới tầng bệnh viện, hôm nay trông thấy Trần Nhan, không thể không có cảm giác oan gia ngõ hẹp.

Trong quá trình quay, Lục Tinh chăm chú nhìn lên sân khấu. Bỗng nhiên có cảm giác ai đó nói gì đó bên tai phải cô, cô nghe không rõ, theo thói quen nghiêng người quay đầu nhìn đối phương, là biên đạo chương trình, cô xin lỗi: "Thật ngại quá, anh mới vừa nói cái gì? Tôi không nghe thấy."

Biên đạo cười phẩy phẩy tay: "Tôi muốn nói, chương trình tạm thời thêm vào một phần tương tác với bên ngoài, muốn Tiêu Nghệ gọi điện thoại cho bạn thân. Có cần gọi điện thoại cho người bạn đó trước hay không?"

Lục Tinh cười cười: "Đợi đến lúc giải lao, để tôi hỏi qua Tiêu Nghệ." Biên đạo gật đầu: "Vậy được, tôi có việc đi trước."

Quay xong chương trình, Lục Tinh đang chuẩn bị ra về, Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại tới, cô căn môi do dự một chút mới nghe máy.

Giọng anh trầm thấp, ngữ điệu có phần vui vẻ, nghe có chút sung sướng: "Tối nay cùng nhau ăn tối nhé!"

Nhớ lại chuyện tối qua, Lục Tinh vẫn cảm thấy hơi xấu hổ, cho nên bây giờ thật sự không muốn gặp anh, cô cũng chưa nghĩ ra nên tiếp tục hay kéo dài thời gian...

Phó Cảnh Sâm dường như nhận ra sự chần chừ nơi cô, anh lạnh giọng: "Không muốn gặp anh rồi hả?"

Lục Tinh im lặng một chút, dứt khoát thừa nhận: "Vâng, bây giờ em chưa suy nghĩ kỹ."

Đầu dây bên kia rơi vào trầm mặc, lúc sau mới lên tiếng: "Suy nghĩ kỹ cái gì? Chưa nghĩ ra có nên ở bên anh hay không, hay là chưa nghĩ ra làm thế nào để đối mặt với cha mẹ anh? Nếu như là lí do thứ hai em hoàn toàn không cần e dè, anh đã nói rồi có một số việc trước kia anh không thể làm chủ, bây giờ chưa chắc sẽ không được."

Trước khi về nước, Lục Tinh vẫn nghĩ Phó Cảnh Sâm không thích cô, ngay cả khi về nước rồi, đôi lúc hành động mập mờ và thăm dò khiến đáy lòng cô nổi lên ngàn cơn sóng nhưng cô vẫn canh cánh trong lòng việc rốt cuộc tình cảm của anh đối với cô là như thế nào.

Cho đến tối hôm qua, chính miệng anh thừa nhận thích cô.

Lục Tinh mở cửa xe ngồi vào ghế lái, cách ly bản thân mình trong không gian nhỏ bé, nhỏ giọng nói: "Cũng không hoàn toàn là vì lí do này, em..."

Phó Cảnh Sâm ngắt lời cô: "Em sợ?"

Bỗng nhiên, ngữ điệu anh trầm thấp kéo dài: "Hay là... Cảm thấy tối hôm qua anh bắt nạt em? Xấu hổ?"

Người đàn ông đã bảy tám năm không gặp, bỗng nhiên bày tỏ, rồi lại làm chuyện thân mật như vậy, là phụ nữ ai cũng phải ngượng ngùng chứ! Tuy nhiên, nguyên nhân dĩ nhiên không chỉ là như vậy, có một số việc anh không biết, cô cũng không biết phải nói như thế nào, nên thẹn quá hoá giận: "Dù sao bây giờ em cũng không muốn ăn cơm với anh, cũng không muốn gặp anh, em tắt máy đây."

Lục Tinh lập tức ngắt điện thoại, ném điện thoại di động lên ghế phụ.

Phó Cảnh Sâm nghe âm thanh trong điện thoại di động, bỗng nhiên mỉm cười.

Ăn số nội bộ, trợ lý rất nhanh đẩy cửa đi vào: "Phó tổng có gì dặn dò?"

Giọng anh nhàn nhạt: "Tiệc xã giao đêm nay không cần lùi lại, tôi đến ngay."

Trợ lý cung kính đáp: "Vâng!"

Tối thứ sáu, phát sóng chương trình mà Tiêu Nghệ đã quay.

Sau khi Lục Tinh ăn xong thức ăn bên ngoài, cô ngồi trên sofa xem tivi. Đến giữa chương trình, quay phim bỗng nhiên quay hình cô gần nửa phút, đúng ngay đoạn biên đạo đến nói chuyện với cô, vài giây sau mới có phản ứng, đầu nghiêng sang bên cạnh nói chuyện với đối phương. Góc quay có vấn đề, dáng vẻ của cô nhìn có chút kì quái, không được tự nhiên.

Rất nhiều quản lí và nghệ sĩ cùng quay chương trình, tổ biên đạo thỉnh thoảng sẽ quay người quản lí một hai cảnh, nhưng thường chỉ quay lướt qua.

Lục Tinh nhú mày, phân cảnh này dừng lại có hơi lâu chẳng?

Cô đưa tay sờ lên tai phải, ngón tay tinh tế vuốt ve chỗ da gần đó, chỗ đó chính là có vết sẹo rất xấu.

Nghỉ hè năm mười sáu tuổi, ngay sau hôm Phó Cảnh Sâm đưa cô đến cuộc họp mặt, anh mang cô đi bệnh viện khoa thẩm mỹ. Cô cực kỳ kinh ngạc, cũng có phần mừng rỡ. Thiếu nữ mười sáu tuổi, ai mà không thích

mình xinh đẹp, tuy bình thường tóc che phủ nhìn không thấy, nhưng trên mặt lại có một vết sẹo vẫn cảm giác khó chịu.

Vết sẹo đó để lại năm cô ba tuổi, mấy tháng sau mờ đi rất nhiều, sờ lên cũng không còn cảm giác lồi lõm, nếu không nhìn kỹ sẽ không trông thấy.

Đợt điều trị cuối cùng chấm dứt đã là đầu mùa đông, cô bắt đầu nuôi tóc dài, đến mùa hè tóc đã dài đến trước ngực, cô buộc lên thành đuôi ngựa.

Khi đó Phó Cảnh Sâm vừa mới vào công ty không lâu, anh rất xem trọng công việc, mỗi ngày vô cùng bận rộn. Cô lên cấp ba, bận bịu ôn tập chuẩn bị kỳ thi đại học, dù cho ở chung một mái nhà, có nhiều khi mấy tuần liên tiếp bọn họ cũng không gặp mặt nhau.

Một ngày cuối tuần, cô học thêm trở về đã là chạng vạng tối rồi.

Anh dựa vào gốc cây già trong sân hút thuốc lá, thấy cô ôm túi sách đi vào, anh ngậy người một lúc, sau đó ném điếu thuốc nhìn cô nở nụ cười. Hơn một tháng cô không gặp anh rồi. Nghe bà Cảnh Lam Chi và Cảnh Tâm nói chuyện với nhau cô mới biết ông Phó Khải Minh đưa anh đến công ty thực tập, thỉnh thoảng mới trở về.

Cô trông thấy anh cũng giật mình, hơn nữa là trong lòng trào lên sự vui sướng, vừa kích động vừa ngỡ ngàng, cô đi về phía anh, nở nụ cười ngây thơ của thiếu nữ tuổi mười sáu dành tặng cho anh: "Anh đã về rồi."

Phó Cảnh Sâm ừ một tiếng, nhìn mái tóc đuôi ngựa buộc cao của cô, cười cười: "Rất đẹp!"

Tiểu Cáp bỗng nhiên nhảy lên ghế sofa liếm liếm mắt cá chân của Lục Tinh, cô mới giật mình, cúi đầu nhìn nó cười cười.

Chương trình vẫn còn chiếu, bỗng nhiên cô đưa tay ôm kín tai trái. Thế giới không hề có một tiếng động.

Cùng lúc đó, ngay tại phòng khách nhà họ Phó, Cảnh Tâm đang dựa vào bà Cảnh Lam Chi xem chương trình tạp kỹ. Vốn dĩ bà không thích xem những chương trình này, nhưng vì có liên quan đến Cảnh Tâm và Trình Phi, mấy năm nay trái lại rất thích coi.

Khi hình ảnh Lục Tinh bỗng nhiên xuất hiện trên màn hình, Cảnh Tâm sửng sốt một chút, vội vàng cầm remote muốn đổi kênh, nhưng đã quá muộn.

Sắc mặt Cảnh Lam Chi thay đổi, đè tay của Cảnh Tâm lại: "Đợi một chút."

Cảnh Tâm cắn môi đưa remote ra, ánh mắt nhìn trở về màn hình, thời gian chỉ có vài giây, màn hình đã chuyển sang Tiêu Nghệ.

Bà Cảnh Lam Chi cau mày, sắc mặt khó coi rồi, bà nhìn về phía Cảnh Tâm: "Có phải con đã sớm biết Lục Tinh trở về hay không?"

Cảnh Tâm biết không thể lừa gạt được, cười gờm: "Cũng chưa lâu..." "Anh của con cũng biết phải không?" Bà Cảnh Lam Chi nhìn chăm chăm vào Cảnh Tâm.

"Cái này con cũng không biết..." Cảnh Tâm nói dối, bĩu môi, "Con và anh một tháng cũng chẳng gặp mặt mấy lần, sao biết rõ hành tung của anh ấy. Biết rõ ràng hành tung của anh ấy nhất chắc chỉ có cha, bọn họ đều ở công ty, mẹ đi mà hỏi cha ấy."

Bà Cảnh Lam Chi nhíu mày nhìn Cảnh Tâm, một lúc sau, đổi giọng dịu dàng: "Mẹ chỉ cảm thấy con bé Lục Tinh này, trở về cũng không báo một tiếng, cũng không trở lại thăm mẹ và cha con, thật sự có chút không phải, nói như thế nào cũng là nhà chúng ta nuôi nó lớn."

Trước kia khi Cảnh Tâm còn nhỏ, tất cả mọi người yêu thương cô, mỗi ngày cô giống như một công chúa nhỏ vui vui vẻ vẻ là được. Lúc Lục Tinh rời đi, Cảnh Tâm vẫn còn là một cô bé không hiểu chuyện, cô theo anh chị họ ra nước ngoài du lịch trở về đã không còn gặp Lục Tinh nữa.

Bà Cảnh Lam Chi nói với con gái Lục Tinh ra nước ngoài du học, cô cũng chỉ nghĩ đơn giản là ra nước ngoài du học, không có ý gì khác, dù sao anh của cô cũng học ở nước ngoài, sau này có thể cô cũng phải đi.

Năm thứ hai sau khi Lục Tinh đi, Cảnh Tâm và cha mẹ cô chiến tranh lạnh mấy tháng, bọn họ cuối cùng phải chiều lòng con gái, đồng ý cho cô thi ngành nghệ thuật. Lễ Giáng Sinh năm đó khi Cảnh Tâm cùng mẹ đến New York quay chụp quảng cáo lần đầu tiên, cô trông thấy Lục Tinh, thuyết phục Lục Tinh trở về.

Thế nhưng Lục Tinh không trở về cùng họ. Sau đó hai người mất liên lạc. Lúc mới đầu cô còn rất tức giận, Lục Tinh không quan tâm tới cô, vậy cô cũng không thèm quan tâm đến Lục Tinh nữa.

Bây giờ nghĩ lại, Cảnh Tâm cảm thấy trước kia mình thật sự rất trẻ con, lại không hiểu chuyện.

Cảnh Tâm âm thầm thở dài, cô là diễn viên, diễn không ít các loại vai, xem rất nhiều phim truyền hình. Cô không nghĩ tới có một ngày, mẹ của cô lại trở thành bà mẹ chồng giàu có cầm gậy đánh uyên ương như trong phim truyền hình. Cô không biết phải nói thế nào cho phải.

Cũng may Cảnh Lam Chi cũng không có nhắc lại, đổi kênh tiếp tục xem tivi.

Một lát sau, Cảnh Tâm về phòng gọi điện thoại cho Phó Cảnh Sâm: "Anh, mẹ biết Tinh Tinh trở về rồi." Cô kể lại tình hình lúc tối cho anh trai, ngữ khí buồn rầu: "Anh! Anh và Tinh Tinh sẽ kết hôn chứ?"

Phó Cảnh Sâm không ngờ em gái mình lại hỏi câu này, anh ngậy ra một lúc: "Ừ."

Cảnh Tâm cắn môi hừ một tiếng, có chút tức giận: "Anh còn giả vờ, em cảm thấy trước kia em quá ngu ngốc. Có đôi khi em cảm thấy anh đối với Tinh Tinh còn tốt hơn với em ruột là em đây, khi đó em còn tưởng rằng vì Tinh Tinh học giỏi hơn em, viết chữ đẹp hơn em, anh cố tình kích thích em. Thì ra, anh thật lòng đối xử tốt với Tinh Tinh."

Phó Cảnh Sâm nghe vậy cười khẽ: "Vậy ư?"

Còn không thừa nhận, Cảnh Tâm hừ lạnh: "Album của em thiếu đi vài tấm ảnh của Tinh Tinh, bây giờ em đã đoán ra, kẻ trộm đó chính là anh."

Phó Cảnh Sâm cười cười, không có ý kiến.

Chương 19

Cả một đêm đều nằm mơ, tinh thần của Lục Tinh rất bất ổn, những giấc mộng đẹp cùng ác mộng đan xen vào nhau cứ mãi quấy rầy giấc ngủ của cô.

Chạng vạng hôm ấy, Phó Cảnh Sâm đứng một bên nhìn mái tóc đuôi ngựa, mỉm cười nói với cô: "Rất đẹp!"

Lục Tinh rất kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, đây là lần đầu tiên anh nở nụ cười tươi với cô như vậy. Vậy mà, cô còn tưởng rằng anh đang chế giễu mình, liền hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, sau đó vừa then vừa tức bỏ chạy mất dép.

Buổi tối, lúc ăn cơm, anh không có ở đây, Lục Tinh không dám hỏi, cứ nghĩ là anh lại đi đâu rồi.

Tâm trạng buồn bực, nếu sớm biết buổi tối không gặp anh thì khi này đã nói với anh thêm vài câu.

Tắm rửa xong cô ở trong phòng mà làm bài tập. Ngọn đèn trên đỉnh đầu vang lên những tiếng xì... xì... suốt cả buổi tối, chắc sắp hư rồi. Sợ rước thêm phiền phức, ngại ngần nói với ông bà Phó Khải Minh giúp cô nhờ người thay. Cô đã nghĩ mình tự đi mua, nhưng chiếc đèn này không phải là loại thông dụng, cô không biết nên mua loại nào, đành chỉ còn cách phải phiền bọn họ.

Chiếc đèn kêu thêm vài tiếng xì xì nữa thì tắt ngúm, chỉ còn ánh sáng phát ra ánh sáng mờ mờ từ chiếc đèn bàn.

Thật ra mấy ngày nay, mỗi đêm khi nghe âm thanh này cô đều rất sợ, cả biệt thự rộng lớn này chỉ có cô và hai người giúp việc ở tầng một, cách phòng cô một dãy hành lang, dì Cầm trước nay đều ở sát bên phòng cô đã qua đời năm cô mười lăm tuổi.

Trong chớp mắt đèn bỗng phụt tắt, Lục Tinh cảm thấy thật ớn lạnh, sợ nổi da gà, cô cố gắng tập trung tất cả sự chú ý của mình vào bài tập nhưng vô dụng, cô sợ đến nỗi không thể làm bài tiếp được nữa.

Cô đi xuống tầng tìm Cảnh Tâm, dự định là sẽ ngủ cùng cô ấy đêm nay, ngày mai nhất định sẽ phải báo với ông Phó Khải Minh chuyện đèn hư.

Liếc nhìn đồng hồ, thoáng cái đã gần mười hai giờ, Cảnh Tâm chắc ngủ từ sớm rồi.

Đắn đo một hồi, cô quyết định ôm sách vở xuống phòng khách học.

Ở phòng khách vốn chỉ bật một ngọn đèn trong góc phòng, cô vừa xuống liền mở ngay chiếc đèn treo trên trần nhà, cảm giác sợ hãi mới từ từ giảm bớt.

Thi đại học, phải thức đêm ôn tập là bình thường, Lục Tinh lại không phải thuộc dạng thông minh, để đạt được thành tích tốt như hiện tại hoàn toàn là vì cô rất chăm chỉ.

Cô tiếp tục ôn tập, không khí xung quanh cực kỳ tĩnh lặng, không biết đã qua bao lâu, đột nhiên có ánh đèn từ bên ngoài cổng rọi vào. Hơn một phút sau, nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chìa khóa mở cửa, cô ngạc nhiên nhìn người từ ngoài cửa bước vào, Phó Cảnh Sâm nhìn thấy cô cũng ngẩn người: "Sao em còn chưa ngủ?"

Thì ra anh chưa đi, Lục Tinh hết sức vui vẻ: "Em còn đang làm đề toán."

Phó Cảnh Sâm tiến lại ngồi cạnh cô, cầm lấy bài thi của cô nhìn thoáng qua một chút. Ngón tay nhỏ nhắn của cô đột nhiên chỉ vào bài thi, nhẹ nhàng hỏi anh: "Cái này em không biết làm, anh dạy em được không?"

Phó Cảnh Sâm vốn muốn kêu cô đi ngủ, nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn cô, gật nhẹ một cái.

Khoảng cách của bọn họ rất gần, Lục Tinh thoáng ngửi thấy trên người anh có mùi rượu nồng nàn, cũng không khó ngửi lắm. Thật ra đề đó cô làm được rồi nhưng chỉ muốn kiểm soát cùng anh ngồi một lát, ngày mai anh đi rồi.

Trong phòng khách yên tĩnh chỉ nghe thấy âm thanh trầm thấp của anh, vừa trầm lắng vừa êm tai, anh hỏi cô: "Hiểu chưa?"

Lục Tinh nghiêm túc gật đầu, tiếp theo không hiểu sao bụng cô lại réo sôi ùng ục, cô cúi đầu xấu hổ.

Phó Cảnh Sâm hỏi, vẻ mặt đầy ý trêu chọc: "Đói bụng sao?" Lục Tinh đỏ mặt gật đầu.

Phó Cảnh Sâm vẫn tiếp tục chăm chú nhìn cô, vài giây sau lại nhẹ nhàng vỗ đầu cô rồi đứng lên: "Đợi một chút, anh đi làm gì đó cho em ăn."

"À..." Lục Tinh rất kinh ngạc, trợn tròn hai mắt, còn nghĩ là mình nghe lầm.

"Thấy em chỉ còn mười ngày nữa là thi Đại học rồi, chỉ một lần này thôi!" Anh nhìn cô từ trên cao.

Lục Tinh ngỡ ngàng, thì ra thi Đại học cũng có loại ưu đãi này hay sao, dù sao cũng chỉ có một cơ hội này thôi, phải tận dụng mới được. Nghĩ vậy, cô liền nói ra hàng loạt các yêu cầu: "Em muốn ăn mì, nhiều thịt ít ớt, chỉ cần bỏ hành, đừng cho rau thơm, cho thêm chút rau cải. À! Đừng cho nhiều dầu nhé! Em còn muốn một ly nước trái cây, nước ép chanh dây cũng được".

Phó Cảnh Sâm đứng im không nhúc nhích, Lục Tinh đảo đôi mắt to tròn của mình, có chút đặc ý, cô biết rõ anh không biết làm cơm.

"Đợi chút!" Anh bỏ lại hai chữ rồi bước đi, được vài bước liền quay lại cảnh cáo cô: "Không được đến gần quầy rồi!"

Lục Tinh cười tủm tỉm gật đầu, cô sẽ đợi, sẽ đợi... Đợi tới lúc cơn buồn ngủ ập đến lúc nào không hay, liền tựa vào ghế sofa rồi ngủ quên mất.

Cô cứ mãi mong đợi về món ăn anh nấu nên chỉ ngủ gà gật. Một thứ gì đó mềm mềm, chạm nhẹ lên gò má cô, rồi tới môi. Cô mơ mơ màng màng, hơi tỉnh, hàng mi rung nhẹ: Là gì đây... ngứa ...

Hít nhẹ một hơi, thoáng ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt chỉ thuộc về riêng mình anh, đến khi cô hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thì tim cô khi đó cũng như muốn nổ tung.

Đôi mắt sáng của Lục Tinh lập tức nhắm chặt lại, lông mi run một cái cũng không dám.

Đây là nụ hôn đầu của cô và anh.

Cô quên tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ nhớ như in hơi thở ấm áp của anh, tất cả thế giới đều như sập xuống, long trời lở đất.

Haizzz, cô âm thầm thở dài, cô thật sự rất thích anh.

Anh miết nhẹ khóe môi Lục Tinh, rồi hôn nhẹ lên vành tai cô, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy cô, nhẹ chân bế cô lên tầng.

Lục Tinh cố gắng thả lỏng cơ thể, cố gắng giả bộ như vẫn còn đang ngủ say. Cô còn cẩn thận đếm số bước chân mà anh đi. Cảm giác được bước chân của anh đột nhiên dừng lại, cánh tay ôm cô siết thêm một chút khiến cô suýt chút nữa đã mở mắt, nhưng cô không có dũng khí đó.

Cô lẩm nhẩm đếm từng bước chân anh, anh mở cửa phòng cô, rồi đóng lại.

Anh không mở đèn, dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, anh đặt cô lên giường.

Cảm nhận được anh sắp rời đi, rốt cục Lục Tinh không thể tiếp tục giả vờ, cô níu chặt áo sơ mi của anh, hai mắt mở to đầy sợ hãi, thì thào: "Đèn...".

Ánh trăng bàn bạc chiếu vào căn phòng, Phó Cảnh Sâm nhìn đôi mắt lóng lánh của cô, yên lặng một lúc rồi mới hỏi, âm thanh trầm khàn vang lên: "Em muốn mở đèn sao?"

Lục Tinh buông góc áo anh ra, chỉ vào trần nhà: "Đèn phòng em hư mất rồi..." Cô ngại ngùng kéo tấm chăn che cả người, chỉ để lộ ra đôi mắt to

tròn nhìn anh.

Anh đáp: "Được rồi, ngày mai anh thay giúp em." "Ngày mai anh phải đi chưa?"

"Ừm. Thay bóng đèn cho em xong anh đi." "Em thi đại học xong, anh về nhà được không?" "Ừm. Em... muốn thi vào trường nào?"

"Đại học B, em đã bàn với Diệp Hân Nhiên rồi." "Cố gắng thi tốt, đừng thức khuya."

"Được, mà đồ ăn của em đâu rồi?" "Xin lỗi, anh đi rồi, rất khó ăn." "Được rồi..."

Lục Tinh có chút buồn bã hỏi: "Có phải sau khi thi đại học em sẽ không còn nhận được ưu đãi như thế này nữa?"

Phó Cảnh Sâm cười khẽ, nhẹ giọng nói: "Anh nợ em, sau này bù lại."

"Được! Không được phép lừa em, nếu không sẽ bị chó cắn!" "Ừ..."

Như vẫn còn nhiều điều muốn nói nhưng không thể mở miệng, Lục Tinh nheo mắt nhìn anh: "Anh ngủ ngon!"

Phó Cảnh Sâm nhìn đôi mắt chớp chớp lấp lánh của cô, giọng dịu dàng vang lên: "Ừ, ngủ ngon."

Trong kỳ thi đại học, Lục Tinh cố gắng hết sức. Đợi đến lúc Phó Cảnh Sâm quay về, cô hào hứng báo tin với anh, cô tính điểm sơ sơ rồi ... chắc chắn sẽ đỗ Đại học B.

Sắc mặt Phó Cảnh Sâm nặng nề nhìn cô: "Visa của em xong rồi, phía trường học của em cũng đã liên hệ xong, mấy ngày nữa anh đưa em đi!"

Cô ngơ ngác nhìn anh: "Đi? Đi đâu?"

Cảnh trong mơ dừng lại, Lục Tinh mở choàng mắt, thở hồng hộc, qua một lúc lâu sau mới có thể bình tĩnh được một chút.

Tiểu Cáp bỗng từ ngoài cửa đi vào, dường như rất hưng phấn, nhảy đến trên giường cô lăn qua lăn lại rồi lăn lên cả người cô, cô mắng nó: "Tiểu Cáp, đừng làm loạn, để chị nghỉ ngơi chút nào..."

Tiểu Cáp thuận theo nhưng vẫn không buông tha kêu vài tiếng, Lục Tinh bực bội gãi đầu nó vài cái rồi mới đứng lên.

Kéo tấm rèm cửa sổ, cô chợt phát hiện, tuyết rơi rồi. Khắp nơi đều một màu trắng xóa, chắc tuyết rơi suốt đêm.

Gruh Gruh Tiểu Cáp lấy móng vuốt cào cào, cắn ống quần của cô, khiến Lục Tinh không muốn cũng phải dời bước.

Đang chuẩn bị lấy cho nó một ít thức ăn thì bỗng nhiên Tiểu Cáp lại chẳng giống như ngày thường đứng ở bên cạnh đợi, mà chạy ngay đến cửa ra vào, nhìn cô rồi lại nhìn về phía cửa nhiều lần ra vẻ muốn cô xem gì đó.

Lục Tinh nghi ngờ đi về phía cửa, cau mày: "Làm sao vậy Tiểu Cáp?" Vừa dứt lời, tiếng đập cửa liền vang lên.

Cô cúi đầu liếc nhìn nó, rồi nhìn lỗ mắt mèo. Ngoài ý muốn, không ngờ Phó Cảnh Sâm lại đứng ngoài cửa. Dáng vẻ trầm tĩnh của anh khiến cô ngẩn ngơ. Chợt nhớ ra mình đã hẹn anh vài ngày nhưng chắc tối qua trên tivi có lẽ cha mẹ anh đã biết cô về rồi, không thể giấu được nữa.

Lục Tinh chạy về phòng mặc vội áo khoác, rửa mặt qua loa rồi mới ra mở cửa.

Trên người Phó Cảnh Sâm mang theo một luồng khí lạnh bước vào, yên lặng nhìn cô, khẽ nhíu mày: "Em ngủ không ngon sao?"

Lục Tinh cúi đầu, âm thanh ngượng ngùng: "À... Ừm... Một chút".

Anh đưa tay vuốt cằm cô, Lục Tinh ngờ ngàng, lùi lại tránh khỏi tay anh: "Em đi rửa mặt đã."

Phó Cảnh Sâm mỉm cười: "Đi đi!"

Cô vội vàng xoay người, đi vài bước lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, quay đầu nhìn tứ phía mới phát hiện Tiểu Cáp đã trốn vào gầm ghế sofa, không dám tới gần anh. Phó Cảnh Sâm cởi áo khoác, ngồi xuống sofa, Tiểu Cáp lại phát hoảng, nhích từng chút vào trong góc, không dám nhúc nhích.

Lục Tinh: "..."

Là chó mà sợ như vậy sao?

Lúc trước cô đã nói chọc Tiểu Cáp sẽ bị nó cắn, nhưng Tiểu Cáp bây giờ lại sợ anh như vậy, thấy anh liền trốn! Thật mất mặt hết sức!

Tuy ghét bỏ Tiểu Cáp, Lục Tinh vẫn đi lấy thức ăn cho nó trước, rồi mới chạy vào phòng tắm rửa mặt đánh răng.

Lần trước Phó Cảnh Sâm tới đây, không kịp nhìn kỹ chỗ ở của cô. Bây giờ mới cảm thấy nó hơi nhỏ. Anh đi vào bếp, mở tủ lạnh, nhìn vào trong anh nhíu mày, chỉ có mấy quả trứng gà, bánh mì và mấy hộp sữa chua, chẳng còn gì hết. Căn bếp cũng sạch sẽ, xem ra bình thường cô cũng không nấu cơm.

Lục Tinh thay xong quần áo đi ra, thấy anh đứng trước cửa phòng đọc sách, cô liền bước tới, thấp giọng nói: "Em muốn đi làm."

Phó Cảnh Sâm xoay người, cô mặc trang phục thanh lịch, gương mặt trang điểm nhẹ không làm mất đi vẻ tươi trẻ, môi hồng, mái tóc đen mượt, thật mê người.

Anh nheo mắt: "Anh đưa em đi."

Lục Tinh đã đi được hai bước, nghe vậy liền quay người lại, cảm thấy có chút kỳ quái: "Tại sao anh lại phải đưa em đi? Em có thể tự lái xe."

Đôi mắt thâm sâu nhìn cô chăm chú, không lên tiếng.

Cho đến khi xuống tầng, Lục Tinh mới chợt giật mình, xe của cô đã phủ đầy tuyết. Trên đường xe cô cũng phải đi thật chậm, bao trùm trên mặt đường là lớp tuyết dày in dấu bánh xe.

Phó Cảnh Sâm kéo cô đi đến chiếc Land Rover ở gần đó, mở cửa xe: "Đừng nhìn nữa, anh đưa em đi, tuyết rơi lái xe rất nguy hiểm."

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh, vài bông tuyết trắng xóa rơi xuống đáp trên đầu và bả vai anh, đôi mắt đen láy nhìn cô, cô vô thức mấp máy môi, muốn nói điều gì đó. Anh chẳng nói chẳng rằng ôm lấy cô như ôm một đứa bé nhét vào trong xe.

Lục Tinh cả kinh, tim đập loạn nhịp, đợi khi cô phản ứng lại thì đã ngồi an ổn trong xe anh mất rồi. Cô xấu hổ, trừng mắt nhìn anh: "Anh làm gì thế, em đâu có nói không đi xe anh...."

Cô vừa định lên xe kia mà!

Phó Cảnh Sâm nhú mày: "Em quá do dự!" Nói xong đóng cửa lại, vượt qua đầu xe rồi ngồi vào ghế lái.

Lục Tinh yên tĩnh ngồi trên xe. Trên xe rất ấm cộng thêm tối qua ngủ không ngon, lát sau cô liền chìm vào giấc ngủ. Mãi đến khi nghe Phó Cảnh

Sâm gọi, cô mới mê man tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của anh đã kề sát bên cô.

Cô nháy mắt một cái, anh nhẹ nhàng hôn cô.

Nụ hôn của anh cũng giống như lần trước, mềm mại mà dịu dàng, từ nồng nhiệt đến nhẹ nhàng say đắm, vừa nhu tình vừa áp bức khiến cô quên đi tất cả, đắm chìm vào đó.

Phó Cảnh Sâm buông cô ra, giọng đầy thỏa mãn: "Nghĩ kĩ chưa? Bên anh được không?"

Lục Tinh thở hắt ra một hơi, xấu hổ nóng bừng bừng cả mặt. Nghe anh nói vậy, cô chột như tỉnh táo trở lại, cô biết anh đang nói gì.

Cô tựa đầu vào vai anh, thì thầm: "Lúc trước khi anh tiễn em đi, anh đang suy nghĩ gì?"

Phó Cảnh Sâm rú mắt xuống nhìn thẳng vào cô, giọng nói như vang lên từ một nơi rất xa: "Sau khi dì Cẩm qua đời, em cảm thấy ở nhà Phó thật dư thừa. Dù sao người nhận nuôi em đã không còn nữa, em càng ngày càng dè dặt, tâm

tư càng trở nên miễn cảm và yếu đuối, quật cường nhưng vẫn có chút tự ti. Mỗi ngày đều phải quan sát sắc mặt của cha mẹ anh, còn quan sát luôn cả người giúp việc để cư xử cho đúng. Cảnh Tâm nhỏ hơn em, lại được cả nhà cưng chiều, con bé đối tốt với em, coi em như chị ruột, nhưng con bé lại không hiểu em. Anh biết, thật ra em không muốn ở nhà họ Phó, em muốn sau khi đỗ đại học sẽ chuyển ra ở ký túc xá, nhưng được nhà họ Phó nuôi dưỡng, cần phải chăm về thăm viếng, cũng không thấy thoải mái, lại có cảm giác không ai muốn em trở về."

Anh cười cười: "Vậy đưa em đi xa một chút, em không cần phải lo nghĩ những thứ này, không phải là tốt sao?"

Lục Tinh yên lặng, coi cô như con nhóc mười bảy tuổi, chuyện gì cũng không biết sao? Mấy lời này cô không tin.

Cô đưa tay gãi gãi lòng bàn tay của anh, muốn xác nhận với anh: "Đêm hôm đó..."

"Ừm?"

"Đêm hôm đó anh đã nói nấu cho em bát mì, sau đó anh ôm em trở về phòng... Bỗng nhiên thoáng dừng lại, tình cờ gặp ai sao?"

"Mẹ của anh, lúc ấy đứng ở tầng hai." Phó Cảnh Sâm cười khở: "Anh cũng không biết bà ấy đứng đó từ lúc nào."

Lục Tinh véo vào lưng anh, tức giận: "Anh hôn trộm em."

Phó Cảnh Sâm để mặc cô tùy ý, không cảm thấy đau, cười cười: "Em đã tỉnh, không tính là hôn trộm."

Cô hừ một tiếng: "Là hôn trộm!"

Chuyện này mà cũng dám lấy ra nói với anh. Phó Cảnh Sâm nhú mày, ôm lấy bờ vai của cô: "Ở bên anh, có được không?"

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt sắc bén, trong vắt, dường như đã cho cô thêm dũng khí, cô biết cô có thể có được anh.

Tình cảm đã chiến thắng lý trí, Lục Tinh gần như trầm mê mà gật đầu: "Được!"

Phó Cảnh Sâm vừa cười vừa hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Tâm trạng ngây ngất bước xuống xe, một cơn gió đông thổi đến mới giúp Lục Tinh tỉnh táo lại.

Sau khi lên tầng lấy cho mình một ly cà phê, dùng sức vỗ vỗ khuôn mặt, đầu óc khi đó mới bắt đầu hoạt động.

Bộ phim điện ảnh Tiêu Nghệ chỉ còn hơn mười ngày là đóng máy rồi, còn phần hậu kỳ vẫn dư thời gian, chuyện chia tay cũng đã qua, công ty đã sắp xếp cho cô ta nhiều hoạt động tuyên truyền và quảng cáo.

Ngày 14 tháng 2 có rất nhiều bộ phim điện ảnh được công chiếu nhưng trong đó hấp dẫn người xem nhất vẫn là bộ phim điện ảnh do Ảnh đế Lê Tranh và Trình Phi đóng vai chính .

Nếu muốn gom chút tiếng tăm cho bộ phim ngoại trừ sức hấp dẫn của diễn viên chính thì quá trình hoạt động tuyên truyền lãng xê là không thể thiếu.

Trong lúc này có thể nói Lục Tinh rất bận rộn, lại thêm gần đây công ty sắp xếp diễn viên mới rất nhiều tiết mục, Bành Duyệt nhờ đó cũng nhận được một hợp đồng quảng cáo và một bộ phim truyền hình.

Bành Duyệt còn chưa có ký chính thức hợp đồng, không có trợ lý, tất cả mọi việc chỉ có Lục Tinh đảm nhận.

Bề bộn cả một buổi sáng, Lục Tinh ngã nhoài ra bàn nghỉ ngơi, vừa mới thở một cái điện thoại liền vang lên.

Cô nhìn qua dãy số kia, cảm thấy cả người như cứng lại.

Dãy số cô quá quen thuộc, đây là số điện thoại bàn của nhà họ Phó. Dù muốn hay không chuyện này vẫn đến.

Cô hít sâu vài cái, cầm điện thoại bước đi nhanh đến chỗ vắng vẻ, cố gắng điềm tĩnh, bắt máy: "Dạ... chào dì Cảnh!"

Âm thanh của Cảnh Lam Chi trong điện thoại truyền đến, trực tiếp hỏi: "Lục Tinh, về khi nào?"

Lục Tinh trầm mặc một lát: "Về hơn một tháng rồi ạ."

"Vậy sao?" Cảnh Lam Chi khẽ cười, "Về nước mà sao lại không về nhà thăm dì?"

Lục Tinh lặng thinh, không nghĩ tới bà ấy hỏi như vậy, trong lúc nhất thời không phân biệt được thật giả, cô khá khó xử, không biết trả lời thế nào.

Cuối cùng cũng chỉ có thể tìm một cái cớ vụng về: "Công việc con bận quá"

"Tối hôm qua dì nhìn thấy con trên tivi." Cảnh Lam Chi thanh âm như đang cười: "Chứ nếu không cũng không biết con về rồi!"

Từ nhỏ Lục Tinh đã rất sợ bà Cảnh Lam Chi, trước mặt bà liền cảm thấy không được tự nhiên, cô mỉm cười đáp lời: "Hôm nào con sẽ trở về thăm dì cùng chú Phó ạ."

Cảnh Lam Chi cười thành tiếng: "Không cần hôm nào, ngày mai luôn đi." Tiếng cười ấy giống như dày vò cô, Lục Tinh cắn cắn môi: "Được ạ."

Cúp điện thoại, Lục Tinh khó chịu nín lấy cổ áo, đáy mắt cay cay, tâm trạng chìm sâu xuống đáy vực thăm.

Buổi tối Phó Cảnh Sâm về lại nhà họ Phó, Cảnh Lam Chi và Phó Khải Minh ngồi trong phòng khách xem tivi, nhưng hình như cũng không chú ý vào đó.

Anh đi qua, chào: "Cha, mẹ!"

Cảnh Lam Chi nhìn anh, nói với giọng không vui: "Vì sao Lục Tinh trở về con không báo cho cha mẹ biết?"

Phó Cảnh Sâm cảm thấy buồn cười, giọng điệu trào phúng: "Lục Tinh là người trưởng thành rồi, cô ấy cũng không có quan hệ huyết thống với nhà chúng ta, cô ấy đi nơi nào trở về đâu, đều là tự do của cô ấy."

Cảnh Lam Chi hết sức bất mãn với thái độ con trai: "Không cùng huyết thống, nhưng nhà ta nuôi nói lớn!"

"Cho nên..." Phó Cảnh Sâm lạnh mặt, ngữ điệu khinh thường, "... Mẹ cho rằng cô ấy thiếu nợ mẹ, mẹ nói gì cô ấy phải nghe cái đó ư? Mẹ nói cô ấy không được về là không được phép trở về sao?"

Chương 20

Trong nháy mắt, sắc mặt Cảnh Lam Chi lập tức thay đổi, bà cao giọng: "Bây giờ con đang chỉ trích mẹ hay sao? Lục Tinh nói với con là mẹ kêu nó không được về à?"

Ông Phó Khải Minh ngồi bên cạnh từ nãy giờ vẫn không lên tiếng, cũng nghiêm khắc nhìn Phó Cảnh Sâm: "Sao con lại nói chuyện với mẹ như thế? Đủ lông đủ cánh nên không coi cha mẹ ra gì nữa ư?"

Đủ lông đủ cánh ...

Phó Cảnh Sâm ngồi trên chiếc salon đơn, tay phải khoác lên trên tay vịn, đầu ngón tay nhẹ gõ vài cái, nhìn về phía cha mẹ, ngữ điệu trầm tĩnh: "Con không chỉ trích hai người, con chỉ nói như vậy thôi, cũng không phải không coi cha mẹ ra gì. Con rất tôn trọng cha mẹ. Cha mẹ muốn con quản lý công ty, những năm vừa qua con đã cố gắng làm thật tốt, không để cha mẹ bận tâm, để cha mẹ có thể an hưởng tuổi già, con đã tận trách là một người con."

"Trách nhiệm và nghĩa vụ của con cái, con không bao giờ dám từ chối nửa lời. Chỉ có việc kết hôn, là chuyện của cá nhân con."

Giọng điệu lạnh nhạt, điềm tĩnh, thật giống như anh đang ngồi trên bàn đàm phán với đối tác, rất bình tĩnh.

Cảnh Lam Chi và Phó Khải Minh đều ngẩn người, ông Phó Khải Minh phản ứng trước tiên, tức giận: "Hôn nhân đại sự tại sao lại có thể là chuyện riêng của một mình con. Con nhìn xem con cái của các chú các bác của con xem, đứa nào mà không lấy được đứa môn đăng hộ đối?"

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, giọng nói càng lạnh lùng hơn: "Con không cần

người môn đăng hộ đối. Hơn nữa, mấy người đó đâu phải là cho con, chỉ là cho nhà họ Phó thôi!"

Cảnh Lam Chi lập tức cau mày, thật không thể tưởng tượng nổi đây chính là đứa con trai ngày xưa của bà, bà lạnh lùng: "Hôn sự của con và Trình Phi đã được định, bây giờ con nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ con còn nghĩ đến con bé Lục Tinh kia hay sao?"

"Con chưa từng nói muốn kết hôn với Trình Phi, là ý của hai người." Phó Cảnh Sâm đứng lên, nhìn về phía bọn họ, "Sự thật như thế nào, Trình Phi hẳn rất rõ ràng."

"Con nói cái gì?!" Cảnh Lam Chi không thể tin được. "Đêm nay con còn buổi tiệc xã giao, con đi trước."

Phó Cảnh Sâm biết rõ mẹ đã nghe rồi, nên không lặp lại lần nữa, chỉ nói thêm câu đó rồi quay người bỏ đi.

Bà Cảnh Lam Chi vẫn còn kinh sợ chưa kịp hoàn hồn, ông Phó Khải Minh sắc mặt nặng nề nhìn Phó Cảnh Sâm, bỗng nhiên mở miệng: "Hôm

nào bảo con bé Lục Tinh về đây một chuyến."

Phó Cảnh Sâm dừng chân, quay người, trầm giọng nói: "Nếu như cha mẹ muốn dùng đạo đức để trói buộc cô ấy, hoặc chỉ trích cô ấy thì con sẽ không đưa cô ấy về đâu."

"Anh nói cái gì? Bọn tôi còn chưa được gặp mặt nó, lấy gì để chỉ trích chứ! Hiện tại chính anh đang chỉ trích chúng tôi đây này!" Ông Phó Khải Minh gầm lên, tức giận đến nổi lồng ngực phập phồng, "Tôi và mẹ anh là người giám hộ của Lục Tinh, chẳng lẽ nó không thể về thăm chúng tôi à?"

"Lục Tinh sớm đã qua tuổi mười tám từ lâu, hai người không còn là người giám hộ của cô ấy nữa rồi." Phó Cảnh Sâm đứng cách xa vài mét, vẻ mặt lãnh đạm, "Con cũng không muốn ở đây cãi nhau với cha mẹ nữa. Xét trên góc độ của con, hai người vẫn là cha mẹ của con, con không muốn cãi nhau, nhưng

Lục Tinh, cô ấy chỉ ở thế yếu, con không muốn việc biết rõ cô ấy trở về sẽ chịu tui thân mà vẫn cho cô ấy trở về."

Ánh mắt sắc bén của ông Phó Khải Minh dõi theo con trai. Bỗng nhiên ông cảm thấy buồn cười, đứa con trai này của ông quá mức lý trí, còn ông thì nổi giận như một thằng oắt con.

Aizz, quả nhiên là đã cứng cáp rồi.

Ông tỉnh táo lại, khoát tay với Phó Cảnh Sâm.

Phó Cảnh Sâm đưa mắt nhìn mẹ mình, hít một hơi thật sâu, thanh âm nhàn nhạt: "Mẹ, Lục Tinh không nói cho con biết bất cứ chuyện gì, mấy năm nay cô ấy không hề liên lạc với Cảnh Tâm, càng không liên lạc với con. Thế con đưa cô ấy, không phải ở trên tay mẹ cả sao?"

Cảnh Lam Chi lạnh mặt: "Con cho rằng mẹ con sẽ keo kiệt đến nỗi không cho nó ít tiền sao?"

"Sau khi mẹ và Cảnh Tâm đi New York trở về, thì trong thẻ ấy cứ ngày 15 hàng tháng đều rút ra một khoản tiền." Phó Cảnh Sâm quay người, đưa lưng về phía bọn họ, ngữ điệu vương chút cô đơn, "Lục Tinh hận con, tẩm thẻ đó một năm trước đó cô ấy không động đến một đồng, mẹ cũng sẽ không thu số tiền này lại, nhưng con khẳng định mẹ có nói gì đó với cô ấy."

Cho nên, nhiều năm như vậy Lục Tinh cũng không chịu trở về. Phó Cảnh Sâm bước nhanh về phía cửa lớn, đi ra khỏi nhà.

Tại nơi làm việc của Lục Tinh.

Lục Tinh bận rộn làm xong mọi việc là đã hơn bảy giờ tối. Vừa bước xuống tầng liền có một người đàn ông đội mũ đi về phía cô: "Cô Lục, cậu Phó kêu tôi đưa cô về nhà."

Lục Tinh lặng thinh, thân phận bạn trai của Phó Cảnh Sâm thay đổi quá nhanh đi? Buổi chiều vừa nói chuyện với bà Cảnh Lam Chi qua điện thoại, cô đã cảm thấy rất lạ rồi; có lẽ quan hệ của anh và cô... có thể ở bên nhau được không, nhưng sẽ được bao lâu?

Sau lưng đột nhiên có một giọng nói dễ nghe truyền đến: "Lục Tinh."

Cơ thể Lục Tinh cứng lại, quay đầu lại nhìn về phía Kỷ Huân đang bước đến, mấp má môi: "Sao anh lại tới đây?"

Buổi chiều anh ta gọi điện thoại tới nói muốn ăn cơm với cô, cô đã kiểm soát tuyệt, cho nên bây giờ trông thấy anh ta, cô hơi ngạc nhiên.

Kỷ Huân nhìn cô, khuôn mặt bị gió thổi đến mức đỏ bừng vì lạnh, thật sự rất muốn giúp cô che bớt đi cái lạnh này, nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, anh ta cười cười: "Trước đó có điện thoại cho em, em nói công việc

rất bề bộn, anh muốn xem xem công việc bề bộn tới đâu mà thời gian ăn một bữa cơm cũng không có."

Mấy ngày hôm trước đúng thực là cô rất bận. Còn về sau vì muốn tránh Phó Cảnh Sâm, cũng không muốn gặp người khác.

Lục Tinh dù bận tới đâu cũng sẽ không bận bằng người vừa mới nhậm chức tổng giám đốc. Nghe Kỷ Huân nói, cô khẽ ngại ngùng, cúi đầu cười, nhất thời lại không biết nên nói gì.

Kỷ Huân lên tiếng: "Cùng nhau ăn cơm đi, anh phải tốn một giờ đi tàu mới đến đây mời em ăn cơm đây."

Năm nay tuyết rơi đầu mùa, cho nên giao thông thành thị thật sự không thuận tiện, Lục Tinh biết rõ tình hình, cô suy nghĩ một chút liền nhẹ gật đầu: "Được! Nhưng lần này là em mời!"

Vẻ mặt nghiêm túc của Lục Tinh khiến Kỷ Huân bật cười: "Đi thôi... Anh còn chưa bao giờ được phụ nữ mời cơm đây... Em là người đầu tiên."

Lục Tinh lặng thinh, cô không hề muốn làm người đầu tiên.

Bên cạnh tài xế vẫn đang chờ, Lục Tinh nở nụ cười có lỗi: "Tôi đi ăn cơm với bạn, cũng không phiền anh đưa, anh về trước đi."

Tài xế bên cạnh cũng thấy rõ tình hình, Phó Cảnh Sâm lệnh cho anh ta đến đón Lục Tinh, kết quả lại bị người khác đưa đi mất. Anh ta đành điện thoại thông báo: "Cậu Phó, cô Lục được một người đàn ông khác đưa đi rồi ạ!"

Phó Cảnh Sâm vừa mới từ nhà họ Phó đi ra, vừa định khởi động xe, nghe tài xế nói, anh trầm giọng: "Cái gì, đàn ông?"

Giọng điệu lạnh như băng của anh khiến anh tài xế sợ hãi, cảm giác được mình không hoàn thành nhiệm vụ, vội vàng giải thích một phen: "Tôi cũng không biết là người nào, nhưng hình như cô Lục rất quen với người đó. Hai người bọn họ cùng nhau đi ăn."

Phó Cảnh Sâm suy nghĩ một lát, sau đó biết rõ người anh ta nhắc đến chính là Kỷ Huân.

Lục Tinh vừa về nước không bao lâu, người mà cô quen biết không nhiều lắm, có lẽ sẽ không một mình cùng người đàn ông vừa mới quen đi ăn cơm. Khi còn bé cô rất thích đi chơi chung với tụi con trai nhưng từ năm cấp hai, cấp ba thì không thích theo chân bọn họ nữa... Anh biết có nhiều nam sinh vụng trộm lén gửi thư tình cho Lục Tinh. Tuy nhiên, vì cô đang ở nhờ nhà họ Phó, đặc biệt sợ nhà trường mời phụ huynh nên cô tránh còn không kịp.

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh cô trừ anh ra không có người con trai khác.

Ở nước ngoài vài năm... Người thân nhất với cô, chắc cũng chỉ có Kỷ Huân thôi.

Lục Tinh nhìn đồng hồ thấy đã quá trễ, nên cô tìm một nhà hàng lẩu ở gần công ty. Tuyết rơi ngoài trời, bên trong hưởng thụ nồi lẩu nóng hôi hổi. Kỷ Huân dĩ nhiên không có ý kiến.

Nhà hàng lẩu không còn phòng riêng, bọn họ liền chọn ngồi ở vị trí gần cửa sổ, nồi lẩu bốc khói nghi ngút, Lục Tinh nâng tách trà ấm, đột nhiên màn hình điện thoại di động đặt trên bàn bỗng nhiên phát sáng, nhìn cái tên trên màn hình khiến cô giật nảy mình.

Kỷ Huân vô tình liếc qua một cái, thấy rõ tên trên màn hình, lông mày anh ta khẽ nhíu, đôi mắt hiện lên tia âm đạm.

Tiếng chuông vang lên vài giây, Lục Tinh nhắc máy, giọng trầm thấp của Phó Cảnh Sâm truyền đến: "Tài xế nói, bạn gái của anh bị người đàn ông khác đưa đi mất."

Hai tai Lục Tinh lập tức đỏ ửng, thân phận của anh thay đổi quá nhanh khiến cô không theo kịp, lúng túng trả lời: "Em chỉ ăn cơm với bạn thôi!" Cô dừng một chút, hỏi anh, "Anh ăn cơm chưa?"

Phó Cảnh Sâm dứt khoát trả lời: "Vẫn chưa."

Lục Tinh do dự lên tiếng: "Anh muốn ăn lẩu không?" Cô nhớ rõ anh không thích ăn lẩu, cũng không thích ăn xiên que, chỉ thích ăn món cơm tàu thôi.

"Không ăn!" Phó Cảnh Sâm không ngờ cô sẽ ăn lẩu với Kỳ Huân, hai người bốn chiếc đũa cùng nhau khuấy chung nồi lẩu... anh nhú chặt mày, "Em đang ở đâu?"

Lục Tinh báo với anh đang ở quán lẩu kế bên công ty, anh đáp: "Bây giờ anh qua chỗ em!"

Điện thoại đã ngắt máy nhưng Lục Tinh vẫn nhìn nó trầm tư, ý của anh muốn đến ăn lẩu hay là muốn đưa cô về nhà?

Kỳ Huân nhìn khuôn mặt ửng đỏ mặt của cô, không biết là bị hơi nóng hun đỏ hay là vì cú điện thoại kia, anh ta giả bộ vô tình hỏi: "Bạn của em muốn tới sao?"

Lục Tinh lắc đầu: "Anh ấy không thích ăn lẩu." Cô ngẩng đầu cười cười,

"Chúng ta ăn đi, không cần phải để ý anh ấy đâu, nếu như anh ấy muốn ăn lẩu thì... thêm một nồi lẩu nữa là được rồi."

Ở đây nồi lẩu được riêng biệt, mỗi người một nồi nhỏ.

Kỷ Huân lặng lẽ ăn lẩu, muốn nói gì đó nhưng chỗ ồn ào này rất có phần không thích hợp, liền nhẫn nhịn không nói nữa.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, Lục Tinh buông đũa nhìn ánh sáng ở màn hình điện thoại di động, đã qua bốn mươi phút rồi.

Kỷ Huân bình thường rất ít ăn lẩu, không ăn được bao nhiêu cũng đặt đũa xuống.

Lục Tinh nhìn tuyết vẫn còn rơi ngoài cửa sổ, điện thoại đúng lúc này vang lên, cô nhanh tay tiếp máy, "Alo."

"Ăn no rồi sao?" "Vâng!"

"Ra đây đi, anh đang ở chỗ sáng nay chờ em." "Vâng!"

Cúp điện thoại, Lục Tinh bắt gặp ánh mắt Kỷ Huân nhìn mình chằm chằm, cô cười cười: "Chúng ta đi thôi."

Cô gọi phục vụ tới tính tiền.

Kỷ Huân khẽ nhoẻn miệng cười nhìn Lục Tinh tính tiền.

Ra khỏi nhà hàng lẩu, Kỷ Huân nghiêng đầu nhìn cô, khẽ thở dài: "Lục Tinh, thật ra ba năm trước không phải là lần đầu tiên anh gặp em..."

Lục Tinh đang cúi đầu tuyết trên nền đất, cô ngạc nhiên, ngẩng đầu lên: "Sao?"

Kỷ Huân trầm ngâm một lát, khẽ cười cười: "Năm em mười sáu tuổi, vào cái đêm khi Cảnh Sâm đưa em đến bữa tiệc, anh cũng có mặt ở đó cùng với mấy người bạn. Tuy nhiên, hình như em không nhớ mặt mọi người, đến được một lát thì Cảnh Sâm đưa em đi!"

Lục Tinh trợn tròn mắt nhìn anh ta một lúc lâu sau mới thấp giọng lên tiếng: "À, thì ra anh cũng ở đó."

Cô thật sự không nhớ rõ những người kia có bộ dạng như thế nào, nhưng bọn họ lại trêu chọc cô là con dâu nhỏ nuôi từ bé, mấy năm qua cô vẫn nhớ những giọng điệu trêu chọc ấy, cho nên khi Kỳ Huân nhắc tới, cô vẫn còn cảm giác lúng túng.

Kỳ Huân hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn về phía cô: "Trước đây anh luôn tin rằng em sẽ không về nước, nên anh nghĩ sẽ dùng 'nước ấm nấu quan hệ của chúng ta' (1). Nhưng anh không ngờ em không nói tiếng nào liền quay về, khiến anh trở tay không kịp Anh đã dùng tốc độ nhanh nhất để trở về

..."

(1) Kỳ Huân ví tình cảm của anh ta và Lục Tinh như nước ấm nấu ếch, mưa dầm thấm đất. Thành ngữ này từ câu chuyện ngụ ngôn của Trung: Nước ấm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ

"Thật xin lỗi." Lục Tinh vội vàng cắt ngang lời Kỳ Huân đang nói.

"Lục Tinh!" Phó Cảnh Sâm không biết đến phía sau của họ từ khi nào, anh trầm giọng kêu tên cô.

Kỳ Huân và Lục Tinh thất thần, Lục Tinh nhìn Phó Cảnh Sâm: "Sao anh tới đây?"

Không phải đã nói ở bên kia đợi cô sao?

Phó Cảnh Sâm ôm bờ vai của cô, nhìn Kỳ Huân, hai người đàn ông đối mắt như muốn bắn ra tia lửa, vẻ mặt thay đổi.

Phó Cảnh Sâm ôm Lục Tinh thật chặt, "Anh không yên tâm!"

YÊU KHÔNG CHẬM TRỄ

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 21-30

Lục Tinh sửng sốt, trong lòng hồi tưởng lại một lần những lời Phó Cảnh Sâm vừa nói, anh đã nói một câu 'Bạn gái của anh bị người đàn ông khác đưa đi mất', cô lập tức hiểu được anh lo lắng cái gì. Vô thức ngẩng đầu nhìn Kỷ Huân, cô cảm nhận được hai người đang âm thầm đối đầu ngầm, không ngờ tình thế lại nghiêm trọng như vậy.

Hai người bọn họ đã biết nhau, biết nhau từ rất nhiều năm trước, có lẽ còn là bạn bè thân thiết; thế nhưng, vừa rồi hình như Kỷ Huân muốn thổ lộ với cô.

Lục Tinh khẽ nhíu mày, Kỷ Huân đã nhận ra cô từ lâu nhưng từ trước đến nay chưa từng nói qua với cô, cũng chưa bao giờ nhắc đến Phó Cảnh Sâm trước mặt cô.

Phó Cảnh Sâm cười nhạt: "Lục Tinh nói là đi ăn cơm với bạn, thật không ngờ lại là cậu."

Kỷ Huân nhìn Lục Tinh hơi nhíu mày, anh ta không biết hiện giờ cô đang suy nghĩ gì. Có khi nào cô cho rằng anh ta đang cố ý lừa gạt che giấu cô, cô có tức giận không? Tuy nhiên, trong giờ phút này điều anh ta để ý nhất chính là, Phó Cảnh Sâm đang ôm lấy bả vai của cô, đôi mắt sầm lại như bầu trời ngày tuyết, che phủ đầy trời.

Kỷ Huân cup mắt, che giấu đáy mắt chứa tình cảm cay đắng của mình, khi ngẩng đầu lên vẻ mặt trở về như bình thường, anh ta cười cười đáp: "Tôi và Lục Tinh quen biết đã lâu rồi, ăn một bữa cơm cũng rất bình thường thôi."

Dứt lời anh ta nhìn về phía Lục Tinh, thấy cô mỉm cười nhìn anh ta, anh ta nhàn nhạt nở nụ cười đáp lại.

Lục Tinh cúi đầu xuống, tạm thời áp xuống cảm giác không bình thường này lại, cô không biết nên nói điều gì, Phó Cảnh Sâm cúi đầu liếc cô một cái, quay sang nói với Kỷ Huân nói: "Hai người đã ăn xong, vậy tôi đưa cô ấy về trước."

Kỷ Huân nhìn bộ dạng tuyên bố chủ quyền của Phó Cảnh Sâm, sắc mặt trầm xuống, anh ta phải thừa nhận rằng lúc trước anh ta có phần do dự với Lục Tinh nguyên nhân chính cũng vì Phó Cảnh Sâm, dù sao hai người là cũng là bạn bè nhiều năm, nên anh ta cũng rất lo lắng.

Nhưng Phó Cảnh Sâm thì không.

Tất cả sự việc trên thế gian 'Thiên hạ thủ vi cường' (1), trong tình yêu lại càng không cho phép có một chút chần chừ.

(1) Ra tay trước là dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh

Đáy mắt Kỷ Huân ngập tràn nét đau buồn, hai tay rũ xuống bên người nằm lại thành năm đấm, thanh âm trầm thấp mang theo tia chua chát: "Được!"

Lục Tinh ngẩng đầu, thoáng bắt gặp ánh mắt phức tạp đầu xoắn xuyết của Kỷ Huân, chỉ một chút rồi nhanh chóng biến mất, sau đó anh ta dụi dàng lên tiếng: "Lục Tinh về đi!"

Không hiểu sao, Lục Tinh đột nhiên cảm thấy khó chịu, thanh âm rầu rĩ: "Vậy.... anh đi đường cẩn thận."

Phó Cảnh Sâm nheo nheo mắt, nắm tay Lục Tinh đi mất.

Kỷ Huân đứng chôn chân tại chỗ, trên nền trắng tuyết xóa phản chiếu chiếc bóng cô đơn của anh ta.

Phó Cảnh Sâm nắm tay Lục Tinh thật chặt, nhét vào túi áo khoác ngoài. Lục Tinh mặc kệ anh dẫn đi, cô nhận ra được anh không vui, còn có tâm tình nào đó mà cô không thể nhận biết được, đầu ngón tay cô trong lòng bàn tay anh khẽ cọ nhẹ.

Phó Cảnh Sâm dừng bước chân một chút, lại càng dùng thêm sức nắm chặt tay cô.

Trở lại trên xe, hơi ấm lan tỏa, Lục Tinh thở hắt ra một hơi, bên ngoài quá lạnh.

Phó Cảnh Sâm một tay đặt trên bánh lái, nghiêng người im lặng nhìn cô, Lục Tinh quay đầu nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Vì sao vừa rồi em lại khó chịu?" Anh đưa tay phủ lên gò má cô, thanh âm trầm thấp, "Bởi vì Kỷ Huân ư?"

Lòng bàn tay anh êm ái, Lục Tinh không kìm được, cọ qua cọ lại, thì thầm: "Trước đây anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều, em rất biết ơn anh ấy. Anh ấy cũng là một trong vài người bạn ở Mỹ của em. Vừa rồi em cũng mới biết được, năm anh dẫn em đi họp mặt anh ấy cũng có mặt ở đó. Các anh là bạn nhiều năm, anh ấy cũng đã sớm nhận ra em là ai nhưng anh ấy lại không nói cho em biết, không khí vừa rồi em cảm thấy... Rất kỳ quái, em không muốn như vậy."

Cô dừng một chút, kéo tay anh xuống, "Trước kia có phải anh cũng biết việc của em và Kỷ Huân không?"

Phó Cảnh Sâm chậm rãi gật đầu: "Anh thấy em và cậu ta ăn cơm ở Hoa viên Nam Thành."

Lục Tinh kinh ngạc há hốc miệng, là đêm hôm đó! Trách không được tại sao muộn như vậy mà anh lại chạy tới nhà hàng nói với cô là thích cô, hôn cô, không tìm được tình cảm. Vì anh sợ ư? Vừa rồi anh cũng có tâm trạng như thế sao?

Lục Tinh cầm lấy ngón tay thon dài của anh, khoe miệng khẽ cong cong... thì ra anh cũng biết sợ.

Phó Cảnh Sâm trầm mặc nhìn cô, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô, không nói một lời, khởi động xe, rồi lái xe rời đi.

Ở tiểu khu không có bãi đỗ xe, Lục Tinh nói với Phó Cảnh Sâm: "Anh dừng xe dưới tầng là được rồi."

Phó Cảnh Sâm làm như không nghe thấy, lòng vòng một hồi mới tìm được chỗ đỗ xe, khu này thật sự quá bất tiện.

Lục Tinh nghiêng đầu nhìn sườn mặt anh tuấn của anh, mãi cho đến khi anh tìm được chỗ đỗ xe, cô mới thu hồi tầm mắt.

Phó Cảnh Sâm mở cửa xe: "Đi thôi, anh đưa lên tầng."

Lục Tinh chần chừ một chút, rồi nhẹ gật đầu: "Được, nhưng nhà em có chó đó."

Phó Cảnh Sâm nghe vậy thì mỉm cười: "Là con chó mà sợ anh ấy hả?"
Lục Tinh: "..."

"Nếu như không phải anh dọa nó, làm sao nó sẽ sợ anh chứ!!!" Cô nhin không được, đòi lại công bằng cho chú chó của mình.

"Anh chỉ mắng nó một câu."

Lục Tinh nhớ tới dáng vẻ run rẩy của Tiểu Cáp... thôi thật sự không cần phải lấy lại công bằng cho nó nữa.

Đến tầng sáu, Lục Tinh lấy chìa khóa ra mở cửa, Tiểu Cáp nghe tiếng động, liền chạy ra trước cửa chờ, kết quả cửa vừa mở, nhìn thấy thêm một người nữa đứng ở đó. Nó ngẩng cổ một lúc, sau đó xoay người lẩn ra sau chiếc ghế sofa.

Lục Tinh: "..."

Cô thật sự nghi ngờ phải chăng Phó Cảnh Sâm mang theo sát khí bên người, chứ nếu không tại sao ngay cả chó cũng sợ anh chứ!

Phó Cảnh Sâm cười cười, đi vào trong, thuận tay xoa tóc cô: "Lần sau chuẩn bị cho anh đôi dép lê."

Ý này nghĩa là anh sẽ đến đây thường xuyên? Lục Tinh cúi đầu nhìn đôi giày còn dính đầy tuyết của hai người, Phó Cảnh Sâm đã cởi giày và đi vào nhà trước.

Trên bàn trà phòng khách bày biện nào là khoai tây chiên, bánh bích quy... Anh ngồi xuống, trách nhẹ: "Bình thường em đều ăn những... thực phẩm thiếu dinh dưỡng như thế này sao?"

Lục Tinh chậm rì rì bước đến, cô mím môi: "Khi nào vui em mới mua." Cô chỉ ăn một chút mà thôi.

Cô quỳ một gối trên ghế sofa, tựa vào thành ghế, muốn vươn tay xoa xoa Tiểu Cáp đang trốn ở phía sau, đột nhiên tay bị kéo mạnh một cái, lưng bị siết nhẹ, cả người ngã về một bên, thoát cái an vị trên đùi Phó Cảnh Sâm.

Hành động thân mật bộc phát này khiến hô hấp Lục Tinh ngừng lại, trái tim đập loạn nhịp. Cô vẫn chưa quen mối quan hệ của hai người bỗng nhiên chuyển thành yêu đương, còn anh dường như đã quen thuộc từ lâu, kéo nhẹ cằm cô, hôn lên đôi môi cô.

Phó Cảnh Sâm ôm chặt vòng eo mảnh mai của Lục Tinh, bàn tay đặt ở sau gáy khiến nụ hôn thêm sâu, đầu lưỡi xâm nhập, nụ hôn triền miên. Lục Tinh bị anh hôn đến trời đất quay cuồng, cơ thể mềm mại núp trong lòng anh, ngón tay nín lấy vai anh, thân thể không thể khống chế được mà run rẩy.

Phòng khách yên tĩnh dường như có thể nghe được tiếng tim đập hỗn loạn cùng tiếng hít thở của hai người, nhiệt độ cơ thể anh không ngừng tăng lên như muốn hòa tan cơ thể cô.

Bàn tay kê sát cô dần dần trượt vào trong quần áo như tinh tế thưởng thức làn da non mềm. Lòng bàn tay cực nóng của anh lướt qua, kích thích từng lỗ chân lông của cô, khiến toàn thân cô nổi da gà.

Lục Tinh cảm giác mình như con cá thoát khỏi nước bị thiếu dưỡng khí, dựa vào người anh hô hấp, thân thể tựa như có thứ gì đó muốn đè nén nhưng không thể, cô khó chịu đẩy anh ra.

Rốt cuộc Phó Cảnh Sâm cũng buông cô ra, nhưng lòng bàn tay vẫn như cũ dán chặt sau lưng cô, Lục Tinh không được tự nhiên, uốn éo thân thể, anh lại tiếp tục đặt lên đôi môi đó một nụ hôn cuồng nhiệt.

Phó Cảnh Sâm cuối cùng cũng khắc chế bản thân mà dừng lại, anh tựa đầu vào vai cô thở dốc. Một lát sau, anh hôn nhẹ lên vành tai cô, rồi mới tiếc nuối rời đi, giọng khàn khàn hỏi: "Nói anh nghe vì sao em và Kỷ Huân lại quen biết nhau?"

Lục Tinh cắn cắn đôi môi hơi sưng, gương mặt hồng hồng xấu hổ tựa vào vai anh, hai chân chẳng biết từ lúc nào đã rúc vào trên ghế sofa, sức nặng toàn thân đều đặt ở trên đùi anh, cô dịch dịch người một chút, nhỏ giọng trả lời: "Có thể thay đổi vị trí trò chuyện không... Khó chịu như vậy ..."

Phó Cảnh Sâm đề lại cơ thể đang loay hoay của cô, khàn giọng: "Đừng nhúc nhích, anh cũng khó chịu."

Khuôn mặt Lục Tinh nóng bừng bừng, không dám động đậy.

Anh nhẹ nhàng ôm cô, nghe cô nhỏ giọng kể cho anh những chuyện anh chưa từng được biết.

Mùa hè một năm sau khi Lục Tinh tốt nghiệp, lúc này Sandy đang là diễn viên mới, mới đầu cô là trợ lý của Sandy, về sau mới được là người đại diện.

Năm đó bộ phim điện ảnh của Sandy lần đầu ra mắt, phần đông là người ngoại quốc, nhưng cô thấy vẫn có vài ba người Hoa ở đây, một người trong số đó chính là Kỷ Huân. Anh ta còn khá trẻ, tuấn tú, thu hút sự chú ý của nhiều người. Chẳng biết tại sao khi trông thấy anh ta lần đầu tiên, Lục Tinh lại nhớ đến Phó Cảnh Sâm; do vậy, cô không thể kìm chế mà lén nhìn anh ta thêm vài lần.

Đêm đó, có buổi tiệc ra mắt, Sandy kêu cô đi cùng, ở nơi này không chỉ có nhà đầu tư và đoàn phim mà còn có không ít nhân vật kinh doanh lớn. Lục Tinh cho rằng cô chỉ cần ở bên ngoài đợi buổi lễ ra mắt này chấm dứt là được rồi, nhưng Sandy lại đưa cho cô một bộ lễ phục đen, cùng cô vào bên trong.

Một cô gái phương Đông nhỏ nhắn xinh xắn trong đám người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh này lại là điểm cực kỳ nổi bật. Có không ít người đàn ông ngoại quốc đến gần bắt chuyện với cô, Lục Tinh nhả nhặn từ chối từng người. Phần lớn tất cả đều rất nhã nhặn nhưng cũng có nhiều kẻ bám rịt không buông; tuy nhiên, ở đây có nhiều người, cũng chẳng thể làm gì.

Lục Tinh tìm cơ hội chuồn đi lạng lẽ, cô vừa bước khỏi toilet chợt gặp phải tên đàn ông dây dưa với cô từ nãy đến giờ, gã khá cao lớn, cản đường

đi của cô, còn cười cười gọi cô là 'Cô gái phương Đông'. Gã bắt cô phải đi cùng gã đêm nay.

Mặc kệ Lục Tinh cự tuyệt như thế nào, gã đều không cho cô đi.

Lục Tinh trông thấy hai người phục vụ đi tới, đang chuẩn bị gọi lớn thì trên vai cô bị một lực đè nặng, có người khoác áo vest lên người cô, trên áo vẫn còn vương hơi ấm.

Giọng nói thanh thuần từ đỉnh đầu truyền đến.

Gã đàn ông lập tức ngăn người, liên tục nói 'Sorry' rồi bỏ chạy.

Lục Tinh quay đầu lại, trông thấy người đàn ông trước mặt, cô ngây người một chút, rồi vội nói tiếng cảm ơn.

Anh ta cũng nhìn ra được sự thất thần của cô, anh ta hỏi cô bằng tiếng Trung: "Sao em lại ở đây?"

Khi đó, Lục Tinh không hiểu hết ý tứ trong câu nói này của anh ta. Cô giải thích đơn giản rồi trả lại áo khoác cho anh ta. Anh ta nheo mắt nhìn cô, sau đó cùng cô vào bàn tiệc.

Khi vào gặp Sandy, cô mới biết tên người đàn ông đó là Kỳ Huân, là bạn học của Sandy.

Từ đó, hai người quen biết xem nhau như bạn bè, thỉnh thoảng cùng nhau ăn bữa cơm.

Lục Tinh chợt nhớ tới một việc. Cô sững người nhìn Phó Cảnh Sâm: "Kỳ Huân là bạn học của Sandy... Vậy anh cũng..."

Cô không biết anh và Kỳ Huân là bạn học cấp 3 hay bạn đại học. Nếu là bạn đại học, vậy có nghĩa là anh cũng là bạn học với Sandy, cô bỗng nhiên có chút khẩn trương, rất muốn nghe đáp án của anh.

Lúc này đây, Phó Cảnh Sâm nhíu chặt chân mày, anh rất để ý khi Kỳ Huân nói câu nói đó. Anh không trả lời câu hỏi của Lục Tinh, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Lục Tinh chợt dạ: "Làm sao vậy..."

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm càng trở nên sắc bén, Lục Tinh không hiểu vì sao anh nhìn cô như vậy. Cô chớp chớp mắt, anh lại nâng đầu cô lên, hôn cô thêm lần nữa, tựa như lo sợ việc gì đó.

Khi thời điểm Phó Cảnh Sâm về đã là mười một giờ đêm.

Lục Tinh tiễn anh ra cửa, cô nắm chặt tay anh, thấp giọng: "Hôm nay dì Cảnh gọi điện thoại cho em, em đã đồng ý ngày mai sẽ về, anh đi cùng em được không?"

Nghe vậy, Phó Cảnh Sâm nhíu mày: "Không được." Lục Tinh bắt đầu lo lắng, có chút oan ức: "Vì sao chứ?"

"Bởi vì em không cần trở về." Phó Cảnh Sâm trầm giọng đáp lời. "À? Nhưng ... em đã đồng ý." Tuy rằng cô cũng không muốn trở về.

"Anh đã nói với bọn họ rồi, trong khoảng thời gian này anh cũng sẽ không cho em trở về đây."

"Tại sao?"

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, nhoen miệng cười: "Nghe anh đi." Lục Tinh mấp máy môi, gật đầu: "Được!"

Chương 22

Phó Cảnh Sâm đi rồi, Tiểu Cáp mới dám tiến lên cọ cọ ra vẻ đáng thương với Lục Tinh.

Gâu gâu...

Lục Tinh cảm giác như Tiểu Cáp đang phàn nàn cô vì đã lạnh nhạt với nó, cô chợt mỉm cười, hình như vừa rồi cô đã bỏ lơ nó thì phải.

Vuốt ve an ủi Tiểu Cáp một lát, Lục Tinh mới đứng dậy đi tắm rửa.

Nằm ở trên giường, nghĩ tới ngày mai không cần phải quay trở lại nhà họ Phó, Lục Tinh cảm giác nhẹ nhõm hơn hẳn, một đêm trôi qua yên giấc.

Sáng hôm sau, vừa vào công ty, Lục Tinh gặp Trần Thắng đang cầm điện thoại chạy đến trước mặt cô, sắc mặt nặng nề: "Lục Tinh, đã xảy ra chuyện rồi! Tiêu Nghệ và Trần Thuấn hôn nhau, cụ thể mọi chuyện như thế nào vẫn chưa biết được."

Tâm trạng Lục Tinh trầm xuống, Trần Thắng đã làm quản lý nhiều năm, trong giới này có không ít mối quan hệ nên việc biết trước tin tức này cũng không có gì là lạ, cô vội hỏi ngay: "Tình huống bây giờ như thế nào rồi ạ? Có thể cản lại tin này hay không?"

Trần Thắng nhíu mày: "Khả năng không ngăn được đâu Thời điểm tôi nhận được tin thì người nắm tin đã bán thông tin đi rồi, có lẽ các tạp chí lớn nhỏ cũng đã hoàn tất soạn bản thảo."

Trương Hân Giai từ văn phòng đi ra, gọi Lục Tinh và Trần Thắng vào, hai người trước sau tiến vào trong.

Trương Hân Giai nhìn Lục Tinh: "Bây giờ em liên hệ với Tiêu Nghệ, hỏi cô ấy và Trần Thuấn có quan hệ như thế nào, chắc bên Giang Hoài đã soạn xong bài báo, chúng ta phải nhanh tay trước khi bọn họ đưa tin."

Lục Tinh gật đầu, lập tức gọi điện đến chỗ quay phim của Tiêu Nghệ, Tiểu Lâm nhanh chóng nhận máy, giọng Lục Tinh gấp gáp: "Mau nói Tiêu Nghệ nghe điện thoại, ngay bây giờ!"

Vừa nghe đạo diễn hô 'Cắt', Tiểu Lâm cầm điện thoại tới đưa cho Tiêu Nghệ. Cô ta vẫn chưa biết mình bị chụp lén.

Cô ta còn chưa biết sự việc của mình, Lục Tinh lập tức hỏi : "Tối hôm qua cô và Trần Thuấn bị chụp lén. Hiện tại giữa hai người có chuyện gì?"

Cảm xúc của Tiêu Nghệ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi vai diễn, cô ta ngây người một lúc, mới trả lời: "Tối hôm qua chúng tôi cùng nhau ăn cơm, sau đó tôi đã đồng ý làm bạn gái anh ấy."

Lục Tinh đầu đầu, suy nghĩ thật nhanh rồi hỏi tiếp: "Cô và Trần Thuấn nghiêm túc?"

Tiêu Nghệ trầm ngâm một lát: "Đối với tình cảm của mình tôi đều rất nghiêm túc."

"Được." Trong đầu Lục Tinh đã nghĩ ra kế sách, "Tôi lập tức liên lạc với Trần Thuấn, nói anh ta công bố mối quan hệ giữa hai người trước. Tôi cũng sẽ báo Đổ Tiểu Vi lập tức đăng bài đính chính cho cô trên weibo."

Cúp điện thoại, Trương Hân Giai và Trần Thắng đều nhìn Lục Tinh, cô lên tiếng giải thích: "Hai người bọn họ đã yêu nhau. Tôi cho rằng thay vì phủ nhận chúng ta cứ thẳng thắn thừa nhận, đỡ mất mặt về sau, cũng không khiến cho danh tiếng của Tiêu Nghệ bị chìm chết. Chúng ta tung tin này ra cũng không tính là xấu, ít ra có thể mượn được cơ hội này lãng-xê thêm một chút."

Cô nhìn Trần Thắng: "Chú Thắng, tôi đã xem qua tin tức của Trần Thuấn, không có phát hiện scandal nào của anh ta và các ngôi sao nữ nào khác. Việc này tin được không?"

Trần Thắng suy nghĩ một chút, gật đầu: "Đúng là chưa từng nghe qua. Tuy nhiên, cô cứ hỏi dò cậu ta xem thế nào."

Trương Hân Giai trầm tư, sau đó gật đầu: "Ok! Vậy cứ làm như thế."

Lục Tinh lập tức gọi điện thoại cho Trần Thuấn, điện thoại vừa chấm dứt.

Bên ngoài phòng làm việc Đỗ Tiểu Vi lớn tiếng: "Tin tức bị tung ra rồi!"

Lục Tinh và Trần Thăng vội vàng đi ra ngoài, xem ra đối phương mưu đồ đã lâu, không chỉ ảnh chụp từ tối qua mà còn có cả video quay lại. Trong đó còn có cả ảnh chụp đêm hôm Tiêu Nghệ nằm viện, Trần Thuấn cũng xuất hiện ở cửa bệnh viện. Có thêm ảnh chụp tháng trước, hai người trong bữa tiệc cùng nhau đứng nói cười vui vẻ.

Trong ảnh chụp và video mới nhất, hình ảnh của hai người cũng rất rõ ràng, cử chỉ thân mật, nhìn vào chắc chắn sẽ biết không phải quan hệ bạn bè bình thường.

"Weibo Trần Thuấn đăng tin rồi!"

"Tiêu Nghệ share lại bài viết của anh ta, phía trên có thêm một vài dòng tâm sự."

"Bên phía Giang Hoài quả nhiên đã ra tay rồi, có mấy tài khoản bắt đầu nói xấu Tiêu Nghệ, đám 'thủy quân' ra sức tẩy trắng cho Giang Hoài."

Trên QQ đưa tin bốn năm trước Tiêu Nghệ và Trần Thuấn đã từng hợp tác với nhau. Chỉ cần đọc qua là biết đã nhận được tiền, trong bài toàn là những ngôn từ bôi nhọ Tiêu Nghệ, những lời nói rất khó nghe. Nội dung chính là lên án việc Tiêu Nghệ chia tay chưa bao lâu liền đi tìm tình yêu mới, nói không chừng đã từng lén lút qua lại với Trần Thuấn. Giữa Tiêu Nghệ và Giang Hoài chưa chắc ai là người ngoại tình trước.

Trong thời gian ngắn, tin tức đã lan nhanh với tốc độ chóng mặt.

Chưa được bao lâu, trên weibo Trần Thuấn cũng đăng tin, là do anh ta tự chính tay mình viết. Lục Tinh đưa mắt đọc lướt, khóe môi không nhin được cong lên.

Nguyên văn bài viết của Trần Thuấn như sau:

Bốn năm trước, tôi và Tiêu Nghệ hợp tác lần đầu tiên. Khi ấy Tiêu Nghệ là nữ chính, Giang Hoài là nam thứ. Riêng tôi thì tôi rất ngưỡng thức tài nghệ của Tiêu Nghệ, đã từng biểu lộ sự yêu thích của mình với cô ấy, nhưng cô ấy từ chối tôi. Gần đây tôi mới biết Tiêu Nghệ không có bạn trai, trong lòng mừng thầm. Tôi nghĩ đã đến lúc có thể thổ lộ tình cảm của mình thêm một lần nữa. Lúc trước người cô ấy chọn không phải là tôi, bốn năm sau, tôi vẫn có thể ôm được mỹ nhân về nhà.

Tiêu Nghệ, anh nguyện bên em cả đời.

Tiêu Nghệ share lại bài viết này của Trần Thuấn, đồng thời còn viết thêm:

Tôi và bạn trai bên nhau ba năm ... vậy mà sau lưng tôi anh ta quen người con gái khác. Vậy tại sao sau khi chia tay được một tháng tôi lại không có quyền tìm người mới? Với mỗi cuộc tình tôi đều rất nghiêm túc, không quá lưu luyến với thời gian tươi đẹp đã qua. Con người phải luôn nhìn về phía trước.

Cám ơn anh, Trần Thuấn đã chữa đôi mắt mù này của em, đọc được câu cuối cùng của anh, em cảm thấy... trái tim của em đã bị nắm giữ ... [thẹn thùng][thẹn thùng][thẹn thùng]

Hiện tại tôi cảm giác rất hạnh phúc, hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho chúng tôi.

Fan của Trần Thuấn không nhiều, nhưng khá nhiều nghệ sĩ kết bạn với anh, tất cả mọi người dồn dập gửi lời chúc tốt lành.

Bình luận trên weibo của Trần Thuấn như ong vỡ tổ, cộng đồng mạng thi nhau tán dương anh là 'Bạn trai max ngẫu'. Còn các fan girl đua nhau ôm tim...

"Câu nói của đạo diễn Trần khiến tim em đập thành thịch, sao lại có thể cute như thế chứ?!!!"

"Đạo diễn Trần có tài hoa có khí chất, dáng người cũng tuyệt đẹp. Ánh mắt của Tiêu Nghệ quả không sai! Nào chèo thuyền ... Fans Giang Hoài ngưng ảo tưởng đi. Hừ, đi nói xấu chị nhà tôi, bây giờ thì tốt quá, tự vả có đau không?"

"Trời ơi ... 'Anh nguyện bên em cả đời', quá bá đạo. Quả thực khiến ai đó thật mất mặt, nào mau lôi thức ăn chó cho ra ăn thôi!!!"

"Ôi, con tim thiếu nữ của tôi sắp không chịu nổi nữa... Không được, tôi cũng đi kiếm một anh đạo diễn"

"Đạo diễn Trần, tôi chúc phúc cho hai người!"

Bên weibo của Tiêu Nghệ cũng náo nhiệt không kém. Hầu hết mọi người đều đứng về phía hai người họ, đương nhiên trong đó cũng có không ít phe Giang Hoài vào căn Tiêu Nghệ.

Lục Tinh quan sát một chút, bên QQ vẫn không ngừng giúp Giang Hoài tẩy trắng thanh danh, nhưng phía bên weibo cũng không kém, khả năng bên Giang Hoài càng lúc càng yếu thế hơn rồi.

Trần Thăng đứng thẳng người, cười cười: "Không ngờ sức ảnh hưởng của Trần Thuấn mạnh như vậy. Nhờ những nghệ sĩ có tiếng share bài viết của anh ta, cùng những lời chúc phúc, tôi nghĩ chắc chắn không có vấn đề gì đâu!"

Lục Tinh cũng đứng thẳng người, nhìn Trần Thăng nở nụ cười: "Nhờ có chú Thăng nhanh nhạy nên chúng ta đi trước một bước, nếu không thì hậu quả nghiêm trọng rồi."

Trần Thăng phẩy phẩy tay: "Không có gì, làm quản lí nhiều năm như vậy, cái mũi thính hơn người khác một chút mà thôi."

Mọi người cười vang, Đỗ Tiểu Vi lôi kéo Lục Tinh: "Lại có một trang blog nhỏ tiếp tục nói xấu Tiêu Nghệ, tuy có giảm nhiệt nhưng người này chắc chắn sẽ không dễ dàng dừng lại đâu."

Lục Tinh xoay người nhìn về phía màn hình máy tính, suy nghĩ một chút nói: "Em hãy nghĩ một đoạn thông báo nội dung đại khái nếu họ vẫn tiếp tục bịa đặt, công ty sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật, nhớ đăng tin dưới tài khoản công ty, để dọa họ!"

Đỗ Tiểu Vi đã hiểu, mở file word ra, gõ bàn phím cực kỳ nhanh, chỉ vài phút bản thảo đã được hoàn thành, Lục Tinh nhìn thoáng qua: "Được rồi!"

Đến chiều, vụ việc này vẫn chưa ngừng hot, nhờ bài đăng của công ty khiến những diễn đàn lớn nhỏ náo loạn xóa bài.

Đích thân Trần Thuấn gọi điện thoại cho Lục Tinh, nhất định lần này phải mời cô cùng mọi người trong văn phòng dùng một bữa, Lục Tinh gật đầu đồng ý: "Được, để tôi nói với bọn họ."

Cúp điện thoại, Lục Tinh chuyển lời lại với mọi người nói, mọi người nhao nhao hoan hô: "Đạo diễn Trần thật hào phóng!"

Gần đến giờ tan tầm, Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại cho Lục Tinh, thanh âm trầm thấp: "Cùng nhau ăn tối chứ?"

Lục Tinh cúi đầu nhỏ giọng: "Không được, tối nay em dùng bữa cùng đồng nghiệp rồi!" Cô giải thích ngắn gọn về sự việc phát sinh sáng nay, "Vì vậy, không thể cùng anh ăn cơm rồi, anh cũng phải ăn đi, đừng như tối hôm qua..."

Tối hôm qua anh không hề ăn bữa tối.

Phó Cảnh Sâm nở nụ cười: "Được rồi, mọi người ăn ở đâu?" "Ở Hoa viên Nam Thành."

"Ừm... tối anh tới đón em." "Vâng..."

Mười mấy người cùng đi Hoa viên Nam Thành, Trần Thuấn đặt một phòng riêng lớn, chính giữa có một tấm cánh cửa ngăn cách, bên trong là cái bàn nhỏ, trong ngoài đều bày rất nhiều bàn ghế.

Lục Tinh, Trần Thăng và Trương Hân Giai vào bàn nhỏ phía trong, những người khác ngồi ở bên ngoài, Tiêu Nghệ cũng từ studio tới, lần trước cô t cũng gặp biên kịch ở đây.

Phục vụ đưa menu, Trần Thuấn bước ra khỏi cửa, cười cười mời mọc: "Mọi người không nên khách khí, cứ tùy ý gọi món."

Khó lắm mới được mời ăn ở đây, mọi người cũng thoải mái, Đỗ Tiểu Vi chọn rất nhiều món ăn, đúng là không khách sáo thật.

Trong phòng nhỏ, Tiêu Nghệ cố ý chừa chỗ bên cạnh mình cho Lục Tinh, cô ta cười cười ngoắc cô vài cái, Lục Tinh mỉm cười đi qua.

Tiêu Nghệ nhỏ giọng nói cảm ơn với cô, Lục Tinh cười cười.

Trên bàn đã khai hai bình vang đỏ, mọi người nâng ly, ngữ điệu trêu chọc Trần Thuấn: "Chúc mừng đạo diễn Trần đã ôm được mỹ nhân về nhà."

Trần Thuấn cười cười nói: "Cảm ơn." Tiêu Nghệ ngồi bên cạnh mặc cỡ đồ bừa bãi.

Lục Tinh cũng uống không ít rượu, khuôn mặt cũng từ từ hồng lên.

Trước khi tàn tiệc, Phó Cảnh Sâm gửi nhắn tin hỏi cô đang ở đâu, Lục Tinh nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động trong chốc lát, chậm rãi trả lời tin nhắn cho anh, nói cho biết anh biết phòng nào.

Lục Tinh và mọi người cùng nhau đi ra khỏi cửa, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp hình ảnh một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, khí chất lỗi lạc, trên cánh tay khoác chiếc áo khoác ngoài màu xám.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Lục Tinh trở mắt đứng yên tại chỗ, vội cúi đầu giả bộ không biết anh.

"Đây không phải là... Phó Cảnh Sâm sao?" Có người nhỏ giọng thăm thì, không biết Phó Cảnh Sâm có nghe thấy hay không, nhưng Lục Tinh nghe rõ mồn một.

Lục Tinh không ngờ Phó Cảnh Sâm đến thẳng đây đợi cô, cô khẽ cau mày, ai ai cũng biết scandal giữa Phó Cảnh Sâm và Trình Phi, lỡ mọi người hiểu lầm thì làm sao bây giờ? Cô vội kiểm soát: "Mọi người đi về trước đi, tôi đi toilet đã, lát nữa tôi tự về sau!"

Đỗ Tiểu Vi đi đến bên cạnh khoác cánh tay của cô: "Đúng lúc em cũng muốn đi, chúng ta cùng đi."

Lục Tinh đau đầu, không thể cự tuyệt đành phải cùng Đỗ Tiểu Vi cùng đi toilet.

Vào trong toilet, Lục Tinh vội vàng gửi tin nhắn cho anh: "Anh ngồi ở trên xe chờ em đi."

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, anh có thể đoán được cô đang lo lắng chuyện gì, anh lên xe trước đợi cô.

Lục Tinh và Đỗ Tiểu Vi cùng ra ngoài đường lớn bắt taxi, đợi Đỗ Tiểu Vi lên xe, cô mới quay trở lại nhà hàng.

Vừa đi được vài bước, chiếc Land Rover vững vàng dừng ở bên cạnh cô.

Lục Tinh nhanh tay mở cửa xe ngồi vào, tựa lưng vào ghế, rồi thở hắt ra một hơi, nghiêng đầu trừng mắt với anh: "Anh làm gì thế, sao lại đến tận nơi

chờ em! Tất cả mọi người đều nghĩ đến anh là bạn trai của Trình Phi, người khác sẽ hiểu lầm đấy."

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm Lục Tinh: "Anh cũng ăn cơm ở đây."

Lục Tinh im lặng, cúi đầu xuống không nói chuyện nữa, trong lòng có hơi buồn bực, rõ ràng là bạn trai của cô, nhưng toàn bộ thế giới đều cho rằng anh là của người khác.

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ửng hồng của cô, giơ tay nâng cằm của cô, giọng điệu mang theo chút vui vẻ, mỉm cười: "Không vui rồi sao?"

Lục Tinh lắc đầu, chỉ hơi buồn bực mà thôi, cũng không hẳn là không vui. "Qua một thời gian nữa, anh sẽ tìm cơ hội làm sáng tỏ mối quan hệ với

Trình Phi!"

"Hả?" Lục Tinh kinh ngạc trợn trừng mắt.

Phó Cảnh Sâm lẩn người qua, khẽ hôn lên môi cô, đôi mắt đen láy nhìn cô đầy ẩn ý: "Anh nói, anh sẽ làm sáng tỏ quan hệ của anh với Trình

Phi."

Chương 23

Lục Tinh trợn tròn hai mắt, cúi đầu, người đàn ông này động một chút là hôn cô.

Cô không muốn truy hỏi đến cùng về scandal của anh và Trình Phi, mọi chuyện đại khái cô có thể đoán được. Hơn nữa anh đã nói sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện thì nhất định anh sẽ làm được. Cô tin anh.

Trên đôi môi Lục Tinh, Phó Cảnh Sâm nếm được hương rượu nhạt, ngón tay thon dài xoa xoa khuôn mặt ửng hồng của cô: "Uống rượu sao?"

Lục Tinh nhẹ gật đầu: "Không đến hai ly."

Tửu lượng của cô không cao, uống rượu một chút mặt sẽ đỏ lên, bây giờ ngồi trong xe, cô cảm giác hai má nóng bừng bừng, cô đẩy anh: "Lái xe đi, mau đưa em về nhà."

Phó Cảnh Sâm nhìn nhìn khuôn mặt đỏ hồng, anh cúi đầu kề sát vào mặt Lục Tinh, nở nụ cười xấu xa: "Anh muốn 'đưa' em về nhà."

Ngữ điệu cực kỳ ngả ngớn, Lục Tinh chưa từng được nghe cách nói chuyện này của anh bao giờ, mặt càng đỏ hơn, hai lỗ tai như muốn bốc khói, cả người ở trạng thái ngây ngất. Khi cố gắng trấn tĩnh lại, bắt gặp nụ cười của anh, cô thẹn quá hoá giận đẩy mạnh anh: "Ai muốn theo anh về chứ! Tiểu Cáp đang ở nhà đợi em kìa!"

Nói như vậy thành ra anh không bằng một con chó sao? Sắc mặt Phó Cảnh Sâm tối sầm, anh nắm nhẹ cằm cô, hôn lên đó một nụ hôn thật sâu, rồi mới lái xe đi.

Có lẽ do trời lạnh, về trễ một chút thôi thì tiểu khu đã không còn chỗ đậu xe, Phó Cảnh Sâm chạy xe quanh một vòng mới tìm được chỗ.

Trên đường về nhà, anh cau mày: "Chuyển đến căn hộ lần trước anh đưa em đi xem đi! Nơi này chỗ đỗ xe không tiện."

Lục Tinh cự tuyệt không chút đắn đo: "Không muốn. Nếu như em ở bên đó, vậy khi về trễ hoặc đi công tác không có ở thành phố B vậy Tiểu Cáp sẽ không có ai chăm sóc... Ở đây Hân Nhiên có thể chăm sóc cho nó."

Lại là Tiểu Cáp, lông mày Phó Cảnh Sâm khẽ nhúc nhích, giọng thản nhiên: "Đã như vậy, không bằng tặng nó cho người khác!"

Bước chân Lục Tinh khựng lại, bàn tay ở trong túi áo khoác ngoài của anh quơ quơ, ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt anh: "Rõ ràng là anh ghét bỏ Tiểu Cáp của em đúng không? Em biết rõ anh không thích chó, nhưng em thích. Khi còn bé nhà của anh mọi người không thích cún con, mèo con. Em rất thích nuôi, bây giờ vất vả lắm em mới có Tiểu Cáp..."

Phó Cảnh Sâm nghe ra cô không muốn, anh vò vò tóc cô: "Được rồi, em muốn nuôi thì cứ nuôi. Thế nhưng con chó càng lúc càng lớn, chỗ của em thì nhỏ, sớm muộn nó cũng phá sập nhà em."

Lục Tinh: "... Nó tên Tiểu Cáp."

Anh mong nhà cô bị sập sao? Nhắc đi nhắc lại! "Được, Tiểu Cáp." Phó Cảnh Sâm bất đắc dĩ lên tiếng.

"Thật ra Tiểu Cáp rất đáng yêu đấy, nó cũng không cắn người, nó còn sợ anh mà." Lục Tinh luôn miệng khen Tiểu Cáp rất ngoan, cô cảm thấy Phó Cảnh Sâm không hề thích chú chó nhỏ của cô, "Em biết rõ lúc nhỏ anh bị Tiểu Hắc cắn nên đến bây giờ vẫn còn ghét chó."

Hai người đi tới đầu bậc thang, Phó Cảnh Sâm từ chối cho ý kiến: "Cho dù không bị cắn, anh cũng không thích chó."

Lục Tinh ôm lấy cánh tay của anh nhảy lên cầu thang, chợt phát hiện rằng dù mình có đứng cao hơn anh một bậc thang thì cô vẫn thấp hơn anh cả gang tay. Cô mỉm cười, "Anh đừng ngại biện. Vì bị cắn nên mới ghét, ngay cả em cũng bị ghét lây đúng không?"

Tầm mắt Phó Cảnh Sâm nhìn khuôn mặt Lục Tinh, dò xét một chút, rồi cười nói: "Vậy ư? Từ đâu mà em nhìn ra được là anh ghét em chứ."

Lục Tinh cau mày nhớ lại: "Khi anh khâu vết thương ở bệnh viện, ánh mắt nhìn em rất đáng sợ, em cảm thấy dường như anh muốn xông vào đánh em ngay lập tức."

Phó Cảnh Sâm dở khóc dở cười, bây giờ anh mới nhớ ra. Khi năm tuổi, mỗi lần cô trông thấy anh liền chạy trốn chết, khiến cho anh không hiểu đâu vào đâu. Rõ ràng lúc trước lúc nào cũng kè kè bên anh, bắt chước Cảnh Tâm gọi anh là 'Anh trai, anh trai', vậy mà lại tránh anh như rắn rết. Có một lần anh chặn cô lại hỏi cho rõ.

Cô sợ hãi trả lời: "Em sợ anh đánh em..."

Sau đó sao? Cô dường như rất sợ anh, không gọi anh là anh trai nữa, ánh mắt nhìn anh luôn mang theo một tia sợ hãi, nhưng xoay người chơi với Cảnh Tâm thì trở về trạng thái vô tư, hồn nhiên. Khi cô vào ở nhà họ Phó, lại ỷ lại vào anh, có lẽ là do anh đã giúp cô một lần, nên từ đó cô vô thức dựa vào anh, lần nào gặp chuyện người đầu tiên cô nghĩ đến là anh.

Những năm tháng ấy, cô vẫn còn nhỏ, cũng sẽ gặp rắc rối, khuôn mặt đáng thương của cô tìm đến anh, Phó Cảnh Sâm giúp cô trong thầm lặng. Cô và Cảnh Tâm không giống nhau, Cảnh Tâm được cả nhà yêu thương, bớt đi anh cũng không thiếu.

Còn thế giới của Lục Tinh tựa như chỉ có mình anh.

Anh chiếm toàn bộ thời thơ ấu của Lục Tinh, toàn bộ thời thanh xuân của cô; cũng như cô cũng chiếm lấy toàn bộ thế giới của anh.

Trong khoảng thời gian ấy, Lục Tinh tồn tại như một ký ức mềm mại dịu êm nhất trong đáy lòng của Phó Cảnh Sâm.

Anh không bao giờ phủ nhận, khi ấy anh rất thích việc Lục Tinh ỷ lại anh, anh thích cô nhẹ nhàng hỏi anh 'Có được không?', thích dáng vẻ đáng thương của cô khi cầu xin anh giúp đỡ, tựa như một con vật cưng nhỏ.

Nhớ quãng thời gian khi Lục Tinh còn nhỏ, nụ cười của Phó Cảnh Sâm bất chợt trở nên dịu dàng hơn nhiều. Đến tận bây giờ anh vẫn còn nhớ mỗi lần chặn cô lại, gương mặt nhỏ nhắn lại hiện lên nét kính sợ, lúc ấy anh rất muốn néo vào hai má núng nính kia của cô; nhưng cô chạy mất, anh không thành công. Về sau cô có hơi sợ anh, anh cũng không chủ động đến gần cô.

Anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Lục Tinh, bỗng nhiên đưa tay néo nhẹ một cái. Lục Tinh đau, trừng mắt nhìn anh: "Anh làm gì vậy?!!"

Phó Cảnh Sâm cúi đầu tì lên trán cô, thanh âm nỉ non: "Lục Tinh, anh..." "Khụ khụ khụ..." Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tràng ho khan, Lục

Tinh vội vàng đẩy anh ra, xoay người nhìn về phía sau, sắc mặt bỗng chốc ửng

đỏ: "Hân Nhiên, cậu ở trên tầng sao ..."

Lục Tinh ngượng ngùng, sao cô lại dây dưa với anh ở trên bậc thang, tại sao lại nhắc đến chuyện ngày xưa. Lần trước bị anh đè trên cánh cửa hôn môi bị Diệp Hân Nhiên bắt gặp, hiện tại nhớ lại cảm giác cực kỳ thẹn

thùng, tới giờ còn cảm thấy xấu hổ không thôi, Phó Cảnh Sâm chắc chắn sẽ gây chuyện với Diệp Hân Nhiên.

Diệp Hân Nhiên chậm rãi đi đến bên cạnh Lục Tinh, giọng tự nhiên: "Đúng vậy! Không phải cậu nói tớ tới cho Tiểu Cáp ăn sao? Tớ ở trên nhà xem hết hai tập phim bộ trên tivi, thấy cậu vẫn chưa về, đang tính về nhà. Ai ngờ cậu lại trốn ở dưới này."

Phó Cảnh Sâm bình tĩnh, Lục Tinh quay đầu lại nhìn Phó Cảnh Sâm, nhỏ giọng: "Anh về trước đi."

Phó Cảnh Sâm nhìn nhìn cô, liếc qua thấy được sự khó chịu của Diệp Hân Nhiên với anh, anh khẽ gật đầu: "Được rồi, bên ngoài rất lạnh, em mau lên nhà đi."

Lục Tinh gật đầu đáp ứng: "Vâng!"

Phó Cảnh Sâm quay người đi rồi, Diệp Hân Nhiên kéo Lục Tinh lên tầng. Sau khi vào trong nhà, cô chống nạnh nhìn Lục Tinh: "Cậu và Phó Cảnh Sâm bây giờ tốt hơn nhiều rồi nhỉ???"

Lục Tinh ngồi chồm hồm, vuốt vuốt lông trên lưng của Tiểu Cáp, mím môi: "Ừm, tớ và anh ấy đang quen nhau."

Diệp Hân Nhiên buông tay, ngã người lên sofa, nhìn trần nhà: "Được rồi, đột nhiên tớ thấy hoài nghi không biết cậu về nước là vì tớ hay vẫn là vì anh ta đây. Nói là tham gia hôn lễ của tớ, mà hôn lễ của tớ còn chưa tới, vậy mà cậu với anh ta"

Lục Tinh khựng lại, á khẩu.

Diệp Hân Nhiên lờm Lục Tinh, bộ dạng như đã nhìn thấu cô bạn thân của mình, ánh mắt sắc bén: "Không phải tớ đã đoán đúng rồi chứ?"

Lục Tinh ngẩng đầu, mở to mắt nhìn cô ấy, túm túm: "Cậu nói thử xem?" Diệp Hân Nhiên ném chiếc gối tựa lưng về phía Lục Tinh, cô né không kịp,

bị bay thẳng vào mặt, vuốt mặt, giọng Lục Tinh buồn bực: "Cậu còn không

mau trở về, chắc bây giờ Quan Nghị đang gọi cậu đó."

Diệp Hân Nhiên đứng lên, nở nụ cười xấu xa: "Không phải Phó Cảnh Sâm vẫn đợi dưới tầng chứ? Chờ tớ vừa đi anh ta sẽ phóng thẳng lên!"

Nghĩ vớ vẩn gì vậy? Đâu thể nào! Lục Tinh đỏ mặt, liếc cô ta một cái: "Anh ấy đã đi rồi, được chưa!"

Diệp Hân Nhiên lại cầm cái gối đập đập trên Lục Tinh vài lần mới tà tà đi ra cửa, khi thay giày, đột nhiên nhớ ra gì đó, 'A' một tiếng, ra vẻ bí hiểm.

Lục Tinh hỏi lại ngay lập tức: "Sao vậy?"

Diệp Hân Nhiên nhú mày: "Không có việc gì, tớ đi đây!"

Tiếng cửa rầm rập đóng lại, Lục Tinh nghiêng đầu, có hơi khó hiểu, nhưng cô vẫn ngồi trên nền nhà trên Tiểu Cáp, nhỏ giọng: "Tiểu Cáp, Phó Cảnh Sâm không thích em rồi, làm sao bây giờ?"

Tiểu Cáp gâu một tiếng, liếm liếm lòng bàn tay của cô, Lục Tinh khuyên chân thành: "Lần sau không được lè lưỡi liếm anh ấy thế này, anh ấy sẽ đánh em!"

Tiểu Cáp lại gâu thêm một tiếng, Lục Tinh cười cười, chụp cho nó một tấm, đăng lên weibo: Tiểu Cáp lớn hơn rồi đúng không?

Đang lướt tin weibo, đột nhiên điện thoại rung lên.

Tâm Bảo: Tinh Tinh! Em diễn xong rồi, tối mai về chúng ta cùng nhau đi mua sắm. Lần trước vẫn chưa được đi được. Em còn muốn qua nhà chị thăm Tiểu Cáp.

Lục Tinh cười cười, Cảnh Tâm rất thích chó. Khi còn bé hai người thường chơi trò đóng kịch làm cha mẹ, Tiểu Hắc bị biến thành con. Cô trả lời lại 'Được!'

Hai ngày nay, Phó Cảnh Sâm có tiệc xã giao, không có thời gian tới tìm Lục Tinh, cô cũng đang khá bận rộn. Tiêu Nghệ đã xong bộ phim của mình, đang đến phần làm hậu kỳ, chế tác và tuyên truyền.

Gần đây Tiêu Nghệ có nhiều quảng cáo, thêm vào đó chuyện công khai tình cảm với Trần Thuấn khiến cô ta càng thêm nổi tiếng, độ hot không giảm mà còn tăng không ngừng. Có rất nhiều người vì câu nói tình cảm của Trần Thuấn mà trở thành fan của hai người.

Lục Tinh muốn thừa cơ hội này lăng xê hai người họ, nhưng Trần Thuấn bình thường rất ít xuất hiện, duy nhất một lần, đó chính là thời điểm tuyên bố chuyện tình cảm kia thôi.

Cô đề nghị với Tiêu Nghệ, trên weibo của cô ta và Trần Thuấn sẽ liên tục tương tác, liên tục thả thính, có nhiều màn tình cảm mùi mẫn càng tốt, Tiêu Nghệ cười đồng ý: "Được, tôi sẽ thử xem, không biết đạo diễn Trần có thể phối hợp hay không đây."

Lục Tinh nhìn lịch trình mới nhất của Tiêu Nghệ, cũng không ngần ngại lên hỏi: "Thứ hai đi thành phố H à?"

Tiêu Nghệ gật đầu: "Đúng, cả tổ cùng đi."

Lục Tinh cau mày ngẫm nghĩ: "Bộ phim điện ảnh của Trình Phi cũng vừa quay xong, tuần sau cũng đến thành phố H tuyên truyền."

Không biết có chạm mặt nhau không.

Tiêu Nghệ trầm mặc một lúc, nhìn Lục Tinh, giọng có hơi do dự: "Lục Tinh, có việc này tôi có hơi tò mò."

"Hả? Chuyện gì." Lục Tinh vẫn cúi đầu, loay hoay.

"Hai hôm trước, khi chúng ta cùng nhau ăn uống ở Hoa Viên Nam Thành, Phó Cảnh Sâm ở cửa chờ cô sao?"

Lục Tinh kinh ngạc ngẩng đầu, không thừa nhận cũng không phủ nhận, Tiêu Nghệ mím môi cười cười: "Tôi và Trần Thuấn vẫn còn ở bãi đỗ xe. Phó Cảnh Sâm và anh ấy cũng có quen biết, chúng tôi chào hỏi nhau. Lát sau thấy Phó Cảnh Sâm lên chiếc Land Rover, nhưng không đi. Trần Thuấn nói chuyện điện thoại hơn mười phút, khi chúng tôi lái đi, trông thấy cô lên chiếc xe ấy."

Hôm đó Lục Tinh cố tình ở trong toilet lâu một chút, không ngờ Tiêu Nghệ và Trần Thuấn còn chưa đi. Thời Vực giới thiệu cô với đạo diễn Trần, khi đó

Phó Cảnh Sâm cũng ở đó. Thời Vực dường như rất thân với đạo diễn Trần, ắt hẳn cũng sẽ quen biết Phó Cảnh Sâm.

Bây giờ Trần Thuấn và Tiêu Nghệ yêu nhau, cô lại cùng Phó Cảnh Sâm... Rõ ràng không lừa được cô ấy.

Lục Tinh cười cười, trực tiếp thừa nhận: "Anh ấy đang đợi tôi."

Tiêu Nghệ nhú mày, trên mặt viết 'Quả là như thế'. Cô ta nhìn Lục Tinh, lên tiếng hỏi: "Cô vừa về nước chưa lâu, không phải là mới quen anh ấy chứ?"

Lục Tinh mấp má môi, đáy mắt chan chứa ý cười, thanh âm mềm mại: "Tôi và anh ấy à... Năm tôi lên năm đã biết anh ấy rồi."

Tiêu Nghệ kinh ngạc, nhưng lập tức nở nụ cười: "Thì ra là như vậy. Thật ra tôi cũng đọc qua nhiều tin giữa anh ấy và Trình Phi. Trong ngành này lẫn lộn nhiều năm, tôi có thể nhìn ra được chỉ có mình Trình Phi đơn phương mà thôi. Trình Phi ra mắt sau tôi hai năm nhưng danh tiếng không hề kém cạnh. Tôi và Trần Thuấn dùng riêng với nhau một bữa cơm mà còn bị chụp trộm, thì làm sao cô ta có thể may mắn thoát khỏi. Thế nhưng đám chó săn chưa bao giờ bắt gặp cảnh họ thân mật."

Tiêu Nghệ phân tích rất đúng, Lục Tinh mím môi cười cười. Vẫn chưa hết đâu, cô nhắm tính chắc vài ba hôm nữa lại đẩy lên tin đồn của Trình Phi và Phó Cảnh Sâm nữa cho coi, dù sao Trình Phi đang muốn PR bộ phim điện ảnh mới.

Thấy Lục Tinh không hề áy náy, Tiêu Nghệ chống cằm trầm tư: "Có lẽ mấy ngày nữa, Trình Phi sẽ tiếp tục mượn Phó Cảnh Sâm để PR."

Chương 24

Editor: Thanh Trúc Beta: Queenie_SK

Lục Tinh từ chối cho ý kiến, chỉ vào lịch trình của cô ta: "Ở thành phố H có một tạp chí muốn chụp hình nhưng là hình của hai người, tôi chọn thêm Bàn Duyệt, đối phương cũng đã đồng ý, đến lúc đó tôi cũng đi với hai người. Thời gian chụp hình được sắp xếp ngay sau buổi thu hình, chỉ còn thời gian hai ngày. Sau khi kết thúc buổi chụp hình, cô lập tức bay về tụ tập cùng đoàn làm phim, sau đó lịch trình khá dày, trong khoảng hai tháng tới cô sẽ không có thời gian rảnh đâu."

Tiêu Nghệ đã gặp Bàn Duyệt mấy lần, cũng khá có ấn tượng với người này, cô ta gật đầu: "Tôi biết rồi, yên tâm đi, chuyện bay tới bay lui tôi quen rồi!"

Bây giờ đã là tháng mười hai, chẳng bao lâu sẽ đến Giáng Sinh, có không ít tạp chí đã chuẩn bị cho số báo đặc biệt, sau đó một tuần là Tết Nguyên Đán, tất cả các nghệ sĩ lại rục rịch tham dự các buổi đón giao thừa, truyền hình trực. Tiêu Nghệ có hai lịch trình vào đêm giao thừa, một là đêm tuyên truyền, thứ hai là truyền hình trực tiếp; tuy nhiên vẫn phải luyện tập từ trước. Lục Tinh nhìn lịch trình còn cảm thấy mệt mỏi thay Tiêu Nghệ.

Cô nhú mày: "Qua Tết Nguyên Đán, tôi sẽ sắp xếp chút thời gian để cô nghỉ ngơi."

Tiêu Nghệ chút cảm động, khẽ nở nụ cười: "Được, từ khi tôi debut đã kí hợp đồng với hai công ty, đối qua ba người quản lý, người nào cũng đều tận lực kiếm cho tôi càng nhiều lịch trình càng tốt, chỉ có cô là người đầu tiên chủ động nói tôi phải nghỉ ngơi."

Lục Tinh cũng cười cười, nhìn đồng hồ giục: "Chiều còn phải quay một quảng cáo nữa, Tiểu Lâm đã chờ sẵn bên ngoài, cô mau đi đi."

Tiêu Nghệ nhẹ gật đầu, đi ra.

Vừa lúc đó, điện thoại của Cảnh Tâm gọi đến, Lục Tinh nhắc máy: "Chị đây, Tâm Tâm."

Giọng Cảnh Tâm xem chừng khá vui vẻ, như chim non ríu rít: "Tinh Tinh, đêm nay chị có rảnh không? Chúng ta cùng nhau ăn cơm, sau đó đi dạo phố nhé."

"Được thôi!" Lục Tinh đồng ý, cô ngẫm nghĩ một chút, "Nhưng mà em chắc là không có fan vây kín chứ?"

"Ái chà, không đâu, chị yên tâm đi." Cảnh Tâm vỗ ngực tự tin.

Hai người hẹn kỹ thời gian và địa điểm, trước khi đi Lục Tinh đến công ty đưa kịch bản.

Chạng vạng tối, từ công ty ra Lục Tinh đi thẳng đến nhà hàng đã hẹn với Cảnh Tâm, vừa đẩy cửa vào đã trông thấy Cảnh Tâm ngồi đợi ở bên trong rồi.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nở nụ cười sáng lạn: "Tinh Tinh, mau qua đây, chị muốn ăn gì?"

Lục Tinh cười cười ngồi vào chỗ trống kế bên, Cảnh Tâm đã chọn khá nhiều món: "Vậy đủ rồi, hai người chúng ta ăn không hết nhiều như vậy đâu."

"Được rồi, không đủ sẽ kêu thêm." Cảnh Tâm khép lại menu đưa cho nhân viên phục vụ.

"Lát nữa không thể đi dạo phố rồi, mẹ em kêu về nhà." Cảnh Tâm thờ dãi, nhìn về phía Lục Tinh, "Xin lỗi chị!"

Nhắc tới Cảnh Lam Chi, Lục Tinh ngây ra một lúc, từ lần đó đến giờ dì Cảnh cũng không gọi điện cho cô lần nào nữa, cũng không tìm cô. Cô thấy có phần không giống tính cách của bà ta, phải chăng là vì Phó Cảnh Sâm, cô có

hơi tò mò không biết anh đã nói chuyện với cha mẹ mình thế nào.

Cảnh Tâm tính tình thiện lương, bây giờ nhìn vẻ mặt buồn bã của cô ấy, Lục Tinh liền mở miệng an ủi: "Không sao, chúng ta hẹn lại lần sau cũng được mà."

Khóe miệng Cảnh Tâm cong lên: "Chị về đây được hai tháng mà chúng ta gặp nhau được ba lần. Tại sao chỉ muốn cùng nhau đi dạo phố mà cũng khó thế chứ!"

Lục Tinh cười cười: "Rõ ràng là vì trước đó em phải quay phim mà!" "Được rồi." Cảnh Tâm hai tay ôm má, nghiêng đầu nhìn cô, cười tủm tỉm,

"Tình Tình, chị và anh trai em đang quen nhau phải không?"

Ba người bọn họ từ nhỏ đã ở chung một mái nhà, Cảnh Tâm đơn thuần, lại nhỏ tuổi hơn cô. Khi cô yêu thầm Phó Cảnh Sâm, Cảnh Tâm cũng không phát hiện, cho đến khi cô đi khỏi, Cảnh Tâm cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Bây giờ lại hỏi cô như vậy, nhất định là biết hết rồi. Lục Tinh ngây ra một lúc, khẽ gật đầu: "Ừm!"

Cảnh Tâm đưa một tay khoác lên vai Lục Tinh, cười nham hiểm: "Anh trai em tốc độ thật. Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng thôi, anh ấy nói năm sau muốn kết hôn, muốn chậm cũng không được!"

Lục Tinh đang uống trà, nghe thấy thế liền ho sặc sụa: "Khụ khụ... Khụ ... Kết, kết hôn?"

Cảnh Tâm vỗ vỗ vai giúp Lục Tinh thuận khí, "Ừ, anh ấy ba mươi rồi, nghĩ đến chuyện thành gia lập thất cũng bình thường thôi."

"Khụ khụ..." Lục Tinh không ngờ Phó Cảnh Sâm lại tuyên bố muốn sang năm kết hôn, cô che ngực cau mày, nhìn qua có chút khó chịu, đôi mắt ửng đỏ

nhìn Cảnh Tâm, có phần mờ mịt, "Anh ấy muốn... Kết hôn với...với ai?"

"Chị đó!" Cảnh Tâm liếc mắt nhìn Lục Tinh, "Chứ nếu không thì còn ai?!!!"

Lục Tinh nghiêng đầu, chậm rãi thả tay xuống, cắn cắn môi, cúi đầu, nhẹ thở hắt ra một hơi, có chút lo lắng. Năm mươi bảy tuổi đã có ý nghĩ muốn được gả cho Phó Cảnh Sâm. Hiện tại bọn họ đã ở bên nhau, nhưng cô lại không biết hai người có thể ở bên nhau được bao lâu, cô một mình ở

nước ngoài hơn bảy năm là khoảng thời gian dài đằng đặc, cả đời cô cũng không nghĩ đến, cùng anh ở cùng một chỗ cảm giác tựa như một giấc mơ,

Cảnh Tâm thấy Lục Tinh im lặng, trong lòng lo lắng: "Tinh Tinh, chị không muốn gả cho anh trai em sao?"

"Không có!" Lục Tinh ngẩng đầu cười cười, làm sao lại không muốn chứ, chẳng qua chỉ cảm thấy bất ngờ quá thôi.

"Vậy em yên tâm rồi, nếu không thì anh trai em quá đáng thương." Cảnh Tâm nhẹ nhàng thở ra, năm sắp xuống bàn có chút tự trách mà nói, "Trước kia em quá ngu ngốc, không phát hiện ra được chị thích anh trai em, cũng không biết anh trai em thích chị. Nghĩ chị đi luôn không về, lúc ấy em rất giận chị, giận lây sang cả anh ấy!"

Cô giữ chặt tay Lục Tinh, trầm giọng: "Mấy năm vừa qua, anh ấy rất vất vả, chị đi rồi ngày hôm sau anh ấy cũng dọn ra ngoài ở luôn. Năm đó gần như nửa năm trời anh ấy không về thăm nhà lấy một lần, mỗi lần em muốn gặp anh ấy đều phải chạy đến công ty tìm, anh ấy thực sự là làm việc đến phát điên. Sau khi chị trở về em mới cẩn thận suy nghĩ lại chuyện trước kia, rất nhiều chuyện em đã thấu hiểu rõ ràng rồi!"

Lục Tinh lặng yên, Cảnh Tâm cười an ủi: "Những chuyện khác chị đừng lo lắng, hiện tại anh ấy rất giỏi, trong công ty, ngay cả cha em cũng phải sợ anh ấy."

"Vậy sao?" Lục Tinh giật giật khóe miệng.

"Đúng vậy đó, trợ lý Lý nói nhỏ cho em nghe đấy." Trợ lý Lý là trợ thủ của Phó Cảnh Minh, đã theo ông nhiều năm.

Cảnh Tâm nhắc lại rất nhiều chuyện ngày xưa, hồi ức ủa về, trong đầu cô ấy lúc này toàn là quãng thời gian đã qua ấy.

Tắm rửa xong đi ra, điện thoại vang lên, Lục Tinh nhìn màn hình điện thoại, thì ra là Phó Cảnh Sâm gọi tới, cô vội vàng nhấc máy.

Giọng Phó Cảnh Sâm khá vội vã: "Sắp ngủ chưa?"

Lục Tinh chui vào trong chăn, nhỏ giọng hỏi: "Đúng vậy, đã lên giường rồi, anh chưa về nhà sao?"

"Anh đang trên đường." Thanh âm của anh trầm thấp nặng nề, "Ngày mai anh phải đi công tác, khoảng một tuần lễ."

"À..." Lục Tinh hỏi, "Anh đi đâu?"

"Thành phố H." Phó Cảnh Sâm cười cười, như là hỏi thăm cô, "Bây giờ anh đang qua chỗ em."

Lục Tinh trầm mặc một lát, giờ này anh đến đây chắc chắn sẽ không về ngay. Cô hơi do dự, không biết nên nói tiếp thế nào, anh cũng không thúc giục cô, hai bên giữ im lặng một lúc, sự im lặng ngán ngùi này cũng khiến hai má Lục bất giác nóng bừng.

Một lúc lâu sau cô mới nhỏ giọng: "Ngày mai em cũng đến thành phố H."

Dường như Phó Cảnh Sâm cười thầm một tiếng, giọng hơi khàn: "Được rồi, vậy chúng ta sẽ gặp nhau ở thành phố H."

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm người cùng nhau đến sân bay.

Lên khoang hạng nhất được một lúc, lại một nhóm người khác bước lên.

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn đúng lúc chạm vào ánh mắt của Trình Phi, cô ta sửng sốt một chút, giật giật môi, Trình Phi nhìn cô, lại nhìn Tiêu Nghệ, ánh mắt dừng trên người Lục Tinh, cười nhạt: "Thật là trùng hợp."

Trùng hợp thật! Cô biết Trình Phi cũng đi thành phố H, lại không ngờ tới sẽ bay cùng chuyến, cô mỉm cười: "Đúng vậy!"

Trình Phi cười cười, không nói thêm gì, ngồi cách cô hai hàng ghế.

Tiêu Nghệ nghiêng đầu nhìn Lục Tinh, thầm thì: "Không ngờ thật sự quá trùng hợp!"

Lục Tinh cười cười: "Không có gì, rất bình thường thôi!"

Bành Duyệt ngồi bên cạnh lại rất tò mò, tin tức đều đưa tin Trình Phi và Tiêu Nghệ khá bất hòa, vừa rồi cô ấy trông thấy Tiêu Nghệ cũng không chào hỏi Trình Phi, cô ấy nén không được tò mò: "Chị Lục Tinh, chị quen Trình Phi sao?"

Lục Tinh nhìn ra bên ngoài, gật đầu đáp: "Ừ!"

Bành Duyệt mấp máy môi, nhưng không dám hỏi nhiều nữa.

Hơn hai giờ bay, đến thành phố H, Tiêu Nghệ và trợ lý đi thẳng đến đoàn làm phim, Lục Tinh và Bành Duyệt về khách sạn trước.

Đến sảnh, Lục Tinh lại chạm mặt Trình Phi, đi cùng cô ta là hai trợ lý, một người trong số đó Lục Tinh đã từng gặp qua ở bệnh viện.

Trình Phi đứng ở phía sau, vành mũ kéo thấp, chắc có lẽ không muốn người khác nhận ra. Trợ lý tiến lên làm thủ tục nhận phòng. Lục Tinh và Bành Duyệt cũng đứng đợi check in.

Nhân viên tiếp tân kính cẩn giao chìa khóa ra: "Đây là thẻ phòng của cô Trình, vẫn là căn phòng cũ."

Trình Phi đi được hai bước, ngang qua Lục Tinh, thì dừng lại, nhỏ giọng: "Đây là khách sạn của nhà họ Phó, cô không biết sao?"

Lục Tinh cười cười: "Biết chứ! Chẳng qua đây là lần đầu tiên vào ở thôi, có vấn đề gì sao?"

Trình Phi lắc đầu, khẩu trang che mặt nên nhìn không ra biểu cảm cô ta lúc này: "Không có gì, cô ở nước ngoài nhiều năm như vậy, xuất ngoại từ khi còn nhỏ, tôi nghĩ cô không biết hết sản nghiệp nhà họ Phó."

"Trên mạng có tư liệu." Thanh âm Lục Tinh rất lạnh nhạt, "Tìm một lúc là ra."

Trình Phi còn muốn nói gì đó, nhưng khước mắt nhìn ra được gì đó, cô ta nghiêng đầu, nhìn người đàn ông đang từ cửa chính bước vào.

Lục Tinh nhận ra được sự khác thường, cũng quay đầu lại, là Phó Cảnh Sâm, ánh mắt hướng về phía cô.

"Cảnh Sâm." Trình Phi dịu dàng lên tiếng, chạy tới trước mặt Phó Cảnh Sâm.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô ta, gật đầu, sau đó ánh mắt lại tiếp tục nhìn Lục Tinh, yên lặng nhìn cô vài giây, đáy mắt đong đầy ý cười, lấy thẻ phòng đặt vào tay cô, thấp giọng: "Đây là phòng của anh, ở phòng anh."

Chương 25

Editor: Thanh Trúc Beta: Queenie_SK

Anh tới thành phố H trước cô bốn ngày, cộng thêm ba ngày trước đó cả hai đều bận rộn, cộng lại thì đã cả tuần hai người không gặp nhau.

Lục Tinh không ngờ khi hai người vừa gặp mặt, anh liền nói thẳng thừng như vậy, quá bá đạo! Anh lên tiếng mà không để ý đến ai xung quanh, gương mặt không hề biến sắc. Da mặt của cô bình thường đã mỏng, khuôn mặt trắng nõn chẳng mấy chốc đỏ ửng đến tận mang tai.

Cô cúi đầu xuống, cảm giác rõ ràng người đối diện đang nhìn chăm chăm, cô siết chặt thẻ phòng, nhắm mắt gật đầu, nhỏ giọng lên tiếng: "Vâng!"

Cho dù ngại ngùng hay thế nào đi chăng nữa cô không được phép từ chối Phó Cảnh Sâm trước mặt Trình Phi, càng không biểu hiện rằng mình dưới cô ta.

Phó Cảnh Sâm xoa đầu khen ngợi Lục Tinh, rồi tự nhiên nói tiếp: "Anh phải lên công ty rồi, buổi tối còn bữa tiệc xã giao, chắc khuya mới về. Em phải nhớ ăn tối đúng giờ!"

Lục Tinh cúi đầu, giọng vẫn lí nhí: "Vâng!"

Ánh mắt liếc nhìn thoáng qua Trình Phi, cô ta đã đi từ lúc nào. Cũng đúng, Phó Cảnh Sâm thân mật với cô như vậy, nếu cô ta còn ở bên cạnh thì rất xấu hổ. Nếu bị người khác nhận ra hoặc bị chụp lại thì rất khó giải thích rõ ràng.

Nhìn bộ dạng nghe lời của Lục Tinh, tâm trạng Phó Cảnh Sâm tốt hơn rất nhiều, anh cười cười: "Anh đi đây."

Lục Tinh: "Vâng!"

Đi nhanh đi, mọi người đang nhìn em đây này!

Phó Cảnh Sâm đi rồi, Lục Tinh nhìn theo bóng lưng cao lớn ở phía đằng xa chợt thở phào nhẹ nhõm. Gương mặt vẫn còn nóng bừng bừng. Cô nhìn một lượt sảnh khách sạn, quả nhiên có không ít người len lén đánh giá cô. Cô rơi vào thế khó, còn anh thì tốt quá rồi, người đi mất chỉ còn mình cô đứng đây cảm thấy xấu hổ mà thôi.

Bành Duyệt đứng ở bên cạnh đã trông thấy tất cả. Ngay lúc này chỉ dùng hai từ 'kích động' để hình dung tâm trạng cô lúc này, trong lòng cô có

hàng ngàn thắc mắc, trợ lý Trình Phi đã làm xong thủ tục, đứng một bên xem xét tình hình.

Lục Tinh nhìn Bàn Duyệt, cô ấy đã nhận phòng, giơ thẻ lên cười cười: "Em xong rồi đây, chúng ta lên tầng thôi!"

Lục Tinh do dự một chút, sau đó bỏ qua ý định đặt một phòng khác cho mình, cô nhẹ gật đầu: "Được, lên tầng nghỉ ngơi, đợi lát nữa sẽ đi qua."

Phó Cảnh Sâm mới vừa lên xe, lập tức nhận được điện thoại của Trình Phi.

Đúng như trong dự liệu của anh, anh lạnh nhạt trả lời: "Có việc?"

Trình Phi im lặng một chút, cố gắng đè nén cơn tức giận, ngữ điệu bình tĩnh: "Cảnh Sâm! Anh làm như vậy có hơi quá đáng không? Trước mặt nhiều người anh nói Lục Tinh ở phòng của anh, mọi người đều nghĩ rằng anh là bạn trai của em, hành động của anh như thế là cố tình khiến em mất mặt sao?"

Phó Cảnh Sâm mỉm cười: "Quan hệ của tôi và cô như thế nào, cô là người rõ ràng nhất. Lục Tinh là bạn gái của tôi, tôi nói chuyện với cô ấy thế nào, và làm gì là việc của tôi, không liên quan gì đến cô!"

Anh biết rõ lịch trình của Lục Tinh, vừa lúc xuống tầng liền trông thấy cô đang ở quầy tiếp tân. Vốn dĩ chỉ muốn gọi điện thoại cho cô, ai ngờ bắt gặp cảnh cô và Trình Phi đứng cùng một chỗ. Vóc dáng cô nhỏ bé, hoàn toàn mang đến cho anh cảm giác cô bị lép vế hơn Trình Phi.

Dĩ nhiên anh cố ý đưa chìa khóa để cô ở phòng của anh. Tuy nhiên, thật sự trong lòng anh cũng muốn ở bên cô, đã mấy ngày không gặp, ai nấy đều bận rộn với công việc của mình, mà xem ra lịch trình của cô còn kín hơn anh. Ngoại trừ buổi tối có thể ở cùng nhau, còn lại hầu như ai làm việc người đó.

Mấy câu của Phó Cảnh Sâm khiến Trình Phi cứng họng, cô ta tức giận: "Lúc trước những lời đồn thổi giữa hai chúng ta anh chưa từng phủ nhận. Bây giờ Lục Tinh vừa về đến đã thay đổi tất cả. Anh nói xem em sẽ phải trả lời truyền thông và fan của mình thế nào? Hôm trước dì Cảnh còn hỏi em chuyện gì xảy ra ..."

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, lạnh giọng cắt ngang lời cô ta: "Những scandal kia vì sao lại xuất hiện, tại sao càng đồn càng lớn chuyện, tôi nghĩ cô là người biết rõ nhất. Tôi không phải người trong ngành, cũng không có ý định nói rõ chuyện tình cảm của mình với cánh báo chí. Nếu như cô không thể làm sáng tỏ, tôi sẽ không ngại lên tiếng giúp cô!"

Trình Phi cắn răng, im lặng một lúc sau mới lên tiếng: "Phó Cảnh Sâm!"

Anh thật vô tình!"

Phó Cảnh Sâm không trả lời mà trực tiếp ngắt điện thoại.

Trình Phi nhận cuộc điện thoại cảm thấy rất buồn bực, Phó Cảnh Sâm không hề có người bạn gái nào, anh cũng chưa bao giờ quan tâm đến những scandal kia, cũng không có ý định làm rõ mọi chuyện. Phó Cảnh Minh và Cảnh Lam Chi đều vì hai người bọn họ mà để mặc kệ cho tin đồn lan truyền. Cô ta ngây thơ cho rằng scandal một thời gian dài cũng sẽ thành sự thật, cô ta và Phó Cảnh Sâm nhất định sẽ được bên nhau.

Từ nhỏ cô ta đã nhận ra sự khác thường trong mối quan hệ của Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh. Nhưng cô ta không hề ngờ được Lục Tinh đã bỏ đi nhiều năm như vậy mà sắp tới họ sẽ bên nhau, tựa như họ được định là một đôi, chưa từng bao giờ rời xa.

Bây giờ cô ta mới hiểu, không phải anh không để ý những scandal đó, mà là vì Lục Tinh không có ở đây, mấy tin tức ấy đối với anh chẳng có gì đáng

ngại, chỉ có vậy mới khiến cha mẹ của Phó Cảnh Sâm yên tâm, cuộc sống của Lục Tinh bình yên.

Cô ta lợi dụng mối quan hệ tình cảm nhập nhằng của mình và Phó Cảnh Sâm, đến khi nổi tiếng, hi vọng scandal sẽ thành sự thật. Nhưng không ngờ đến, bản thân anh cũng đang lợi dụng cô ta mà thôi.

Bàn Tử Duyệt về phòng mình, Lục Tinh cầm thẻ phòng Phó Cảnh Sâm đưa đến 'phòng Tổng thống'. Cửa phòng mở ra, cô thay đôi dép lê, đi vào. Quét mắt nhìn một vòng phòng khách, thư phòng, balcon và nhà vệ sinh, sau đó mới từ từ đi qua phòng ngủ, chiếc giường rất lớn và gọn gàng... Không hiểu sao nhìn đến đây, cô có cảm giác xấu hổ.

Thật ra, Lục Tinh không biết đây là khách sạn của nhà họ Phó, giống như Trình Phi đã nói, cô rời khỏi Phó gia khi còn nhỏ, đến tận bây giờ cũng không quan tâm xem nhà họ Phó có bao nhiêu sản nghiệp, cũng chẳng có thời gian lên mạng tra tìm xem nhà họ Phó có khách sạn nào, ở thành phố nào.

Cô chỉ biết là sau khi Phó Cảnh Sâm tiếp nhận Phó thị, ngoại trừ khuếch trương ngày càng lớn công việc làm ăn, còn bơm tiền đầu tư vào các lĩnh vực khác.

Lại đi dạo thêm một vòng, Lục Tinh phát hiện đây không phải là một căn phòng khách sạn bình thường, giống như một căn hộ của riêng anh hơn. Cô còn nhớ năm cô mười bảy tuổi, anh công tác tại thành phố... Như vậy, anh ở đây sao?

Đang trầm tư suy nghĩ, điện thoại bỗng nhiên vang lên, Lục Tinh nhìn thoáng qua, là Phó Cảnh Sâm.

Cô bó gối ngồi trên ghế salon, "Alo, không phải anh bề bộn nhiều việc ư?"

Sao vẫn còn thời gian gọi điện thoại cho em."

Phó Cảnh Sâm mỉm cười: "Vẫn chưa tới công ty, anh chỉ muốn biết, em bây giờ ở nơi nào?"

"Ở... ở trong phòng anh." Lục Tinh lẩm bẩm 'Anh cố tình gọi đến kiểm tra sao?'

Phó Cảnh Sâm cười cười, giọng nói trầm thấp êm tai, "Anh không ngờ em nghe lời như vậy."

Lục Tinh hừ hừ, cố tình trêu anh: "Được ở 'phòng cho tổng thống' mà, ngu sao không ở. Hơn nữa anh ở trước mặt nhiều người như vậy đưa thẻ phòng cho em, cả quản lý cũng đều biết cả rồi, nếu em lại đi đặt một căn phòng khác, chẳng phải sẽ làm xấu mặt anh sao? Nếu như vậy anh sẽ rất mất mặt trước nhân viên đó!"

Phó Cảnh Sâm bật cười, "Thật sự chỉ là vì mặt mũi của anh sao?"
"Đúng vậy, thật sự." Lục Tinh chắc chắn.

Phó Cảnh Sâm liếc ra ngoài cửa sổ, cười cười: "Em nghỉ ngơi trước đi, cần gì thì gọi điện thoại cho anh, anh sắp xếp cho."

Lục Tinh đồng ý, rồi cúp điện thoại.

Ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi một lúc, Lục Tinh và Bành Duyệt cùng nhau đi đến khu vực hóa trang phục trang. Cô đoán chạng vạng tối Tiêu Nghệ mới hoàn thành xong công việc, thời gian gấp gáp, nên cô đưa Bành Duyệt đi chuẩn bị trước.

Thành phố H ấm hơn thành phố B, chưa có tuyết rơi, gió cũng không quá lớn. Nơi này cách quê cô không xa lắm, nếu có thời gian Lục Tinh cũng muốn trở về một chuyến nhưng chỉ mới là ý định, không biết thời gian có cho phép không.

Chạng vạng tối, Tiêu Nghệ chạy tới, ăn vội thứ gì đó rồi vào studio. Buổi chụp hình đến gần mười một giờ đêm, Lục Tinh cùng bọn họ dọn dẹp, mở miệng hỏi: "Mọi người có đói bụng không?"

Tiêu Nghệ kêu rên: "Đói không chịu được."

Bành Duyệt dò hỏi: "Nếu không chúng ta đi ăn gì đó rồi về được không?"

Lục Tinh nghĩ nghĩ, "Đợi lát nữa trên đường mua đại ít đồ ăn mang về.

Đừng để Tiêu Nghệ bị người khác nhận ra." Có ăn là được, Tiêu Nghệ không ý kiến.

Trở về khách sạn, Lục Tinh nhờ trợ lý mang thức ăn khuya qua phòng Tiêu Nghệ, thông báo với mọi người phải nghỉ ngơi sớm, sau đó mới về phòng mình.

Nhìn dãy số chuyển động, Lục Tinh càng ngày càng cảm thấy khẩn trương, không biết Phó Cảnh Sâm đã trở về chưa...

Cô đứng ở trước cửa hít một hơi thật sâu, rồi mới cẩn thận quét thẻ vào cửa, trong phòng chỉ có chút ánh sáng mờ mờ, khung cảnh của thành phố về đêm theo cửa sổ sát sàn chiếu rọi vào căn phòng, ánh sáng mờ nhạt âm trầm.

Mở đèn, Lục Tinh ôm áo ngủ đi vào phòng tắm, nhìn bồn tắm vừa lớn lại thoải mái, cô lấy thêm xà bông tạo bọt, ngâm mình đến lúc buồn ngủ mới chịu đi ra. Cô ôm điện thoại chui vào trong chăn, mí mắt mở không lên nhưng vẫn cố gắng nhắn tin cho Phó Cảnh Sâm: "Anh sắp về chưa?"

Tin nhắn vừa được gửi qua, điện thoại phút chốc bị ném sang một bên. Phó Cảnh Sâm trả lời rất nhanh: "Đang trên đường, em cứ ngủ trước đi." Lục Tinh nghe 'Đình' một tiếng, hé mắt ra một chút, sau đó ngủ thiếp đi.

Phó Cảnh Sâm cầm thẻ phòng đi vào phòng, phòng khách chỉ còn ánh đèn ngủ lơ mờ, khẽ mỉm cười, anh tiến vào phòng ngủ.

Lục Tinh nằm trên giường, chiếm một góc nhỏ, rúc ở trong chăn ngủ say sưa.

Phó Cảnh Sâm ngồi ở mép giường, ánh mắt dịu dàng ngắm cô dưới ánh đèn, khuôn mặt trắng nõn, điềm tĩnh, bộ dạng say giấc nồng của cô khiến người khác chỉ muốn yêu thương. Ngón tay anh vuốt nhẹ gương mặt của cô, cúi người xuống hôn nhẹ lên môi cô một cái rồi đứng dậy đi tắm.

Sau khi tắm xong, anh kéo chăn nhẹ nhàng nằm vào chỗ trống bên cạnh, đưa tay kéo cô vào trong ngực, hô hấp dồn dập, anh khẽ hôn lên môi cô, từ từ chuyển sang hai má, lỗ tai, cổ... Bàn tay ấm nóng trượt vào trong áo ngủ, từ từ di chuyển từ lưng đến trước ngực, cảm giác được sự mềm mại, nụ hôn của anh lúc này đã không còn là đơn thuần là nụ hôn của nhớ nhung mà chứa đầy khát vọng.

Lục Tinh mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác tựa như đang dán vào một cái bếp lò, người bỏng rất khó chịu, phía trước ngực truyền đến xúc cảm dị thường, cô rên nhẹ một tiếng, đôi môi lập tức bị phủ kín. Cô vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lông mi cũng không ngừng mà run rẩy.

Đôi mắt sâu thăm thẳm của Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm vào cô, giọng khàn khàn, "Em tỉnh rồi sao?"

Lục Tinh mở to hai mắt, rốt cục đã tỉnh táo không ít, cô cảm giác được người đàn ông này đang đè mình phía dưới, bộ phận nào đó trên người anh đã chuyển biến rõ rệt. Nháy mắt hai má cô đỏ ửng, vội lấy chăn che mặt lại, nhỏ giọng oán: "Anh lưu manh, thừa dịp em ngủ... chiếm tiện nghi..."

Anh nở nụ cười, kéo chăn ra khỏi mặt cô, dán sát miệng vào tai cô, nhẹ nhàng thổi: "Không thể sao?"

Lục Tinh sợ nhột, cô rụt cổ né anh, còn giật giật chân, lập tức đã bị anh đè lại, hơi thở ấm áp phà vào gò má cô: "Đừng đá loạn."

Cô cứng đờ người ngay lập tức, bàu chữa: "... Em không có."

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm gò má đỏ hồng của Lục Tinh, khó khăn xoay người nằm xuống giường, ôm cô vào lòng, môi dán vào cổ cô.

Tim cô đập loạn nhịp, nhỏ giọng khẩn cầu: "Sáu giờ sáng mai em... phải thức giấc.... Sáu giờ sáng em phải rời giường... anh thế này... Ngày mai em không dậy nổi mất... thật đấy..." Cô không chút nào nghi ngờ về điểm này.

Nghe cô nói, Phó Cảnh Sâm phá lên cười, một lúc sau mới tung chăn xuống giường.

Dưới ánh đèn, thân hình anh càng thêm cao to, cơ bắp rắn chắc, cân xứng, cô chăm chăm vào lưng anh, nhỏ giọng nhắc nhở: "Mùa đông tắm nước lạnh rất dễ bị cảm ..."

Phó Cảnh Sâm quay đầu lại, khước miệng hơi nhếch lên, "Bằng không thì sao đây? Hay là em thay đổi chủ ý.... muốn giúp anh?"

Loại chuyện xấu hổ này mà anh có thể nói ra được.... Anh càng ngày càng bạo rồi... Mặt Lục Tinh đỏ như gấc, vùi vào trong chăn: ""Em ngủ trước..."

Phó Cảnh Sâm cười cười, quay người vào lại phòng tắm.

Lục Tinh sửa sang lại áo ngủ của mình, nằm trên giường lim dim đợi anh, chẳng mấy chốc ngủ thiếp đi từ khi nào.

Khi Phó Cảnh Sâm quay lại, cô đã ngủ say, đúng là cô nàng không tim không phổi mà.

Leo lên giường lần nữa, Phó Cảnh Sâm không dám nhìn thẳng vào cô, qua thật lâu vẫn trăn trọc không ngủ được, đành phải quay sang ôm Lục Tinh vào lòng.

Sáu giờ sáng hôm sau, tiếng chuông báo thức đánh thức Lục Tinh, cô lấy tay tìm điện thoại, nhưng Phó Cảnh Sâm đã giúp cô tắt tiếng, giọng trầm ấm dán vào vành tai: "Dậy nổi không?"

Lục Tinh dần dần tỉnh táo, cố gắng mở mắt: "Có thể..."

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm vào vẻ mặt mơ ngủ của cô, anh cúi đầu hôn một cái.

Một nụ hôn sâu vào buổi sáng tinh mơ đã thành công giúp Lục Tinh tỉnh hẳn.

Sau khi cô rửa mặt xong, bữa sáng đã đưa đến gian phòng, Phó Cảnh Sâm kéo lại người đang nôn nóng ra khỏi phòng kia lại: "Ăn bữa sáng rồi hãy đi."

Lục Tinh muốn xuống tầng kiểm tra xem Tiêu Nghệ và Bành Duyệt đã thức giấc chưa. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đành nhượng bộ ngồi xuống, cứ để Tiêu Nghệ và Bành Duyệt đó đi đã.

Cô nhấp một ngụm sữa: "Mỗi lần anh đi công tác đều ở đây ư?" Phó Cảnh sâm: "Đúng, thời gian em ở nước ngoài, anh cũng ở đây!"

"À..." Lục Tinh lại uống thêm một hớp. Khi đó anh ở thành phố H cả mấy tháng trời, cô có hơi tò mò, "Sao anh không mua một căn hộ, ở khách sạn không tốt đâu."

Phó Cảnh Sâm gắp cho cô một cái bánh bao hấp, cười cười: "Nghỉ ngơi ở đâu đều như nhau. Ở đây mỗi ngày đều có người đến quét dọn, rất tiện."

Lục Tinh ăn vội bữa sáng, Phó Cảnh Sâm cùng cô xuống tầng, "Thời gian còn sớm, anh đưa em đi."

Chương 26

Editor: Thanh Trúc Beta: Queenie_SK

Lục Tinh dừng chân, ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm: "Không cần, em đã hẹn đi cùng đồng nghiệp rồi, mọi người thấy được không tốt lắm."

Phó Cảnh Sâm chớp mắt nhìn cô: "Sao thế? Em sợ đồng nghiệp nhìn thấy anh à?"

Lục Tinh cúi đầu không nói, như ngầm thừa nhận, một lúc sau chợt nghe anh thì thầm bên tai, cười cười: "Tinh Tinh, có phải em đã quên rồi hay không?"

Anh rất ít khi gọi cô là Tinh Tinh, mỗi lần anh gọi cô như vậy là lúc anh có điều muốn nói, giọng nói trầm thấp mang theo cả sự thân mật và sùng nịch, tiếng lòng chợt run lên một nhịp, ngơ ngác "A!" một tiếng.

Phó Cảnh Sâm đưa tay xoa xoa tóc của cô, khoe miệng cong lên: "Ngày hôm qua em cầm thẻ phòng của anh, người bên cạnh em đều thấy được; việc tối hôm qua em ngủ ở phòng anh, mọi người đều đã biết!"

Cô: "..."

Vì sao lại quên mất chuyện này!

Lục Tinh xấu hổ đánh anh một cái, sẵng giọng: "Đều tại anh!"

Phó Cảnh Sâm thuận thế nắm chặt tay cô, mỉm cười kéo cô vào thang máy, "Cả ngày hôm nay em đều ở bên ngoài, tám giờ tối nay lại phải bay, ngay cả thời gian ăn cơm với anh một bữa cũng không có, anh đành phải phối hợp với thời gian của em mà thôi."

Nhưng anh là chủ tịch bận trăm công ngàn việc, muốn anh phối hợp với thời gian của cô... Nghĩ đến đây Lục Tinh mỉm cười, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào, thỏa mãn, cô lên tiếng giải thích: "Bởi vì thời gian của Tiêu Nghệ rất gấp, hết cách rồi. Đợi đến khi quay về sẽ đỡ hơn."

"Được." Phó Cảnh Sâm, "Tối mai anh trở về."

"Vâng!" Lục Tinh nhẹ gạt đầu, cửa thang máy mở ra, có người bước vào, cô liền rút tay ra khỏi bàn tay anh, "Em phải đến xem máy cô ấy thế nào, anh ở dưới tầng hầm đợi em!"

Phó Cảnh Sâm nhìn cô gạt gạt đầu.

Lục Tinh nghiêng người ra khỏi thang máy, Tiêu Nghệ và Bành Duyệt đều đã chuẩn bị xong, trợ lý mang bữa sáng đặt lên bàn, cô nhìn thoáng qua: "Đi thôi, ăn sáng trên xe luôn vậy!"

Đoàn người xuống tầng, đã sắp xếp tài xế chờ ở tầng hầm, anh ta trông thấy Lục Tinh thì vẫy vẫy tay: "Ở đây!"

Lục Tinh nghe tiếng gọi quay đầu nhìn, người đầu tiên cô trông thấy không phải anh tài xế mà chính là Phó Cảnh Sâm đang tựa ở cửa xe cách đó không xa, cũng đang nhìn cô.

Tiêu Nghệ và Bành Duyệt dĩ nhiên cũng trông thấy Phó Cảnh Sâm, hai người đưa mắt nhìn Lục Tinh.

Mặt Lục Tinh nóng bừng bừng đến tận mang tai, cố gắng ra vẻ bình tĩnh, "Mọi người lên xe đi, tôi sẽ đi theo sau."

Tiêu Nghệ đội mũ và khẩu trang, lộ ra cặp mắt sáng ngời, thoải mái đồng ý: "Được!"

Đợi hai người bọn họ lên xe, Lục Tinh mới yên tâm đi về hướng Phó Cảnh Sâm, anh mỉm cười.

Phó Cảnh Sâm mở cửa xe cho cô, Lục Tinh nhanh chân ngồi vào chỗ.

Cô chỉ vào chiếc xe bảo mẫu phía trước, ra lệnh như một vị chỉ huy: "Theo chiếc xe phía trước."

Phó Cảnh Sâm cười cười, lái theo. Hai chiếc xe một trước một sau nối đuôi nhau ra khỏi tầng hầm.

Trời vào đông, ngày ngắn đêm dài, đã hơn bảy giờ sáng nhưng sắc trời vẫn âm u, Lục Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, lát sau bỗng quay đầu hỏi anh: "Anh có về lại thị trấn không?"

Phó Cảnh Sâm hỏi lại cô: "Em muốn trở về sao?"

Lục Tinh nhẹ gật đầu, nhỏ giọng: "Trước khi em đi làm có trở về đó một chuyến nhưng tối đã đi rồi. Từ đây về thị trấn khoảng ba tiếng, em nhớ khoảng thời gian khi chúng ta còn bé nên muốn cùng anh quay về."

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn Lục Tinh, giọng trầm thấp: "Lần sau chúng ta cùng về."

Lục Tinh nhìn anh, cười đến hai mắt cong cong: "Vâng!"

Cái thị trấn nhỏ ấy là nơi anh và cô bắt đầu, đã rất nhiều năm bọn họ chưa quay trở lại.

Cô thật sự muốn cùng anh trở về đó một lần, chỉ hai người bọn họ.

Phó Cảnh Sâm đưa Lục Tinh đến studio, nắm chặt tay cô, thấp giọng nói: "Buổi tối anh tiễn em ra sân bay."

Lục Tinh nghi hoặc: "Anh có thời gian à?"

"Có!" Anh với tay ra hàng ghế phía sau, lấy lên một chiếc túi đưa cho cô, "Bên trong có bữa sáng, đồ ăn vặt và một bình giữ ấm."

Lục Tinh mở miệng túi nhìn nhìn, "Anh chuẩn bị những thứ này khi nào vậy?"

Phó Cảnh Sâm khẽ cười, cũng không trả lời, cúi người hôn nhẹ lên vành tai cô: "Được rồi! Xuống xe thôi!"

Lục Tinh ôm lấy hai má đang nóng bừng bừng, cầm túi đồ ăn bước xuống

xe.

Cả buổi sáng bận rộn trôi qua, đến lúc giờ cơm trưa mới được thở phào một hơi, Tiêu Nghệ và Bành Duyệt phải thay đổi trang phục và tạo hình đến giữa trưa, chiều còn tiếp tục nên chỉ có thể ăn một chút lót dạ.

Lục Tinh cầm túi đồ ăn vặt chia cho mọi người, chỉ chừa cho mình một ít thịt bò khô, ôm bình giữ nhiệt ngồi qua một bên.

Vừa mở bình, mùi hương táo đỏ ngọt dịu thoang thoảng, nhấp một ngụm Lục Tinh cảm thấy dạ dày ấm áp hẳn lên, không biết Phó Cảnh Sâm mua táo đỏ ở đâu, ngọt và ngon quá.

Cô rót cho Tiêu Nghệ và Bành Duyệt mỗi người một cốc.

Buổi chiều, Bành Duyệt chụp một set đồ là xong việc, cô ấy chỉ phối hợp diễn, còn Tiêu Nghệ mới là nhân vật chính. Tiêu Nghệ chụp năm bộ, đúng bảy giờ là hoàn tất công việc.

Đúng lúc này, Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại tới, Lục Tinh vừa thu dọn đồ đạc vừa nghe điện thoại: "Anh đã tới chưa?"

"Rồi, anh ở chỗ lúc sáng đợi em!"

"Vâng, em phải chờ cô ấy tháo trang sức thay quần áo, chắc khoảng nửa tiếng mới xuống được."

"Vẫn còn thời gian, em không cần phải gấp, đã ăn cơm chưa?"

"Ừm, đã ăn rồi, em còn có việc cúp máy trước nhé." "Được."

Tiêu Nghệ đã thay quần áo xong, đang tháo trang sức, đợi lát nữa cũng ra sân bay, Lục Tinh đi thông báo vài hạng mục công việc.

Mọi người cùng nhau xuống tầng, Tiêu Nghệ và trợ lý vẫn ngồi vào chiếc xe bảo mẫu lúc sáng, còn Lục Tinh và Bành Duyệt thì chuyển sang ngồi xe của Phó Cảnh Sâm

Lục Tinh giới thiệu với anh, "Đây là Bành Duyệt, cô ấy là đồng nghiệp của em."

Bành Duyệt nở nụ cười chào hỏi: "Chào anh Phó." Phó Cảnh Sâm nhàn nhạt trả lời: "Xin chào."

"Tôi đã xem qua các tạp chí tài chính và kinh tế có ảnh chụp của anh, anh đẹp hơn trong ảnh nhiều!"

"Cảm ơn."

Bành Duyệt ngượng ngùng không biết nên nói cái gì, Lục Tinh cài dây an toàn, cười nhìn anh: "Đi thôi!"

Phó Cảnh Sâm nhìn tay Lục Tinh vẫn còn ôm bình giữ ấm, lên tiếng hỏi: "Uống có ngon không?"

Lục Tinh gật đầu lia lịa: "Ngon lắm, ngon lắm. Anh mua táo đỏ ở đâu vậy?"

Em chưa bao giờ uống trà táo đỏ nào mà lại ngọt như vậy."

"Bạn anh mang đến, trong khách sạn vẫn còn, tối mai anh cầm về cho em!" Anh cười cười, mấy món đó anh định cho Cảnh Lam Chi.

"Sao sáng nay anh không đưa em luôn?"

"Ngày mai anh đưa cho em không phải cũng giống nhau à?"

Lục Tinh đột nhiên cảm giác được có gì đó sai sai, nhớ ra Bành Duyệt đang ngồi phía sau, bên tai chợt nóng lên, cô cúi đầu nhỏ giọng đáp: "Tùy anh..."

Phó Cảnh Sâm chỉ cười không nói, đạp chân ga lái đến sân bay.

Đường đến sân bay càng lúc càng gần, Lục Tinh chợt nhớ tới bảy năm trước, anh cũng chở cô trên con đường này, cô ngồi hàng ghế sau, lặng im không nói, chỉ suy nghĩ làm thế nào để anh suy nghĩ lại, làm thế nào để anh cho cô ở lại.

Khi ấy cô rất thích anh, cũng rất ỷ lại vào anh, không nỡ xa anh... cảm xúc rất phức tạp.

Tủi thân, khổ sở, bi thương, bất lực, hội tụ đầy đủ những cảm xúc mặn ngọt chua cay...

Cô ở sân khóc gào khóc cũng không thể khiến anh lay chuyển. Cô cúi đầu nhìn tay mình, bấm bấm từng đầu ngón tay.

Đã hơn bảy năm.

"Em đang suy nghĩ gì vậy?" "Không có gì..."

Đến sân bay, Lục Tinh ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm đứng bên cạnh. Cảm xúc năm đó đột nhiên ùa về, gặm nhấm trái tim cô, cô sợ chia ly với anh ở đây.

Loại cảm giác ấy cực kỳ đáng sợ, chỉ khi đã từng trải qua rồi mới có thể thấu hiểu được.

Cô bỗng nhiên có cảm giác bất an.

Bành Duyệt cố ý cho tránh đi để cô và anh có không gian riêng, đeo balo đi đằng trước.

Phó Cảnh Sâm ôm lấy bờ vai cô, thì thầm: "Làm sao vậy?" Lục Tinh lắc đầu, cúi gằm đầu: "Không có gì."

Dứt lời cô lại ngẩng đầu nhìn anh, "Đêm mai anh nhất định sẽ về ư?"

Phó Cảnh Sâm phát hiện cô còn buồn hơn vừa rồi, anh suy tư một chút, bất chợt hiểu được suy nghĩ của Lục Tinh. Anh xoay người, ôm cô vào lòng, xoa xoa tóc cô an ủi, khẽ thở dài: "Đồ ngốc, anh không quay về thì anh còn có thể đi đâu chứ? Về sau em ở nơi đâu anh sẽ ở đó, cho dù em muốn anh đi anh cũng không đồng ý."

Tim Lục Tinh khẽ run, cô cọ cọ đầu vào ngực anh, những lo sợ của cô anh đều hiểu.

Một lúc lâu sau mới rời khỏi lồng ngực anh, âm thanh mềm mại: "Đến giờ rồi, tự em vào trong được, anh không cần đi vào cùng em đâu."

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm hàng mi của Lục Tinh, vuốt vuốt tóc cô: "Ừm... Anh ở đây nhìn em vào trong."

Lục Tinh đeo balo lên lưng, đi được một khoảng quay đầu nhìn vẫn thấy anh đứng ở đó.

Bành Duyệt ở sảnh sân bay đợi cô, Lục Tinh bước đến, hít sâu một hơi: "Đi thôi!"

"Dạ vâng!" Dù trong lòng Bành Duyệt có rất nhiều nghi vấn nhưng dù sao cô cũng chỉ là người qua đường nên cô không dám lên tiếng hỏi.

Lục Tinh đã sớm nhận ra được Bành Duyệt có điều muốn hỏi, sau khi làm thủ tục, cô nhìn Bành Duyệt, mỉm cười: "Phó Cảnh Sâm là bạn trai chị, scandal của anh ấy và Trình Phi chỉ là giả."

"À.... Dạ ..." Bành Duyệt há hốc miệng kinh ngạc, cô không ngờ Lục Tinh sẽ kể chuyện này với cô. Cô vội vàng phẩy tay giải thích, "Chị Tinh, em tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ rằng chị chen chân vào tình cảm người khác, em và bạn học đã từng nói với nhau."

Lục Tinh nhướn mày, thanh âm có phần lạnh lùng: "Nói chuyện gì?"

Bành Duyệt biết Lục Tinh đã hiểu lầm, nóng lòng giải thích: "Không phải.... Không phải nói chuyện hai ngày nay, là thường tám với nhau chuyện trước kia. Bọn em đều không thích Trình Phi, thật thật giả giả suốt mấy năm, thế nhưng bên cánh nhà báo từng ấy năm trời vẫn không chụp được tấm ảnh nào thân mật của hai người bọn họ... Nên khi đó bọn em cũng cho là giả... Ai ngờ đúng là giả thật!"

Sắc mặt Lục Tinh dịu đi, nhìn bộ dạng khẩn trương của Bành Duyệt, cô cười cười: "Tin tức giải trí nửa thật nửa giả, đọc cho vui thôi, sau này em sẽ hiểu."

Bành Duyệt thở phào nhẹ nhõm: "Vâng... bây giờ em hiểu rồi, có rất nhiều điều lẫn lộn thật giả."

Lục Tinh ngẫm nghĩ một chút, khuyên cô ấy: "Trong thế giới giải trí này rất phức tạp, nên về sau em phải chú ý lời nói và hành động. Bây giờ em chưa nổi tiếng nên không sao nhưng một khi đã nổi tiếng thì người ta sẽ đem ra nói, khi ấy nó lại biến thành xấu."

"Vâng... em hiểu rồi, em sẽ thận trọng." Bành Duyệt gật đầu lia lịa, trong ngành này bạn bè phản bội nhau, đâm nhau sau lưng cũng không phải là điều mới lạ.

Lục Tinh về đến nhà cũng gần mười hai giờ, Tiểu Cáp ở bên nhà Diệp Hân Nhiên, chỉ còn mình cô với không gian trống rỗng, có hơi không quen.

Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại đến nghe tiếng cô thở dài, tưởng tâm trạng cô vẫn chưa tốt hơn, anh trầm giọng hỏi: "Vẫn chưa vui hơn sao?"

Lục Tinh nằm ở trên giường, thở dài: "Tiểu Cáp ở bên nhà Hân Nhiên rồi, nên hơi nhớ nó, ở một mình không quen lắm."

Đầu dây bên kia, Phó Cảnh Sâm chột im lặng.

Im lặng quá lâu khiến Lục Tinh ngạc nhiên, cô nhìn màn hình di động, sau đó đặt vào bên tai, lẩm bẫm: "Mất sóng à? Sao tự dưng không nghe thấy tiếng???"

Phó Cảnh Sâm nhỏ giọng: "Mấy ngày không gặp nhau, nhưng em không hề nói nhớ anh. Trong khi đó mới một hai ngày không trông thấy con chó kia em lại nói với anh là nhớ nó."

Người không bằng chó sao?

Lục Tinh lặng im, lúc sau mới hiểu ra, cô phá lên cười: "Anh ghen với Tiểu Cáp sao?"

Phó Cảnh Sâm thản nhiên thừa nhận: "Đúng vậy."

Cô cười một lúc mới vùi mặt vào trong gối trả lời: "Anh cũng có nói nhớ em đâu, nên em dĩ nhiên sẽ không nói"

Phó Cảnh Sâm cười thành tiếng.

Hai người nói chuyện điện thoại thật lâu, không ai nói với ai câu 'Nhớ anh, Nhớ em' nhưng lại không nở cúp điện thoại. Lục Tinh không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, điện thoại ngắt lúc nào cũng không nhớ.

Sáng hôm sau tỉnh giấc phát hiện điện thoại đã tắt nguồn.

Cô vội đứng lên sạc điện thoại, nhìn đồng hồ đã 9 giờ 30 rồi, Lục Tinh ảo não, sao cô lại ngủ đến bây giờ... May là hôm nay không có việc.

Điện thoại vang lên mấy âm báo, Lục Tinh mở ra kiểm tra, của Diệp Hân Nhiên, Đổ Tiểu Vi, còn có của Cảnh Tâm, thậm chí có cả Thời Vực... nhưng nhiều nhất là của Phó Cảnh Sâm.

Cô chưa kịp đọc tin nhắn, điện thoại Phó Cảnh Sâm gọi đến, Lục Tinh mau chóng nhận điện, nở nụ cười: "Tối qua em ngủ quên, điện thoại hết pin lúc nào cũng không biết ..."

Giọng nói Phó Cảnh Sâm bình tĩnh, "Sáng nay lúc 6 giờ 20 ..." "Hả?" Lục Tinh kinh ngạc, "Anh không ngủ sao?"

"Ngủ, nhưng không sâu. Sáng nay anh dậy sớm, gọi em mấy lần nhưng không được!"

"Điện thoại bị rơi xuống gối đầu ..."

Phó Cảnh Sâm hít một hơi thật sâu, "Hôm nay em không cần phải đến công ty rồi, anh đã xin phép nghỉ giúp em rồi."

Lục Tinh không hiểu: "Vì sao?"

Đầu dây im lặng vài giây, "Tối hôm qua khi tiễn em ra sân bay đã bị chụp lại, em chỉ cần ở nhà, không cần phải lo lắng gì hết, anh đã cho người xử lý, chiều anh về."

Lần này đến Lục Tinh rơi vào trạng thái im lặng, Phó Cảnh Sâm nôn nóng: "Tinh Tinh, em nghe thấy anh nói không?"

Lục Tinh cắn cắn môi, thấp giọng trả lời: "Em nghe rồi ... Anh không cần lo lắng cho em, nói như thế nào em cũng công tác trong ngành đã vài năm..."

Chỉ là cô chưa từng nghĩ tới việc phóng viên chụp được hình bọn họ, hôm nay đầu đề tin tức giải trí sẽ viết như thế nào, cô đại khái có thể tưởng tượng ra được.

Phó Cảnh Sâm không yên lòng, dặn dò rất nhiều rồi mới cúp điện thoại. Điện thoại lại vang lên không ngừng, là Diệp Hân Nhiên, Đỗ Tiểu Vi và

Trương Hân ...

Nửa tiếng sau, điện thoại rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Lục Tinh lại nằm lại giường, nhưng không nhìn được, mở ra đọc tin tức. Tất cả đầu đề đều là: "Trình Phi và bạn trai chia tay", "Bạn trai Trình Phi có niềm vui mới" ...

Hình Phó Cảnh Sâm nắm tay cô, ảnh đang ôm cô, hai người thân mật, dùng sân bay làm bối cảnh, dường như không muốn chia xa.

Thân hình anh cao lớn chặn phần lớn được bóng dáng cô, lúc đó cô lại đang cúi đầu nên không chụp được chính diện. Thế nhưng lại chụp chung được người đi cùng với cô, Bành Duyệt.

Bành Duyệt gần đây có chụp ảnh bìa cho vài tạp chí, cũng ghi hình vài game show, nếu lần theo dấu vết này có thể nhanh chóng biết được cô là ai.

Có người tuần tin cô là quản lý của Tiêu Nghệ, đoạn clip có ghi hình cô chưa đến ba mươi giây cũng bị lôi ra, tất cả mọi người vây xem, người tình mới của bạn trai Trình Phi là ai.

"So với nữ thần Trình Phi của chúng ta thì thua xa. Trình Phi của chúng ta muốn mặt có mặt, muốn dáng người có dáng người, cũng không biết mắt nhìn người của Phó Cảnh Sâm thế nào nữa! Mù à? Đờ đờ ông cặn bã!"

"Ha ha ha ... Tiêu Nghệ và Trần Thuấn vừa lên tin yêu đương cuồng nhiệt, còn quản lý lại lộ ra vụ bê bối này... Đờ tiếu tam! Phá hoại gia đình của người khác! Muốn nổi tiếng à???"

"Mấy scandal của Trình Phi ngấm lại có hơi nực cười... Cho đến tận bây giờ toàn do cô ta lên tiếng, Phó Cảnh Sâm người ta có thừa nhận bao giờ chưa? Phóng viên đã từng chụp được tấm ảnh thân mật nào của bọn họ chưa? Còn nhìn những tấm ảnh của Phó Cảnh Sâm và người quản lý kia xem ... hạnh phúc đến mức nào chứ!"

"Việc này liên quan gì đến Tiêu Nghệ! Đến hẹn lại lên, Trình Phi rất thích tạo scandal tình ái, một kịch bản diễn đi diễn lại. Ai biết là thật hay giả. Nếu là thật, thì trò thích scandal của cô ta sao không đăng lên tấm ảnh hai người chụp ảnh tình tứ ấy! Tôi không tin."

Lung ta lung tung thông tin, cái gì cũng nói được, coi được một lúc, Lục Tinh bỗng chốc cảm giác bình tĩnh một cách diệu kỳ.

Đang muốn mở thêm một trang nữa để xem, nhưng không được.

Cô nhớ tới lời Phó Cảnh Sâm đã nói, trong lòng khẽ động, bấm refresh một lần nữa phát hiện những tin vừa rồi đã bị xóa.

Lục Tinh trở mình, mở weibo.

Tâm Bảo: Tinh Tinh, chị không sao chứ?

Tâm Bảo: Tinh Tinh, mau qua weibo của em! Nhanh lên!

Lục Tinh trả lời cô ấy một câu, đang tính mở weibo thì điện thoại vang lên.

Cô nhìn chăm chăm cái tên trên màn hình điện thoại, ngỡ người một lúc mới nhận điện: "Alo!"

"Em... Không sao chứ?" Kỳ Huân nhẹ nhàng lên tiếng, "Anh đều thấy rồi."

"Không có chuyện gì đâu." Lục Tinh thấp giọng trả lời, "Những tin tức kia đã bị xóa hết rồi, chắc hẳn Cảnh Sâm đã tìm người xử lý."

Kỳ Huân im lặng một lát sau mới nói tiếp: "Vậy là tốt rồi, anh sợ tâm tình em bị ảnh hưởng, nên gọi cho em."

Lục Tinh cười cười, cố ra vẻ nhẹ nhõm: "Em không sao! Anh quên em đã làm trong ngành này bao nhiêu năm rồi à. Máy loại tin tức này em đã từng phải đối phó không ít, chỉ có điều ... lần này nó ứng lên người em. Thôi coi như là tin giải trí!"

Kết thúc cuộc gọi, Lục Tinh mở weibo, phát hiện Cảnh Tâm, Tiêu Nghệ và Trình Phi lên hot weibo.

Cô mở Weibo của Cảnh Tâm, dòng trạng thái mới nhất của cô ấy:

Chúng kiến tin tức nóng hổi sáng nay, mở xem thử, tại sao hai người họ lại không thể yêu nhau chứ? Sao có thể nói anh trai và chị dâu tương lai của tôi như thế được. Mọi người hiểu lầm hết rồi. Tinh Tinh, tôi và anh trai tôi lớn lên cùng nhau đó. Tinh Tinh học tập và làm việc ở nước ngoài, mới về năm nay. Khi còn bé anh trai tôi đã rất thích chị ấy, chỉ có một người bạn

gái là chị ấy. Tình cảm của họ cực kỳ tốt, sang năm sẽ kết hôn. Vì vậy tôi mong mọi người không nên tin những tin tức trên mạng kia, cũng đừng nói những lời cay đắng. Hãy chúc phúc cho bọn họ!

Phía dưới còn đăng ảnh chụp ngày còn nhỏ của bọn họ.

Lục Tinh đọc hết đoạn này, ngẩn ngơ một lúc mới mở ảnh xem.

Bức ảnh thứ nhất là ba người bọn họ, năm đó cô mới tám tuổi, chắc chắn khuôn mặt so với bây giờ có hơi khác nhưng vẫn có thể nhận ra là cô.

Tám tấm ảnh phía sau đều là ảnh cô chụp chung với Phó Cảnh Sâm, có bốn tấm hình cô chưa từng thấy qua bao giờ.

Chắc do Cảnh Tâm chụp trộm. Khi còn nhỏ, Cảnh Tâm rất thích chụp ảnh, Cảnh Lam Chi còn mua tặng cho con gái một chiếc máy ảnh kỹ thuật số rất hiện đại, thường cầm máy ảnh chụp loanh quanh khắp nhà. Ở nhà thường nghe thấy tiếng tách tách phát ra từ chiếc máy ảnh ấy. Lúc mới đầu, Lục Tinh thường chạy theo sau cô ấy xem ảnh chụp được, về sau đã quen nên không còn hứng thú nữa, không biết được Cảnh Tâm đã chụp được bao nhiêu tấm.

Bốn tấm ảnh kia là khoảng thời gian cô đang học cấp ba.

Nhà họ Phó có một gian phòng riêng được sắp xếp có bàn, có ghế, có cả bảng đen để cho bọn họ học tập ở đây.

Tấm đầu tiên là ở thư phòng, cô học lớp mười, vẫn đang mặc bộ đồng phục màu lam. Phó Cảnh Sâm cúi người một tay để bên phải trên bàn học, hai người kề rất sát, Phó Cảnh Sâm dường như bao phủ lấy Lục Tinh. Anh đang dạy cô giải toán. Cô còn nhớ lúc đó anh không còn kiên nhẫn, mắng cô ngốc. Cô vẫn còn đang bực vì chưa làm được bài, thầm mắng anh ngốc hơn cô. Bây giờ nhìn ảnh, gương mặt anh tuấn đó không hề vương chút tức giận nào, mà thoáng ẩn hiện nét yêu chiều.

Tấm thứ hai là đọc sách trên bãi cỏ, dáng người cao lớn của Phó Cảnh Sâm tựa vào gốc đại thụ, cúi đầu nhìn cô.

Tấm thứ ba cô đứng ở trước mặt anh, mặc đồng phục cao chưa đến vai anh, thân hình nho nhỏ.

Tấm thứ tư là bóng lưng người, anh mặc áo sơmi trắng, bóng lưng cao lớn, trên tay cầm theo cặp sách của cô, cô đi bên cạnh anh, vẫn chỉ cao tới bả vai anh. Mặt trời lặn, ánh sáng vàng nhạt của biểu chiều ta khiến cho tấm ảnh mang theo nét hoài cổ.

Khi đó là hè năm lớp mười một, lên lớp mười hai phải học sớm hơn một tháng. Cô về thị trấn nhỏ chơi mấy tháng nên phải học bù.

Ngày hôm đó, không hiểu sao Cảnh Tâm và anh lại đến đón cô tan học, trong cặp của cô đựng rất nhiều sách giáo khoa và vở bài tập, cặp rất nặng.

Phó Cảnh Sâm cau mày, tháo cặp trên lưng cô xuống, giọng lạnh lùng: "Đã thấp còn sách nặng, hèn gì mãi vẫn không lớn nổi."

Lục Tinh cong môi, xoay xoay bả vai: "VẬY em có thể làm gì chứ, anh cũng chẳng thể ngày nào cũng đến đây cầm cặp giúp em!"

Phó Cảnh Sâm liếc cô một cái, nhàn nhạt trả lời: "Em vác nhiều như vậy về, em có thể đọc hết không?"

Lục Tinh yên lặng lắc đầu, Phó Cảnh Sâm lắc đầu khó hiểu: "Đọc không hết thì đừng đem về, em nghĩ mình là công nhân bốc vác sao?"

"Vâng!" Cô nhỏ giọng đáp lời. Khi đó, khá nhiều học sinh giống như cô, biết rõ học không hết nhưng ngày nào cũng vác về nhà, nghĩ rằng mình có thể đọc hết được, cho dù đọc không hết, chỉ xem qua đề bài cũng thấy yên tâm hơn.

Chương 27

Editor: Thanh Trúc Beta: Mạc Y Phi

Lục Tinh nhiều lần lật xem những tấm ảnh chụp kia, ánh mắt dừng lại ở tấm hình cuối cùng, khi đó cô cho là anh chỉ tiện đường nên mới đi đón cô, mặc dù là như vậy, cũng đã đủ làm cho cô vui mừng vài ngày rồi.

Hiện tại, bỗng nhiên như hiểu được, ngày đó thì ra là cố ý đi đón cô tan học đây mà, bởi vì hôm đó tự anh muốn đi.

Tình cảm của bọn họ tràn đầy màu sắc giống như trong tấm hình kia vậy, là ánh sáng mặt trời lấp động trong bầu trời xanh mang theo một chút vị say nồng của rượu, nhưng cô còn chưa dám uống thử ngụm nào.

Cô giấu kín anh vào đáy lòng, vụng trộm thích anh.

Anh lại đặt cô ở nơi mềm mại nhất trong lòng, yên lặng mà chiều chuộng.

Đôi mắt Lục Tinh hơi ửng đỏ, lưu những tấm ảnh chụp kia vào trong điện thoại, bỗng nhiên rất nhớ anh.

Cô muốn gọi điện thoại cho anh, vừa định gọi lại nhớ tới hôm nay anh phải chủ trì một cuộc họp quan trọng, hiện tại chắc không thể nghe máy được rồi.

Cuối cùng, cô đành gửi cho anh một tin nhắn: "Hôm nay khi nào xuống máy bay? Em đi đón anh."

Tin nhắn gửi đi thành công, Lục Tinh ấn mở bình luận trên weibo của Cảnh Tâm.

"Đây quả thực là chuyển hướng kịch tính, tôi mặc kệ, bình hoa nói cái gì

tôi sẽ tin cái đấy, mọi người nhìn ánh mắt của anh trai cô ấy mà xem, tình cảm biết bao. Nếu như cái này cũng không phải chân tình, vậy thì không có chân tình rồi!"

"Cho nên, anh trai và người đại diện mới được gọi là thanh mai trúc mã, như vậy, đây là đang làm mất mặt Trình Phi sao? Tôi muốn nói, đáng đánh, đáng đánh!"

"A a, tôi muốn nói là tôi đang điên cuồng liếm liếm đây, anh trai quá tuyệt. Tinh Tinh lớn lên cũng không kém, rất dễ thương, trẻ trung, chiều cao cũng không chênh lệch bao nhiêu.... Quả thực hâm mộ chết tôi rồi!"

"Người chuyên nghiệp giám định, ảnh chụp không có dấu vết photoshop, những người đang mắng chửi người khác kia, hiện tại đã thấy xấu hổ chưa? Người ta mới thật sự là thanh mai trúc mã đấy!"

"Đám fans hâm mộ của Trình Phi, có thể đừng phá nữa được không?"

Bình hoa là nick name mà fans hâm mộ đặt cho Cảnh Tâm, ở trong ngành giải trí đại khái cô là người duy nhất đùa giỡn với công việc nữ minh tinh này, rõ ràng có tới hàng vạn fans hâm mộ nhưng đối với một người chỉ diễn vai bình hoa mà nói đã rất nhiều rồi.

Weibo của Cảnh Tâm hiển nhiên đã trở thành chiến trường, những năm qua Trình Phi đã tích lũy không ít fans, weibo có hơn mấy ngàn vạn fans, còn nhiều hơn cả fans của Cảnh Tâm, fans của hai phe đã bắt đầu lao vào cấu xé nhau. Cô càng xem càng cảm thấy không đúng, vì sao fans của Tiêu Nghệ cũng xông vào rồi?

Lục Tinh ấn mở weibo của Tiêu Nghệ lên, rốt cuộc cũng hiểu rõ, Tiêu Nghệ đăng trạng thái mới: Cuối cùng cũng được nói ra, tôi kiềm nén thật khổ cực, chúc phúc chúc phúc!

Lục Tinh chỉ cảm thấy huyết thái dương giật giật, bình thường Tiêu Nghệ rất tỉnh táo, sao hôm nay lại trúng gió rồi, rõ ràng là đang cố gắng tham gia náo loạn mà.

Tin đồn Trình Phi và Tiêu Nghệ bất hòa cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng ở trước mặt truyền thông hai người vẫn tỏ ra hòa bình, lần này Tiêu Nghệ phản bác như vậy, rõ ràng là không tin Trình Phi, trực tiếp xé rách mặt nạ, tin đồn hai người bất hòa đã được chứng thực.

Bình luận đã không thể nhìn nữa rồi, fans của hai phe đánh nhau quá kịch liệt.

Lục Tinh nhú mày, gọi điện thoại cho cô ấy, ngữ khí rất bất đắc dĩ: "Chuyện này cô đứng ngoài xem là được rồi, không nên tham gia làm gì, fans sẽ nghĩ cô mượn cơ hội để PR đó."

Tiêu Nghệ ở đầu dây bên kia trầm mặc một lát mới nói: "Tôi không thích Trình Phi, Cảnh Tâm là em gái của Phó Cảnh Sâm, lời cô ấy nói ra chắc chắn sẽ thuyết phục hơn lời nói nửa thật nửa giả của Trình Phi, cho nên tôi mới đăng."

Lục Tinh thở dài, lại nghe Tiêu Nghệ nói: "Trước khi cô gọi, công ty cũng đã gọi điện thoại cho tôi, họ nói không cần xóa trạng thái."

Lục Tinh im lặng một lát, nói khẽ: "Hiện tại xóa cũng không còn kịp rồi, nếu xóa thì lại bị nói là chột dạ, chuyện này dừng ở đây, cô không cần phải nói thêm gì nữa, cũng không cần quan tâm những bình luận kia."

"Được, tôi đã biết." Tiêu Nghệ nói.

Một buổi sáng cứ như vậy trôi qua, Lục Tinh rời giường đánh răng rửa mặt.

Thành phố H, Phó Cảnh Sâm chấm dứt hội nghị buổi sáng, công ty của Bát gia đã lựa chọn chỉ còn hai nhà, cuối cùng cũng quyết định hợp tác với công ty nào, hội nghị buổi chiều mới xác định.

Trợ lý đưa di động đưa cho anh, cũng báo cáo: "Đã điều ra rồi, đám chó săn nói là có người báo cho bọn họ nên mới đến sân bay chờ, cụ thể là ai nói bọn họ cũng không biết."

Sắc mặt Phó Cảnh Sâm hơi trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Tôi biết rồi."

Trợ lý nói: "Tiểu thư Cảnh Tâm đăng lên weibo ảnh chụp của anh và Lục tiểu thư khi còn bé, hiện tại tranh cãi cũng đã giảm dần, cũng không có chuyện gì mới nữa, còn cần làm gì nữa không ạ?"

Phó Cảnh Sâm mở điện thoại ra, nhìn tin nhắn Lục Tinh gửi cho mình, khóe miệng hơi cong lên.

Trợ lý đứng bên cạnh nhìn, vừa suy nghĩ vừa lau mồ hôi, mới vừa nãy Phó tổng còn lạnh lùng như thế, hiện tại đã như gặp ánh mặt trời ngày xuân, không khí lại ấm lên rồi.

"Được, anh sẽ bảo lái xe đưa em đến sân bay."

Phó Cảnh Sâm trả lời xong tin nhắn, lúc ngẩng đầu lại khôi phục bộ mặt lạnh lùng, "Trước tiên cậu hãy tìm một chương trình có tỉ suất người xem cao nhất, sau đó nói cho đối phương biết tôi đồng ý phỏng vấn, điều kiện tiên quyết là phải chiếu trong thời gian sớm nhất."

Trợ lý ngây ra một lúc, mấy năm này có nhiều tạp chí hẹn Phó tổng để làm một tiết mục nhưng căn bản đều bị anh từ chối hết, bây giờ lại muốn tìm một chương trình có tỉ lệ người xem cao nhất, chẳng lẽ muốn tự mình bác bỏ tin đồn về mối quan hệ với Trình Phi?

Giọng nói nhàn nhạt của Phó Cảnh Sâm vang lên: "Còn có vấn đề gì sao?" Trợ lý lấy lại tinh thần, vội vàng gật đầu: "Đã hiểu, tôi sẽ đi làm ngay." "Đợi một chút." Phó Cảnh Sâm gọi anh ta lại, đôi mắt sắc bén có chút sâu

xa, "Nói cho đối phương biết, nhưng phải hỏi đến vấn đề riêng tư."

Trợ lý lại sững sờ, "Vâng."

Trong lòng anh ta, Phó tổng luôn là một người rất thận trọng, trước kia tạp chí tài chính và kinh tế cũng muốn hỏi một số vấn đề tình cảm, đều bị anh từ chối hết.

Hôm nay, lại vì Lục tiểu thư mà phá vỡ nguyên tắc, xem ra Lục tiểu thư rất có trọng lượng trong lòng Phó tổng, không thể ngờ đến đấy!

Phó Cảnh Sâm trở lại văn phòng, thư ký mang cơm trưa vào rồi nhanh chóng đi ra.

Lúc Thời Vực gọi điện thoại tới, Phó Cảnh Sâm hỏi: "Chuyện gì?"

"Lại có chuyện mới rồi." Thời Vực dừng một chút, "Con dâu nuôi từ bé nhà cậu có vết sẹo ở lỗ tai phía bên phải đúng không... Nên không thể nghe thấy? Thật hay giả vậy?"

Vẻ mặt Phó Cảnh Sâm lạnh lẽo, giọng nói cũng u ám theo: "Là ai nói?" "Là một trang weibo nhỏ thôi." Thời Vực nghe xong, đã biết rõ việc này là sự thật, khẽ lẩm bẩm, "Thảo nào video kia nhìn qua khá là kỳ lạ, thì ra là như vậy, thời điểm cô ấy phỏng vấn không nói tới, bình thường cũng không nhận ra."

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm lạnh đi, nhìn chằm chằm về phía ngoài cửa sổ, nhớ tới thời điểm rất nhiều năm trước đây.

Cảnh Tâm và Lục Tinh ngồi trong sân, ăn lấy ăn để quả đào mới hái từ trên cây xuống, đang ăn quả đào tươi ngon, Cảnh Tâm bỗng nhiên nhìn thấy vết sẹo phía bên tai phải của Lục Tinh, có chút sợ hãi hỏi cô: "Tinh Tinh, chị bị làm sao vậy? Nhìn qua đau quá..."

Phó Cảnh Sâm ngồi ở bên cạnh liếc mắt nhìn sang, thật ra anh đã sớm phát hiện vết sẹo trên tai của cô rồi.

Khi đó cô mới sáu tuổi, bàn tay nhỏ bé ôm tai phải của chính mình, ngăn không cho người bên cạnh thấy vết sẹo xấu xí trên tai mình, có chút khổ sở nói: "Lỗ tai của em dường như không nghe thấy thanh âm gì cả, có điều đã không đau nữa rồi."

Cảnh Tâm hơn bốn tuổi ngỡ ngác, không biết có nghe rõ không, một lát sau cô nàng kéo tay Lục Tinh ra, ngây thơ nói: "Em sẽ hát cho chị nghe một bài, chị nghe thử xem, có lẽ có thể nghe được đấy."

Lục Tinh rất vui vẻ, lấy tay ra rồi nói: "Em hát thì nhất định chị có thể nghe được rồi."

Cảnh Tâm vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, âm thanh có chút bập bẹ của đứa bé mới lớn cất lên, cô hát vài câu rồi hỏi: "Đã nghe được chưa?"

Lục Tinh vui vẻ gật đầu, chỉ vào tai trái của chính mình: "Có thể nghe được đấy, lỗ tai bên này của chị rất thính đó."

Năm đó Phó Cảnh Sâm cũng chưa đến 12 tuổi, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô thì có chút sửng sốt, cảm thấy cô nhóc này cười lên thật đáng yêu, đôi mắt đen trắng rõ ràng cong lên, lộ ra vài phần hoạt bát.

Hóa ra, tai phải của cô nhóc hay chạy trốn mà anh thích không thể nghe được.

Cô rất lạc quan, không cảm thấy chuyện một tai không nghe được là việc gì quá đau lòng.

Sau khi ở lại Phó gia, lúc cô cùng chơi đùa với mấy đứa trẻ khác đều bị chúng gọi là cô hầu nhỏ, khuôn mặt cô hơi buồn bã mà nhăn lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt tươi cười.

Phó Cảnh Sâm phải trừng trị mấy đứa bé kia thì đám nhát gan đó mới không còn gọi cô như vậy nữa, về sau có đứa bé biết cô có một bên tai không nghe được, và lại có người gọi cô là đứa bé điếc, Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi, thậm chí là dì Cầm mới biết được tai phải của Lục Tinh không nghe được.

Khi đó Lục Tinh còn nhỏ nên rất nhạy cảm, cảm thấy một lỗ tai nghe không được sẽ bị các bạn cười nhạo.

Nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm cũng không nhắc đến chuyện này trước mặt Lục Tinh, bọn họ không có cảm thấy Lục Tinh có gì không giống với bọn họ, cùng lắm chỉ là một bên tai không nghe được thôi mà, chỉ cần không dán vào tai cô nói chuyện, cô đều có thể nghe được.

Lục Tinh chưa từng nói về chuyện này với người khác, người khác nói chuyện với cô, cô sẽ đặc biệt nghiêm túc lắng nghe, mọi người làm việc chung với cô dường như đều không phát hiện ra tai của cô không nghe được.

Phó Cảnh Sâm nhớ tới mùa hè năm ấy anh đưa cô xuất ngoại, đôi mắt của cô toàn là nước mắt, nắm chặt lấy góc áo của anh, lo sợ bất an hỏi anh: "Có phải vì một bên tai em không nghe được... có chỗ thiếu hụt... Cho nên, cho nên..."

Cho nên cái gì, cô không hỏi nữa, là không dám hỏi, hay là không muốn hỏi.

Nhưng Phó Cảnh Sâm biết rõ cô nghĩ như thế nào -- cho nên anh không thích em đúng không? Cho nên anh ghét em sao?

Cô luôn có suy nghĩ đơn thuần như vậy, cô thấy anh hôn cô, anh đối xử tốt với cô, nhất định là bởi vì anh thích cô, cô tin nhiệm anh, tin tưởng anh dẫn đến việc từ nhỏ đã ỷ lại vào một người, rồi sau đó người ấy lại bỗng nhiên muốn đưa cô đi xa. Vậy chắc chắn là anh không còn thích cô nữa hoặc có thể đã ghét cô rồi...

Anh dụ dỗ cô, muốn cô xuất ngoại nhưng lại không nói tới nguyên nhân. Cho dù anh nói gì, dụ dỗ cô như thế nào, cô đều không muốn xuất ngoại, có vẻ như đã nhạy cảm nhận ra điều gì.

Khoảng thời gian đó, là khoảng thời gian anh cảm thấy giày vò nhất, anh không có cách nào giữ cô lại chỉ có thể sắp xếp cho cô thật tốt, đây là chuyện duy nhất mà anh có thể làm được lúc đó.

Thời Vực đợi một lúc lâu, không nghe thấy tiếng trả lời, lại nói: "Lúc trước Lục Tinh xuất hiện ở chương trình đó, là có người cố ý sắp xếp đấy."

Phó Cảnh Sâm đưa tay dè lên mi tâm, "Chuyện này tôi đã biết, cậu tìm người xóa bài đăng đó đi, buổi chiều tôi mới có thể về được."

"Trần Thắng đã đi xử lý rồi." "Được, cảm ơn."

"Lời cảm ơn này phải khó khăn lắm mới nghe được đấy."

Sau khi cuộc nói chuyện với Thời Vực kết thúc, điện thoại lại vang lên, Phó Cảnh Sâm liếc qua dây số kia, khóe miệng nhếch lên đầy lạnh lẽo, không để cho đối phương có quyền nói trước đã cướp nói thẳng: "Trình Phi, tôi đã cho cô cơ hội làm sáng tỏ mọi chuyện rồi."

Trình Phi nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh mà ngây cả người, "Ý của anh là, những chuyện này... là do em bày ra sao?"

Phó Cảnh Sâm từ chối cho ý kiến, lạnh lùng nở nụ cười: "Không phải sao?"

Sắc mặt Trình Phi thay đổi, vội vàng phủ nhận: "Không phải em, chuyện này cũng không có lợi với em."

"Tôi nói rồi, tôi không ngại tự làm sáng tỏ mọi chuyện."

Trình Phi nhìn chăm chăm vào điện thoại, sắc mặt tái nhợt, những chuyện xấu kia là cô ta gây ra, anh đã cho cô ta cơ hội chủ động làm sáng tỏ, anh cho cô ta một cơ hội để cứu vớt danh dự, đó là kết quả tốt nhất đối với mọi người.

Cô ta không nghĩ tới Cảnh Tâm lại không niệm tình, nhanh chóng mà dứt khoát đứng về phía Lục Tinh, đăng một bài trên weibo như vậy làm cho mọi việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cô ta, Phó Cảnh Sâm chỉ tự mình làm sáng tỏ, cô ta hơi không dám tưởng tượng.

Trần Nhan nhìn chăm chăm vào Trình Phi, có chút vội vàng: "Sao vậy?"

Điện thoại tắt là có ý gì?"

Trình Phi khẽ cắn môi: "Anh ấy tắt điện thoại, nói sẽ đích thân làm sáng tỏ..."

Vẻ mặt Trần Nhan thay đổi, tức giận nói: "Trình Phi, tôi đã nói rồi, làm chuyện xấu thì phải có chừng có mực, giờ thì tốt rồi, cô không nghe, hiện tại cô muốn tôi làm như thế nào để dọn dẹp vụ rắc rối này đây? Tôi nâng cô lên như thế, không phải để cô mất tất cả như vậy."

Trình Phi cúi đầu không nói, sắc mặt càng tái nhợt.

Thời gian ở trong văn phòng... những tin tức nói Lục Tinh bị điếc một bên tai đều đã bị dọn dẹp sạch sẽ, những đồng nghiệp quen thuộc của Lục Tinh bàn luận âm ỉ: "Thì ra tai phải của Lục Tinh không nghe được, bảo sao nhiều lúc nói chuyện cô ấy nghe rất chăm chú, có đôi khi còn phải lặp lại hai lần..."

"Đúng vậy, không ngờ lại như thế này... Bình thường đúng là không nhận ra..."

Đỗ Tiểu Vi nhớ tới lần trước, cô ấy dán vào tai của Lục Tinh nói nhỏ, dù là ở bên cạnh nhưng Lục Tinh vẫn kêu cô ấy lặp lại lần nữa, khi đó đã cảm thấy có chút là lạ rồi.

Thì ra là như vậy...

Những tin tức kia mới được tung ra rồi lại bị xóa rất nhanh chưa mất đến nửa tiếng.

Lục Tinh ăn xong, sau đó dọn dẹp nhà cửa từ trên xuống dưới một lần, vài ngày không quét dọn, sàn nhà và trên ghế sofa đều có không ít lông chó của Tiểu Cáp, cô bận rộn làm việc, căn bản không có chú ý đến tin tức.

Một giờ chiều, cuối cùng cô cũng dọn dẹp sạch sẽ, mệt mỏi ngã xuống ghế sofa nghỉ ngơi, cầm lấy điện thoại, thấy được tin nhắn Phó Cảnh Sâm.

Khóe miệng cong lên, thật ra bị lộ ra cũng không phải là chuyện xấu.

Ít nhất, Phó Cảnh Sâm đã không còn mang danh là bạn trai của Trình Phi nữa rồi.

Anh là bạn trai của cô.

Màn hình bỗng nhiên lóe lên, là dãy số quen thuộc làm cô hoảng hốt, Lục Tinh vội vàng ngồi xuống, nín thở vài giây, cố gắng khiến tâm trạng

trở nên bình tĩnh nhất: "Dì Cảnh."

Ngữ khí Cảnh Lam Chi không giống với lần trước, lạnh lùng nói: "Lục Tinh, chúng ta gặp nhau một chút đi, dì có việc muốn nói chuyện với con."

Giọng nói lạnh lùng như vậy, lại khiến cho Lục Tinh nhớ tới sáu năm trước, vào mùa đông năm đó, dì ấy cũng dùng giọng điệu lạnh lùng này, từng chút một phá hủy cảm xúc tràn ngập mừng rỡ và chờ đợi của cô.

Chương 28

Lục Tinh mở tủ quần áo ra, cẩn thận phối hợp một bộ quần áo, tỉ mỉ trang điểm.

Cô đứng trước gương tự đánh giá chính mình, sau khi cô về nước thì đây là cách ăn mặc tốt nhất rồi, nhẹ nhàng giật khoe miệng, đề tâm tình của mình xuống đáy lòng.

Lục Tinh nhìn đồng hồ, mở cửa xuống tầng, cô không lái xe mà nhắc chân đi đến ngã rẽ để vẫy taxi.

Nửa tiếng sau, Lục Tinh đã đứng ở trước cổng Phó gia, hít một hơi thật sâu, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay rồi chậm rãi đi vào.

Người pha trà mặc một bộ sườn xám dẫn cô đến trước cửa chính, cánh cửa chạm khắc hoa văn tinh xảo mang đậm vẻ cổ xưa, cách đó không xa có thể nhìn thấy Cảnh Lam Chi đang ngồi đoan chính, tao nhã thưởng thức trà.

Lục Tinh cúi đầu xuống, đẩy cửa đi vào.

Cảnh Lam Chi nghe tiếng ngẩng đầu, ánh mắt không hề gợn sóng nhìn về phía cô, Lục Tinh mấp máy môi, kêu một tiếng: "Dì Cảnh."

Cảnh Lam Chi nhẹ gật đầu, "Ngồi đi."

Lục Tinh cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là một chiếc áo len cao cổ màu trắng, kết hợp với chiếc váy kẻ sọc, quy củ ngồi ở đối diện, hai tay cô đặt trên đầu gối yên tĩnh chờ Cảnh Lam Chi mở miệng.

Cảnh Lam Chi đánh giá cô, cười khẽ: "Vài năm không gặp, ngược lại đã trở nên xinh đẹp rồi."

Lục Tinh ngây ra một lúc, cong cong khóe miệng: "Cảm ơn dì Cảnh."

Cô rất rõ ràng, Cảnh Lam Chi gọi cô ra không phải là vì ôn chuyện, cô có xinh đẹp hay không... Cũng không quan trọng, nhưng nghe được câu nói kia cô vẫn cảm thấy có chút vui vẻ. Trong lòng cô rất tôn trọng Cảnh Lam Chi, bởi vì bà ấy là mẹ của Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm, cũng có công ơn nuôi dưỡng cô, từ nhỏ đến lớn cô đều gọi là dì Cảnh.

Trầm mặc vài giây, Cảnh Lam Chi trầm giọng mở miệng: "Chuyện của con và Phó Cảnh Sâm, buổi sáng dì đã xem tin tức, mọi chuyện âm ỉ như vậy đều gây ảnh hưởng không tốt đến Phó gia cũng như Cảnh Sâm, dì tìm con là vì không muốn làm cho Cảnh Sâm hận dì, dì nghĩ con có thể suy nghĩ cẩn thận, cũng hiểu dì muốn nói gì."

Cảnh Lam Chi vẫn rất bình tĩnh, Lục Tinh không dám ở bên cạnh Phó Cảnh Sâm, dù sao từ bảy năm trước, cô vẫn chưa trở về.

Đối mặt với lời trách móc của dì Cảnh, ngón tay Lục Tinh để trên đầu gối chậm rãi cuộn lại, trái tim thắt lại, hô hấp trở nên dồn dập.

Cảnh Lam Chi không để cho cô có cơ hội mở miệng, đặt chén trà tinh xảo xuống bàn, giọng nói vẫn lạnh lùng như sáu năm trước: "Dì nhớ con đã đồng ý với dì, trước khi Cảnh Sâm kết hôn thì con sẽ không về nước."

Mặt Lục Tinh lập tức trắng bệch, môi mím thật chặt, đáy lòng như bị đâm đến nỗi chảy máu đầm đìa, mỗi lần hô hấp đều đau đến chết lặng.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Lục Tinh như đột nhiên bừng tỉnh, bối rối lấy điện thoại ở trong túi áo khoác ngoài, nhìn màn hình điện thoại di động hiện lên tên người gọi, lặng im vài giây, lặng lẽ đưa điện thoại di động chuyển thành chế độ yên lặng, nhét lại vào túi.

Ánh mắt Cảnh Lam Chi rất sắc bén, dường như có thể nhìn thấu cô: "Cảnh Sâm gọi?"

Lục Tinh không phủ nhận, chậm rãi gật đầu: "Vâng."

"Thật sự xin lỗi dì Cảnh." Lục Tinh hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn Cảnh Lam Chi, "Con... hiện tại con đang ở bên Cảnh Sâm, con không muốn nhìn anh ấy kết hôn với người khác, con nuốt lời rồi."

"Nuốt lời?" Sắc mặt Cảnh Lam Chi lạnh đi, giọng nói đanh lại, "Hiện tại lại nói nuốt lời là sao, tôi nói rồi, Phó gia tôi nuôi cô lớn lên, không phải muốn cô trở thành con dâu, chúng tôi không cần cô báo ân, thậm chí có thể cho cô rất nhiều thứ mà người khác không có nhưng tôi chỉ có một yêu cầu, tránh xa Cảnh Sâm và Cảnh Tâm ra."

Lục Tinh cúi thấp đầu, lông mi run rẩy.

Cảnh Lam Chi coi như không thấy, bà đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô: "Có mấy lời tôi không muốn nói, cô cũng đều đã hiểu, dù sao tôi cũng nhìn cô lớn lên, nếu không phải cô thích Cảnh Sâm thì bây giờ cũng đã sống rất tốt ở Phó gia rồi, tôi còn có thể giới thiệu cho cô một thanh niên tài giỏi tuần tú, lúc cô gả đi thì vẫn còn chỗ dựa là Phó gia, sẽ không có người nào bạc đãi cô. "

"Lục Tinh, cô đã đồng ý chuyện của tôi, hiện tại vẫn còn kịp, quay trở lại nước Mỹ đi."

Cảnh Lam Chi nói xong những lời này, lại lạnh lùng nhìn về cái đầu đang gục xuống của Lục Tinh.

Không nhiều lời nữa, bà quay người rời đi.

Lục Tinh im lặng ngồi đó, rất lâu sau mới khôi phục tinh thần.

Cầm lấy áo khoác ngoài mặc lên, chậm rãi đi ra khỏi Phó gia, đứng cạnh cái cây khô thêm vài phút đồng hồ nữa cô mới đi đến ngã rẽ đón xe taxi.

Sau khi lên xe, tài xế hỏi: "Cô muốn đi đâu?"

Lục Tinh nói: "Tôi... Về nhà."

Tài xế ngây ra một lúc, gãi gãi đầu: "Không phải, nhà của cô ở đâu? Dù sao cũng phải nói địa chỉ thì tôi mới biết được!"

Lục Tinh cũng ngây ra một lúc, mới kịp phản ứng, giật giật khóe miệng, nói địa chỉ nơi mình ở.

Cô nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, lại nghĩ tới mùa đông sáu năm trước.

"Tinh Tinh, em nhận được quảng cáo rồi! Em sẽ đi New York chụp quảng cáo, từ lúc chị đi đến giờ đều không quay trở lại thăm em, lần này rất cục em cũng có cơ hội gặp chị rồi." Cảnh Tâm hưng phấn gọi điện thoại cho cô.

"Thật sao?" Lục Tinh cũng thấy vui mừng cho cô ấy, "Vậy thì tốt quá." "Sắp đến lễ Giáng Sinh rồi, chị có được nghỉ không? Đến lúc đó chúng ta cùng trở về nhé, em sẽ bảo trợ lý đặt vé máy bay giúp chị." Cảnh Tâm cũng rất vui vẻ, trợ lý của cô ấy là Cảnh Lam Chi tìm cho.

Lục Tinh chán nản, đã một năm rồi, từ lúc cô đi đến giờ vẫn chưa trở về lần nào cả, là vì cô không có tiền, hàng ngày chi tiêu và tiền sinh hoạt đều do cùng đi làm với bạn học mới có được, làm sao có thừa tiền mà mua vé máy bay. Sau khi Phó Cảnh Sâm đưa cô đến sân bay, máy bay hạ cánh là có người đến đón cô, còn sắp xếp xong xuôi mọi thứ nhưng anh lại chưa từng liên lạc với cô. Anh hôn cô rồi, lại muốn đưa cô đi thật xa, cũng không muốn liên lạc với cô, hàm ý như vậy sao cô không hiểu... nếu cô trở về thì làm thế nào để đối mặt với anh đây? Cô không biết.

Cô đã trưởng thành rồi, cô được coi là người của Phó gia sao? Chú Phó và dì Cảnh có chào đón cô không?

"Tinh Tinh, chị có nghe em nói không?"

Lục Tinh do dự một chút, hít một hơi thật sâu mới quyết định nói: "... Được, có điều vé máy bay chị có thể tự mua được." Trước kia cô đi làm công ở một studio, mấy ngày nay chắc có thể nhận được tiền rồi, đủ tiền thì cô có thể mua vé máy bay.

Cảnh Tâm bất mãn nói: "Phiền toái như vậy làm gì, trợ lý của em đặt cho chúng ta là được rồi, quyết định vậy đi."

Không để Lục Tinh từ chối, cô ấy lập tức cúp điện thoại.

Lục Tinh nghe âm thanh ồn ào trong điện thoại, bỗng nhiên nở nụ cười như trẻ con, từ lúc cô ở New York tới giờ, đây là khoảnh khắc mà cô vui nhất.

Đáy lòng chờ đợi, tâm trạng vui vẻ tung tăng như chim sẻ mới phá kén bỗng nhìn thấy bầu trời bao la, hưng phấn mà đập cánh, cô cũng muốn trở về, rất rất rất muốn trở về.

Ngày càng tới gần, cô càng vui vẻ, mỗi ngày đều cười ngây ngô như trúng xổ số, xoay xoay cái bút trong tay, cô tính toán tỉ mỉ đợi Cảnh Tâm

đến, tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ, kể cả hành lý cũng sắp xếp ổn thỏa.

Sau khi Lục Tinh nhìn thấy Cảnh Tâm đi đến, mới biết hóa ra không phải Cảnh Tâm đi một mình đến đây mà đi cùng với Cảnh Lam Chi.

Cảnh Tâm giải thích: "Mẹ nói bởi vì em chưa đủ 18 tuổi, lẽ ra mẹ không cần đi theo giúp em làm gì, em đã nói với bà rằng em sẽ gặp chị rồi chúng ta cùng trở về."

Chẳng biết tại sao, Lục Tinh cảm thấy ánh mắt của Cảnh Lam Chi nhìn cô còn lạnh hơn so với trước kia, làm cô có chút khó xử... Cảnh Tâm vịn tay lên vai cô, kéo cô quay vòng vòng, cau mày nói: "Tinh Tinh, sao chị lại gầy như vậy chứ, ở đây cơm không ngon sao? Ôi, chị lại cao hơn rồi, hình như quần áo cũng ngắn đi nhiều... Em nhớ bộ đồ này đã mua từ hai năm trước!"

Lục Tinh cảm thấy lúng túng, miễn cưỡng nói qua loa: "Bởi vì trước khi tới đây chị phải đi làm thêm, đang mặc quần áo cũ nên vẫn chưa kịp trở về đổi lại."

Cảnh Tâm bĩu môi: "Làm thêm mệt lắm không? Nhìn chị gầy đi nhiều quá, về sau chị đừng đi làm nữa, nếu anh trai biết chị gầy như que củi thế này thì anh ấy sẽ cần nhẫn cho xem..."

Phó Cảnh Sâm nào có biết được cô gầy hay không gầy chứ...

Lục Tinh có chút khổ sở, cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: "Không có chuyện gì đâu, chỉ là trải nghiệm cuộc sống mà thôi..."

Cảnh Tâm vội vàng đi chụp quảng cáo, lúc rảnh Lục Tinh sẽ đi qua xem một chút, vào ngày chụp ảnh cuối cùng Cảnh Tâm cũng là lúc Lục Tinh nghỉ rồi.

Buổi chiều, cô mua bánh ngọt vui vẻ đi vào, đột nhiên Cảnh Lam Chi gọi cô lại từ phía sau.

Bên trong quán cà phê yên tĩnh, Lục Tinh dè dặt ngồi đối diện Cảnh Lam Chi, cẩn thận từng li từng tí nói: "Dì Cảnh, dì muốn nói chuyện gì với con ạ?"

Cảnh Lam Chi nhìn cô trong chốc lát, nói: "Cô thích Cảnh Sâm đúng không, cô không cần ngạc nhiên, tôi đã sớm nhìn ra rồi."

Lục Tinh kinh ngạc há hốc miệng, hai mắt tròn tròn, hai tay đan vào nhau, cùng lắm cô cũng chỉ là cô gái mười mấy tuổi đầu, bị người lớn biết được bí mật của mình làm chân tay luống cuống, bối rối không thôi, "Con, con..." Cô lắp bắp, nói không ra lời, cô thích Cảnh Sâm, cô không phủ nhận cũng không thể thừa nhận.

"Vé máy bay của cô, tôi không cho trợ lý đặt trước."

Những lời này của Cảnh Lam Chi như làm cho tim Lục Tinh rơi vào hầm băng, bàng hoàng hỏi lại: "Vì, vì sao ạ?"

"Bởi vì tôi không hy vọng cô trở về." Cảnh Lam Chi nhìn vẻ mặt đau lòng của cô gái trước mặt mình, có chút không đành lòng nhưng lại nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng, "Lục Tinh, cô đã 18 tuổi rồi, chúng tôi không còn là người giám hộ của cô nữa, tôi biết rõ cô là đứa trẻ hiếu thuận nhưng tôi hy vọng từ nay về sau cô đừng trở lại Phó gia nữa."

Sắc mặt Lục Tinh trắng bệch như tuyết, trái tim như chết lặng, cô cho rằng cô được Phó gia nuôi lớn thì cũng là một phần của Phó gia... cô không còn người thân nào nữa nên luôn coi Cảnh Lam Chi và Phó Cảnh Minh như người thân của mình, đối xử với họ giống như với cha mẹ của mình, hiếu thuận với họ....

Cô cúi đầu, run rẩy hỏi: "Vì sao... Bởi vì, con thích Cảnh Sâm sao?" "Đúng." Cảnh Lam Chi dứt khoát nói, "Chúng tôi nuôi cô lớn lên, không phải muốn cô làm con dâu của Phó gia, cô và Cảnh Sâm không hợp, nếu cô nghĩ việc chúng tôi nuôi lớn là có ơn với cô thì hãy đồng ý với tôi hai yêu cầu."

Lục Tinh trầm mặc, chậm rãi tiêu hóa những lời kia, cảm giác không thể thở nổi, cực kỳ khó chịu.

Cô vẫn cúi đầu, cố gắng nhịn khóc, cắn chặt môi khăn khăn hỏi: "Yêu cầu gì..."

"Về sau, đừng liên hệ với Cảnh Tâm nữa, cũng đừng cho nó biết chuyện này."

"Được..."

"Trước khi Cảnh Sâm kết hôn, cô cứ ở nước ngoài đi."

Lục Tinh tuyệt vọng đến nỗi không thể nói được câu nào, môi cô run rẩy rất lâu, nhưng vẫn không thể nào đồng ý được, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Một lúc lâu sau, cô như đã dẫn lòng dứt bỏ khỏi nơi mà mình đã lớn lên từ nhỏ, một lần nữa cố gắng trả lời.

"Được..." Giọng nói của cô dường như nghe không rõ.

Trước khi Cảnh Lam Chi rời đi, từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu đẩy tới trước mặt cô, "Cái này xem như tôi đền bù cho cô."

Lục Tinh không ngẩng đầu, trầm mặc đẩy chi phiếu trở lại.

Hôm đó Lục Tinh không biết mình đã trở về như thế nào, cảm giác như linh hồn bị kéo ra, chỉ còn một cái xác không hồn lang thang trên

đường, cô cảm giác mình nhỏ bé như hạt cát, một ngày nào đó có thể theo gió bay tới nơi hẻo lánh, cũng sẽ không có người đến tìm cô.

Vào ngày Cảnh Tâm trở về còn kéo cô khóc lớn: "Sao tự dừng lại không về với em nữa? Có chuyện gì quan trọng hơn sao?"

Lục Tinh cười trấn an cô ấy, dùng mu bàn tay lau nước mắt cho Cảnh Tâm, "Hết cách rồi, dù sao sau khi về em cũng trở nên nổi tiếng, sẽ thường xuyên xuất hiện trên quảng cáo, trên truyền hình, nói không chừng còn tiến quân sang Hollywood, còn ngại không được gặp sao?"

Rốt cuộc Cảnh Tâm cũng bị cô trêu chọc cho ngừng khóc.

An ủi Cảnh Tâm một chút, Lục Tinh đưa cho Cảnh Lam Chi một cái thẻ, thấp giọng nói: "Dì Cảnh, phiền dì trả lại cái thẻ này cho Cảnh Sâm hộ con..."

Tấm thẻ kia, lúc cô đến nơi đây đã phát hiện ra nó nằm trong túi mình, cô kiểm tra số dư thì thấy mỗi tháng đều có thêm một khoản tiền, vào tháng sinh nhật của cô thì số tiền còn nhiều hơn các tháng khác gấp ba lần, có điều một năm lâu như vậy, số tiền trong đó đã đủ để cô tiêu xài phung phí vài năm. Đại khái... trước lúc cô tốt nghiệp tấm thẻ đó đã có rất nhiều tiền rồi, đợi đến lúc cô tốt nghiệp, sẽ trở thành một khoản tiền rất lớn.

Ngoại trừ Phó Cảnh Sâm, không có người nào lạnh lẽo đối xử tốt với cô như vậy.

Tuy nhiên, cô không nghĩ ra, tại sao anh phải như vậy, là thói quen hay... là thấy cô đáng thương!

Mặc kệ là nguyên nhân gì, cô cũng không muốn sử dụng một chút tiền nào trong tấm thẻ này, cô tự dùng cách của bản thân tỏ ra bất mãn và oán hận anh, nếu như có thể, cô muốn trả lại tất cả học phí cho anh.

Đó là cách mà trước đó cô đã nghĩ ra.

Còn hiện tại, cô giữ lại tấm thẻ này... Sẽ chỉ làm bản thân khó chịu mà thôi.

Cảnh Lam Chi nhìn cô, nhíu mày: "Lục Tinh, cô muốn tôi cảm thấy cô đáng thương sao?"

Lục Tinh mấp máy môi, thấp giọng nói: "Nếu như con nhận số tiền này mới cảm thấy mình càng đáng thương hơn."

Cảnh Tâm đi rồi, rốt cuộc Lục Tinh nhận không được ngời xồm ở sảnh sân bay nghẹn ngào mà khóc lớn lên.

Cô cũng muốn trở về...

"Tới nhà của cô rồi!" Tài xế quay đầu nói, Lục Tinh mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra đã đến cửa tiểu khu của mình rồi.

"À, cảm ơn." Cô đưa tiền cho tài xế.

"Cô nhìn cô đi, cười lên trông tốt hơn nhiều, hãy cố gắng cười thật nhiều nhé." Tài xế cười tùm tùm nhận tiền sau đó đưa tiền thừa cho cô.

"Cảm ơn." Lục Tinh cong môi, mở cửa xuống xe.

Lúc đi đến tầng dưới, cô lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, Phó Cảnh Sâm có gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, còn có vài tin nhắn.

"Em ở đâu vậy? Vì sao lại không nghe máy? Anh đã đến sân bay rồi."
"Anh phải lên máy bay ngay, anh đã bảo trợ lí đến đón em."

"Ngủ rồi sao???"

Lục Tinh nhìn đồng hồ, mới có một tiếng đồng hồ anh đã xuống máy bay rồi.

"Lục tiểu thư."

Lục Tinh ngẩng đầu, thấy tài xế trung niên lần trước ở công ty đã đón cô, hình như anh ta vừa mới dừng xe.

Tài xế nói: "Phó tiên sinh bảo tôi đưa cô đến sân bay, có điều bây giờ còn sớm, năm giờ rưỡi chúng ta đi vẫn còn kịp."

Lục Tinh trầm mặc, một lúc sau mới nói: "Anh cứ đi đón anh ấy đi, tôi không đi."

Tài xế có chút khó xử: "Cái này..."

"Tôi có chút không thoải mái, đi về trước." Lục Tinh nói xong quay người lên tầng.

Về đến nhà, thay quần áo ra xong, cô ôm gối chui vào chăn, thầm nghĩ chỉ cần yên tĩnh nằm đây chốc lát, thời gian sẽ làm tâm trạng cô bình phục, không ngờ rằng cuối cùng lại mơ mơ màng màng ngủ mất.

Chuông điện thoại di động đánh thức Lục Tinh, cô đứng lên tìm điện thoại. Là Diệp Hân Nhiên gọi, "Tinh Tinh, đêm nay tớ có liên hoan, có thể sẽ về

muộn, hôm nay Quan Nghị tan tầm sớm, tớ sẽ bảo anh ấy đưa Tiểu Cáp đến cho cậu nhé."

Cổ họng Lục Tinh hơi khàn: "Được." "Cậu sao vậy? Cảm rồi hả?"

"Không sao, chỉ là vừa tỉnh ngủ thôi." "À à, vậy cậu ăn chút gì đi."

"Ừm."

Bụng dưới đau vô cùng, Lục Tinh nhú mày đứng lên đi vệ sinh, rồi ôm bụng đi rót cốc nước đường đỏ.

Vừa nằm xuống giường, tiếng đập cửa chợt vang lên, Lục Tinh khoác tạm một cái áo khoác đi mở cửa, Quan Nghị đang ôm Tiểu Cáp đứng ở cửa ra vào. Tiểu Cáp cực kỳ vui sướng xông lên cọ cọ vào người cô.

Lục Tinh cười sờ sờ đầu của nó, ngẩng đầu nói với Quan Nghị: "Cảm ơn anh."

Quan Nghị cười cười: "Khách khí cái gì chứ, thôi anh về đây."

Tiểu Cáp lại trở thành cái đuôi của cô, hễ cô đi đâu là nó sẽ theo đến đó, cô nằm xuống giường nó sẽ nằm bò bên giường.

Tâm trạng sa sút của Lục Tinh khôi phục không ít, cô nhắn cho Phó Cảnh Sâm một tin nhắn.

Phó Cảnh Sâm xuống máy bay liền mở điện thoại ra, nhìn thấy tin nhắn của cô, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Tài xế báo cáo: "Lục tiểu thư nói thân thể cô ấy không quá thoải mái, nên không tới đây đón ngài được."

"Không thoải mái?" Phó Cảnh Sâm nhú mày, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho cô.

Điện thoại vừa được kết nối, anh trầm giọng hỏi: "Không thoải mái chỗ nào?"

Lục Tinh ngẩn người, mới nhớ tới trước đó đã nói với tài xế rằng cô không thoải mái trong người, cô nhỏ giọng nói: "Không có gì... chỉ là em đói bụng."

Phó Cảnh Sâm nhẹ nhàng thở phào một hơi, giọng nói trầm thấp lại dịu dàng vang lên: "Ở nhà chờ anh."

Hơn một tiếng sau, Lục Tinh mở cửa cho Phó Cảnh Sâm đang xách túi đồ ăn to tướng vào nhà, nhìn anh lấy ra từ trong túi ra một đôi dép nam, môi cô cong lên: "Nào có người nào tự chuẩn bị dép lê tới nhà người khác chứ."

Phó Cảnh Sâm đổi dép lê, nhìn chăm chăm vào đôi mắt có chút sưng đỏ của cô, vòng tay qua eo ôm chặt cô, thấp giọng nói: "Em đã khóc hả?"

Lục Tinh lắc đầu: "Không khóc."

Cô đẩy anh, đáng thương thúc giục nói: "Em đói bụng."

Phó Cảnh Sâm hôn cô một cái, mới buông tay, đem theo nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp nhỏ.

Vừa đem nguyên liệu nấu ăn vào, bỗng nhiên bị một cánh tay mảnh khảnh từ phía sau ôm chặt, thân thể Phó Cảnh Sâm cứng đờ, đôi mắt rất nhanh trở nên sâu thẳm.

Lục Tinh kéo anh xoay qua chỗ khác, cười dịu dàng nhìn anh, đột nhiên nhảy lên ôm lấy cổ của Phó Cảnh Sâm, ngửa đầu hôn lên yết hầu anh.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, Phó Cảnh Sâm cứng đờ ba giây, nhanh chóng kéo eo cô lại, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Chương 29

Màn đêm buông xuống.

Trong phòng bếp nhỏ hẹp là một khung cảnh yên tĩnh, dưới ánh đèn vàng ấm là hai bóng người dán chặt vào nhau, vô cùng thân mật.

Lục Tinh ngửa đầu nhắm mắt lại nhận lấy nụ hôn của anh, bắt đầu bối rối đáp lại anh, anh hôn quá lâu làm cho cô mất nhiều sức, rất nhanh cô liền bại trận, mềm nhũn dựa vào anh.

Môi của anh bỗng nhiên trượt xuống vùng cổ mẫn cảm của cô, Lục Tinh đột nhiên run rẩy, nụ hôn của anh mang nhiệt độ nóng bỏng, như thể hòa tan cô từng chút một.

Đôi mắt Phó Cảnh Sâm mang màu sắc như sự âm trầm trong đêm tối, bỗng nhiên ôm cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Lục Tinh mơ mơ màng màng, chưa kịp phản ứng, anh bước mấy bước đã đến cửa phòng, cô vội vàng kéo lấy áo len của anh, sợ hãi kêu lên: "Đợi một chút, không được..." Tay nắm áo len mềm mại có chút mồ hôi ẩm ướt, cô ngẩng đầu nhìn anh dưới lớp mồ hôi mỏng hiện lên vẻ khêu gợi.

Trong phòng rất ấm, anh vào nhà vẫn chưa cởi áo khoác đã bị cô ôm lấy, liên tục triền miên hôn môi.

Phó Cảnh Sâm làm như không nghe thấy, đè cô lên giường, nhanh nhẹn cởi áo khoác ngoài vứt qua một bên, đặt thân thể nặng nề ở trên người cô, trong cơ thể tràn ngập khát vọng, cúi người hôn vào vành tai cô, khàn khàn nói: "Vì sao không được? Chúng ta có thời gian cả đêm mà."

Lục Tinh trốn tránh hơi thở nóng bỏng của anh, vẻ mặt bối rối, nhỏ giọng hắt tiếp cho anh một gáo nước lạnh: "Kinh nguyệt của em tới..."

Cho nên không phải là cô muốn từ chối anh.

Thân thể người đàn ông đè trên người cô cứng đờ, khẽ cắn tai cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em thật sự có thể tra tấn anh mà."

Dù sao cũng là cô trêu chọc anh trước, khuôn mặt Lục Tinh đỏ bừng, cô nhỏ giọng nói: "Thật sự xin lỗi..."

Phó Cảnh Sâm xoay người nằm ở bên cạnh cô, lòng bàn tay chuyển qua phần bụng, "Đau không?" Anh nhớ rõ hồi trước cứ đến lúc kinh nguyệt tới thăm là cô sẽ bị đau bụng, nghĩ đến sắc mặt lúc này của cô, lại cho rằng chỉ là do cảm xúc bị ảnh hưởng thôi.

Lòng bàn tay anh truyền nhiệt độ đến phần bụng của cô, Lục Tinh đỏ mặt đẩy tay anh ra, thoáng nhìn về phía quần của anh rõ ràng đang nhô cao, cô vội đảo mắt: "Cũng bình thường... Không phải quá đau."

Phó Cảnh Sâm hôn môi cô một cái, chậm rãi đứng dậy, "Em nghỉ ngơi trước, anh đi nấu cho em bát mì."

Lục Tinh mở to hai mắt, ngoan ngoãn gật đầu: "Được." Nhìn thấy anh đi từ cửa phòng ngủ đi vào nhà vệ sinh nhỏ, cô ôm chăn cười trộm, cô thích nhìn anh vì mình mà ý loạn tình mê, đúng là bộ dạng khiến người ta khó lòng kìm nén nổi.

Cách đây nhiều năm, Lục Tinh đã muốn ăn bát mì đó vào trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, bát mì nhiều thịt, ít ớt, chỉ cần hành không cần rau thơm, thêm mấy một chút rau cải, chút dầu ăn.

Nhìn trên mặt bàn, Lục Tinh có chút nhớ mà muốn khóc, cô nhớ lại năm đó, không biết có phải bát mì kia khó ăn không mà anh thà rằng đi chứ không chịu cho cô ăn.

Lại có chút buồn cười, người khác đều là thề non hẹn biển, hứa hẹn lãng mạn.

Cô và anh, chỉ ước định bằng một bát mì.

Anh nói về sau sẽ bù lại, lời hẹn này... Thời gian dài đằng đằng, cô còn tưởng rằng đời này sẽ không có cơ hội ăn nữa.

Lục Tinh thỏa mãn che mặt, ấp úng nói: "Ăn rất ngon."

Khóe miệng Phó Cảnh Sâm cong lên, nghĩ đến tin nhắn lúc nãy của cô:

"Anh còn nợ em một bát mì, tối nay em muốn ăn."

Anh nở nụ cười, cũng cúi đầu bắt đầu ăn mì.

Ăn mì xong, Phó Cảnh Sâm vào phòng bếp rửa bát, Lục Tinh mới phát hiện Tiểu Cáp đã biến mất từ khi Phó Cảnh Sâm đi vào cửa...

Cô tìm thấy Tiểu Cáp ở ghế sofa, nó híp mắt nằm sấp ở đấy, nhìn thấy cô thì nhỏ giọng sủa, giống như đang phàn nàn cô trọng sắc khinh chó.

Ôi, sợ đến như vậy sao? Lục Tinh bật cười.

Phó Cảnh Sâm đi từ trong bếp ra, nhìn thấy cô ngồi trên mặt đất cùng con chó kia, lại thấy nó đang cọ cọ vào người cô, anh nhíu mày đi qua kéo cô lên.

Tiểu Cáp lại sủa một tiếng, tự động đi ra chỗ khác, chuyển tới ghế sofa khác ngồi một bên.

Lục Tinh quan sát Phó Cảnh Sâm từ trên xuống dưới, bĩu môi nói: "Có phải anh hạ được Tiểu Cáp không, làm sao mà nó lại sợ anh như vậy!"

Phó Cảnh Sâm lờm cô, thế mà Lục Tinh lại hiểu hàm ý trong mắt của anh, đại khái là: Con chó kia, ngay cả việc hạ được anh cũng khinh thường.

Cô cười thành tiếng, bị anh kéo đến toilet, hai tay bóp lấy nước rửa tay, bị đôi tay thon dài của anh tỉ mỉ rửa sạch, cô trừng mắt liếc anh một cái: "Muốn khử trùng sao?"

Phó Cảnh Sâm cầm khăn mặt lau khô tay của cô, nhàn nhạt lên tiếng: "Không cần."

Lại trở lại phòng khách, Lục Tinh ngồi trên đùi Phó Cảnh Sâm, anh thấp giọng hỏi cô: "Không có gì muốn nói với anh sao?"

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh, khẽ nói: "Buổi chiều em đi gặp dì Cảnh."

Phó Cảnh Sâm nhíu mày: "Không phải anh đã nói với em, nếu không có anh ở đây thì em không cần phải đi gặp mặt họ sao?"

"Thế nhưng mà em vẫn luôn muốn gặp." Cô thấp giọng nói, điều chỉnh vị trí, cô tựa trán vào hõm vai anh, "Đó là mẹ của anh và Tâm Tâm, từ nhỏ em đã lớn lên trong nhà anh, em không muốn làm cho anh và Tâm Tâm quá khó xử, đặc biệt là Tâm Tâm, cô ấy lại đăng lên weibo như vậy, có lẽ sẽ bị dì Cảnh mắng."

Lúc này ở Phó gia, Cảnh Tâm đang bị mắng, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô bị Cảnh Lam Chi mắng: "Con đăng cái đó lên weibo để làm gì? Muốn ầm ĩ hả, chuyện này không liên quan đến con, con đừng làm loạn nữa, mau xóa đi!"

Cảnh Tâm bướng bỉnh lắc đầu: "Con không xóa, nhiều người mắng Tinh Tinh và anh trai như vậy, vì sao con không thể đăng lên weibo để giúp đỡ họ chứ, hơn nữa những lời con nói đều là sự thật."

"Rõ ràng con đang làm loạn!"

"Con làm loạn chỗ nào, mẹ, mọi chuyện trước kia con đều suy nghĩ cẩn thận rồi, Tinh Tinh có gì không tốt, bằng cấp của chị ấy và Trình Phi không chênh lệch nhau, con cũng không cảm thấy Trình Phi đẹp hơn chị ấy, còn có cái gì nữa? Gia thế, còn là vì một bên tai của chị ấy không nghe được sao?"

Những... điều này đều không quan trọng, quan trọng là... anh trai thích chị ấy."

"Con thì biết cái gì? Về sau chuyện của anh con và Lục Tinh con đừng xen vào, có nghe không?" Cảnh Lam Chi tức giận nói, không ngờ rằng gần đây con gái lại vì Lục Tinh mà chống đối bà.

"Mẹ, mẹ đừng coi con như trẻ con nữa." Cảnh Tâm phồng má đứng lên, "Dù sao con cũng đứng về phía anh trai."

Cô nói xong thì chạy lên tầng.

Phó Cảnh Sâm vuốt vuốt tóc của cô, vịn vai của cô làm cho cô đổi mặt anh, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, chân thành nói: "Anh nói rồi, ở bên anh thì không cần phải ép bản thân hẳn nhiên, em có thể thoải mái ngốc nghếch ở cạnh anh, bằng không những gì anh làm trong nhiều năm qua là vì cái gì chứ? Nếu như bọn họ không thích em, vậy sau này bớt gặp mặt, nếu có chút mâu thuẫn mà không giảng hòa được thì cũng đừng miễn cưỡng."

Lục Tinh nghe xong những lời này, đôi mắt có chút ướn át, cô mấp máy môi: "Trước kia em đã đồng ý với dì Cảnh, trước khi anh kết hôn sẽ không về nước."

Anh nắm chặt lấy bả vai của cô, Lục Tinh biết rõ anh tức giận rồi, vội vàng giải thích: "Trước kia em không nghĩ anh sẽ thích em..."

Giọng nói của cô có chút u oán: "Anh hôn em xong rồi lại đưa em ra nước ngoài, cũng không liên lạc với em, em cho rằng đây là quyết định và thái độ của anh." Cho nên, khi mà Cảnh Lam Chi nói ra yêu cầu kia, đầu tiên cô nghĩ đến thái độ của anh đối với cô, cứng rắn như vậy.

Khi đó tuổi cô còn nhỏ, tâm lý lại yếu ớt, trong lòng như chết lặng đã đồng ý với yêu cầu của Cảnh Lam Chi.

Phó Cảnh Sâm cúi đầu hôn cô, dán môi bên tai của cô khẽ thở dài: "Thật là ngốc mà, anh đã sắp xếp toàn bộ mọi thứ cho em, mỗi tháng cho

em tiền sinh

hoạt, nuôi em như vậy, còn có thể là thái độ gì được? Em cho rằng anh là người tùy tiện đối xử tốt với người con gái khác sao?"

Lúc ấy anh không muốn cho cô biết rõ nguyên nhân thực sự cô bị đưa đi, đối với một cô gái mười bảy tuổi mà nói, có phần quá đau lòng.

Lục Tinh trốn tránh hơi thở của anh, "Em đưa cái thẻ kia cho dì Cảnh rồi..."

"

Cô nhấm tít, hơi đáng tiếc thở dài: "Trong tấm thẻ kia bây giờ chắc hẳn đã có rất nhiều tiền rồi."

"Anh biết." Phó Cảnh Sâm khẽ cười, "Không phải em muốn trải nghiệm cuộc sống sao? Cùng bạn học đi khắp nơi làm thêm."

"Làm sao anh biết?" Lục Tinh có chút nghi ngờ. Cô đã muốn tự lập, vậy thì anh sẽ cho cô tự lập.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô, không trả lời vấn đề này mà chỉ cười cười: "May là em rất nghe lời, không học thói xấu, cũng không có bạn trai."

Lục Tinh yên lặng, không để ý tới anh.

Phó Cảnh Sâm ôm chặt cô, thấp giọng nói: "Anh cho em thời gian, cho em không gian, cho em tự lập mà trưởng thành, hy vọng em có thể trở nên tự tin dũng cảm, ngoại trừ lúc tiễn em ra nước ngoài, anh không muốn lại phải cứng rắn bắt buộc em làm gì nữa, kể cả chuyện em về nước lần này. Nếu như em có đủ dũng khí, nghĩ thông suốt rồi, em nhất định sẽ trở về."

Lục Tinh hơi xoay người, vẻ mặt khó tin nhìn anh: "Không phải anh nói nếu như em không trở lại, anh sẽ đích thân đi bắt em trở về sao?"

"Đúng." Phó Cảnh Sâm nhìn sâu vào mắt cô, đáy mắt có cảm xúc mà cô không hiểu, "Tháng 9 anh đã đặt trước vé máy bay trước lễ Giáng Sinh, nếu như em vẫn chưa trở lại, lễ Giáng Sinh này anh sẽ đi qua đó."

Khoảng thời gian tới lễ Giáng Sinh không còn bao lâu nữa, Lục Tinh kinh ngạc nhìn anh, lẩm bẩm nói: "Em không trở lại, anh thật sự sẽ đi sao?"

Phó Cảnh Sâm nhìn thẳng vào cô, nhẹ giọng hỏi cô, "Vì sao lại không chứ?"

Đúng vậy, vì sao lại không chứ? Lục Tinh có chút ngỡ ngàng nhìn anh, ánh mắt mơ màng, sau đó lại gằn hôn anh.

Đáy mắt Phó Cảnh Sâm tràn ngập ý cười, không ngờ cô nhóc này cũng thuộc phái hành động, anh đổi từ bị động sang chủ động, đè ót của cô hôn sâu.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng mở khóa, từ lần trước, Lục Tinh cực kỳ nhạy cảm với âm thanh này, vội vàng đẩy Phó Cảnh Sâm ra, đỏ mặt nói: "Có thể là Hân Nhiên đã đến." Hôm nay tin tức đầu đễ đều là cô, nhất định là Diệp Hân Nhiên quan tâm cô nên mới đến.

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, vẻ mặt trầm xuống: "Vì sao cô ta lại có chìa khóa?"

Lúc này, Diệp Hân Nhiên đẩy cửa vào, nhìn thấy Phó Cảnh Sâm trên ghế sofa, có chút sững sốt, rất nhanh đã khôi phục tinh thần, hừ một tiếng: "Không phải tớ phá hỏng chuyện tốt gì đấy chứ?"

Lục Tinh quả thực xấu hổ vô cùng, kéo tay áo Phó Cảnh Sâm, lúng túng nói: "Nếu không thì, anh đi về trước đi..."

Phó Cảnh Sâm nhìn bộ dạng lúng túng của cô, ngồi im không nhúc nhích, nhìn về phía Diệp Hân Nhiên, bình tĩnh nói: "Đúng là đã phá vỡ chuyện tốt, Diệp tiểu thư, lần sau tới thì phiền gõ cửa trước."

Nói gì vậy? Khuôn mặt Lục Tinh đỏ như cà chua, lặng lẽ véo anh một cái.

Diệp Hân Nhiên ngẩn ra, không ngờ Phó Cảnh Sâm lại thẳng thắn như vậy, ngược lại cô ấy hơi ngượng ngùng.

Phó Cảnh Sâm đứng lên, sờ sờ đầu Lục Tinh, thấp giọng nói: "Anh đi về trước, em ngủ sớm đi."

Lục Tinh tiễn Phó Cảnh Sâm ra tới cửa, cửa vừa đóng lại, Diệp Hân Nhiên ung dung nói: "Không phải vừa rồi hai người có ý định lăn giường đấy chứ?"

Lục Tinh bối rối: "... Không có." "Thật hay giả?"

"Thật mà, kinh nguyệt của tớ đến..." "À, thì ra là vì lý do đó."

"..."

Lục Tinh không tranh luận với cô ấy về vấn đề này nữa, Diệp Hân Nhiên nhìn thấy các hộp giấy xếp đầy trên sàn nhà, tò mò hỏi: "Cái gì đây?"

Lục Tinh nhìn theo tầm mắt của cô ấy, "À, là các loại táo đỏ của Mỹ đó." "Vậy sao..." Diệp Hân Nhiên kéo dài giọng, cười gian xảo, "Là để bồi

thân thể cho cậu sao?"

"... Nào có chuyện như vậy chứ, tớ cảm thấy táo đỏ rất ngọt, ngâm nước uống rất ngon." Từ khi cô và Phó Cảnh ở bên nhau, Diệp Hân Nhiên

ở trước mặt cô càng ngày càng lưu manh, Lục Tinh có chút không đỡ nổi, "Đợi chút nữa tớ cho cậu một ít, để cậu bồi bổ!"

"Được." Diệp Hân Nhiên cười tủm tỉm gật đầu, "Gần đây tớ tăng ca đến nổi da mặt cũng xấu đi rồi, đúng lúc cần bồi bổ đây."

Lục Tinh bĩu môi, ngồi xồm trên sàn nhà trêu ghẹo Tiểu Cấp.

Phó Cảnh Sâm đi rồi, Tiểu Cấp mới dám xuất hiện, Tiểu Cấp nằm xuống bên cạnh cô, thè lưỡi ra liếm mắt cá chân của cô.

Cô dùng tay vuốt vuốt Tiểu Cấp, mắng yêu, "Tiểu Cấp, đừng liếm, ngứa quá..."

Diệp Hân Nhiên cũng ngồi xồm trước mặt cô, nhìn cô: "Hôm nay... những tin tức kia, cậu không bị ảnh hưởng đấy chứ?"

Lục Tinh lắc đầu: "Cũng bình thường, lúc xem cũng cảm thấy khá kinh ngạc, không ngờ cũng có ngày bản thân sẽ trở thành tin tức nóng hổi."

"Không sao là tốt rồi." Diệp Hân Nhiên nhẹ nhàng thở ra, "Chuyện tai phải của cậu không nghe được, hồi trước công ty của cậu không biết sao? Hiện tại mọi người đều biết rồi, cậu cũng không cần để ý, còn có một lỗi tai là tốt rồi, không ảnh hưởng đến cuộc sống."

Lục Tinh dùng tay lại, kinh ngạc nhìn cô ấy: "Còn xảy ra chuyện gì nữa sao?"

Diệp Hân Nhiên im lặng, nhìn chăm chăm vào cô, một lát sau mới nói: "Cậu không thấy những tin tức đó sao?"

Chân cô hơi tê, Lục Tinh dứt khoát ngồi xuống sàn, mấp máy môi, "Cậu nói là... Tai của tớ không nghe được.... Chuyện này.... Đã bị truyền đi rồi sao?"

Diệp Hân Nhiên cũng ngồi xuống, tay khoác lên vai của cô, "Đúng vậy, buổi trưa có một trang báo nhỏ đã lan truyền tin này, tuy nhiên đã nhanh chóng bị xóa đi rồi."

"Không sao." Lục Tinh lắc đầu, tiếp tục chia táo, "Biết rồi thì thôi, tớ cũng không cần phải giấu giếm, chỉ là cảm thấy không cần thiết cho nên mới chưa nói."

"Không cần phải để ý." Diệp Hân Nhiên mạnh mẽ vỗ vào lưng của cô: "Phó Cảnh Sâm không để tâm là được rồi."

Lục Tinh im lặng, cho tới bây giờ cô vẫn không hỏi anh, rốt cuộc anh có để tâm hay không.

Lúc trước vì sao anh lại đưa cô đi xóa sẹo? Vết sẹo mờ đi, nhưng lỗ tai của cô vĩnh viễn không thể nghe được nữa.

Có điều, hẳn là anh sẽ không để tâm đâu nhỉ?

"Cậu làm sao thế, buồn à?" Diệp Hân Nhiên vỗ mạnh vào lưng cô.

"... Đừng vỗ nữa!" Lưng cô đã nóng rát rồi này, trừng mắt với Diệp Hân Nhiên, "Đều bị cậu đánh mà hết buồn rồi đấy."

Diệp Hân Nhiên cười ha ha, Lục Tinh mấp máy môi, quyết định nói: "Hôm nào đó tớ sẽ hỏi một chút xem rốt cuộc anh ấy có để tâm chuyện này hay không."

Chương 30

Ngày hôm sau đúng giờ đến công ty, Lục Tinh phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn cô đều không giống với lúc trước, bởi vì Phó Cảnh Sâm? Còn là vì cô có một lỗ tai không nghe được?

Cô nghĩ, nguyên nhân đầu tiên có khả năng rất lớn, đại khái là chẳng ai ngờ rằng một cô gái đại diện bé nhỏ vừa về nước lại mạnh mẽ đánh vào mặt mình tinh Trình Phi. Cô mới chính là thanh mai trúc mã với Phó Cảnh Sâm.

Tối hôm qua trước khi ngủ cô có lên weibo xem tin tức, mặc dù cái tài khoản tung tin cô đã bị xóa bỏ, nhưng weibo của Cảnh Tâm, Tiêu Nghệ và Trình Phi vẫn còn ầm ĩ chưa hết, bình luận đã bị mọi người trên mạng tấn công rồi, đủ loại lời nói đều có, fans của Tiêu Nghệ và Trình Phi vẫn đánh nhau chưa ngừng, bình luận cũng từ đó mà tăng lên.

Lục Tinh giống như bình thường, xử lý xong công việc mấy ngày nay, một buổi sáng cứ thế trôi qua.

Giữa trưa lúc ăn cơm, Đỗ Tiểu Vi bát quái không chịu nổi rồi, quần quít lấy cô hỏi: "Lục Tinh, chị và Phó Cảnh Sâm là sự thật sao?"

Lục tinh gầy gầy đồ ăn trong bát, giương mắt nhìn cô ấy: "Thật đấy." Cái này còn phải hỏi sao? Ngày hôm qua ầm ĩ như vậy, Cảnh Tâm cũng đã đăng weibo để xác nhận còn gì.

Đỗ Tiểu Vi kinh ngạc: "Giấu kỹ quá đấy... Đến bây giờ Trình Phi vẫn còn chưa lên tiếng đính chính sự thật, không biết là không dám, hay là không biết làm thế nào để dọn dẹp đồng hồ độn đây."

"Cả hai đều có thể." Giọng nói nhàn nhạt của Lục Tinh vang lên, mấy năm nay Trình gia đều dựa không ít vào Phó gia, nếu như Trình Phi lên tiếng phủ nhận lời nói của Cảnh Tâm thì sẽ đắc tội với Phó gia; Còn nữa, Trình Phi này là thiên kim tiểu thư, hình tượng xuất chúng, còn mang danh bạn gái nhà giàu nên cô ta nhận được không ít sự ưu ái, nhưng hiện tại tất cả chuyện tình đều trở thành giả dối, đều là do cô ta tự nhận, nhất định sẽ mất đi không ít fans hâm mộ đâu.

Dù là thừa nhận hay phủ nhận, đều gây bất lợi đến cô ta, đúng là một mớ hỗn độn.

Đỗ Tiểu Vi có chút sùng bái nhìn về phía Lục Tinh: "Lục Tinh, chị đã đánh bại được Trình Phi rồi..."

Lục Tinh mấp máy môi, nói: "Chị không tranh giành cũng không cướp đoạt với ai cả, sao lại nói vậy?"

Phó Cảnh Sâm vốn sẽ không ở cùng Trình Phi mà! Đỗ Tiểu Vi ghen hờn: "... Được rồi, chị thắng."

Lục Tinh phát hiện, Đỗ Tiểu Vi lại không hỏi cô chuyện tai của cô, nhưng âm thanh nói chuyện lại lớn hơn bình thường, có đôi khi vì cô còn cố ý chuyển sang bên trái mà nói chuyện, sợ cô không nghe rõ sao, Lục Tinh cảm thấy cảm động, kéo cô ấy nói: "Tiểu Vi, chị có thể nghe thấy, em cứ nói chuyện với chị như bình thường là được rồi."

Đỗ Tiểu Vi ngại ngùng gãi gãi tóc: "Em sợ chị không nghe rõ..."

"Trước khi biết em, cũng đâu phải là không nghe thấy gì?" Lục Tinh cười cười, chỉ vào tai trái của chính mình, "Đã thành thói quen rồi, lỗ tai bên này còn nhạy hơn cả người bình thường đấy."

"Tốt quá, em biết rõ chị không cần chăm sóc mà..."

Buổi tối Lục Tinh như thường lệ tan tầm, Phó Cảnh Sâm cũng đang thu xếp chương trình, đương nhiên, chuyện này cô cũng không biết.

Tối hôm qua Phó Cảnh Sâm mua nguyên liệu nấu ăn còn thừa lại không ít, Lục Tinh có cơ hội làm một bữa, liền buộc tóc gọn gàng lại, chuẩn bị bắt tay vào làm cơm tối, cô rất ít nấu cơm, nên cũng quên mua tạp dề.

Ánh mắt thoáng nhìn chiếc tạp dề kẻ ô vuông màu xám treo trên tường, giống cái trong nhà của anh.

Lục Tinh lấy cái tạp dề xuống khoác trên người mình, khá rộng rãi đấy, có cảm giác giống như mặc trộm quần áo của anh vậy.

Khóe miệng Lục Tinh cong lên, ngâm nga vài bài hát rồi bắt đầu rửa rau, chợt nghe có người gõ cửa, không phải là Phó Cảnh Sâm đấy chứ?

Khóe miệng cô cong lên cao hơn, chạy đi mở cửa. "Tinh Tinh!"

Lục Tinh hơi giật mình nhìn ngoài cửa thấy Cảnh Tâm đã đứng ở đấy, cô chớp chớp mắt: "Tâm Tâm, sao em lại tới đây?"

Cảnh Tâm nhẹ nhàng bước vào cửa, tròn mắt đảo vòng bốn phía, "Em tới thăm chị đấy. Chị đang nấu cơm sao? Em chưa ăn gì hết, em cũng muốn ăn." Cô ấy làm như là ở nhà của mình, tự lấy dép lê đi vào, nhìn thấy Tiểu Cáp ở phía sau Lục Tinh liền vui vẻ ngồi xổm xuống, ngoắc ngoắc tay với Tiểu Cáp, "Tiểu Cáp, mau tới đây cho chị sờ tí nào."

Tiểu Cáp quan sát vài giây, xác định Cảnh Tâm quả thật muốn sờ nó, mới chậm rì rì tiến đến trước mặt cô ấy, Cảnh Tâm vui vẻ vuốt ve bộ lông dài trên người nó, khen ngợi: "Tiểu Cáp thật đẹp."

Lục Tinh cười cười: "Chị đang nấu mì, em có thể ăn mì chứ?" Cảnh Tâm gật đầu: "Không vấn đề gì!"

Lục Tinh nhìn cô ấy và Tiểu Cáp đang đùa giỡn vui vẻ, quay người bước vào phòng bếp, rửa sạch vài cọng rau, lấy thịt bò từ trong tủ lạnh ra.

Cảnh Tâm chơi với Tiểu Cáp chán rồi, mới đi dạo đến phòng bếp, nhìn tạp dề trên người Lục Tinh, cảm thấy có chút quen mắt: "Tinh Tinh, cái tạp dề này với cái của anh giống như.... Không đúng, là giống nhau."

Lục Tinh đỏ mặt, ho vài tiếng ngại ngùng: "Là anh ấy mua tới." "Vậy à..." Cảnh Tâm vui vẻ nói, "Thì ra anh thường xuyên đến."

Khi còn nhỏ trong lòng Cảnh Tâm có thói quen thích gọi là anh trai giống như cô, nói ví dụ như thời điểm gọi Phó Cảnh Sâm, cô có thói quen gọi là "anh", Cảnh Tâm cũng vậy, bởi vì khi còn bé cô cảm thấy, Phó Cảnh Sâm là anh của cả hai cô.

Ngoại trừ khi cô vừa về nước, Cảnh Tâm gọi là anh trai em, Lục Tinh cúi đầu suy nghĩ, hiện tại mới kịp phản ứng, đó là do phương thức Cảnh Tâm tỏ ra xa lạ với cô, khi đó cô đã đồng ý chấm dứt liên lạc với Cảnh Tâm

Hiện tại, chắc là không ngại nữa rồi.

Lục Tinh vốn nghĩ muốn giải thích, nhưng nghĩ đến bát mì kia chính là ước định của hai người, chỉ có hai người bọn họ biết rõ, cô hé miệng cười: "Tối hôm qua anh ấy có ghé qua đây một lát."

Cảnh Tâm có chút thất vọng: "Mới có một lát à, sao lại không qua đêm chứ!"

Lục Tinh: "..."

Tâm Tâm năm đó hồn nhiên như vậy, sao lại trở thành người như thế này rồi? Quả nhiên là bởi vì có bạn trai sao?

"A." Cảnh Tâm bỗng nhiên hét toáng lên.

Lục Tinh đang cắt hành run lên, thiếu chút nữa cắt cả ngón tay, quay đầu lại nhìn cô ấy: "Làm sao vậy?"

Cảnh Tâm chỉ tay vào cổ cô, nơi gần lỗ tai, cười hì hì nói: "Tinh Tinh, anh để lại dấu hiệu trên người chị kìa, hai người đã tới bước nào rồi?"

Dấu hiệu? Hai giây sau Lục Tinh mới kịp phản ứng, lỗ tai lập tức đổ lên, để con dao xuống, đẩy Cảnh Tâm đi ra ngoài, "Đi ra bên ngoài chờ, đừng ở đây làm ảnh hưởng chị nữa."

Cảnh Tâm không tình nguyện bị đẩy ra ngoài, chu mỏ nói: "Sao chị và anh lại giống nhau như vậy, ngay cả nấu cơm cũng không thích người khác nhìn thấy."

Cô không giống có được không nào? Chỉ là cô... có chút xấu hổ mà thôi! "Ngoan, nghe lời, ở bên ngoài chờ, ipad ở ngay trên ghế sofa, em có thể chơi trò chơi, xem video hoặc lên weibo cũng được."

"Được rồi..."

Đưa Cảnh Tâm ra khỏi bếp, Lục Tinh thở phào đưa tay sờ sờ cổ, nơi gần lỗ tai, sắc mặt đỏ hơn.

Hai bát mì được bưng lên bàn, không cần gọi, Cảnh Tâm cũng đã tự ngồi xuống rồi: "Nhìn qua cũng không tệ lắm."

Lục Tinh cười cười: "Nhanh ăn đi." Cô đã thử qua rồi, so với hương vị mà Phó Cảnh Sâm làm cũng kém hơn không ít.

Cảnh Tâm gắp một cọng mì sợi lên nếm thử, thành thật nói: "So với anh làm còn kém hơn một chút, có điều, trước đây anh ấy làm cũng rất khó ăn đó."

Mi tâm Lục Tinh khẽ nhúc nhích: "Anh ấy thường xuyên nấu mì cho em ăn à?"

Cảnh Tâm chu môi, bất mãn nói: "Đúng vậy, đã nấu được vài năm rồi, mỗi lần em sang nhà anh ăn chực, anh đều nấu mì cho em ăn!"

Lục Tinh: "... Anh coi Cảnh Tâm là chuột bạch sao?"

May mắn là mới này cô vẫn chưa nói rõ mọi chuyện cho Cảnh Tâm biết, bằng không thì, quan hệ anh em của hai người sẽ vỡ tan mất.

Lục Tinh ăn vài miếng, ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Tâm, hỏi thử: "Tâm Tâm, em có bị dì Cảnh mắng không?"

Cảnh Tâm thoáng trầm mặc, sau đó thành thật nói: "Mắng, mẹ muốn em xóa bài đăng đó trên weibo nhưng em không chịu."

Quả nhiên là bị mắng mà, Lục Tinh cắn cắn môi, buồn rầu lên tiếng: "Nếu không thì em xóa đi, đỡ bị dì Cảnh mắng, dù sao mọi người cũng đều thấy được rồi, hiện tại cũng không ai nói gì nữa."

"Không muốn." Cảnh Tâm có chút bướng bỉnh, "Đã đều thấy được rồi, vậy còn xóa làm gì, mẹ của em... Được rồi, không nói về bà ấy nữa, dù sao em cũng đứng về phía chị và anh mà."

Lục Tinh cúi đầu xuống, cô không muốn vì cô mà Cảnh Tâm lại cãi nhau với mẹ, chỉ Phó Cảnh Sâm là đủ rồi, nếu như ngay cả Cảnh Tâm... Cảnh Lam Chi có lẽ sẽ càng ghét cô hơn.

Ăn mì xong, bát đều chưa rửa đã bị Cảnh Tâm kéo đến phòng khách nói chuyện phiếm, cô ấy từ trong túi lấy ra một món quà: "Cái này tặng cho chị!"

Lục Tinh nhìn món quà trong tay Cảnh Tâm, nghi ngờ nói: "Cho chị cái này làm gì vậy? Bên trong là cái gì?"

"Ảnh chụp đấy!" Cảnh Tâm cười nói, "Trước kia em chụp ảnh chị và anh, có rất nhiều ảnh chị đều chưa thấy qua."

Lục Tinh vui mừng nhìn về phía cô ấy: "À, thật vậy sao?"

Cảnh Tâm liên tục gật đầu: "Thật đấy, nhiều lắm đó, có lẽ có cả ngàn tấm, chờ em về rồi chị hãy từ từ mà xem."

Sau khi Cảnh Tâm về, Lục Tinh mở laptop ra, bên trong là một chiếc thẻ nhớ 16GB, bộ nhớ ảnh bên trong chiếm cỡ 5BG đến 6GB, quả nhiên là rất nhiều ảnh...

Lục Tinh mất đến hai ba tiếng mới xem hết đồng ảnh, cô không khỏi cảm thán, thật sự quá nhiều mà...

Sau khi Phó Cảnh Sâm ghi hình xong, lập tức gọi điện cho Lục Tinh.

Lục Tinh đã nằm trên giường chuẩn bị ngủ, nhìn thấy tên trên màn hình, vội vàng nhắc máy: "Alo."

Phó Cảnh Sâm cười cười: "Em chuẩn bị đi ngủ sao?"

"Đúng vậy, anh đang làm gì thế?" Cô nghe thấy tiếng gió phía bên kia điện thoại, thanh âm có chút xa xôi.

"Anh đang chuẩn bị đi về." Phó Cảnh Sâm sải bước đi về hướng xe đỗ tại ven đường.

"À, đêm nay Tâm Tâm tới tìm em, đưa cho em cái thẻ nhớ, bên trong có cả ngàn tấm hình, đều là hình của chúng ta... Anh có muốn xem không?"

Lục Tinh đã nghe được tiếng cửa xe đóng lại, đợi vài giây đồng hồ, mới nghe giọng nói trầm thấp lười biếng: "Được, tối mai anh sẽ đến xem."

Không còn tiếng gió gào thét, giọng nói của anh giống như từ nơi xa xôi truyền vào tai, Lục Tinh vì nghe anh nói mà đỏ mặt, lẩn lẩn một vòng trên giường, nhỏ giọng nói: "Vâng..."

Anh khẽ cười trầm thấp: "Đi ngủ sớm một chút." "Vâng, anh cũng mau về đi."

"Ừ, ngủ đi."

Lục Tinh bỏ điện thoại xuống, nhìn thấy anh còn chưa cúp máy, cô cười cười, cúp điện thoại, một đêm không mộng.

Buổi sáng hôm sau, so sánh với sự bình tĩnh của giới truyền thông, thì công ty Hoa Nghệ đặc biệt bận rộn, Trần Nhan trầm mặc không nói gì nhìn về phía Trình Phi, mày nhíu lại rất sâu: "Phó Cảnh Sâm đã ghi hình chương trình kia, tối hôm qua toàn bộ chương trình được tổ tăng ca cắt nối biên tập, tối nay đúng 6h15 sẽ được trình chiếu, chúng ta phải đính chính lại trước khi chương trình đó được chiếu, nếu không đến lúc đó cô giải thích thế nào cũng vô dụng. Đừng quên ngày 14 tháng 2 cô còn một bộ phim điện ảnh sắp công chiếu, đây là bộ phim vất vả lắm mới có được, bộ phim này có trước khi quảng cáo với Thương Diễm Vân Vân, nếu không xong đều sẽ bị ảnh hưởng."

Mấy ngày nay Trình Phi cực kỳ khổ sở, vừa phải bận tâm về mối quan hệ với Phó gia, cô ta không thể lại bị cắn ngược một cái, cho dù cô ta hiểu rõ muốn đi ra ngoài, cha mẹ cô ta cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng muốn Trình Phi thừa nhận mình thua cuộc, cũng tuyệt đối không có khả năng.

Hai tay cô ta ôm mặt, giãy giụa lần cuối, "Chị Nhan, để tôi suy nghĩ một chút, nửa tiếng là được rồi, xin nhờ chị đấy."

Trần Nhan nhìn cô ta vài giây, đi ra khỏi văn phòng, lưu lại một câu nói: "Nửa tiếng nữa phải cho tôi đáp án, bằng không thì tôi sẽ dứt khoát tung phần tin đính chính đã bàn trước ra ngoài."

Trình Phi bực bội ngẩng đầu, lấy điện thoại ra, do dự thật lâu, cho đến khi đã trôi qua được 25 phút, mới quyết định gọi cuộc điện thoại này.

Ở cao ốc Phó thị, cửa phòng họp tầng 11 vừa mở ra, người người đi ra ngoài, chỉ còn Phó Cảnh Sâm và Phó Hạo Nhiên. Phó Hạo Nhiên cúi đầu nhìn điện thoại, lông mày nhăn lên, nhìn về phía Phó Cảnh Sâm: "Anh, em nghe máy được không?"

Phó Cảnh Sâm không ngẩng đầu, nhàn nhạt trả lời: "Được."

Khóe miệng Phó Hạo Nhiên nhẹ nhàng cong lên, đi đến trước cửa số mới nhận điện thoại, mỉm cười hỏi: "Nghĩ kỹ rồi sao?"

Chuông điện thoại vang lên quá lâu, Trình Phi suýt chút nữa đã hối hận, vừa muốn ngắt điện thoại thì đầu bên kia đã được kết nối, cô ta trầm mặc một lát, nhắm mắt lại cắn răng nói: "Ừ."

Phó Hạo Nhiên cười nhạt, khó dấu nổi sự đắc ý: "Biết sớm như vậy, mấy ngày nay cô giãy dụa làm cái gì?"

Trình Phi vẫn cắn răng nói: "Tôi muốn thế nào là chuyện của tôi, không liên quan đến anh!"

"Được, tôi mặc kệ." Giọng nói lạnh lùng của Phó Hạo Nhiên vang lên, "Cuộc điện thoại này tôi coi như cô không gọi."

"Đừng..." Trình Phi lập tức dịu giọng xuống, hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa số, "Tôi đồng ý với anh."

"Đêm nay tôi sẽ đón cô." Phó Hạo Nhiên cong môi. "Được."

Điện thoại vừa ngắt, Trần Nhan đẩy cửa đi vào.

Trình Phi đứng lên, nhìn về phía cô ta, âm thanh nhàn nhạt nói: "Đêm nay Phó Hạo Nhiên sẽ đến đón tôi, mọi chuyện tiếp theo sẽ do chị sắp xếp."

Trần Nhan ngây ra một lúc, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cười cười: "Được, chiều hôm nay không có hoạt động, cô về phòng nghỉ nghỉ ngơi"

một chút đi."

Trình Phi không nói chuyện, Trần Nhan híp mắt nhìn cô ta vài giây, quay người đi.

Buổi sáng, lúc 11h55, công ty Hoa Nghệ chính thức đưa tin đính chính: 'Mấy ngày nay mọi người hết sức quan tâm đến vấn đề tình cảm của Trình Phi, chúng tôi quyết định làm sáng tỏ, Trình Phi không lợi dụng chủ tịch Phó thị Phó Cảnh sâm, cái gọi là thanh mai trúc mã cũng không phải chủ tịch Phó thị, mà là tổng giám đốc Phó Hạo Nhiên, hai người từ cấp 2 đến cấp 3 đều là bạn học cùng lớp, có ảnh chụp làm chứng. Bởi vì Phó Hạo Nhiên tiên sinh rất ít xuất hiện, cho nên tới bây giờ vẫn không lộ ra tên của anh ấy, mọi người chỉ biết là anh ấy họ Phó, Trình Phi lại có quan hệ thân mật với mẹ của chủ tịch Phó thị nên mới nhầm lẫn. Tất cả mọi chuyện là như thế, cảm ơn mọi người đã quan tâm.'

Bên dưới là ảnh chụp của Phó Hạo Nhiên và Trình Phi năm cấp 2 và cấp 3, có ảnh chụp tập thể lớp, có ảnh chụp hai người, tất cả đều là ảnh thời còn trẻ.

Chỉ là, so với ảnh chụp của Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh thì lại có khác biệt rất lớn, Phó Cảnh Sâm có ánh mắt sùng nịnh, Lục Tinh lơ đãng nhìn về phía Phó Cảnh Sâm, sâu trong mắt toát lên tình cảm thơ ngây... Mỗi một tấm hình của họ đều để lại cho người xem sự rung động, nhìn ảnh chụp của họ sẽ không tự chủ được mà hâm mộ: Có một người như vậy, trong lúc mà tình yêu còn chưa rõ ràng, hai người đã dành cho nhau ánh mắt mà không thể nào giấu được.

Thế nhưng ảnh chụp của Phó Hạo Nhiên và Trình Phi lại khác, nhìn không ra cái gì là thanh mai trúc mã, hai người giống như bạn bè bình thường, không thể tìm ra được thứ tình cảm nào trong mắt cả, chỉ có một tấm hình cuối cùng, Phó Hạo Nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Trình Phi, trong ánh mắt có chút tình cảm ấm áp nhàn nhạt.

Tin tức tung ra được nửa tiếng, Trình Phi lại đăng weibo: 'Cảm ơn mọi người quan tâm, tôi và Phó Hạo Nhiên từ nhỏ đã quen biết nhau, từ cấp 2 đến cấp 3 đều là bạn học cùng lớp, nhưng chúng tôi mới chính thức yêu nhau vào ở bốn năm trước, trước kia đã để khiến mọi người hiểu lầm rồi, tôi thật lòng xin lỗi, hy vọng mọi người chúc phúc cho chúng tôi.'

Khi Trình Phi đăng bài kia lên weibo, tin tức thanh minh lập tức nóng lên, bình luận nhiều đến nỗi không đếm xuể

"Thật không thể ngờ, không phải đúng không? Tôi vừa đi phố cập kiến thức xong, mới biết được Phó Hạo Nhiên là em họ của Phó Cảnh Sâm, cái này được xem như miễn cưỡng tẩy trắng sao? Như vậy cũng được ư... Quả thực là đúng là kịch hay, có thể làm thành phim truyền hình được đó."

"Tôi muốn nói, Phó Hạo Nhiên trông cũng xuất sắc đấy, nhưng so với Phó chủ tịch... Thật có lỗi, tôi vẫn đứng về phía Cảnh Tâm thôi, vẫn là anh Phó nhà chúng ta đẹp trai nhất, cái ánh mắt sừng nịnh kia, làm cho tôi nhớ mãi không thôi."

"Tẩy trắng kiểu này có chút gượng ép, bắt một người Phó gia khác lên thay, hiện tại mới làm sáng tỏ, tuy đều là họ Phó, đều là người một nhà, nhưng đến cùng cũng không giống nhau, anh Phó là chủ tịch, Phó Hạo Nhiên là tổng giám đốc, tôi cảm giác con người Trình Phi quả thật rất có giá trị."

"Tổng giám đốc thì làm sao? Phó Hạo Nhiên cũng là người nắm cổ phần trong Phó thị, người ta còn có người sản nghiệp, không thể so sánh với Phó Cảnh Sâm được! Có thể chúng ta thích anh Phó vì vẻ ngoài tuấn tú nhưng cũng không thể khinh bỉ người còn lại được."

"Tình yêu không dùng tiền tài và giá trị con người để nhận xét, Trình Phi và Phó Hạo Nhiên hạnh phúc là được rồi, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ cô ấy."

"Tôi cũng thích Phó Hạo Nhiên nhưng người này nhìn qua có chút xấu xa, Phó Cảnh Sâm kia nhìn cũng bình thường thôi, tôi nói mấy người này, Trình Phi tẩy trắng mà các người lại vào đây nhận xét, cô ấy thừa nhận mình là bạn gái của Phó Cảnh Sâm lúc nào chứ? Phó chủ tịch hay tổng giám đốc cũng là sếp được không nào? Ai quy định chủ tịch mới được là sếp?"

Đỗ Tiểu Vi đọc đến đây, nhin không được đập bàn: "Con mẹ nó! Có loại fans như thế này sao, không biết là fans chân chính hay là anti-fan nữa."

Đồng nghiệp cười to: "Tẩy trắng kiểu này thật đúng là không biết xấu hổ, sau khi Cảnh Tâm đăng ảnh chụp lại còn mặt dày mà đăng ảnh chụp lên nữa."

"Đúng vậy, những fans hâm mộ này đang kể chuyện cười sao?"

"Nói thật tôi cũng có đọc qua weibo của Cảnh Tâm, nhìn anh Phó đẹp trai như thế, Lục Tinh thật sự là... tốt số! Tôi ghen tị chết mất thôi!"

"Lục Tinh đâu? Lục Tinh đâu? Mau gọi cô ấy đến đây xem nào."

Đỗ Tiểu Vi vừa gõ bàn phím, vừa nói: "Cô ấy có hẹn với công ty quảng cáo, đợi một chút tôi sẽ nhắn tin cho cô ấy để cô ấy lên xem."

Đỗ Tiểu Vi hóa thân thành anh hùng bàn phím, trả lời bình luận: "Này nhé, người phụ nữ Trình Phi này tâm cơ khó lường, đã biết rõ mọi người hiểu lầm, nhưng vẫn không làm sáng tỏ, mượn Phó Cảnh Sâm lăng xê vài năm, nhận được không ít quảng cáo, phim truyền hình,... không biết có bao nhiêu nhà đầu tư và xí nghiệp nể mặt mũi của Phó Cảnh Sâm mới tìm cô ta, thật đau lòng cho nhà đầu tư và xí nghiệp kia. Còn có, chị đây sẽ phổ cập tin tức một chút cho mấy cưng, chủ tịch và tổng giám đốc khác nhau rất lớn, tổng giám đốc phải nghe lời chủ tịch đấy, hiểu không? Công ty chỉ có một sếp thôi, hiểu không?"

Bình luận quá đúng, rất nhanh được bộ phận PR khen nên nhanh chóng trở thành bình luận đứng đầu.

Tin tức của Trình Phi đang vô cùng nóng hổi, vốn vừa mới hạ nhiệt cùng tin tức của Cảnh Tâm và Tiêu Nghệ bây giờ còn hot hơn nữa.

Cảnh Tâm vẫn đang rất vui vẻ, không cần tốn tiền lăng xê, lại dễ dàng hot lên, tối hôm qua fans của cô đã tăng lên hơn ngàn người rồi, thật may mắn mà.

Cô vòng quanh một vòng trên weibo, sau khi tắt thì nghĩ nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho Phó Cảnh Sâm: "Anh, Trình Phi đã đăng tin thanh minh rồi đó, anh thấy sao? Ôi... anh họ lại biến thành bạn trai bốn năm, rốt cuộc anh cũng không phải là nam chính rồi, thật đáng mừng."

Trên mặt Phó Cảnh Sâm không có cảm xúc gì, nhàn nhạt nói: "Anh đã biết."

Cảnh Tâm bĩu môi: "Hừ, anh không lên weibo, em không nói cho anh, anh biết kiểu gì?"

"Hiện tại đã biết." Phó Cảnh Sâm bất đắc dĩ cười cười. "Em cúp đây, bye bye!"

Lục Tinh và công ty quảng cáo bàn bạc công việc xong, cô gọi điện thoại cho Bành Duyệt, mở điện thoại lên mới nhìn thấy tin nhắn của Cảnh Tâm và Đỗ Tiểu Vi.

Cô mở weibo ra, nhìn tin tức tây trắng của Trình Phi một chút.

Cẩn thận suy nghĩ về tin đồn của Phó Cảnh Sâm và Trình Phi, phóng viên chỉ chụp được Trình Phi đi chung với cha mẹ Phó Cảnh Sâm, rồi lại một tấm hình Phó Cảnh Sâm ngồi tương đối gần với Trình Phi, về sau lại

chụp được Trình Phi và Cảnh Lam Chi đi ăn cơm liền kết luận đây là bữa ăn cơm ra mắt con dâu.

Trình Phi cũng không xác nhận mình là bạn gái của Phó Cảnh Sâm, mà phóng viên phỏng vấn, ghi hình chương trình, đều gọi Phó Cảnh Sâm là Phó tổng, hoặc là trực tiếp nói với Trình Phi là "Phó tổng của cô", mỗi lần như vậy Trình Phi đều vừa mập mờ vừa ngại ngùng trả lời.

Mọi chuyện đều có kế hoạch khiến mọi người hiểu lầm.

Lời thanh minh này rất gượng ép, nhưng Trình Phi lại hào phóng thừa nhận mình và Phó Hạo Nhiên đã yêu nhau bốn năm, coi như là thắng thắn với fans rồi, đám fans hâm mộ cũng đã chấp nhận, cũng có fans tỏ vẻ chỉ là người qua đường, tự biến mình thành anti-fan.

Nhưng so với thừa nhận hoặc trở mặt với Phó gia mà nói, đây là cách giải thích hợp lý và thuyết phục nhất, cũng là tổn thất nhỏ nhất trong vấn đề PR.

Lục Tinh tắt weibo, Phó Hạo Nhiên cũng không ở nhà họ Phó nhưng vẫn thường xuyên ăn cơm với cha mẹ, khi còn bé anh ta thường xuyên gặp cô, nhưng cô chẳng thích anh ta chút nào.

Đã hơn năm giờ, cô đưa tay sờ sờ cái túi, thẻ nhớ của Cảnh Tâm ở bên trong.

Bấm điện thoại gọi cho Phó Cảnh Sâm, hỏi anh: "Hôm nay chúng ta ăn cơm ở bên ngoài sao? Bây giờ em đang ở ngoài, không về công ty nữa."

Phó Cảnh Sâm cười cười: "Em ở đâu?"

Lục Tinh nói vị trí của mình cho anh, Phó Cảnh Sâm hơi suy nghĩ một chút, trả lời: "Anh gửi cho em vị trí nhà hàng Feast, em tới đó chờ anh nhé."

"Được, em cũng đang muốn đến đó ăn bánh ngọt đây." Lục Tinh rất vui vẻ, nhà hàng Tây Feast cách nơi này cũng không xa, đi đường hơn 10 phút là đến.

"Đừng ăn quá nhiều, bằng không sẽ không ăn được bữa chính đâu." Phó Cảnh Sâm dừng một chút, "Được rồi, em chọn đi."

Đã nhiều năm Lục Tinh không tới nhà hàng Feast, nơi đây đã thay đổi khá nhiều, người đàn dương cầm cũng thay thành người khác rồi.

Không thay đổi chính là hương vị của món bánh ngọt.

Phó Cảnh Sâm thật nhỏ mọn, chỉ cho cô chọn một miếng bánh ngọt!

Cô ăn xong bánh ngọt, lại ngồi chơi hơn 10 phút, Phó Cảnh Sâm từ phía sau xoa tóc của cô, thấp giọng hỏi: "Đợi lâu nên chán sao?"

Lục Tinh bỏ điện thoại xuống, cười tủm tủm lắc đầu: "Không phải, là em đợi đến nỗi đói bụng, ai bảo anh nhỏ mọn như vậy, chỉ cho ăn một miếng bánh ngọt."

Phó Cảnh Sâm cười cười, gọi người phục vụ tới. Rất nhanh, bò bít-tết đã được mang lên bàn.

Lục Tinh rất thích ăn thịt bò, cực kỳ thích, đối với bò bít-tết càng là ăn nhiều đến mấy cũng không ngại.

Cô thành thạo cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ, nhét vào trong miệng, híp mắt nhai, "Ngon thật."

Phó Cảnh Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ thỏa mãn, khoe miệng nhếch lên: "Ngon thì ăn nhiều một chút."

Lục Tinh đang muốn nói chuyện, điện thoại trên bàn vang lên, là Đỗ Tiểu Vi, "Tiểu Vi..."

Cô còn chưa kịp nói, Đỗ Tiểu Vi đã hét ầm lên ngay trong điện thoại: "Ôi ôi, Lục Tinh, chị xem weibo chưa? Phó Cảnh Sâm mới xuất hiện trên truyền hình đó!"

"Hả?" Lục Tinh kinh ngạc được trừng to mắt, nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình, nuốt miếng thịt bò trong miệng xuống, "Chuyện xảy ra lúc nào thế?"

"Đã lên truyền hình xong rồi, sáu giờ mười lăm sẽ phát, trên mạng đã đăng tin tức rồi, chị lên xem sẽ biết." Đỗ Tiểu Vi rất hưng phấn, "Lục Tinh, chị đã trở thành đối tượng khiến toàn bộ phụ nữ trên thế giới phải ghen tị rồi."

"Ơ này?" Lục Tinh hoàn toàn cảm thấy mình như người ngoài cuộc, hai mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện đang tao nhã cắt bò bít-tết.

"Đừng lo, nhanh lên mạng đi! Bye bye!"

Lục Tinh đặt di động lên bàn, không lên mạng mà là nhìn về phía người trong cuộc.

Phó Cảnh Sâm để dao xuống, cười nói: "Em muốn hỏi gì?"

Lục Tinh mở trừng hai mắt, có chút khẩn trương hỏi: "Anh xuất hiện trên truyền hình rồi hả? Làm sáng tỏ... quan hệ với Trình Phi?"

Anh đã từng nói sẽ làm sáng tỏ.

Nhưng lúc trước Cảnh Sâm đăng weibo đã sáng tỏ rồi, buổi sáng Trình Phi cũng đã xác nhận rồi.

Phó Cảnh Sâm chậm rãi gật đầu: "Ừ, ăn nhanh lên, thịt bò bít-tết lạnh ăn không ngon đâu."

Lục Tinh chậm rì rì cắt bò bít-tết, tâm tư hoàn toàn không đặt vào bữa ăn, cô hỏi anh: "Anh nói gì trong chương trình?"

"Em rất muốn biết à?" Anh ngẩng đầu nhìn về phía cô, đôi mắt sắc bén tĩnh mịch, đáy mắt có chút vui vẻ.

"Tất nhiên rồi." Lục Tinh gật đầu. "Khi nào về thì xem thử đi."

"..."

Không nói thì thôi, cô tự lên mạng xem.

Lục Tinh thò tay cầm điện thoại, Phó Cảnh Sâm giữ chặt tay của cô, ngón tay thon dài cong lại, điện thoại trượt về phía anh, Phó Cảnh Sâm tịch thu luôn.

Anh trầm giọng nói: "Khi nào về rồi hãy xem, bây giờ ăn cơm đi." Lục Tinh trừng mắt nhìn anh, một lúc mới "Hừ" một tiếng.

Phó Cảnh Sâm bật cười.

Lục Tinh cắn môi, sao lại cười, có gì buồn cười chứ!

Lúc rời đi, người phục vụ đưa một cái túi nhỏ, Phó Cảnh Sâm nhận lấy, cầm tay Lục Tinh đi về hướng cửa ra vào.

Lục Tinh nhìn chăm chăm vào túi giấy: "Bánh ngọt sao?" Phó Cảnh Sâm nói: "Đúng."

Cô thỏa mãn nở nụ cười.

Lục Tinh bị kéo lên xe đi đến dưới tầng công ty quảng cáo, ngồi trên xe Phó Cảnh Sâm, cô phồng má trừng mắt nhìn anh: "Chúng ta đi đâu vậy?"

Phó Cảnh Sâm khởi động xe, nhìn về phía cô, khóe miệng cong lên: "Đợi lát nữa em sẽ biết, không bắt buộc đi đâu."

Anh cúi người, hôn một cái lên lỗ tai của cô. Lục Tinh: "..."

Cô không muốn nói chuyện với anh, nhưng lúc anh cúi người qua cô nghĩ thấy một hương thơm quen thuộc.

Đôi mắt cô lặng lẽ nhìn anh, rất muốn hỏi, trong túi kia có phải là chai nước hoa không.

Nhẫn nhịn, vẫn là không nên hỏi.

Trở lại biệt thự của Phó Cảnh Sâm, vừa xuống xe, Lục Tinh đã thò tay vào điện thoại trong túi áo khoác ngoài, kết quả còn chưa chạm vào điện thoại, tay đã bị tay của anh nắm lấy đặt lại trong túi áo, không lấy ra được rồi.

Cô tò mò chết đi được, rốt cuộc anh xuất hiện trên truyền hình nói gì vậy?

Tại sao lại không cho cô xem!!!

YÊU KHÔNG CHẬM TRỄ

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 31-46

"Phó Cảnh Sâm, anh trả lại điện thoại cho em!" Lục Tinh tức giận nhảy lên nhảy xuống bên cạnh anh, anh càng không để cho cô xem, cô lại càng muốn xem.

"Đừng nghịch ngợm." Phó Cảnh Sâm ấn cô xuống, mở cửa nhà kéo cô đi vào.

"Có phải anh nói lời gì đó buồn nôn trong chương trình nên cố ý không muốn cho em xem không?" Lục Tinh bỗng nhiên không ồn ào nữa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh.

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, đột nhiên ép lưng cô lên cửa, cúi đầu cắn môi của cô, Lục Tinh "A..." một tiếng, anh mới bắt đầu dịu dàng hôn cô.

Một câu không đồng ý liền cắn người? Lục Tinh bị anh hôn đến nỗi có chút mơ màng, cảm giác anh buông lỏng tay của cô ra, ôm chặt eo cô.

Lục Tinh vừa nhận lấy nụ hôn của anh, vừa thò tay vào túi áo anh mò điện thoại di động của mình, đang muốn chuyển di động về túi của mình, bất ngờ cổ tay bị cầm chặt, tim cô đập mạnh vài cái, trên môi lại đau xót, như trừng phạt cô không tập trung.

Phó Cảnh Sâm hơi thẳng lưng, đôi mắt sắc bén màu đen nhìn cô, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía tay hai người, Lục Tinh có cảm giác đau khổ vì bị bắt tại trận, đỏ mặt đến đâu cũng không dám ngẩng lên, điện thoại cầm trong tay càng có cảm giác nóng rực.

Quả nhiên, giọng đàn ông trầm thấp vô cùng ẩn ý vang lên: "Trong lúc hôn môi với anh vẫn còn có lòng dạ đi ăn trộm? Hả?"

Cái âm cuối kéo dài "Hả" kia, Lục Tinh chợt nghe ra anh không vui. Cô cũng cảm thấy chột dạ, lợi dụng lúc anh đang ý loạn tình mê với cô mà đi ăn trộm... thực sự rất xin lỗi sức quyến rũ nam tính của anh rồi, nhưng cô thật sự rất tò mò, thế nên ngay cả nụ hôn của anh cũng không thể khiến cô hoàn toàn đắm chìm.

Cô nhỏ giọng nói: "Em rất muốn biết, cuối cùng anh nói gì ..."

Phó Cảnh Sâm lại tịch thu di động một lần nữa, thấp giọng nói: "Tổ chương trình đưa cho anh cái đĩa CD, muốn anh sau khi về nhà cho em xem đấy."

Lục Tinh ngạc nhiên vui mừng ngẩng đầu lên, anh cúi xuống nhìn cô, khoe miệng nhếch lên: "Nhưng mà bây giờ anh đổi ý rồi, đêm nay không cho xem."

Lục Tinh: "..."

Cô kéo kéo áo trước ngực anh: "Đừng như vậy..."

Phó Cảnh Sâm nhìn bộ dạng cầu xin anh của cô, lông mày thanh tú hơi nhăn, mắt to đen nhánh lấp lánh ánh sáng trong suốt, lông mi dài khê chớp chớp, xem ra có chút đáng thương, khi cô còn bé cũng như thế này, có chuyện gì muốn cầu xin anh thì đều làm vậy, thỉnh thoảng còn có thể gọi anh "Anh trai".

Ánh mắt rơi xuống đôi môi ướm át của cô, mắt sắc trầm xuống, xoay người khê căn lên môi cô một cái.

Tim Lục Tinh đập lỡ nhịp, đẩy anh ra.

Phó Cảnh Sâm khẽ cười một tiếng, vuốt vuốt tóc của cô, cởi áo khoác ra, thuận tay cũng cởi áo khoác và khăn quàng cổ của cô ra , trong phòng vô cùng ấm áp, đi vào vài phút đã nhanh chóng óng lên.

Lăn qua lăn lại như vậy, Lục Tinh biết rõ ý anh đã quyết, thời gian trôi dần,tò mò cũng mất đi không ít.

Cô tự an ủi mình, đêm nay không xem thì ngày mai xem là được.

Lục Tinh đến thư phòng anh ôm notebook ra, lấy một phần Cheesecake từ trong túi giấy ra, sau khi ăn vài miếng, lấy trong bọc ra chiếc bánh chữ U, đúng lúc Phó Cảnh Sâm từ phòng ngủ đi ra.

Anh mặc quần thường màu đen và áo lông màu xám nhạt, so với vừa rồi bớt đi vài phần mạnh mẽ, trông cả người ấm áp hẳn lên.

Cô nhìn anh cười cười, giơ bánh chữ U trong tay lên: "Đến xem ảnh chụp đi."

Phó Cảnh Sâm đặt bánh chữ U lên bàn trà, quay người mở tivi màn hình tinh thể lỏng siêu to kia lên, Lục Tinh không hiểu anh muốn làm gì, không phải đã nói tối nay cùng xem ảnh sao?

"Đêm nay không xem ảnh, chúng ta xem cái khác."

"Xem, xem cái gì?" Lục Tinh nhìn thấy anh tắt đèn phòng khách đi, ánh sáng lớn nhất là từ cái tivi LCD siêu to chiếm gần nửa vách tường toát ra, phòng khách to như vậy biến thành một cái rạp chiếu phim tư nhân.

Cô nhìn Phó Cảnh Sâm đang bỏ đĩa CD vào, căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, anh sẽ không muốn xem cái gì cấm trẻ em với cô đấy chứ?

Nhưng bây giờ cô đang đến kì... Anh không phải tự tìm khổ sao?

Phó Cảnh Sâm đứng lên, đưa lưng về phía ánh sáng, dáng người vô cùng cao lớn thon dài, Lục Tinh ngửa đầu nhìn anh.

Anh ôm lấy cô từ trên thảm đặt lên đùi, ánh mắt rơi vào bộ phim đã bắt đầu chiếu, thấp giọng nói bên tai nói: "Có một số việc, có phải em nên giải thích với anh một chút không?"

Lúc này Lục Tinh mới chú ý tới, trên màn hình tinh thể lỏng là một bộ phim cô quen thuộc, lập tức hiểu ra, lần trước anh cố ý nói cho cô biết trong tủ có rất nhiều đĩa CD màu lam, lúc ấy cô nhìn thấy hộp đựng cái CD kia.

Cô quay đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Là lúc học năm thứ nhất... làm thêm ở studio, không cần thận diễn một vai nhỏ..."

Năm đầu tiên ở New York, Lục Tinh không dùng tiền của Phó Cảnh Sâm, trên người cô không có bao nhiêu tiền, nếu như không làm thêm kiếm tiền thì không sống nổi, vì vậy cô theo lớp du học sinh cùng đi làm thêm.

Mùa xuân năm thứ hai, cô quen một đàn anh khóa trên.

Là chàng trai người Mỹ đẹp trai, đôi mắt màu xanh, ấm áp như ánh nắng mặt trời, anh ta rất thích Lục Tinh, giới thiệu Lục Tinh và bạn học của cô mấy công việc. Lúc nghỉ hè lại giới thiệu cho cô một công việc, là trợ lý nghệ sĩ, tiền lương cao, cho nên Lục Tinh làm.

Có rất nhiều nghệ sĩ vì không nổi tiếng lắm, thường không thuê trợ lý, chỉ có khi quay phim mới có thể thuê trợ lý tạm thời.

Lúc Lục Tinh nhận lời mời, nữ nghệ sĩ có dáng người nóng bỏng cảm thấy cô quá gầy và bé nhỏ, không có ý định nhận cô, do cô đi theo anh ta nghe anh ta và nữ nghệ sĩ nói chuyện mới biết, nữ nghệ sĩ ấy là chị họ của anh ta, tên Demi.

Cuối cùng, Demi thuê cô, sau đó chỉ cần Demi cần trợ lý, sẽ tìm cô.

Tháng 11 năm đó, Demi lại nhận một phim điện ảnh, Lục Tinh lại trở thành trợ lý tạm thời của cô ấy.

Có một ngày chẳng biết tại sao đạo diễn lại vô cùng tức giận, Lục Tinh bưng cà phê của Demi vừa mua về đi qua trước mặt bọn họ, chợt nghe đạo diễn hô một tiếng, sau đó cô đã bị người khác giữ lại.

Đối phương hỏi cô có muốn đóng phim hay không, chắc chắn là Lục Tinh không muốn, cô cũng không muốn làm nghệ sĩ.

Đạo diễn đi về phía cô nói đây chẳng qua là một vai rất nhỏ nhưng lại là nhân vật tương đối quan trọng, không có bao nhiêu cảnh, bởi vì tìm được cô gái phương đông quá mập, cô như thế này quá phù hợp với dáng người nhân vật kia rồi. Anh ta hứa cho cô tiền lương kha khá, Lục Tinh có hơi do dự, nhưng số tiền kia đủ cho cô mua vé máy bay về nước rồi.

Cuối cùng Lục Tinh đã đồng ý với đạo diễn, bởi vì số tiền lương kha khá kia.

Thời gian cô làm việc tại studio không ít, bình thường không có việc gì sẽ xem các diễn viên diễn với nhau, lời thoại nhân vật kia của cô chỉ có vài câu, hơn nữa là quay cách xa ống kính, cô hoàn thành rất thuận lợi, đạo diễn còn khen cô vài câu.

Sau đó là đến lễ Giáng Sinh, Cảnh Tâm và Cảnh Lam Chi đi New York, cô nhận được số tiền lương kia, lại không mua vé máy bay, cũng không về được rồi.

Phim chiếu đến đoạn 43 phút 52 giây, Phó Cảnh Sâm bấm tạm dừng, dừng lại tại hình ảnh bên mặt trắng nõn của cô, nếu như không phải vết sẹo ở chỗ tai quá mức quen thuộc, anh cũng nghĩ là mình nhận lầm người, làm sao cô sẽ xuất hiện trong phim chứ.

Lục Tinh nhìn về phía màn hình tinh thể lỏng, đó là khuôn mặt cô khi 18 tuổi.

Anh sờ lên tai phải cô, thấp giọng nói: "Không ngờ em lại cứng đầu như vậy, không chịu dùng thẻ của anh, ngay cả Hà Diệc Sâm giới thiệu công việc cho em cũng không chịu."

Hà Diệc Sâm là bạn Phó Cảnh Sâm, lúc Lục Tinh vừa tới New York mọi việc đều là anh ta sắp xếp, sau đó không biết từ đâu biết được cô và bạn học làm thêm, nói muốn giới thiệu công việc cho, công việc nhẹ nhàng tiền lương

lại cao có chút không bình thường, Lục Tinh biết rõ, nhất định là Phó Cảnh Sâm sắp xếp.

Lục Tinh cắn môi, nhỏ giọng nói: "Em nghĩ là... Em làm như vậy, anh sẽ đi gặp em..."

Khóe miệng Phó Cảnh Sâm giật giật, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn không nói.

Lục Tinh bỗng nhiên cười cười, có chút đặc ý nói: "Đạo diễn khen em diễn tốt vậy nên sau đó còn có người tới tìm em, hỏi em có muốn tiếp tục diễn nữa không, em từ chối."

Phó Cảnh Sâm cũng cười theo: "May mắn là em từ chối." "Hì hì." Cô cười ngây ngô.

Khuyên tai phải bỗng nhiên bị ngón tay anh nhéo nhéo, vành tai Lục Tinh nóng lên, ánh sáng mờ vẽ một hình bóng mờ trên khuôn mặt anh, cực kỳ anh tuấn, cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, hỏi về vấn đề mà mình rất lo lắng: "Anh, anh để tâm sao? Tai phải em không nghe được."

Ngón tay Phó Cảnh Sâm tinh tế vuốt nhẹ vành tai phải của cô, vén tóc của cô ra sau tai, hô hấp nóng rực vừa tới gần, cô liền rụt lại, khi anh hôn lên, người trong ngực nhẹ run lên, lúc khẽ cắn tai của cô, cô ưm một tiếng.

Anh vuốt lên cánh tay cô khiến cô bị kích thích đến lỗ chân lông dựng thẳng lên, kề sát tai trái nguyên vẹn của cô thấp giọng nói: "Lỗ tai em có vẻ rất nhạy cảm, không nghe được thì sao, có thể cảm nhận được anh là đủ rồi."

Lục Tinh vừa xấu hổ lại cảm động, anh giống như là muốn chứng minh lỗ tai của cô rất nhạy cảm, hô hấp nóng rực kề sát vào lỗ tai cô, nhẹ nhàng mà hôn lên tai cô, khẽ cắn tai của cô, chậm chậm chuyển qua sau cổ, lần này Lục Tinh có thể cảm giác được... Anh đang để lại dấu trên người cô rồi...

"Đừng, đừng để lại dấu..." Cô trầm thấp thở dốc.

"Ừ?" Anh khàn khàn nói, lại hôn lên môi của cô, trong miệng cô còn có vị ngọt của bánh, có lẽ là nhớ thương quá lâu, từ sau khi ở cùng một chỗ, Phó Cảnh Sâm cũng không che dấu khát vọng của bản thân đối với cô, hô hấp anh tăng thêm, cô nhóc này! Anh thật sự muốn nuốt cô vào bụng...

Làm cho cô hoàn toàn thuộc về mình.

Cô bị anh đặt ở trên ghế sa lon, áo len màu trắng bị đẩy lên cao, mở nút thắt trói buộc nơi mềm mại nhất trên thân thể cô, lòng bàn tay cực nóng tùy ý vuốt ve cái nơi mềm mại kia.

Hai người gần như khóa thân, thân thể tuyết trắng non mịn của cô bị anh ôm dưới thân, tay của anh cách quần lót cô chạm đến một lớp vải, cả người Lục Tinh đều xấu hổ trở thành màu hồng phấn, nhanh chóng khép chặt hai chân nhỏ bé trắng nõn, nghe được anh khó chịu khàn khàn hỏi: "Còn mấy ngày?"

Giọng nói Lục Tinh thấp đến không thể thấp hơn, còn có chút run rẩy: "Bốn, bốn ngày..."

Lúc cô đến kì đường như là sáu ngày mới hết.

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm sâu thẳm, nặng nề nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, Lục Tinh nghe được anh nói quá lâu, anh không muốn đợi, cô không hiểu, không muốn đợi... Vậy cũng phải đợi thôi!

Rất nhanh, cô đã hiểu, anh nói không muốn đợi là có ý gì rồi.

Đêm nay tất cả mọi chuyện đều đã vượt ra khỏi tưởng tượng của cô, giữa nam nữ cho dù không làm, cũng có thể có loại thân mật khác như vậy.

Tay Lục Tinh đang run, lòng bàn tay của anh nóng như lửa đốt người, cầm lấy tay của cô, nhưng bên dưới tay cô... Càng nóng hơn nữa.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được thứ dũng mãnh thuộc về anh, dường như muốn cầm không được, anh như một thầy giáo kiên nhẫn, thấp giọng dụ dỗ cô, dẫn dắt cô, cô như một đứa bé, cả người run rẩy mạnh mẽ nghe anh chỉ dẫn động tác cho cô, bên tai là tiếng nói kiềm nén của anh, khàn khàn như nghe không rõ.

Cuối cùng lúc kết thúc, tinh thần cô mơ màng bị anh ôm lấy đi đến phòng tắm, cô nhìn thoáng qua hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng, là bên mặt trắng nõn trẻ trung của mình...

Trời ạ, xấu hổ quá rồi!

Trên người cô mặc áo tắm của anh, bị anh ôm từ phía sau, để anh tùy ý xoa xà phòng lên trên tay cô, cẩn thận rửa sạch sẽ mỗi một đầu ngón tay cô.

Phó Cảnh Sâm ngẩng đầu nhìn qua gương, mặt của cô cũng đỏ đến không tưởng tượng nổi, như bị anh mạnh mẽ bắt nạt một trận, nhưng mà...

dường như anh thật sự có chút bất nạt cô rồi.

Cúi người áp sát lỗ tai của cô: "Sợ à?" Tay của cô vẫn còn run.

Lục Tinh cắn môi không nói lời nào, một lúc sau, mới chậm rãi gật đầu, anh hỏi: "Sợ cái gì? Chúng ta còn cái gì không thể làm hay sao?"

Cô vẫn lắc đầu, cho tới bây giờ cô đều không muốn từ chối anh, nhưng thật sự nhìn thấy, sau khi chạm vào... Mới cảm thấy sợ, sợ chuyện có thể xảy ra vào vài ngày sau.

"Không cần sợ." Phó Cảnh Sâm thân thiết kề sát vào tai cô, hôn lên khuyên tai, "Em còn có thời gian mấy ngày chuẩn bị, nếu như em thật sự sợ hãi, mấy ngày này có thể, ừ, giao lưu với nó nhiều hơn

Lục Tinh: "...". Đúng là xấu tính!

Cuối cùng cô ngẩng đầu, đẩy anh ra, "Anh đi ra ngoài, em muốn tắm rửa..."

Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm vào cô một lúc, khóe miệng khẽ nhếch lên, "Được, anh lấy quần áo cho em."

Anh cầm đến cho cô một bộ đồ tắm và đồ lót sạch sẽ, ngay cả băng vệ sinh dùng trong kì kinh nguyệt cũng có... Sao người này có thể lưu manh như thế nhỉ?

Lục Tinh mặc áo tắm đi tới, trên mặt vẫn ửng đỏ, đương nhiên Phó Cảnh Sâm cũng tắm rửa rồi, mặc bộ quần áo ở nhà ngồi trong phòng khách, phòng khách đã dọn dẹp lại sạch sẽ, tất cả đèn đều được mở.

Phó Cảnh Sâm kéo cô đến bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Đói không?"

Lục Tinh nhẹ gật đầu, hơi không dám nhìn vào mắt của anh, nhỏ giọng nói: "Bỗng nhiên em nghĩ đến... trước kia lúc anh dạy em học, khi đó chúng

ta còn nhỏ, bây giờ giống như vụng trộm làm chuyện người lớn..."

Phó Cảnh Sâm bật cười, xoa xoa mặt cô, "Bởi vì bây giờ chúng ta đã là người lớn, hơn nữa, khi đó chỉ có em là trẻ con, anh đã trưởng thành."

"Ăn bánh ngọt không?" Anh hỏi cô, "Hay là muốn ăn mì?" "Ăn mì..."

Nửa tiếng sau, hai người ngồi trên bàn ăn mì cùng nhau, Lục Tinh cảm thấy tay mình cầm đũa vẫn còn hơi run...

Mì bên ngoài quá nhiều dầu mỡ, Lục Tinh không thích, nhưng Phó Cảnh Sâm nấu mì thật sự rất ngon, không uống công vài năm làm chuột bạch của Cảnh Sâm.

Lục Tinh không nói tới chuyện về nhà, cô biết chắc Phó Cảnh Sâm sẽ không đưa cô về, khi còn bé hai người đã ở cùng một chỗ với nhau, lại thích nhau, cho dù xảy ra chuyện gì, đều thuận theo tự nhiên.

Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên cùng giường chung gối, huống chi vừa rồi chuyện thân thiết gì cũng đã làm, cô cũng không ra vẻ kiêu ngạo làm cái gì.

Cô gọi điện thoại cho Diệp Hân Nhiên: "Hân Nhiên, cậu mang Tiểu Cáp về đi, đêm nay tớ... không quay về..."

Diệp Hân Nhiên cười vài tiếng: "Học được thói đêm không về ngủ nữa à? Nhưng mà, bây giờ cậu đang đến kì, không làm được gì, đừng để Phó tổng kìm nén, nhanh chóng trở về đi."

Lục Tinh cảm giác có gì đó không đúng nhưng cũng không biết sai ở đâu, ngây thơ đáp lại một câu: "Không làm được cũng có những phương pháp khác mà."

Bên kia lặng im vài giây, sau đó vang lên tiếng cười chói tai, cuối cùng Lục Tinh nhận ra bản thân vừa nói gì, lập tức lúng túng vô cùng, đều do Diệp Hân Nhiên, gần đây lúc nào cũng nhắc đến chuyện đó...

Không chờ cô ấy cười xong, Lục Tinh nhanh chóng tắt điện thoại!

Sáng ngày thứ hai, Lục Tinh lấy được điện thoại di động của mình, còn lấy được một đĩa CD, là chương trình Phó Cảnh Sâm thu lại.

Phó Cảnh Sâm đưa cô đến chỗ làm rồi mới đến công ty.

Lục Tinh không thể chờ được, vội vàng đăng nhập Weibo, cô muốn mở CD lên xem lắm rồi!

Lúc này trên Weibo đang bàn luận sôi nổi tin tức hot nhất là của Trình Phi, Trình Phi thừa nhận chuyện tình cảm, Trình Phi và bạn trai đến khách sạn, Trình Phi vẫn còn ở khách sạn...

Lục Tinh vừa đi vào văn phòng, vừa ấn mở tin hot của Trình Phi, có chớ sẵn chụp được Phó Hạo Nhiên đến sảnh công ty đón Trình Phi đi, hai người cùng đi ăn tối, sau đó lại cùng nhau vào khách sạn Khải Duyệt.

Cái gọi là chớ sẵn, chắc chắn là công ty Trình Phi sắp xếp, những thứ này đều để PR.

Lúc này, trong phòng tổng thống của khách sạn Khải Duyệt, Trình Phi đẩy cánh tay đàn ông trên lưng mình ra, xuống giường nhặt quần áo trên mặt đất lên, chậm rãi mặc từng cái vào.

Phó Hạo Nhiên tựa vào đầu giường, híp mắt nhìn chăm chăm vào lưng của cô ta, giọng nói nhàn nhạt: "Cô hối hận rồi hả?"

Trình Phi quay đầu lại nhìn anh ta một cái, không nói chuyện.

Sắc mặt Phó Hạo Nhiên lạnh xuống, cười nhạt nói: "Cho dù hối hận cũng vô dụng, cô cảm thấy bây giờ cô còn có cơ hội ở cùng một chỗ với anh tôi sao? Bác gái tôi là người thế nào cô biết rõ nhất, bây giờ cô thừa nhận ở bên tôi, chẳng khác nào buông tha cơ hội phát triển với anh tôi, dù sao cô đã ngủ với tôi, không bằng theo tôi thì hơn."

Bị đâm thẳng vào chỗ đau, Trình Phi trừng mắt nhìn anh ta, mắt có hơi đỏ lên, "Phó Hạo Nhiên, sao anh lại không biết xấu hổ như vậy?!"

"Tôi không biết xấu hổ?" Anh ta cười cười, ánh mắt lạnh như băng, "Cô cho rằng cô rất cao thượng? Cô không nỡ vứt bỏ danh tiếng nhiều năm như vậy, không thể đắc tội Phó gia, chỉ có thể bò lên trên giường của tôi, cầu xin tôi giúp cô, cô không chiếm được Phó Cảnh Sâm, cho nên liều mạng bảo vệ sự nghiệp của mình, vì sự nghiệp hiến thân mà thôi, thế này được coi là gì."

Trình Phi cắn chặt răng, giọng nói lạnh lùng: "Đúng vậy, không phải chỉ ngủ một đêm sao? Có cái gì không được chứ, tôi đi trước."

Phó Hạo Nhiên bật dậy kéo cô ta lại, buồn bực nhìn chăm chăm vào cô ta: "Ý cô là gì?"

"Tình một đêm mà thôi, chẳng lẽ tổng giám đốc Phó tưởng thật?" Trình Phi cười lạnh, cố ý nhấn mạnh vào ba chữ 'tổng giám đốc', xem sắc mặt anh ta

càng ngày càng khó coi, một lúc sau trong lòng mới bình tĩnh lại. "À, tôi có nói chỉ cần một đêm sao?"

"Anh có ý gì?" Trình Phi không thể tin trừng mắt nhìn anh ta.

Phó Hạo Nhiên nở nụ cười xấu xa, nắm cằm của cô ta: "Tôi nói, tôi còn chưa chán, cô phải làm tôi hài lòng."

Sắc mặt Trình Phi trắng bệch, tâm trạng Phó Hạo Nhiên thoải mái hẳn, "Đợi đấy, tôi và cô cùng nhau xuống tầng, diễn trò phải diễn cho tốt."

Vở hài kịch này thật sự là quá đủ rồi, Lục Tinh ấn xem bình luận, đám người trên mạng rất quan tâm đến tin đồn trong giới giải trí.

"Mấy năm trước vẫn không chụp được, vừa thừa nhận chuyện tình cảm liền bị chụp đủ loại, còn ở chung khách sạn, tôi cũng không tin, hai người ở cùng một chỗ lâu như vậy, không có chỗ nào để yêu đương sao? Không có chỗ để yêu đương sao? Đừng lừa tôi, chỉ số IQ của tôi là 180 đấy."

"IQ của tôi là 200 này, chớ săn cái gì, chắc chắn là công ty sắp xếp, đi khách sạn cũng là cố ý thôi."

"Nếu như là diễn trò, lúc này Trình Phi thật sự đã bất chấp tất cả rồi, chỉ có thể nói vì bảo vệ vị trí bây giờ đành làm tất cả. Ngủ, chột có hơi đồng tình với cô ta, không ngủ với anh trai nhà họ Phó được, chỉ có thể ngủ với em trai."

"Tôi vẫn còn hâm mộ chương trình của anh Phó tối hôm qua, Trình Phi á, Phó Hạo Nhiên á, tất cả đều cúp hết đi, tôi chỉ hâm mộ một cô gái tên là Tinh Tinh."

Lục Tinh: "..."

Từ sau weibo kia của Cảnh Tâm, Phó Cảnh Sâm trở thành anh Phó, cô không có họ, toàn được gọi là Tinh Tinh.

Tin hot của Phó Cảnh Sâm đã qua, Lục Tinh ấn mở thêm một tin hot nữa, đã tìm được cái tin hot vừa mới đăng kia, nín thở ấn mở.

Chương 32

Tin tức được nhiều bình luận và chia sẻ đứng đầu trên weibo là...

Chủ tịch Phó thị lên chương trình chính miệng làm sáng tỏ quan hệ với Trình Phi, nói rõ hai người chưa bao giờ qua lại càng không hề mập mờ, sau này hy vọng mọi người không nên gán ghép hai người với nhau nữa, bạn gái của anh ấy vừa từ nước ngoài trở về, vì vậy không hy vọng bạn gái bị tổn thương hay tủi thân, bọn họ cũng không phải nhân vật công chúng, hy vọng chuyện này qua đi, mọi người đừng nên quá quan tâm đến bọn họ. Cụ thể mời xem video, chương trình dài 40 phút, 35 phút trước là phỏng vấn cá nhân nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn, hoàn toàn bị sức hấp dẫn của Phó tổng thuyết phục. Năm phút cuối cùng, là giải đáp câu hỏi của những cô gái trẻ và những người phụ nữ độc thân, hãy chuẩn bị tinh thần thật tốt và giữ chặt những trái tim thiếu nữ bị tan vỡ, video đang kết nối.

Lục Tinh nhìn chăm chăm vào cái video đang kết nối kia, lại nhìn mấy người đang cùng đợi thang máy một chút, không tiện mở video, đành phải xem bình luận trước rồi.

"Trực tiếp bỏ qua 35 phút đầu xem 5 phút sau trước, trong 5 phút đó đã ăn hết sạch thức ăn cho chó (1), quay trở lại xem 35 phút trước, sau khi xem xong cảm thấy cuộc đời hết hi vọng, oa oa oa oa oa, tôi cũng muốn có một anh Phó như vậy! Thật hâm mộ Tinh Tinh."

(1) Ý chỉ những con người độc thân, ở bên Trung gọi những người FA là chó độc thân, thức ăn cho chó là những cái gì đó ngọt ngào của các cặp đôi yêu nhau khiến đám người độc thân ghen tị và hâm mộ.

"Cả chương trình đều nhìn chăm chăm vào mặt và chân anh Phó, quả nhiên là anh trai của bình hoa (2), nhan sắc và đôi chân dài của hai anh em cũng đẹp đến khác thường thế này, kiếp trước Tinh Tinh chắc chắn là đã cứu

cả dải ngân hà, kiếp này mới gặp được anh Phó."

(2) Bình hoa là biệt danh fans hâm mộ đặt cho Cảnh Tâm

"Có thể đừng tiếp tục bình luận về Trình Phi được không? Trình Phi đã nói tất cả những lời đồn trước kia với anh Phó đều không đúng, người ta đang hẹn hò với em họ Phó gia! Anh Phó và Tinh Tinh mới là thanh mai trúc mã."

"Trong tất cả các bình luận đều có Tinh Tinh, Tinh Tinh, Tinh Tinh... Tôi muốn hát bài lấp lánh lấp lánh sáng lấp lánh đầy trời đều là vì sao nhỏ ..."

Lục Tinh bị những bình luận này trêu chọc khiến trong lòng hơi ngứa ngáy, thang máy đã dừng tại tầng văn phòng.

Ra khỏi thang máy thì gặp phải Thời Vực đi ra từ thang máy khác, Lục Tinh mỉm cười nói: "Thời tống."

Thời Vực nhìn cô, cười nhạt nói: "Hôm nay sao tới sớm thế?"

Sắc mặt Lục Tinh có chút hồng, bởi vì Phó Cảnh Sâm có cuộc họp vào buổi sáng, lại muốn đưa cô đến công ty trước, cho nên bây giờ cô đến sớm hơn bình thường gần một tiếng, khu làm việc còn chưa có mấy người, cô mím môi nói: "Hôm nay có việc nên đến sớm."

"Vậy à?" Thời Vực nhướn mày, vừa rời dưới tầng anh ta nhìn thấy xe của Phó Cảnh Sâm rồi, ngược lại anh ta không vạch trần cô, "Vậy cô đi mau đi."

"Vâng." Lục Tinh gật đầu, vội vàng đi ra.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc ra đã nhìn thấy Tiêu Nghệ ngồi ở bên trong ăn bánh ngọt, cô hơi giật mình, hỏi: "Sao cô lại tới công ty?"

Tiêu Nghệ ngẩng đầu nhìn cô: "Không phải hôm nay chỗ sân ga có một công ty bách hóa sao? Tôi ở công ty chuẩn bị xong sẽ đến đây."

Lục Tinh đã biết, ngồi xuống bên cạnh cô ta, Tiêu Nghệ chỉ chỉ cặp lồng đựng cháo lúa mạch và bánh bao hấp, hỏi cô: "Ăn không?"

"Không đâu, tôi đã ăn rồi."

Lục Tinh cầm ipad mở lịch trình của cô ta ra, "Tối ngày 23 có buổi tổng duyệt cho tiệc tất niên ở thành phố H, ngày 26 ghi hình, cô chuẩn bị đến đâu rồi?"

Tiêu Nghệ gật đầu nói: "Tôi chỉ hát một bài, làm theo chỉ dẫn của đạo diễn đến đó một chút là được rồi."

"Hôm qua tôi nhận được kịch bản mới từ trợ lý của Trần Thuấn rồi." Lục Tinh mở máy tính lên, lần trước lúc Trần Thuấn mời ăn cơm đã nhắc đến kịch bản này, anh ta và biên kịch chuẩn bị mất bốn năm, là dự án rất lớn, "Mấy ngày này đang bàn bạc về hợp đồng nên rất nhanh sẽ ký kết, cô diễn vai nữ chính, vai nam chính là Lục Thời Bắc."

"Ồ....." Mặt Tiêu Nghệ hơi đỏ lên, cúi đầu nói, "Tối hôm qua anh ấy cũng đã nói với tôi rồi."

Lục Tinh trừng mắt nhìn, hé miệng cười nói: "Đợi cô từ thành phố H trở về, nên ổn định rồi, đến lúc đó mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm."

Tiêu Nghệ gật đầu: "Được."

Hai người lại trò chuyện một chút, Lục Tinh nhìn thời gian cũng gần đến rồi, thúc giục nói: "Cô nhanh đi thay quần áo trang điểm đi, sắp đến giờ rồi."

Tiêu Nghệ đứng dậy, "Tôi đi đây."

Tiếng động bên ngoài phòng làm việc dần dần lớn lên, trong lòng Lục Tinh còn nghĩ đến đoạn video kia, đang muốn mở ra xem, cửa ra vào vang lên tiếng gõ cửa.

Đỗ Tiểu Vi cười tủm tỉm đi đến cô trước mặt nói: "Có tin tức tốt." Lục Tinh đặt di động lên bàn, cười cười: "Tin gì?"

"Vừa nhận mấy cuộc điện thoại, có hai cái quảng cáo và ba chương trình đều muốn tìm Bành Duyệt."

"Nhiều như vậy?" Lục Tinh kinh ngạc nói, vẻ mặt rất nghi ngờ, "Lần trước chụp hình tạp chí với Tiêu Nghệ, ngày hôm qua mới vừa đến thành phố A, sao đã có hiệu quả như vậy?"

Đỗ Tiểu Vi cười xấu xa: "Chắc không phải hiệu quả của tạp chí."

Lục Tinh im lặng một lát thì hiểu ra, nhỏ giọng nói thầm: "Chẳng trách Trình Phi muốn dựa vào Phó Cảnh Sâm để PR, cái tên Phó Cảnh Sâm này... đúng là dùng rất tốt." Scandal của cô và anh thành tin hot mới mấy ngày, tối hôm qua chương trình vừa mới phát sóng, sáng sớm hôm nay, lợi ích tự động rơi xuống đầu cô.

"Chị và Trình Phi làm sao có thể giống nhau được." Đỗ Tiểu Vi phẫn chấn nói, "Cảnh Tâm đăng weibo ủng hộ chị, Phó Cảnh Sâm thì lại bày tỏ với chị trên truyền hình, bây giờ trong mắt người ngoài chị chính là bà Phó."

"..." Lục Tinh cúi đầu xuống, bà Phó... Cô không có cách nào phản bác. "Tài liệu cho chị, chị xem đi." Đỗ Tiểu Vi đặt tài liệu lên bàn.

Lục Tinh cầm lên xem: "Được, chị sẽ xem qua một chút, em làm việc của em đi."

Hai quảng cáo, ba chương trình cũng không tệ, Lục Tinh gọi điện thoại cho từng cái để hẹn thời gian, nhận toàn bộ.

Đưa tới cửa rồi, không có chuyện không cần.

Cúp điện thoại, Lục Tinh cầm áo khoác và khăn quàng cổ lên ra khỏi văn phòng, cô nói với Đỗ Tiểu Vi: "Nếu như còn có chuyện tốt đưa tới cửa, không được thì trực tiếp từ chối, tốt thì giữ lại hết, chị về sẽ xem sau."

Đỗ Tiểu Vi gật đầu: "Chị muốn đi ra ngoài à?"

Lục Tinh cười tươi rói: "Đúng vậy, không phải có hai quảng cáo sao? Chị đi bàn bạc hợp đồng."

Lục Tinh đi rồi, văn phòng liền ồn ào bàn luận, có người nói: "Cô gái Bành Duyệt này thật may mắn, gặp được người quản lí là Lục Tinh."

Tất cả mọi người đều đồng ý với ý kiến này, mặc dù lời nói này có chút không dễ nghe, nhưng sự thật đúng là như thế.

Đầu tiên Lục Tinh gọi xe đến dưới sảnh công ty quảng cáo, cả buổi sáng và buổi chiều đều bàn bạc về một cái quảng cáo, lúc kết thúc đã là ba giờ chiều.

Cô quay về công ty, Bành Duyệt đã đợi cô ở văn phòng rồi.

Bành Duyệt trông vô cùng vui vẻ, mấy ngày nay cô ấy không có thông báo, vẫn luôn tham gia chương trình huấn luyện công ty sắp xếp, cũng chưa từng nhìn thấy Lục Tinh, nhưng cô ấy theo dõi tin tức trên weibo vô cùng kĩ càng.

Cô ấy chạy đến, vui vẻ nói: "Chị Tinh, em lại có thông báo sao?"

Lục Tinh cười cười: "Ừ, có hai cái quảng cáo, sau Tết nguyên đán quay." Bành Duyệt chưa từng quay quảng cáo, nghe xong cười càng vui vẻ

hơn:

"Cảm ơn chị Tinh."

"Được rồi." Lục Tinh mấp máy môi, cầm kịch bản trên bàn đưa cho cô ấy, "Phim mới của đạo diễn Trần Thuấn, nhưng em là người mới, chưa có tác phẩm nào nên cần đi thử vai trước, hai ngày nay em chuẩn bị một chút."

Dù là vai nữ thứ 3, nhưng phim này là dự án lớn, có thể hợp tác với Tiêu Nghệ và Lục Thời Bắc là ngôi sao đang nổi thì tuyệt đối thu hút người xem.

Trần Thuấn cho cô mặt mũi, nhưng còn phải xem diễn xuất của Bành Duyệt có vượt qua hay không.

Lục Tinh cũng không biết diễn xuất của Bành Duyệt thế nào, chỉ có thể nói để cho cô ấy đi thử vai trước.

"Thật không ạ?" Bành Duyệt ngạc nhiên vui mừng mở to mắt, hôm nay thật sự là ngày may mắn, có quảng cáo còn có vai diễn.

"Thật, cho nên muốn em chuẩn bị thật tốt, có thể nhận được vai diễn này hay không phải xem diễn xuất của em rồi, đạo diễn Trần có yêu cầu rất nghiêm khắc với diễn xuất của diễn viên." Lục Tinh nhìn thấy đáy mắt Bành Duyệt dường như có nước, giọng nói dịu xuống, "Nam nữ chính là Lục Thời Bắc và Tiêu Nghệ, nếu như em có thể nhận được vai diễn này, sau này sẽ nhận thêm nhiều vai diễn tốt nữa."

"Vâng, em nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt!" Bành Duyệt mím môi, nhìn Lục Tinh, giọng nói bỗng nhiên nhỏ đi, "Thật ra trước kia em đã tham gia thử vai không ít, nhưng có vài quy tắc của cái vòng luẩn quẩn này em thật sự không thể chấp nhận, em vừa không có gia thế, cho nên... Em biết rõ không ít người quản lí là cam chịu quy tắc này, thậm chí là cố vũ, vì vai diễn vì thông báo, không có quy tắc ấy không có thời hạn."

Bành Duyệt cảm thấy mắt Lục Tinh rất sáng, cô ấy thành thật nói: "Thật ra em rất sợ chị bắt em phải làm như vậy."

Lục Tinh nhìn cô ấy, cảm thấy cô gái này so với tưởng tượng của cô còn trưởng thành hơn, trong giới nghệ sĩ này quy tắc ngầm trước giờ luôn tồn tại, có người bằng lòng cũng có người không biết xấu hổ, cái nghề này mặt trước vinh quang sáng chói bao nhiêu thì phía sau âm u đen tối bấy nhiêu, cô khẳng định: "Chị sẽ không ép nghệ sĩ của mình làm loại chuyện như vậy."

Nhưng trong ngành này vẫn có rất nhiều người chấp nhận quy tắc này, tàn nhẫn như vậy, chuyện bạn không muốn làm, lại luôn có người muốn làm. "Bây giờ em đã biết..." Bành Duyệt nhỏ giọng nói.

"Được rồi, em về trước đi, ngày thứ vai chị sẽ dẫn em đi." Lục Tinh động viên vỗ vỗ cô ta, ba chương trình kia cô đã dời lại sau, nếu như Bành Duyệt có thể nhận được vai diễn này, đợi qua buổi trình diễn thời trang, có thể công bố vai diễn trên chương trình rồi.

Bành Duyệt đi rồi, Lục Tinh bận rộn một ngày cuối cùng rảnh rỗi.

Thời gian vừa qua sáu giờ, sắc trời đã sớm tối lại, ngoài cửa sổ ráng chiều, Lục Tinh không vội trở về.

Cô mở máy tính để trên bàn lên, lấy đĩa CD trong túi ra.

Nửa phút sau, cô đeo tai nghe, nhìn chăm chăm vào người đàn ông cao lớn đi từ hậu trường lên sân khấu trên màn hình máy tính, anh mang giày tây, bộ dạng trời sinh anh tuấn cực kỳ.

Lục Tinh không giống đám người trên mạng, trực tiếp tua đến 5 phút cuối cùng, cô xem hoàn chỉnh 35 phút đầu, đây là người đàn ông lớn lên cùng cô, đây là người đàn ông cô thích từ rất lâu rồi, người đàn ông này bây giờ là của cô.

Năm phút cuối, Lục Tinh bỗng nhiên ngừng thở, hồi hộp nhìn chăm chăm vào mặt Phó Cảnh Sâm trên màn hình.

Người dẫn chương trình: "Scandal của ngài Phó và Trình Phi đã truyền ra nhiều năm rồi, tất cả mọi người cho rằng ngài và Trình Phi là một đôi, tin tức mới nhất truyền ra hình như không phải là như thế, không biết ngài Phó có muốn nói một chút về chuyện tình cảm của mình không?"

Phó Cảnh Sâm cười nhạt: "Tôi và Trình Phi chưa bao giờ hẹn hò càng không mập mờ, cho nên nhân cơ hội này làm sáng tỏ một chút, hy vọng sau này mọi người sẽ không đồn đại về tôi và Trình Phi nữa, tôi lo lắng bạn gái của tôi sẽ không vui."

Người dẫn chương trình: "Trước đây tại sao ngài không làm sáng tỏ?"

Phó Cảnh Sâm: "Tình cảm là chuyện riêng tư, tôi không phải là người trong giới giải trí cho nên cũng không muốn nhiều lời làm gì, sự thật như thế nào, một ngày nào đó mọi người sẽ thấy, nhưng lần này liên quan tới bạn gái của tôi, tôi phải làm sáng tỏ để không vì vậy mà khiến cô ấy phải tủi thân hay tổn thương."

Người dẫn chương trình: "Trước đó Cảnh Sâm đã đăng lên weibo, mọi người đều biết cô ấy tên là Tinh Tinh, là người quản lí của Tiêu Nghệ, cũng coi như nửa trong nghề rồi?"

Phó Cảnh Sâm: "Cô ấy chỉ là người làm việc đằng sau, nếu như không có người nhắc đến, cô ấy sẽ không trở thành đối tượng để nhiều người quan tâm thảo luận như vậy, tôi hy vọng cuộc sống của cô ấy có thể bình thường hạnh phúc, nhưng nếu như cô ấy yêu thích công việc này, tôi sẽ ủng hộ cô ấy."

...

Người dẫn chương trình: "Cho nên ngài và Tinh Tinh là thanh mai trúc mã sao? Hai người quen biết nhau năm bao nhiêu tuổi?"

Đáy mắt Phó Cảnh Sâm hiện lên ý cười nhàn nhạt, giọng nói trầm thấp dễ nghe: "Năm tôi quen biết cô ấy, cô ấy mới 5 tuổi, khuôn mặt nho nhỏ, đôi mắt rất to lại tràn ngập sức sống, nhìn qua thì có vẻ rất ngoan ngoãn, nhưng thật ra khi còn bé cô ấy cực kỳ nghịch ngợm."

Người dẫn chương trình ho khan vài tiếng, chắc là cảm thấy nhắc tới Tinh Tinh của Phó tổng giống như lúc trước nhắc tới thiếu phu nhân, anh ta cười nói: "Có phải ngài đã thích cô ấy từ rất lâu rồi không? Khi đó ngài mấy tuổi, cô ấy mấy tuổi?"

Phó Cảnh Sâm mỉm cười: "Không nhớ rõ là bao lâu, tôi thấy trên mạng có người nói cô ấy không xinh đẹp, nói mắt của tôi mù rồi. Nhưng tôi nghĩ nói rất đúng, tôi nhìn cô ấy từ một bé gái năm tuổi chậm rãi trưởng thành, cô ấy giống như là dựa theo bộ dạng tôi thích mà lớn lên, tôi cảm thấy đẹp là đủ rồi."

...

Tim Lục Tinh đập thành thịch, 5 phút cuối kia, cô xem đi xem lại nhiều lần, rất nhiều lần.

Cô nghĩ đám người trên mạng nói đúng, kiếp trước chắc chắn là cô đã cứu cả dải ngân hà, mới có thể gặp được Phó Cảnh Sâm.

Cô gửi tin nhắn cho anh, nói cho anh biết cô đã xem chương trình kia rồi, cô nhắn: "Kiếp trước chắc chắn em đã cứu cả dải ngân hà."

Phó Cảnh Sâm: "Lúc em cứu dải ngân hà, chắc chắn anh đang giúp em."

Chương 33

Lục Tinh nhìn thấy câu nói của anh, đáy mắt chứa đầy ý cười, sự ngọt ngào trong lòng dâng lên, cô hiểu ý của anh.

Tình yêu là như vậy đấy, bọn họ yêu thương nhau, gặp được anh là may mắn của cô, anh cũng như thế.

Lục Tinh đóng tin nhắn, nhịn không được gọi điện thoại cho anh.

Trong khu nhà của Phó gia, Phó Cảnh Sâm đang muốn mở cửa xe thì chuông điện thoại vang lên, anh nhìn qua, mỉm cười bắt máy: "Ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn." Sau khi xem xong đoạn video kia, trong lòng Lục Tinh mềm mại vô cùng, ngay cả giọng nói cũng mềm xuống, hơi giống làm nũng, "Anh đang ở đâu? Em muốn ăn cơm với anh."

Phó Cảnh Sâm dừng một chút, áy náy thấp giọng nói: "Hôm nay không được, bây giờ anh đang ở Phó gia, ngày mai anh đón em nhé?"

Lục Tinh yên lặng, có chút mất mát, có lẽ là do cô quá nhớ anh, hoặc là do... Phó gia đã từng là nhà cô, cô lại không thể trở về.

Cô nói khẽ: "Ngày mai em chờ anh."

Phó Cảnh Sâm "Ừ" một tiếng, dặn dò cô: "Sắp 7 giờ rồi, nhanh đi ăn cơm đi."

Lục Tinh cong môi, "Được, vậy anh cũng ăn đi."

Phó Cảnh Sâm đợi cô cúp điện thoại rồi mới mở cửa xuống xe.

Trong phòng khách vang lên tiếng trò chuyện, còn có giọng trách mắng, mắt Phó Cảnh Sâm nhìn sang, khóe miệng cười châm chọc.

Cũng náo nhiệt đấy.

Giọng Phó Khải Minh nghiêm khắc: "Hạo Nhiên à, anh của con nào loạn thì thôi, sao con cũng hồ đồ theo vậy... con nhìn tiêu đề giải trí mấy ngày nay đi, tất cả đều là hai anh em con! Nhìn xem họ viết khó coi bao nhiêu, làm mất hết mặt mũi Phó gia chúng ta rồi!"

Phó Hạo Nhiên nhìn đồng tạt chí trên bàn trà bằng gỗ lim, giọng nói nhàn nhạt: "Bác trai, những phóng viên này muốn viết như thế nào, chúng con cũng không biết trước được, bây giờ truyền ra rồi thì chúng con cũng hết cách, cứ bỏ qua đi."

"Cái thằng nhóc xấu xa này! Con không có cách á? Con nói xem đang yên lành tự dưng con tiếp cận Trình Phi làm cái gì? Còn cùng nhau vào khách sạn nữa?" Cha Phó Hạo Nhiên nổi giận mắng, "Cha đã hỏi rõ ràng, cả đêm con và Trình Phi đều ở cùng một phòng, con còn dám nói láo!"

"Con nói xem bao nhiêu cô gái tốt không chọn, lại chọn Trình Phi." Mẹ Phó Hạo Nhiên gay gắt nói, lời nói chói tai vô cùng, "Con, con không biết cô ta là con dâu mà bác gái con chọn sao? Hay là Trình Phi cố ý bảo con giúp đỡ? Cái cô Trình Phi này cũng thật là, không muốn cũng không nên tìm tới con..."

Quả nhiên, sắc mặt Cảnh Lam Chi trở nên rất khó coi, bà trầm giọng nói: "Bây giờ âm ỉ thành cái dạng này, mọi người đều biết Trình Phi và Hạo Nhiên cùng đi khách sạn, Cảnh Sâm làm sao có thể cưới Trình Phi được! Sau này đừng nhắc đến cô ta nữa!"

Khóe miệng Phó Hạo Nhiên nhếch lên, dường như đã đoán trước được là như thế.

Anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy Phó Cảnh Sâm chậm rãi đi tới, nhàn nhạt gọi một tiếng: "Anh."

Nghe vậy, mấy người trong phòng khách cùng nhìn về phía Phó Cảnh Sâm, Cảnh Lam Chi nhíu mày, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Mẹ còn

tưởng rằng con không để cái nhà này vào mắt rồi, nhìn xem gần đây con vì Lục Tinh gây ra bao nhiêu chuyện, bao nhiêu người đều đang chê cười các con đấy!"

Mặt Phó Cảnh Sâm không cảm xúc đứng bên cạnh ghế sofa, lạnh nhạt đáp lại: "Con không cảm thấy con làm chuyện gì quá đáng, con và Trình Phi không có gì cả, bây giờ chỉ đang giải thích rõ ràng mà thôi."

Khóe miệng Cảnh Lam Chi giật giật, trước kia bà thực sự cho rằng Phó Cảnh Sâm và Trình Phi ở cùng một chỗ, không ngờ tất cả là Trình Phi tự mình đơn phương, anh chỉ phối hợp với Trình Phi diễn kịch trước mặt bọn họ mà thôi. Trình Phi ngoại trừ gia nhập ngành giải trí, mặt khác đều không tồi, nếu như Phó Cảnh Sâm và Trình Phi thật sự ở bên nhau, bà có thể chấp nhận, nhưng không ngờ mọi chuyện sẽ phát triển thành như bây giờ, Trình Phi và Phó Hạo Nhiên qua lại với nhau, chuyện của Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh ồn ào, mọi người đều biết con trai bà và cô bé năm xưa Phó gia nuôi dưỡng ở bên nhau.

Phó Khải Minh ngẩng đầu, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào Phó Cảnh Sâm, "Từ trước đến nay con làm việc đều hiếm khi lộ diện, bình thường công ty sắp xếp chương trình phỏng vấn cho con, con đều thẳng thắn từ chối, nhưng sao chương trình tối hôm qua con lại nói mấy câu kia làm gì!?"

Phó Cảnh Sâm cong môi, ngồi xuống ghế sofa, "Lần này không giống, cha mẹ, lần này con trở về không phải để nghe hai người dạy dỗ đâu."

"Con muốn nói cái gì?"

"Cha mẹ chắc chắn đã xem chương trình kia, những lời đó đều là lời nói thật lòng của con, con và Lục Tinh đã ở bên nhau, con cũng chắc chắn sẽ kết hôn với cô ấy." Phó Cảnh Sâm khẳng định, "Cha mẹ cũng đừng nghĩ đến chuyện giới thiệu thiên kim tiểu thư cho con nữa, không người ta lại khó chịu."

"Mẹ không đồng ý việc con kết hôn với Lục Tinh." Cảnh Lam Chi lạnh lùng nói.

Phó Cảnh Sâm híp mắt, mặt đối mặt với bà, khóe miệng nhếch lên: "Mẹ, con đã nói, hai người phản đối cũng vô dụng."

Thấy tình hình trở nên căng thẳng, Phó Khải Minh đưa tay ra, "Được rồi, đi ăn cơm trước, chuyện này để sau hãy nói."

Ăn xong một bữa cơm, Phó Cảnh Sâm cũng không ở lâu, Phó Khải Minh gọi anh lại: "Mấy ngày nữa là sinh nhật của cha, con đưa con bé Lục Tinh tới đi."

Phó Cảnh Sâm khẽ nhú mày, suy nghĩ vài giây, mới nói: "Được, con sẽ dẫn cô ấy về."

Trong đại viện trời đông giá rét, gió lạnh điều hiu, Phó Cảnh Sâm bước nhanh đến bên cạnh xe, nhìn thấy Phó Hạo Nhiên còn chưa đi, đứng bên cạnh xe hút thuốc lá.

Phó Cảnh Sâm đứng lại, "Có việc gì à?"

Phó Hạo Nhiên cười cười: "Không có việc gì, hút xong điếu thuốc rồi đi."

Khóe miệng Phó Cảnh Sâm giật giật, không nói gì, mở cửa xe chuẩn bị lên xe, Phó Hạo Nhiên hỏi: "Anh thật sự muốn kết hôn với Lục Tinh à?"

"Ừ." Phó Cảnh Sâm quay đầu lại nhìn anh ta một cái, "Có vấn đề gì sao?" "Ha ha, không có." Phó Hạo Nhiên tiện tay ném đầu thuốc lá đi, cười vài tiếng, "Trước kia em nghĩ anh và Trình Phi sẽ thành đôi, bây giờ Trình Phi bị dư luận chú ý, em chưa nói với anh mà đã giúp cô ta trước, bây giờ tin tức giải trí đều đang suy đoán mối quan hệ phức tạp này, vì thế bác trai và bác gái rất tức giận, em suy nghĩ chưa chu đáo rồi."

Phó Cảnh Sâm cười cười, giọng nói nhàn nhạt: "Em suy nghĩ nhiều rồi, giữa anh và Trình Phi không có gì, chuyện tình cảm cá nhân của em, anh không xen vào, cha mẹ anh cũng không cần biết, chủ yếu bọn họ chỉ nhắm vào anh thôi."

"Vâng." Phó Hạo Nhiên khẽ cười, tung tung chìa khóa xe trong tay, cầm chìa khóa nói, "Em về đây."

Phó Cảnh Sâm gật đầu, ngồi vào ghế lái, khởi động xe trước Phó Hạo Nhiên, lái xe ra khỏi đại viện.

Chạng vạng tối hôm sau, Lục Tinh vui vẻ nhảy lên xe Phó Cảnh Sâm, cười nheo cả mắt nhìn anh.

Phó Cảnh Sâm đưa bàn tay ấm áp tới, áp vào gò má bị gió thổi ửng đỏ của cô, "Muốn ăn gì?"

Lục Tinh cởi áo khoác, nắm lấy bàn tay lớn của anh đang dán trên gò má cô, tung tăng như chim sẻ nói: "Em muốn ăn thịt xiên nướng cay, trước kia anh thường dẫn em đến chỗ đó." Ngày hôm qua cô đi ngang qua chỗ đó, phát hiện cửa hàng kia vẫn còn.

"Trước kia?" Phó Cảnh Sâm cố ý hỏi.

"Đúng vậy, vào ngày mưa to ấy, anh đến nhà ga đón em." Lục Tinh lấy tay của anh ra, cúi thấp đầu, lại vụng trộm liếc mắt nhìn anh, "Chính là... trong bữa tiệc, sau đó bạn của anh gọi em là con dâu nuôi từ bé ý."

Phó Cảnh Sâm mỉm cười một tiếng: "Đã biết."

Lục Tinh vỗ vỗ cánh tay của anh, vui vẻ nói: "Lái xe, lái xe."

Bộ dạng của cô thật sự đáng yêu, Phó Cảnh Sâm cười cười cúi đầu hôn cô, một lúc lâu sau mới buông cô ra, mỉm cười hỏi: "Biết anh lái xe

còn cố ý quyến rũ anh sao?"

Lục Tinh: "..."

Cô đỏ mặt, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ nghe không hiểu.

Một lát sau, cô nhịn không được hỏi: "Cái kia, trước kia anh thật sự xem em là con dâu nuôi từ bé sao?"

Phó Cảnh Sâm lái xe, quay sang nhìn cô một cái, khóe miệng cong lên: "Em cảm thấy thế nào?"

Lục Tinh bĩu môi: "Làm sao em biết được, trước kia suy nghĩ của anh khó đoán như vậy, anh trực tiếp nói cho em biết đi."

Anh đưa tay xoa đầu cô, nở nụ cười nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của cô.

Bây giờ là giờ cao điểm, hai người đến nhà hàng thịt xiên nướng thì đã có rất nhiều người, còn rất náo nhiệt, cũng may mà còn chỗ.

Hai người cởi áo khoác và khăn quàng cổ để qua một bên, Lục Tinh đứng lên muốn đi lấy đồ ăn, Phó Cảnh Sâm giữ cô lại, "Em ở đây chờ anh, muốn ăn cái gì anh đi lấy."

Lục Tinh mở trừng hai mắt, Phó Cảnh Sâm không thích ăn các loại lẩu gì đó, hôm nay tới đây thật ra là chiều theo cô, cô còn muốn nói gì đó, anh đã đi về khu chọn đồ ăn rồi.

Lục Tinh thấy anh bưng chén đĩa, đứng chọn lựa đồ ăn với người khác, đầu cao hơn người bên cạnh không ít, có cảm giác hạc lạc giữa bầy gà.

Cô ôm má hé miệng cười, nhìn dáng vẻ anh ung dung chọn đồ ăn, nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút không hợp lý.

"Ôi, bên kia bên kia, mau nhìn bên kia." Có một cô gái bưng hai đĩa khoai tây bước nhanh chạy tới, ngồi bên cạnh, vẻ mặt hưng phấn kéo tay bạn mình, chỉ về phía khu chọn đồ ăn, "Đó là 'Anh Phó' à? Tớ không nhìn lầm

chứ? Cảm giác mình hoa mắt rồi, mọi người mau nhìn xem có phải không!"

Trong lòng Lục Tinh "Bộp" một tiếng, không phải chứ... Phó Cảnh Sâm nổi tiếng như vậy sao?

Cô sờ lên mặt của mình, tròng mắt đảo bốn phía, thật may không có người nhận ra cô. Dù sao hình Cảnh Tâm đăng chính là ảnh chụp cô hồi còn trẻ, có chút khác với cô của bây giờ, còn video kia chỉ quay cô có mười mấy giây, chắc sẽ không bị nhận ra đâu nhỉ.

"Hình như đúng là anh Phó thật! Trời ạ... Không ngờ anh Phó cũng thích ăn thịt xiên nướng đấy."

"Người thật còn đẹp hơn cả trên TV, một bên mặt thôi đã đẹp trai chết rồi, vừa rồi tớ đứng bên cạnh anh ấy, cao lắm, chân dài cực..."

"Khụ khụ, tớ muốn đi lấy đồ ăn!" "Đợi một chút, tớ cũng đi!"

"Ôi, tớ cũng muốn đi!" Lục Tinh: "..."

Cô nhìn cái bàn bên cạnh đã trống không, bốn cô gái đã chạy đến khu chọn đồ ăn rồi.

Không biết có phải cảm giác của cô sai hay không, cảm thấy bên cạnh Phó Cảnh Sâm tự nhiên có nhiều cô gái như vậy, giống như bị bao vây... Cô nhớ tối hôm qua trên weibo bùng nổ tin tức, chương trình có Phó Cảnh Sâm kia đạt mức tỉ suất người xem cao nhất từ trước tới nay, đoạn năm phút cuối của video vẫn còn lan truyền chóng mặt trên mạng.

Sở dĩ có thể như vậy chắc bởi vì liên quan đến Trình Phi và Cảnh Tâm, dù sao Trình Phi cũng là nghệ sĩ nổi tiếng, mấy năm nay người có scandal với cô ta ngoài Phó Cảnh Sâm chỉ có Phó Hạo Nhiên thôi, nhưng Phó Hạo Nhiên là người mới xuất hiện, độ thu hút chắc chắn kém hơn Phó Cảnh Sâm.

Không ngờ đi ăn một bữa ở tiệm thịt xiên nướng cũng có thể gặp được những cô gái đuổi theo anh gọi anh Phó... Anh thật sự hấp dẫn đến vậy sao?

Khụ khụ, nếu như cô ký hợp đồng để anh làm nghệ sĩ, chắc chắn sẽ rất hot. Lục Tinh đang nghĩ ngợi lung tung thì Phó Cảnh Sâm bưng đồ ăn đi đến, lông mày hơi nhíu lại, nhìn có chút không vui.

Cô mấp máy miệng, lặng lẽ liếc mắt nhìn bốn phía, giống như nghe được không ít tiếng hít thở, sau đó nghe thấy có người nhỏ giọng thở dài: "Ôi, quả nhiên không phải đi một mình, kia là Tinh Tinh nhỉ..."

"Cô ấy che mặt nên không thấy rõ... Nhưng nhìn kiểu tóc và thân hình có hơi giống, anh Phó thật đáng yêu, ăn thịt xiên nướng với Tinh Tinh."

"Nhỏ giọng một chút, hình như bọn họ đã nghe thấy rồi."

Lục Tinh cúi đầu, có chút lúng túng, lần đầu tiên bị người ta chú ý như vậy, cô thấp giọng hỏi Phó Cảnh Sâm: "Muốn đổi chỗ khác không?"

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một cái, anh cũng giống như cô, không ngờ sẽ có nhiều người chú ý đến anh như vậy.

Anh bỏ thịt xiên nướng đã chọn vào trong nồi, giọng nói nhàn nhạt vang lên: "Không cần, không phải em muốn ăn thịt xiên nướng ở đây sao?"

Chương 34

Lục Tinh nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh, không bị ảnh hưởng bởi ánh mắt kì quái từ bốn phía, cô cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Được rồi, chúng ta ăn nhanh đi."

Trong tiệm thịt xiên nướng đa số là người trẻ tuổi, là độ tuổi dễ ý tin tức giải trí nhiều nhất, có lẽ do đều đã xem tin tức và weibo mấy ngày nay, vừa có người nhắc tới, người bên cạnh lập tức sẽ biết, ánh mắt nhanh chóng nhìn qua.

Lục Tinh lúng túng vô cùng, cô chỉ muốn tới đây ôn lại chuyện cũ một chút, lại không nghĩ rằng sẽ trở thành tiêu điểm cho mọi người bàn tán.

Phó Cảnh Sâm gấp một miếng thịt bò đã chín lên, chấm một chút nước chấm trong đĩa, rồi đưa tới trước mặt Lục Tinh, "Ăn đi."

Lục Tinh tay trái còn che mặt, tay phải cầm đũa gấp miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, tai lại nghe được mấy cái cô gái bàn bên cạnh đang nhỏ giọng nói chuyện.

"Anh Phó thật chu đáo, Tinh Tinh may mắn quá..."

"Ngón tay anh Phó thật dài, nghe nói nếu ngón tay dài, thì cái kia..."

"Khụ khụ khụ..." Rốt cuộc Lục Tinh nhin không được bị sặc một cái, vừa đúng lúc cắt ngang câu nói kia, mấy cô gái này quá lớn mật rồi, chẳng lẽ các cô không biết khoảng cách giữa hai bàn rất gần sao? Cho dù cô chỉ có một lỗ tai cũng có thể nghe rõ lời nói của các cô ấy, đừng nói là bàn khác.

Phó Cảnh Sâm nhú mày, đi qua ngồi bên cạnh cô, đưa tay vỗ vỗ sau lưng của cô, thấp giọng nói: "Ăn từ từ, không cần phải gấp gáp."

Lục Tinh nhìn ly nước anh đưa tới thì cầm lấy uống một ngụm, cảm thấy cả người đều được thân hình to lớn của anh che chở, lúc này mới cảm

thấy dễ chịu không ít, "Em không sao, anh cũng ăn đi." Ăn xong nhanh chóng rời khỏi.

Phó Cảnh Sâm nghe được vài tiếng "tách", lạnh lùng nhìn về bàn mấy cô gái bên cạnh, mấy cô gái kia ngượng ngùng bỏ điện thoại xuống.

Lục Tinh không để cho Phó Cảnh Sâm đi lấy thịt xiên nướng lần nữa, hai người ăn xong mấy xiên đã lấy, Phó Cảnh Sâm gọi phục vụ viên tới tính tiền, lúc gần đi, anh ôm Lục Tinh vào trong khuỷu tay, lườm mấy cô gái kia, trầm giọng nói: "Làm phiền các cô xóa ảnh chụp đi, không nên đăng lên weibo."

Mấy cô gái dường như bị dọa rồi, im lặng trong chốc lát, đầu cũng không dám ngẩng lên, gật đầu, "Được..."

Phó Cảnh Sâm ôm Lục Tinh đi ra khỏi quán thịt xiên nướng, xuống dưới tầng, Lục Tinh giãy giụa trong khuỷu tay anh, tiếng cười trong trẻo vang lên.

"Cười cái gì?" Anh không biết cô buồn cười chỗ nào.

"Vừa rồi mấy cô gái kia bị anh dọa sợ rồi." Cô hé miệng cười, đôi mắt trong suốt lóe sáng.

Cô dừng lại, có chút lo lắng nói: "Nhiều người nhận ra anh như vậy, sau này chúng ta đi ra ngoài đều sẽ giống như vậy sao?"

Phó Cảnh Sâm không lo lắng như cô: "Sẽ không đâu, chỉ là hiệu ứng vừa phát sóng của chương trình thôi, qua một thời gian ngắn thì sẽ hết."

Không thể nói vậy được, Lục Tinh nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, đều do anh lớn lên quá đẹp trai mới có thể để cho người khác ấn tượng thật sâu, đặc biệt là phụ nữ.

Phó Cảnh Sâm nắm tay của cô thấp giọng nói: "Đi thôi, chúng ta lại đi ăn

cái khác."

"Được." Lục Tinh cười, đa số đồ ăn đều vào bụng của cô, nhưng hình như cô vẫn còn chưa ăn no, anh là một người cao lớn như vậy, sức ăn từ trước đến nay lại lớn, khẳng định còn bị đói.

Tối nay lần thứ hai đi ăn cơm tối, Lục Tinh ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của anh, ăn ở một nhà hàng Trung Hoa.

Lúc bọn họ trở về, đi qua một con phố buôn bán tấp nập, sắp đến lễ Giáng Sinh rồi, cả con đường đều mang không khí Giáng Sinh, trước nhiều cửa tiệm đều trưng bày cây thông Noel, Lục Tinh nhìn cửa hàng nội y bên cạnh, kéo anh lại, có chút sốt ruột nói: "Anh ở đây chờ em, em đi mua hai bộ áo ngủ."

Đêm hôm trước cô không về ngủ, vì trừng phạt mà Tiểu Cáp đã cắn nát áo ngủ của cô rồi!

Phó Cảnh Sâm nhìn thoáng qua cửa hàng, cúi đầu cố ý hỏi bên tai cô: "Áo ngủ hay là nội y?"

Sắc mặt Lục Tinh đỏ lên, nghe được giọng cười trầm thấp của anh: "Đổi cửa hàng khác mua, tiệm này không tốt lắm."

Cô tranh thủ thời gian đẩy anh ra: "Không cần, em sẽ nhanh chóng trở lại." Bước nhanh vào cửa hàng nội y bên cạnh, nhanh chóng chọn hai bộ áo ngủ.

Lúc đi ra Phó Cảnh Sâm còn đứng nguyên tại chỗ đợi cô, đèn đường kéo bóng dáng của anh ra rất dài, cách xa tới vài mét, hai người bốn mắt nhìn nhau thật lâu, đôi mắt anh sâu xa, im lặng khẽ nhếch khóe môi.

Lục Tinh cúi thấp đầu, cười cười chạy về phía anh.

"Được rồi, đưa em về nhà đi." Lục Tinh ngẩng đầu, thấy anh còn nhìn mình thật lâu, cô vội vàng cảnh giác lui về phía sau một bước, "Em không về với anh đâu."

Cô cũng không muốn lại... dùng tay, đó là việc làm người ta rất mệt...

Phó Cảnh Sâm cười khờ một tiếng, biết rõ đêm hôm đó vẫn còn hù dọa cô, vẫn nên cho cô một thời gian từ từ tiêu hóa, sau đó mới có thể làm việc chính.

Anh đưa tay vò rối tóc của cô, trầm giọng nói: "Được rồi, anh đưa em về." Lục Tinh bĩu môi vuốt lại tóc.

Lái xe đến dưới tầng, Lục Tinh theo thói quen ngẩng lên nhìn về cửa sổ nhà mình, chỗ đó đèn sáng, đoán là Diệp Hân Nhiên về rồi.

Cô quay đầu nói với Phó Cảnh Sâm: "Anh đừng ở đây được rồi, Hân Nhiên đang ở trên tầng, anh đi lên sẽ không tiện."

Phó Cảnh Sâm không nói gì, ngừng xe ở ven đường, cúi người hôn cô.

Đây là nụ hôn trong dự đoán, Lục Tinh đỏ mặt chủ động đón nhận, thò tay vòng qua cổ của anh, mở cánh môi cẩn thận từng li từng tí đưa lưỡi thăm dò, rất nhanh đã bị anh ngậm lấy giống như điên cuồng trêu chọc, liếm láp, trong xe yên tĩnh có thể nghe loáng thoáng tiếng hôn môi thật nhỏ và tiếng thở dốc của cả hai.

Phó Cảnh Sâm ôm cô lên trên đùi, thân hình cô gái trong ngực vừa nhỏ vừa mềm, hương thơm ngào ngạt kích thích anh, Lục Tinh cảm thấy anh như một ngọn lửa, lòng bàn tay vuốt ve trên người cô dường như có thể làm bóng làn da của cô, nếu như không phải cô có việc bất tiện, không chừng anh có thể đè cô trong xe muốn làm gì thì làm.

Trước khi Phó Cảnh Sâm khống chế không nổi thì anh khẽ thả cô ra, hơi nhúu mày, giọng nói khàn khàn: "Em mau lên nhà đi."

Anh hạ cửa sổ xe xuống, gió lạnh thổi vào, hai người đều tỉnh táo không ít. Hô hấp Lục Tinh vẫn còn rất loạn, nhưng cô sửa sang lại bản thân rất nhanh, mở cửa xuống xe, thấp giọng dặn dò anh: "Anh lái xe cẩn thận."

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt ẩn chứa ngọn lửa, trầm giọng nói: "Ừ, trở về ngủ sớm một chút."

Lục Tinh đóng cửa xe, đi vài bước lại quay đầu lại, nhìn thấy bàn tay thon dài của anh đưa ra ngoài cửa sổ, ngón giữa kẹp lấy điều thuốc, chẳng biết tại sao, chợt nhớ tới lời nói của cô gái trong quán thịt xiên nướng, đàn ông có ngón tay dài, chứng tỏ năng lực tình dục cũng mạnh.

Cô nhớ tới một số hình ảnh lúc trước, đỏ mặt bước nhanh lên nhà.

Về đến nhà, nhìn thấy Diệp Hân Nhiên nằm trên ghế sofa xem phim Mỹ, miễn cưỡng nói: "Chưa muốn trở về nữa à?"

Lục Tinh đi qua, "Tại sao cậu lại ở đây mãi không đi vậy?"

"Quan Nghị đi công tác rồi, một mình tớ ở nhà cũng cảm thấy nhàm chán."

Lúc này Lục Tinh mới nhìn thấy con mèo đang rúc bên chân cô ấy, cả mèo cũng đã mang tới, xem ra tối nay là muốn làm ổ ở đây rồi, cô không thể không hỏi: "Gần đây Quan Nghị thường xuyên đi công tác à, cậu luôn luôn chạy đến chỗ tớ."

Diệp Hân Nhiên yên lặng một chút mới nói: "Sắp đến cuối năm rồi."

Ghế sofa bị cô ấy chiếm, Lục Tinh đành phải ngồi trên mặt thảm, nhìn chăm chăm vào cô ấy trong chốc lát, có chút kỳ quái: "Tớ cảm thấy gần đây

cậu có gì đó không đúng, cậu và Quan Nghị có phải đã xảy ra chuyện gì không? Trước kia nói năm sau kết hôn, bây giờ... các cậu không có tin tức gì, là muốn hoãn lại sao?"

Diệp Hân Nhiên bồng nhiên ngồi xuống, nghiêm túc nhìn cô: "Nếu như tớ và Quan Nghị chia tay, cậu sẽ ủng hộ chứ?"

Lục Tinh ngẩn ra, cau mày nói: "Có phải anh ta đã làm chuyện gì có lỗi với cậu hay không?" Diệp Hân Nhiên và Quan Nghị bắt đầu yêu đương từ năm nhất đại học, đến bây giờ đã bảy năm rồi, hai người cũng bắt đầu tính chuyện kết hôn, bây giờ phòng ở là hai nhà cùng nhau trả tiền đặt cọc, là do hai người đứng tên, đợi đến lễ mừng năm mới lãnh chứng nhận trước, sang năm tổ chức hôn lễ.

Diệp Hân Nhiên ngã người xuống, giọng nói có chút vô lực: "Gần đây bọn tớ thường xuyên cãi nhau, trực giác của phụ nữ ý mà, có đôi khi tớ cảm thấy anh ấy nghe điện thoại sẽ tránh mặt tớ. Hai ngày trước tớ nhắc tới chuyện kết hôn, anh ấy bỗng nhiên giữ im lặng, loại im lặng này so với âm ỉ một trận còn làm tớ khó chịu hơn, lúc ấy suýt chút nữa tớ đã muốn nói chia tay rồi, nhưng bọn tớ ở bên nhau đã nhiều năm như vậy, đã nói đến chuyện kết hôn rồi..."

Lục Tinh biết rõ lo lắng của cô ấy, tình huống của cô ấy và Quan Nghị bây giờ, muốn chia tay cũng không dễ dàng, nhưng cô ấy là người trong mắt không chứa nổi một hạt cát, cô chân thành nói: "Nếu như Quan Nghị thật sự làm chuyện gì có lỗi với cậu, cho dù cậu quyết định thế nào, tớ đều ủng hộ cậu."

Diệp Hân Nhiên im lặng một lát, khóe miệng cười tự giễu: "Nếu thật sự chia tay, tớ sẽ đến ở với cậu."

Lục Tinh cũng cong môi: "Được, ở miễn phí."

Buổi tối ngày hôm sau, Lục Tinh bị Diệp Hân Nhiên lôi đi dạo phố, hai người dạo ở cửa hàng một lát, lúc đi qua cửa hàng nội y, cô bỗng nhiên dừng chân.

Diệp Hân Nhiên liếc nhìn cô: "Cậu muốn mua nội y à?" Lục Tinh do dự vài giây, kéo cô ấy đi qua, "Đi xem thôi."

Diệp Hân Nhiên quan sát vẻ mặt của cô, cười xấu xa: "Muốn mặc cho anh Phó của cậu xem có đúng không? Đến đây, chị đây chọn giúp cưng!"

Lục Tinh bị cô ấy nói đến nổi xấu hổ, nhưng vẫn đi vào cửa hàng nội y, thật sự chăm chú chọn nội y.

Cô nhớ đến lúc học cấp hai, Phó Cảnh Sâm đã học đại học ở nước ngoài rồi, Cảnh Lam Chi thật sự cưng chiều Cảnh Tâm như một công chúa nhỏ, tất cả mọi thứ đều chọn thứ tốt nhất, khi đó thương hiệu quần áo trong nước không bằng nước ngoài. Cho nên, mỗi lần Phó Cảnh Sâm về nước, Cảnh Lam Chi đều sẽ bảo người khác mua sẵn để anh mang về, hoặc là trực tiếp nói thương hiệu cho anh biết, để cho anh tự mua rồi mang về nước.

Quần áo của Lục Tinh là dì Cầm dẫn cô đi mua, hoặc là mặc quần áo của Cảnh Tâm, bởi vì Cảnh Tâm cao nhanh hơn cô, quần áo ngắn rất nhanh, vừa vặn phù hợp với cô, đồng quần áo kia cũng còn rất mới, mỗi một bộ đều rất đẹp, cô cũng hài lòng.

Sau này, mỗi lần Phó Cảnh Sâm về nước đều mang cho cô mấy bộ quần áo, anh giải thích là tiện tay nên mua, trước khi về nước anh sẽ gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có cao lên hay béo ra không, mỗi lần quay về anh đều mua cho cô quần áo vô cùng đẹp, mỗi một bộ cô đều yêu thích không thôi, khoảng thời gian anh ở nhà, mỗi ngày cô đều mặc quần áo anh mua, khi đó quá nhỏ, không hiểu như vậy là thích, chỉ cảm thấy nếu anh nhìn

thấy mình mặc quần áo anh mua thì sẽ rất vui, trong vô thức cứ như vậy mà thành thói quen.

Khi đó anh thích mua cho cô nhất là màu trắng hồng nhạt và màu lam nhạt, rất thích hợp với thời kì thiếu nữ của cô.

Lục Tinh nghĩ thầm, không biết bây giờ anh còn thích cô mặc mấy màu sắc đó nữa hay không.

Diệp Hân Nhiên hào hứng chọn lựa, chọn tất cả kiểu dáng thành thực kêu gọi, quay đầu nhìn thấy Lục Tinh đã chọn xong rồi.

Cô ấy đi qua: "Ơ, anh Phó thích kiểu dáng này à?"

Cả đêm Lục Tinh đều bị cô ấy trêu chọc, sắc mặt trở nên hồng, "Tự tở thích không được à..."

Lúc tính tiền, Diệp Hân Nhiên cũng đưa hai bộ một màu đen một màu đỏ của cô ấy chọn qua, mắt Lục Tinh giật giật, im lặng trả tiền.

Sau khi về đến nhà, Lục Tinh cảm thấy mình điên rồi, mua năm bộ đồ nội y một lần, chuyện này từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra.

Cô vùi mình vào trong gối, kêu gào vài tiếng, yêu đương sẽ làm cho người ta mất lý trí...

Tiểu Cáp nghe cô gọi, cũng đi tới bắt đầu sửa gâu gâu, Lục Tinh quay đầu lại nói với nó: "Không cho em sửa, hơn nửa đêm rồi sẽ làm ồn người khác."

Ngày Lục Tinh dẫn Bành Duyệt đến công ty giải trí Hoa Thần thử vai thì gặp Cảnh Tâm, cô ấy ăn mặc có chút kỳ quái, cô mở miệng hỏi: "Tâm Tâm, em... đi thử vai à?"

Rõ ràng Cảnh Tâm có chút căng thẳng, trông thấy người quen giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, lập tức nắm lấy tay của cô: "Vâng, phim mới của đạo diễn Phùng chọn lựa nhân vật nữ chính, em đến thử xem, căng thẳng lắm."

Lục Tinh đã nghe nói bộ phim điện ảnh này, là phim được chuyển thể từ bộ tiểu thuyết bán chạy suốt hai năm, nếu như không phải lịch trình của Tiêu Nghệ đã kín, lại vừa nhận được vai nữ chính phim của Trần Thuấn, cô cũng sẽ để cho cô ấy tới thử xem.

Cô do dự hỏi: "Dì Cảnh và chú Phó biết không?"

"Biết, nhưng lúc sau bọn họ cũng không để ý đến." Cảnh Tâm nắm chặt tay của cô, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, cơ hội thử vai này là Tần Sâm giành được giúp cô, tên xấu xa kia không chịu chút thiệt thòi nào, cả vốn lẫn lời đều muốn cô trả lại anh ta, bây giờ chân cô vẫn còn run đấy!

Lục Tinh phát hiện không chỉ lòng bàn tay cô ấy đổ mồ hôi, mà chân cũng có chút run, vội vàng nói: "Em đừng căng thẳng quá, không thì ảnh hưởng đến diễn xuất đấy."

"Đúng đúng, em không thể quá căng thẳng." Cảnh Tâm bắt đầu hít thở sâu. "Khi nào em bắt đầu thử vai?" Lục Tinh hỏi.

"Còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu, chị nói chuyện với em một chút đi." "Được, đúng lúc Bành Duyệt đi vào thử vai rồi, chị nói chuyện với em." "À, đúng rồi, chị và anh của em thế nào rồi?"

"Bọn chị khá ổn..."

Cảnh Tâm nói chuyện với cô một lát thì rời đi, Lục Tinh chờ một chút, Bành Duyệt cũng đi ra, sau lưng cô ấy còn có mấy người Trần Thuấn, kết quả thử vai còn chưa tuyên bố, Bành Duyệt lo lắng đi đến bên cạnh Lục Tinh.

Trần Thuấn nhìn Lục Tinh, cười cười: "Mặc dù Bành Duyệt chưa đóng phim nào, nhưng không mất bình tĩnh, diễn xuất cũng coi như vượt qua kiểm tra."

Bành Duyệt được nhắc đến, cô ấy vội nắm lấy cánh tay Lục Tinh, Lục Tinh vỗ vỗ tay của cô ấy, cười nói: "Ý của đạo diễn Trần là chuẩn bị chọn cô ấy à?"

Trần Thuấn gật đầu nói: "Ừ, Bành Duyệt là nhân vật mới rất có tiềm năng, có cô dẫn dắt, sau này sẽ nổi tiếng đấy."

"Vậy cảm ơn đạo diễn Trần rồi, hôm nào mời các ngài ăn cơm." Lục Tinh nhẹ nhàng thở ra, Bành Duyệt cũng vội khom lưng nói lời cảm tạ, "Cảm ơn đạo diễn Trần!"

Mắt Trần Thuấn nhìn về phía sau cô, trêu chọc nói: "Được, lại để cho Phó tổng tính tiền rồi."

Sắc mặt Lục Tinh hồng lên, đang muốn nói chuyện, chỉ nghe thấy sau lưng có giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên: "Không vấn đề..."

Cô kinh ngạc quay đầu lại, thấy Phó Cảnh Sâm mặc âu phục màu đen đi tới phía cô, có chút ngơ ngác hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Chương 35

Phó Cảnh Sâm khoác vai cô một cách tự nhiên, cúi đầu nói: "Anh đến mở cuộc họp."

Lục Tinh càng khó hiểu: "Anh mở cuộc họp gì ở đây?" Đây là công ty truyền thông Hoa Thần, đâu phải cao ốc của Phó thị.

Ban giám khảo trong buổi thử vai của Trần Thuấn đã rời đi trước, Phó Cảnh Sâm khẽ cười, vẫn cố trêu chọc cô: "Vì biết em ở đây nên anh mới

đến."

Lục Tinh vẫn còn nghi ngờ: "Thật sao?"

Trần Thuấn nhìn Lục Tinh, cười nói: "Phó tổng là cổ đông của Hoa Thần, Lục tiểu thư không biết sao?"

Lục Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, cô thật sự không biết. Từ trước đến nay anh chưa từng nhắc đến. Ngành sản xuất truyền thông là miếng mồi béo bở, những năm gần đây hình như Phó thị cũng đầu tư không ít, nhưng không hề nghe nói có cổ phần trong công ty Hoa Thần. Nếu như anh thật sự là cổ đông của Hoa Thần, tại sao anh lại không giúp Cảnh Tâm?

Cô biết rõ những năm gần đây Cảnh Tâm không được nhận vai nữ chính cũng do Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi gây ra. Hai người họ không muốn Cảnh Tâm chính thức bước vào ngành này, họ vẫn nghĩ cô ấy chơi chán rồi sẽ bước ra khỏi vòng luẩn quẩn ấy. Nhưng Cảnh Tâm thật sự rất thích đóng phim, dù phải diễn vai nữ phụ bình hoa, cô ấy vẫn thích thú như cũ.

Nghĩ lại, có lẽ vì Phó Cảnh Sâm không thể thuyết phục được nên cũng chẳng quan tâm đến cô ấy làm gì nữa.

Phó Cảnh Sâm không phản bác gì cả, chỉ cười nói: "Lần sau sẽ mời tổ biên kịch của mọi người ăn cơm."

Câu này rõ ràng đang nói với Trần Thuấn, anh ta thoải mái cười vài tiếng rồi phẩy tay rời đi.

Dù Bành Duyệt còn đứng bên cạnh nhưng cũng rất muốn lùi lại. Tuy vậy, Lục Tinh không lên tiếng thì cô ấy cũng không dám đi trước, chỉ biết len lén nhìn Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm, cảm thấy bị bỏ rơi. Đồng thời, cô cũng mừng thầm trong bụng, Lục Tinh đã quen Phó tổng, sau này cô sẽ có

nhiều cơ hội hơn, chẳng trách lúc trước những người cùng lứa với cô đều ghen ghét nói cô tốt số.

Lục Tinh thấy Bành Duyệt có vẻ mất tự nhiên, cô nhìn sang Phó Cảnh Sâm. Anh không có vẻ gì ngại ngùng, cô đành phải phớt lờ anh, nói với Bành Duyệt: "Chiều nay còn có khóa huấn luyện, em về công ty trước đi."

Bành Duyệt ước gì được đi ngay lập tức, vội vàng đồng ý: "Được, em về trước đây."

Trước cửa phòng hội nghị chỉ còn hai người bọn họ, Phó Cảnh Sâm hỏi cô: "Chiều nay có rảnh không?"

Lục Tinh suy nghĩ một lát rồi nói: "Em phải ở đây bàn hợp đồng, sau đó vẫn còn công việc nữa."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười ngọt ngào: "Anh hỏi để làm gì?" Tối nay là đêm giáng sinh, chắc chắn bên ngoài sẽ rất náo nhiệt. Cô đã đón vài lễ Giáng Sinh ở Mỹ rồi, không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ là tham gia cho náo nhiệt mà thôi.

Phó Cảnh Sâm lại cười: "Bàn hợp đồng xong thì đi với anh đến một nơi." "Nơi nào?"

"Đi rồi sẽ biết."

Được thôi, Lục Tinh không hỏi nữa. Sau khi hai người ăn cơm trưa cùng nhau, Phó Cảnh Sâm quay về công ty.

Lúc cô bàn xong công việc ở Hoa Thần vừa đúng 3 giờ chiều, Phó Cảnh Sâm đã đợi sẵn dưới tầng. Sau khi lên xe, Lục Tinh nhớ ra Cảnh Sâm có buổi thử vai lúc trưa. Cô định gọi điện thoại hỏi thăm thì nghe thấy Cảnh Sâm nói một cách mệt mỏi: "Vẫn chưa có kết quả, đạo diễn nói đến lúc đó sẽ thông báo cho người quản lý, không biết em có cơ hội hay không."

Lục Tinh an ủi cô: "Em không cần nghĩ nhiều, cũng đừng tạo áp lực cho bản thân, không chừng sẽ là tin tức tốt đấy."

Giọng điệu của Cảnh Tâm đã vui lên không ít: "Vâng, em sẽ không tự tạo áp lực cho mình nữa, dù sao em cũng đã cố hết sức rồi."

Lục Tinh liếc mắt nhìn Phó Cảnh Sâm, tiếp tục trò chuyện với Cảnh Tâm thêm một lát mới cúp điện thoại.

Lục Tinh không biết Phó Cảnh Sâm muốn dẫn cô đi đâu, cô nhìn ra phía thành phố náo nhiệt ngoài cửa sổ một cách chăm chú. Không biết đêm nay có tuyết rơi không, lẽ Giáng Sinh có tuyết rơi sẽ càng có không khí, một lát sau, cô nhin không được hỏi: "Anh trở thành cổ đông của truyền thông Hoa Thần từ khi nào vậy? Anh chiếm bao nhiêu cổ phần công ty?"

Phó Cảnh Sâm cười cười, hỏi lại: "Bắt đầu cảm thấy hứng thú với tài sản của anh rồi sao?"

Lục Tinh lúng túng: "Em chỉ muốn biết cổ phần của anh có nhiều hay không, có quyền lực hay không thôi. Nếu như có, sao anh lại không giúp đỡ Tâm Tâm?"

"Không nhiều lắm." Phó Cảnh Sâm đáp với giọng điệu thờ ơ, "25%."

Anh thật là khiêm tốn! 25% là cổ đông lớn rồi, lời nói chắc chắn có trọng lượng. Nhưng mà so với chức chủ tịch Phó thị, cổ phần ở những công ty này quả thật không quan trọng đối với anh. Nếu như anh không nói ra, người khác chắc chắn sẽ không biết về sự đầu tư của anh.

Lục Tinh không nói nên lời, lại nghe thấy anh nói: "Về chuyện của Cảnh Tâm, lúc con bé bước vào cái ngành này anh và cha mẹ đã nói rồi. Mọi người đồng ý cho con bé làm diễn viên, nhưng vấn đề phát triển như thế nào, anh sẽ không nhúng tay vào. Yên tâm đi, con bé đã 23 tuổi rồi, có

suy nghĩ của mình. Huống chi Tần Sâm còn là cổ đông lớn nhất Hoa Thần, con bé không cần anh quan tâm."

Anh bỗng nhiên nghiêng đầu liếc nhìn cô, khóe miệng nhếch lên: "Người cần anh quan tâm là em."

Lục Tinh bối rối đưa mắt nhìn anh. Từ nhỏ đến lớn, dường như người quan tâm cô nhất đúng là anh, bởi vì anh là người đối xử với cô tốt nhất.

Bây giờ cha mẹ anh cũng không chấp nhận cô, anh thật sự cần quan tâm... Lục Tinh cúi đầu suy nghĩ, cô không biết nên giúp đỡ thế nào để anh bớt bận rộn. Trừ bản thân mình ra, cô không còn gì cả.

Xe của Phó Cảnh Sâm dừng lại trước một câu lạc bộ tư nhân cao cấp. Lục Tinh nghiêng đầu nhìn anh, khó hiểu hỏi: "Anh muốn dẫn em đến đây sao?"

Giọng anh vẫn nhàn nhạt: "Ừ." Mở cửa xuống xe vòng qua một bên khác mở cửa cho cô, giúp cô quán khăn quàng cổ, nắm tay của cô nói: "Đi thôi."

Lục Tinh biết câu lạc bộ tư nhân này, rất nhiều ngôi sao nổi tiếng và tiểu thư nhà giàu đều thích vào nơi này, cô suy nghĩ, cảm thấy chỉ có một khả năng: "Có phải anh muốn tham gia tiệc rượu gì hay không, muốn em làm bạn gái anh?"

"Đúng là muốn tham gia tiệc rượu, nhưng mà không phải đêm nay."
"Vậy là lúc nào?"

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô: "Ngày 27, sinh nhật cha anh, anh đưa em đến đó."

Lục Tinh há to miệng, một lúc lâu mới gật đầu nói: "Được."

"Ngoan." Phó Cảnh Sâm cúi đầu hôn lên trán cô một cái, dẫn cô vào câu lạc bộ.

Nhà thiết kế hình như đã đợi bọn họ từ sớm, nhanh chóng tiến đến đón tiếp: "Phó tiên sinh, những bộ lễ phục ngài đặt mấy ngày trước đã có rồi."

Phó Cảnh Sâm gật đầu: "Đã làm phiền rồi."

Nhà thiết kế đi trước dẫn đường, "Treo ở bên trong, hai vị hãy cùng tôi qua đó xem."

Phó Cảnh Sâm nhìn mấy bộ lễ phục kia, cúi đầu nói với cô: "Thử cho anh xem đi."

Sao không nói "đi thử xem"? Lục Tinh có chút xấu hổ, chỉ biết nghe lời đi vào phòng thử áo.

Bộ đầu tiên Lục Tinh thử chính là bộ váy dài bằng lụa trắng in xen màu rất nghệ thuật, ở cổ áo có đính đá rất tinh xảo, toàn thân cắt may vừa vặn tôn lên dáng người hoàn mỹ của cô, váy sa mỏng dài theo từng bước đi của cô càng thêm khéo léo tự nhiên, hai chân cân xứng thẳng tắp như ẩn như hiện, cả người vừa tươi mát vừa đáng yêu.

Con mắt Phó Cảnh Sâm sắc bén nặng nề nhìn hai chân trắng nõn của cô, vóc dáng cô nhóc kia không cao, tỉ lệ dáng người lại rất tốt, hai chân thon dài thẳng tắp, nhìn lại gầy, không phải kiểu mỹ nữ đang thịnh hành.

Khung xương cô nhỏ, sờ tới sờ lui thật là có chút thịt, nơi đó lại phát dục rất khá, ôm càng mềm mại.

"Đẹp không?" Lục Tinh có chút căng thẳng hỏi, cô đã nhìn gương rồi mới dám ra đây đây, nhưng nét mặt của anh cô cảm thấy không đúng, không biết anh có thích hay không.

Cho tới bây giờ cô chưa từng mặc lễ phục tinh xảo như vậy, giá cả không cần phải nói rồi, chắc chắn là cô mua không nổi.

Phó Cảnh Sâm vén tóc của cô ra sau tai, tiếng nói khàn khàn đầy quyến rũ: "Rất đẹp."

Ngón tay của anh không lập tức rời đi, mà nhẹ nhàng vuốt tai của cô, ngón cái và ngón trỏ vuốt vuốt bông tai mềm mại trơn nhẵn của cô, Lục Tinh bị anh làm cho rất ngứa, đỏ mặt rụt rụt vai, thấp giọng nói: "Em không thích đôi giày này, đi không thoải mái."

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn giày cao gót trên chân cô, nói với nhà thiết kế: "Lấy thêm vài đôi giày tới."

Anh dắt cô đến ghế sofa bên cạnh, "Ngồi xuống chờ một chút."

Hai chân Lục Tinh khép lại hơi nghiêng một bên, hai tay đặt ở trên đầu gối, tư thế ngồi rất đoan trang, mắt Phó Cảnh Sâm dừng lại trước mặt cô, trên môi nở nụ cười vui vẻ, vươn tay ra, chớp mắt kéo cô ôm vào trong ngực.

Tim Lục Tinh đập nhanh vài nhịp, cô biết rõ anh đang nhìn cô, ánh mắt nóng rực, ngay cả làn da bên ngoài của cô đều có thể cảm nhận được nhiệt độ này, cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô, thật giống như cô không mặc quần áo...

Đôi môi ấm áp rơi trên bờ vai cô, cô nhẹ nhàng run lên, hồi hộp né tránh: "Đừng phá, sắp có người đến..."

Phó Cảnh Sâm khàn khàn cười, ngồi thẳng lên, tay vô cùng tự nhiên khoác tay lên vai cô lại sờ sờ tai cô.

Lục Tinh: "... Anh có thể đừng đùa tai của cô nữa hay không.

Phó Cảnh Sâm chọn đôi giày màu đen trong mấy đôi giày nhà thiết kế đem đến, xoay người nửa quỳ trước sofa.

Đây là muốn đi giày cho cô sao? Lục Tinh hồi hộp rụt chân lại, Phó Cảnh Sâm ngẩng đầu, ánh mắt của anh dịu dàng đến nỗi có thể tan thành nước, cô mấp máy môi, đưa chân ra.

Phó Cảnh Sâm nắm chặt mắt cá chân mảnh khảnh của cô, cởi giày trước đó ra, nhìn đầu ngón chân trắng nõn mượt mà của cô khẽ nhếch môi, đi giày vào.

Lục Tinh vô cùng xấu hổ.

"Đứng lên thử xem." Phó Cảnh Sâm vươn tay về phía cô.

Lục Tinh nắm lấy bàn tay anh, đứng lên đi vài bước, "Đôi này rất ổn."
"Có muốn thử ba bộ lễ phục còn lại không?" Nhà thiết kế hỏi.

"Không cần, lấy bộ này." Phó Cảnh Sâm nói, "Ba bộ lễ phục khác giúp tôi gói vào."

Lục Tinh kéo tay của anh, cau mày nói: "Một bộ là đủ rồi."

Phó Cảnh Sâm nói: "Ba bộ kia cũng là may theo số đo của em, trả lại không được."

Lục Tinh có hơi đau lòng: "... Vậy em đi thử xem, nếu không thích hợp còn có thể sửa lại một chút."

"Thử sau đi." "Được rồi..."

Lục Tinh ngồi ở trước gương trang điểm, nhìn tóc mình đã dài qua vai, hỏi ý kiến Phó Cảnh Sâm: "Tóc của em có cần cắt hay không?"

Phó Cảnh Sâm kiên quyết nói: "Không được, chỉ sửa lại đuôi tóc." Lục Tinh gật đầu nghe theo: "Được."

Nhà thiết kế sửa đuôi tóc cho cô, vấn tóc cô lên, cô đã đeo đồ trang sức trang nhã, bây giờ chỉ là thử lễ phục và kiểu tóc, sau khi chuẩn bị xong, nhà thiết kế đưa một cái hộp trang sức viền bạc cho Phó Cảnh Sâm.

Bên trong là vòng cổ, Phó Cảnh Sâm cầm vòng cổ, cúi người đeo lên cho cô, vừa chạm vào làn da trắng nõn nà, động tác anh ngừng lại.

Qua gương Lục Tinh thấy được vẻ mặt dịu dàng của anh, thì ra lúc cô không nhìn thấy, ánh mắt anh nhìn cô là như thế này... chìm đắm.

Lục Tinh cẩn cẩn môi, nhìn chăm chăm vào mặt của anh trong gương, có chút buồn rầu nói: "Những vật này trên người của em, cha mẹ anh nhìn qua sẽ biết em không thể mua nổi, bọn họ còn chưa chấp nhận em vậy mà em cứ tiêu tiền của anh như vậy, có phải không tốt lắm hay không..."

"Không tốt ở đâu? Bây giờ em là bạn gái của anh, tiêu tiền của anh là đương nhiên." Phó Cảnh Sâm nhìn cô trong gương, thấp giọng cười, "Yên tâm đi, bọn họ sẽ không có suy nghĩ này, học phí lúc em lên đại học chẳng phải anh trả sao?"

"Học phí em đã trả lại anh rồi!" Lục Tinh có chút thẹn quá hoá giận liếc anh, từ nhỏ cô ăn mặc dùng đều là Phó gia cho, những thứ này cô đương nhiên biết rõ... Cô cũng muốn báo đáp cha mẹ của anh thật tốt, nhưng bọn họ không quan tâm số tiền đó, chỉ hy vọng cô không qua lại với Phó Cảnh Sâm.

Phó Cảnh Sâm cười cười một tiếng: "Đúng, đồ cưới của em tạm thời do anh giữ rồi."

Lục Tinh lúng túng: "... Cái gì đồ cưới, anh nói sai rồi, đó là em trả lại anh đấy."

Phó Cảnh Sâm nói: "Diệp Hân Nhiên nói cho anh biết đấy, đó là đồ cưới em để dành."

Lục Tinh: "... Cô ấy nói lúc nào? Có ai từng nghe thấy sao? Cô ấy nói lung tung đấy." Tiền đó vốn là tiền cô cố gắng để dành để trả cho anh.

"Một tháng trước." Phó Cảnh Sâm không nói rõ, đeo một chiếc hoa tai ngọc trai lên tai cô.

"Em không xỏ lỗ tai." Lục Tinh nhắc nhở anh.

"Anh biết, đây là hoa tai kẹp." Phó Cảnh Sâm cầm dải tai xinh xắn đầy đặn của cô đeo hoa tai lên, dụ dỗ cô, "Sau này không cần nhắc đến vấn đề này nữa, chấp nhận suy nghĩ của anh, anh sẽ rất vui."

Lục Tinh yên lặng nhìn vào trong gương sau đó nhìn thấy mặt nhà thiết kế, trên mặt cô ấy hiện lên bốn chữ "Sinh không thể luyện". (1)

(1) Sinh không thể luyện: Sinh ra đã được định sẵn là cô độc

Anh có thể đừng không coi ai ra gì như vậy hay không, cô lúng túng đến lỗ tai cũng đỏ lên.

"Rất đẹp." Phó Cảnh Sâm ý bảo cô nhìn vào gương, Lục Tinh ngẩng đầu, nhìn làn da trắng nõn của chính mình trong gương, sắc mặt ửng đỏ, mắt trong trẻo ướt át, thực sự xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

"Phụ nữ phải ăn mặc xinh đẹp mới có tự tin." Anh cúi người, nói một câu như vậy bên tai cô.

Lục Tinh cúi đầu hé miệng cười, anh thích là tốt rồi.

Phó Cảnh Sâm hài lòng nhìn cô, "Tốt rồi, chiều ngày 27 em đến đây, sẽ có người trang điểm cho em, đến lúc đó anh tới đón em cùng đi."

Lục Tinh khẽ nhú mào: "Anh không đi với em sao?"

"Xin lỗi." Anh nói, "Chiều mai anh phải đi công tác, sang ngày 27 mới trở về."

"Được rồi." Lục Tinh tỏ vẻ đã biết.

"Đến lúc đó Cảnh Tâm cũng sẽ đến, em không phải một mình."

"Một mình em cũng không có việc gì, em chỉ muốn hỏi anh một chút thôi..."

Anh nở nụ cười: "Thay quần áo đi, chúng ta đi ăn cơm." Lục Tinh: "À, Được."

Sau khi bọn họ rời đi, trong câu lạc bộ vang lên tiếng than, nhà thiết kế sinh ra đã được định sẵn là cô độc vừa rồi tiếp đãi bọn họ ngã xuống ghế sofa, kêu rên: "Ngược đãi người độc thân thương tích đầy mình, mọi người mau tới dỗ dành tôi chút đi..."

"An ủi không được rồi, tôi cũng bị hành hạ ... nhưng mà tôi có bạn trai." "Tuy tôi đã kết hôn... Nhưng mà chồng tôi không đẹp trai như vậy..."

Chương 36

Nhà hàng Feast tràn ngập không khí Giáng Sinh, vừa vào cửa là nhìn thấy một cây thông Noel cao hơn người, những chiếc đèn nhỏ chớp chớp tỏa sáng, trên đường đi còn có rất nhiều cây thông Noel lớn nhỏ không đều, toàn bộ nhà hàng tràn ngập màu xanh, tất cả phục vụ đều đội mũ noel màu đỏ, bầu không khí rất vui vẻ.

Lục Tinh thỏa mãn ăn bánh ngọt được nhà hàng đặc biệt tặng, Phó Cảnh Sâm nếm thử một chút cảm thấy quá ngọt, cô vui vẻ kéo bánh ngọt đến trước mặt mình: "Em ăn giúp anh."

Phó Cảnh Sâm nhìn cô, khóe miệng mang theo ý cười, "Lát nữa muốn đi đâu? Muốn đi xem phim không?"

Anh vừa mua được rất nhiều đĩa phim, về nhà cùng nhau xem phim điện ảnh, rất tốt.

Ánh mắt Lục Tinh sáng ngời: "Làm sao anh biết em muốn xem phim? Lúc này công ty đưa mấy vé xem phim, em giữ lại 2 vé, 8 giờ 50 bắt đầu chiếu."

Lông mày Phó Cảnh Sâm chau lên, có chút ngoài ý muốn: "VẬY Ờ? Nếu em thích thì chúng ta đi thôi."

Rất lâu rồi anh không đi rạp chiếu phim xem phim, nhớ lại đã là chuyện rất xưa rồi, không ngờ cô vẫn để bụng với cuộc hẹn ấy như vậy, còn chuẩn bị vé xem phim.

"Ừ, là Tâm Tâm giới thiệu cho em, trong phim cô ấy đóng vai khách mời." "Cơm nước xong xuôi chúng ta đi xem."

Ăn hết một phần bò bít-tết và hai phần bánh ngọt, Lục Tinh thỏa mãn kéo Phó Cảnh Sâm đến rạp chiếu phim.

Hôm nay người ở rạp chiếu phim rất nhiều, người đến người đi phải hơi chen chúc, bọn họ không cần xếp hàng mua vé, tránh được không ít phiền toái.

Phó Cảnh Sâm nắm vai cô ôm vào trong ngực, để tránh cho cô bị người khác xô đẩy, anh nhìn về khu vực bán bắp rang bơ, cúi đầu hỏi cô: "Muốn ăn bắp rang bơ không?"

Lục Tinh gật đầu: "Muốn."

"Em ở đây chờ anh, không được đi lung tung." "Được, em không đi lung tung."

Sao cô lại nghe lời như vậy chứ, nghe lời hơn so với khi còn bé, anh cười sờ sờ đầu của cô, lướt qua những người khác đi xếp hàng.

Đây không phải lần đầu tiên Lục Tinh và anh đi xem phim, nhưng trước kia còn có cả Cảnh Tâm, đây là lần đầu tiên cô và anh hai người cùng xem phim.

Rất nhiều tưởng tượng trước kia giống như ánh sao sáng giữa bầu trời, xa không thể chạm, bây giờ chỉ cần cô muốn, anh đều có thể hái những vì sao kia xuống cho cô.

Cô muốn đi xem phim với anh, muốn thấy anh giống như bạn trai của những cô gái khác, xếp hàng mua bắp rang bơ cho cô.

Cảm giác này, thực sự rất hạnh phúc.

Lục Tinh đứng chờ tại chỗ, nhìn bóng lưng cao lớn của anh cười ngây ngô, chợt phát hiện có không ít cô gái trẻ liên tục nhìn anh, chỗ xếp hàng mua bắp rang bơ bỗng nhiên có chút xôn xao, có người đi ra khỏi hàng nhìn anh đầy thăm dò, cô không khỏi nhíu mày, sẽ không lại bị mọi người nhận ra anh là anh Phó chứ?

Cũng may mọi người chỉ là vây xem một chút, Phó Cảnh Sâm không coi ai ra gì giống như không hề phát hiện ra mình bị người khác chú ý, một lát sau, anh cầm theo bắp rang bơ và đồ uống đi về phía cô.

Lục Tinh nghe thấy có người xì xào bàn tán, gọi anh Phó.

Cô vòng vào cánh tay của anh, anh Phó, đó cũng là anh Phó của một mình cô.

Vé cô giữ lại vị trí ghế là hàng sau, chỗ ngồi cũng không tệ lắm, sau khi hai người ngồi xuống, Phó Cảnh Sâm nhíu mày, cúi người nói nhỏ bên tai cô: "Lần sau muốn xem phim gì nói cho anh biết, anh mua vé."

Lục Tinh ngẩng đầu, đôi mắt đong đầy ý cười: "Mua ghế tình nhân à?"

Phó Cảnh Sâm từ chối cho ý kiến, khẽ gật đầu, ghế tình nhân ở giữa không có ngăn cách, thoải mái dễ chịu rất nhiều.

Lục Tinh không chú ý nhiều như vậy, nhưng vẫn gật đầu: "Được!" Cô cầm bắp rang bơ Phó Cảnh Sâm đưa tới, phim sắp chiếu rồi.

Bộ phim này thật sự không tồi, cô xem mê mẩn, Phó Cảnh Sâm để tay lên tay ghế, ngẫu nhiên sẽ đưa tay lên xoa bóp dái tai của cô, giống như không hứng thú với bộ phim đang chiếu, sờ lỗ tai của cô mới là hứng thú duy nhất của anh.

Lục Tinh bị anh quấy nhiễu có chút phân tâm, trách không được có người nói tình nhân đến rạp chiếu phim không nhất định là xem phim, mà vì tán tỉnh nhau.

Lúc hết phim, bọn họ là những người cuối cùng đi ra khỏi rạp.

"Tâm Tâm trong phim rất đẹp." Lục Tinh vẫn còn đang nói về bộ phim kia. "Ừ." Phó Cảnh Sâm cười cười, Cảnh Tâm xinh đẹp được công nhận.

"Hy vọng lần này cô ấy có thể diễn vai nữ chính."

"Lần này cha mẹ anh không can thiệp, có thể nhận được hay không phải xem bản lĩnh của con bé rồi."

"Ồ? Kia... có phải anh Phó không?" Bỗng nhiên có cô gái thấp giọng hô. Lục Tinh có chút buồn bực, thật sự là đến chỗ nào cũng có người gọi

anh

Phó, cô nghe giọng nhìn sang, đột nhiên nhìn quầy bán vé phía trước có một

bóng người quen thuộc, bên cạnh anh ta có cô gái thân mật dựa sát vào, cô đột nhiên cảm thấy đầu từ ngón tay đến cả người đều lạnh, tức giận nhìn chăm chăm vào người kia.

Phó Cảnh Sâm phát hiện cô khác thường, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Lục Tinh cắn chặt hàm răng, phần nộ nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ trước quầy bán vé, nói với Phó Cảnh Sâm: "Em đi qua chỗ kia một chút."

Không đợi anh phản ứng, rút tay ra khỏi cánh tay anh, bước nhanh qua, ngăn ở trước mặt đôi nam nữ đã mua vé xong chuẩn bị vào rạp.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô như một con mèo nhỏ giận dữ, lạnh lùng trừng mắt nhìn cặp tình nhân xa lạ kia, không rõ ràng tình huống lắm, anh bước nhanh qua đó.

Lúc Quan Nghị nhìn thấy Lục Tinh rõ ràng có chút bối rối, chắc là không nghĩ tới lại gặp cô ở chỗ này, Lục Tinh nhin sự tức giận xuống, giọng nói lạnh lùng: "Hân Nhiên nói anh đi công tác rồi, nhưng bây giờ anh đang làm gì? Vứt bỏ cô ấy một mình rồi đi xem phim với cô gái khác?"

Rõ ràng Lục Tinh rất tức giận, giọng nói có chút lớn, người qua đường liên tục nhìn vào với ánh mắt khác thường, trên mặt Quan Nghị có chút không nhin được, không vui nói: "Đây là chuyện của tôi và cô ấy, đến lúc đó tôi sẽ giải thích với cô ấy..."

Có lẽ là làm người đại diện mấy năm nay, thỉnh thoảng cũng sẽ nổi giận với trợ lí cấp dưới, Lục Tinh nổi giận có hơi hung dữ dọa người, Phó

Cảnh Sâm chưa từng thấy bộ dạng này của cô nên thấy có chút lạ lẫm, đứng ở một bên không lập tức đi đến.

Cô lạnh giọng ngắt lời Quan Nghị: "Giải thích? Giải thích chuyện xấu bên ngoài của anh?"

Cô gái bên cạnh Quan Nghị có chút không chịu nổi cúi đầu xuống, giữ chặt Quan Nghị: "Chúng ta đi nhanh đi..."

Phó Cảnh Sâm đã biết là chuyện gì xảy ra rồi, anh đi đến bên cạnh Lục Tinh, mặt không đổi sắc chặn đường đi của bọn họ, ôm eo của cô, lạnh nhạt nhìn Quan Nghị.

Quan Nghị kinh ngạc nhìn Phó Cảnh Sâm, anh ta biết Lục Tinh có bạn trai, việc này rất âm ỉ, anh ta cao 1m80, không tính là thấp, nhưng đứng trước mặt đối phương vẫn thấp hơn một chút, loại tự tin ôn hòa bẩm sinh này của anh không phải người nào cũng có thể so sánh được, thậm chí anh ta còn nhìn thấy được sự khinh thường trong mắt của Phó Cảnh Sâm.

Có lẽ do lòng tự ái của đàn ông nổi lên, Quan Nghị không muốn mặt đối mặt với Phó Cảnh Sâm, kéo cô gái bên cạnh định đi.

Lục Tinh ngăn bọn họ lại: "Các người không thể đi, tôi gọi Hân Nhiên đến, các người phải giải thích rõ ràng với cô ấy."

Cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Diệp Hân Nhiên, chuyện đến nước này nếu như không đối mặt nói chuyện với nhau, lỡ như Quan Nghị tiếp tục lừa gạt Diệp Hân Nhiên thì làm sao bây giờ? Quan Nghị muốn ngăn cản cô, Phó Cảnh Sâm ngăn anh ta lại, âm thanh lạnh nhạt vang lên: "Đừng đụng vào cô ấy, là đàn ông thì không nên bắt cá hai tay, có chuyện gì đợi Diệp Hân Nhiên đến đã, ba mặt một lời rõ ràng."

Khó chịu nhất có lẽ chính là cô gái kia, cô ta nhận ra Phó Cảnh Sâm, đáy lòng vừa dâng lên một chút kích động, rất nhanh đã bị đối phương giới

một chậu nước lạnh, cô ta cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lục Tinh gọi điện thoại cho Diệp Hân Nhiên, phản ứng của Diệp Hân Nhiên tỉnh táo hơn so với cô dự đoán: "Tớ đã biết, các cậu tìm một chỗ đi, tớ tới ngay bây giờ."

Cúp điện thoại, Lục Tinh nhìn Quan Nghị: "Hân Nhiên đang đến." Phó Cảnh Sâm nói: "Đã như vậy, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện."

Lục Tinh đương nhiên không có ý kiến, Quan Nghị im lặng không nói, một lúc sau mới lên tiếng: "Đi."

Cô gái kia đương nhiên không muốn đi, nhưng Lục Tinh không chịu, cô đã bướng bỉnh lên thì cũng rất đáng sợ, giữ chặt người ta không cho đi, dù thế nào cũng muốn đợi Diệp Hân Nhiên tới mới chịu thả người.

Diệp Hân Nhiên là bạn tốt nhất của cô, cô không muốn cô ấy thiệt thòi một chút nào, cũng giống như Diệp Hân Nhiên không muốn cô bị thương.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô gái kia, vẻ mặt lạnh nhạt: "Yên tâm đi, Diệp Hân Nhiên sẽ không tới mức đánh người."

Dù sao cô gái kia vẫn còn trẻ tuổi, sắc mặt tái xanh, nhưng cuối cùng vẫn phải đi theo bọn họ.

Phó Cảnh Sâm dẫn bọn họ đến một câu lạc bộ gần đó, Lục Tinh nhớ rõ câu lạc bộ này, đúng là chỗ anh đã đưa cô tới năm cô 16 tuổi.

Ở đây lắp đặt thiết bị xa hoa, tới nơi này đa số là người có tiền có thế, ông chủ nhìn thấy Phó Cảnh Sâm đến cung kính gọi một tiếng "Phó thiếu", rất nhanh sắp xếp cho bọn họ một phòng bao.

Phó Cảnh Sâm dựa lưng vào ghế sofa, chân dài tùy ý mở rộng, Lục Tinh ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào

Quan Nghị và cô gái kia, dường như sợ bọn họ chạy mất vậy.

Vòng tay để trên vai của cô sau đó kéo một cái, làm cho thân thể căng cứng của cô dựa vào trên cánh tay anh, thấp giọng nói: "Em có muốn gọi người đem gương đến không, bộ dạng trờng mắt bây giờ còn hung dữ hơn hôm ném thẻ và chìa khóa vào mặt của anh."

Lục Tinh bị anh chọc mà bật cười, thần kinh căng thẳng dịu đi, ngẩng đầu nhìn anh: "Em rất hung dữ sao?"

Phó Cảnh Sâm xoa bóp dải tai của cô, khoe miệng hơi cong: "Cũng may, có anh ở đây, em còn có thể hung dữ hơn nữa."

Lục Tinh mím môi cười cười: "Vậy anh không được chê em." Anh cười: "Không chê."

Diệp Hân Nhiên đến rất nhanh, đứng ở cửa ra vào lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Quan Nghị, Lục Tinh đi đến trước mặt, kéo tay của cô ấy ân cần nói: "Cậu không sao chứ?"

"Không sao." Ngữ khí Diệp Hân Nhiên bình thường, theo Lục Tinh đi qua. Quan Nghị ngẩng đầu nhìn cô ấy, đang muốn nói chuyện, bị Diệp Hân

Nhiên giành mở miệng trước: "Chúng ta không cần phải kết hôn nữa, tự anh đi

giải thích nguyên nhân với cha mẹ tôi đi, phòng ở tôi không cần, anh trả khoản tiền mua nhà lại cho tôi, số tiền kia khi nào anh có thể trả thì trả, không thể trả ngay thì ghi sổ nợ, tiền lãi tính giống như ngân hàng. Được rồi, ngày mai tôi sẽ dọn đi."

Quan Nghị há to miệng, anh ta không ngờ Diệp Hân Nhiên sẽ dứt khoát như vậy, dù sao cũng là anh ta đuối lý, anh ta không biết nên nói cái gì, im lặng một lát mới nói: "Thật sự xin lỗi."

"Thật sự xin lỗi thì làm được cái gì?" Diệp Hân Nhiên cười lạnh, giọng nói có hơi run run, "Tôi đi theo anh bảy năm, là tôi nhìn người không rõ, tôi nhìn lầm, tôi cảm thấy thật may mắn là chúng ta chưa kết hôn."

Quan Nghị cau mày nói: "Em không thể đẩy tất cả sai lầm lên người anh, tình cảm chúng ta xảy ra vấn đề, em cũng có trách nhiệm."

Diệp Hân Nhiên cười: "Vậy sao? Tôi làm sai cái gì? So với chuyện xấu bên ngoài của anh, những chuyện gây sự cãi nhau nhỏ của tôi, anh cũng còn không biết xấu hổ mà nhắc đến?"

"Em..." Quan Nghị bỗng nhiên nói không nên lời.

Diệp Hân Nhiên đánh giá cô gái bên cạnh anh ta, giễu cợt nói: "Ánh mắt không được tốt lắm, còn không xinh đẹp bằng tôi."

Cô gái từ nãy đến giờ không nói chuyện bỗng ngẩng đầu trừng mắt với cô: "Dì à, dì cho rằng dì rất đẹp sao?"

Diệp Hân Nhiên cười cười: "Tuy tôi lớn hơn cô vài tuổi, nhưng cũng không quá 25 tuổi, còn rất trẻ tuổi, gọi dì á? Mắt cô mù rồi."

Cô gái kia bị sắc đến đỏ mặt tía tai: "Dù sao tôi trẻ tuổi hơn chị, tuổi trẻ là vốn liếng."

Diệp Hân Nhiên không muốn chấp cô gái kia, nhìn về phía Quan Nghị: "Các người đi đi."

Quan Nghị nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên cảm thấy hơi không hiểu được cô gái trước mắt này rồi, cô gái cãi vã kịch liệt với anh ta, bỗng nhiên trở nên bình tĩnh lạnh lùng, trong nhất thời anh ta cảm thấy rất lạ lẫm, thậm chí có chút không nề.

Diệp Hân Nhiên ném chìa khóa xe lên người anh ta, mặt không cảm xúc nói: "Xe của anh đỗ ở con đường đối diện, không đi có thể sẽ bị cảnh sát giao thông kéo đi đấy."

Quan Nghị không thể tin nổi nhìn cô, "Ồ" một tiếng đứng lên.

"Chúng ta đã không còn gì để nói nữa rồi." Giọng nói Diệp Hân Nhiên thấp xuống, "Anh đi đi."

Lục Tinh ôm vai của cô ấy, lạnh lùng nhìn Quan Nghị: "Hân Nhiên đã nói rõ những gì cần nói rồi, các người đi đi."

Quan Nghị nhìn thật kĩ Diệp Hân Nhiên rồi mới kéo cô gái kia đi.

"Cậu có ổn không?" Lục Tinh đau lòng nhìn vành mắt Diệp Hân Nhiên đỏ lên.

Diệp Hân Nhiên hít hít cái mũi, nhìn thấy Phó Cảnh Sâm ngồi ở trên ghế sofa, cảm thấy có hơi xấu hổ, "Không sao, thật ra trước đó mình cũng cảm giác anh ta hơi không đúng rồi, tối hôm qua anh ta nói với mình tối ngày 25 mới trở về, không ngờ lại lừa gạt mình, cũng tốt, bây giờ chia tay rồi, vẫn tốt hơn so với tương lai kết hôn rồi lại ly hôn."

Lục Tinh kéo cô ấy ngồi trên ghế sofa, thấp giọng nói: "Ừ, tối nay tớ giúp cậu thu dọn đồ đạc, cậu sang ở với tớ."

Phó Cảnh Sâm này giờ không nói chuyện bồng mở miệng: "Căn phòng ở của em nhỏ như vậy, xác định còn có thể nhét đủ đồ đạc của cô ấy à?"

Lục Tinh quay đầu nhìn anh, cau mày nói: "Sao lại không thể hả? Còn một phòng mà, phòng kia dọn dẹp lại một chút là có thể để rồi, Hân Nhiên ngủ cùng em không được sao."

Phó Cảnh Sâm nhắc nhở cô: "Em còn có một con chó."

Diệp Hân Nhiên khó hiểu, có liên quan gì đến chó? Đồ đạc của cô tuy là hơi nhiều, nhưng cũng không đến mức... nhét không được mà?

Phó Cảnh Sâm nhìn Lục Tinh: "Em có thể dọn đến tiểu khu Cảnh Hà Đình ở."

Cho nên đây mới là mục đích của anh? Chuyện này anh nói mấy lần, căn hộ kia là lúc trước anh giữ lại cho cô.

Lục Tinh muốn từ chối, nhưng chợt nhớ tới lời nói buổi chiều của anh, chấp nhận suy nghĩ của anh, anh sẽ rất vui mừng.

Cô mím môi nhìn anh, ánh mắt hai người chạm nhau, anh cong môi cười với cô.

Lục Tinh không do dự bao lâu: "Được, em và Hân Nhiên sẽ cùng dọn qua đó."

"Tùy em, phòng ở đó là của em." Phó Cảnh Sâm cười, phòng ở bây giờ của cô vốn đã nhỏ, sau khi Diệp Hân Nhiên vào ở thì càng chật hẹp hơn, anh muốn cho cô ở được thoải mái một chút, về phần sau này, cô đương nhiên là phải dọn qua ở cùng anh rồi.

Nếu như cô không thích, anh còn có những căn hộ khác.

Diệp Hân Nhiên nhìn Phó Cảnh Sâm, nói với Lục Tinh: "Phòng ở hiện tại của cậu đã trả trước tiền thuê nhà nửa năm rồi, cậu mới ở có hai ba tháng, tớ ở chỗ đó là tốt rồi, cậu dọn qua đi."

Lục Tinh lắc đầu: "Không sao, chúng ta cho thuê là được rồi, cậu và tớ cùng ở một chỗ đi, phòng ở bên kia rất lớn, một mình tớ cũng không muốn

ở bên kia, tớ cũng sẽ không cho cậu ở quá lâu đâu, chờ cậu tìm được bạn trai mới, tớ sẽ đuổi cậu đi."

Diệp Hân Nhiên im lặng một lát mới than thở: "... Tớ vừa mới chia tay, đến khi nào mới có chút manh mối về bạn trai mới đây."

Phó Cảnh Sâm nhìn Diệp Hân Nhiên, trầm giọng nói: "Cô không cần lo ngại về tôi, căn hộ kia là của Lục Tinh."

Lục Tinh cũng nhìn Diệp Hân Nhiên, chờ cô ấy quyết định.

Diệp Hân Nhiên không chịu nổi ánh mắt của cô, đành phải nói: "Để tớ suy nghĩ một chút đã."

Chương 37

Lúc trở về, trời đã có tuyết, vài người ở ven đường hoan hô, Lục Tinh nhìn thoáng qua khung cảnh ngoài cửa sổ, rồi nhìn về Diệp Hân Nhiên im lặng không nói.

Hai người ngồi ở ghế sau, Lục Tinh vẫn luôn nói chuyện, tâm trạng Diệp Hân Nhiên đang sa sút nên rất ít lên tiếng.

Sao có thể không sa sút? Tình cảm bảy năm lại chấm dứt bằng cách này, thật là châm chọc.

Diệp Hân Nhiên muốn trở về thu dọn đồ đạc, Lục Tinh nói: "Hay là ngày mai rồi đi thu dọn, lỡ như Quan Nghị cũng trở về, hai người các cậu chạm mặt thì không tốt lắm."

Phó Cảnh Sâm nhìn Lục Tinh qua kính chiếu hậu, trực tiếp lái xe đến dưới tầng phòng cô, Diệp Hân Nhiên cũng không phản đối: "Cũng được, ngày mai tớ xin nghỉ phép, sẽ giải quyết mọi chuyện rõ ràng."

Lên tầng, Phó Cảnh Sâm nắm tay Lục Tinh, thấp giọng nói: "Ngày mai anh kêu trợ lý sắp xếp gọi công ty chuyển nhà tới, buổi chiều các em dọn qua."

Lục Tinh nhìn nhìn Diệp Hân Nhiên, gật đầu nói: "Được."

"Nhanh lên phòng đi, trời lạnh lắm." Phó Cảnh Sâm xoa xoa tóc cô. "Vâng, tuyết rơi đường trơn, anh đi đường phải cẩn thận đấy." Lục Tinh nhỏ giọng dặn dò anh.

Về đến nhà, Tiểu Cáp gâu gâu nhào lên, Lục Tinh ngồi xổm xuống sờ sờ bộ lông xồm dài của nó, Diệp Hân Nhiên ném túi xách lên ghế sofa: "Tớ đi tắm rửa trước."

Lục Tinh lấy áo ngủ ngày đó mới mua ra cho cô ấy, chờ cô ấy tắm rửa xong đi ra, điện thoại ném bên cạnh vang lên.

Nhìn thông báo, cô cười nhận điện thoại, đầu bên kia điện thoại là giọng nói hưng phấn: "Hi, Lucie."

Lucie là tên tiếng Anh của cô lúc học đại học, vì muốn thân thiết với cô nên Johnson đã cố ý đi học tiếng Trung, anh ta thích dùng ngôn ngữ Tiếng Trung một cách bập bẹ để nói chuyện với cô: "Bọn tôi đang mở tiệc, muốn nhìn một cái hay không?"

Lục Tinh cười cười: "Được."

Vừa mở video đã có tiếng hét: "Lucie, cậu trở nên xinh đẹp rồi!"

Lục Tinh cười thật ngọt ngào với anh ta qua video: "Cám ơn, cậu cũng trở nên đẹp trai xuất sắc rồi."

Diệp Hân Nhiên có chút tò mò nhìn sang một chút, đầu bên kia thấy cô xuất hiện rất phấn khích gọi: "Tiểu thư Hân Nhiên."

Năm trước ở New York, Diệp Hân Nhiên từng gặp mặt Johnson một lần, không ngờ đối phương còn nhớ cô, cô cười cười, hào phóng chào hỏi với anh ta, video bên kia đang quay bữa tiệc cùng bạn bè, xem ra cực kỳ náo nhiệt.

Giờ điện thoại xoay một vòng, để cho Lục Tinh và Diệp Hân Nhiên biết không khí náo nhiệt của họ bên kia, sau đó đi đến chỗ yên tĩnh hơn nói chuyện với Lục Tinh: "Lucie, tôi muốn đến Trung Quốc."

Lục Tinh có chút kinh ngạc, chợt nghe Johnson nói tiếp: "Tôi đi du lịch."

Lục Tinh cười nói: "Hoan nghênh cậu."

Johnson hỏi cô: "Cậu và người cậu thích, ở bên nhau rồi sao?"

Lục Tinh gật đầu, ngọt ngào cười: "Ừ, chờ cậu đến đây rồi, tôi giới thiệu cho cậu làm quen."

"Được, nhưng mà tôi càng hy vọng cậu giới thiệu cô gái nước cậu cho tôi, tôi cần một người làm hướng dẫn viên du lịch." Johnson cười rất thoải mái.

Lục Tinh đồng ý, nói chuyện phiếm với anh ta là chuyện rất vui vẻ, Diệp Hân Nhiên ngồi ở bên cạnh thỉnh thoảng sẽ bị mang vào chủ đề nói chuyện, cúp điện thoại Lục Tinh vẫn còn cười, Diệp Hân Nhiên có chút khó hiểu hỏi: "Người này trước kia từng theo đuổi cậu mà, tớ còn chưa thấy cậu trò chuyện với người khác phái nào vui vẻ như vậy, đương nhiên, trừ anh Phó của cậu ra."

"Đúng là từng theo đuổi tớ, nhưng không giống với những người theo đuổi khác, rất hào phóng cũng rất chân thành, trong lòng nghĩ gì sẽ nói đấy, không làm cho người khác áp lực, tớ nói tớ có người mình yêu, cậu ấy sẽ không nhắc lại chuyện này, đối xử với tớ như bạn bè, làm bạn với cậu ấy

rất vui vẻ." Lục Tinh nói ra suy nghĩ của mình, cô nhớ tới Kỳ Huân, Kỳ Huân là người rất thông minh, suy nghĩ lại thâm sâu, trong lúc không chú ý làm cho người khác phát hiện anh ta có tình cảm với cô. Nếu như anh ta thổ lộ, cô còn có thể nhân cơ hội nói rõ ràng, nhưng anh ta chưa từng nói đến, cho nên mỗi lần đi cùng anh ta, đều cảm thấy áp lực không thể hiểu.

"Cậu nói đúng, dù là yêu đương hay là làm bạn bè, đều phải chân thành." Diệp Hân Nhiên nằm vật xuống ghế sofa, "Tớ và Quan Nghị lúc học đại học ước gì mỗi ngày đều dính lấy nhau, luôn luôn đỡ ngon đỡ ngọt và đủ loại hứa hẹn, đợi đến khi mỗi ngày đều có thể ở cùng một chỗ rồi, lại cảm thấy chán, hứa hẹn là cái rắm chó."

Lục Tinh đẩy chân Diệp Hân Nhiên sang một bên, bắt đầu chen chúc trên ghế sofa, Diệp Hân Nhiên còn nói: "Cô gái kia, chắc là quen biết trước ngày kỷ niệm thành lập trường đấy, cô gái ấy mới mười bảy mười tám tuổi, nhìn còn rất non nớt, đàn ông ý mà, lúc cậu còn trẻ tuổi đơn thuần thì hy vọng cậu có thể thành thực lý trí một chút, chờ cậu thật sự thành thực hiểu chuyện rồi,

anh ta lại thích kiểu đơn thuần đáng yêu."

Lục Tinh biết rõ người thất tình sẽ có rất nhiều suy nghĩ tiêu cực, cô cũng không an ủi Diệp Hân nữa, chỉ nói: "Bây giờ cậu may mắn đó, chưa kết hôn với Quan Nghị, trang điểm cho bản thân xinh đẹp một chút, sau này sẽ còn nhiều người theo đuổi."

Bây giờ cô mới cảm thấy Phó Cảnh Sâm rất hiểu rõ phụ nữ, anh nói phụ nữ ăn mặc xinh đẹp mới có tự tin.

Diệp Hân Nhiên cười khở: "Thật sự tớ không biết nên ăn nói như thế nào với cha mẹ tớ, cậu cũng biết, chúng ta từ thị trấn nhỏ đến đây, tư tưởng thế hệ trước lại rất truyền thống, tớ và Quan Nghị yêu nhau bảy năm, giờ

lại chia tay, bọn họ có thể sẽ cảm thấy không ai muốn tới rồi, những ngày tiếp theo của tớ có thể sẽ rất thảm, mỗi ngày chắc là đều bị cắn nhả."

Lục Tinh véo cô ấy vài cái, mắt hửng nói: "Cậu đừng có nói linh tinh, chú và dì sẽ không nghĩ như vậy, bọn họ chỉ đau lòng cho cậu."

"Đau lòng là chắc chắn, nhưng bọn họ lo lắng tớ không gả được hơn."
"Làm sao có thể không gả được, lại nói linh tinh, tớ không để ý tới cậu nữa."

"Được được được, tớ không nói, không phải tới vừa thất tình à, bị quan một chút thì có sao chứ..."

"Đi ngủ!"

Ngày hôm sau Lục Tinh cũng xin nghỉ, quay trở lại thu dọn đồ đạc cùng Diệp Hân Nhiên, không ngờ Quan Nghị cũng không đi làm, ngồi trong phòng khách giống như đang đợi Diệp Hân Nhiên trở về, gặp cô ấy lập tức đứng lên.

Diệp Hân Nhiên không thèm nhìn anh ta, trực tiếp đi vào phòng ngủ thu dọn đồ đạc.

Lục Tinh coi anh ta như không khí, cùng thu dọn với Diệp Hân Nhiên, hai người vừa thu dọn vừa nói chuyện phiếm, Quan Nghị xấu hổ yên lặng đứng ở cửa ra vào.

Diệp Hân Nhiên ném toàn bộ đồ không cần thiết xuống đất, làm cho căn phòng trở nên lộn xộn, cô ấy cũng không quan tâm.

Rốt cuộc Quan Nghị nhịn không được tiến lên giữ chặt cô ấy: "Hân Nhiên, chúng ta đừng chia tay có được không? Anh và cô ta không xảy ra chuyện gì..."

"Đã hôn nhau chưa? Đã sờ thân thể của cô ta chưa?" Diệp Hân Nhiên cười hỏi anh ta, thấy anh ta im lặng, cô cười càng châm chọc, "Anh cho rằng chưa lên giường thì không tính là ngoại tình sao? Nếu như tối hôm qua Tinh Tinh không gặp anh, các người xem chiếu phim xong chẳng lẽ không phải chuẩn bị đi thuê phòng sao? Kết quả như thế nào đối với tôi mà nói cũng đã không quan trọng nữa, Quan Nghị, tôi và anh yêu nhau bảy năm, cái gì cũng có thể nhìn được, nhưng chỉ có chuyện này là không thể tha thứ, Diệp Hân Nhiên tôi tuy không phải kiểu người xuất sắc, nhưng cũng sẽ không treo cổ trên một thân cây."

"Đừng nói những lời hối hận này với tôi, lúc anh gọi điện thoại, gửi tin nhắn, hẹn hò với cô ta sau lưng tôi, có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi dù chỉ là một chút không? Nếu nghĩ đến tương lai sau này của chúng ta thì mọi chuyện sẽ không đi đến bước này."

"Chúng ta đã hoàn toàn chấm dứt."

Diệp Hân Nhiên làm anh ta nghẹn họng không nói được câu nào, bây giờ chỉ cần nhìn thấy Quan Nghị thì Lục Tinh lại nổi giận, cô nói với anh ta: "Anh ở đây sẽ ảnh hưởng đến việc chúng tôi thu dọn, phiền anh đi ra ngoài trước, chờ buổi tối anh trở lại, tôi đảm bảo anh sẽ không phải nhìn thấy Hân Nhiên nữa."

Quan Nghị bực bội vò tóc, nhìn Diệp Hân Nhiên bình tĩnh, rốt cuộc cũng hiểu được cái gì gọi là "Triệt để chết tâm" rồi, tâm trạng bây giờ của Diệp Hân Nhiên chính là như vậy.

Anh ta rời khỏi phòng ngủ, bực bội đi tới đi lui trong phòng khách, nghĩ tới việc Diệp Hân Nhiên và anh ta vẫn còn làm chung một công ty, mỗi ngày đều có thể chạm mặt, vẫn còn cơ hội giải thích, cho cô một thời gian ngắn bình tĩnh cũng tốt, anh ta không tin tình cảm bảy năm, cô thật sự có thể buông tay.

Tưởng tượng như vậy, anh ta cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, cuối cùng cầm chìa khóa xe bỏ đi.

Lục Tinh nhận được một cuộc điện thoại, đối phương tự xưng là trợ lý Phó tổng.

Cúp điện thoại, Diệp Hân Nhiên tò mò hỏi: "Ai đến vậy?"

Lục Tinh ngồi bên cạnh, chân đã có chút tê rần, đứng lên nói: "Trợ lý của Phó Cảnh Sâm, hình như là muốn đến giúp đỡ."

"Ồ, phúc lợi bạn gái chủ tịch thật là không giống người khác." Diệp Hân Nhiên nháy mắt ra hiệu với cô, dứt khoát ngồi bất động trên sàn nhà.

Diệp Hân Nhiên quá bình tĩnh, tối hôm qua trợn tròn mắt nhìn trần nhà không ngủ được, cũng không khóc, cô thực sự cô ấy kiềm nén bản thân như vậy sẽ hỏng mất.

Lục Tinh chưa từng cãi nhau với cô ấy, cười cười nói: "Đúng vậy, phúc lợi của bạn thân bạn gái chủ tịch cũng không giống người khác."

Diệp Hân Nhiên tựa vào bên giường, ném đồ đang cầm trên tay ra: "Đã có người đến giúp đỡ, tớ không cần phải vội vàng nữa."

"Được, cậu nghỉ ngơi đi, những thứ khác để tớ." Lục Tinh không có ý kiến, nghe có người nhấn chuông cửa, cô chạy đi mở cửa.

Ở trước cửa là một người đàn ông trẻ khoảng 30 tuổi, đúng là trợ lý của Phó Cảnh Sâm, anh ta cười với Lục Tinh: "Lục tiểu thư, tôi đã dẫn người tới."

Lục Tinh nhìn thấy phía sau anh ta là hai người đàn ông thân hình to lớn khỏe mạnh, vội lùi một bước đứng bên cạnh: "Cám ơn, đã làm phiền anh rồi."

Trợ lý nói: "Là Phó tổng dặn dò, cô muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Phó tổng."

Lục Tinh nhìn anh ta, đúng là trợ lý tốt, lúc này còn không quên tặng thiệp cảm cho ông chủ của mình.

Có người giúp đỡ, việc của Lục Tinh và Diệp Hân Nhiên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, không đến hai tiếng đã thu dọn xong toàn bộ, trợ lý nhìn phòng khách và phòng ngủ lộn xộn thì hỏi: "Có cần dọn dẹp sạch sẽ chỗ này không?"

"Không cần." "Không cần."

Lục Tinh và Diệp Hân Nhiên cùng lên tiếng, hai người ngậy ra một lúc, nhìn nhau cười cười.

Dọn dẹp làm gì, bọn cô cố ý gây bừa bãi đấy, để cho Quan Nghị cặn bã kia từ từ thu dọn thôi!

Đương nhiên trợ lý không rõ nguyên nhân, các cô nói không cần, thì là không cần, dặn dò người sửa soạn toàn bộ lại rồi chuyển xuống dưới.

Diệp Hân Nhiên giữ chặt tay Lục Tinh: "Tớ ở phòng bên này là được rồi, tớ dời qua thì hơi bất tiện, lỡ như Phó Cảnh Sâm muốn ở lại còn phải lo lắng cái bóng đèn lớn là tớ."

Lục Tinh nhớ đến Phó Cảnh Sâm, có chút ngập ngừng, cô nói: "Cậu đừng do dự nữa, nếu như cậu không ở cùng tớ, tớ cũng sẽ không dọn qua, bây giờ Quan Nghị nói rõ không muốn chia tay với cậu, một mình cậu ở bên này, nửa đêm anh ta tìm tới cửa. Quấy rầy cậu thì làm sao bây giờ? Tớ lo lắng cho cậu. Phó Cảnh Sâm... sau này anh ấy chắc chắn là muốn tớ dọn qua sống cùng anh ấy, cái phòng nhỏ kia cũng sẽ không thuê nữa, không lấy cũng lãng phí, cậu ở trước đi, tớ đã nói, chờ cậu tìm được bạn trai mới, tớ sẽ đuổi cậu đi."

Đã nói đến nước này rồi, Diệp Hân Nhiên cũng không cố chấp nữa, cô lấy khuỷu tay phải chọc chọc Lục Tinh: "Cho nên, cậu muốn dọn qua sống cùng anh ấy rồi?"

Mặt Lục Tinh đỏ lên, nhỏ giọng hỏi lại: "Không được sao?"

Diệp Hân Nhiên nhú mày: "Được, có gì mà không được chứ, tớ thấy Phó Cảnh Sâm đã sớm không thể chờ được nữa rồi, nhìn thân thể mảnh mai này của cậu, chỉ sợ không xuống giường nổi."

Lục Tinh: "..."

Đừng nói đáng sợ như vậy được không? Cô thật sự sẽ sợ đấy!

Hai người mang theo một chó một mèo, chuyển vào tiểu khu Cảnh Hào Đình.

Diệp Hân Nhiên nhìn căn phòng lớn, cảm thán nói: "May mắn là tớ không từ chối, căn phòng này đúng là có thể làm cho tâm trạng người ta thoải mái dễ chịu!"

Giữa trưa ngày 27, sau khi Lục Tinh và Cảnh Tâm ăn cơm trưa xong, đã bị Cảnh Tâm lôi kéo đi thăm mỹ viện làm đủ loại chăm sóc, từ thân thể đến khuôn mặt, Lục Tinh nghĩ đến buổi tối phải gặp Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi thì cũng không do dự mà hoàn toàn phối hợp.

Làn da Lục Tinh vốn đã tốt rồi, lỗ chân lông dường như đều nhìn không thấy, sau khi hoàn thành, làn da toàn thân giống như đánh một lớp phấn lót không nhìn thấy, óng ánh sáng long lanh, trắng nõn như tuyết.

Cảnh Tâm thò tay tới sờ soạng trên lưng cô một cái, thỏa mãn nói: "Mềm thật đấy, anh của em chắc chắn sẽ rất thích."

Lục Tinh đã quen với hành động của Cảnh Tâm, cô cũng thuận tay sờ soạng trên người cô ấy một cái: "Mềm thật đấy, Tần Sâm chắc chắn sẽ rất thích."

Cảnh Tâm: "..."

Hai người trở lại salon tư nhân thay lễ phục, trang điểm, Tần Sâm lười biếng ngồi trên ghế sofa chờ, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Cảnh Tâm.

Lúc thợ trang điểm trang điểm trên mặt Lục Tinh, cô vẫn luôn cầm điện thoại, không biết Phó Cảnh Sâm trở về có tới không.

Cảnh Tâm trang điểm xong trước Lục Tinh, cầm điện thoại ở bên cạnh liên tục chụp hình Lục Tinh, Lục Tinh liếc mắt nhìn cô ấy một cái: "Em chụp chị nhiều như vậy làm gì?"

Cảnh Tâm không chút do dự nói: "Bởi vì hôm nay chị cực kỳ xinh đẹp." Lục Tinh khẽ cười, "Em hấp dẫn hơn."

"Chúng ta đều xinh đẹp." Cảnh Tâm không hề e lệ nói, lại cầm điện thoại bắt đầu tự chụp mình, một lát sau, lại kêu Tần Sâm, "Chụp hình giúp em, em muốn chụp toàn bộ từ ngực tới chân!"

Tần Sâm không có ý tốt liếc mắt về phía ngực của Cảnh Tâm, khoe miệng cong lên: "Không vấn đề."

Cảnh Tâm đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, đến lúc cô nhìn thấy ảnh chụp, đỏ mặt trừng anh, tên xấu xa này!

Lục Tinh cũng trang điểm xong rồi, đứng trước gương sửa soạn lại, nhìn thấy Cảnh Tâm hờn dỗi trừng mắt với Tần Sâm, sắc mặt vô cùng sinh động.

Cô cười cười, trong gương bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, cả người mặc âu phục màu đen may thủ công làm nổi bật thân hình cao lớn của anh, khuôn mặt anh tuấn chậm rãi đến gần cô, khóe miệng nhàn nhạt nhếch lên, đôi mắt sâu sắc nhìn vào mắt cô trong gương, trong mắt cô lóe lên ánh sáng long lanh nhìn anh.

Anh đưa tay sửa lại vòng cổ trên xương quai xanh của cô, thấp giọng nói bên tai cô: "Hôm nay thật xinh đẹp."

Hô hấp nóng rực phun lên cổ cô, Lục Tinh miễn cưỡng cảm rụt rụt cổ, vẫn nhìn chăm chăm vào anh trong gương, nhìn không chớp mắt.

Chương 38

Phó Cảnh Sâm kề sát vào lỗ tai của cô, nhìn cô trong gương, nhỏ giọng nói: "Đừng nhìn anh như vậy."

Lục Tinh nhìn thấy mắt anh nóng rực lên thì yếu ớt cúi đầu xuống, anh rất gần, cô ngửi thấy hương vị mát lạnh nhàn nhạt trên người anh, chắc anh đã tắm rửa rồi mới tới.

Đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút bất ổn, cô vội vàng quay người tránh ra một chút: "Anh trở về sao không gửi tin nhắn cho em, em còn tưởng rằng anh không tới đây..."

"Anh nói rồi, trước khi em chuẩn bị xong sẽ chạy tới." Phó Cảnh Sâm mỉm cười nhìn cô.

"Anh, Tinh Tinh, hai người đứng yên, em chụp cho hai người tấm hình." Cảnh Tâm cười tủm tỉm chạy tới, cầm điện thoại loay hoay một lúc, thật ra vừa rồi cô ấy đã chụp bóng lưng của bọn họ rồi.

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "Chụp không?" Cô nhớ rõ anh không thích chụp ảnh, nhưng anh nói hôm nay cô rất đẹp, cô muốn chụp

ảnh giữ lại làm kỉ niệm.

Phó Cảnh Sâm nhận ra sự chờ mong trong mắt cô, anh ôm vòng eo mảnh khảnh của cô quay người đối mặt với Cảnh Tâm.

Đây là tư thế muốn chụp ảnh sao? Trong lòng Lục Tinh vui mừng, nghiêng đầu khẽ dựa vào đầu vai anh, nhìn về phía Cảnh Tâm cười đến hai mắt cong cong.

Phó Cảnh Sâm không ngờ cô sẽ chủ động như vậy, khước miệng nhếch lên, cúi đầu nhìn cô, một cảnh này bị Cảnh Tâm nhanh tay lẹ mắt chụp được.

Dựa vào yêu cầu của Cảnh Tâm, lại chụp thêm vài tấm hình, lúc này mới bỏ qua.

Lục Tinh không thể chờ được nữa vội chạy qua xem, kỹ thuật chụp ảnh của Cảnh Tâm có thể so với nhà nhiếp ảnh, mỗi một tấm đều chụp rất tốt, cô thích thú lật qua lật lại xem, bỗng nhiên nhìn thấy một tấm ảnh của Cảnh Tâm...

Cảnh Tâm "Á" một tiếng, đỏ mặt giật lại di động, vẻ mặt lúng túng, khẽ nói: "Ảnh chụp để chút nữa em sẽ gửi cho chị và anh."

Lục Tinh che miệng cười, tấm hình kia là Tần Sâm chụp "toàn bộ từ ngực xuống chân" nhỉ?

Thật sự đúng là toàn bộ từ ngực xuống chân!

Không khí trên xe rất ấm áp, Lục Tinh cởi khóa áo lông ra, Phó Cảnh Sâm ngồi bên cạnh bỗng nhiên cúi đầu hôn lên lỗ tai cô, cô bối rối nhìn về phía lái xe, sợ bị thấy được.

Phó Cảnh Sâm thấp giọng cười thành tiếng, điện thoại hai người vang lên, là thông báo có tin nhắn.

Cảnh Tâm gửi ảnh chụp đến, Lục Tinh lần lượt lưu từng tấm ảnh chụp vào điện thoại, lặng lẽ nhìn Phó Cảnh Sâm, phát hiện động tác của anh và cô giống nhau, cuối cùng cô nhìn thấy anh chọn một tấm hình của cô, đặt làm màn hình khóa của điện thoại di động.

Lục Tinh cúi đầu cười không ngừng, chọn tấm anh cúi đầu nhìn cô, cài làm màn hình khóa.

Cô nhìn ra cảnh ven đường, nghi ngờ hỏi: "Không phải quay lại nhà chính của Phó gia sao?"

Phó Cảnh Sâm sợ cô căng thẳng, cho nên vẫn không nói cho cô biết, "Ừ, mẹ anh sửa lại địa điểm, đêm nay có thể sẽ có rất nhiều khách, đổi sang khách sạn Khải Duyệt."

Anh nâng cằm của cô lên, dịu dàng hỏi: "Em căng thẳng không?"

Lục Tinh gật đầu: "Căng thẳng chứ, dù sao đã rất nhiều năm không gặp chú Phó rồi, lần trước gặp dì Cảnh... Cũng rất không vui, em sợ vì em làm cho tiệc sinh nhật tốt đẹp trở thành xấu hổ."

"Sẽ không đâu, bọn họ rất giữ mặt mũi." Phó Cảnh Sâm cầm chặt tay của cô, "Có anh ở đây."

"Ừ, em không phải sợ hãi." Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh, chính ra cô cũng không sợ hãi, khoảng thời gian này ở cùng một chỗ với anh, cô đã có thêm rất nhiều dũng khí.

Ánh mắt của cô rất bình tĩnh, khẳng định là không căng thẳng, Phó Cảnh Sâm ôm eo của cô, sờ sờ lưng cô trong chốc lát, Lục Tinh lúng túng không dám cử động lung tung, càng không dám lên tiếng, chỉ sợ bị người

lái xe nhìn thấy hoặc nghe thấy được gì đó, bỗng nhiên lỡ tai bị hô hấp ấ áp bao lấy, anh cắn tai của cô trầm giọng nói từng câu từng chữ: "Nghe lời như vậy, buổi tối anh sẽ thưởng cho em."

Sắc mặt Lục Tinh lập tức đỏ lên, thân thể giống như có dòng điện chạy qua trở nên mềm nhũn, gần đây anh rất thích trêu chọc cô.

Nhưng mà cô cũng không biết, Phó Cảnh Sâm trước kia còn kiêng dè vì tuổi cô còn nhỏ, hai người lại chưa xác định quan hệ, lời này chắc chắn không thể nói với cô. Bây giờ cô trưởng thành, là người của anh, anh không có gì phải lo lắng nữa rồi.

Lái xe đến bãi đỗ xe tầng hầm, đi thang máy đến tầng ba khách sạn, Lục Tinh khoác tay Phó Cảnh Sâm, Cảnh Tâm và Tần Sâm theo sát phía sau, không ngờ tới cửa đại sảnh bữa tiệc gặp phải Trình Phi và Phó Hạo Nhiên.

Trình Phi nhìn Lục Tinh khoác tay Phó Cảnh Sâm, mặt không đổi sắc rút tay đang khoác trong khuỷu tay Phó Hạo Nhiên ra.

Phó Hạo Nhiên không cảm xúc ôm eo cô ta, trên tay vừa dùng lực, bước chân Trình Phi không vững, bất đắc dĩ nhích sát vào người anh ta, sắc mặt cứng ngắc, không dám giãy dụa. Phó Hạo Nhiên nhìn Phó Cảnh Sâm, mỉm cười nói: "Anh." Tiếp theo lại nhìn Lục Tinh bên cạnh anh, "Lục Tinh, nhiều năm không gặp."

Lục Tinh cười cười: "Đúng vậy, đã lâu không gặp."

Ánh mắt chạm phải ánh mắt Trình Phi, cô không để ý rời đi, bỏ qua ánh mắt không có ý tốt của Trình Phi.

Cảnh Tâm cười đùa nói: "Anh Hạo Nhiên, chị Trình Phi, gần đây hai người đi đâu cũng đi cùng nhau, trên weibo thường xuyên nhìn thấy tin tức liên quan đến hai người."

Vẻ mặt Trình Phi thay đổi, không nhìn được liếc nhìn Phó Cảnh Sâm, phát hiện dường như anh không nghe thấy Cảnh Tâm nói gì, không coi ai ra gì cời áo lông giúp Lục Tinh.

Tay Phó Hạo Nhiên đặt trên eo Trình Phi, dùng sức siết chặt như cảnh cáo, nhìn Cảnh Tâm, hàm ý sâu xa nói: "Vậy sao? Gần đây mọi người cũng đều thu hút không ít sự chú ý nhỉ, không phải em mới vừa đăng weibo sao? Chờ khoảng hai tiếng nữa, sẽ thành tiêu đề hot thôi."

"Em thường xuyên đăng weibo, không có gì lạ hết." Cảnh Tâm vẫn cười tủm tỉm.

"Ồ, thật sự là náo nhiệt."

Thời Vực ôm Cố Tây từ bên cạnh đi tới, nhíu mày nhìn mấy người ở cửa ra vào.

Phó Cảnh Sâm nhìn anh ta, giọng nói nhàn nhạt: "Cùng nhau vào thôi."

Lục Tinh lên tiếng chào hỏi Thời Vực và Cố Tây, mấy người cùng nhau vào bàn, sảnh buổi tiệc được trang trí vô cùng long trọng xa hoa, khách mời rất nhiều, nhiều hơn dự đoán của Lục Tinh, ánh mắt của mọi người đều nhìn bọn họ, cô có chút căng thẳng, tìm chủ đề nói chuyện phiếm với Phó Cảnh Sâm: "Anh nghĩ Tâm Tâm đăng gì lên weibo mà Phó Hạo Nhiên lại nói như vậy?"

"Không phải là đăng ảnh chụp của hai chúng ta đấy chứ?" Cô càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này.

Phó Cảnh Sâm gật đầu: "Chắc vậy."

Lục Tinh nhìn anh bình tĩnh như vậy, có chút nghi ngờ: "Không phải anh nói hy vọng chuyện của chúng ta sẽ lắng xuống sao? Fans hâm mộ của

Tâm Tâm trên Weibo rất đông, trước đó vài ngày bởi vì đăng hình của chúng ta nên rất hot, nếu như cô ấy vừa đăng hình của chúng ta, đây không phải là lại tạo thêm nhiều rắc rối nữa sao?"

Phó Cảnh Sâm cười cười, cúi đầu nhìn cô: "Anh kêu con bé đăng đấy."

Lục Tinh kinh ngạc nhìn anh, không hiểu nổi suy nghĩ của anh, anh nhìn về phía trước, cười nhạt nói: "Cha mẹ anh ở bên kia."

Thân thể cô lập tức căng cứng, nhìn phía trước, quả nhiên thấy Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi đang đứng với rất nhiều người, hiển nhiên họ cũng đã thấy cô rồi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang bên này, ánh mắt Cảnh Lam Chi nhìn cô vẫn lãnh đạm như cũ, thậm chí có thêm một chút chán ghét.

Lục Tinh cúi đầu mấp máy môi, lần trước Cảnh Lam Chi cố ý tìm cô ra ngoài nói chuyện, nên cho rằng cô sẽ rời khỏi Phó Cảnh Sâm.

Chuyện sau đó, âm ỉ xôn xao, vốn là cô và anh bị chụp hình ở sân bay, lại được Cảnh Tâm đăng weibo làm sáng tỏ, ngay sau đó là chuyện tai phải cô không nghe được bị lộ ra, tiếp theo là chuyện của Trình Phi, cuối cùng là anh tham gia chương trình, tất cả mọi người biết rõ anh và cô yêu nhau...

Đợi chút, cô bỗng dừng ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm. "Làm sao vậy?" Anh thấp giọng hỏi.

Cô lắc đầu, nếu như suy đoán này là thật, cô cần một chút thời gian tiêu hóa, suy nghĩ của Phó Cảnh Sâm thực sự sâu xa đến đáng sợ...

Nhưng mà cô cũng không sợ hãi chút nào.

Đi đến trước mặt Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi, Lục Tinh hít sâu vài hơi, mỉm cười nhìn họ: "Chú Phó, dì Cảnh."

Phó Khải Minh nhìn Lục Tinh có chút kinh ngạc, cô gái nhỏ năm đó thay đổi rất lớn, ông cười cười: "Lục Tinh à, trưởng thành trở nên xinh đẹp rồi."

"Cám ơn chú Phó khen ngợi." Lục Tinh đưa quà đã chuẩn bị ra, "Đây là quà con đã chuẩn bị để tặng chú, chúc chú Phó sinh nhật vui vẻ, luôn luôn khỏe mạnh."

"Con khách sáo rồi." Phó Khải Minh nhận lấy.

"Đây là chuyện con nên làm." Lục Tinh cười cười, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, thật căng thẳng.

"Cảnh Sâm, ông ngoại con ở bên kia, còn có mấy bác đều đã đến, đi qua chào hỏi đi." Cảnh Lam Chi ở bên cạnh lạnh lùng nhắc nhở.

"Được." Phó Cảnh Sâm ôm Lục Tinh, khoe miệng nhàn nhạt nhếch lên, "Con đưa Lục Tinh qua."

"Đợi một chút." Cảnh Lam Chi gọi anh lại, sắc mặt có chút không vui, "Lục Tinh và chúng ta lâu rồi không gặp, để con bé ở lại nói chuyện với chúng ta một chút."

Trong lòng Lục Tinh "Lộp bộp" một cái, sắc mặt Phó Cảnh Sâm không thay đổi: "Chút nữa con và cô ấy quay lại."

Lục Tinh thấy Phó Khải Minh nhú mày, cô giật giật Phó Cảnh Sâm, khẽ cười: "Anh đi đi, em nói chuyện với họ."

Phó Cảnh Sâm nhìn cô thật lâu, Lục Tinh nhìn anh cười cười, véo nhẹ cánh tay của anh, ý bảo anh yên tâm.

Cô nghĩ rồi, nếu như Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi thật sự không chấp nhận cô, cô cũng không thể núp dưới cánh anh cả đời, cô cũng nên đổi

mặt.

Phó Cảnh Sâm suy nghĩ vài giây, ngẩng đầu nhìn Cảnh Lam Chi: "Được." Ngoài dự đoán là Phó Cảnh Sâm đi rồi, Cảnh Lam Chi cũng đi theo, Lục

Tinh quay đầu lại nhìn, thấy Cảnh Lam Chi đi bên cạnh Phó Cảnh Sâm, không

biết nói gì đó, bước chân Phó Cảnh Sâm dừng một chút.

Phó Khải Minh nhìn Lục Tinh, đang muốn nói chuyện, Cảnh Tâm từ phía sau xuất hiện, vui vẻ lắc lắc cánh tay của ông: "Cha, hôm nay cha thật là đẹp trai, ăn mặc nhìn thật trẻ, đứng chung với những người trẻ tuổi, con tìm rất lâu mới tìm được cha."

Tần Sâm có chút bất đắc dĩ nhìn Cảnh Tâm, nói: "Chú Phó, chúc chú sinh nhật vui vẻ."

Phó Khải Minh vỗ vỗ tay Cảnh Tâm, giả bộ tức giận: "Nói lung tung gì đấy, cha của con đã lớn tuổi rồi."

Cảnh Tâm buông Phó Khải Minh ra, ngược lại khoác tay Lục Tinh, nói với ông: "Cha, con mượn Tinh Tinh một lát nhé."

Phó Khải Minh sao lại có thể không nhìn ra mục đích của Cảnh Tâm, ông phẩy phẩy tay: "Đi đi."

Cảnh Tâm nháy mắt vài cái với Lục Tinh rồi kéo cô đi, Lục Tinh nhìn Phó Khải Minh, ông đang nói chuyện với Tần Sâm.

Đi được vài bước, Lục Tinh nhìn Cảnh Tâm: "Tâm Tâm, cảm ơn em, nhưng mà em không cần làm vậy đâu, trước sau gì chị cũng phải đối mặt với họ thôi."

Cảnh Tâm cười cười, nói qua loa: "Chuyện này để sau hẵng nói, chị chờ em chút."

Cô ấy nói xong lại chạy đi, Lục Tinh đứng yên tại chỗ, thấy cô ấy chạy về bên cạnh Phó Khải Minh.

Cảnh Tâm đang nói mấy câu bên tai Phó Khải Minh: "Cha, quà sinh nhật của cha con đặt ở hộc tủ thứ hai trong thư phòng, con sợ hôm nay quà tặng quá nhiều, cha sẽ làm lạc mất quà của con, đêm nay cha trở về nhớ mở quà đấy."

"Lục Tinh."

Sau lưng bỗng nhiên có người gọi tên của cô, Lục Tinh quay đầu nhìn lại.

Chương 39

Trước mắt là một cô gái ăn mặc bắt mắt, Lục Tinh nhìn cô ta, trong đầu cố gắng nhớ lại, đối phương cũng không vội vàng.

Một lúc lâu sau, cô mới không chắc chắn hỏi: "Lý Tư Điềm?"

Lý Tư Điềm cười cười: "Đúng vậy, tôi còn tưởng rằng cậu không nhớ ra tôi nữa chứ!"

Lục Tinh mấp máy môi, cười nói: "Quá lâu không gặp, đúng là thiếu chút nữa không nhận ra."

Cảnh Tâm trở lại bên người cô, nhìn Lý Tư Điềm, cười tủm tỉm hỏi: "Tư Tư, chị tìm chị dâu của em có chuyện gì à?"

Lục Tinh bị từ "Chị dâu" của cô ấy làm cho lúng túng, lúc này còn gọi cô là Tinh Tinh, bây giờ lại gọi tự nhiên như thế, quả không hổ là diễn viên.

Nụ cười của Lý Tư Điềm nhạt đi, giọng nói cũng lạnh thêm vài phần: "Không có việc gì, rất nhiều năm không gặp, chị tới chào hỏi thôi."

"À, ra vậy." Cảnh Tâm khách sáo cười cười.

Lục Tinh nhìn thấy Trình Phi cách đó không xa, phát hiện ánh mắt của cô ta thờ ơ liếc qua bên này, cô cảm thấy đã hiểu, nghiêng đầu nói với Cảnh Tâm: "Tâm Tâm, vừa rồi em tìm chị có việc gì à?"

Cảnh Tâm phối hợp gật đầu: "Đúng đúng đúng, vừa rồi em muốn dẫn chị đi gặp một người, Tư Tư, đi trước đây."

Lục Tinh cười cười với Lý Tư Điềm, kéo Cảnh Tâm đi.

Lý Tư Điềm nhìn bóng lưng của các cô, chậm rãi đi đến chỗ Trình Phi, cau mày nói: "Cảnh Tâm thật sự rất quan tâm đến Lục Tinh, vừa rồi cũng gọi cô ấy là chị dâu rồi, không biết Lục Tinh có ma lực gì có thể làm cho Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm đối xử với cô ấy tốt như vậy."

Khóe miệng Trình Phi nhếch lên, tạo thành một nụ cười châm chọc, ánh mắt lạnh lùng nhìn bóng lưng thân mật của Lục Tinh và Cảnh Tâm: "Ai biết được? Không phải là từ nhỏ đã ở cùng nhau sao?"

"Nếu vậy, thôi bỏ đi." Lý Tư Điềm thử khuyên cô ta, "Thật ra Phó Hạo Nhiên cũng rất tốt, tuy thủ đoạn có hơi khốn nạn, nhưng tớ thấy được anh ta thật sự thích cậu."

Trình Phi nhìn cô ta, không nói gì, Lý Tư Điềm nhìn ánh mắt của Trình Phi, cũng không nói tiếp.

Lục Tinh và Cảnh Tâm cầm một đồng hồ ăn, ngồi vào một cái bàn ít người bắt đầu chậm rãi thưởng thức. Lục Tinh nhìn bộ dạng thành thối của Cảnh Tâm: "Chúng ta cứ ngồi như vậy có ổn không?"

Cảnh Tâm bỏ một miếng bánh ngọt vào miệng, nói qua loa: "Không sao đâu, có chuyện gì anh của em sẽ xử lí, hơn nữa hôm nay có rất nhiều khách hàng tới, cha của em đối phó với bọn họ còn không kịp, không có thời gian để ý chúng ta đâu, còn mẹ em..."

Cô ấy dừng một chút, cau mày nói: "Chắc là đang giới thiệu những cô gái khác cho anh của em."

Lục Tinh tìm kiếm bóng dáng của anh trong đám người, nhìn thấy xa xa đứng trước mặt anh là một cô gái trẻ, mặc đầm voan có thắt lưng màu champagne, dáng vẻ lung linh hấp dẫn, nhưng mà không thấy rõ mặt, không biết có đẹp hay không.

Trong lòng cô có hơi không thoải mái, giọng nói buồn bực: "Chị đã đoán trước rồi."

Cảnh Tâm giữ chặt tay của cô: "Nhưng mà chị yên tâm đi, chuyện của chị và anh ồn ào như vậy, anh em lại thể hiện sự thâm tình trên chương trình, bây giờ cả thành phố đều biết anh của em thích chị đã nhiều năm rồi. Cho dù nhà của em tuy là có tiền có thế, anh ấy lại xuất sắc, nhưng muốn gả cho một người đàn ông không yêu mình, không phải ai cũng đủ can đảm."

Chuyện này, trước đó Lục Tinh đã nghĩ đến.

Trước đó Cảnh Tâm đăng weibo tuyên bố với Trình Phi, đủ để làm sáng tỏ quan hệ của anh và Trình Phi, lúc đầu cô không hiểu anh muốn bày tỏ trên chương trình để làm gì, anh đã từng nói, anh sẽ tìm cơ hội thích hợp làm rõ quan hệ của anh và Trình Phi.

Cơ hội thích hợp như lời anh nói, chờ mọi chuyện cần thiết ồn ào đến đỉnh điểm, anh đứng ở trên cái đỉnh đó nói cho tất cả mọi người, anh và Trình Phi không có bất cứ quan hệ nào, người anh thích là cô.

Lục Tinh chỉ cần nghĩ đến những chuyện này, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì, hơn hết là cảm động, khi nào thì anh bắt đầu lên kế hoạch cho những chuyện này? Cô không hề phát hiện được gì, càng không giúp đỡ anh chút nào.

Cô nhìn Cảnh Tâm: "Tâm Tâm, bài đăng weibo lần trước cũng là anh ấy bảo em đăng à?"

Cảnh Tâm gật đầu: "Vâng, chuyện sau đó, em gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy đồng ý em mới đăng đấy."

Lục Tinh lúng túng: "Anh ấy cũng không lo lắng em bị mắng..."

Cảnh Tâm chẳng hề để ý nói: "Nếu không phải lúc đó anh của em đảm bảo, em cũng không thể bước vào giới giải trí làm diễn viên, nhiều năm như vậy đều là anh ấy gánh chịu áp lực của cha mẹ em, em cũng không biết làm gì để

giúp anh ấy, chỉ là đăng một bài trên weibo, sau đó bị mẹ mắng vài câu mà thôi."

Lục Tinh cảm động ôm lấy cô ấy: "Em làm chị cảm động chết mất."

Bên kia buổi tiệc, sắc mặt Phó Cảnh Sâm lạnh nhạt nhìn cô gái trước mặt, Cảnh Lam Chi nhiệt tình giới thiệu: "Cảnh Sâm, đây là Mạc Hinh, cháu gái của đồng đội ông ngoại con, khi còn bé các con từng gặp nhau, bây giờ Mạc Hinh còn đang học tiến sĩ ở nước ngoài, trong khoảng thời gian này được nghỉ nên về nước, các con trò chuyện với nhau đi."

Phó Cảnh Sâm vô cùng lịch sự nói: "Xin chào, Mạc tiểu thư." Mạc Hinh nhìn anh, tươi cười ngọt ngào: "Xin chào."

Cảnh Lam Chi nhìn họ, cười nói: "Cảnh Sâm, con và Mạc Hinh từ từ trò chuyện, đừng lạnh nhạt con gái người ta, mẹ đi chào hỏi với cha mẹ của

con bé một tiếng."

Cảnh Lam Chi đi rồi, hai người đều không nói gì, bầu không khí vô cùng xấu hổ, Phó Cảnh Sâm phá vỡ sự im lặng: "Mạc tiểu thư, tôi nghĩ cô cũng nhận ra mục đích của mẹ tôi rồi?"

Mạc Hình ngậy ra một lúc, gật đầu nói: "Vâng, cha mẹ tôi đã nói với tôi rồi."

Phó Cảnh Sâm gọn gàng dứt khoát nói: "Vậy cô nên biết, chuyện của tôi và Lục Tinh."

"Thì ra cô ấy họ Lục à..." Mạc Hình nói, sau đó phát hiện trọng điểm của mình không đúng, vội vàng nói, "Tôi đã xem weibo Cảnh Tâm, cũng từng tìm hiểu về anh, thật ra lúc cha mẹ tôi nói với tôi về anh, tôi hơi do dự nhưng vẫn đồng ý đến gặp anh, dù sao tôi cũng giống những cô gái khác từng tìm hiểu về anh, quả thật bị anh hấp dẫn."

Cô ấy dừng một chút: "Nhưng mà tôi biết rõ anh thích Lục Tinh thích rất

nhều năm, tuy tôi bị anh hấp dẫn, nhưng không có dũng khí mạo hiểm như vậy."

Phó Cảnh Sâm nhận được đáp án trong dự đoán, khước miệng khẽ cong lên: "Cảm ơn cô đã hiểu."

Mạc Hình khẽ cười: "Không có gì, việc này tôi sẽ giải thích với cha mẹ tôi rõ ràng."

Phó Cảnh Sâm nhẹ gật đầu, quay người đi tìm Lục Tinh.

Vừa đi vài bước, đã thấy cô cầm ly rượu đỏ nói chuyện với người khác, bộ dạng lại rất thành thạo, anh cười cười, đi về phía cô.

Lục Tinh không ngờ tới ở chỗ này gặp được bạn chơi chung khi còn bé, tuy quan hệ trước kia không phải rất thân, nhưng nói chuyện vài câu vẫn được, lúc Phó Cảnh Sâm đến bên cạnh cô, cô đã uống hai ly rượu đỏ rồi, sắc mặt từ từ trở nên hồng nhuận phơn phớt.

Cô gắng đầu nhìn anh, mỉm cười ngọt ngào.

Phó Cảnh Sâm ôm eo mảnh khảnh của cô, lên tiếng chào hỏi đối phương rồi ôm cô đi.

Anh cúi đầu hỏi cô: "Sao chỉ có một mình em, Cảnh Tâm đâu?"

Lục Tinh nói: "Tâm Tâm có việc, cũng không thể bắt cô ấy đi theo giúp đỡ em cả đêm được."

Phó Cảnh Sâm cười cười: "Thời gian còn lại anh ở bên cạnh em."

Lục Tinh nhớ tới hình ảnh vừa mới nhìn thấy, nhịn không được nín lấy âu phục của anh, nhỏ giọng hỏi: "Dì Cảnh giới thiệu cô gái cho anh có xinh đẹp không?"

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, ngón tay vuốt khuôn mặt ửng đỏ của cô, cười nhẹ hỏi: "Ghen tị?"

Lục Tinh lắc đầu, lại gật đầu: "Không phải ghen, chỉ là có chút không thoải mái..."

Phó Cảnh Sâm ôm cánh tay của cô thật chặt, mang cô ra khỏi sảnh bữa tiệc, Lục Tinh có chút mơ màng: "Đi đâu vậy?"

"Dẫn em đi hít thở không khí."

"Đi như vậy có được không ? Lỡ như họ không tìm thấy anh thì làm sao đây?"

"Không sao, không có ai tìm anh đâu." "..."

Làm sao có thể không ai tìm anh? Cô không tin!

Phó Cảnh Sâm cởi áo khoác âu phục ra khoác lên người cô, ôm cô đi đến cửa thang máy, Lục Tinh lo lắng giữ chặt anh: "Không phải là anh muốn dẫn em đi chứ? Không được, anh là con trai của chú Phó, đi như vậy... Có phải hơi tùy tiện không?"

"Không có, anh chỉ dẫn em đi trốn thôi." Phó Cảnh Sâm kéo cô đến thang máy.

Lục Tinh nhìn thấy anh ấn tầng 13, cô hoàn toàn không hiểu: "Trốn cái gì?"

Anh cúi đầu nhìn cô: "Mẹ của anh, chắc là còn muốn giới thiệu cho anh mấy cô gái nữa, chúng ta đợi một lát gần kết thúc rồi mới xuống."

Cô vẫn còn hơi do dự: "Như vậy được không?"

Phó Cảnh Sâm biết cô lo lắng cái gì, sờ sờ đầu của cô trấn an: "Đừng lo lắng, có anh ở đây."

Anh đã nói như vậy rồi, Lục Tinh không tiếp tục cố chấp, dựa đầu vào vai anh, ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng."

Phó Cảnh Sâm đưa cô đến một phòng đã đặt trước đó, mới vừa vào cửa anh xoay người ép lưng cô dán vào cửa, cúi đầu hôn môi cô.

Cô gái này trêu chọc anh suốt buổi tối rồi.

Cả người Lục Tinh ép chặt vào cửa, trong lòng nghĩ, người ta đều ép vào vách tường, còn anh lại thích ép lưng cô vào cửa...

Hai tay chống lên ngực anh, có lẽ do tác dụng của rượu, cô bị anh hôn đến đầu óc quay cuồng, lúc nụ hôn của anh rơi trên cổ cô, nhịn không được thở dài: "Anh, anh sẽ không phải ở chỗ này muốn..." Muốn ở chỗ này 'ăn' cô chứ?

"Không được..." Cô yếu ớt phản kháng, lát nữa còn phải xuống tầng nữa mà.

Phó Cảnh Sâm hôn dài tai xinh xắn của cô, khàn khàn cười cười: "Sẽ không, thời gian không đủ."

Thời gian không đủ...

Hai má Lục Tinh đỏ lên, thờ hốt hốt tránh đôi môi nóng rực của anh, nhỏ giọng nói: "Đừng dùng sức như vậy, lỡ như để lại dấu vết sẽ không tốt, lát nữa còn phải gặp người khác đấy..."

Phó Cảnh Sâm hôn đã đủ rồi, mới buông cô ra, ngón tay vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của cô, hơi thở từ từ bình tĩnh lại.

Lục Tinh đưa lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc, buồn bực đẩy anh ra: "Anh

làm trôi hết son môi của em rồi này."

Hôm nay cô không mang túi trang điểm, lát nữa trang điểm lại kiểu gì bây giờ?

Phó Cảnh Sâm cúi đầu mổ một cái lên môi cô, khước miệng nhếch lên: "Tí nữa mượn Tâm Tâm."

Lục Tinh nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy.

Phó Cảnh Sâm kéo cô đến ghế sofa ngồi xuống, bây giờ Lục Tinh không dám trêu chọc anh, tự động giữ một khoảng cách với anh.

Cô lấy điện thoại di động trong túi xách ra, ấn mở weibo Cảnh Tâm, quả nhiên thấy weibo mới nhất của cô ấy: Hôm nay sinh nhật của cha, chúng ta cùng đi chúc mừng sinh nhật ông, ông ấy chắc chắn vô cùng vui vẻ.

Kèm theo là bốn tấm hình, tấm thứ nhất là bóng lưng Phó Cảnh Sâm và cô, dường như cô tựa hoàn toàn vào ngực anh, tư thế thân mật; tấm thứ hai là hình Cảnh Tâm chụp một bên mặt của cô; tấm thứ ba giống với tấm trên màn hình khóa của điện thoại cô; tấm thứ tư là hình Cảnh Tâm selfie.

Phần bình luận vẫn rất náo nhiệt.

"Anh Phó thật đẹp trai, màn hình của tôi hình như bị bẩn, tôi đã liếm sạch sẽ, bình hoa vẫn đẹp như cũ, Tinh Tinh là một cô gái xinh đẹp dễ thương ngoài ý muốn... Thật xứng đôi với anh Phó!"

"Anh Phó đẹp trai đến nỗi muốn khóc... Bình hoa thật đẹp... Tinh Tinh xinh xắn quá đi, hồi trước là ai nói cô ấy không đẹp? Tự vả miệng đi?!"

"Tôi không muốn nói gì cả, ánh mắt này của anh Phó có thể làm tôi thè lưỡi ra liếm một năm!"

"Mấy ngày rồi bình hoa không đăng weibo, nhưng đăng weibo một cái lại

hành hạ người khác, còn có... nhân tính hay không? Còn có... Tần tổng đâu? Cô giấu Tần tổng ở chỗ nào rồi?"

Cảnh Tâm trả lời bình luận này: "Anh ấy chụp hình tôi quá xấu, cho nên tôi không cho anh ấy xuất hiện!"

Lục Tinh bật cười, Cảnh Tâm đáng yêu như thế, bảo sao có nhiều fans thích cô ấy.

Cô cười vui vẻ như vậy, đôi mắt sâu thẳm của Phó Cảnh Sâm nhìn chăm chăm cô một lát, nặng nề nói: "Ngồi lại đây."

Lục Tinh ngẩng đầu liếc anh một cái, hơi do dự, không tình nguyện ngồi sát lại gần anh.

Chương 40

Phó Cảnh Sâm ôm cô vào trong lồng ngực, để cô trực tiếp ngồi trên đùi anh, tim Lục Tinh đập mấy cái, vội vàng níu lấy vai anh.

Anh nở nụ cười, chỉ ôm cô thôi.

Ngón tay vẽ vài vòng trên bả vai anh, Lục Tinh dịu dàng lên tiếng: "Có phải anh định khiến chuyện của chúng ta âm ỉ đến nỗi cả thành phố đều biết?"

Phó Cảnh Sâm hơi ngạc nhiên, sau đó nhìn cô vẻ khen ngợi, Lục Tinh thấy ba chữ "Thật thông minh" trong mắt anh, cô bĩu môi, anh ung dung giải thích: "Anh vốn định bảo Trình Phi tự giải quyết, với danh tiếng của Trình Phi, chuyện này nhất định sẽ rất náo loạn, sau đó anh lại ra mặt, như vậy thì dù không đưa em ra ánh sáng cũng có thể thành công. Nhưng anh không ngờ chúng ta sẽ bị chụp ở sân bay, lúc đầu anh rất tức giận, sau khi bình tĩnh lại, liền thuận nước đẩy thuyền, may là tiến triển mọi chuyện vẫn còn trong tầm kiểm soát."

Nghe thấy anh chính miệng thừa nhận, trong lòng Lục Tinh không khỏi bùi ngùi, tâm tư người đàn ông này thật kín đáo, cô buồn bực nói: "Vậy sao anh không nói với em? Có thể em giúp được gì đó... Ừ, còn nữa, có cần phải âm ỉ như vậy không?"

"Lục Tinh." Anh gọi tên cô, giọng nói trở nên nghiêm túc, cô không nhin được ngược lên nhìn anh, "Anh nói rồi, lúc anh sắp xếp mọi chuyện

ôn thỏa thì em còn chưa trở về, anh có thể đi tìm em, nhưng kết quả tốt nhất là em tự quay về, điều đó chứng minh em đã có đủ dũng khí."

Dịu dàng hôn lên vai cô, anh thấp giọng nói: "Em ngoan như vậy, trở về bên cạnh anh, anh đối phó được mọi chuyện nên cũng không muốn khiến em

lo lắng."

Lục Tinh hơi run rẩy, nghiêng người sang đối mặt anh, ngón tay thon dài sờ cằm anh một cái, sau đó nhắm mắt lại hôn lên môi anh, đầu lưỡi nhỏ nhanh học theo cách anh hôn cô, len vào liếm anh, đầu lưỡi cô nho nhỏ, giống như một ngọn lửa thiêu nóng anh.

Yết hầu Phó Cảnh Sâm chuyển động, đè sau gáy Lục Tinh mạnh mẽ hôn

cô.

Đây không phải thời điểm thích hợp, Phó Cảnh Sâm thở hỗn hển buông cô ra, nói bên tai cô: "Tối nay về sẽ trừng phạt em."

Thân thể Lục Tinh chợt run một cái, gương mặt ửng đỏ ngẩng lên, trong mắt ngập tràn hơi nước, vô tội nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Phó Cảnh Sâm xuống tầng trước, Cảnh Tâm mang túi hóa trang lên tầng, cười hề hề đầy xấu xa: "Em đang nghĩ sao lại không tìm thấy hai người, thì ra anh trai dẫn chị trốn ở đây."

Lục Tinh ngại ngùng ho khan, lấy lại túi hóa trang trước ngực cô ấy, lại ngẩng đầu hỏi cô ấy: "Lúc này chú Phó và dì Cảnh không tìm Cảnh Sâm chứ?"

"Có tìm, nhưng đa số bọn họ cũng không quan tâm lắm, tìm không thấy thì không tìm nữa." Cảnh Tâm lách vào từ khe cửa.

"À..." Lục Tinh hơi yên tâm.

"Tới đây, em giúp chị trang điểm."

Lục Tinh ngồi trên ghế sofa, nhìn gương mặt xinh đẹp của Cảnh Tâm, trong lòng nghĩ, trên thế giới này, có hai loại người có thể tự do buông thả.

Một loại do có người cưng chiều, được cưng chiều mà kiêu ngạo, đó là Cảnh Tâm.

Một loại khác, là khiến mình đủ mạnh mẽ, đó là Phó Cảnh Sâm. Cô thuộc loại nào?

Sau khi xuống tầng, đúng lúc chuẩn bị cắt bánh ngọt, Cảnh Tâm tiến tới bên cạnh Phó Khải Minh, Phó Cảnh Sâm đi tới bên cạnh Lục Tinh, vừa ôm vừa dẫn cô đi, đứng một hàng với người nhà anh.

Khiến tất cả mọi người đều thấy rõ người phụ nữ trong vòng tay anh.

Cảnh Lam Chi giận muốn chết, trước mặt nhiều người như vậy, bà chỉ nuốt hết cơn tức, trên mặt giữ nguyên nụ cười.

Lục Tinh thoải mái mỉm cười, sau khi cắt bánh ngọt, Phó Cảnh Sâm lại dẫn cô đi đi lại lại khắp nơi, giới thiệu cô với người khác, cuối cùng anh dẫn cô tới trước mặt một ông cụ đã hơn 80, anh lễ phép nói: "Ông ngoại, đây là Lục Tinh, khi còn bé Lục Tinh sống ở nhà chúng ta, giờ cô ấy đã về rồi đây."

"Lục Tinh, gọi ông ngoại đi." Anh nhỏ giọng nói bên tai cô.

Khi còn bé Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm thường cùng trở về Cảnh gia, có lúc sẽ ở đó thêm mấy ngày, đó là những lúc Lục Tinh rất cô đơn, bởi vì trong nhà ngoại trừ người giúp việc, chỉ còn lại một mình cô. Thịnh thoảng Cảnh Tâm sẽ năn nỉ Cảnh Lam Chi dẫn cô theo, Cảnh Lam Chi chỉ có thể dụ dỗ Cảnh Tâm, nháy mắt với Lục Tinh, khi đó cô còn nhỏ như vậy, đã biết nhìn sắc mặt người khác, cô chủ động nói với Cảnh Tâm: "Chị ở nhà chờ hai người trở về, chị trông nhà cho."

Mùa xuân năm 9 tuổi ấy, cô đứng trước cửa nhìn bọn họ lên xe, căn môi khổ sở, Phó Cảnh Sâm bỗng nhiên nhảy xuống từ trên xe, không nói tiếng nào kéo cô lên xe.

Cảnh Lam Chi và Phó Khải Minh nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn là Phó Khải Minh mở miệng: "Được rồi, để cho đứa bé Lục Tinh đi theo cũng không

sao."

Cảnh Lam Chi nhíu mày một cái, không nói gì.

Lục Tinh rất căng thẳng, nhưng Cảnh Tâm rất vui vẻ, kéo cô nói chuyện mãi, Phó Cảnh Sâm bực bội không lên tiếng, cô lặng lẽ nhìn mặt anh, vúi tay anh lắc lư vài cái, anh nhìn cô, cô cong mắt cười đáng yêu với anh.

Cảnh gia có nhiều quy tắc hơn Phó gia, hơn nữa rất nhiều người, Lục Tinh rất thận trọng, từ lần đó, cô không đến Cảnh gia nữa.

Lục Tinh căng thẳng nhéo ngón tay, cất cao giọng gọi một tiếng "Ông ngoại", cô nhớ thính lực của ông cụ không tốt.

Ông cụ Cảnh mặc dù lớn tuổi, nhưng ánh mắt rất sắc bén, nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt từ trên xuống dưới, ông nhớ tới lời nhắc nhở lúc trước

của Cảnh Lam Chi, ánh mắt càng thêm sắc bén: "Ông lớn tuổi rồi, lúc đó là bao nhiêu năm trước đây? Ông không nhớ."

"Hơn mười năm ạ." Lục Tinh cười một tiếng, "Khi đó cháu còn nhỏ như vậy, dáng vẻ cũng thay đổi, ông ngoại không nhớ ra là chuyện rất bình thường."

Ông cụ Cảnh nhìn Phó Cảnh Sâm, híp đôi mắt tinh nhuệ, Phó Cảnh Sâm cười một tiếng: "Năm nay ăn tết, cháu lại dẫn Lục Tinh về thăm ông."

Ông cụ Cảnh nhìn Lục Tinh, dáng vẻ xinh đẹp ưa nhìn, không tệ như lời Cảnh Lam Chi nói, ông phẩy tay một cái, "Được rồi, chuyện của thanh niên các cháu ông lão đây không hơi sức đâu mà quản."

Phó Cảnh Sâm cong khóe miệng, trò chuyện mấy câu với ông lão, rồi ôm Lục Tinh đi nơi khác.

Lúc kết thúc bữa tiệc thì đã muộn, sau khi khách về hết, Cảnh Lam Chi giận tái mặt, nhìn Phó Cảnh Sâm: "Con không thích Mạc Hình, vậy còn các cô gái khác, ai cũng tốt, vậy mà con lại muốn ở cùng với Lục Tinh?" Lời này nói ngay trước mặt Lục Tinh, không chút kiêng nể nào.

Sắc mặt Lục Tinh trắng bệch, sắc mặt Phó Cảnh Sâm không thay đổi, khóe miệng thậm chí cong lên cười: "Mẹ, lúc trước con đã nói với mẹ, con và Lục Tinh muốn kết hôn, bây giờ mọi người đều biết con và Lục Tinh là một đôi, mẹ tự giới thiệu người khác cho con, không phải là khiến người khác khó xử sao?"

Cảnh Lam Chi lạnh lùng nhìn Lục Tinh một cái, lạnh giọng nói: "Mẹ biết bây giờ con cứng cáp rồi, toàn bộ công ty do con chống đỡ, bây giờ ngay cả cha con cũng không đè áp con được, nhưng mẹ nói cho con biết, mẹ không đồng ý cho con và Lục Tinh ở cùng nhau."

Phó Cảnh Sâm hít mắt một cái, Lục Tinh cảm nhận được sự lạnh lẽo từ người anh, nhưng giọng nói của anh vẫn lạnh nhạt: "Con biết mẹ không đồng ý, nhưng chủ kiến của con cũng sẽ không thay đổi, con muốn nói, con và Lục Tinh ở bên nhau không ảnh hưởng đến bất kỳ chuyện gì khác, con vẫn là con trai mẹ, công ty cũng không vì vậy mà bị ảnh hưởng."

Lục Tinh há miệng, muốn nói gì đó, nhưng sợ mình vừa mở miệng sẽ khiến tranh chấp càng kịch liệt, tốt nhất là im miệng không nói.

Cảnh Tâm trở về từ phòng vệ sinh thấy tình huống này, biết mẹ mình lại làm loạn.

Cô ấy đi tới gọi một tiếng: "Mẹ."

Cảnh Lam Chi cau mày nhìn cô ấy: "Sao con lại quay về? Không phải bảo con đi trước với Tần Sâm sao?"

Cảnh Tâm ôm bả vai bà, cười nói: "Con chờ mẹ cùng về."

Cảnh Tâm đang ở đây, Cảnh Lam Chi phải giữ hình tượng của mình, Phó Khải Minh ngồi bên cạnh không nói gì, ông nhớ tới lúc trước, Phó Cảnh Sâm nói với ông ở phòng đọc sách: "Cha, cha từng nói muốn tự quyết định thì phải trở nên mạnh mẽ, bây giờ phần lớn chuyện trong công ty đều do con giải quyết."

Con trai ông đàm phán với ông bằng phong thái kiên cường bất khuất.

Phó Khải Minh vỗ bàn, đứng lên nhìn Lục Tinh nói: "Đứa bé Lục Tinh này quả thật thay đổi rất nhiều, không giống với đứa bé nhát gan lúc trước, chuyện của con và Cảnh Sâm, chỉ cần không âm ỉ khó coi như trước, chú sẽ không xen vào nữa."

Lục Tinh ngạc nhiên nhìn ông, ngăn người rồi vội vàng nói: "Cám ơn chú Phó."

Nửa tảng đá trong lòng cô rơi xuống, cong môi ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, không giấu được nụ cười bên khóe miệng.

Cảnh Lam Chi không ngờ Phó Khải Minh sẽ nói như vậy, cả người cứng đờ, giận dữ trừng ông, "Ông nói gì?"

Sắc mặt Phó Khải Minh sa sầm, kéo bà đi về phía cửa: "Được rồi, chuyện này chúng ta đừng xen vào, về thôi."

"Ông..." Cảnh Lam Chi giận đến không nói nên lời, quay đầu lạnh lùng nhìn Lục Tinh.

Lục Tinh bị ánh mắt lạnh như băng của bà khiến cho hoảng sợ.

Cảnh Tâm vỗ vai cô: "Em cũng về với bọn họ, chúng ta sẽ liên lạc sau nhé."

Lục Tinh gật đầu một cái, Cảnh Tâm nhanh chóng rời đi. Người đi hết rồi.

Phó Cảnh Sâm ôm cô, khóe miệng giật giật: "Chúng ta về thôi."

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh, nghĩ đến câu nói trong phòng lúc nãy, đỏ mặt gật đầu: "Ừ..."

"Nếu dì Cảnh nhất định phản đối thì sao?" Bước vào thang máy, cô buồn phiền hỏi anh.

"Có một số việc không thể miễn cưỡng, bà ấy không đồng ý chúng ta thì cũng không thể làm cách nào khác, chỉ có thể từ từ hòa giải." Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, thấp giọng nói, "Tôi nay đừng nghĩ đến những chuyện này, được không?"

Cảnh Lam Chi không thích cô, đây là chuyện ngay từ khi cô còn nhỏ, quả thật rất khó miễn cưỡng, cô thở dài: "Được, em không nghĩ đến nữa."

Đến bãi đỗ xe, Phó Cảnh Sâm dẫn cô đi sang nơi đỗ, Lục Tinh chợt nghe thấy một tiếng vang nhỏ, nghiêng đầu nhìn sang, thấy một chiếc xe đang... lắc lư...

Cô bối rối mấy giây mới kịp phản ứng là chuyện gì, cả khuôn mặt đỏ bừng, lúng túng nắm chặt tay Phó Cảnh Sâm.

Người nào to gan như vậy.

Phó Cảnh Sâm đương nhiên cũng nghe thấy, híp mắt nhìn một cái, biến số xe đó là của Phó Hạo Nhiên.

Ánh mắt thoáng qua một tia phức tạp, anh sa sầm mặt che mắt cô, bước nhanh dẫn cô lên xe, không nói gì.

Lần đầu tiên Lục Tinh gặp phải loại chuyện này, khó xử muốn chết, Phó Cảnh Sâm đưa tay sờ đầu cô, không nói lời nào lái xe về nhà.

Qua hai trận tuyết rơi, tuyết chưa tan hết, trong sân biệt thự còn khá nhiều tuyết, Phó Cảnh Sâm bế Lục Tinh đang mang giày cao gót, tim Lục Tinh đập thình thịch, gió rét thổi qua mắt cá chân của cô, cô lại không thấy lạnh.

Cửa vừa mở ra, Phó Cảnh Sâm buông cô, cơ thể cao lớn đè cô trên cửa, nóng rực hôn lên mặt cô, rồi lên môi, hơi thở nóng bỏng của đàn ông khiến cô bị thiêu nóng.

Lục Tinh sắp mất lý trí, cô biết anh muốn gì, cô biết, cô biết hết, anh khát khao có được cô từ rất lâu rồi.

Cô đè bàn tay đang định xé rách quần áo cô, thở hổn hển nói: "Dây khóa kéo... Ở bên cạnh..."

Lễ phục rất đắt, cô mơ mơ màng màng nghĩ, không thể để anh làm rách như vậy.

Dây kéo của lễ phục rất kín đáo, gần như không tìm thấy, Phó Cảnh Sâm sống ba mươi năm trên đời, lần đầu tiên gấp như vậy, Lục Tinh đau lòng nghe tiếng lụa mỏng bị xé rách.

"Lục Tinh, Tinh Tinh..." Anh gọi tên cô, tay anh từ bên hông vòng qua eo cô, dùng sức, ôm cô đi vào phòng ngủ.

Hai cơ thể gấp gáp ngã lên giường, sự mạnh mẽ thuộc về đàn ông và sự mềm mại của người phụ nữ hiện ra rõ ràng nhất vào lúc này.

Nhất là chỗ nóng bỏng kia của anh kề sát trước bụng cô, Lục Tinh nhắm hai mắt lại, chậm rãi đưa tay ra, ôm lấy eo anh, cảm nhận nhiệt độ trên người anh, mà rất nhanh sau đó, thứ kề sát trước bụng kia đang biến hóa, nhiệt độ nóng bỏng đến nỗi khiến cô sợ hãi, khẽ run.

"Sợ không?" Phó Cảnh Sâm cảm nhận được cô đang run, hỏi bên tai cô. "Ừ... Em sợ đau..." Cô đỏ mặt, nhắm mắt không dám nhìn anh.

Anh cúi đầu hôn cô, từ từ vỗ về cô, dịu dàng nói: "Đừng sợ, anh sẽ nhẹ nhàng."

Lục Tinh hít một hơi thật sâu, mở mắt ra nhìn anh, ánh đèn u ám, đường nét anh tuấn của anh là dáng vẻ cô thích nhất, đôi mắt sâu lắng nhuộm đầy khát vọng, loại khát vọng chỉ vì một mình cô mà mê muội, cô ôm cổ anh, ngẩng đầu hôn lên yết hầu.

Đáy mắt cô là sự ngây thơ trêu chọc khiến anh nổi điên, đứa nhóc này luôn như vậy, tùy tiện chạm một cái có thể khiến anh không thể khống chế, anh hôn tai cô, nhỏ giọng bên tai trái bảo cô gọi tên anh, cô nghe lời gọi theo.

Anh hôn khắp cơ thể cô, cơ thể mềm mại trẻ trung của cô không nhận được sự khiêu khích của anh, ở nơi mềm phía dưới nhanh chóng xuất hiện một vũng nước, anh khẳng định cô đã chuẩn bị xong, mới hoàn toàn chiếm cô làm của riêng.

Một cơ thể hoàn chỉnh bị anh mạnh mẽ tiến vào, Lục Tinh đau đến co cả người lại, cắn bả vai anh, nước mắt giàn giụa.

"Đừng chịu đựng, cứ hét to đi..." Anh vô cùng đau lòng, nhẹ nhàng hôn cô, vén mái tóc đen đăm mờ hôi của cô, dịu dàng dỗ dành, "Thả lỏng."

Lục Tinh nhắm mắt lại, bỗng nhiên có chút muốn khóc, cô giao mình cho Phó Cảnh Sâm, người cô đã thích rất nhiều năm, người duy nhất đối xử tốt với cô từ nhỏ đến lớn.

Bảy năm qua, cô biết cô sẽ quay về, nhưng không ngờ mình và anh sẽ như bây giờ, trở thành người thân mật nhất.

Chương 41

Editor: Bạch Miêu Beta: Mạc Y Phi

Ngoài cửa sổ gió lạnh ù u, trong phòng dấy lên ngọn lửa nóng rực giữa đông lạnh, lửa tình hừng hực.

Lục Tinh nhắm chặt hai mắt, ôm eo anh, sờ đến bờ lưng ấm ướt mồ hôi, anh rút ra rất nhanh, rồi lại mạnh mẽ đi vào, đi đến chỗ sâu nhất của cơ thể cô.

Cơ thể cô đau, nhưng trong lòng lại an tâm và thỏa mãn chưa từng có, người đàn ông này là của cô.

Phó Cảnh Sâm kiềm nén nhiều năm, rốt cuộc đêm nay đã được như mong muốn, anh không phải dạng dịu dàng trong chuyện này, cũng như với

biện pháp duy trì tỉnh táo lúc trước.

Cô mềm mại và chật hẹp - khiến động tác của anh càng lúc càng điên cuồng, cơ thể nhỏ nhắn của cô bị tùy ý chinh thành đủ loại tư thế hòa hợp với anh.

Anh quá mạnh mẽ, cô khó có thể thích ứng, van xin anh tha cho.

Anh nghe vậy rốt cục cũng tìm được một tia lý trí, lười một đường vượt ve tìm được môi cô, nuốt chửng tiếng nói của cô.

Thời gian dần qua, cô được anh dẫn vào một thế giới giác quan lạ lẫm.

Cuối cùng, lúc anh bùng nổ, rõ ràng chớp mắt trước đó cơ thể còn cảm thấy khó chịu, giờ lại thuận theo anh run kịch liệt và nóng rực, thân thể cuộn tròn run rẩy mạnh...

Thật lâu sau, sắc xuân trong phòng chậm chạp tan đi.

Phó Cảnh Sâm cầm tay cô, mười ngón đan chặt, giọng nói gọi cảm lại khàn khàn, thật xin lỗi, làm em đau rồi.

Vành mắt cô ửng đỏ, uất ức nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Anh nặng quá..." Anh nhếch khóe miệng, hôn môi cô, ôm cô đi về hướng phòng tắm.

Trong phòng tắm rộng rãi sáng rực, Phó Cảnh Sâm càng rõ ràng nhìn thấy trên người cô đầy dấu vết do anh tạo ra...

Nhịn không được chèn ép cô làm thêm một trận nữa, sau đó anh tắm cho cô, giường này không thể ngủ, anh ôm cô đến một căn phòng khác.

Cô gối đầu lên cánh tay anh, ngủ thật say.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô hồi lâu, ôm cô, tay siết chặt lưng cô, tàn lửa bên dưới chưa tắt, biết cô đã đến cực hạn, chỉ có thể đè nén xuống.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, Lục Tinh phát hiện mình đang gối lên ngực Phó Cảnh Sâm, cỡ lẽ anh đã rời giường, trên người mặc quần áo ở nhà.

Cô cảm thấy mỗi một phần xương cốt trên cơ thể đều đang kêu gào, cảm giác như muốn rời ra thành từng khúc...

Phó Cảnh Sâm thấy cô nhăn mày, thấp giọng hỏi: "Khỏe không?"

Không khỏe chút nào! Lục Tinh cử động đôi chân bủn rủn, chỗ đau nhất bị kéo căng, khuôn mặt nhỏ nhắn như bánh bao, cảnh tượng tối qua từng chút một quay về trong đầu, cô xấu hổ đến nổi đỏ bừng mặt, vùi đầu vào trong chăn, rầu rĩ hỏi: "Mấy giờ rồi..."

Phó Cảnh Sâm xem ghi chú trong điện thoại cô, biết sáng nay cô không làm việc, hai giờ chiều mới đến đài truyền hình, nên tắt đồng hồ báo thức.

"Mười một giờ." Anh ôm cô từ trong chăn ra, tay vòng qua eo cô, Lục Tinh muốn tránh cũng không tránh được, đỏ mặt vùi đầu vào trong lòng ngực anh, nghe thấy anh khàn khàn hỏi, "Đau đến vậy sao?"

Cô thở gấp, cảm giác được anh đang có phản ứng, vội vàng đẩy anh, đỏ mặt kháng cự: "Không muốn, em còn đau..."

Phó Cảnh Sâm biết cô không thoải mái, đương nhiên không làm gì nữa, chỉ đề lên cơ thể cô, hôn cô một lúc, ôm cô đi đến phòng tắm, Lục Tinh sợ hãi giữ chặt anh, anh nói: "Trong bồn tắm có nước ấm, em ngâm mình một lát sẽ thoải mái hơn."

Lúc này Lục Tinh mới nghe theo ôm cổ anh, trong lòng nghĩ thật không công bằng, dựa vào cái gì mà anh lại sáng khoái tinh thần như thế, còn cô lại khó chịu như vậy.

Sau khi ngâm, cô lặng lẽ trở lại giường, phát hiện bên kia đã dọn dẹp xong, lễ phục của cô đâu? Vòng tai đâu? Vòng cổ đâu?

Phó Cảnh Sâm đặt đồ ăn lên bàn, nhìn trình độ khéo léo, hẳn là từ nhà hàng nào đó.

Lục Tinh rất đói bụng, thoáng cái đã ăn hết hai bát cơm, lại ăn không ít món, sau khi đặt đĩa xuống, mới cảm thấy cơ thể phục hồi không ít.

"Lễ phục của em đâu?" Cô nhỏ giọng hỏi. Không biết rách tới mức nào rồi.

Phó Cảnh Sâm thoáng dừng động tác dọn dẹp bát đĩa, nhìn gò má ửng đỏ của cô, cười nhẹ một tiếng: "Trong ngăn tủ."

Cô "Ồ" một tiếng, về phòng lục lợi ngăn tủ.

Bộ lễ phục được treo trong tủ quần áo nam rất dễ khiến người khác chú ý,

cô cầm lên kiểm tra một chút, vẻ mặt phiền muộn, lớp lụa mỏng bên ngoài đã hỏng.

Phó Cảnh Sâm đi tới thấy cô buồn bực ôm lễ phục, ôm lấy cô từ phía sau, khẽ nói trên đỉnh đầu cô: "Anh sẽ gọi người đến sửa."

Cô bĩu môi lắc đầu: "Không cần, không phải vẫn còn ba bộ chưa mặc sao?" Mặc dù anh có tiền, nhưng cũng không cần lãng phí như vậy.

Anh ôm cô ngồi xuống mép giường, kề sát tai cô hỏi: "Bây giờ cảm thấy như thế nào?"

Trước đó Lục Tinh khó khăn lắm mới đè nén sự ngượng ngùng xuống đáy lòng, giờ lại bị câu hỏi của anh khiến nó ngoi lên, cô đỏ mặt thành thật

trả lời: "Ngâm xong đỡ hơn nhiều..." Anh cho tinh dầu vào trong nước, có thể giảm mệt mỏi.

Phó Cảnh Sâm nhìn lỗ tai đỏ bừng của cô, khóe miệng vui vẻ cong lên, sao cô lại xấu hổ như vậy? Rõ ràng tối qua còn chủ động hôn anh mà.

"Lần sau sẽ không đau nữa." Anh hôn lên tai cô.

"Ừ..." Giọng nói của cô nhỏ đến nỗi không thể nhỏ hơn.

Nghỉ ngơi hơn nửa tiếng, Phó Cảnh Sâm đưa cô đến đài truyền hình, anh hôn lên trán cô: "Buổi tối anh tới đón em."

Lục Tinh lắc đầu nói: "Buổi tối em hẹn Hân Nhiên cùng ăn cơm rồi..."

Phó Cảnh Sâm chăm chú nhìn cô, không nói gì, chỉ vuốt tóc cô, dặn dò: "Buổi tối nghỉ ngơi cho tốt."

"Vâng." Lục Tinh hơi đỏ mặt ngẩng đầu, thấy niềm vui trong mắt anh, tâm trạng thỏa mãn xuống xe.

Tiêu Nghệ đang diễn tập trên sân khấu, tiệc tối Tết nguyên đán quay trực tiếp, không được sai sót, Lục Tinh giám sát ở đó một lúc, bốn giờ về công ty xử lý một ít công việc, hơn sáu giờ lái xe về nhà.

Không ngờ lại thấy xe Quan Nghị dưới tầng, Lục Tinh nghi ngờ đi lên, quả nhiên nhìn thấy Quan Nghị đang kéo Diệp Hân Nhiên.

Diệp Hân Nhiên tức giận: "Ai cho anh theo dõi tôi? Tôi cho anh biết nơi này là phòng của Lục Tinh, anh về nhanh đi, tôi với anh không còn gì để nói!"

Quan Nghị giữ chặt tay cô không buông, hơi hạ giọng: "Anh thật sự đã cắt đứt với cô ấy, gọi cho em em không nhận, gửi tin nhắn cũng không trả lời, ở công ty em không thèm nhìn anh, anh không muốn nói chuyện trước

mặt nhiều đồng nghiệp như vậy, nếu anh không theo dõi em, thì còn chẳng biết em ở đây..."

"Anh và cô ta có cắt đứt hay không, vốn không liên quan đến tôi, chúng ta chia tay rồi, anh hiểu không?" Gần đây Diệp Hân Nhiên bị Quan Nghị bức ép gần chết, hai người cùng công ty, ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp, cô dùng sức gạt tay anh ta, "Anh không ép tôi từ chức thì không tha hả?"

Mấy ngày nay Quan Nghị ngay cả mặt mũi cũng không để ý, ăn nói khép nép đổ dành cô, hai người đính hôn, cha mẹ anh ta nghe nói hai người chia tay, tức giận mắng anh ta một trận, nói nếu anh ta không dỗ được Diệp Hân Nhiên, năm nay đừng hòng về nhà đón năm mới.

Phía bên cha mẹ Diệp Hân Nhiên còn chưa biết chuyện, anh ta không có mặt mũi nói chuyện này với hai người họ, nghĩ nếu đổ dành được Diệp Hân Nhiên, việc này cứ bỏ qua.

Nhưng lần này Diệp Hân Nhiên quyết tâm đòi chia tay, anh ta nói gì cũng vô dụng, nghe thấy cô định từ chức liền ngăn người: "Hân Nhiên, anh và cô ấy đã cắt đứt quan hệ, anh cam đoan từ nay về sau không còn như vậy nữa, em..."

"Cam đoan? Mấy năm trước anh cam đoan với tôi còn chưa đủ sao? Anh

làm được bao nhiêu? Những thứ đó tôi không so đo, trừ chuyện có người bên ngoài thì thể tha thứ." Diệp Hân Nhiên cười lạnh, "Chúng ta chưa kết hôn mà đã xảy ra chuyện này, nếu sau này tôi sinh con, lúc đó hoa tàn ít bướm (1), liệu anh còn có thể nhớ lời hứa của ngày hôm nay? Quan Nghị, trước đây không phải tôi không phát hiện, tôi cho anh cơ hội rồi."

(1) Hoa tàn ít bướm: ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

Lục Tinh cau mày đi qua, đứng giữa bọn họ, thờ ơ nhìn thoáng qua Quan Nghị, lấy chìa khóa mở cửa.

Tiểu Cáp đã sớm nghe thấy tiếng của Diệp Hân Nhiên, núp trước cửa, Lục Tinh vừa mở cửa nó liền nhảy nhào lên, cô quay người nhìn Diệp Hân Nhiên vẫn còn đứng trước cửa: "Mau vào đi, còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì?"

Cô xem Quan Nghị như không khí, Diệp Hân Nhiên cũng không liếc nhìn Quan Nghị, nhanh chóng đi vào đóng cửa.

Quan Nghị bị vứt bỏ ngoài cửa, sắc mặt vô cùng khó coi, đứng thêm vài phút, cuối cùng cũng không mặt dày gõ cửa.

Lục Tinh nhìn về phía Diệp Hân Nhiên: "Cậu thật sự không định từ chức chứ?"

Diệp Hân Nhiên ôm con mèo, do dự nói: "Đang suy nghĩ, tớ không muốn ngày nào cũng chạm mặt anh ta."

"Cậu suy nghĩ kỹ vào, từ khi tốt nghiệp cậu đã làm việc ở công ty đó, làm rất tốt, từ chức thì hơi đáng tiếc."

"Không có gì đáng tiếc cả, đổi hoàn cảnh công tác không có gì không tốt." "Đúng thế, chỉ có điều, hơn một tháng nữa thì có thể cầm tiền thưởng cuối năm..."

"... Chuyện này, để tớ suy nghĩ một chút!"

Diệp Hân Nhiên bỗng nhiên nhìn cô, híp mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, hề hề cười đê tiện: "Đêm qua không về, cảm giác thế nào?"

Lục Tinh bị ánh mắt chăm chăm của cô ấy khiến cho xấu hổ, nghiêng đầu nhìn sang một bên, giả vờ nghe không hiểu: "Cái gì thế nào..."

"Còn giả vờ." Diệp Hân Nhiên nhào về phía trước kéo khăn quàng cổ của cô xuống, chọc chọc dấu hôn trên cổ, "Đừng nói với tớ, đến mức này mà anh Phó nhà cậu còn có thể nhịn."

"..." Lục Tinh đỏ mặt.

Diệp Hân Nhiên thấy cô đỏ mặt, càng có thêm dũng khí, bả vai đụng đụng vai cô, "Cảm giác thế nào?"

Lục Tinh yên lặng, một lúc sau mới nói: "Đau."

Mặc dù lúc sau thoải mái, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, cảm nhận nhiều nhất vẫn là đau.

Diệp Hân Nhiên cười hề hề rất đê tiện: "Cậu đang ám chỉ kích thước của anh Phó nhà cậu, hay kỹ thuật không tốt?"

Có thể hỏi như vậy sao? Lục Tinh thoáng im lặng, "Cái thứ nhất."

Diệp Hân Nhiên ngây ra một lúc rồi mới kịp phản ứng, híp mắt nhìn cô, "Ồ" một tiếng thật dài, "Cậu đang khoe anh Phó nhà cậu sống động - to khỏe

- linh hoạt - ngon lành đúng không?"

Lục Tinh thật sự ngỡ ngàng, dù sao vừa mới làm tình tối qua, đương nhiên không sánh bằng người có kinh nghiệm, đỏ mặt đẩy Diệp Hân Nhiên, "Không phải cậu nói tối nay xuống bếp sao? Nhanh đi, tớ đói bụng!"

Diệp Hân Nhiên thản nhiên nói: "Tớ chưa mua đồ ăn, chúng ta ăn bên ngoài đi."

Lục Tinh: "... Sớm biết như vậy tớ đã ăn cơm với anh Phó nhà tớ."

"Trọng sắc khinh bạn." Diệp Hân Nhiên vừa khinh bỉ cô, vừa tìm điện thoại, "Muốn ăn gì, tớ mời."

"Cơm thịt bò." Cô trả lời rất nhanh.

"Lần nào cũng thịt bò, cậu không thể thay đổi khẩu vị sao?" "Thịt bò đắt mà."

"..."

Chương 42

Editor: Bạch Miêu Beta: Mạc Y Phi

Gần đến Tết nguyên đán, Lục Tinh bận rộn nhiều việc, Phó Cảnh Sâm cũng bận, đã hai ngày hai người không gặp nhau.

Lần đầu tiên quá mãnh liệt, cơ thể của cô còn chưa phục hồi, hai người mà gặp mặt thì chắc anh sẽ lừa cô quay về, mấy ngày nay nhiều việc, ngày nào cũng phải làm từ sáng sớm, cô không muốn ảnh hưởng đến công việc.

Sáng hôm 31, Lục Tinh nhận được điện thoại của Cảnh Tâm, cô ấy hưng phấn nói với cô: "Tinh Tinh, em nhận được kết quả thử vai rồi!"

Lục Tinh nghe thấy giọng điệu này, đoán có lẽ là tin tốt, cô cũng phấn khởi theo: "Nhân vật nữ chính sao?"

Cảnh Tâm liên tục ừ vài tiếng: "Cuối cùng em cũng được diễn vai nữ chính rồi, thật không dễ dàng."

Lục Tinh cũng hiểu cô ấy thật sự không dễ giành được, nếu không có sự can thiệp của Cảnh Lam Chi và Phó Khải Minh, sự nghiệp của Cảnh Tâm đã sớm như điều gặp gió, chứ không phải chỉ là một diễn viên bình hoa di động trong mắt mọi người như bây giờ, cô cười nói: "Hôm nào đó chị sẽ mời em ăn cơm, ăn mừng một trận."

"Được được." Cảnh Tâm vội vàng đồng ý.

Hai người trò chuyện một lúc, từng người lại đi làm việc.

Đêm nay là văn nghệ đón năm mới, Lục Tinh và Tiêu Nghệ cùng đến đài truyền hình, đợi buổi văn nghệ trực tiếp của hôm nay.

Tiêu Nghệ lên sân khấu trước, xem kết quả diễn tập, có thể kết thúc trước 9 giờ rưỡi, tất cả công việc ở hậu trường đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần thêm một lần tập cuối.

Tiêu Nghệ ra mắt đã nhiều năm, cũng nhiều lần tham gia mấy buổi tiệc tối trực tiếp, ngược lại cô ấy không hề căng thẳng, Lục Tinh cũng không cần lo lắng cho cô ấy.

Trong phòng hóa trang, điện thoại của Lục Tinh vang lên, cô liếc nhìn màn hình, nhếch miệng cười, nhỏ giọng alo một tiếng, nghe thấy tiếng anh khẽ cười: "Đang ở đài truyền hình sao?"

"Vâng." Hậu trường hơi ồn, bên ngoài phòng hóa trang là tiếng bước chân gấp gáp, tiếng nói chuyện vội vàng.

"Bây giờ anh đang ở trước sân khấu, em có thể tới không?" Phó Cảnh Sâm hỏi cô.

"Hả, anh đến đây từ lúc nào?" Lục Tinh kinh ngạc, dừng một chút, "Anh đợi em một lát, em đến đó tìm anh."

Từng quy trình của buổi văn nghệ trực tiếp đều có nhân viên công tác quản lý, cô ở đây không cần làm chuyện gì cả, thông báo với trợ lý vài câu, cô đi tìm Phó Cảnh Sâm.

Người xem đã vào chỗ ngồi, rất nhiều người, Phó Cảnh Sâm đứng ở phía trước, cô rất dễ tìm thấy anh.

Cô đi đến bên cạnh anh, Phó Cảnh Sâm nhìn cô một lúc, Lục Tinh bị anh nhìn nên hơi không được tự nhiên, tròn mắt đảo bốn phía, "Ở đây nhiều người như vậy, không phải anh không thích sao? Sao lại tới đây?"

Phó Cảnh Sâm kéo cô ngồi xuống bên cạnh, khẽ cười nói: "Đương nhiên tới ủng hộ em."

Lục Tinh cúi đầu cười rộ lên: "Tối nay chúng ta đi chơi, à... Nếu không thì

anh tìm một chỗ đợi em?"

"Không cần, ngồi đây xem văn nghệ là được." Phó Cảnh Sâm nhìn sân khấu, trấn tĩnh an nhàn.

Lục Tinh mù mờ vài giây, nghĩ thầm cũng đúng, anh muốn vào bàn cuốn cũng không dễ, cô kéo tay anh: "Được, chúng ta ở đây xem rồi về."

Vị trí của bọn họ khá gần phía trước, nhưng không phải chính giữa, có lẽ là cố ý chọn cách xa đường sân khấu.

Lục Tinh từ toilet quay về, lơ đãng liếc một dãy bàn tròn trước sân khấu, thấy ông ngoại Phó Cảnh Sâm và Cảnh Lam Chi.

Trở về chỗ ngồi, cô nói với Phó Cảnh Sâm: "Em nhìn thấy ông ngoại và dì Cảnh."

Phó Cảnh Sâm không hề bất ngờ: "Anh biết, anh vừa bắt chuyện với bọn họ, năm nào ông ngoại cũng được mời đến."

Lục Tinh nhớ tới thân phận ông cụ, nhẹ gật đầu, trên sân khấu đã đếm ngược, buổi tiệc tối đúng giờ bắt đầu.

Sau khi Tiêu Nghệ hoàn thành tiết mục, Phó Cảnh Sâm dẫn Lục Tinh rời xa sân khấu.

"Đói không?" Phó Cảnh Sâm hỏi cô.

"Có một chút." Lục Tinh thành thật gật đầu, cơm tối ăn tùy tiện, bây giờ quả thật hơi đói bụng, "Em muốn ăn mì anh nấu."

Lời ám chỉ này quá rõ ràng rồi, lời nói khiến mặt cô đỏ lên. Phó Cảnh Sâm cúi người hôn lên tai cô, vui vẻ cười: "Được."

Mặt cô càng đỏ hơn, chiếc xe màu đen chìm vào bóng đêm rất nhanh.

Trở về nhà anh, Lục Tinh nằm trên ghế sofa tiếp tục xem phát sóng trực tiếp, Phó Cảnh Sâm thì nấu mì trong bếp.

Diệp Hân Nhiên gửi tin nhắn cho cô: Trọng sắc khinh bạn, đêm nay lại không về [mim cười].

Lục Tinh ôm đầu gối nhìn điện thoại, suy nghĩ một lúc, cô gọi điện thoại: "Không phải đêm nay cậu và đồng nghiệp cùng đi Karaoke sao?"

"Hôm nay mệt quá, tớ về trước." Diệp Hân Nhiên đang xem tivi, cô ấy thờ dãi nói, "Sáng nay trước mặt các đồng nghiệp, tớ tát Quan Nghị một cái, Quan Nghị mất hết mặt mũi, người đó rất sĩ diện, về sau có lẽ sẽ không quấy rầy tớ nữa."

"Tinh Tinh, tớ cảm thấy hơi buồn bực, bảy năm thanh xuân cứ như vậy mà lãng phí, cuối cùng không nhận được gì cả."

Những ngày qua Diệp Hân Nhiên không hề khóc, Lục Tinh nghe giọng điệu có vẻ không đúng, nhíu mày hỏi: "Có phải cậu uống rượu không?"

"Ừ, yên tâm đi, tớ không say." Tầm lượng của Diệp Hân Nhiên rất tốt, không dễ say như vậy, "Tớ gửi đơn xin từ chức rồi."

"Cũng tốt, tránh ngãng đầu không thấy cúi đầu lại gặp." Lục Tinh suy nghĩ, cảm thấy không yên tâm, "Nếu không thì tớ về ở cùng cậu."

"Thôi đi, tớ không uống say cũng không làm chuyện điên rồ, chờ đến khi cậu về thì có lẽ ngủ rồi, lần trước cậu luôn ở trong nhà, nếu Phó Cảnh Sâm biết tớ cướp miếng thịt đến tận miệng của anh ấy, tội nghiệt của tớ quá lớn, tớ đang mong mọi ôm đúi đây này."

"... Cậu ôm đúi cái gì chứ?" Lục Tinh im lặng, nhin không được biện hộ cho Phó Cảnh Sâm, "Anh ấy không phải người nhỏ mọn như vậy."

"Được được, tớ biết anh Phó nhà cậu rộng lượng bao dung." Diệp Hân Nhiên lại khôi phục dáng vẻ lão luyện.

Lục tinh: "... Tớ tắt máy đây!"

Diệp Hân Nhiên: "Chúc cậu tối nay thủy triều thay nhau kéo đến."

Lục Tinh không chút do dự tắt điện thoại, đúng lúc Phó Cảnh Sâm đến trước mặt cô, cô ngãng đầu nhìn thấy anh, hai má nóng lên.

Phó Cảnh Sâm kéo cô từ trên ghế sofa, vuốt vuốt hai má nóng hổi của cô, đáy mắt hiện lên sự vui vẻ: "Sao lại đỏ mặt?"

"Hơi nóng..." Cô cúi đầu không nhìn anh, "Mì xong rồi sao? Ăn mì ăn mì."

Cô kéo anh đến trước bàn ăn, hai bát mì đặt ngay ngắn trên bàn, trên mì có rất nhiều thịt bò, cô chỉ nhìn đã cảm thấy muốn ăn.

Phó Cảnh Sâm không có thói quen ăn khuya, chỉ có điều một mình cô ăn thì sẽ buồn chán, anh ăn cùng cô.

Lục Tinh ăn hết thịt bò rất nhanh, Phó Cảnh Sâm gắp miếng thịt bò trong bát mình sang bát của cô, "Thích ăn thịt bò như vậy sao?"

"Vâng, thích." Cô không khách sáo mà ăn hết thịt bò anh chia cho, cô ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói thấp mà dịu dàng: "Năm 16 tuổi anh dẫn em đi gặp mặt, lúc về đem tất cả thịt bò khô cho em ăn, khi đó em rất đói, cảm thấy thịt bò khô vô cùng ăn ngon, về sau anh thỉnh thoảng dẫn em đi ăn bò bít-tết, lúc đó em còn nhỏ, cảm thấy nhà hàng Tây sang trọng như thế, là chỗ hẹn ăn cơm lí tưởng nhất của các cặp đôi..."

"Còn có... Bát mì bò trước kỳ thi đại học." Cô luôn nhớ về chuyện đó.

Phó Cảnh Sâm nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc của cô, khóe miệng cong lên:

"Vậy em thích ăn thịt bò là vì anh?"

Lục Tinh xấu hổ: "Cũng không hoàn toàn vậy... Thịt bò thật sự rất ngon, hơn nữa rất đắt, mấy chục đồng mới có thể mua một cân."

"À, đúng rồi." Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên một ý tưởng, tha thiết nhìn anh, "Công ty của anh có nhiều đàn ông độ tuổi trẻ tài cao không?"

Phó Cảnh Sâm nhếch mày: "Sao, em muốn anh tìm bạn trai cho Diệp Hân Nhiên?"

Thật đáng ghét, nhanh như vậy đã nhìn thấu mục đích của cô, Lục Tinh bĩu môi: "Đúng vậy, không được sao? Em trở về chưa lâu, người quen biết đều là đạo diễn, biên kịch, nhà làm phim, hơn nữa đa số hoặc đã kết hôn, hoặc không ưa nhìn, công ty anh nhiều người như vậy, từng bộ phận, tổng thanh tra, quản lý, tổ trưởng gì gì đó, chắc không ít người đáp ứng đủ yêu cầu..."

Câu lớn lên không ưa nhìn của cô, khiến anh khẽ cười: "Quả thật không ít, chỉ có điều độ thân hay không thì anh không biết."

Đôi mắt Lục Tinh sáng lên, lại nghe thấy anh hỏi: "Nhưng mà, em nói xem tiêu chuẩn của lớn lên ưà nhìn là gì?"

Cô cắn chiếc đũa, đôi mắt to cứ như vậy nhìn chăm chăm vào anh, không nói lời nào.

Phó Cảnh Sâm trầm thấp nở nụ cười, hai đầu lông mày lộ vẻ sung sướng: "Anh đây đã có bạn gái."

Cô đỏ mặt, tức giận lườm anh: "Em đang nói chuyện rất nghiêm túc." "Được." Phó Cảnh Sâm không trêu chọc cô nữa, "Anh sẽ bảo trợ lý điều

tra, ngoại trừ lớn lên ưà nhìn, còn cần điều kiện gì nữa không?"

"Phải chung thủy. Không được như Quan Nghị." Cô nói, "Tốt nhất nên có nhà có xe, như vậy Hân Nhiên cũng không cần cực khổ."

"Ừ." Phó Cảnh Sâm cười gật đầu.

Lục Tinh định đi rửa bát, Phó Cảnh Sâm ngăn tay của cô lại, thấp giọng nói: "Cứ để anh làm, em tắm đi."

Cô cúi đầu xuống: "Ừm..."

Tắm rửa rồi mặc áo ngủ của anh nằm trên giường, cô càng nghĩ càng sáng tỏ, trong đêm tối ngồi bó gối tựa vào đầu giường, đỏ mặt nghe tiếng nước truyền từ trong phòng tắm.

Tiếng nước im bật, Lục Tinh căng thẳng, ngón chân co quắp trong chăn, rồi thả lỏng.

Qua thêm vài phút, cửa phòng tắm mở ra, cô chợt nhớ bộ nội y vừa mua, lại bò đi bật chiếc đèn đặt dưới đất.

Phó Cảnh Sâm vừa đi tới, vừa cầm khăn lau tóc, phòng ngủ vốn đang tối mịt, bỗng nhiên bật đèn, anh bắt gặp hình ảnh cô chống hông nửa nằm nửa quỳ trên giường, hai bắp chân mảnh khảnh và ga giường sẫm màu đối lập nhau, màu trắng nõn thật chói mắt.

Anh nhớ rất nhiều năm trước, lần đầu tiên anh thấy cô, cô nhỏ nhắn, rất trắng, đôi mắt đen tuyền như viên ngọc lưu ly, lấp lánh sáng ngời.

Cảnh Tâm tò mò ngồi xổm trước cửa sân trêu chọc Tiểu Hắc của cô, cô cũng tò mò nhìn Cảnh Tâm, nhìn anh đứng đằng sau, sau đó vồ vồ bàn tay nhỏ bé, chạy đến trước mặt Cảnh Tâm, giọng nói bập bẹ: "Chị là Tinh Tinh, còn em?"

"Em là Cảnh Tâm." Cảnh Tâm nhìn cô, sau đó quay đầu lại nhìn anh, "Đây là anh của em."

Cô chớp mắt nhìn anh, hơi ngượng ngùng gọi khẽ: "Chào anh..."

Bầu trời đêm ở thị trấn nhỏ ấy vô cùng sạch sẽ, hai đứa nhóc ngồi trước cửa sân ngắm sao, cô chỉ vào bầu trời lấp lánh, vui vẻ nói: "Em xem, bầu trời có thật nhiều ngôi sao."

Cảnh Tâm vui vẻ vỗ tay: "Đúng thế, chị cũng là ngôi sao." (1)

(1) Tinh Tinh: những ngôi sao

Cô nói: "Chị là ngôi sao trên mặt đất."

Anh nhớ tới dáng vẻ khi còn bé của cô, ngây thơ lại có giọng nói dễ nghe, đầy lòng mềm mại như nước.

Chăn phủ giường bị ném tùy tiện trên ghế sofa, anh đi đến lật người cô lại, hôn lên mắt cô, thấp giọng nỉ non: "Anh đã từng nói chưa nhỉ, rằng khi còn bé em rất đáng yêu."

Lục Tinh vốn đang căng thẳng gần chết, mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh, lúc này mà lại nói rằng lúc bé cô rất đáng yêu... Anh muốn ôn lại kỉ niệm với cô sao?

Cô nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu: "Chưa từng... Khi còn bé em cảm thấy anh không thích em, hơn nữa anh mà biết khen người khác đáng yêu sao?"

Trong ấn tượng, anh rất hiếm khi ca ngợi người khác, có đôi lúc còn độc mồm độc miệng.

"Biết."

Giọng nói của anh rất nhỏ, trong căn phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng thở của hai người, tim Lục Tinh đập rất nhanh, chớp mắt nhìn anh, đôi mắt sâu lắng nhìn vào đáy mắt cô, "Không phải anh vừa khen em đáng yêu sao?"

"Ừ..." Cô ngượng ngùng nhìn sang nơi khác, cảm nhận được bàn tay của

anh đang tháo thắt lưng trên người cô, lòng bàn tay ấm áp nhanh chóng đặt lên eo cô.

Anh cúi đầu thấy bộ nội y trước ngực cô, bỗng nhiên hiểu vì sao lúc này cô lại bò dậy bật đèn, khẽ cười một tiếng, hôn lên bộ nội y màu hồng nhạt, "Mới mua sao?"

Bị nhìn thấu suy nghĩ, cô thẹn thùng nắm nhẹ tóc anh, nhỏ giọng ừ.

Anh khen bộ nội y rất đẹp, sau đó bộ nội y rất đẹp kia bị anh cởi rồi ném sang một bên ...

Hai người cởi quần áo sạch sành sanh, cơ thể cô do được anh hôn và vuốt ve, nổi gai ốc, hai chân cô do bị ngón tay anh khiêu khích mà run rẩy, cắn môi không nhìn được mà khẽ rên rỉ, không tìm chế được giữ chặt tay anh, cầu xin tha mạng, làn môi ấm nóng thay thế ngón tay bắt đầu mò xuống bụng dưới, cô kinh ngạc trừng to mắt, run tay níu lấy mái tóc ngắn màu đen của anh, cơ thể thon trắng không nhìn được mà run rẩy.

Hồi lâu sau, anh đứng dậy lấy một cái hộp nhỏ từ trong tủ ra, cô hé hé mắt nhìn, thấy anh đang đeo bao, nhanh chóng mang vào, hôn lên khuôn mặt ửng đỏ của cô, thấp giọng giải thích bên tai cô: "Lần trước là kỳ an toàn của em." Rồi từng chút một tiến vào cơ thể cô.

Anh thở nặng nề, quan tâm đến cảm nhận của cô: "Còn đau không?"

"Tạm tạm..." Không đau lắm, chỉ là cô rất khó chịu, cô nói nhỏ, hai mắt nhắm nghiền, dáng vẻ rất then thừng.

Anh yên tâm, không kiềm nén nữa.

Sau khi kết thúc, ngay cả ngón tay cô còn không cử động được, lời chúc của Diệp Hân Nhiên, giờ cô cảm nhận được rồi.

Nhưng người nào đó chưa thoả mãn, cô nhăn mặt từ chối. Quan tâm đến cảm nhận của cô, Phó Cảnh Sâm không tiếp tục nữa, sau khi bế cô đi tắm rửa,

thì ôm cô nằm xuống: "Mệt lắm sao?"

Cô co người trong lồng ngực anh, khẽ nhấc mí mắt, ừ một tiếng.

Anh hôn tóc cô, cười nhẹ một tiếng, nhớ tới dáng vẻ lúc nãy của cô, cơ thể lại nóng lên, anh vô cùng thích sự mẫn cảm của cô.

Cô đỏ mặt cắn một cái lên bả vai anh, híp mắt, vài giây sau, liền ngủ thật say.

Ngày đầu tiên của năm mới, ngay cả chủ tịch Phó Cảnh Sâm cũng được nghỉ, vậy mà Lục Tinh còn phải làm việc, công việc của cô không giống với người bình thường, từ khoảng chín giờ sáng đến năm giờ chiều.

Đối với chuyện này, Phó Cảnh Sâm rất không hài lòng, nhưng vì cô thích, anh cũng không muốn ép cô.

Buổi chiều dẫn Bành Duyệt đi thử trang phục, nhận được điện thoại của Johnson: "Lucie, tôi đến Trung Quốc rồi."

Lục Tinh kinh hãi nói lắp: "Cậu đến rồi? Không phải cậu nói vài ngày nữa mới đến sao?"

Vốn từ tiếng Trung có hạn, Johnson nói nhanh một đoạn dài bằng tiếng Anh, Lục Tinh nói với anh ta thêm vài phút, cuối cùng cúp điện thoại, gọi cho Diệp Hân Nhiên: "Cậu đang ngủ à?"

Diệp Hân Nhiên uể oải: "Ừ, sao vậy?"

Lục Tinh nhìn xuống thời gian, ba giờ rưỡi chiều, cô giải thích nguyên nhân.

Diệp Hân Nhiên: "Cậu bảo tớ đến sân bay đón cậu ta?"

"Đúng vậy, mấy ngày trước cậu ấy tới rồi, đi những thành phố khác, hôm

nay mới đến đây, đến quá bất ngờ, xe của tớ không phải đỗ ở nhà sao? Cậu ra sân bay đón người ta đi."

"Được rồi, buổi tối phải mời cơm." "Mời thì mời, nhanh đi đi!"

Chương 43

Editor: Bạch Miêu Beta: Mạc Y Phi

Lục Tinh cúp điện thoại, vẻ mặt Bành Duyệt đầy hâm mộ nhìn cô: "Chị Tinh, chị nói tiếng Anh thật dễ nghe, giọng nói thật thanh thoát."

Lục Tinh cười cười: "Nếu em ở nước ngoài bảy tám năm, em cũng sẽ nói tốt như vậy." Lúc cô mới đến nước Mỹ, khẩu ngữ tiếng Anh cũng không tốt, lại thêm ngại mở miệng, việc trao đổi hơi khó khăn.

"Em có thời gian thì luyện khẩu ngữ nhiều vào, về sau có cơ hội ra nước ngoài, tiếng Anh lưu loát có thể tăng thêm thiện cảm của fans hâm mộ." Đối với rất nhiều nghệ sĩ, tiếng Anh là rào cản, có thể nói tiếng Anh lưu loát thật sự là việc rất hấp dẫn, ví dụ như lúc trước có một chàng trai nào đó có khẩu ngữ tốt khi biểu diễn chương trình, trên weibo và baidu thậm chí đến mẹ cũng hỏi, sao lại giỏi tiếng Anh như vậy.

Vẻ mặt Bành Duyệt đau khổ: "Em biết, tiếng Anh là kẻ thù của em, bài thi cấp bốn phải thi ba lần mới qua..."

Lục Tinh không bất ngờ, điểm trình độ văn hóa để các thí sinh trúng tuyển khá thấp, rất nhiều thí sinh không vượt qua bài kiểm tra tiếng Anh, "Vì vậy thừa lúc bây giờ có nhiều thời gian luyện tập, sau này nếu nhận được yêu cầu nói tiếng Anh, không đến mức nước tới chân mới nhảy."

"Được, em sẽ cố gắng!" Bành Duyệt vô cùng nhiệt tình nói.

Tối qua Diệp Hân Nhiên không ngủ được, đến siêu thị mua không ít rượu, một mình uống say mới ngủ, lúc Lục Tinh gọi cho cô, cô còn chưa rời giường.

Vội vàng rời giường thay quần áo trang điểm rồi đi ra ngoài, một mạch chạy vội tới sân bay.

Dáng vẻ của Johnson cô vẫn luôn nhớ, cao hơn 1m80, dáng người rắn chắc, mắt xanh tóc nâu, rất đẹp trai.

Cô ở đại sảnh sân bay nhìn quanh, có người vỗ vỗ vai cô từ phía sau, cô quay đầu thì thấy một người đầu tóc rối bời, râu từ quai hàm đến cằm, đôi mắt màu xanh thoạt nhìn hơi mệt mỏi, bộ râu màu đen khiến anh ta nhìn rất nam tính. Xúc động, cô quan sát anh ta: "?"

Johnson cười mở cười nói: "Tiểu thư Hân Nhiên, là tôi." Johnson nói tiếng Trung vẫn tệ như vậy.

Diệp Hân Nhiên cười cười: "Lucie có việc, vì thế nhờ tôi tới đón cậu."

Johnson lắc đầu: "Không sao, cô ấy đã nói với tôi..." Anh ta đang nói, vốn từ tiếng Trung không đủ, dừng một lúc, quay lại nói tiếng Anh.

Diệp Hân Nhiên cảm thấy Johnson rất thú vị, liên tục nở nụ cười, thấy trên người anh ta chỉ xách ba lô, ngay cả hành lý cũng không có, Lục Tinh nói hành lý của Johnson lúc vận chuyển đã bị mất, bây giờ không tìm được, cô nghĩ đúng là Johnson rất xui xẻ.

"Đi thôi, chúng ta trở về trước rồi nói."

"Ok." Johnson gật đầu, bỗng nhiên nhìn cô, hỏi cô có phải khó chịu hay không, sắc mặt không tốt lắm.

"Không sao không sao." Diệp Hân Nhiên không thèm để ý cười cười, vẫy vẫy tay với anh ta.

Anh ta nói rất nhiều, trên đường đi sử dụng cả tiếng Anh lẫn tiếng Trung, nói mình đến vài ngày để cảm nhận Trung Quốc, anh ta nói rất thích Trung Quốc, nói thấy các cô gái Trung Quốc lớn lên rất đẹp.

Tốc độ nói tiếng Anh của Johnson nhanh hơn tiếng Trung nhiều, giọng nói

cũng dễ nghe hơn, Diệp Hân Nhiên không khỏi cảm thán, may là cô còn có thể hiểu tiếng Anh, nếu không thật sự không trò chuyện nổi!

Lúc đợi đèn đỏ, cô không nhịn được hỏi: "Tôi có tính là cô gái xinh đẹp không?"

Johnson cười tủm tỉm, vẻ mặt không có một chút ngại ngùng xấu hổ nào: "Xinh đẹp."

Diệp Hân Nhiên vui vẻ: "Tôi đẹp hay các cô gái cậu gặp mấy ngày qua đẹp?"

Ngây ra một lúc, anh ta hiểu rõ nhìn cô, rất thông minh nói: "Cậu xinh đẹp."

Rõ ràng không phải là phản xạ có điều kiện, cô nhíu mày: "Đéo miệng đấy."

Johnson không đồng ý nói: "Tôi nói thật."

Ồ, còn là một chàng trai ngay thẳng, chẳng trách Lục Tinh nói kết bạn với anh ta rất vui.

Đi đi về về từ nhà đến sân bay như vậy, tốn hơn hai tiếng, Diệp Hân Nhiên trực tiếp lái xe đến bên ngoài nơi chụp ảnh đợi Lục Tinh.

Lục Tinh quần khăn quàng cổ, Johnson xuống xe vội vàng đi tới ôm cô thật chặt, giọng nói hưng phấn: "Lucie, tôi rất nhớ cậu."

"Có thể thấy cậu ở đây, tôi cũng rất vui." Lục Tinh cười, đôi mắt cong cong, tâm trạng vô cùng tốt.

Diệp Hân Nhiên hạ cửa sổ xe, cao giọng hỏi: "Anh Phó nhà cậu đâu?"

Lục Tinh mấp máy môi: "Đêm nay anh có việc nên tới muộn một chút, chỉ có điều anh ấy đã đặt chỗ, chúng ta đi ăn cơm đi, không cần chờ anh ấy." Johnson nghe liền hiểu: "Người cậu thích, vẫn chưa tới sao?"

Anh ta muốn xem người cô thích có bộ dạng gì.

Lục Tinh vỗ vỗ vai anh ta, "Đừng gấp, đêm nay sẽ thấy." Johnson nhú mày, tỏ vẻ chờ mong.

Lục Tinh lái xe, Diệp Hân Nhiên cùng ngồi phía sau, cả ngày Diệp Hân Nhiên chưa ăn gì, lúc này dạ dày đau không chịu nổi, nói gì với cô, cô cũng chỉ giật giật khóe miệng, Johnson cảm thấy không đúng: "Tiểu thư Hân Nhiên, cậu sao vậy?"

Diệp Hân Nhiên nói chữ "Đói", Lục Tinh nghe xong liền đoán được chuyện gì, cô lấy một bịch thịt bò khô từ cái ngăn nhỏ bên cạnh ném ra đằng sau: "Ăn trước đi."

Tay vừa nhắc liền nhận được, anh ta rất ga lăng xé bịch đó ra, rồi đưa cho Diệp Hân Nhiên.

Diệp Hân Nhiên cũng không khách sáo, cầm một miếng nhét vào miệng.

Lục Tinh đỗ xe trước hoa viên Nam Thành, người phục vụ đi trước dẫn đường, sau lưng bỗng nhiên có người gọi cô.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Kỳ Huân lâu rồi không gặp, cô ngây ra một lúc, lập tức cười nói: "Thật trùng hợp, anh cũng đến đây ăn cơm sao?"

Trong mắt Kỳ Huân hiện lên vẻ cô đơn, gần như lóe lên rồi biến mất, anh cong môi: "Ừ, với chị gái anh."

"Ồ, vậy à?" Lục Tinh nhếch miệng cười, "Em và bạn cùng đến đây, vị này là Diệp Hân Nhiên trước đây anh đã gặp, người này thì đến du lịch."

Người kia cũng đã gặp Kỳ Huân mấy lần, hai người vai chạm vai chào hỏi nhau, Kỳ Huân nói: "Hoan nghênh."

Anh ta nhìn Diệp Hân Nhiên, cười nói: "Trước đây thường nghe Lục Tinh nói về cô, cuối cùng cũng thấy người."

Diệp Hân Nhiên hơi kinh ngạc nhìn anh ta, nghĩ người này hẳn là người nợ Lục Tinh đã từng nói.

Lục Tinh không nói tên, cô cũng chưa từng gặp người đó, ngây ra một lúc mới nói: "Lục Tinh cũng từng nói với tôi về anh."

Kỳ Huân hơi kinh ngạc nhìn về phía Lục Tinh, đáy mắt hiện lên một tia cười: "Vậy sao?"

Lục Tinh biết Kỳ Huân đã hiểu lầm, vội vàng nói: "Em đã từng nói với Diệp Hân Nhiên, trước kia ở nước ngoài có người bạn thường giúp đỡ em."

Diệp Hân Nhiên cũng kịp phản ứng rằng mình nói sai, nhưng sắc mặt không đổi, cười nói: "Đúng vậy."

"Chúng em đi vào trước." Lục Tinh nói.

"Được." Kỳ Huân không nói gì nữa, bọn họ tiếp tục đi.

Ghế lô do Phó Cảnh Sâm bảo trợ lý đặt chỗ, Kỳ Huân định ngồi ở ghế lô phía đối diện, lúc nhân viên phục vụ đẩy cửa ra, Lục Tinh nghe thấy tiếng một bé gái gọi "Chú ơi", cô quay đầu liếc nhìn, Kỳ Huân đã ôm lấy bé gái đó.

Thu hồi ánh mắt, cô khẽ thở dài, bây giờ mỗi lần nhìn thấy Kỳ Huân luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Cửa ghế lô vừa đóng lại, Diệp Hân Nhiên liền không nhịn được nhìn về phía Lục Tinh: "Tớ thật phục cậu... Lúc theo đuổi cậu, cậu không thích, cái đó còn có thể nói do cậu không muốn nói chuyện yêu thương với người ngoại quốc, tên Kỳ Huân đó, tớ thấy trên tạp chí tài chính và kinh tế, cùng một cấp bậc với anh Phó nhà cậu đấy, cậu cũng không chịu sao?"

Lục Tinh bất đắc dĩ nói: "Tớ và anh ấy không hợp..." Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, không thích chính là không thích, không còn cách nào khác.

Diệp Hân Nhiên từ bỏ: "Thôi, cậu và Phó Cảnh Sâm trời sinh một đôi rồi." Lục Tinh cong môi, đưa menu đến trước mặt cô ấy: "Gọi món đi."

Johnson đặt tay lên bàn, đỡ phần cầm, anh ta quan sát Diệp Hân Nhiên, nhú mày nói: "Tiểu thư Hân Nhiên, nói chuyện yêu đương với người ngoại quốc, không có gì không tốt."

Anh ta nói ba chữ "Người ngoại quốc", lại phát âm thành "Lệch quả nhân",

(1) Diệp Hân Nhiên nhịn không được cười, biết Johnson hiểu lầm, giải thích: "Tôi không nói người ngoại quốc không tốt, chỉ là rất nhiều phụ nữ Trung Quốc thích hẹn hò với người Trung Quốc hơn, gọi là truyền thống, cậu hiểu không?"

(1) Người ngoại quốc (外国人) phiên âm là wài guó rén. Lệch quả nhân

(歪果仁) phiên âm là wāi guǒ rén

"Truyền thống? Tôi hiểu, Lucie từng nói với tôi." Anh ta chậm rãi gật đầu, "Tiểu thư Hân Nhiên cũng truyền thống?"

"Tôi?" Diệp Hân Nhiên suy nghĩ, "Tôi rất truyền thống."

Johnson mím môi, lông mày chau lên, anh ta lại nhẹ gật đầu, Diệp Hân Nhiên đưa menu cho anh: "Cậu là khách, cậu gọi món."

Anh ta phẩy phẩy tay, tỏ vẻ mình không nhận ra bao nhiêu chữ Hán, Diệp Hân Nhiên trả menu lại cho Lục Tinh: "Cậu tới làm phiên dịch đi, tớ đói không còn tí sức lực nào nói chuyện nữa, nhanh lên đây."

Lúc Lục Tinh ở New York thường hẹn ăn cơm tàu với anh ta, cũng coi như hiểu rõ khẩu vị, cô vừa hỏi thăm Johnson, vừa gọi đồ ăn là được.

Diệp Hân Nhiên đói bụng gần chết, nhưng đói quá mức rồi, ngược lại ăn không bao nhiêu, Lục Tinh đưa cho cô bát canh gà: "Cậu húp chút nước trước đi, đợi lát nữa lại ăn."

Johnson thấy vậy, lắc đầu liên tục, tiếng Trung tiếng Anh lẫn lộn dạy dỗ cô, ăn uống tùy tiện không tốt cho sức khỏe rồi vân vân thứ khác.

Nói mãi đến khi Diệp Hân Nhiên giơ tay đầu hàng.

Lục Tinh cảm thấy cảnh tượng đó thật hài hước, cười không ngừng.

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện, Diệp Hân Nhiên hưng phấn, vung tay gọi nhân viên phục vụ mang rượu lên, Lục Tinh đành phải bảo nhân viên phục vụ khui chai rượu vang, bữa cơm này ăn thật lâu, trên đường đi lại ăn vài món, cô quá no rồi.

Lục Tinh gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, nhân viên phục vụ nói: "Phó tổng dặn ghi vào sổ ghi chép của anh ấy."

Cô khẽ gật đầu, bảo nhân viên phục vụ ra ngoài.

Diệp Hân Nhiên cảm thán: "Đưa cho tớ một tên bạn trai làm chủ tịch đi." Lục Tinh nghiêm túc gật đầu: "Tớ sẽ tìm cho cậu."

Diệp Hân Nhiên chỉ đùa một chút, không ngờ cô lại nghiêm túc như vậy, không khỏi cười: "Không phải là thật chứ?"

"Đúng vậy." Giọng nói của Lục Tinh nghiêm túc, khiến Diệp Hân Nhiên cứng họng.

Chuông điện thoại di động bỗng vang lên, Lục Tinh liếc mắt nhìn màn hình, nhanh chóng nhận cuộc gọi: "Alo? Anh sắp đến sao?"

Phó Cảnh Sâm thấp giọng nói: "Anh lập tức tới ngay, bọn em ăn xong rồi à?"

"Vâng, căng bụng rồi." Cô lầm bầm nói.

Phó Cảnh Sâm khẽ cười một tiếng: "Buổi tối sẽ giúp em tiêu hóa."

Lục Tinh lại không thấy đó là ý trên mặt chữ, khuôn mặt xấu hổ đến ửng đỏ, "Không thèm nghe anh nói nữa." Nhanh chóng cúp điện thoại.

Diệp Hân Nhiên lườm cô, cười tủm tỉm: "Phó Cảnh Sâm đến sao?" "Ừ, anh ấy lập tức tới ngay."

"Cậu xấu hổ cái gì?"

"... Không phải tớ uống rượu sao?"

Vẻ mặt Diệp Hân Nhiên không tin nhìn cô, bày ra dáng vẻ "Tớ hiểu mà". Johnson cũng nhìn Lục Tinh: "Bạn trai cậu, anh ta đã tới rồi?"

Lục Tinh gật đầu: "Ừ, sắp đến."

"À." Johnson càng lúc càng tò mò, lười nhác tựa lưng vào ghế đợi.

Chương 44

Lúc Phó Cảnh Sâm đẩy cửa ghế lô đi vào, thấy người ngồi đó thì ngậy ra một lúc, sau đó anh kinh ngạc nói: "Why it's you?" (Tại sao lại là anh?)

Johnson cùng ngạc nhiên, nhìn về phía Lục Tinh, vội hỏi: "Anh ta là bạn trai cậu à?"

Lục Tinh không ngờ họ sẽ kinh ngạc như vậy, cô hoang mang, nhúu mày đầy ngỡ ngàng: "Hai người..."

Ánh mắt của cô di chuyển qua lại giữa Phó Cảnh Sâm và người đó, "Hai người quen biết nhau à?"

So với người đang kinh ngạc kia, Phó Cảnh Sâm bình tĩnh hơn nhiều, anh nhếch mép: "Gặp nhau một lần."

Anh ta gần như mở miệng cùng lúc với anh: "Đánh nhau một trận."
Lục Tinh: "..."

Diệp Hân Nhiên: "..."

Phó Cảnh Sâm đánh nhau? Lục Tinh không thể tưởng tượng nổi, trừng to mắt nhìn anh, đến giờ cô chưa từng thấy anh đánh nhau, cũng không tưởng tượng nổi bộ dạng của anh lúc đánh nhau, trong lòng cô tràn đầy thắc mắc: "Đây là lần đầu tiên cậu tới Trung Quốc, hai người đánh nhau lúc nào?"

Thấy Phó Cảnh Sâm ôm Lục Tinh, Johnson nhin không được nhìn anh từ trên xuống dưới, cũng đã hiểu rõ, vẻ kinh ngạc trên mặt cũng chầm chầm thu lại.

Trong đầu Lục Tinh chợt nhớ tới một chuyện, nhìn về phía người đó, vội vàng hỏi: "Có phải năm năm trước không? Thời gian tôi năm viện?"

Cô nhớ có một lần Johnson mặt mũi bầm dập xuất hiện trong phòng bệnh, cô hỏi anh ta xảy ra chuyện gì, lúc đó anh ta chỉ nói đánh nhau một trận với người khác, vì thế người đó chính là Phó Cảnh Sâm sao? Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ôm cô.

Cho nên, lúc đó anh đã thấy cô, đúng không?

Johnson giơ tay ra, nở nụ cười: "Ừ, không ngờ chúng ta đã sớm gặp nhau.

Trung Quốc có câu nói, gọi là không đánh nhau thì không quen biết?"

Anh ta nghiêng người nhìn về phía Diệp Hân Nhiên, không chắc lắm hỏi: "Đúng không?"

Diệp Hân Nhiên nở nụ cười: "Đúng vậy."

Phó Cảnh Sâm chìa tay với anh ta, cười nhạt nói: "Phó Cảnh Sâm, hoan nghênh đến Trung Quốc."

Johnson bắt tay với anh, nhếch đôi lông mày rậm, vẻ mặt khoa trương: "Haizz, trước đây khi Lucie từ chối tôi, tôi rất tò mò, người cô ấy thích rốt cuộc là ai, thì ra chúng ta đã gặp rồi."

Anh ta nhìn về phía Lục Tinh, cười nói: "Lucie, cậu thật có mắt nhìn."

Lục Tinh cong môi cười cười, trong lòng còn rất nhiều câu hỏi, cô ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm.

Ngẫm nghĩ, buổi tối về phải hỏi anh thôi.

Ba người họ uống rượu, không thể lái xe, dạ dày Diệp Hân Nhiên hơi khó chịu, cô nhìn Lục Tinh: "Tớ về nghỉ ngơi trước, xe của cậu để lại đây sao?" Lục Tinh nhú mày: "Cậu không sao chứ?"

Diệp Hân Nhiên cười cười: "Tớ có thể có chuyện gì chứ, trở về uống thuốc ngủ một giấc thì ổn rồi."

Nhìn cô ấy quả thật không giống như có chuyện gì, Lục Tinh yên tâm, nhin không được dặn dò: "Câu về thì đừng uống rượu."

"Biết rồi biết rồi, đảm bảo không uống." Diệp Hân Nhiên phẩy phẩy tay.

Phó Cảnh Sâm gọi Diệp Hân Nhiên đang định gọi xe taxi lại, tìm một người lái xe cho cô ấy, Diệp Hân Nhiên ngồi trên xe của Lục Tinh đi về trước.

Lục Tinh ngồi ở phía sau với người kia, Phó Cảnh Sâm híp mắt nhìn cô một cái, không nói gì, khởi động xe lái đến khách sạn Khải Duyệt.

Johnson nói chuyện phiếm với Lục Tinh: "Tâm trạng tiểu thư Hân Nhiên có vẻ không tốt lắm, cô ấy xảy ra chuyện gì sao?"

Lục Tinh suy nghĩ, nói cho anh ta biết: "Cô ấy vừa thất tình, vừa bị công ty sa thải, nên tâm trạng không tốt lắm."

"Thì ra là như vậy, chẳng trách tôi thấy sắc mặt cô ấy không tốt." Johnson hiểu rõ, im lặng vài giây, "Thật ra tôi cũng từ chức rồi, cha tôi muốn tôi quay về công ty ông ấy làm, tôi không muốn đi, lần này hiếm khi có thời gian rảnh, muốn đi du lịch một thời gian ngắn, nghĩ đến cậủ Trung Quốc, tôi liền đến đây."

"Vì sao lại từ chức?" Lục Tinh hơi kinh ngạc.

"Do công ty xảy ra vài chuyện, bầu không khí trở nên rất kỳ quái, tôi muốn đổi môi trường làm việc." Johnson cười vang, "Trung Quốc rất tốt, tôi nghĩ tôi sẽ ở đây rất lâu rồi mới về."

Phó Cảnh Sâm nghe thấy câu nói đó, lông mày nhíu chặt, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào kính chiếu hậu, dừng trên mặt Lục Tinh, cô dường như không để tâm đến.

Lúc trước khi cô đến trường, chưa từng có quan hệ thân thiết với nam sinh nào như vậy, cũng rất ít khi đùa giỡn với nam sinh, nhưng với người trước mặt cô buông lỏng thoải mái, hai người nói tiếng Anh tiếng Trung lẫn lộn, trò chuyện rất vui vẻ, có lẽ đã quên đi sự hiện diện của anh.

Loại cảm giác này khiến anh rất khó chịu.

Khách sạn Khải Duyệt là sản nghiệp của Phó thị, Phó Cảnh Sâm thu xếp đặt phòng, sắp xếp cho quản lý đại sảnh dẫn Johnson về phòng nghỉ ngơi, nhìn anh ta đi vào thang máy mới dẫn Lục Tinh rời đi.

Lục Tinh liên tục ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện sắc mặt anh hơi lạnh nhạt, nhịn không được hỏi: "Anh không vui sao?"

Phó Cảnh Sâm nhét cô vào trong xe, quay người ngồi vào ghế lái, nghiêng người nhìn cô chăm chăm vài giây, đột nhiên vòng qua eo ôm cô vào trong lồng ngực, cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn cô.

"A..." Cô nhỏ giọng ưm, hé môi.

Cô uống rượu, giữa môi và răng lưu lại mùi rượu nhàn nhạt, mùi trên người cô là hương thơm quen thuộc của anh, tất cả những thứ này khiến nụ hôn của anh càng sâu.

Thật lâu sau, khi Lục Tinh cảm thấy mình thiếu oxi muốn tắt thở, anh mới buông cô ra, thở gấp trên cổ cô.

Cô không ngờ anh lại đột nhiên hôn cô mãnh liệt như vậy, hỏi anh một câu, không có đáp án, chẳng lẽ là... Một lời không đủ?

Nhưng cô còn rất nhiều chuyện muốn hỏi anh.

Phó Cảnh Sâm hôn lên vành tai đỏ bừng của cô, hơi ngẩng dậy cúi đầu nhìn cô, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của cô, thấp giọng nói: "Chúng ta về thôi."

Lục Tinh trừng mắt nhìn, giữ chặt tay anh.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô, Lục Tinh nhỏ giọng nói: "Sau khi về, em có lời muốn nói với anh... Còn có chuyện muốn hỏi anh."

"Đúng lúc anh cũng có lời muốn nói với em." Anh khẽ cong cong, vuốt vuốt tóc cô, kéo dây an toàn cho cô.

Lục Tinh nhìn một bên mặt đẹp trai của anh, đột nhiên xúc động, hôn một cái lên mặt anh.

Nụ hôn mềm mại như cánh hoa, Phó Cảnh Sâm dừng một chút, híp mắt liếc cô, Lục Tinh vội vàng cúi đầu, thúc giục anh: "Lái xe nhanh đi."

Anh khẽ cười một tiếng, tâm trạng vui sướng.

Trong phòng khách, Lục Tinh ngồi trên đùi Phó Cảnh Sâm, bị anh giữ chặt trong lồng ngực.

Cô ôm cổ anh, thấp giọng hỏi: "Lần đó em năm viện, anh nhìn thấy em sao?"

Năm năm trước, cô vẫn còn kiêm chức làm trợ lý nghệ sĩ, bị nhân viên công tác ở studio gọi đi giúp sắp xếp đạo cụ, khi đó đang quay một bộ phim về khoa học viễn tưởng, đạo cụ của bọn họ được làm như thật, cũng rất nặng, lúc đó có một nhân viên công tác tay đang cầm đạo cụ thì trượt tay một phát, đạo cụ hàn bằng sắt thép kia cứ như vậy đập vào đầu cô.

Cô chỉ cảm thấy đầu có tiếng nổ ong ong, chất lỏng ấm nóng từ trán chảy xuống, nhân viên công tác hoảng sợ hét một tiếng, cô liền ngất đi.

Lúc tỉnh lại thì đang nằm ở bệnh viện, não bị chấn động, còn phải may vài mũi.

Hà Diệc Sâm và bạn gái anh ta ở trước giường bệnh, lúc cô vừa đến New York, Hà Diệc Sâm dẫn cô đi làm thủ tục, nhân viên nhà trường yêu cầu số điện thoại liên hệ cũng là lấy số của anh ta, khi trong trường học, cô xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ có người thông báo cho anh ta trước tiên.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô, thấp giọng nói: "Diệc Sâm gửi cho anh tấm hình em máu chảy đầy đầu."

Chắc chắn cô không biết, lúc anh thấy tấm hình đó đã đau lòng, khó chịu thế nào, nôn nóng đến phát điên, chỉ hận không thể lập tức chạy tới bên cạnh cô, loại tâm trạng này, bây giờ nhớ lại mà trong lòng vẫn đau âm ỉ như cũ.

Anh mở điện thoại, tìm kiếm tấm hình đó.

Lục Tinh thấy tấm hình đó thậm chí còn bị dọa sợ, cô lặng lẽ liếc anh một cái: "Cái này... Ai chụp vậy? Sao lại dọa người như thế..."

Không thể nào do Hà Diệc Sâm chụp đúng không? Nghĩ tới nghĩ lui, hẳn do bạn học của cô chụp rồi.

Phó Cảnh Sâm mấp máy môi, liếc nhìn tấm hình, ôm chặt cô, hít một hơi thật sâu: "Em cũng biết dọa người? Vậy em có biết khi anh nhìn thấy tấm hình này thì có tâm trạng gì hay không?"

Anh cũng bị dọa sợ đến vậy sao? Lục Tinh ôm lấy anh, nhỏ giọng nói: "Thật ra chỉ là do máu chảy hơi nhiều thôi, không có chuyện gì lớn, em chỉ ở bệnh viện một thời gian ngắn, không để lại di chứng nào."

"Anh nhìn thấy em, vậy tại sao không để em nhìn thấy anh..." Cô bĩu môi liếc anh, hơi giận dỗi.

Cô còn tưởng anh thật sự mặc kệ cô.

"Anh sợ anh không nhịn được mà lôi em về." Phó Cảnh Sâm trầm giọng nói, "Lúc anh đến bệnh viện đã là đêm khuya, em ngủ rất sâu, sắc mặt yếu ớt, anh nghi ngờ liệu quyết định của mình có phải sai rồi không."

"Lục Tinh, anh cũng có lúc sợ hãi." Anh ôm cô thật chặt.

Anh sợ khi Lục Tinh mở mắt ra, trong ánh mắt tràn ngập oán hận.

Chỉ có điều cô mới 19 tuổi, anh không thể nào đòi hỏi cô phải tha thứ cho anh.

"Khi đó anh không có cách nào đưa em về, vì vậy chỉ có thể thừa dịp em ngủ rồi nhìn lén, trước khi em tỉnh lại thì rời đi."

Lục Tinh im lặng nhìn anh, một lúc sau nhỏ giọng hỏi: "Vậy... chuyện đánh nhau thì sao?"

Chương 45

Thời gian Lục Tinh nằm viện, Phó Cảnh Sâm ở lại New York một tuần, mỗi lúc trời tối chỉ có thể nhân lúc cô ngủ, ở lại phòng bệnh cùng cô đến khi trời rạng sáng.

Đầu cô bị thương, mỗi ngày đều phải uống thuốc, buổi tối ngủ rất sâu nên không phát hiện được rằng có người mỗi tối nắm tay cô, có người nhân lúc cô ngủ hôn trộm cô, có người lén nằm cạnh rồi ôm cô.

Vào ngày rời New York.

Sau khi trời rạng sáng, Phó Cảnh Sâm thấy Lục Tinh không có chút dấu hiệu tỉnh ngủ nào, anh nắm tay cô không buông.

Cúi đầu hôn lên môi cô rồi lại hôn, mãi đến khi cảm thấy cô sẽ tỉnh lại, mới đột nhiên đứng dậy, bước nhanh đi đến cửa ra vào, không ngờ sáng sớm lại có người tới thăm bệnh, hai người đều sửng sờ, người kia mặc áo thể thao ba lỗ, cả người đổ đầy mồ hôi, trên tay còn cầm bữa sáng.

Phục hồi tinh thần lại, Johnson mới phát hiện người đàn ông này anh chưa từng gặp, anh ta cau mày nói: "Anh là ai? Tại sao lại ở trong phòng bệnh của Lucie?"

Phó Cảnh Sâm lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh là ai?" Người kia nói tiếng Trung thật khó nghe.

"Tôi là bạn của Lucie." Johnson đánh giá anh, người đàn ông này rất cao, lớn lên cũng rất đẹp trai, anh ta rất ít khi gặp đàn ông Trung Quốc đẹp trai, chỉ cảm thấy ánh mắt của anh thật lạnh lẽo.

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, bạn? Cứ như vậy mà mặc áo ba lỗ đầy mồ hôi rồi xuất hiện trước mặt cô? Khoe cơ bắp sao?

Anh lạnh lùng nói: "Không cần biết anh là ai, ăn mặc như vậy ở bệnh viện rất không có phép tắc."

Anh nói tiếng Anh rất chuẩn, tốc độ cũng rất nhanh.

Johnson bị anh nói làm cho tức giận, sắc mặt thay đổi, "Liên quan gì đến anh? Rốt cuộc anh là ai!"

"Ồ." Phó Cảnh Sâm cười lạnh, quay người rời khỏi, sao anh lại có thể nói anh là ai được, nói rồi, đồng nghĩa với việc Lục Tinh cũng biết.

Có lẽ bị Phó Cảnh Sâm nói vài câu nên người nọ cũng hiểu không nên xuất hiện trước mặt con gái với bộ dạng này, mặt lạnh đi sau lưng Phó Cảnh Sâm theo anh ra ngoài, suốt quãng đường hỏi anh rốt cuộc là ai, sao lại ở trong phòng bệnh của Lucie.

Phó Cảnh Sâm còn có việc phải xử lý, đợi lát nữa còn phải đến sân bay, anh không thể đưa Lục Tinh về, cũng không thể tiếp tục ở lại đây với cô, tâm trạng vô cùng tệ, lại thêm phía sau anh là chàng trai Mỹ hình như đang theo đuổi Lục Tinh, mấy ngọn lửa bị đốt lên cùng lúc, đáy mắt anh đầy lửa giận.

Hai người đi đến dưới sảnh bệnh viện, Phó Cảnh Sâm vẫn không lên tiếng, cảm thấy anh quá quắt, ngay chỗ góc rẽ Johnson không nhịn được giữ chặt anh, "Anh..." Lời còn chưa nói hết, trên mặt bị đấm một cái.

Chỉ là chàng trai 20 tuổi lớn xác, đột nhiên bị đấm một cái, lửa giận phun trào, ném bữa sáng rồi vung quyền nhào tới.

Mấy ngày nay tâm trạng Phó Cảnh Sâm kiềm nén tới cực điểm, nhu cầu phát tiết vừa hay gặp phải họng súng, hai người cứ thế mà đánh nhau.

Johnson cho rằng mình có thể đánh anh, không ngờ cuối cùng bị đánh đến thảm như vậy, có người tiến lên khuyên can, thậm chí có người muốn báo cảnh sát, Phó Cảnh Sâm không muốn gây phiền toái, đành nói: "Đi nhầm phòng bệnh." rồi rời khỏi.

Lục Tinh nghe thấy liền trợn mắt há hốc mồm, hoảng sợ: "Vì vậy anh động thủ trước?"

Giọng nói của Phó Cảnh Sâm lạnh nhạt: "Ừ, khi đó tâm trạng không tốt, không kiềm nén được."

Cô hơi bất đắc dĩ: "... Được rồi, người ta bị anh đánh cho rất thảm đấy, em hỏi cậu ấy xảy ra chuyện gì, cậu ấy cũng không chịu nói."

Phó Cảnh Sâm nở nụ cười: "Đánh nhau thua, sao có thể không biết xấu hổ thừa nhận trước mặt cô gái mình thích chứ, hơn nữa anh cũng không nói anh là ai, có thể anh ta thật sự cho rằng anh đi nhầm phòng."

Lục Tinh nhìn anh, tò mò hỏi: "Đó là lần đầu tiên anh đánh nhau sao?"

Cô vẫn không thể nào tưởng tượng ra dáng vẻ khi anh đánh nhau, anh bẩm sinh có khí chất thanh cao, thật sự không có chút liên quan nào đến từ 'đánh nhau' cả.

"Không phải." Phó Cảnh Sâm cười nói, ngón tay vuốt ve vành tai cô, thú vị nhìn cô, "Tại sao em lại cảm thấy đó là lần đầu tiên anh đánh nhau?"

"Cảm giác có lẽ anh sẽ không kết thù kết oán với người khác, còn có... Nhà anh có tiền có thế, ai dám đánh anh chứ..." Lục Tinh thành thực nói, khi còn bé Tiểu Hắc cắn anh một cái, cô còn cho rằng anh sẽ trả thù, ít nhất sẽ đánh cô một trận, nhưng cô ở nhà anh nhiều năm như vậy, tới giờ anh chưa từng đánh cô, ngược lại càng ngày càng tốt với cô.

Cô nghĩ, anh sẽ không đánh nhau.

"Lúc đi học ở nước ngoài, Hà Diệc Sâm gây chuyện, lúc đó có đánh vài trận." Phó Cảnh Sâm cười nói, "Ở nước ngoài không giống với ở đây, không ai quan tâm thân phận của anh hay gia đình của anh, xảy ra chuyện phải tự xử lí."

"Anh chưa từng nói với em chuyện anh đi học ở nước ngoài, còn có rất nhiều chuyện của anh... Em không hề biết." Lục Tinh bĩu môi, anh lớn hơn cô năm tuổi, lại thêm tính cách lạnh lùng, lúc nhỏ cô xem anh như người trưởng thành, chuyện của anh cô rất ít khi hỏi, anh cũng không chủ động nói với cô.

Bây giờ nhớ lại, cô ngoại trừ thầm thích anh, thật sự không hề hiểu anh.

Phó Cảnh Sâm hơi nhướn mày, đôi mắt thâm thúy nhìn cô, cười cười: "Em muốn biết gì, có thể hỏi anh, anh nói cho em."

Lục Tinh gian xảo cười cười: "Em muốn biết, những ngày anh ở New York có hôn trộm em không?"

Cô đỏ mặt nhìn anh, chờ mong đáp án.

Phó Cảnh Sâm nhìn đôi mắt đầy kỳ vọng của cô, khước miệng cong lên: "Hôn rồi."

Cô cúi đầu xuống, trong lòng ngọt ngào hạnh phúc, rồi ngẩng đầu nhìn anh, híp mắt lại như con mèo nhỏ: "Vậy lần đầu tiên anh hôn trộm em là lúc nào? Là... đêm đó sao?"

Anh giả vờ không hiểu: "Đêm nào?"

Cô nổi giận giơ chân ra đạp, chắc chắn anh đang giả vờ!

"Ừ." Phó Cảnh Sâm không trêu cô nữa, hôn vành tai cô, "Là đêm em giả vờ ngủ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Tinh đỏ bừng, cô còn cho rằng nụ hôn đầu của bọn họ xảy ra vào lúc cô không biết, cũng may, là vào lúc cô biết được.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng như sao nhìn anh, Phó Cảnh Sâm khẽ dời bàn tay đang vuốt ve tai cô, ôm lấy mặt cô, cúi đầu hôn, cơ thể Lục Tinh nép trong lòng ngực anh, ôm cổ anh chậm rãi đáp lại nụ hôn.

Hơi thở nóng bỏng vây quanh nhau, người đàn ông nhỏ giọng lẩm bẩm vài câu bên tai cô, ngay sau đó tách hai chân cô vòng bên hông anh, ôm cô đi đến phòng ngủ.

Lục Tinh đỏ mặt vùi đầu vào cổ anh, rất nhanh sau đó, cơ thể nhỏ nhắn bị anh nặng nề đè lên, nụ hôn nóng rực được lưu lại dày đặc trên người cô.

Quần áo bị cởi ra toàn bộ, cô lại được anh dẫn vào thế giới kích thích giác quan kia.

Kỳ nghỉ ba ngày vào dịp Tết nguyên đán, cả ngày Lục Tinh đều ra ngoài, dẫn theo Diệp Hân Nhiên đến thành phố B dạo chơi một vòng, Diệp Hân Nhiên cảm thấy đây hoàn toàn là ngược đãi, trời lạnh như vậy, không phải là thời điểm tốt để du lịch, mà nên ở nhà ngủ một giấc thật ngon!

Đã nhiều năm Lục Tinh chưa về đây, nếu trở về cũng vội vàng làm việc, không tận hưởng hết, hiếm khi được đi ra ngoài với bạn bè nên cô rất hăng hái.

Tìm được hành lí, Johnson không có ý định ở lại thành phố B, chuẩn bị đi dạo chơi những thành phố khác.

Anh ta hào hứng hỏi Diệp Hân Nhiên: "Tiểu thư Hân Nhiên, cậu muốn đi giải sầu với tôi không?"

Diệp Hân Nhiên cười cười: "Ngày mai tôi còn phải đi làm." "Lucie nói cậu từ chức rồi." Johnson chờ mong nhìn cô.

Diệp Hân Nhiên liếc Lục Tinh, tròng mắt Lục Tinh đảo một vòng: "Cậu ấy hỏi vài câu, tớ nói cậu thất tình, cũng từ chức rồi, lúc nào cậu có thể rời cương vị công tác?"

"Nhanh thì một tuần, chậm thì một tháng." Diệp Hân Nhiên không muốn đi du lịch, cô muốn về nhà.

Johnson rất hy vọng Diệp Hân Nhiên có thể cùng đi du lịch với anh ta, vì anh ta chưa quen cuộc sống nơi đây, tiếng Trung cũng không tốt, nếu có

bạn bè thì không còn gì tốt hơn được nữa.

Anh ta nghe Diệp Hân Nhiên nói định làm việc, vô cùng tiếc nuối nói: "Vậy thì thật đáng tiếc, lúc tâm trạng không tốt phải ra ngoài một chút, nhìn thấy thiên nhiên, tâm trạng sẽ khá hơn."

Lục Tinh giới thiệu cho Johnson một công ty du lịch, anh ta nhanh nhanh chóng rời khỏi thành phố B cùng đoàn du lịch.

Trong văn phòng chủ tịch Phó thị, trợ lý báo cáo công việc xong, đang định đi ra ngoài, thì bị Phó Cảnh Sâm gọi lại.

Trợ lý cung kính hỏi: "Phó tổng còn dặn dò gì ạ?"

Phó Cảnh Sâm nhớ tới chuyện Lục Tinh nhờ anh, giọng nói nhàn nhạt vang lên: "Trong công ty của chúng ta, bao nhiêu đàn ông độc thân có điều kiện tốt?"

Trợ lý ngây ra một lúc, từ bao giờ mà Phó tổng lại quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của nhân viên thế? Chẳng lẽ do Phó tổng thoát khỏi cảnh độc thân, không cần phải trải qua cuộc sống của hòa thượng nữa, cho nên...

Anh ta ho một tiếng, nghiêm mặt nói: "Cái này, tôi biết vài người, Phó tổng có gì dặn dò?"

Phó Cảnh Sâm đặt tờ giấy Lục Tinh đã liệt kê lên bàn: "Cậu điều tra giúp tôi, nếu phù hợp những điều kiện này, hỏi người đó có đồng ý qua lại không."

Trợ lý hoàn toàn bị bức ép: "Phó tổng muốn..." Hai chữ mai mỗi suýt chút nữa vụt khỏi miệng, may là phanh lại kịp, hai chữ này quá không phù hợp với khí chất của Phó tổng, anh ta thay đổi cách nói, "Phó tổng muốn phân phát phúc lợi đặc biệt cho nhân viên sao?"

"Không phải." Về mặt Phó Cảnh Sâm vẫn lạnh nhạt, nói thẳng, "Lục Tinh muốn giới thiệu bạn trai cho bạn cô ấy."

Bạn của bạn gái Phó tổng!

Trợ lý thẳng lưng: "Phó tổng, tôi cũng là chó độc thân."

Phó Cảnh Sâm không nhịn được cười, chỉ vào điều kiện do Lục Tinh viết tay: "Vậy cậu nhìn xem bản thân cậu có phù hợp với những điều kiện này không?"

Trợ lý cầm lấy tờ giấy liếc nhìn một cái, nghiêm trang nói: "Phù hợp." "Phù hợp hay không phù hợp phải để Lục Tinh quyết định, trước tiên cậu cứ điều tra đi." Phó Cảnh Sâm cười nói.

"Được ạ..." Trợ lý đau lòng cầm tờ giấy đi ra ngoài, mặc dù anh ta phù hợp, nhưng so với tổng thanh tra và quản lý trong công ty, vẫn kém vài điểm!

Vào buổi tối, Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh dùng cơm ở nhà hàng Feast, anh đưa tư liệu trợ lý thu thập được cho cô.

Lục Tinh phấn khởi mở ra xem, không nhịn được khen ngợi trợ lý của anh: "Trợ lý của anh làm việc thật chăm chỉ, từ chiều cao cân nặng đến tiền lương tiền thưởng một năm đều được ghi rõ ràng, ngay cả ảnh chụp cũng có!"

Phó Cảnh Sâm cười cười: "Làm việc không chăm chỉ thì sao làm trợ lý của anh được?"

"Cũng đúng." Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh, cười rất vui vẻ, "Tối nay em sẽ cầm về cho Hân Nhiên xem."

Phó Cảnh Sâm nhíu mày: "Tối nay em không về với anh sao?"

Khuôn mặt trắng nõn của Lục Tinh trong phút chốc đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Em đã ở đó mấy đêm rồi, đêm nay muốn về.... Em có chuyện muốn nói với Hân Nhiên."

Bây giờ bọn họ đã ở trong trạng thái nửa sống chung, mỗi sáng Phó Cảnh Sâm đưa đón, buổi tối trực tiếp chở cô về nhà.

Khiến cô không thể chịu đựng nổi chính là, đêm nào anh cũng như một con sói không biết thỏa mãn...

Chương 46

Khi Lục Tinh về đến nhà, Diệp Hân Nhiên đang chuẩn bị gọi đồ ăn khuya, cô ấy quay đầu liên tục nhìn người phụ nữ đã nhiều đêm không về: "Ồi giời ôi!!! Hôm nay ngọn gió nào đưa cậu trở về vậy, tớ còn tưởng rằng căn phòng rộng lớn này chỉ còn một mình tớ ở."

"Về để cậu dẫn đi ăn khuya." Lục Tinh không để ý tới lời trêu chọc của cô ấy, ngồi xổm trước cửa thay giày.

Tiểu Cáp theo cô từ khi vào cửa, nhảy phốc lên người cô, Diệp Hân Nhiên tới cầm túi xách trên tay cô, đi vào phòng bếp lấy chén đĩa, lại lấy hai chai bia từ trong tủ lạnh.

Lục Tinh vỗ về Tiểu Cáp, Diệp Hân Nhiên đeo bao tay bắt đầu bóc vỏ tôm hùm, cô nhìn chai bia bên cạnh, đi đến phòng bếp mở tủ lạnh ra.

Trong tủ lạnh là cả một thùng bia, cô ôm cả thùng bia ra, đến cửa rồi thay giày.

Diệp Hân Nhiên gọi cô lại: "Cậu làm gì thế!" Cô không quay đầu: "Ném rác."

Diệp Hân Nhiên: "..."

Lục Tinh ném hết rác rồi trở về, ngồi trên mặt thảm cùng ăn khuya với Diệp Hân Nhiên, cô uống một ngụm bia, vẫn không thể quen mùi vị của bia, ghét bỏ ném sang một bên: "Chỗ Phó Cảnh Sâm có rất nhiều rượu, hôm nào tớ đem một ít về, cậu đừng uống bia nữa."

Diệp Hân Nhiên cười to: "Tớ phát hiện mấy năm nay chuyện mà tớ làm đúng nhất, chính là không cắt đứt quan hệ với cậu, đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã đợi được đến lúc cùng cậu có một cuộc sống hạnh phúc ăn ngon mặc sướng ở nhà cao cửa rộng, còn gì tốt hơn?"

Lục Tinh nhìn cô ấy một cái, cởi bao tay, lấy ra một xấp tư liệu từ trong túi ném lên bàn: "Này, cho cậu chọn đàn ông tốt."

Diệp Hân Nhiên sặc một cái, ho đến nổi mặt đỏ rần, vội vàng uống một ngụm bia.

Lục Tinh đưa cho cô ấy lần lượt từng trang giấy: "Ngạc nhiên như vậy sao?"

Lần trước tớ nói rất nghiêm túc."

"Lạy hồn, năng suất của cậu cũng quá nhanh rồi, tớ chưa chuẩn bị tâm lý chút nào, xem mắt... Đời này tớ chưa từng nghĩ tớ sẽ đi xem mắt."

"Vậy bây giờ cậu bắt đầu nghĩ đến đi, đầu tiên nhìn xem cậu thích loại nào."

Diệp Hân Nhiên cởi một bên bao tay, nhìn tờ thứ nhất, nói: "Không tệ, hai căn nhà, một chiếc xe..."

Hơn mười tờ tư liệu, cô ấy vừa lật vừa đọc, lật hết thì ném một bên, đeo bao tay tiếp tục bóc tôm.

Lục Tinh: "... Vậy?"

Diệp Hân Nhiên gật đầu: "Người nào cũng có tiền đồ hơn Quan Nghị, không tệ, nhưng chờ tớ từ nhà trở về rồi nói sau, ngày mai giao tiếp xong tớ cũng không cần đến công ty."

"Nhanh như vậy sao? Cậu về nhà làm gì?"

"Giám đốc vừa lúc định nhét cháu gái của ông ta vào công ty, tớ lại từ chức, ông ta có cơ hội dàn xếp cho cháu gái vào, có thể không nhanh sao?" Diệp Hân Nhiên nhú mày, động tác trên tay dừng lại, "Quan Nghị, con mẹ nó gọi điện thoại cho cha mẹ tớ, bây giờ hai người họ đã biết chuyện tớ và Quan Nghị chia tay, nếu tớ không quay về, đảm bảo bọn họ sẽ đến thành phố B. Haizz, tớ không muốn bọn họ phải bôn ba từ xa tới đây, nên trở về trước."

Lục Tinh mấp máy môi: "Chuyện này không phải là lỗi của cậu, cậu nói rõ với bọn họ, bọn họ sẽ thông cảm thôi."

"Tớ hiểu, sáng ngày kia tớ về."

Lục Tinh cúi đầu suy nghĩ vài giây, gọi điện thoại cho Cảnh Tâm: "Tâm Tâm, tối mai có rảnh không?"

Cảnh Tâm cười hì hì: "Có, chị muốn hẹn em sao?"

"Ừ, tối mai chúng ta cùng ăn cơm, sẵn tiện chúc mừng em." "Được được!"

Cúp điện thoại, Lục Tinh nói với cô ấy: "Tối mai chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm, lần đầu tiên Cảnh Tâm được nhận vai nữ chính, ăn mừng một trận."

Diệp Hân Nhiên khẽ gật đầu: "Nói mới nhớ nhiều năm rồi tớ chưa gặp con bé, ngược lại trên TV tạp chí lại thấy thường xuyên, lúc con bé và Tần

Sâm trở thành từ khóa hot được tìm kiếm trên weibo tớ cũng có tìm qua, rất buồn cười."

Hai năm trước, Cảnh Tâm và Phó Cảnh Sâm còn trong thị trấn nhỏ kia, Diệp Hân Nhiên thường xuyên tới chơi cùng Lục Tinh và Cảnh Tâm, lúc Lục Tinh và hai anh em cùng quay về Phó gia là lúc Cảnh Tâm mới hơn 5 tuổi, sau đó Diệp Hân Nhiên không liên lạc gì với cô ấy, chỉ nghe vài chuyện về cô ấy từ chỗ Lục Tinh.

Buổi chiều hôm sau, Lục Tinh thảo luận công việc ở bên ngoài, lúc kết thúc sẵn tiện đi đón Diệp Hân Nhiên, từ xa đã thấy cô ấy đang ôm một cái thùng lớn đi ra từ trong công ty, Quan Nghị ở sau lưng cô ấy, muốn cướp thùng trong tay, Diệp Hân Nhiên né một cái, giày cao gót dùng sức giẫm chân anh ta, thừa dịp anh ta đau đến nỗi không nhúc nhích được thì bước nhanh rời đi.

Lục Tinh vội vàng xuống xe giúp đỡ, nhìn Quan Nghị đứng yên với vẻ mặt đau đớn, xem ra Diệp Hân Nhiên dẫm không nhẹ.

Sau khi lái xe rời khỏi, Quan Nghị vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, Lục Tinh nhìn Diệp Hân Nhiên: "Không phải cậu nói Quan Nghị không còn quấy rầy cậu sao?"

Diệp Hân Nhiên nhú mày, thờ dãi nói: "Không biết hôm nay anh ta lại trúng cái khí gió gì, được rồi, dù sao cũng đã từ chức, về sau cơ hội gặp mặt đã ít lại càng thêm ít, không cần để ý đến anh ta."

"Chuyện căn nhà thế nào rồi?" "Anh ta muốn kéo dài thời gian."

Lục Tinh yên lặng: "Vậy cậu định làm thế nào?"

Diệp Hân Nhiên nhếch môi, dường như hạ quyết tâm: "Chờ đến khi tớ trở về, nếu anh ta vẫn không đưa tớ một cách giải quyết ổn thỏa, đến lúc đó đành mời luật sư, thanh toán sớm một chút."

Lục Tinh gật đầu: "Cách hay!"

Hẹn Cảnh Tâm tại một quán cơm tư gia, Phó Cảnh Sâm và Tần Sâm cũng tới, cùng đến còn có Thời Vực và Cố Tây.

Diệp Hân Nhiên nhìn tất cả mọi người đều có đôi có cặp, thiếu chút nữa hộc máu, cô tự đến tìm ngược đái mà, nhịn không được nói với Lục Tinh: "Tớ đây là một con chó độc thân, bảo tớ tới xem mọi người ân ân ái ái sao?"

Lục Tinh lúng túng: "Tớ không ngờ bọn họ sẽ đến, dù sao thì cậu chỉ cần quan tâm việc ăn là được rồi." Diệp Hân Nhiên: "..."

Sau khi mọi người ngồi xuống, Cảnh Tâm làm chủ chọn món ăn, Diệp Hân Nhiên ngồi giữa Lục Tinh và Cảnh Tâm, bên cạnh Cảnh Tâm là Tần Sâm, bên cạnh Lục Tinh đương nhiên là Phó Cảnh Sâm.

Đã nhiều năm Cảnh Tâm không gặp Diệp Hân Nhiên, ba người phụ nữ trò chuyện rất vui vẻ, lần đầu tiên Cảnh Tâm nhận vai nữ chính, mấy ngày nay tâm trạng vô cùng tốt, Lục Tinh hỏi cô ấy: "Khi nào quay?"

Cảnh Tâm cười tủm tỉm: "Sau khi họp báo, sắp rồi."

Lục Tinh khẽ gật đầu, bộ phim điện ảnh mới của Trần Thuấn, từ tiền vốn đến diễn viên và địa điểm quay đều chênh lệch rất khủng khiếp, theo như lời anh ta nói, chuẩn bị bốn năm, một khi bắt đầu thì rất nhanh là có thể quay phim, buổi họp báo được xác định vào hai ngày sau.

Dự đoán bộ điện ảnh này với bộ điện ảnh của Cảnh Tâm sẽ cùng thời gian, ghép vào quay chung một tuyến luôn.

Tay phải Phó Cảnh Sâm đặt trên ghế Lục Tinh, nghiêng đầu nhìn cô, Lục Tinh quay đầu cười cười với anh, rồi quay sang nói chuyện phiếm với người khác.

Đồ ăn dọn lên đủ rồi, Cảnh Tâm đeo bao tay, bắt đầu bóc tôm, bóc xong một chén nhỏ thì đẩy đến trước mặt Tần Sâm.

Tần Sâm nhướng mày nhìn cô, càng ngày càng hiểu chuyện. Cảnh Tâm hầu hạ vị đại gia này xong rồi mới bắt đầu ăn.

Lục Tinh thấy vậy thì hơi buồn cười, Cảnh Tâm chống lại ánh mắt của cô, xấu hổ làm mặt quý.

Cô nghiêng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, nhỏ giọng hỏi: "Anh muốn ăn tôm không?"

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một cái, cho rằng cô định bảo anh sẵn tiện bóc tôm giúp cô, vẻ mặt bình tĩnh đặt đĩa xuống, đeo bao tay bóc tôm cho cô.

Lục Tinh: "..."

Có trời mới biết, cô định hầu hạ anh cơ mà!

Diệp Hân Nhiên ngồi ở giữa, bị đánh nội thương mười nghìn lần. Cô quyết định, sau khi trở về phải đi xem mắt!

Bữa tiệc kết thúc, Cảnh Tâm muốn đi dạo phố, Lục Tinh và Diệp Hân Nhiên đồng ý, Cố Tây và Thời Vực đi trước.

Cảnh Tâm đi toilet, Tần Sâm rất vô sỉ nói: "Cùng đi nào." Sau đó hai người cùng đi.

Diệp Hân Nhiên nhìn Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh, chủ động nói với Lục Tinh: "Tớ xuống tầng chờ cậu."

Phó Cảnh Sâm khẽ nhú mày, vuốt ve tai cô, thấp giọng hỏi: "Vậy nên đêm nay không về với anh?"

Lục Tinh cảm thấy tai mình bị anh sờ đến nóng lên, xấu hổ lắc đầu: "Ngày mai Hân Nhiên phải về thị trấn, đêm nay em và cô ấy ở cùng nhau, sáng mai sẵn tiện tiễn cô ấy ra ga xe lửa."

Anh im lặng, ngón tay thon dài vẫn vuốt ve tai cô, Lục Tinh bị phần tóc được vén bên tai làm cho ngứa, cô không né tránh, cảm thấy anh sắp có bước tiếp theo.

Vài giây sau, người đàn ông ngồi bên phải cúi người hôn lên tai cô một cái, làn môi ấm nóng chậm rãi hôn từ bên tai đến trên mặt, cuối cùng mới ngậm lấy môi cô tỉ mỉ hôn.

Lục Tinh nghiêng cơ thể sang bên anh, ngón tay mảnh khảnh nắm lấy áo lông màu đen của anh, ngẩng đầu đáp lại nụ hôn.

Lúc Cảnh Tâm đẩy cửa vào, thấy Lục Tinh bị anh trai ôm trên đùi, "Aaaa..." một tiếng rồi che kín mắt, vội vàng quay người: "Tinh Tinh, điện thoại di động của em hình như bỏ quên trên bàn, đợi lát nữa chị mang xuống tầng giúp em nhé..."

Cửa bị đóng lại kêu "Két" một tiếng.

Mặt Lục Tinh đỏ đến mang tai, vội vàng giãy giụa muốn thoát khỏi đùi anh, ai nói không có người tới, muốn ôm một chút hả...

Mất mặt chết rồi! Cô thẹn quá hoá giận đập anh vài cái.

Phó Cảnh Sâm khẽ cười một tiếng, ôm chầm cả người cô đứng lên, "Được rồi, chúng ta cũng xuống tầng thôi."

Lục Tinh cắn môi, yên lặng mặc áo khoác, liếc nhìn điện thoại Cảnh Tâm quả thật đặt trên bàn...

"Qua một thời gian nữa, chúng ta cũng về trấn đi."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, Phó Cảnh Sâm cười cười: "Không phải em muốn về sao? Trước lễ mừng năm mới chúng ta về một chuyến, em xem có thể nghỉ phép không, chúng ta ra ngoài chơi vài ngày."

Mặt Lục Tinh vẫn đỏ, hé môi nhỏ giọng hỏi: "Muốn đi du lịch sao?" Phó Cảnh Sâm gật đầu: "Ừ."

Bây giờ Lục Tinh vẫn chưa nắm chắc đến lúc đó có thể đi không, nhưng cô chưa từng đi du lịch với Phó Cảnh Sâm, cô muốn đi.

Phó Cảnh Sâm biết cô đang do dự, đuôi lông mày anh khẽ nhúc nhích, không nói gì.

Diệp Hân Nhiên và Cảnh Tâm chờ dưới tầng, lúc Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh xuống tầng, Diệp Hân Nhiên cười tủm tỉm nhìn Lục Tinh, cô ấy không nói gì, cứ như vậy nhìn cô.

Lục Tinh quá hiểu rõ loại ánh mắt kia rồi, lúng túng đẩy đẩy Phó Cảnh Sâm, nhỏ giọng nói: "Em đi đây..."

Phó Cảnh Sâm xoa đầu cô, mỉm cười nói: "Nhớ về sớm."

Lục Tinh lái xe, Cảnh Tâm và Diệp Hân Nhiên ngồi đằng sau, suốt cả quãng đường đều trêu chọc cô.

Cuối cùng cô không nhịn được nói: "Hai người trêu chọc tớ, coi chừng tay lái tớ không vững."

Hai người lập tức câm miệng.

Diệp Hân Nhiên hơi lo lắng nhìn Cảnh Tâm: "Em thật sự sẽ không bị nhận ra chứ?"

Cảnh Tâm cam đoan: "Không đâu, cho dù nhận ra cũng không đến nỗi hỗn loạn, dù sao em chưa từng diễn vai nữ chính... Hơn nữa chúng ta chỉ đi

dạo vài cửa hàng, không cần lo lắng."

Thật ra đều sai, ba người vừa đi vào cửa hàng, liền nghe thấy có người nhỏ giọng gọi: "Ôi, chân dài thật! Là bình hoa sao?"

Lục Tinh: "..."

Diệp Hân Nhiên: "..."

"Bên cạnh là Tinh Tinh sao?" Lục Tinh: "..."

Diệp Hân Nhiên yên lặng quay đầu nhìn hai người, Cảnh Tâm bình tĩnh kéo vành nón xuống, Lục Tinh kéo khăn quàng cổ chặt hơn.

Cô ấy im lặng nói: "Đi nhanh đi."

Ba người nhanh chóng lên tầng, tiến vào một cửa hàng trang sức nữ, trong cửa hàng ngoại trừ nhân viên hướng dẫn, chỉ có hai ba người khách, Lục Tinh liếc thấy một người hơi quen mắt, là biên đạo tiết mục cô nói chuyện lần trước.

Cô nhú nhú mày, cửa phòng thử áo bỗng nhiên mở ra, dáng người cao gầy đi tới chính là Trình Phi.

YÊU KHÔNG CHẬM TRỄ

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 47-58

Đương nhiên Trình Phi không ngờ lại gặp các cô ở đây, ngây ra một lúc, cười cười với Cảnh Tâm: "Tâm Tâm, thật trùng hợp, vừa nhập không ít kiểu dáng mới về đây, em mau lựa chọn đi."

"Em đi ăn cơm với Tinh Tinh, sẵn tiện đi dạo luôn." Cảnh Tâm cũng cười cười, giọng điệu mang thêm vài phần khách sáo: "Chiếc váy trên người chị rất đẹp."

Khi còn bé cô có quan hệ rất tốt với Trình Phi, cho dù là với trường bồi hay là trong đám bạn học, Trình Phi đều rất được chào đón, trước kia cô còn rất thích Trình Phi, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, thời gian dần qua quan hệ dần phai nhạt.

Lúc trước khi Lục Tinh chưa quay về, cô tưởng rằng Trình Phi là bạn gái của anh trai, vì vậy Trình Phi hẹn cô cùng dạo phố ăn cơm, thỉnh thoảng cô sẽ đồng ý, cửa hàng này là nhãn hiệu yêu thích của Trình Phi, cô cảm thấy rất thích hợp với Diệp Hân Nhiên, nên mới đề nghị tới, không ngờ lại chậm mặt.

Trình Phi giữ nguyên nụ cười: "Chúc mừng em, nhận được vai nữ chính, hôm nào rảnh chị mời em ăn cơm."

Cảnh Tâm cười tủm tỉm: "Cám ơn, chỉ có điều gần đây em bắt đầu bận rộn, hơn nữa chắc chị cũng bận, hai người chúng ta muốn dành ra thời gian chung chỉ sợ không dễ, hay là thôi đi."

Sắc mặt Trình Phi thoáng cứng lại, rất nhanh khôi phục như bình thường: "Em nói cũng đúng."

Lúc này, cửa phòng thử áo khác mở ra, Lý Tư Điềm thấy tình huống này thì ngậy ra một lúc, khách sáo chào hỏi Lục Tinh và Cảnh Tâm: "Thật trùng hợp."

Lục Tinh cười cười: "Vừa khéo."

Lúc cô nói lời này thì nhìn về phía người biên đạo tiết mục.

Diệp Hân Nhiên cảm thấy tình huống hơi khó xử, cô ấy cười cười, nhưng mà thật không có đạo lý, huống chi nhân hiệu quần áo này cô rất thích, nhưng giá rất đắt, cô không thể mua cả hai.

Bây giờ không giống ngày xưa, cô nói với Cảnh Tâm và Lục Tinh: "Chọn giúp tớ."

Cảnh Tâm và Lục Tinh bèn nhìn nhau cười, cô bán hàng nhìn Cảnh Tâm: "Cảnh tiểu thư, bên kia là mẫu mới chúng tôi vừa nhập về, cô có muốn qua bên kia xem không?"

"Được."

Cả ba người quay mình đi sang bên kia, sắc mặt Trình Phi và biên đạo tiết mục rất khó coi, biên đạo kia nhú mày, nhỏ giọng nói với Trình Phi: "Ánh mắt của Lục Tinh khi nhìn tôi, hẳn đã đoán được tiết mục lần trước, là tôi cố ý nói bên tai phải cô ấy..."

Khóe miệng Trình Phi nhếch một nụ cười lạnh: "Biết thì sao?" Biên đạo muốn nói lại thôi, vẫn nên im lặng thì hơn.

Lý Tư Điềm bỗng nhiên hết hứng thú, cười nhạt hỏi: "Phi Phi, cậu thử mấy bộ rồi, chọn xong chưa?"

Trình Phi nhìn nhân viên cách đó không xa: "Gói lại toàn bộ cho tôi."

Lục Tinh ngồi trên ghế sofa đợi Diệp Hân Nhiên thử đồ, Cảnh Tâm chọn một lúc cũng cầm bộ váy đi vào phòng thử áo.

Trình Phi quẹt thẻ xong, đi đến bên cạnh Lục Tinh, thấp giọng cười nhạo: "Sao cô không thử, đáng lẽ Cảnh Sâm phải đưa thẻ tín dụng cho cô chứ?"

Bàn tay đang lật tạp chí của Lục Tinh dừng một chút, cô ngẩng đầu cười cười: "Việc này không liên quan tới cô."

Trình Phi đen mặt: "Cô đừng đắc ý."

Lục Tinh nhắc nhở cô: "Ảnh hậu Trình, có cần tôi nhắc cô rằng đây là nơi công cộng không? Lỡ như bị người khác quay video đăng lên mạng, người thiệt thòi chính là cô."

Xem ra cô ta thật sự giận điên lên rồi, mới có thể sơ suất chuyện này, Lục Tinh nhìn bóng lưng rời đi nhanh chóng của cô ta, lạnh nhạt thu hồi ánh mắt.

Diệp Hân Nhiên đi ra từ phòng thử áo, nhìn xung quanh, "Bọn họ đi rồi à?"

Lục Tinh gật đầu: "Ừ." Đi đến bên cạnh cô ấy xem xét, "Rất đẹp, vừa rồi tớ thấy bộ này trên tạp chí, người mẫu khoác áo mỏng màu nâu nhạt bên ngoài nhìn rất đẹp."

Nhân viên bán hàng lập tức cầm áo khoác mà Lục Tinh nói mang đến.

Màn đêm buông xuống, Diệp Hân Nhiên mua rất nhiều, Cảnh Tâm cũng mua không ít, Lục Tinh chỉ mua áo lông và áo khoác ngoài, tốn không ít tiền.

Lục Tinh nhìn đồng hàng mua trước mắt: "Cậu điên ư? Đêm nay mua nhiều như vậy..."

Diệp Hân Nhiên nhướn mày, chẳng hề để ý nói: "Tớ điên ở chỗ nào? Phụ nữ mua quần áo, mua đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da không phải là điều rất bình thường sao? Trước đây phải trả tiền nhà, tiết kiệm tiền để kết hôn rồi hưởng tuần trăng mật gì đấy, bây giờ tiền nhà không cần trả, kết hôn cũng không cần nữa, chị đây muốn mua cái gì thì mua cái nấy!"

"Đúng vậy, dạo phố là để vui vẻ." Cảnh Tâm đồng ý nói, cô nhìn Lục Tinh, "Này... Tinh Tinh, anh trai kiếm được nhiều tiền như vậy, chị phải tiêu tiền nhiều một chút mới được, chẳng lẽ anh chưa đưa thẻ tín dụng cho chị sao?"

Lục Tinh im lặng: "... Chị vẫn tự chi trả được."

Diệp Hân Nhiên cười: "Lúc trước cậu giả làm người giàu có, trả lại toàn bộ tiền tiết kiệm gửi ngân hàng của bản thân cho Phó Cảnh Sâm, không thể không biết xấu hổ mà xin lại được."

Lục Tinh: "..."

Cảnh Tâm chớp chớp hai mắt, cười tủm tỉm tiến đến bên cạnh Diệp Hân Nhiên, muốn nghe bát quái.

Ngày hôm sau Diệp Hân Nhiên quay trở lại thị trấn nhỏ, buổi tối cô ăn cơm với Phó Cảnh Sâm, Phó Cảnh Sâm đưa thẻ tín dụng cho cô, hờ hững nói: "Sau này đi dạo phố với Cảnh Tâm, cứ quẹt thẻ của anh."

Mức độ tiêu tiền của Cảnh Tâm anh biết rất rõ, với điều kiện kinh tế hiện nay của Lục Tinh mà đi dạo phố với Cảnh Tâm, nhất định không thể chi trả nổi.

Lục Tinh nhìn tấm thẻ kia, không nhịn được hỏi: "Tâm Tâm nói với anh à?"

Phó Cảnh Sâm khẽ cười một tiếng: "Nó không nói với anh thì anh không thể đưa cho em sao?"

"Không phải..." Lục Tinh mấp máy môi, nhét tấm thẻ vào trong túi, hài hước nháy mắt với anh, "Anh đã muốn đưa cho em như vậy, em phải nhận lấy chứ."

Học phí đại học của cô do anh trả, mặc dù trước đó cô đã trả lại cho anh, nhưng đó là khi sự oán giận từ đáy lòng quấy phá, khi còn bé đồ ăn đồ mặc của cô đa phần do anh mua, quan hệ hai người đến mức này, nếu cô nói với anh những thứ như cô có thể tự nuôi sống chính mình, muốn mua cái gì thì tự dùng tiền của mình mua, thế thì thật quá già mồm.

Anh từng nói, chấp nhận thứ anh đưa cho thì anh sẽ rất vui.

Phó Cảnh Sâm cười cười, cúi đầu khẽ hôn lên môi cô một cái, thấp giọng nói: "Vậy thì tốt."

Diệp Hân Nhiên không ở nhà, Tiểu Cáp không có người chăm sóc, Lục Tinh không chịu về nhà anh: "Mặc dù buổi sáng em bày rất nhiều thức ăn cho chó, nhưng nếu buổi tối không quay về, một mình Tiểu Cáp ở nhà, quá đáng thương..."

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, thật lâu sau, anh nhếch khóe miệng: "Nếu đã như vậy, tối nay chúng ta ở bên kia."

Cô đỏ mặt cúi đầu, thật ra lúc này cô định đề nghị như thế, nhưng sợ anh ghét bỏ Tiểu Cáp, nên đợi anh chủ động nói.

Xe dừng dưới tầng Lục Tinh xuống xe rồi than thở: "Lạnh quá." Khi nói chuyện, các luồng khí từ trong miệng giữa đêm tối biến thành những

luồng sương mù màu trắng.

Phó Cảnh Sâm giúp cô chỉnh khăn quàng cổ, ôm cô đi lên phía trước, đi đến cửa thang máy anh dừng lại: "Em lên tầng trước nhé, anh đi mua vài thứ."

Lục Tinh nghi ngờ: "Anh muốn mua cái gì? Lạnh như vậy mà, ngày mai hẵng mua."

"Không được." Anh quả quyết nói, đầu ngón tay hơi lạnh vuốt ve gương mặt cô, con mắt màu đen thâm thúy nhìn cô, giọng nói vừa thấp vừa trầm, như mê hoặc, "Đêm nay phải dùng."

Cô trở mắt ba giây mới kịp nhận ra anh định mua thứ gì, cúi đầu không dám đối mặt với anh, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Cái đó, sau hai tòa nhà là vòng tròn doanh nghiệp, chỗ đó có siêu thị... Tiệm thuốc cũng có..."

Phó Cảnh Sâm sung sướng bật cười: "Anh biết rồi."

Cửa thang máy mở, có hai người đi ra, Lục Tinh vội vàng đi vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, cô hé nửa gương mặt đang giấu trong khăn quàng cổ, đưa tay vẫy vẫy.

Tiểu Cáp một mình ở nhà, trống rỗng cô đơn lạnh lẽo, Lục Tinh vừa vào cửa, nó liền phấn khích bổ nhào lên người cô.

Lục Tinh cười vuốt ve lông nó, dỗ thêm thức ăn chó cho nó.

Cô ngồi xõm bên cạnh Tiểu Cáp, thấp giọng nói: "Đến khi Cảnh Sâm tới đây, em nghe lời một chút, đừng sợ hãi biết không? Em càng sợ anh ấy lại càng không thích em."

Tiểu Cáp chỉ lo ăn, không biết có hiểu ý cô không.

Con mèo của Diệp Hân Nhiên lúc ẩn lúc hiện trong phòng khách, Lục Tinh nâng cằm suy nghĩ, trong nhà cô không chỉ có chó, mà còn có mèo, không biết Phó Cảnh Sâm có ghét mèo không?

Lúc chuông cửa vang lên, cô chưa nghĩ ra đáp án.

Vui sướng chạy đi mở cửa, Phó Cảnh Sâm cả người lạnh ngắt đi vào, Lục Tinh lấy một đôi dép lê nam từ trong tủ ra đặt cạnh chân anh, hơi đặc ý: "Lần này anh không cần phải tự chuẩn bị dép lê nữa."

Phó Cảnh Sâm cười cười, ngược mắt nhìn chú chó Eskimo đang đứng trong góc phòng khách, đôi mắt đen láy cảnh giác nhìn anh.

Lục Tinh nhìn Tiểu Cáp, tròn mắt đảo lòng vòng, cười tủm tỉm kéo cánh

tay anh: "Tiểu Cáp lớn hơn nhiều rồi đúng không? Anh xem lông nó vừa trắng vừa mềm, sờ tới sờ lui thích hơn trước kia nhiều."

Mắt Phó Cảnh Sâm hơi híp lại: "Em vừa sờ nó?" Lục Tinh mờ mịt gật đầu.

Anh cúi đầu nhìn cô chăm chăm, cởi áo khoác ngoài và khăn quàng cổ, nắm tay cô đi về hướng phòng ngủ chính, lúc đi qua Tiểu Cáp, bước chân dừng một chút, phần hông sau của Tiểu Cáp, chậm rãi rút lui...

Lục Tinh: "... " Không phải đã nói đừng sợ sao?

Phòng ngủ chính nằm trong phòng tắm, lúc anh bóp nước rửa tay vào tay cô chà chà thành bọt, cô mới nhớ, lần trước sau khi cô sờ Tiểu Cáp cũng được anh tỉ mỉ rửa tay giúp như vậy.

Cô bất mãn hừ một tiếng: "Lúc này Tiểu Cáp còn thè lưỡi liếm mặt em đấy." Để xem tối nay anh dám hôn không!

Anh: "..."

Phó Cảnh Sâm mặt không cảm xúc giúp cô rửa hai tay, sau đó cầm lấy sữa rửa mặt, hỏi cô: "Anh giúp em hay em tự làm?"

Lục Tinh hoàn toàn đầu hàng: "... Tự làm!"

Đôi mắt thâm trầm của anh tràn ngập ý cười, thân hình cao lớn dựa trên khung cửa, nhìn cô thờ phì phò rửa mặt, đôi mắt đen láy trong veo không ngừng trừng anh qua gương.

Lục Tinh rửa mặt xong thì đẩy anh ra, hơi không tự nhiên nói: "Em muốn tắm, anh ra ngoài đi..."

Người đàn ông đứng sừng sững không di chuyển, cô sợ anh nói mấy lời

không biết xấu hổ như "Cùng tắm" hay gì đó tương tự, vội vàng nhảy ra ngoài từ bên cạnh anh, về phòng lấy áo ngủ, sau đó nhớ tới một vấn đề rất nghiêm túc, trong nhà cô không có áo ngủ của anh, sau khi tắm xong thì anh mặc gì?

Phó Cảnh Sâm ở sau lưng cô, kéo ngăn tủ cạnh giường ra, ném ba bốn cái hộp nhỏ vào.

Lục Linh liếc nhìn, lập tức cảm thấy chân mềm nhũn, cô không nhịn được nhỏ giọng nói: "Anh, anh mua nhiều như vậy làm gì..."

Anh nhìn cô cười, thấp giọng: "Đương nhiên là mua để dùng." Giọng nói của cô run rẩy: "Nhiều, nhiều quá..."

"Không nhiều lắm." Giọng nói anh mang theo nét cười, nhận ra giọng nói cô hơi khàn khàn, tốt bụng giải thích, "Anh đâu nói dùng hết trong đêm nay, em đừng căng thẳng."

Lục Tinh khẽ thở ra, đỏ mặt đi tắm.

Lúc đi ra, không thấy anh trong phòng ngủ, đến phòng khách, thấy anh ngồi trên ghế sofa, con mèo của Diệp Hân Nhiên ngồi bên cạnh anh, nhìn vẻ mặt anh không giống như đang chán ghét, vì vậy... Anh chỉ ghét chó, có thể chịu đựng mèo?

Nhìn Tiểu Cáp đáng thương co rụt người trong chuồng chó. Đừng đối xử khác biệt rõ ràng như thế chứ!!!

Chương 48

Lục Tinh tức giận đi đến trước mặt anh, Phó Cảnh Sâm ngẩng lên nhìn cô đang bĩu môi, khóe miệng nhếch lên, vươn tay kéo cô vào lòng: "Sao lại không vui như thế?"

Còn tại sao ư? Biết còn cố ý hỏi! Cô chỉ Tiểu Cáp đang ngồi xõm trong chuồng chó, bất mãn nói: "Em còn cho rằng anh đối xử bình đẳng, không ngờ anh để cho con mèo ngồi trên ghế sofa với anh, còn Tiểu Cáp lại phải cách anh năm mét, như vậy thật không công bằng, Tiểu Cáp do em nuôi, đây là mèo của Hân Nhiên."

Phó Cảnh Sâm không ngờ cô tức giận vì chuyện này, nghiêng đầu nhìn con mèo béo bên cạnh, đành khẽ cười: "Do con chó kia sợ không dám tới gần anh, còn con mèo này không sợ anh, tự đến ngồi cạnh anh mà."

Lục Tinh: "..."

Vì thế nên trách mắng Tiểu Cáp?

Cô nhìn Tiểu Cáp đang núp trong chuồng chó, không phản bác được gì.

Phó Cảnh Sâm ngửi mùi hương dễ chịu trên người cô, chớp mũi cọ xát gần tai cô, làn môi ấm nóng theo đà đi đến phần bên cổ, thấp giọng nỉ non: "Thơm quá."

Lục Tinh xấu hổ đỏ mặt, bắt đầu giãy dụa trong lồng ngực anh, tròn mắt đảo loạn xạ không dám nhìn anh: "Anh muốn uống nước ép trái cây không? Hay sửa bò?"

"Nước ép trái cây." Anh khẽ cười một tiếng.

Trước đó Diệp Hân Nhiên mua không ít quả cam, nhưng không ăn mấy, Lục Tinh đi vào phòng bếp ép nước trái cây, nhớ khi cô học ba năm cấp ba thường xuyên ép nước trái cây cho anh, lợi dụng việc đưa nước trái cây lấy cớ vào phòng anh, chờ anh uống xong còn ở lì một lúc mới chịu rời khỏi. Thình thoảng anh trở về từ bên ngoài cũng gọi cô một tiếng: "Lục Tinh, cho anh ly nước ép trái cây." Đợi đến khi cô bưng ly đi tới nơi người khác không nhìn thấy, cô sẽ công khai lên tầng.

Bây giờ nhớ lại, hẳn là anh cố ý đúng không?

Lục Tinh nghe tiếng máy ép hoạt động, khước miệng cong lên, khẽ mỉm cười ngọt ngào.

Bưng hai ly nước cam trở lại phòng khách, TV đã tắt, Phó Cảnh Sâm đứng trên sân thượng đưa lưng về phía cô gọi điện thoại, bóng lưng lờ mờ từ thân hình cao to của anh, chỉ là một bóng lưng thôi nhưng lại khiến cô rung động mãi.

Cô ngồi trên ghế sofa, im lặng nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh. Mấy phút sau, Phó Cảnh Sâm cúp điện thoại đi về phía cô.

Lục Tinh đưa nước cam cho anh, mím môi nói: "Anh phải đi công tác rồi sao?"

Phó Cảnh Sâm hờ hững nói: "Không phải chuyện lớn, không cần anh tự mình đi."

"À..."

Phó Cảnh Sâm uống ly nước trái cây xong, thấy cô cong lưng thè cái lưỡi nhỏ ra nhấm nháp ly nước trái cây, nước trên môi trơn bóng như mật, anh muốn hôn cô. Hành động hơn lời nói suông, anh lấy ly trên tay cô xuống, Lục Tinh mờ mịt ngẩng đầu, anh cúi đầu ngậm lấy môi cô, hương vị ngọt ngào như trong tưởng tượng, môi hôn càng sâu, ngón tay thon dài thăm dò từ bên dưới áo ngủ.

Đầu ngón tay hơi lạnh lướt qua da thịt, Lục Tinh nhin không được run một cái, phòng khách quá sáng, còn có một mèo một chó ở đây, cô không thể không biết xấu hổ làm tình với anh trong hoàn cảnh như vậy, ngượng ngùng né tránh môi anh, nhỏ giọng thở gấp: "Anh không tắm à..."

Tiếng "Ừ" của anh khàn khàn khiêu gợi, hôn cô một lúc, mới đứng dậy đi tắm.

Lục Tinh ôm khuôn mặt xoa nhẹ, hít sâu vài lần mới quay lại phòng ngủ, rõ ràng đã làm nhiều lần, sao vẫn cảm thấy căng thẳng và xấu hổ như vậy, nơi thực hiện đêm nay không giống lúc trước, cảm giác càng hồi hộp thẹn thùng hơn bình thường là thế nào chứ...

Chỉ đặt một chiếc đèn dưới đất, lần trước mua năm bộ nội y mới, anh mới thấy ba bộ, đêm nay cô cố ý thay bộ anh chưa thấy.

Mặt cô đỏ tới tận mang tai cuộn người trong chăn, ôi ôi ôi, vì sao cô vừa cảm thấy thẹn thùng vừa muốn lấy lòng anh như vậy?

Lúc tiếng nước ngừng lại, Lục Tinh lén hé đôi mắt từ trong chăn, thấy Phó Cảnh Sâm để trần nửa người trên đi ra từ trong phòng tắm, thắt lưng chỉ buộc bằng khăn tắm màu trắng.

Cô biết nhà anh có phòng tập thể thao, bên trong có không ít máy tập thể hình, chỉ cần không có gì làm thì anh sẽ tập luyện, cơ bắp trên người cân xứng nhưng không cuồn cuộn, từ cơ ngực đến trên bụng có tám múi cơ, mỗi một múi đều nhô lên vừa mức, gợi cảm muốn chết.

Không dám nhìn lâu hơn nữa, cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ, lông mi đen cong khê run, dễ dàng bán đứng cô đang hồi hộp, Phó Cảnh Sâm cúi người, ngón tay thon dài chạm vào lông mi của cô, lông mi càng run hơn, anh khê cười một tiếng, vén chăn lên nằm bên cạnh cô, đôi môi ấm áp bắt đầu hôn từ tai cô.

Cơ thể nhỏ nhắn trong lồng ngực bị anh hôn dần dần trở nên mềm mại, nút áo ngủ bị anh cởi ra, lộ ra nội y viền tơ màu đen bên trong, anh chưa từng thấy qua, khàn khàn cười, nói nhỏ bên tai cô: "Rất đẹp." Mà mỗi lần anh nói câu đó xong, số phận của những bộ nội y đều giống hệt nhau, đều nhanh chóng bị ném xuống dưới đất.

Lục Tinh sợ hãi mở mắt ra, thấy khuôn mặt anh tuấn ở phía trên với đôi mắt thâm thúy đang chăm chú nhìn cô, đáy mắt nhen nhóm dực vọng quen thuộc, cô xấu hổ nhanh chóng nhắm nghiền hai mắt.

Anh cúi đầu hôn cô, ngón tay thon dài đùa nghịch trên người cô, càng ngày anh càng hiểu rõ cơ thể cô, phần dưới của người phụ nữ nhanh chóng ẩm ướt một lớp nước màu trắng nhạt, bờ môi khê bật ra tiếng rên rỉ, anh chống đỡ lấy cô, khàn khàn gọi: "Tinh Tinh..." rồi xâm nhập vào trong cơ thể cô.

Cô mở to mắt nhìn anh, nhỏ giọng kêu đau, trong đôi mắt xinh đẹp xuất hiện một lớp hơi nước mờ. Đôi mắt Phó Cảnh Sâm càng thêm sâu, kiểm chế sức lực, ghì tay cô giữ trên gối, cúi đầu hôn cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc đồng hồ báo thức reo thiếu chút nữa Lục Tinh vẫn không dậy nổi, chẳng phải chỉ từ chối anh hai đêm sao? Mức độ

cầm thú của anh tăng lên không chỉ hai bậc!

Bên cạnh trống không, cô đỡ phần hông nhức mỏi đứng dậy, lúc đang cài lại móc áo nội y, Phó Cảnh Sâm đi vào.

Cô đỏ mặt quay người đưa lưng về phía anh, Phó Cảnh Sâm thấy vết tích trên lưng cô, đôi mắt hơi trầm xuống, đi qua cúi người hôn lên tai cô một cái. Bị anh hôn, tay Lục Tinh thoáng run, cài móc không khớp, Phó Cảnh Sâm cười nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài nhanh nhóng giúp cô cài móc.

Lục Tinh nhận áo len anh đưa tới, nhanh chóng mặc vào, Phó Cảnh Sâm vuốt vuốt tóc cô, thấp giọng nói: "Đi rửa mặt, sau đó ra ăn sáng."

Cô cúi đầu ừ một tiếng, lướt nhanh qua anh.

Phó Cảnh Sâm ngậy người ra một lúc, khoe miệng không thể kiềm chế được mà cong lên.

Bữa sáng là hai ly nước cam ép tươi, cháo gạo kê, còn có hai quả trứng luộc, có lẽ là nguyên liệu nấu ăn từ trong nhà cô.

Ăn bữa sáng xong, cô cho Tiểu Cáp và Kitty ăn rồi mới chuẩn bị đi làm, Lục Tinh không muốn Phó Cảnh Sâm đưa đi vì buổi chiều cô còn phải ra ngoài, tự lái xe thì tiện hơn.

Thời gian nhàn rỗi giữa trưa, cô gọi điện thoại cho Diệp Hân Nhiên, Diệp Hân Nhiên vô cùng buồn phiền: "Cha mẹ Quan Nghị cũng tới, tớ còn nghe thấy bọn họ gọi điện thoại cho Quan Nghị, bảo anh ta tới đây... Bà đây thật sự gặp phải ngày chó rồi, mới có thể dính phải chuyện như vậy."

Lục Tinh nhú mày: "Bọn họ muốn làm gì? Bảo cậu và Quan Nghị làm hòa? Cha mẹ cậu nói sao?"

"Đúng rồi, tối qua ầm ĩ một trận với cha mẹ tớ, bây giờ cha mẹ lại đứng về phía tớ, bọn họ vẫn đang thảo luận trong phòng khách, tớ đang buồn phiền, vừa lúc cậu gọi tới nên tớ trốn lên tầng hai."

Cha mẹ Diệp Hân Nhiên vốn hy vọng cô làm hòa với Quan Nghị, cô ấy nghe xong thì nổi giận: "Con là con gái của cha mẹ, bây giờ con bị Quan Nghị ức hiếp, hai người không đứng về phía con, còn bảo con làm hòa với anh ta, bây giờ còn chưa kết hôn, nếu như sau này khi kết hôn anh ta tái phạm thì sao? Sau khi sinh con anh ta tái phạm thì sao? Hai người nói xem con phải làm sao đây? Bây giờ con còn trẻ, điều kiện cũng không tệ, vì sao phải ở cùng với anh ta? Do con ở bên anh ta bảy năm, hay do con đính hôn với anh ta?"

Một lời nói dài không khiến cha mẹ cô sừng sốt ngay tại chỗ.

Lục Tinh nghe xong, mím môi im lặng một lúc: "Vậy khi nào cậu trở về?" Diệp Hân Nhiên trút giận xong, dễ chịu hơn: "Vốn tớ định ở đến năm sau, chỉ có điều xem tình hình này, qua mấy ngày nữa tớ sẽ trở về, tránh cho bọn họ nhắc tới tớ mãi..."

"Cũng tốt, trở về để xem mắt." Lục Tinh tán thành, "Đến lúc đó nói không chừng có thể mang bạn trai về nhà mừng năm mới, cha mẹ cậu không thể nói gì nữa rồi."

Diệp Hân Nhiên: "...". Cô hoàn toàn quên mất việc này!

Gần tan tầm, Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại tới hỏi cô buổi tối muốn ăn gì, Lục Tinh suy nghĩ: "Em muốn ăn sủi cảo."

Phó Cảnh Sâm thấp giọng nói: "Buổi tối anh đón em, em đỗ xe ở công ty đi, sáng mai anh đưa em đi làm."

"Được."

Lục Tinh thắt lại khăn quàng cổ bước nhanh ra khỏi công ty, sau khi lên xe cô hưng phấn nhìn Phó Cảnh Sâm: "Buổi tối chúng ta tự làm sủi cảo đi, đừng ra ngoài ăn."

Khi còn bé cô thường vào bếp giúp người giúp việc, làm sủi cảo hay gói cô đều biết, chỉ là đã lâu chưa gói.

Phó Cảnh Sâm cười cười: "Được, chúng ta đi siêu thị." Lục Tinh vui vẻ gật đầu: "Vâng."

Mấy ngày nay Diệp Hân Nhiên không về, Phó Cảnh Sâm nhất định sẽ ở lì trong nhà cô, Lục Tinh mua rất nhiều thứ, hai người mang mấy cái túi mua sắm đầy ắp về đến nhà, Tiểu Cáp ngoắt ngoắt cái đuôi chạy tới đón, thấy Phó Cảnh Sâm thì lặng lẽ xoay người quay đi.

Lục Tinh: "...". Thật không có tiền đồ! Phó Cảnh Sâm khẽ cười một tiếng.

Sau khi đặt mấy thứ đó xuống, thấy Tiểu Cáp đang gặm miếng vải quen thuộc, anh nhìn về phía Lục Tinh, khóe miệng giật giật: "Đừng nói với anh con chó kia đói bụng đến nỗi muốn ăn áo ngủ của em."

Lục Tinh nghiêng đầu nhìn, khá là lúng túng.

Tiểu Cáp đã lâu không còn gặm áo ngủ của cô nữa, sao bây giờ lại đụng vào?

Cô cúi đầu suy nghĩ một lát, rất nghiêm túc nhìn xem Phó Cảnh Sâm: "Nhất định là do tối qua anh lạnh nhạt với nó, nên bây giờ nó đang trả thù xã hội."

Phó Cảnh Sâm: "...".

Trước kia sao anh lại không phát hiện cô hay nói vớ nói vẩn như vậy.

Vài giây sau, khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười lạnh: "Trả thù xã hội? Anh thấy nó đang trả thù anh đấy."

Lục Tinh càng lúng túng, không khỏi lo lắng cho an toàn của Tiểu Cáp, cô cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "... Anh sẽ không muốn đánh nó chứ?"

Anh chăm chăm nhìn cô một lúc: "Đây là lần thứ mấy nó phá áo ngủ của em rồi?"

Lục Tinh lắp bắp: "... Không nhiều lắm..."

Phó Cảnh Sâm nhớ lại tần suất mua áo ngủ của cô trước kia, biết cô nói dối, anh hí hai mắt, khóe miệng chậm rãi cong lên, Lục Tinh cảm nhận tim run lên, vội vàng đẩy anh vào phòng bếp: "Anh thái thịt bò đi, còn em sẽ trừng trị Tiểu Cáp...!"

Thôi xong thôi xong, hình tượng của Tiểu Cáp đã hết thuốc chữa, không chỉ sợ anh, còn gặm áo ngủ, gặm áo ngủ của cô...

Cô chỉ có chút ít sức lực, nếu anh không phối hợp thì cô chẳng thể đẩy nổi anh.

Phó Cảnh Sâm thuận thế nắm lấy tay cô, cúi người cắn một cái lên môi cô, Lục Tinh "A..." một tiếng, trừng to mắt nhìn anh, anh cầm túi quay người đi.

Cô che miệng đứng nguyên tại chỗ: "..."

Chương 49

Lục Tinh đứng tại chỗ một lúc, cơn đau trên môi đã qua, vậy mà anh lại cắn cô. Tiểu Cáp vẫn đang trả thù xã hội, cô cau mày đi đến trước mặt nó, mỉm cười nói: "Ăn ngon không?"

Tiểu Cáp ngẩng đầu nhìn cô một cái, hai móng vuốt đặt hai bên, vẫn gặm cái áo ngủ kia, Lục Tinh tiếp tục cười: "VẬY ĐÊM NAY CỨ ĂN SỢI VẢI ĐI NHÉ, ĐỪNG ĂN THỨC ĂN CHO CHÓ, ĐỪNG ĂN THỊT ỨC GÀ CHỊ MUA CHO EM NHÉ."

Tiểu Cáp: "..."

Lục Tinh mặc kệ nó có hiểu hay không, đứng lên định đi vào phòng bếp, Tiểu Cáp vội vàng cản dúp lê cô, nhìn cô với ánh mắt mong đợi: Muốn ăn.

Cái đuôi xù lông kia lướt qua lòng bàn tay cô, rất ngứa, Lục Tinh mềm lòng, trừng mắt dạy dỗ nó vài câu, rồi đi lấy thức ăn cho chó, còn lấy thêm thức ăn cho mèo được cất cùng chỗ, ném bộ áo ngủ kia vào thùng rác, dọn dẹp phòng khách qua loa rồi mới vào phòng bếp.

Phó Cảnh Sâm đang bỏ gia vị vào thịt bò trộn đều, nghiêng đầu nhìn cô: "Tới đây giúp anh đi."

Lục Tinh khẽ "Vâng" một tiếng rồi đi làm nhân bánh cho sủi cảo, do Phó Cảnh Sâm không làm sủi cảo, tối nay cô là chủ bếp.

Lúc sủi cảo được bỏ vào nấu, Lục Tinh còn luộc thịt ỨC GÀ cho Tiểu Cáp, Phó Cảnh Sâm nhíu mày nhìn: "Em như vậy sẽ không thể nào dạy bảo nó tốt được, đối xử với vật nuôi phải thương phạt rõ ràng, lần sau nó mới nhớ kỹ."

Mắt Lục Tinh sáng rực lên: "Thì ra anh lại tìm tòi học hỏi về vật nuôi như

vậy." Nếu như vậy nghĩa là anh không chán ghét Tiểu Cáp, đúng không?!

Phó Cảnh Sâm mỉm cười: "Không, khi còn bé em cũng phạm lỗi như vậy, em quên rồi sao?"

Lục Tinh: "... " Cút ngay, dám xem cô là thú nuôi!

Phó Cảnh Sâm bị cô trừng mắt, đúng lúc chuông cửa vang lên, anh khẽ cười một tiếng rồi đi mở cửa.

Lục Tinh hơi thắc mắc, lúc này còn ai đến đây? Ngoại trừ Diệp Hân Nhiên và Quan Nghị, còn có Minh Chúc... Hình như không còn ai biết cô dọn nhà.

Cô đi theo sau liếc nhìn, không thấy gì cả, chỉ nghe tiếng người nói, cửa đóng, Phó Cảnh Sâm cầm hành lý trong tay, cô hơi ngạc nhiên nhìn anh: "Ai đưa tới cho anh?" Không phải, cô muốn hỏi là anh định ở chỗ này luôn sao?

Vẻ mặt Phó Cảnh Sâm lạnh nhạt: "Trợ lý đưa tới, vì em không chịu trở về với anh nên trước khi Diệp Hân Nhiên quay về, anh sẽ ở đây."

Lục Tinh: "... À."

Lục Tinh không phải không muốn qua, chỉ là cảm thấy dọn nhà rất phiền toái, hơn nữa Diệp Hân Nhiên còn ở đây, xảy ra chuyện như vậy, cô muốn ở cạnh Diệp Hân Nhiên một thời gian, ít nhất... Đợi đến khi cô ấy đi xem mắt.

Mặc dù Phó Cảnh Sâm nói phải thưởng phạt rõ ràng, nhưng Lục Tinh vẫn mềm lòng bỏ thịt ức gà vào bát ăn của Tiểu Cáp, Phó Cảnh Sâm ở bên cạnh khinh bỉ cô không có nguyên tắc, Tiểu Cáp vô cùng phấn khích, thân mật cọ cọ chân cô, thè lưỡi liếm tay cô.

Vì vậy, cô bị Phó Cảnh Sâm ép buộc dẫn đi khứ trùng một lần nữa, rồi mới bắt đầu tận hưởng bánh sủi cảo nhân thịt bò.

"Ngon không ngon không?" Cô mong chờ nhìn anh, vội vàng hỏi.

Phó Cảnh Sâm cười cười: "Cũng được."

Lục Tinh hài lòng gật đầu: "Còn nhiều lắm, sáng mai có thể làm bữa sáng."

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Tinh uể oải ngồi trước bàn ăn sủi cảo hấp, cô cảm thấy đêm nay cần phải nói chuyện với Phó Cảnh Sâm về vấn đề số lần và tần suất.

Hôm nay tổ chức họp báo, Lục Tinh, Tiêu Nghệ và Bành Duyệt cùng đi, phóng viên truyền thông ở hiện trường rất nhiều, bên ngoài còn có rất nhiều paparazzi vây quanh, do nam chính nữ chính vốn tài giỏi, nam phụ nữ phụ lại là tiểu thít tươi mới, bộ phim này chỉ nhìn bộ mặt là đủ rồi.

Nhưng phim điện ảnh của đạo diễn Trần Thuấn cũng rất yên tâm về chất lượng, lại thêm bộ điện ảnh này chuẩn bị mất bốn năm, thu hút người xem hơn rất nhiều so với mấy bộ mì ăn liền, với sức cuốn hút của bản thân diễn viên, không thể nghi ngờ việc nó trở thành một trong những bộ phim được kỳ vọng nhất.

Bành Duyệt với tư cách một nhân vật hoàn toàn mới, ngoại trừ được chụp ảnh cho vài tạp chí, nhận vài chương trình không nóng không lạnh bên ngoài, lần này cô xuất hiện trước mặt nhiều phóng viên như vậy, công ty liên hệ với mấy phóng viên quen biết, đến lúc đó sẽ quay cho cô vài đoạn, hỏi vài vấn đề.

"Tiểu thư Bành Duyệt, lần đầu tiên cô được nhận vai này, so với rất nhiều nhân vật mới mà nói, xem như là khởi đầu không tệ, cô cảm thấy thế nào?"

"Hợp tác với hai vị đại già (1), cô có hồi hộp không?"

(1) Đại già: người thành công trong lĩnh vực nào đó

"Nghe nói cô thông qua thử vai mới giành được vai này, nhưng không ít người nghi ngờ cô dùng chút âm mưu, dù sao trừ cô ra, những người khác đã diễn không ít tác phẩm."

...

Trước đó Lục Tinh đã bàn bạc với Bành Duyệt, cô ấy không cần lo lắng, Bành Duyệt cũng bình thản trả lời câu hỏi của phóng viên.

Đột nhiên có một nam phóng viên gay gắt hỏi: "Tiểu thư Bành Duyệt, có phải vì người đại diện của cô là bạn gái của chủ tịch Phó thị, nên cô mới có cơ hội nhận diễn vai này?"

Phóng viên này không phải người quen, Lục Tinh nhú nhú mày, Bành Duyệt hơi bối rối liếc nhìn cô.

Bành Duyệt chỉ là người mới, nếu như lần đầu tiên ra mắt lại dám từ chối trả lời câu hỏi của phóng viên, khó tránh khỏi bị lời ra tiếng vào, hơn nữa câu hỏi này nói về cô, cô không tiện lên sân khấu ngăn cản, để tránh quấy rối sự sắp đặt của tổ phim, cô liếc mắt ra ý với Bành Duyệt, bảo cô ấy chăm chú trả lời cho mình.

Nếu không đi, cũng sẽ có nhân viên công tác tiến lên ngăn cản.

Bành Duyệt được Lục Tinh khích lệ, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Tôi thông qua buổi thử vai của đạo diễn Trần và công ty giải trí Hoa Thần mới giành được vai này, đạo diễn Trần giao vai này cho tôi, nói lên được rằng anh ấy công nhận diễn xuất của tôi, về phần người đại diện của tôi, cô ấy làm việc rất nghiêm túc, rất nỗ lực, cũng rất xuất sắc."

Lục Tinh khẽ cười.

Phóng viên kia nhú mày, lại hỏi tiếp: "Theo như tôi biết, cơ hội thử vai không phải muốn là được, cô có dám đảm bảo đây không phải do người

đại diện lợi dụng quan hệ không?"

Phóng viên này sao lại đáng ghét như vậy?

Lục Tinh khẽ nhíu mày, thấy Trần Thuấn lấy micro, mỉm cười nói: "Bành Duyệt là người mới, tôi lựa chọn cô ấy, nghĩa là diễn xuất của cô ấy đã vượt qua bài kiểm tra, khi bộ phim ra mắt mọi người có thể ra rạp kiểm chứng."

Lục Tinh yên lặng, bỗng nhiên mỉm môi cười cười, như vậy cũng tốt, tranh luận âm ỉ vẫn hơn im ắng, ít nhất có thể tăng sự chú ý.

Chỉ có điều, phóng viên này rõ ràng nhắm vào cô.

Nam phóng viên còn định tiếp tục hỏi, liền bị nhân viên công tác mời ra ngoài, anh ta giãy dụa không muốn đi, hùng hùm hổ hổ xông ra.

Sao người này lại trà trộn vào đây được?

Lúc nam phóng viên đi ngang qua Lục Tinh liền trừng cô một cái, Lục Tinh bị ánh nhìn kia làm cho khó chịu.

Sau đó, buổi họp báo tiến hành rất thuận lợi.

Lúc này có phóng viên hỏi: "Bộ phim của đạo diễn Trần chuẩn bị mất bốn năm, xác nhận nhân vật nữ chính là Tiêu Nghệ, trên mạng đều đang nói đây là bộ phim ngài đặc biệt chuẩn bị vì cô ấy, tôi đại diện cư dân mạng muốn chứng thực với ngài."

Trần Thuấn cười nói: "Lúc viết kịch bản, tôi cảm thấy Tiêu Nghệ rất thích hợp với nhân vật này, cá nhân tôi cho rằng cô ấy phù hợp nhất, biên kịch và nhà đầu tư nghe ý kiến của tôi xong, sau đó cũng cảm thấy thích hợp, cuối cùng mới quyết định, vì vậy không hoàn toàn là ý kiến của cá nhân tôi. Đương nhiên, Tiêu Nghệ là diễn viên chuyên nghiệp, danh tiếng

lấy lưng, nhìn qua doanh thu phòng vé của những bộ phim cô ấy đóng, cô ấy nhất định có thể diễn tốt nhân vật này."

Tiêu Nghệ hiếm khi thể hiện sự ngượng ngùng trên mặt, các phóng viên không bỏ lỡ cơ hội này, bảo hai người bọn họ chụp ảnh chung, Trần Thuấn phóng khoáng ôm vai cô, để cho phóng viên chụp ảnh.

Buổi họp báo kết thúc mỹ mãn, buổi tối tổ phim cùng nhau ăn cơm, Trần Thuấn nói là Phó Cảnh Sâm mời khách, Lục Tinh nhớ lần trước ở công ty giải

trí Hoa Thần cũng gặp được anh, cảm thấy sáng tỏ.

Địa điểm ở hoa viên Nam Thành, Lục Tinh lái xe dẫn theo Bành Duyệt, lúc đỗ xe thì thấy xe của Phó Cảnh Sâm, anh từ trên xe bước xuống, đứng bên cạnh nhìn cô quay xe.

Bành Duyệt quay đầu nhìn cô, cười hì hì: "Phó tổng đang đợi chị kìa."

Lục Tinh mím môi cười, không nói gì, sao lại nghiêm túc nhìn như vậy, sẽ khiến cô hồi hộp khi quay xe đấy.

Bành Duyệt rất biết điều đi vào trước với tổ phim, Lục Tinh đi đến bên cạnh Phó Cảnh Sâm, nhỏ giọng nói: "Sao anh không nói với em, đêm nay anh mời tổ phim ăn cơm..."

Phó Cảnh Sâm nhàn nhạt cong khóe miệng: "Em đến đây chẳng phải đã thấy rồi sao?"

Lục Tinh bĩu môi, được rồi, anh mời khách anh là Phó tổng, anh nói gì cũng đúng.

Vẫn giống lần trước mời Trần Thuấn ăn cơm trong ghế lô lớn, kéo cửa sau còn có một ghế lô, diễn viên chính và mấy vị biên kịch đạo diễn ở bên

trong ghế lô, những người khác ở bên ngoài.

Lục Tinh đi vào, phát hiện Tần Sâm đã có mặt, chỉ có điều anh ta là đại cổ đông công ty giải trí Hoa Thần, xuất hiện ở đây là chuyện rất bình thường, nhưng mà... Cảnh Tâm cũng ở đây, ừm, cô ấy là bạn gái Tần Sâm, em gái của Phó Cảnh Sâm, có mặt cũng không đúng.

Cảnh Tâm cười ngọt ngào vẫy tay với cô, đúng lúc bên cạnh cô ấy có hai chỗ trống, Phó Cảnh Sâm ôm vai cô ngồi xuống.

Lục Tinh ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cô ấy nhin không được nói: "Chị không hỏi sao em cũng tới sao?"

"Chẳng lẽ không phải do em là bạn gái Tần Sâm à?" Lục Tinh hơi ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi.

"Cũng đúng..." Cảnh Tâm lúng túng, "Chỉ có điều đây là liên hoan của tổ phim, em cũng có một vai trong bộ điện ảnh này, mặc dù chỉ là vai khách mời." Cô chỉ là khách mời bình hoa.

Lục Tinh tròn tròn mắt: "Trước đây em không nói với chị."

Cảnh Tâm bĩu môi: "Trước khi em thử vai, Trần Thuấn và em có nói chuyện một lúc, hỏi em có đồng ý diễn vai khách mời không, em nghĩ lẽ như em không vượt qua nên đã đồng ý, tổ phim quyết định tạm thời giữ bí mật không công bố ra ngoài, bởi vì bộ phim kia của em có thể sẽ chiếu trước, nếu danh tiếng không tệ nhất định có thể có thêm không ít fans, đến lúc được chiếu, em sẽ là khách mời đặc biệt..."

Cảnh Tâm thì thầm bên tai cô, cô ấy nói một nửa Lục Tinh đã hiểu, sau đó cô cười hỏi cô ấy: "Đó là em đoán, hay..."

Ngón tay dưới bàn của Cảnh Tâm chỉ vào Phó Cảnh Sâm, rồi chỉ vào Tần Sâm, thấp giọng nói bên tai cô: "Đây là thủ đoạn các nhà tư bản

thường dùng."

Lục Tinh liếc nhìn Tần Sâm cầm cả ngón tay của Cảnh Tâm, sau đó làm một động tác rất... đen tối, với tư cách là một người có không ít kinh nghiệm thực chiến, cô gần như hiểu ngay, cô vội vàng quay mặt, hơi nóng lên, không cẩn thận thấy người khác **, thật ngượng!

Lại nhìn qua, mặt Cảnh Tâm càng đỏ.

Cô ho khan vài tiếng, Phó Cảnh Sâm đưa ly nước cho cô, ly gồm sứ kê sát môi cô.

Lục Tinh vội vàng đưa tay nhận ly, lại ngẩng đầu, phát hiện không ít người đang lạng lẽ nhìn cô, sau đó có người trêu chọc: "Phó tổng thật chu đáo."

Người ngồi cùng còn phụ họa theo, Phó Cảnh Sâm cười cười, không nói gì,

Lục Tinh hơi lúng túng, bởi vì đa số người ở đây cô đều không quen, hôm nay là lần đầu tiên gặp.

Có người nói tới chuyện xảy ra ở buổi họp báo hôm nay: "Tên phóng viên kia không phải do chúng ta mời đến, không biết trà trộn vào bằng cách nào."

Chương 50

Nhắc tới tên phóng viên kia, Lục Tinh lại nhớ tới cái trừng mắt khi rời đi của hắn ta, hơi nhú mày, biểu cảm rất nhỏ này không thoát khỏi đôi mắt Phó Cảnh Sâm, anh trầm giọng nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Có một phóng viên trà trộn vào, hỏi vài chuyện rất nhạy cảm, cảm giác... như đang nhắm vào Lục tiểu thư."

"Chuyện gì?" Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn về phía Lục Tinh, nhíu mày hỏi.

"Chuyện gì?" Cảnh Tâm cũng hỏi.

Trên bàn cơm im lặng một lúc, Phó Cảnh Sâm rõ ràng đang nhìn Lục Tinh, mọi người do dự xem nên nói tiếp hay để cho Lục Tinh tự nói.

Lục Tinh mấp máy môi, phát hiện tất cả mọi người đều không nói chuyện, ngây ra một lúc, Phó Cảnh Sâm rời ánh mắt, Trần Thuấn đối diện nhìn thấy thì kể lại mọi chuyện xảy ra ở buổi họp báo.

Đôi môi mỏng của Phó Cảnh Sâm nhanh chóng cong lên, đôi mắt sắc bén càng thêm lạnh lẽo: "Tên phóng viên đó đâu? Các người không điều tra rõ ràng đã thả anh ta đi rồi sao?"

Lúc ấy buổi họp báo mới diễn ra được một nửa, sự chú ý của mọi người đều đặt vào buổi họp báo, nhân viên công tác chỉ đuổi người ra ngoài, nhìn nhân hiệu công tác của tên đó mới phát hiện có vấn đề, cũng không quá để ý, dù sao chuyện này cũng rất bình thường, cho rằng công ty đối thủ phái người quấy rối một trận mà thôi, đuổi đi là được, không cần điều tra.

Lục Tinh cảm nhận được lửa giận của Phó Cảnh Sâm, bàn tay dưới bàn lặng lẽ kéo tay anh, khẽ nói: "Thật ra không phải chuyện gì to tát, có thể là người do công ty đối thủ phái tới quấy rối mà thôi, không ảnh hưởng gì, coi như mọi chuyện kết thúc."

Ngón tay mềm mại của cô vẽ hình trái tim vào lòng bàn tay anh, sắc mặt Phó Cảnh Sâm hơi dịu đi, đúng lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, đề tài này cứ chấm dứt như vậy.

Loại tiệc này không thể tránh được việc uống rượu, sau khi Lục Tinh uống hai ly thì Phó Cảnh Sâm không cho phép uống nữa, được rồi, cô đặt

ly xuống.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người tan cuộc, Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm đều uống rượu, người lái ở trên xe chờ bọn họ.

Sau khi xe rời khỏi, Phó Cảnh Sâm nắm tay cô, lạnh nhạt hỏi: "Hôm nay tên phóng viên kia hỏi chuyện gì?"

Còn nhớ chuyện này à...

Lục Tinh bĩu môi, kể lại mấy câu hỏi của tên phóng viên kia cho anh nghe, suy nghĩ một lúc, quyết định nói chuyện phóng viên đó trừng mắt nhìn cô lúc rời đi cho anh biết.

Lông mày Phó Cảnh Sâm nhíu chặt, ôm sát vai cô: "Không sao, anh sẽ nhờ người điều tra, sau này nếu loại chuyện này vẫn xảy ra em phải nói cho anh biết đầu tiên."

Lục Tinh nghe lời gật đầu, đầu dựa vào lồng ngực anh, nhỏ giọng nói: "Không có chuyện gì đâu, anh không cần lo lắng."

Đôi mắt màu đen của Phó Cảnh Sâm nhắm lại, anh không nói gì.

Trước khi quay phim điện ảnh, Lục Tinh sắp xếp cho Tiêu Nghệ và Bành Duyệt hai ngày nghỉ, chính cô cũng khó có được một ngày nhàn rỗi không đến công ty, sáng sớm ngủ lấy lại sức, mơ mơ màng màng cảm nhận được người đàn ông bên cạnh vẫn còn đây, cô mở to mắt, lơ mơ nói: "Hôm nay anh không đến công ty sao?"

Người đàn ông có vẻ như đang đợi cô tỉnh lại, vừa thấy cô tỉnh, lập tức xoay người đè lên cô.

Lục Tinh cảm nhận được một vật cứng rắn kề sát mình, hơi sợ hãi, lo lắng vắn vẹo dưới người anh, nhỏ giọng nói: "Tối qua... Không phải mới

làm sao..."

Còn tận hai lần nữa chứ! Nhớ tới tần suất gần đây, cô không khỏi nghĩ, ham muốn phóng túng như vậy có ổn không?!

Phó Cảnh Sâm cười nhẹ, hôn lên khóe môi cô, khàn khàn nói: "Tối qua là tối qua, hôm nay là hôm nay."

Lục Tinh: "... Vậy tối nay đừng hòng."

Đi làm còn có ngày nghỉ mà! Còn cô gần đây không được nghỉ ngơi. "Bà dì của em gần đến rồi." Nụ hôn của anh dừng trên tai cô.

"..." Vì vậy thừa dịp trước khi bà dì của cô đến, làm nhiều một chút sao?

Cứu mạng!!!

Phó Cảnh Sâm dùng hành động thực tế để trả lời, đúng vậy.

Sau một trận nhẽ nhại, Phó Cảnh Sâm ôm cô vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, Lục Tinh than thở: "Em vẫn muốn ngủ..."

Phó Cảnh Sâm lại ôm cô ôm về giường, anh thì vào phòng sách xử lý công việc, ngay cả công ty cũng không đến.

Lúc Lục Tinh rời giường đã là giữa trưa, Phó Cảnh Sâm làm xong ba món ăn một món canh, cô rửa mặt rồi ngồi xuống ăn cơm, cảm thấy gần đây lượng cơm cô ăn càng nhiều, nhất định do mệt nhọc quá độ!

Cô căn đũa nhìn về phía Phó Cảnh Sâm, nhỏ giọng nói: "Lát nữa em muốn dẫn Tiểu Cáp đến bệnh viện thú y."

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, cuối cùng vẫn nói: "Anh đi cùng em." Cô mím môi: "Tiểu Cáp muốn ngồi xe của anh."

Phó Cảnh Sâm: "... Sau đó anh sẽ lái xe đi rửa." Lục Tinh: "..."

Ăn cơm trưa rồi nghỉ ngơi một giờ, Lục Tinh dắt Tiểu Cáp xuống tầng, sau khi đi đến thang máy, Tiểu Cáp luôn trốn ở góc xa Phó Cảnh Sâm nhất.

Cái này chưa tính là gì, Tiểu Cáp nhìn thấy Phó Cảnh Sâm ngồi vào ghế điều khiển, sống chết không dám leo lên xe, Lục Tinh không còn cách nào, đành phải cầu xin người đàn ông với vẻ mặt vô cảm đang ngồi trên ghế điều khiển: "Cảnh Sâm, anh gọi Tiểu Cáp một tiếng được không? Nó không dám lên xe anh..."

Phó Cảnh Sâm không nhúc nhích nhìn cô, Lục Tinh mở to hai mắt, không được tự nhiên nhỏ giọng nói: "Anh trai..."

Phó Cảnh Sâm trợn tròn mắt ba giây, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào cô, nhìn khuôn mặt càng lúc càng đỏ, đáy mắt chậm rãi hiện lên tia vui vẻ, mở cửa xuống xe.

Đã rất nhiều năm Lục Tinh không gọi anh là anh trai, trước kia mỗi lần gọi anh là anh trai, gần như chuyện gì anh cũng đồng ý, bây giờ vẫn hiệu quả chứ?

Phó Cảnh Sâm vừa xuống xe, Tiểu Cáp liền né tránh như dịch bệnh, Lục Tinh bất chấp thẹn thùng, vội vàng níu dây xích chó trong tay, kéo nó lại.

Phó Cảnh Sâm không nói, im lặng kéo dây xích chó trong tay cô, Tiểu Cáp cũng không dám động đậy.

Lục Tinh cắn môi, đang định bảo anh nhẹ nhàng một chút, kết quả anh nhấc chân đá vào mông Tiểu Cáp: "Đi lên."

Tiểu Cáp run rẩy trèo lên...

Lục Tinh: "...". Vậy vừa nãy cô vừa sờ vừa dỗ dành vừa ôm, tính là gì?

Phó Cảnh Sâm vì tiếng "Anh trai" kia mà tâm trạng vô cùng sung sướng, Lục Tinh lặng lẽ nghiêng đầu nhìn anh, lại quay đầu nhìn chỗ ngồi phía sau, Tiểu Cáp rất ngoan ngoãn ngồi xõm ở đó.

Như vậy xem ra cũng không tệ, cô nhìn ngoài cửa sổ, nhếch miệng cười khẽ.

Bệnh viện thú y khắp nơi đều là chó mèo, Phó Cảnh Sâm khó chịu nói: "Anh chờ em trên xe."

Lục Tinh mím môi nhìn anh: "Ừ... Nhưng rất lâu."

Mặt Phó Cảnh Sâm không đổi sắc: "Không sao, em cứ đi đi."

Lục Tinh biết anh chắc chắn không vào, cũng không miễn cưỡng, dắt Tiểu Cáp xuống xe.

Bệnh viện thú y hơi đông người, Lục Tinh vừa dẫn Tiểu Cáp vào thì một con chó Samoyed to hơn Tiểu Cáp không ít nhào đến, Tiểu Cáp rõ ràng bị dọa sợ, nhưng vẫn vững vàng đứng cản trước mặt Lục Tinh, sủa vài tiếng "Gâu gâu gâu" với con Samoyed.

"Đậu Đậu!" Người phụ nữ ngồi bên cạnh vội vàng quát, con Samoyed lập tức ngoan ngoãn ngồi bên chân cô ấy.

Hiếm khi Tiểu Cáp dũng cảm như vậy, Lục Tinh quyết định đêm nay cho nó thêm vài miếng thịt, cúi người sờ sờ Tiểu Cáp: "Không sao không sao, đừng sủa nữa."

"Chị đừng nóng giận, Đậu Đậu rất ngoan, không cắn người đâu, nó nhất định rất thích chị."

Lục Tinh cúi đầu nhìn bé gái khoảng ba bốn tuổi với khuôn mặt đáng yêu trước mặt mình, thật dẻo miệng, cô cười tủm tỉm nói: "Chị không tức giận, Đậu Đậu nhà em rất ngoan."

Mắt bé gái sáng rực lên, chạy về bên cạnh mẹ mình, hăng hái nói: "Mẹ ơi, chị ấy không tức giận."

Mẹ bé gái cũng nhìn Lục Tinh, cười nói: "Thật xin lỗi, bình thường Đậu Đậu không như vậy, có thể nó thích em, hoặc... thích nó." Cô ấy chỉ chỉ Tiểu Cáp.

Lục Tinh ngây ra một lúc: "Đậu Đậu là giống đực sao?" Người phụ nữ gật đầu cười: "Đúng vậy."

"Nhưng mà Tiểu Cáp thuộc giống Eskimo..." Không cùng giống với Samoyed, hơn nữa thời kỳ động dục còn chưa tới mà?!

"Không sao, Eskimo rất giống với Samoyed, tình yêu vượt qua chủng tộc không phải việc gì to tát."

"... Cũng phải."

Đợi Tiểu Cáp kiểm tra xong, rồi lại tắm rửa một trận, Lục Tinh mới dẫn nó rời khỏi, hai mẹ con lúc này cũng dẫn con Samoyed đi ra bệnh viện, bé gái cầm điện thoại, giọng nói bập bẹ: "Chú, con đi ra rồi, chú ở đâu?"

"Vậy chú cứ chờ ở đó, con và mẹ sẽ đến ngay đây!"

"Tạm biệt."

Bé gái cúp điện thoại, nhảy đến bên người Lục Tinh, kéo tay cô hỏi: "Chị, chị đến một mình sao? Chú em tới đón em và mẹ đó."

Lục Tinh kéo bàn tay nhỏ nhắn của bé, dịu dàng cười nói: "Không phải, chị ấy à... Chị đi với bạn." Bé gái nhỏ như vậy, có lẽ không hiểu bạn

trai là loài sinh vật gì đâu?

Bé gái: "À... Là bạn trai chị sao?" Lục Tinh: "... Ừ."

"Chú!"

Bé gái buông tay Lục Tinh rồi chạy lên phía trước, Lục Tinh ngược mắt nhìn, hai người đàn ông cao lớn đang đứng đối mặt với nhau, nói gì đó, nghe thấy tiếng thì cùng lúc nhìn qua.

Lục Tinh và Kỷ Huân đều ngẩn người, về mặt Phó Cảnh Sâm bình tĩnh nhìn cô.

Bé gái chạy đến bên cạnh Kỷ Huân, Kỷ Huân xoay người ôm lấy cô bé, véo véo khuôn mặt bé: "Hôm nay ngoan hay không ngoan?"

"Tiểu Manh rất ngoan!" Bé gái trả lời thật to. "Tại sao không đến nhà trẻ?"

"..."

Lục Tinh và người phụ nữ kia đi đến trước mặt bọn họ, Kỷ Huân nhìn Lục Tinh, dịu dàng cười nói: "Thật trùng hợp, Tiểu Cáp lớn như vậy, lần trước gặp nó nó còn rất bé."

Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn Lục Tinh, rồi nhìn Kỷ Huân đối diện. Lục Tinh cười cười: "Tiểu Cáp ăn nhiều lớn nhanh."

Cô nhớ lúc Kỷ Huân về nước, lần đầu tiên gặp Tiểu Cáp có nói rằng chị anh ta nuôi một con Samoyed, còn có một rất đũa con gái rất đáng yêu, không ngờ lại trùng hợp gặp nhau như vậy.

Đôi mắt đen láy của Tiểu Manh lóe sáng nhìn Kỷ Huân: "Chú, chú quen chị gái xinh đẹp này sao?"

Kỷ Huân cười cười, nhìn Lục Tinh nói: "Quen, rất nhiều năm."

Phó Cảnh Sâm đi đến bên cạnh Lục Tinh, vươn tay ôm eo cô, lạnh nhạt nói: "Chúng tôi đi trước."

Kỷ Huân cười cười: "Chúng tôi cũng phải đi rồi, lần sau tụ họp." Phó Cảnh Sâm gật đầu.

Xe của hai người đều đỗ bên cạnh, một trước một sau lần lượt đi đến đó, Phó Cảnh Sâm cho Tiểu Cáp lên xe bằng cách cũ, nhanh chóng lái xe đi.

Kỷ Huân nhìn xe bọn họ rời đi, mới khởi động lái xe ra ngoài.

"Thì ra em thích bạn gái của Phó Cảnh Sâm?" Chị của Kỷ Huân không nhịn được hỏi.

"Lúc em thích cô ấy, cô ấy chưa phải bạn gái của Phó Cảnh Sâm." Anh ta trầm giọng trả lời.

"Vậy tại sao lúc trước em kiên quyết theo đuổi cô ấy? Nhìn bộ dạng em như vậy, không ngờ thích cô ấy, chị có xem tin tức về bọn họ... Em không có cơ hội đâu, nên sớm quên đi."

Kỷ Huân không nói, ba năm Lục Tinh không có Phó Cảnh Sâm bên cạnh, đó chính là thời điểm tốt nhất để anh ta theo đuổi cô, nhưng anh ta chỉ bận tâm đến Phó Cảnh Sâm, lại quá quan tâm đến cảm nhận của Lục Tinh, vô cùng chắc chắn Lục Tinh sẽ không về nước, nếu như có thể quay về thời điểm đó, nhất định anh ta sẽ không chút do dự, dùng ba năm thời gian cố gắng theo đuổi cô.

Đáng tiếc, có nhiều thứ anh ta nhận ra quá muộn màng, yêu thì không nên chậm trễ.

Xe ngừng dưới tầng, tay trái Phó Cảnh Sâm tựa lên tay lái, nghiêng người nhìn Lục Tinh.

Lục Tinh sờ lên mặt mình, nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy..."

Chương 51

Phó Cảnh Sâm chăm chú nhìn cô, ngón tay ấm áp đặt trên mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve tai cô, trong mắt anh có vẻ phức tạp cô không thể hiểu, giọng anh trầm thấp như đang tự lẩm bẩm một mình: "Nếu em không quay về, hoặc chậm thêm chút nữa, em sẽ thích Kỷ Huân đúng không? Hoặc thích người khác."

Câu hỏi này luôn tồn tại trong anh, bắt đầu từ ngày anh tiễn cô.

Từ lúc cô năm tuổi đến mười bảy tuổi, mười hai năm đó anh luôn bên cạnh cô, anh nhìn cô lớn lên, tình cảm đối với cô không biết từ khi nào lại bắt đầu thay đổi, anh thích cô. Anh lớn hơn cô vài tuổi, rất nhiều chuyện anh đều thấy rất rõ ràng, anh biết cô thích anh, giống như anh không biết từ lúc nào lại thích cô.

Điều Phó Cảnh Sâm rõ ràng hơn chính là, với tình huống lúc đó, bọn họ khó có thể ở bên nhau, anh có thể trở mặt với người nhà, khẳng khẳng muốn ở bên cô, nhưng Phó gia nhất định sẽ náo loạn đến nổi long trời lở đất. Lúc ấy cô mới mười bảy tuổi, không đủ dũng khí, cô sẽ không vượt qua giới hạn đạo đức thấp nhất mà chính mình tự trói buộc, vì vậy, dù lúc trước Cảnh Lam Chi đưa ra yêu cầu vô lí thế nào, cô đều chấp nhận.

Suy xét một cách lí trí nhất, anh không muốn chống đối cha mẹ, anh càng chống đối, Lục Tinh càng sợ hãi, càng không có dũng khí, cho dù cô thích anh, nhưng sẽ không có cảm giác an toàn, cuộc sống không yên ổn, loại thích này sẽ biến thành gánh nặng trong lòng cô.

Nếu khi đó bọn họ khăng khăng ở bên nhau, cuối cùng có một ngày phải chia xa, ai cũng không thể chịu đựng được, cho dù là anh, hay là cô.

Năm đó anh cố ý đưa cô đi, không hỏi cô có đồng ý hay không, càng không giải thích nguyên nhân với cô, anh rất độc đoán, tất cả mọi chuyện đều hình thành những nhánh đường quanh co khúc khuỷu trong đầu anh, cuối cùng hội tụ thành một con đường, anh muốn ở bên cạnh cô.

Thời gian là phương thuốc lắng đọng tốt nhất của một người, cũng là con đường tốt nhất để lãng quên và bắt đầu cuộc sống mới.

Anh muốn Lục Tinh tự trở nên độc lập hơn, nhưng cũng sợ thời gian quá lâu cô sẽ lãng quên, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới.

Từ trước đến giờ anh tưởng rằng mình đủ tự tin, hóa ra lúc gặp Kỳ Huân, anh cũng biết sợ, Kỳ Huân vừa xuất sắc lại năng động niềm nở, quan trọng nhất là bọn anh đều ở cạnh cô.

Lục Tinh không ngờ anh hỏi chuyện này, cô nhìn vào mắt anh, bỗng nhiên nở nụ cười: "Nhưng không phải em đã trở về rồi sao? Bây giờ em với anh đang ở bên nhau."

Đây là chuyện đúng đắn nhất mà cô làm trong cuộc đời này, cô đã quay về.

Thấy anh vẫn nhìn mình chăm chăm, Lục Tinh mấp máy môi, dịu dàng cười, giọng nói ấm áp vang lên: "Em không biết liệu em sẽ thích người khác hay không, giống như lúc em thấy scandal giữa anh và Trình Phi, em không biết anh có thích cô ta không, nhưng em xác định rằng em muốn trở về, lúc định quay về em... vẫn thích anh, nếu sau khi về, anh thật sự ở bên người khác, vậy em có thể hết hy vọng, bắt đầu cuộc sống mới."

Trong xe im lặng một lúc, Phó Cảnh Sâm chăm chú nhìn cô rồi nghiêng người hôn lên môi cô, giống như hôn vào trái tim cô, dịu dàng

triền miên.

Thật lâu, môi anh chậm rãi dời đi, đôi mắt sâu thẳm như đáy biển mãi miết nhìn cô, lộ ra sự xúc động.

Lục Tinh bị anh nhìn đến nổi bối rối, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tối nay em muốn ăn bò bít-tết."

Phó Cảnh Sâm khẽ cười, cô thật biết phá khung cảnh đẹp, anh liếc nhìn thời gian, trêu chọc: "Bây giờ vẫn chưa tới năm giờ."

Lục Tinh hơi lúng túng: "... Vì vậy em mới nói là tối nay." "Được." Anh cười nói.

Đưa Tiểu Cáp về nhà, nghỉ ngơi hơn nửa giờ, Lục Tinh cho Tiểu Cáp và Kitty ăn rồi hai người đến nhà hàng.

Ngày hôm sau Phó Cảnh Sâm đến công ty, Lục Tinh vẫn còn một ngày nghỉ, giữa trưa vừa ăn bên ngoài xong, liền nhận được điện thoại từ Diệp Hân Nhiên, cô hỏi: "Cậu định về à?"

Diệp Hân Nhiên nói: "Không phải, tớ có chuyện muốn nói với cậu." "Chuyện gì? Nghe giọng điệu cậu nghiêm túc như vậy, đừng nói với tớ cậu

tìm được bạn trai mới rồi nhé, hoặc... nếu cậu dám nói cậu đã làm lành với

Quan Nghị, tớ nghĩ rằng trong khoảng thời gian này tớ không muốn thấy mặt cậu."

Diệp Hân Nhiên: "Ha ha, bà đây đời này dù độc thân cũng không thèm nhai lại, nhất là tên cặn bã Quan Nghị."

Lục Tinh khẽ thở ra, "Vậy thì được, tớ chỉ sợ cậu mềm lòng, đúng rồi, cậu định nói gì?"

"Cậu còn nhớ bác cả và chú của cậu không?" "Nhớ... Sao vậy?" Trong lòng Lục Tinh hơi hồi hộp.

"Hai ngày nay bác cả trai và bác cả gái của cậu thường xuyên đến nhà tớ bàn bạc, lúc này chú cậu cũng tới, bọn họ muốn tớ thăm dò cậu qua điện thoại." Diệp Hân Nhiên vô cùng khinh thường nói, "Nhất định bọn họ nghe nói cậu đang hẹn hò với Phó Cảnh Sâm, chuẩn bị gả vào nhà quyền thế, nên

bây giờ muốn liên lạc với cậu. Thật không biết xấu hổ, trước kia lúc bà cậu mất, ai cũng mắng cậu là đồ ăn bám, bây giờ nhìn thấy lợi ích, lại mặt dày sáp vào, tớ cười chết mất."

Lục Tinh khẽ nhú mày: "Vậy cậu nói sao?"

Diệp Hân Nhiên lại ha ha vài tiếng: "Hôm qua tớ còn theo chân bọn họ diễn trò, hôm nay bác gái cả của cậu nói, muốn nhờ cậu và Phó Cảnh Sâm giới thiệu công việc cho con trai bà ấy, đúng rồi cậu biết không, con trai bác cả cậu sắp tốt nghiệp, qua hết năm nay chuẩn bị đi thực tập. Thật không biết xấu hổ, gần đây tâm trạng tớ hay cáu kỉnh, nhịn không được mắng bọn họ một trận, khiến họ tức giận bỏ đi."

Lục Tinh im lặng, lúc trước sau khi bà qua đời, bác cả và chú không ai chịu nuôi cô, nếu không phải dì Cầm dẫn cô về Phó gia, không biết rốt cuộc cô sẽ như thế nào... Có thể phải ăn cơm từ nhà phía tây sang nhà phía đông, như quả bóng cao su bị bọn họ đá qua đá lại.

Trước kia cô thỉnh thoảng về trấn thăm bà, tảo mộ bà, đều ở nhà Diệp Hân Nhiên, bọn họ cũng không quan tâm thời gian qua cô sống có tốt không, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, những tình thân mờ nhạt sớm đã trở nên có cũng được mà không có cũng không sao.

Diệp Hân Nhiên lại nói: "Chuyện của cậu và Phó Cảnh Sâm lúc trước được chia sẻ ầm ĩ, nhưng bọn họ nhiều năm không gặp cậu, trên weibo

cũng chỉ gọi Tinh Tinh, bọn họ không dám chắc chắn có phải cậu không, chỉ có điều... Gọi Tinh Tinh, người có tai phải không nghe được, trên thế giới rất hiếm khi trùng hợp như vậy, trừ cậu ra còn có thể là ai."

"Có lẽ là anh chị em họ hàng của cậu nói với bọn họ, nhưng bọn họ không có cách liên lạc với cậu, biết tớ có quan hệ tốt với cậu, thấy tớ trở về liền tới tìm..."

Lục Tinh nghe xong không có nhiều cảm xúc lắm, im lặng một lúc không biết phải nói gì.

Diệp Hân Nhiên nghiêm túc nói: "Cậu là người đại diện của Tiêu Nghệ, cũng là nhân viên của công ty truyền thông Thời Quang, tớ chỉ sợ bác cả và chú cậu không hỏi được số của cậu, liền chạy đến công ty tìm cậu."

"Bọn họ muốn tới tớ cũng không ngăn cản được." Lục Tinh lạnh nhạt nói, nghe thấy Diệp Hân Nhiên mắng một tiếng, cô còn nói, "Cậu yên tâm, nếu đến thì tớ có thể xử lý được, tớ không còn là đứa bé bảy tuổi phải nhờ vào sự nuôi dưỡng của họ."

Cô chuyển chủ đề: "Cha mẹ Quan Nghị đến không?" Diệp Hân Nhiên nói: "Ngày mai đến."

"Như vậy phải tốn kém..." Lục Tinh bùi ngùi.

"Đúng vậy, thật ra mà nói, phần tiền mua nhà họ phải trả lại cho nhà tớ, không phải con số nhỏ, hơn nữa bọn họ thật sự rất thích tớ, haizz, được rồi, không nói chuyện này nữa."

Hai người lại trò chuyện một lúc, mới cúp điện thoại.

Bộ phim điện ảnh bắt đầu quay, ban đầu lấy cảnh ở thành phố B, Lục Tinh vừa đến công ty, Trương Hân Giai liền gọi cô vào văn phòng, nói

thăng: "Gần đây thông báo của Bành Duyệt tăng lên nhiều."

Lục Tinh gật đầu: "Vâng, ngoại trừ quay phim, còn có vài phát ngôn quảng cáo và bìa tạp chí."

Trương Hân Giai nhìn cô: "Nghe nói đều do em đưa cô ấy đi phải không?"

Về chuyện này, Lục Tinh đang định bàn bạc với công ty, Bành Duyệt là người mới chưa có trợ lý, rất nhiều chuyện do cô dẫn theo Bành Duyệt chạy đôn chạy đáo, theo lý mà nói bây giờ Bành Duyệt nhận được nhiều hoạt động hơn, công ty phải sắp xếp trợ lý cho cô ấy.

Lục Tinh mấp máy môi, nói: "Chị Giai, em muốn bàn chuyện trợ lý của Bành Duyệt, chị thấy được không?"

Trương Hân Giai cười cười: "Chị đang định nói với em chuyện này, Bành Duyệt khá có tiềm lực trong đám người mới, công ty chuẩn bị nâng đỡ cô ấy, chị biết em bề bộn nhiều việc, lại còn phải dẫn Bành Duyệt chạy đôn chạy đáo, người phỏng vấn cho chức trợ lý đã đến rồi, có ba người, em tự đi phỏng vấn đi."

Lục Tinh hơi bất ngờ: "Nhanh như vậy ạ?"

"Ừ, buổi phỏng vấn bắt đầu vào lúc 10 giờ, em chuẩn bị đi."

Lục Tinh chọn cô gái nhìn có vẻ lanh lợi trong ba người phỏng vấn, Bành Duyệt vẫn còn quay phim, cô và người trợ lý mới cùng xuống tầng, định đi đến nơi quay.

Anh bảo vệ công chính gọi cô lại: "Cô Lục, vừa rồi có một người phụ nữ nói là chị họ cô, muốn vào công ty tìm cô."

Lục Tinh ngây ra một lúc, nhanh chóng nhận ra đây là chuyện gì, có lẽ người phụ nữ kia chính là chị họ cô.

Bảo vệ thấy cô không nói, cười haha: "Không phải chị họ cô đúng không? Ngày nào cũng có fans hâm mộ giả mạo mình là họ hàng... Muốn lên vào công ty tiếp cận nghệ sĩ, loại chuyện này tôi gặp nhiều rồi, tôi đã bảo người đuổi đi, đúng lúc nhìn thấy cô, liền nói cho cô biết."

Lục Tinh mấp máy môi, không giải thích, cô cười với bảo vệ : "Anh vất vả rồi."

Mua không ít bánh ngọt và bánh cookie ở tiệm bánh ngọt gần công ty, Lục Tinh và trợ lý đi đến bãi đỗ xe, cô đưa chìa khóa xe cho trợ lý: "Chiếc xe bảo mẫu (1) này là do công ty cấp cho Bành Duyệt, về sau do cô lái."

(1) Xe bảo mẫu: xe dành cho nghệ sĩ

Trợ lý gật đầu: "Được, tôi biết rồi."

Lục Tinh cười cười: "Chúng ta đến studio đi, cô đi theo sau tôi."

Hai ngày sau, anh bảo vệ lại nói với cô: "Cô Lục, người phụ nữ kia hai ngày nay đều tới công ty, cô ta cho tôi xem một tấm hình ... Nhìn rất giống cô khi còn bé, cô muốn xác nhận một chút không, lỡ như cô ta thật sự là chị họ thất lạc nhiều năm của cô?"

Thất lạc nhiều năm... Anh bảo vệ à, anh thật hài hước.

Lục Tinh suy nghĩ, đành nói với anh bảo vệ: "Như vậy đi, nếu ngày mai cô ta còn tới, anh cứ gọi cho tôi."

Anh bảo vệ nhận lấy danh thiếp của cô, cười ngây ngô nói: "Được."

Chương 52

Hơn năm giờ chiều ngày hôm sau, quả nhiên Lục Tinh nhận được điện thoại từ anh bảo vệ: "Lục tiểu thư, người phụ nữ tự xưng là chị họ cô lại tới nữa, cô xem làm sao bây giờ? Có cần tôi đuổi cô ta đi không?"

Lục Tinh nghe thấy giọng một người phụ nữ kích động nói "Tôi thật sự là chị họ của cô ấy." qua điện thoại, khóe miệng nhếch lên đầy châm biếm.

Anh bảo vệ không nghe thấy lời cô đáp, hỏi lại: "Lục tiểu thư?" Cô nói: "Bảo cô ấy ở dưới tầng chờ tôi."

Lục Tinh cầm áo khoác ngoài và khăn quàng cổ rồi xuống tầng, ngẫm nghĩ lát nữa có thể không về công ty, lại quay đầu lấy túi xách.

Vừa xuống dưới tầng đã có người đón tiếp cô, giọng điệu khó dấu nổi sự vui mừng: "Lục Tinh, nhiều năm không gặp, chị là Lục Mân đây, chị nói chị là chị họ em, bảo vệ không chịu tin, em nhanh giải thích với anh ấy đi."

"Chị tìm em có việc gì?" Lục Tinh nhìn Lục Mân, không giải thích với anh bảo vệ.

Lục Mân không ngờ cô lại lạnh nhạt như vậy, sự nhiệt tình lập tức bị dập tắt một nửa: "Cũng không có gì... Chỉ là sau khi về nước em không về thăm, cha mẹ chị đã lâu không gặp em, muốn gọi em về cùng đón năm mới."

"Tháng 10 em có về thăm, viếng mộ bà, không ngờ cỏ trên mộ lại mọc um tùm như vậy." Lục Tinh khoa tay múa chân ước lượng độ cao, khóe miệng nhếch lên đầy giễu cợt, "Xem ra đã lâu mọi người không đi viếng bà."

Lục Mân bị nụ cười của cô làm cho chấn động mạnh, trở mắt nhìn Lục Tinh trước mắt, nhớ tới Lục Tinh khi còn bé, rõ ràng là đứa nhóc quê mùa giống cô ta cơ mà.

Về sau Lục Tinh lên thị trấn, mỗi lần cô trở về, cô ta đều cảm thấy... Lục Tinh ngày càng ưa nhìn, mặc quần áo cũng rất đẹp.

Bây giờ Lục Tinh càng xinh đẹp hơn so với trước kia, khi còn bé cô ta không hiểu, bây giờ mới nhận ra, thứ thay đổi lớn nhất trên người Lục Tinh chính là khí chất, khí chất của một người phụ nữ quan trọng hơn vẻ bề ngoài.

Bây giờ mặc dù bộ dạng Lục Tinh vẫn trắng nõn và mảnh mai, nhưng khí chất và tác phong hoàn toàn khác xưa.

"Một năm chị chỉ về hai lần, chuyện này... Chị không rõ lắm, nhưng có thể lúc em về thăm, trùng hợp vào thời gian mọi người không thăm bà." Giọng điệu Lục Mân hơi ngượng ngập, ngoại trừ tết thanh minh, cha mẹ cô ta quả thật chưa từng đi tảo mộ.

Lục Tinh nhìn quán Starbucks gần công ty, mặt không biểu cảm mở miệng nói: "Chúng ta đến quán cà phê ngồi đi."

Lục Mân ngây ra một lúc, lập tức nở nụ cười: "Được."

Cô ta lớn hơn Lục Tinh khoảng hai ba tuổi, chuyện khi còn bé cô ta nhớ rõ rất rõ ràng, cha mẹ cô ta đều không muốn nuôi Lục Tinh, nhất là mẹ cô ta, kịch liệt phản đối, Lục Tinh không qua lại với nhà cô ta nhiều năm trước, cũng đã lâu không về thăm, nhà cô ta không ai nhắc tới cô, gần như quên lãng người này. Nếu không phải thấy những tin hot trên weibo, cô ta còn không biết Lục Tinh ra nước ngoài học, mà Phó gia nhận nuôi cô năm đó, lại giàu như vậy.

Quan trọng nhất là, Lục Tinh còn ở bên cạnh Phó Cảnh Sâm.

Lục Mân nghĩ thầm, Lục Tinh đã vui vẻ hẹn cô ta uống cà phê, vậy thì chắc chắn cô vẫn nhớ đến người chị họ này, sớm biết như vậy, cô ta đã nhanh đến tìm cô hơn rồi.

Sự thật là Lục Tinh cảm thấy bên ngoài quá lạnh, hai người đi vào quán cà phê, Lục Tinh thở ra một hơi, hơi ấm trong quán thật dễ chịu.

Chọn vị trí gần cửa sổ, Lục Tinh gọi một tách Americano, cô nhìn về phía Lục Mân: "Chị muốn uống gì?"

Lục Mân vội vàng nói: "Cappuccino."

Lục Tinh nhìn ngoài cửa sổ không nói chuyện, Lục Mân im lặng một lúc, không nhịn được nói: "Lục Tinh, bây giờ em là người đại diện đúng không?"

"Ừ." Lục Tinh nhìn cô ta, đợi cô ta nói tiếp.

"Mấy năm trước chị tham gia 'Giọng nữ đặc biệt', tiến vào top 50, lúc ấy không ký hợp đồng với công ty, mấy năm nay luôn hát ở quán bar, em có thể ký hợp đồng với chị không? Không ca hát thì diễn kịch cũng được, chị thật sự rất muốn vào ngành giải trí." Lục Mân nói rất nhanh, dứt lời thì nhìn Lục Tinh bằng vẻ chờ mong.

"..." Lục Tinh không ngờ Lục Mân tìm cô vì lí do này, cô nhớ đến năm hai đại học, Diệp Hân Nhiên từng nhắc tới chuyện này, Lục Mân bảo Diệp Hân Nhiên phát động bạn học cùng lớp bỏ phiếu cho cô ta, cô nhìn cô ta vài giây, "Em chỉ là người đại diện, công ty ký với ai em không có quyền can thiệp."

Sắc mặt Lục Mân cứng đờ: "Người đại diện không phải có thể đề cử với công ty sao? Hơn nữa em với Phó Cảnh Sâm yêu nhau, chỉ cần em mở miệng, chắc chắn công ty sẽ để lại mặt mũi cho em."

Người đại diện có thể đề cử nghệ sĩ với công ty, nhưng Lục Tinh không muốn làm như vậy, cô nói thẳng: "Em không muốn ký với chị."

Sắc mặt Lục Mân rất khó nhìn: "Vì sao? Em chưa từng nghe chị hát, làm sao biết chị không có tài năng."

Lục Tinh nói: "Trên người chị không có gì đặc biệt nổi trội, em không muốn uổng phí sức lực vào chị, em đoán mấy năm này chị gặp không ít vách tường đúng không? Nếu chị thật sự có thực lực, sớm đã có người đại diện tinh mắt ký kết với chị rồi."

"Em..." Lục Mân tức giận đến nói không ra lời, vì Lục Tinh nói rất đúng.

Năm đó khi tham gia cuộc thi, cô ta vừa khéo chen chân vào top 50, có công ty kinh tế sẵn lòng ký kết với cô ta, nhưng lúc ấy cô ta tuổi trẻ cao ngạo, cảm thấy điều kiện công ty kinh tế đưa ra không ổn, về sau người ta thắng thường không thèm ký với cô ta, bỏ qua cơ hội này, những lần sau không còn công ty nào muốn ký với cô ta. Bây giờ cô ta đã 28 tuổi, nhưng cô ta lớn lên cũng coi như xinh đẹp, trang điểm một chút thì được, ca hát không phải chỉ mỗi nhìn mặt.

Điện thoại đang đặt trên bàn của Lục Tinh vang lên, nhìn thông báo cuộc gọi, cô cong môi nhận nghe, giọng nói trầm thấp dễ nghe của Phó Cảnh Sâm truyền đến: "Anh chờ em ở chỗ cũ, xuống tầng đi."

Cô nhìn ngoài cửa sổ: "Em đang ở quán Starbucks, anh đợi em một lúc, em lập tức đến đó."

Lục Tinh gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, rồi nhìn Lục Mân: "Em đi trước, chị cứ cứ tự nhiên."

Lục Mân tức giận theo sau cô ra khỏi quán Starbucks, hét lớn sau bóng lưng cô: "Chị đã hạ mình nhờ em giúp, em không thể giúp chị một lần sao?"

Bước chân Lục Tinh không ngừng lại, Lục Mân chạy đến phía trước cô cản đường: "Em không chịu giúp chị, có phải vì khi còn bé chị thường bắt nạt em không? Khi đó mọi người còn nhỏ, em đừng thù dai vậy chứ?"

Lục Tinh khẽ nhíu mày: "Chuyện này không liên quan đến chuyện lúc trước, lí do em đã nói rồi."

Cô lướt qua người cô ta, nào ngờ Lục Mân không buông tha, giữ tay cô lại.

Lục Tinh nhẫn nhịn quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Buông tay."

Lục Mân kéo tay cô không buông: "Nếu em giận, chị xin nhận lỗi với em, em xem em sắp gả cho Phó Cảnh Sâm rồi, chuyện gì em cũng không cần phải suy nghĩ âu lo, em không thể giúp chị một lần sao? Chị..."

Tiếng nói của cô ta ngừng bật, cô ta sững sờ nhìn người đàn ông đối diện nhanh bước đi đến chỗ hai người.

Lục Tinh không hiểu sao đột nhiên Lục Mân lại bày ra vẻ mặt thiếu nữ như vậy, cô thừa cơ rút tay mình về, vừa quay đầu lại thì thấy Phó Cảnh Sâm.

Phó Cảnh Sâm đi đến bên cạnh cô, ôm eo cô, sắc mặt lạnh lùng liếc nhìn Lục Mân, trầm giọng nói: "Có chuyện gì vậy?"

Lục Tinh mím môi, có lẽ anh thấy cô và Lục Mân lẳng nhẳng với nhau rồi. Lục Mân ngu ngơ một lúc mới kịp phản ứng, hơi căng thẳng nói: "Tôi là

Lục Mân, chị họ của Lục Tinh, khi còn bé chúng ta thường gặp nhau...
Không

biết anh còn nhớ không..."

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn Lục Tinh, Lục Tinh khẽ gật đầu.

Anh nhìn Lục Mân, cười nhạt nói: "Ấn tượng sâu sắc, khi còn bé cô thường bắt nạt Lục Tinh."

Lục Tinh: "..."

Ấn tượng sâu sắc... Anh ghi hận à?

Lục Mân hóa đá tại chỗ, sắc mặt nửa xanh nửa hồng, hồi lâu sau mới khó khăn mở miệng: "Chuyện đó, đó là chuyện khi còn bé, lúc nhỏ tất cả mọi người đều không hiểu chuyện..."

Phó Cảnh Sâm ngắt lời cô ta: "Đó là mỗi cô không hiểu chuyện, khi còn bé

Lục Tinh rất ngoan." Lục Tinh: "..."

Lục Mân hóa đá lần nữa.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô ta một cái, không cần phải nhiều lời nữa, ôm Lục Tinh quay người đi.

Đến bọn họ đi xa, Lục Mân mới phục hồi tinh thần, tức giận giậm chân tại chỗ.

Sau khi lên xe, Lục Tinh tò mò hỏi anh: "Anh thật sự nhớ Lục Mân? Còn nhớ khi còn bé chị ta thường bắt nạt em?" Quả thật lúc nhỏ Lục Mân thường xuyên bắt nạt cô, nhưng qua nhiều năm như vậy, không ngờ Phó Cảnh Sâm lại nhớ rõ.

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng cười cười: "Ấn tượng sâu sắc."

Lục Tinh: "... Lúc em bị bắt nạt, sao anh không giúp em?"

Phó Cảnh Sâm im lặng trong chốc lát, mới trầm giọng nói: "Khi đó Tiểu Hắc cản anh, em nhìn thấy anh liền bỏ chạy, anh vừa bước vào sân nhỏ nhà em, em liền chạy trốn không thấy bóng dáng đâu."

Lục Tinh cẩn thận nhớ lại, hình như có mấy lần Lục Mân định đánh cô, đúng lúc Phó Cảnh Sâm xuất hiện trước cửa sân, cô lập tức sợ tới mức chạy về phòng, bà thấy bộ dạng gấp gáp hấp tấp của cô, liền vội vàng đi ra xem xét, thấy Lục Mân tức giận chạy đuổi theo, liền cho rằng cô đang trốn Lục Mân, lần nào cũng mắng Lục Mân một trận, có thể vì vậy nên bác gái cả mới ghét cô.

Thật ra bà không biết rằng, người cô chạy trốn là Phó Cảnh Sâm, không phải Lục Mân, cô không sợ Lục Mân.

Tròng mắt Lục Tinh đảo một vòng, cười tủm tỉm hỏi: "Khi còn bé em thật sự rất ngoan sao?"

Phó Cảnh Sâm vừa khởi động xe, vừa nghiêng đầu nhìn cô trong chốc lát, cười cười: "Không phải trước đó anh đã nói rồi sao? Lúc nhỏ em rất đáng yêu, em luôn nghe lời bà, anh thường xuyên thấy em cầm chổi quét sân, thấy em đấm lưng cho bà."

Lúc nhỏ Cảnh Sâm là công chúa nhỏ yếu đuối, nếu tính cách Lục Tinh không tốt, cô ấy sẽ không thích chơi với cô như vậy.

Lục Tinh nhớ tới bà thì buồn bã, dường như Phó Cảnh Sâm biết cô đang nghĩ gì, đưa tay vuốt vuốt tóc cô, thấp giọng nói: "Trước lễ mừng năm mới chúng ta về thăm bà nhé."

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Được."

Chuyện này qua đi, Lục Mân không xuất hiện nữa, cuộc sống của Lục Tinh lại yên ổn.

Vì Phó Cảnh Sâm nói trước lễ mừng năm mới sẽ về thị trấn nhỏ, cuối tháng một Lục Tinh bề bộn nhiều việc, định sắp xếp công việc dồn qua, dành ra bốn năm ngày rảnh rỗi.

Đến khi cô sắp xếp ngày nghỉ xong, chợt nhớ đã hơn một tuần lễ Diệp Hân Nhiên không gọi điện thoại cho cô, ăn cơm trưa xong cô gọi cho Diệp Hân Nhiên, kết quả không thể kết nối được...

Sau khi gọi vài lần, vẫn không liên lạc được, Lục Tinh đành phải từ bỏ.

Cô trang điểm một chút, lúc chuẩn bị ra ngoài, thì thấy hoạt động mới nhất Johnson đăng lên, anh ta nói có người bạn cùng tham gia hành trình với anh ta, Johnson rất vui, sau đó là vài tấm hình, tấm hình cuối cùng, là hình chụp anh ta và Diệp Hân Nhiên với áo tắm hai mảnh, khung cảnh là bãi cát rộng lớn, hai người cười vui vẻ.

Lục Tinh trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào tấm ảnh đang được phóng to, Diệp Hân Nhiên chạy tới đó du lịch từ lúc nào? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chương 53

Lục Tinh nhìn chằm chằm vào tấm hình đó một phút, sau đó gọi điện thoại, điện thoại nhanh chóng kết nối, truyền đến tiếng cười vui vẻ: "Lucie, tôi và tiểu thư Hân Nhiên đang ở Tam Á, cậu muốn đến đây chơi cùng không?"

Lục Tinh hít một hơi thật sâu: "Tôi không đi, Hân Nhiên đâu? Cô ấy có đang ở cùng cậu không?"

Johnson nở nụ cười: "Cậu có lời muốn nói với cô ấy sao?" Lục Tinh: "Ừ, cậu đưa di động cho cô ấy đi."

Nửa phút sau, Diệp Hân Nhiên nhận điện thoại, giọng điệu thoải mái: "Cậu muốn đến đây chơi vài ngày không? Thời tiết ở Tam Á ấm áp, ánh nắng mặt trời rọi bãi cát sóng biển, vừa rồi tớ còn lặn xuống biển, thoải mái hơn nhiều so với trời đông giá rét ở thành phố B."

Lục Tinh im lặng, cười dịu dàng hỏi: "Liệu cậu có nên giải thích một chút, sao cậu lại ở cùng cậu ấy?"

Diệp Hân Nhiên thân nhiên nói rõ nguyên nhân: "Ở nhà tớ bị cha mẹ khiến cho phát điên, bọn họ bảo tớ đi xem mắt, cậu biết đối tượng là ai không? Lưu Bàn, cậu không biết Lưu Bàn sao? Anh ta cùng làm trong nhà máy trên thị trấn với cha mẹ tớ, vậy mà cha mẹ tớ lại tìm đàn ông trên thị trấn gả tớ đi."

"Tớ có thể làm việc gì trên thị trấn? Không làm được việc gì cả, tớ vốn định quay lại thành phố B, nhưng bây giờ là cuối năm, khó tìm công việc, quay lại cũng chỉ ở nhà ăn ngủ, không bằng đi ra ngoài du lịch giải sầu, không phải trước đó Johnson luôn tìm bạn đi cùng sao? Vì thế tớ liền gọi cho cậu ấy."

Lục Tinh nghe xong khẽ thở dài, tức giận nói: "Tớ vừa nhìn thấy ảnh hai người chụp chung, còn tưởng rằng cậu lén lút qua lại với cậu ấy."

Diệp Hân Nhiên ngạc nhiên: "Tớ còn tưởng cậu rất ủng hộ chuyện tớ hẹn hò?"

"Rất ủng hộ, nhưng Johnson phải quay về Mỹ, cậu bảo tớ về nước sau đó thì gả đến nước Mỹ sống?"

"Lừa cậu thôi, tớ không thích Johnson, hơn nữa nếu tớ tìm bạn trai ngoại quốc, có lẽ buổi tối cha mẹ tớ không dám ngủ mất, bọn họ thà gả tới cho ông anh mở siêu thị nhỏ dưới nhà, rồi làm mẹ kế của con anh ta, cũng không muốn gả tớ qua nước ngoài."

Lục Tinh không nhịn được cười: "Đừng khoa trương như vậy, cậu nói như thế cậu ấy sẽ khóc đấy."

Diệp Hân Nhiên cười to, một hồi lâu mới ngừng, "Đúng rồi, điện thoại tớ dính nước, đang hong khô trong khách sạn, vốn định buổi tối gọi điện thoại cho cậu, không ngờ cậu biết nhanh như vậy."

Hai người trò chuyện một lúc, trước khi cúp điện thoại, Lục Tinh không quên nhắc nhở: "Đúng rồi, cha mẹ cậu giới thiệu đối tượng cho cậu, cậu không thích đương nhiên tớ hiểu, chỉ có điều..." Cô cười cười, "Người đàn ông ưu tú lúc trước tớ tìm cho cậu, trước mắt vẫn còn độc thân."

Diệp Hân Nhiên: "..."

Lục Tinh sung sướng cúp điện thoại.

Vừa quay người lại, liền thấy Đỗ Tiểu Vi cười tủm tỉm đứng phía sau, lông mày Lục Tinh chau lại: "Tiểu Vi, em đứng đằng sau chị từ lúc nào thế? Một tiếng động cũng không có."

Đỗ Tiểu Vi đến gần cô, mong chờ nhìn cô: "Chị vừa nói đàn ông ưu tú vừa độc thân ... Có thể giới thiệu cho em một người không?" Lục Tinh: "... Không phải gần đây em đang đi xem mắt sao?"

Nói đến chuyện này, Đỗ Tiểu Vi tức giận nói: "Đừng nhắc đến nữa, sau khi chạm mặt mấy anh chàng cực phẩm thượng hạng, vất vả lắm mới gặp một anh bác sĩ, kết quả người ta cảm thấy công việc của em quá luẩn quẩn quá phức tạp, công việc phức tạp chỗ nào chứ? Em cũng đâu phải nữ minh tinh, sợ em bị người ta dùng quy tắc ngầm sao?"

Lục Tinh thông cảm vỗ vỗ vai cô ấy, Đỗ Tiểu Vi tranh thủ thời cơ bắt lấy tay cô, nước mắt lưng tròng nhìn cô: "Vì vậy mấy người đàn ông ưu tú lúc này chị nói đến, chia cho em một người đi... Những người đàn ông em

được giới thiệu chất lượng không đồng đều, em không muốn bị hành hạ nữa..."

Lục Tinh: "... Chị cảm thấy chú Thăng rất tốt."

Chuyện chú Thăng thích Đỗ Tiểu Vi, là bí mật được công khai. Đỗ Tiểu Vi: "..."

Buổi chiều Bành Duyệt chụp quảng cáo trong studio, Lục Tinh lo lắng nên đi đến xem.

Gần đây Bành Duyệt chụp ảnh bìa cho vài tạp chí, lại nhận quảng cáo, dần dần có chút danh tiếng, có kịch bản phim truyền hình tìm tới cửa, đều bị Lục Tinh từ chối, trước mắt Bành Duyệt chỉ dốc sức vào quay quảng cáo, chụp ảnh bìa tạp chí và quay phim điện ảnh, Lục Tinh cũng vì cô ấy mà xem xét kịch bản mới.

Lục Tinh không ngờ, vừa đến studio thì gặp phải Trình Phi, cô ta đã chụp xong, đang xem ảnh mẫu chưa chỉnh sửa, trợ lý đã dọn dẹp xong đang đứng chờ bên cạnh.

Bành Duyệt đã trang điểm xong, thấy cô liền vội vàng đi đến: "Chị Tinh."

Lục Tinh nhíu nhíu mày: "Không phải nói hai giờ bắt đầu sao?" Bây giờ là hai giờ mười lăm phút.

Bành Duyệt nhìn sang Trình Phi, nhỏ giọng nói: "Bởi vì phải đợi người khác chụp xong mới đến lượt em."

Lục Tinh liếc nhìn Trình Phi bên kia, nói với Bành Duyệt: "Em chuẩn bị đi, lập tức bắt đầu chụp."

Cô đi về hướng người phụ trách, lạnh nhạt nói: "Trình Phi đã xong, Bành Duyệt có thể bắt đầu chưa? Buổi tối cô ấy còn có một cảnh quay đêm."

Người phụ trách nhìn cô, lại nhìn Trình Phi một lúc, hai người này ai anh ta cũng không thể đắc tội, cân nhắc vài giây, anh ta cười với Lục Tinh: "Lục tiểu thư đừng nóng vội, đợi vài phút nữa, lập tức có thể bắt đầu, đảm bảo sẽ không chậm trễ thời gian của Bành Duyệt."

Người phụ trách đi về phía Trình Phi, khẽ nói với Trình Phi mấy câu, Trình Phi quay đầu lại liếc nhìn Lục Tinh, giật giật khóe miệng.

Trợ lý Trình Phi nhìn giờ: "Chị Phi, chúng ta phải đi thôi."

10 phút sau, người phụ trách lau mồ hôi tiến đưa Trình Phi rời khỏi, quay người áy náy với Lục Tinh: "Lục tiểu thư, thật ngại quá, để cô đợi lâu."

Lục Tinh không nói gì, cô biết Trình Phi cố ý kéo dài thời gian.

Buổi tối Phó Cảnh Sâm tới đón cô, Lục Tinh vừa cài dây an toàn vừa hỏi: "Chúng ta ăn bên ngoài hay về nấu?"

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn cô, cười cười: "Hà Diệc Sâm trở về rồi, đêm nay hẹn mọi người cùng ăn cơm."

Lục Tinh ngây ra một lúc: "Anh ấy trở về rồi à..."

Phó Cảnh Sâm khởi động xe, lái xe vào đường lớn, "Ừ, bạn gái cậu ấy và cậu ấy cùng trở về."

Lục Tinh mấp má môi, đột nhiên hỏi anh: "Em vẫn thắc mắc, Kỷ Huân và Hà Diệc Sâm đều là bạn tốt của anh, vì sao anh yên tâm phó thác em cho Hà Diệc Sâm? Chẳng lẽ anh đã sớm biết Kỷ Huân thích em?"

Phó Cảnh Sâm phân tâm liếc nhìn cô, khóe miệng tròng xuống: "Hà Diệc Sâm không như Kỷ Huân, cậu ấy có người yêu, thời gian anh biết cậu ấy dài hơn so với Kỷ Huân, anh rất tin tưởng cậu ấy. Kỷ Huân không giống vậy, năm đó khi anh dẫn em đi gặp mặt, mọi người ở đó đều trêu chọc, chỉ có cậu ta không nói chuyện."

Lục Tinh: "... Anh quan sát thật tỉ mỉ." Anh nở nụ cười, từ chối cho ý kiến.

Nơi hẹn là hoa viên Nam Thành, Lục Tinh kéo tay Phó Cảnh Sâm đi vào, hồi hộp hỏi: "Có nhiều người không?"

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô: "Chỉ toàn những người em gặp năm đó." "Em căng thẳng à?"

Lục Tinh hơi căng thẳng, năm đó lúc lần đầu tiên gặp bạn anh cô mới 16 tuổi, bị bọn họ trêu chọc là con dâu nuôi từ bé, bây giờ qua nhiều năm như vậy, cô trở thành bạn gái anh... Thật ra ngoại trừ Kỷ Huân và Hà Diệc Sâm, những người khác cô hầu như không có tí ấn tượng gì.

Phó Cảnh Sâm nắm chặt tay cô: "Đừng căng thẳng."

Nhiên viên phục vụ đẩy cửa ghế lô ra, Lục Tinh liếc thấy cả bàn chật ních người, Kỷ Huân đã đến trước.

Kỷ Huân nhìn Phó Cảnh Sâm ôm eo cô, khuôn mặt tối sầm, nhưng chỉ chột lóe lên, anh ta ngẩng đầu cười với Lục Tinh.

Lục Tinh vốn cảm thấy hơi xấu hổ, lúc này nhẹ nhàng cong môi, cùng lúc đó, cánh tay đặt trên eo cô hung dữ khóa chặt lại.

Cô: "..."

Thời Vực dẫn Cố Tây đến, bên cạnh Hà Diệc Sâm trống hai chỗ, Phó Cảnh Sâm kéo cô ngồi xuống, sau đó giới thiệu bạn anh với cô.

Có người huýt sáo, giống như năm đó: "Cảnh Sâm, con dâu nuôi từ bé của cậu trưởng thành rồi, chừng nào mời bọn tôi uống rượu mừng?"

Khuôn mặt Lục Tinh đỏ ửng, những người này đều đã 30 tuổi, vẫn còn hay nói đùa như thế, vậy có ổn không?

Vẻ mặt Phó Cảnh Sâm tự nhiên nói: "Năm sau."

Mấy người đàn ông cười rộ lên, "Có thể chịu đựng đến năm sau đã không tệ rồi."

Lục Tinh: "...". Đừng đoán như vậy có được không? Phải hỏi ý kiến của cô chứ!

Lục Tinh véo bàn tay dưới bàn của anh, Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, cười cười: "Không được sao?"

Giọng của anh rất thấp, ngoại trừ Hà Diệc Sâm bên cạnh, không ai có thể nghe thấy, nhưng Lục Tinh vẫn cảm thấy hơi xấu hổ, hai má nóng lên, oán trách lờm anh, dùng giọng nói chỉ hai người bọn họ mới nghe thấy: "Không được."

Của hồi môn của cô đều đưa cho anh rồi, thế mà nhẫn anh không mua, ngay cả cầu hôn cũng không có...

Đôi mắt màu đen của Phó Cảnh Sâm híp lại, yên lặng nhìn cô một lúc, Lục Tinh giả vờ như không thấy, cơ thể nghiêng nghiêng phía trước, nói với Hà Diệc Sâm: "Bạn gái anh không tới sao?"

Hà Diệc Sâm cười cười: "Cô ấy bị mẹ kéo đi dạo phố rồi, lần sau tôi sẽ bảo cô ấy đến gặp cô."

Lục Tinh hé miệng cười: "Được, sau nay khi cô ấy trở về nước, tôi lại có thêm một người bạn."

Bạn bè của cô không nhiều lắm, lúc ở trường cấp 3 có hai người quan hệ không tệ, sau khi cô ra nước ngoài nhiều năm thì dần dần mất liên lạc, ngoại trừ Diệp Hân Nhiên và Cảnh Tâm, còn có Đỗ Tiểu Vi cùng công ty, ngoài ra không còn ai là bạn tốt.

Mấy năm ở nước ngoài, quan hệ giữa bạn gái Hà Diệc Sâm và cô cũng không tệ.

Loại bữa tiệc này, gần như đều do đám đàn ông nói, sau khi Lục Tinh bị mọi người trêu chọc vài câu cũng chỉ cúi đầu ăn cơm, cảm thấy hơi nhàm chán, liền đổi chỗ với Hà Diệc Sâm ngồi bên cạnh Cố Tây, Hà Diệc Sâm đứng ở một bên không nhúc nhích, Phó Cảnh Tâm thuận thế cũng dịch vị trí, ngồi xuống bên cạnh Lục Tinh.

Lục Tinh trừng mắt nhìn anh, lại quay đầu nói chuyện phiếm với Cố Tây.

Buổi tối lúc trở về, Lục Tinh lái xe vì Phó Cảnh Sâm uống rượu, hơn nữa uống không ít.

Lục Tinh dừng xe, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhỏ giọng hỏi: "Anh uống say sao?"

Anh mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen như mực không có sự thâm thúy trầm tĩnh bình thường, mà biến thành chìm sâu, vừa mơ màng vừa nồng nàn.

Những lúc anh yên lặng nhìn cô như vậy, cô đều cảm thấy tim đập nhanh không thể khống chế, trở nên căng thẳng.

"Anh... không say?"

Đợi rất lâu, không thấy anh đáp lại, Lục Tinh cảm thấy anh say thật rồi, đang định mở cửa xe, thì bị anh ôm, cô hoảng hốt hô một tiếng: "Anh làm gì thế?" Cả người đặt trên đùi anh, thở gấp trừng mắt nhìn anh, đừng trêu người khác như vậy.

Phó Cảnh Sâm vuốt ve tai cô, ngón tay thon dài vén mái tóc đen ra sau tai, hơi thở nóng rực gần kề: "Tôi nay nói không được, là có ý gì? Không muốn gả cho anh sao?"

Chương 54

Editor: Bạch Miêu Beta: Mạc Y Phi

Giọng điệu anh bình thường, nói rõ ràng từng chữ, không hề giống người say.

Không biết có phải do uống rượu hay không, hơi thở của anh nóng rực hơn bình thường, Lục Tinh nằm trong lòng anh khẽ run, trong thoáng chốc cô cảm thấy mình mới chính là người say.

Đừng cản tai cô chứ! Lục Tinh lại run thêm một trận, đỏ mặt né tránh, giọng nhỏ như muỗi vang lên: "Anh chưa cầu hôn..."

Thì ra lí do là vậy? Phó Cảnh Sâm bật cười, ngón tay thon dài nâng cằm cô, khiến cô đối mặt với anh.

Lục Tinh thấy sự trêu chọc trong mắt anh, bỗng nhiên thẹn quá hoá giận, đánh anh một cái: "Cười cái gì mà cười, đáng lẽ phải như vậy, mặc dù em chắc chắn sẽ gả cho anh, nhưng anh không cầu hôn, tiền tiết kiệm của em... Của hồi môn của em đều sớm đưa cho anh rồi! Còn anh thì ngay cả nhẫn cũng không mua."

Phó Cảnh Sâm nhanh chóng nắm được trọng điểm, đuôi lông mày nhướng lên: "Ừ, em chắc chắn sẽ gả cho anh."

Lục Tinh: "... Đó không phải trọng điểm!"

Trọng điểm là chưa cầu hôn! Chưa có nhẫn kim cương!

Mua một mạch tận bốn bộ lễ phục cho cô, cũng tặng không ít vòng cổ khuyên tai, vì sao không thể mua một chiếc nhẫn, cầu hôn một lần?

Lục Tinh tức giận bĩu môi, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, đôi môi đang bĩu lên bị người khác ngậm lấy, cô mở to hai mắt nhìn "A..." một tiếng, không ngờ anh lại hôn cô vào lúc này, mọi chuyện vẫn chưa nói rõ ràng mà!

Nụ hôn trên môi càng thêm mãnh liệt, bờ môi Lục Tinh bị anh cắn nên hơi đau, tay anh thăm dò vào trong áo len của cô, cô hoảng loạn ngăn anh lại, nơi này là gara, bọn họ còn đang trên xe... anh định làm gì? Chợt nhớ tới lần trước thấy một chiếc xe không ngừng lắc lư trong bãi đỗ xe, cô vội vàng né tránh môi anh, nhỏ giọng nói: "Đừng ở chỗ này..."

Tháng này bà dì của cô chậm ba ngày so với tháng trước, hôm nay đúng lúc kết thúc, cô đỏ mặt nghĩ, để anh phải nhịn nhiều ngày rồi.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một lúc, đáy mắt dần dần lấy lại sự bình tĩnh, mở cửa xe, chân phải thon dài chạm xuống đất, cánh tay ôm cô xuống xe.

Lục Tinh căng thẳng nhìn xung quanh, đúng lúc có xe lái vào đây, cô ngượng ngùng giãy dụa: "Thả em xuống."

Cô đập đập giãy giãy chân, Phó Cảnh Sâm khẽ cười buông cô ra.

Lục Tinh che khuôn mặt nóng bừng, bước nhanh đến cửa thang máy, Phó Cảnh Sâm lấy áo khoác ngoài và khăn quàng cổ của hai người ở ghế sau, nhanh bước đuổi theo rồi khoác áo lên người cô.

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, khẽ cười nói: "Chuyện cầu hôn anh đã nghĩ đến nhiều năm trước rồi." Nếu không thì cô cho rằng anh cố ý sắp xếp mấy ngày nghỉ là vì lí do gì?

Lục Tinh trợn mắt, Phó Cảnh Sâm ôm cô đi vào thang máy, hai người đều không nói gì, trong không khí dần dần tràn đầy niềm hạnh phúc.

Bây giờ đã hơn mười giờ, từ sau khi Phó Cảnh Sâm đến đây sống, hai người đều bận rộn, đôi khi trở về muộn, Tiểu Cáp và Kitty không có người chăm sóc, anh thuê một dì quét dọn vệ sinh theo giờ, cho hai thú cưng ăn.

Sau khi về đến nhà, Tiểu Cáp đứng từ xa chỗ bên cạnh TV chào đón bọn họ, Lục Tinh đi đến sờ nó, Tiểu Cáp nhìn anh như chủ nhân, cảm thấy mình đang ở trong tình trạng an toàn, lập tức nhào tới thè lưỡi ra liếm cằm Lục Tinh, Lục Tinh cười ha ha ôm nó chơi một lúc.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô ngồi trên sàn nhà lạnh buốt, nhíu mày đi đến, Tiểu Cáp ư ử một tiếng, cụp đuôi bỏ chạy.

Anh dùng một tay kéo cô từ trên mặt đất, trầm giọng nói: "Khử trùng để đi ngủ."

Cô: "..."

Lục Tinh tắm rửa xong thì tựa vào đầu giường lướt Weibo một lúc, cô vào Weibo của Cảnh Tâm, xem xong Weibo gần đây của cô ấy, rồi lướt xem bình luận, cửa phòng tắm "Két" một tiếng rồi mở ra, cô ngẩng đầu, chớp mắt nhìn người đàn ông đang đi về phía cô.

Phó Cảnh Sâm lau khô tóc, tiện tay ném khăn mặt lên ghế sofa, kéo chăn ra ngồi cạnh cô, thấp giọng hỏi: "Đang xem gì vậy?"

Cô nhỏ giọng nói: "Xem Weibo của Tâm Tâm."

Điện thoại trong tay bị lấy đi, anh lấn người đè cô bên dưới cơ thể, vén vài sợi tóc trên cô, ngón tay thon dài quấn quấn tóc cô, thấp giọng nói: "Tóc em dài hơn lúc vừa trở về rất nhiều, nhưng có thể giữ lại lâu hơn."

Sắc mặt Lục Tinh dần trở nên đỏ, khẽ gật đầu.

Phó Cảnh Sâm cong môi, cúi đầu hôn lên môi cô, ngón tay gỡ nút áo ngủ cô, chạm đến nơi mềm mại trắng nõn ấy, hô hấp anh dần dần nặng nề, mê luyến hôn bên cổ cô.

Hô hấp của cô trở nên khó khăn, nhiệt độ trên người không ngừng tăng lên, suy nghĩ cũng càng ngày càng mơ hồ, dần dần đắm chìm vào kích thích giác quan mà anh mang đến.

Không biết qua bao lâu sau, anh lại hôn lên môi cô, đồng thời xâm nhập vào cơ thể cô.

Cô không thoải mái nhú nhú mày, mặc cho anh vỗ về, nhanh chóng thất thủ, lúc chìm lúc nổi.

Hồi lâu sau, Phó Cảnh Sâm nhìn người ngủ say bên cạnh, nắm tay cô đặt lên môi, khẽ hôn, rồi ôm cô ngủ.

Hai ngày này, Lục Tinh thấy mấy tấm hình từ Diệp Hân Nhiên, biết cô ấy đi đến Tây An, tiếp theo là Tây Tạng.

Trong ảnh của cô ấy không có nơi gửi đi, đủ loại ảnh chụp chung của hai người.

Theo thói quen, mỗi ngày Lục Tinh đều lướt xem hoạt động mới nhất của họ, đúng thật đi ra ngoài giải sầu sẽ trở nên vui vẻ hơn sao? Sau khi chia tay với Quan Nghị, rất lâu cô chưa thấy Diệp Hân Nhiên cười vui vẻ đến vậy.

Chi nhánh của Phó thị ở thành phố H tổ chức họp hàng năm vào ngày 31, Phó Cảnh Sâm phải về trước một ngày, máy bay cất cánh lúc bốn giờ rưỡi chiều.

Giữa trưa Lục Tinh ăn cơm với anh ở nhà hàng gần công ty cô, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Ngày mừng 1 anh đừng quay lại đón em, trong cuộc họp hàng năm nhất định anh sẽ phải uống rượu, hãy nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối 9 giờ em đến đó, đến lúc đó anh ra sân bay đón em là được rồi."

Ngày nghỉ của cô bắt đầu từ ngày 2 tháng 2, dự định là buổi tối ngày mừng 5 sẽ về, vì cuộc họp hàng năm của tổng công ty Phó thị vào ngày mừng 6.

Phó Cảnh Sâm định sáng ngày mừng 1 quay lại thành phố B, buổi tối lại cùng cô ngồi máy bay quay trở lại thành phố H, sáng ngày hôm sau lái xe trở về thị trấn.

Lục Tinh cảm thấy quá vòng vèo, hoàn toàn không cần thiết.

Đột nhiên, cô như hiểu rõ, vì sao Phó Cảnh Sâm muốn cô sắp xếp nghỉ vào mấy ngày nay rồi, vì sinh nhật cô vào ngày 3 tháng 2, à... anh chuẩn bị cầu hôn vào ngày sinh nhật của cô sao?

Lục Tinh ngây người nghĩ, Phó Cảnh Sâm nói gì cô cũng không chú ý nghe, bên tai lại truyền đến giọng nói của anh: "Còn chờ gì nữa?"

"Hả, không có." Cô giật mình hoàn hồn, đỏ mặt lắc đầu, "Anh thật sự không cần quay lại đón em, em không phải trẻ con, đến lúc đó bảo tài xế đưa em đến sân bay là được, có ổn không?"

Phó Cảnh Sâm yên lặng, cô chăm chú nhìn anh, anh đành phải gật đầu: "Được rồi."

Cơm nước xong xuôi, Lục Tinh về công ty, Phó Cảnh Sâm đợi trên xe một lúc, trợ lý vội vàng chạy đến, đưa một cái hộp gấm tinh xảo cho anh.

Phó Cảnh Sâm nhận lấy, ngón tay vuốt vuốt bề mặt hộp vài lần mới mở ra, một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo nằm bên trong, viên kim cương khảm nạm không lớn lắm, vì ngón tay Lục Tinh rất thon, đeo viên kim cương quá to thì không đẹp, cô đã từng nói viên kim cương bồ câu trên tay nữ minh tinh nào đó quá lớn, cô chỉ thích nhỏ nhắn tinh xảo thôi.

Chiếc nhẫn này dựa vào sở thích của cô, đặc biệt mời nhà thiết kế tạo ra, hôm nay vừa lấy được.

Trợ lý ngưỡng mộ nhìn ông chủ mình, ông chủ muốn kết hôn, lần trước nói muốn chia phúc lợi đặc biệt cho mấy nhân viên nam độc thân ở công ty nhưng cũng chưa nói gì tiếp, vì đây là chuyện Phó tổng tự đề ra, bọn họ đều phải chờ đợi.

Nếu không tin, đợi đến khi họp hàng năm, mọi người đã đợi không kịp được, phải biết rằng, cuộc họp hàng năm đều tập họp được mấy đôi tình nhân.

Phó Cảnh Sâm hài lòng nhìn chiếc nhẫn một lúc, đóng hộp lại, nói với tài xế: "Đến sân bay."

Trợ lý thấy tâm trạng của anh rất tốt, đánh bạo hỏi: "Phó tổng, lần trước anh nói bạn thân của tiểu thư Lục Tinh muốn đi xem mắt, bây giờ còn nữa không? Hôm qua tổng thanh tra Trình có hỏi tôi."

Thật ra anh ta cũng muốn hỏi, lỡ như cô bạn thân kia không vừa mắt với mấy tổng thanh tra và người quản lý kinh doanh, mà lại vừa ý anh ta thì sao?

Phó Cảnh Sâm cười cười: "Chuyện này, đến lúc đó tôi hỏi Lục Tinh một chút rồi nói cho cậu biết đáp án."

Trợ lý: "Được, làm phiền Phó tổng rồi."

Mấy ngày nay Lục Tinh giao hết công việc cho Đỗ Tiểu Vi, buổi chiều cô không có việc gì, liền mua một ít thức ăn đến studio.

Đến studio mới biết, cô nàng Bành Duyệt bị cảm rồi, cô nàng khoác áo ngoài dày kiểu dáng quân đội ngồi ở khu nghỉ ngơi lau nước mũi, khăn giấy bị vo tròn chất đầy nửa thùng rác.

Cô cau mày đi đến: "Sao lại bị cảm rồi? Không phải bảo em giữ sức khỏe cho tốt sao?"

Bành Duyệt khịt mũi, vành mắt hơi hồng ngẩng đầu lên, dùng giọng mũi nói: "Chị Tinh, tối hôm qua quay cảnh đêm NG rất nhiều lần, sáng hôm nay liền bị cảm, thật xin lỗi chị..."

Cô ấy cũng lo vì thân thể mình mà ảnh hưởng đến quá trình quay của tổ phim, đạo diễn Trần nghiêm khắc hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, ngay cả Tiêu Nghệ cũng bị NG rất nhiều lần, rồi bị phê bình, thật sự không nể tình chút nào.

Chẳng trách trước đó Lục Tinh nói, bộ phim điện ảnh này có thể sẽ ra rạp muộn hơn bộ phim điện ảnh của Cảnh Tâm, Trần Thuấn chuẩn bị bốn năm,

nhất định sẽ không cho phép một chút sai lầm nào, không đạt tiêu chuẩn dù chỉ một tí tẹo tèo tèo cũng phải làm lại.

Lục Tinh cau mày: "Đã uống thuốc chưa? Có phát sốt không?"

Bành Duyệt gật đầu: "Uống rồi, không sốt, chỉ chảy nước mũi và đau đầu, cỡ lẽ không có gì đáng ngại."

Lục Tinh khẽ thở ra, nửa phần trước của bộ phim điện ảnh này là quay cảnh mùa đông, vì vậy tiến trình quay khá gấp rút, toàn bộ tổ quay phim chỉ có năm ngày nghỉ mừng năm mới, đúng lúc phần diễn nửa phần trước của Bành Duyệt khá nhiều, nếu bị bệnh chắc chắn ảnh hưởng đến tiến trình.

Trần Thuấn bên kia hô to: "Quay lại!" Tiếp theo là một đồng lời dạy dỗ diễn viên.

Lục Tinh quay đầu nhìn sang, là nam chính nữ chính, Bành Duyệt nhỏ giọng nói: "Cảnh này chị Tiêu Nghệ NG 18 lần rồi, ngay cả thở cũng không kịp thở..."

Lục Tinh mấp má môi, đi về phía Trần Thuấn, Trần Thuấn nhìn cô một cái, phất phất tay với mọi người: "Nghỉ 15 phút."

Lục Tinh trêu chọc nói: "Đạo diễn Trần dạy bảo bạn gái mình không hề mềm lòng chút nào."

Trần Thuấn hít một hơi thật sâu, đầu xoa xoa giữa hai lông mày: "Lục tiểu thư đừng nói đùa, tôi sợ rằng sau khi quay xong bộ phim này, cô ấy sẽ đòi chia tay với tôi."

Lục Tinh cười nói: "Không đâu, tính cách của Tiêu Nghệ anh còn không rõ sao? Để cô ấy bình tĩnh vài phút, cô ấy sẽ quay trở lại trạng thái ban đầu."

Trần Thuấn ngẫm nghĩ, gật đầu, Lục Tinh quay người đi tìm Tiêu Nghệ.

Tối hôm đó vẫn quay đêm, Lục Tinh nghĩ Phó Cảnh Sâm không ở nhà nên không vội trở về mà cùng ăn cơm hộp với tổ quay phim và đám người Bành Duyệt Tiêu Nghệ, chỉ có điều cơm hộp của tổ phim không tệ, cô chụp vài tấm ảnh gửi cho Phó Cảnh Sâm.

Phó Cảnh Sâm nhanh chóng gọi điện thoại cho cô: "Vớ tở quay phim?"

Lục Tinh cười dịu dàng nói: "Đúng vậy, đồ ăn không tệ, công ty Hoa Thần của các anh thật hào phóng."

Anh cười khẽ: "Khi nào trở về?"

Lục Tinh suy nghĩ: "Muộn một chút, anh ăn cơm chưa?"

Phó Cảnh Sâm liếc nhìn cửa ghế lô đang rộng mở, tất cả mọi người đang đợi anh vào gọi món ăn, "Đang chuẩn bị ăn, em về sớm một chút, trước khi về nhớ gọi cho anh, sau khi về đến nhà cũng phải gọi cho anh."

Lục Tinh đồng ý: "Được rồi, anh mau đi ăn cơm đi."

Cúp điện thoại, Lục Tinh trở về studio, Bành Duyệt và Tiêu Nghệ vừa mới bắt đầu ăn, Lục Tinh chia đùi gà cho Bành Duyệt: "Ăn nhiều một chút."

Bành Duyệt mở to hai mắt, nói đùa: "Chị Tinh không lo em béo phì sao?"

Lục Tinh ngẩng đầu: "Em gầy hơn lúc trước rồi, giai đoạn đầu của vai diễn này em phải béo một chút, giai đoạn sau em mới cần gầy."

Bành Duyệt nhỏ giọng nói: "Thật ra gần đây lúc cơm hộp được đưa tới, tụi em vẫn còn quay phim, đến khi quay xong thì không còn khẩu vị nữa."

Lục Tinh hiểu ra, ngón tay chỉ vào túi đồ lớn mang đến lúc chiều, "Chị mua chút thịt bò khô và các loại quả hạch, bình thường lúc nghỉ ngơi các em có thể ăn một chút để bổ sung năng lượng."

Hơn tám giờ tối, Lục Tinh thấy thời gian không còn sớm, chuẩn bị trở về, kết quả xe không thể nào nhúc nhích được, cô bảo người giúp đỡ đến nhìn hộ, người nọ nói: "Hình như hết xăng."

Lục Tinh: "... Không phải đâu, tôi nhớ vạch xăng còn tận hai vạch."
"Có phải cô nhớ lầm rồi không?"

Lục Tinh yên lặng một lát rồi lên tiếng: "Không sao, tôi đi nhờ xe người khác là được."

Chương 55

Nơi này do tổ phim thường dành cho nhân viên nội bộ đỗ xe, sau khi trời tối ngoại trừ ngọn đèn yếu ớt bên ngoài, gần như là một nơi tối mịt, Lục Tinh cẩn thận ngửi, không ngửi ra mùi xăng, nhưng có thể đúng thật là do bộ phận nào đó xảy ra vấn đề.

Lục Tinh là bạn gái Phó Cảnh Sâm, người của tổ quay phim không dám thờ ơ, sau khi Trần Thuấn nghe thấy việc này thì đi đến quan sát tình hình, anh ta nói với Lục Tinh: "Tôi gọi xe đưa cô về."

Lục Tinh không từ chối, mỉm cười nói: "Vậy làm phiền các anh rồi."

Xe chạy từ studio đến nhà Lục Tinh mất gần hai tiếng, khi còn hơn 10 phút thì đến nơi, tài xế bỗng nhiên gọi cô một tiếng: "Lục tiểu thư."

Trong studio quạt nhiều gió lạnh, Lục Tinh cảm thấy hơi đau đầu, chậm rãi nhắm hai mắt nghỉ ngơi, nhưng không ngủ, cô mở mắt ra, cử động cơ thể, ngồi thẳng dậy hỏi: "Làm sao vậy?"

Tài xế nói: "Đằng sau có chiếc xe đi theo chúng ta từ studio, không biết trùng hợp hay cố ý, vừa rồi tôi cố ý rẽ sang đường khác, chiếc xe kia cũng rẽ theo."

Tài xế khó hiểu nói: "Chiếc xe kia xi nhan phải."

Cô quay đầu lại đúng lúc thấy chiếc xe màu đen rẽ phải, nhanh chóng liền hòa vào dòng xe cộ trong bóng đêm.

Tài xế tiếp tục đi thẳng, khẽ thở ra: "Tôi còn tưởng có người theo dõi, xem ra chỉ là trùng hợp."

Lục Tinh mấp máy môi, cũng không nghĩ nhiều, tài xế đưa cô đến dưới tầng thì rời đi.

Lục Tinh về đến nhà nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy đỡ hơn nhiều, Tiểu Cáp nằm sấp trên đùi cô làm nũng, cô sờ sờ bộ lông mềm của nó, rồi gọi cho Phó Cảnh Sâm.

Điện thoại vang lên vài tiếng thì có người nhận, Phó Cảnh Sâm thấp giọng hỏi: "Về đến nhà rồi à?"

Lục Tinh: "Vâng, vừa về đến nơi."

Anh cười cười, giọng nói trầm thấp vang lên: "Khuya rồi, buổi tối hai ngày nay không có anh, em một thân một mình phải đi ngủ sớm một chút."

Lục Tinh nhìn căn nhà trống vắng, bỗng nhiên cảm thấy không quen, đúng vậy, đêm nay cô phải ngủ một mình.

Dường như... đã rất lâu không có ai ngủ cùng.

Không có ai sau khi cô sờ Tiểu Cáp ép cô đi khử trùng; không có ai ôm cô ngồi trên ghế sofa, vừa vuốt tai cô vừa xem tivi; không có ai hỏi cô muốn ăn mì thịt bò không...

Cô ôm Tiểu Cáp, nhỏ giọng nói: "Em nhớ anh lắm."

Phó Cảnh Sâm im lặng ba giây, giọng nói càng trầm hơn: "Anh cũng nhớ em."

Cách nhau màn hình điện thoại di động, Lục Tinh đỏ mặt, thật ra bọn họ rất ít khi nói mấy lời ngọt ngào, ví dụ như anh nhớ em, ví dụ như anh yêu em, ngay cả những lúc thân mật nhất, anh chỉ nói một câu "Em là của anh", mà không phải "Anh yêu em".

Có lẽ với anh, "Em là của anh" thể hiện sự chiếm hữu hơn "Anh yêu em",

Lục Tinh luôn cho rằng như vậy, mặc dù anh không nói, cô cũng có thể cảm nhận được anh yêu cô nhiều thế nào.

Bỗng nhiên chìm trong sự im lặng, Lục Tinh liếm liếm môi, bản thân nói nhớ anh trước, nhưng lại không biết phải nói gì tiếp theo, cô cúi đầu nhìn Tiểu Cáp, mở to hai mắt: "Tiểu Cáp cũng nhớ anh, Tiểu Cáp kêu một tiếng cho cha nghe nào."

Tiểu Cáp: "Gâu gâu gâu." Phó Cảnh Sâm: "..."

Lục Tinh cười ha ha, bình thường cô hay nói đùa rằng cô là mẹ Tiểu Cáp, còn anh là cha, lúc đó sắc mặt của anh tối sầm...

Bây giờ mặc dù không nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng được vẻ mặt anh lúc này nhất định rất đặc sắc.

Cho Tiểu Cáp một lời khen, hôm nay thật ngoan.

Thừa dịp anh chưa la mắng cô, cô vội vàng nói: "Em tắm rồi đi ngủ, anh cũng phải ngủ sớm một chút nhé, ngủ ngon."

Nhanh chóng cúp điện thoại, Lục Tinh sờ lên đầu Tiểu Cáp, hơi lo lắng: "Tiểu Cáp, sau khi trở về Cảnh Sâm nhất định sẽ trừng phạt em."

Tiểu Cáp: "...". Nó chỉ là một con chó thôi mà, cuộc sống của một con chó sao lại khổn khổ như thế.

Lục Tinh tắm rửa xong thì nằm trên giường, vốn trước kia không có Phó Cảnh Sâm cô sẽ không quen, nhưng giờ hơi đau đầu nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau gọi xe đến công ty, chạm mặt Đỗ Tiểu Vi dưới tầng văn phòng.

Đỗ Tiểu Vi nhìn cô, cười gian: "Sắc mặt chị không tốt lắm, tối hôm qua lại ngủ muộn phải không? Phóng túng quá độ thì không tốt đâu..."

Lục Tinh liếc cô ấy, vừa định nói chuyện thì hắt hơi một cái. Đỗ Tiểu Vi nhìn cô: "Chị bị cảm à?"

Lục Tinh lấy khăn tay từ trong túi, lau nước mũi, giọng khàn khàn nói với cô ấy: "Ừ, như em đã thấy."

Hôm qua ở studio không có lò sưởi, chỉ có một mặt trời nhỏ (1), vì sưởi ấm nên cô và Bành Duyệt đều ngồi rất sát, lúc đó không cảm thấy lạnh, nhưng Bành Duyệt cứ mỗi hai phút thì phải lau nước mũi một lần, có lẽ cô bị lây bệnh rồi.

(1) Một loại máy sưởi khá nhỏ của Trung Quốc

Đỗ Tiểu Vi kéo cô đến thang máy: "Em có rẽ bản lam (2), đợi lát nữa cho chị uống hai gói."

(2) Rẽ bản lam: vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh

Rẽ bản lam thật sự có ích sao? Nhưng Lục Tinh vẫn gật đầu: "Được."

Trở lại văn phòng, Đỗ Tiểu Vi cầm một ít thuốc cảm để lên bàn cô: "Em và mọi người lấy đấy, chị xem hướng dẫn sử dụng rồi uống đi, em có

việc gấp đi trước."

Lục Tinh đi rót ly nước, uống hết thuốc rồi xử lý một ít công việc ngày thường.

Giữa trưa Đỗ Tiểu Vi và cô cùng ăn cơm hộp, nhìn bộ dạng tiêu tụy do bệnh của cô, cô ấy không nhịn được khuyên: "Chị về nhà nghỉ ngơi đi, có chuyện gì giao cho em là được."

Lục Tinh nghĩ tối mai phải rời công ty nghỉ ngơi bốn ngày, bây giờ lại xin phép nghỉ thì không ổn lắm, chỉ có điều đầu cô hơi choáng váng, ngồi trong phòng làm việc không thể nào tập trung được, vì vậy nói: "Chị về đây, có chuyện gì em cứ gọi điện thoại cho chị."

Đỗ Tiểu Vi nói: "Được, chị về đi, đừng lái xe, nhớ gọi xe taxi."

Nhắc đến xe, Lục Tinh mới nhớ: "Xe của chị hỏng rồi, vẫn còn ở studio, em giúp chị liên hệ cho người kéo xe nhé." Xe của công ty sẽ có người quản lý.

Đỗ Tiểu Vi ngạc nhiên nói: "Hả, sao lại hỏng? Chị đâm vào xe khác à?" "Không phải, không biết có vấn đề ở bộ phận nào, không nhúc nhích

được." Lục Tinh ần ần lên huyết thái dương, cô cầm áo khoác ngoài, khăn

quàng cổ và bao tay, "Chị về đây." "Được, nghỉ ngơi cho tốt."

Cô gọi xe taxi bên đường, ngồi trên xe gọi điện thoại cho dì giúp việc, dặn dò dì buổi tối không cần tới cho Tiểu Cáp và Kitty ăn.

Về đến nhà cảm thấy mệt mỏi hoa mắt, mê man ngã xuống giường liền chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại thì ngoài cửa sổ là một khoảng tối mịt, Lục Tinh cảm thấy da trên người hơi nóng, đưa tay sờ trán, hình như phát sốt rồi, yết hầu cũng đau, cô đứng dậy nhìn thời gian, hơn 7 giờ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng sửa của Tiểu Cáp, cùng với tiếng móng vuốt cào trên cửa.

Lục Tinh đi mở cửa, không phải đã nói không được cào cửa rồi sao?

Vừa mở cửa, Tiểu Cáp liền nhảy phốc lên một cái, kêu ư ử, nhìn qua rất sốt ruột, có lẽ thấy cô ở trong phòng lâu như vậy mà không ra ngoài nên nó cho rằng đã xảy ra chuyện.

Cô xoay người sờ lên đầu nó: "Chị không sao, đi, ăn cơm thôi." Lời ra khỏi miệng mới phát hiện giọng mình khàn khàn.

Tiểu Cáp hấp tấp theo sát lưng cô.

Sau khi cho Tiểu Cáp và Kitty ăn, Lục Tinh nấu cháo cho mình, sau khi ăn xong lại tắm rửa rồi nằm trong chăn một lúc, ngược lại cảm thấy càng nóng hơn.

Lục Tinh khó chịu nằm một lúc, quyết định đi đến bệnh viện gần đó. Sau khi che chăn kín mít từ đầu đến chân, cô mới ra khỏi cửa.

Lúc truyền nước biển ở bệnh viện, cô nhận được điện thoại của Phó Cảnh Sâm, bên anh rất ấm ã, Lục Tinh nghe thấy tiếng người chủ trì, hình như đang rút thưởng, mọi người phấn khích hoan hô.

Phó Cảnh Sâm hỏi cô: "Đang làm gì vậy? Anh xong việc rồi."

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn bình nước vẫn còn một phần ba, hắng giọng một cái mới nói: "Em sắp đi ngủ." Cô không muốn khiến anh lo lắng, huống chi một người ở nước ngoài nhiều năm như vậy, loại bệnh nhỏ này

đối với cô không hề gì, tiêm chích xong trở về ngủ một giấc, nói không chừng hôm sau sẽ khỏe thôi.

May là bên kia rất ồn ào, Phó Cảnh Sâm không nghe thấy giọng cô hơi khàn khàn, giơ tay lên nhìn nhìn đồng hồ, thấp giọng dặn dò: "VẬY em ngủ sớm một chút."

Lục Tinh sợ anh phát hiện, vội vàng đồng ý: "ĐƯỢC, anh uống ít rượu thôi, đêm mai gặp."

Cúp điện thoại, Phó Cảnh Sâm nhận áo khoác ngoài trợ lý đưa tới, trầm giọng nói: "Đi thôi."

Trợ lý theo sau, quan tâm khuyên nhủ: "Phó tổng, thật sự anh muốn trở về sao? Trước đó Lục tiểu thư từng bảo anh đừng về cho đỡ lòng vòng, đêm mai cô ấy tới đây, hay là anh trở về phòng nghỉ ngơi đi..."

Phó Cảnh Sâm quay đầu lại nhìn anh ta một cái, trợ lý biết điều câm miệng, trong lòng thầm nghĩ, Lục tiểu thư bảo ngày mai Phó tổng không cần quay lại đón cô ấy, vì vậy Phó tổng thức cả đêm nay để ngồi máy bay trở về, Phó tổng làm gì đều làm tốt, ngay cả chuyện chăm sóc bạn gái cũng làm thật hoàn hảo.

Được rồi, Phó tổng chăm sóc bạn gái như vậy, anh ta phải học tập, hy vọng anh ta cũng có thể sớm ngày thoát khỏi vận mệnh chó độc thân.

Lục Tinh truyền hết bình nước, lấy thuốc từ hiệu thuốc xong thì ra khỏi bệnh viện.

Lúc này là 12 giờ đêm, người đi đường rất ít, đoạn đường này ngay cả xe cũng rất hiếm hoi.

Lục Tinh đứng ở con đường trước bệnh viện đợi một hồi lâu, không có xe taxi, chạy tới chạy lui chỉ có xe riêng.

Không còn cách nào cô đành phải đi bộ, gió lạnh thấu xương, đi đến góc rẽ cô đưa tay che mặt, cúi đầu thì thấy trên mặt đất có bóng người đang tới gần cô, đứng phía sau cô, trên tay còn cầm một cái túi, dường như đang đợi xe, nhưng không biết vì sao cô cảm thấy người kia cứ nhìn chăm chăm vào cô, khiến cô sớn hết cả gai ốc.

Cô siết chặt cái túi trong tay, quay đầu lại, đi ngược hướng với con đường nhà mình.

Không bao lâu sao, tiếng bước chân một người biến thành hai người.

Trong lòng Lục Tinh hơi sợ hãi, vì vậy cô nhanh chân hơn, định nhanh chóng quay lại bệnh viện.

Không ngờ người đàn ông kia lại đi nhanh hơn, tiếng bước chân vang vọng khiến sống lưng Lục Tinh lạnh toát, cô vượt điện thoại trong túi áo, đột nhiên xoay người, người đàn ông kia cũng đột ngột dừng bước, lưng che ánh sáng nên khuôn mặt tối mịt, đôi mắt giấu sau cặp kính dày, u ám mà lạnh lẽo.

Tất cả cảm xúc của Lục Tinh đều đông cứng lại, cô có ấn tượng với người này, là phóng viên hôm họp báo, không, có lẽ hẳn không phải phóng viên.

Lập tức đáy lòng cô tràn ngập sự sợ hãi, cô mím môi xoay người bỏ chạy, người phía sau không ngờ cô lại bỏ chạy, ngậy ra một lúc rồi lập tức đuổi theo.

Đêm tối, chỉ có tiếng thở dốc và tiếng bước chạy, Lục Tinh vừa chạy vừa ấn điện thoại gọi 110, viêm amidan khiến giọng cô khàn khàn, có hét lớn cũng chỉ thành tiếng khàn yếu ớt.

Chỉ có thể không ngừng cầu nguyện trong lòng, điện thoại mau kết nối, mau kết nối.

Điện thoại vừa áp vào tai, cô liếc nhìn bóng đen sau lưng càng lúc càng tới gần, giơ cái túi hình vuông trong tay lên, mạnh mẽ đập xuống đầu cô.

Lục Tinh vô thức giơ tay lên ngăn cản, hoảng sợ hét một tiếng, không rõ do bị dọa hay do đau, tiếng từ cổ họng cứ thế mà bật ra, thảm thiết xé tan màn đêm yên tĩnh.

Phía trước có một chiếc xe SUV màu đen dừng bên lề đường, một bóng người người cao lớn nhanh chóng từ trên xe bước xuống.

Trước cửa bệnh viện cách đó không xa cũng xuất hiện bảo vệ tay cầm đèn pin.

Chương 56

Ánh sáng kia giống như cọng cỏ cứu mạng của Lục Tinh, cô chịu đựng nỗi đau nhức của cánh tay, khẽ kêu một tiếng. Người đàn ông từ trên chiếc SUV bước xuống, vội vàng chạy nhanh đến.

Tối nay Kỷ Huân làm thêm giờ, từ công ty đi ngang qua chỗ này để về nhà thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết, thanh âm rất giống... của Lục Tinh, thanh âm kêu la vừa rồi làm anh ta càng khẳng định là tiếng kêu cứu của Lục Tinh, trong lòng thất lại, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nơi có tiếng của cô.

Bảo vệ giơ đèn pin trong tay bước nhanh qua, giận dữ kêu lên: "Bên đó sao thế? Cướp bóc à?"

Người đàn ông đó vừa thấy hai người tới, nhất thời hoảng hốt bỏ chạy.

Lúc này Lục Tinh mới cảm thấy mình đã an toàn, hai chân mềm nhũn trượt xuống đất, không còn sức lực đứng vững nữa, cô nắm áo trước ngực mình thở hồng hộc, vừa sợ vừa đau lại cộng thêm cơn sốt đang nặng thêm, đầu óc hỗn loạn, cô có cảm giác đã trải qua một kiếp rồi.

Đột nhiên có một bóng đen ngồi xổm trước mặt cô, vô cùng nóng nảy hỏi, "Lục Tinh, em sao vậy?"

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh ta, kinh ngạc mở to mắt, giọng nói vừa thấp vừa khàn, "Kỷ Huân... sao anh ở đây...?"

Kỷ Huân mượn ánh sáng từ đèn đường màu vàng, nhìn thấy rõ sắc mặt tái nhợt của cô và mồ hôi ướt đẫm trên trán, trời lạnh như vậy mà lại đổ mồ hôi sao?

Anh ta nhìn thấy chỗ tay áo lông trắng của cô có dính chút máu đỏ, sắc mặt chợt cứng lại, vội ôm lấy cô. Môi Lục Tinh giật giật, cuối cùng chỉ khàn khàn nói, "Cảm ơn..." Bây giờ quả thật cô không còn chút sức lực nào nữa, cánh tay vô cùng đau đớn, cũng không biết bị thương như thế nào...

Bảo vệ vừa chạy tới, nhìn thấy Lục Tinh, lại cảnh giác nhìn Kỷ Huân, "Chuyện gì vậy?"

Kỷ Huân liếc anh ta một cái, trầm giọng đáp, "Cô ấy là bạn tôi, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện rồi nói sau."

Bảo vệ nhìn thấy chiếc điện thoại di động trên mặt đất, vội vàng cúi theo: "Điện thoại này là của cô ấy đúng không?"

Màn hình của điện thoại đã bị vỡ, Lục Tinh khàn giọng nói, "Là của tôi..." Lúc này bị đánh một cái, điện thoại cũng rơi xuống đất luôn.

Kỷ Huân nhận lấy điện thoại rồi vội ôm Lục Tinh đến bệnh viện.

Rất may bệnh viện ở ngay trước mặt, Kỳ Huân làm việc rất nhanh chóng, vết thương của Lục Tinh cũng đã kịp thời được xử lý tốt.

Ngoài cửa phòng bệnh, lông mày Kỳ Huân nhíu lại thật chặt, trầm giọng hỏi, "Ngoại trừ nứt xương ra thì cô ấy không có vấn đề gì chứ?"

Bác sĩ đáp, "Cô ấy không còn vấn đề gì nữa, chỉ là...vốn cô ấy đang bị sốt, lại cộng thêm bị dọa sợ, tâm trạng hơi không ổn định nên chốc nữa chắc sẽ sốt cao hơn."

Kỳ Huân cắn chặt môi, lại hỏi han bác sĩ vài điều cần chú ý rồi mới xoay người vào phòng bệnh.

Tay trái của Lục Tinh đã được bó thạch cao, yên tĩnh nằm ở đó. Kỳ Huân nghĩ là cô đã ngủ rồi, nhưng anh ta vừa mới ngồi xuống bên cạnh thì cô liền mở mắt. Mặc dù đang bị sốt, lại vừa trải qua chuyện như vậy, ánh mắt của cô

vẫn trong suốt, trắng đen rõ ràng, bộ dạng yếu ớt không còn chút sức lực nào lại càng thêm mấy phần động lòng người.

Kỳ Huân hơi khép mắt, không dám nhìn vào mắt cô, thấp giọng hỏi: "Sao lại không ngủ? Có phải không thoải mái ở đâu không?"

Lục Tinh lắc đầu, giọng nói vừa khàn vừa nhỏ: "Điện thoại của em đâu?"

Ngủ suốt cả buổi chiều nay, trước khi bị đánh lại ngủ một lúc rồi, mặc dù lúc này cả người Lục Tinh không còn sức lực nhưng lại không buồn ngủ lắm, cô vẫn còn sợ hãi đối với chuyện vừa xảy ra, may mắn là Kỳ Huân và bảo vệ kịp thời xuất hiện nên mới không xảy ra chuyện gì lớn.

Kỳ Huân nhìn cô mấy giây, lấy điện thoại bị vỡ từ túi áo khoác ra đưa cho cô: "Anh đã gọi điện thoại cho Cảnh Sâm rồi, máy đang trong trạng

thái tất."

Anh ta vừa dứt lời, điện thoại trong tay chợt vang lên. Là Phó Cảnh Sâm gọi lại cho anh ta.

Phó Cảnh Sâm vừa xuống máy bay, thấy cuộc gọi nhờ của Kỷ Huân lúc 12 giờ 25 phút. Giờ này lại gọi cho anh, chắc là có chuyện gì rất gấp.

Chuyến bay trước kéo dài thêm 20 phút, lúc này cũng đã là rạng sáng 1 giờ rưỡi rồi, anh ngồi sau xe, tài xế lái xe ra ngoài, anh liền gọi lại cho Kỷ Huân: "Có chuyện gì sao?"

Kỷ Huân ấn nút trả lời, nhìn Lục Tinh một cái mới nói, "Bây giờ Lục Tinh đang ở bệnh viện."

Lục Tinh kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Kỷ Huân, đã không kịp ngăn cản rồi. Bây giờ đã không còn chuyến bay nào nữa, nếu Cảnh Sâm biết cô bị thương nằm bệnh viện, nhất định sẽ dùng mọi cách đi suốt đêm trở về cho xem, vốn cô định trời sáng mới gọi báo cho anh biết.

Phó Cảnh Sâm ngồi thẳng người, lạnh lùng hỏi: "Cậu nói gì? Cô ấy thế nào?"

Kỷ Huân lặp lại lần nữa, "Cô ấy xảy ra chút chuyện, hiện giờ đang ở trong bệnh viện, nhưng đã không sao, đang nghỉ ngơi, cậu không cần lo lắng."

Kỷ Huân không nói cụ thể chuyện gì xảy ra, chỉ đưa địa chỉ cho anh rồi cúp máy.

Lông mày Phó Cảnh Sâm nhíu chặt lại, hàm dưới căng cứng, sắc mặt ẩn trong ánh sáng mờ mờ của đèn xe nên không thể nhìn rõ, điện thoại trong tay bị anh dùng lực bóp chặt, ngẩng đầu nhìn về phía trước, anh trầm giọng nói với tài xế: "Đến bệnh viện, mau!!!"

Tài xế không dám chạm trỡ, vội vàng tăng tốc.

Lục Tinh cúi thấp đầu, môi mím chặt, trầm mặc mấy giây mới vùng vẫy ngồi dậy. Kỷ Huân vội vàng vịn cô lại, lót một cái gối sau lưng cô, Lục Tinh thấp giọng cảm ơn.

Kỷ Huân nhìn cô, "Muốn uống nước hả?"

Lục Tinh lắc đầu, "Em muốn gọi điện thoại cho Cảnh Sâm, bây giờ anh ấy đang ở thành phố H, lúc này không còn chuyến bay nào nữa đâu."

Kỷ Huân cũng không biết là Cảnh Sâm không ở thành phố B, cúi đầu nhìn cô một lát, cuối cùng lại không nói gì. Anh ta đã quen biết Phó Cảnh Sâm nên hiểu rất rõ Phó Cảnh Sâm, coi như không còn chuyến bay nào, thì Phó Cảnh Sâm cũng sẽ có cách quay về.

Nếu đổi lại là anh ta, anh ta cũng sẽ làm vậy.

Cô nắm chiếc điện thoại bị vỡ trong tay, nhấn số gọi cho anh.

Phó Cảnh Sâm liếc mắt thấy cái tên trong điện thoại lóe lên, nhanh chóng

nhấn nút trả lời, trầm giọng gọi tên cô: "Lục Tinh..."

Kỷ Huân nói cô đang nghỉ ngơi nên anh không gọi cho cô, chỉ muốn nhanh chóng đến bệnh viện thăm cô một chút.

Vốn Lục Tinh muốn kiên cường nói với anh là cô không sao, nhưng nghe thấy giọng nói của anh đột nhiên có chút muốn khóc, há miệng nhưng lại không nói được gì.

Phó Cảnh Sâm không nghe được tiếng trả lời, ánh mắt bình tĩnh ngày thường đã không còn nữa, lòng nóng như lửa đốt, tay đặt trên ghế ngồi nắm chặt thành quyền, lo lắng hỏi: "Tinh Tinh, em nói đi."

Trong mắt Lục Tinh hiện lên chút chua xót, hít một hơi thật sâu mới nhỏ giọng đáp: "Em không sao..."

Giọng nói của cô vừa thấp vừa khàn khàn, mang theo âm thanh muốn khóc mà phải cố nhịn, trong lòng Phó Cảnh Sâm như bị véo một cái.

Cô vội vàng giải thích, "Em thật sự không sao đâu, anh đừng vội, sáng mai hãy trở về..."

Phó Cảnh Sâm không biết rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì, nghe cô liên tiếp nói vài câu, vốn trái tim đang thắt lại cũng buông lỏng một chút, anh đỡ trán, nhắm mắt nặng nề thở một hơi, thấp giọng trấn an cô: "Được, anh biết rồi, em không cần lo cho anh, ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi."

Lục Tinh cắn môi, nhỏ giọng ừ một tiếng, Phó Cảnh Sâm cũng khẽ dụ dỗ cô mấy câu, cô vẫn cắn môi, lặng đi lặng từ "Vâng."

Cho tới bây giờ Kỷ Huân chưa từng thấy vẻ mặt Lục Tinh dịu dàng như vậy, càng chưa thấy cô khóc bao giờ. Ấn tượng về Lục Tinh của anh ta là rất kiên cường, rất ít lệ thuộc người khác, có chuyện gì cũng tự mình làm, không làm phiền người khác.

Anh ta thấy bộ dạng muốn khóc của Lục Tinh, đột nhiên hiểu ra, cô lệ thuộc vào Phó Cảnh Sâm như một bản năng trời sinh, rất tự nhiên.

Lục Tinh cúp máy, tay phải nắm điện thoại, cô cúi đầu, Kỷ Huân thấy trên màn hình vỡ của cô là hình của cô và Phó Cảnh Sâm, một giọt nước mắt trong suốt rớt xuống, từ từ lan ra khắp cả màn hình.

Kỷ Huân hít một hơi sâu, rút tờ giấy trên bàn đưa tới trước mặt cô, Lục Tinh khóa màn hình điện thoại, có chút ngượng ngùng nhận lấy, cúi đầu nhỏ giọng: "Cảm ơn."

"Em mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, căng thẳng cả đêm như vậy, không nghỉ ngơi tốt sẽ ảnh hưởng đến sự hồi phục của cơ thể đó."

"Dạ, tối nay cảm ơn anh." Lục Tinh cảm kích nhìn anh ta, "Anh cũng về nghỉ ngơi đi, trong đây có bác sĩ và y tá, em có thể ở một mình mà."

Kỷ Huân cong môi, chỉnh lại gối giúp cô rồi dịu dàng nói: "Em không cần để ý đến anh. Đúng rồi, có muốn gọi điện thoại cho bạn bè không?"

"Không cần." Lục Tinh lắc đầu, Diệp Hân Nhiên không có ở thành phố B, gần đây Cảnh Tâm bận rộn quay phim chụp hình, ngày mai Đỗ Tiểu Vi phải đi làm, cô suy nghĩ rồi vẫn nói, "Ngày mai anh còn đi làm nữa, mau về nghỉ ngơi đi, cũng gần 2 giờ sáng rồi."

"Em yên tâm ngủ đi, đợi em ngủ rồi anh sẽ đi." Kỷ Huân mỉm cười, "Được rồi, đừng nói nữa, cổ họng em đang không tốt."

Lục Tinh trầm mặc, không kiên trì được nữa đành nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ say.

Kỷ Huân thấy cô đã ngủ say mới rón rén ra khỏi phòng bệnh, dựa vào một bên cửa phòng bệnh hơn 20 phút, cho đến khi cuối hành lang truyền đến tiếng bước chân vội vàng mới đứng thẳng người nhìn sang.

Bước chân Phó Cảnh Sâm nhanh như gió, bước đến cửa phòng bệnh nhìn Kỷ Huân một lát, không nói gì cả chỉ đặt tay lên trên nắm cửa, nhẹ nhàng mở

cửa phòng bệnh ra.

Trong phòng bệnh là một khung cảnh tối tối mờ mờ, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ hắt vào. Phó Cảnh Sâm nhẹ nhàng đi tới trước giường bệnh, chậm rãi thích ứng với bóng tối rồi mới ngồi xuống bên cạnh giường,

nhẹ nhàng kéo chân ra, thấy tay trái bị bó thạch cao của cô thì con người co lại, cứng người nhìn chăm chăm vào cánh tay của cô.

Cảm giác lúc này rất giống cảnh tượng hồi ở New York, Phó Cảnh Sâm hít một hơi thật sâu, hai tay nhẹ nhàng xoa gương mặt say ngủ của cô, cúi người khẽ hôn lên trán cô một cái.

Lại hít một hơi thật sâu mới đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Nghe thấy tiếng động, Kỷ Huân ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói, "Tay trái của Lục Tinh bị gãy, cũng may không có gì nghiêm trọng, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ hồi phục thôi."

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, thấp giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Lúc ấy cậu ở đó sao?"

"Đúng lúc tôi đi ngang qua thì nghe thấy tiếng cầu cứu, giọng nói rất giống của Lục Tinh, không ngờ thực sự là cô ấy. Rõ ràng người đàn ông đó không phải cướp bóc, bởi vì đồ của Lục Tinh đều không bị lấy đi, hình dáng hấn ta như thế nào, tôi không nhìn rõ vì lúc đó quá tối, khoảng cách cũng hơi xa, hấn chạy rất nhanh, tôi lo lắng cho Lục Tinh nên không đuổi theo, đúng lúc bên đó cũng không có ai giám sát, chuyện này tốt nhất cậu nên điều tra một chút."

Phó Cảnh Sâm nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới nói, "Tôi biết rồi, chuyện tối nay cảm ơn cậu."

Kỷ Huân liếc mắt về phía phòng bệnh, "Không cần cảm ơn tôi."

Anh ta xoay người nhìn Phó Cảnh Sâm: "Nếu cậu đến rồi thì tôi đi trước đây."

Sau khi Kỷ Huân đi, Phó Cảnh Sâm gọi mấy cuộc điện thoại, lại đi tìm bác sĩ điều trị cho Lục Tinh, bác sĩ là một người đàn ông khoảng bốn mươi

tuổi, ông ta kì quái nhìn người đàn ông trước mắt, ngấn ra một lúc, "Cậu là người thân của Lục Tinh à?"

Sao mà mới có lát thôi đã đổi người thân rồi? Lại còn đều là người trẻ tuổi đẹp trai.

Có điều, nhìn người này có chút quen mắt nhỉ?

Phó Cảnh Sâm hơi cau mày: "Người vừa rồi là bạn của tôi, Lục Tinh là bạn gái tôi."

Bác sĩ chột hiểu ra, "À à, thì ra là vậy..."

Sau khi Phó Cảnh Sâm trở về phòng bệnh thì kéo chăn ra nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Không biết qua bao lâu, dường như cả người cô nhóc trong lòng chột nóng lên, Phó Cảnh Sâm lập tức đứng dậy đi gọi bác sĩ.

Chương 57

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Lục Tinh cảm giác dường như mình đang mơ một giấc mơ, trong mơ có người nằm lên giường bệnh, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, một lúc lại hôn tai cô, một lúc lại hôn trán cô, môi của cô, đủ loại thân mật. Giống hết sáu năm trước ở New York, ban đêm Phó Cảnh Sâm lặng lẽ đến thăm cô, lúc đó cô cũng có cảm giác như vậy, nhưng cô lại cho rằng mình mơ; cảm giác lúc đó quá đẹp để đến mức không thực, cô sợ tỉnh lại sẽ không thấy gì nữa, rất buồn, cho nên tình nguyện để mình chìm đắm trong giấc mơ, không muốn tỉnh lại.

Nhưng cảm giác lần này rất thực, hơi thở trong phòng ngoại trừ mùi của nước khử trùng, còn có hơi thở dễ ngủ của Phó Cảnh Sâm mà cô rất

quen thuộc. Lục Tinh dần dần mở mí mắt nặng nề, gương mặt anh tuấn của Phó Cảnh Sâm từ từ phóng đại trước mắt, rất rõ ràng.

Anh cúi đầu áp vào trán cô, cảm nhận mấy giây mới hơi đứng dậy nhìn cô, nhỏ giọng nói, "Hạ sốt rồi, có biết là đêm qua em phát sốt cả đêm không?"

Lục Tinh có chút mơ màng, trong phút chốc không phân biệt được đang là sáu năm trước hay hiện tại.

Ngây ngốc nhìn anh hồi lâu, mới phản ứng lại được...là hiện tại.

Cô có rất nhiều nghi vấn, hỏi: "Anh...về khi nào vậy? Bây giờ mấy giờ rồi? Tối qua...sao anh biết em phát sốt cả đêm?" Giọng nói của cô vẫn còn khàn khàn.

Phó Cảnh Sâm nhẹ nhàng cong môi, cúi đầu hôn cô một cái, "Gần tám giờ rồi. Đáp chuyến bay cuối cùng trở về vào tối qua, vốn muốn cho em bất ngờ, kết quả em lại làm anh sợ hãi."

Thì ra anh trở về từ tối qua rồi... bảo sao cô cảm giác giống như có người ôm cô, lần này không phải là mơ.

Lục Tinh vô tội nháy mắt, anh lại cúi người ôm cô, cô nghe được anh hít một hơi sâu.

"Lục Tinh, em thật sự đã dọa chết anh..."

Lục Tinh muốn ôm anh, nhưng lại phát hiện tay trái mình bị thương, có chút chán nản, thất vọng dựa đầu vào vai anh, "Em không sao, ngoại trừ tay bị thương một chút, đầu có chút choáng, bụng có chút đói..."

Phó Cảnh Sâm bị câu nói cuối cùng của cô chọc mà bật cười thành tiếng, anh kéo cô rời giường, "Đi đánh răng rửa mặt đi, bữa sáng đã đưa tới

rồi."

Phó Cảnh Sâm đứng sau lưng cô, "Cần anh giúp một tay không?"

Lục Tinh nhổ bọt kem đánh răng trong miệng ra, súc miệng rồi rửa sạch sẽ bọt ở khóe miệng, ngược hai mắt to nhìn anh: "Anh giúp em rửa mặt đi." Dù sao sau khi Tiểu Cáp đã liếm mặt cô anh cũng toàn khử trùng giúp cô, chuyện rửa mặt cho cô, anh đã sớm quen rồi.

Phó Cảnh Sâm cười cười, với tay lấy khăn lông, ôm cô vào trong khuỷu tay. Cả người Lục Tinh dựa vào anh, ngẩng mặt lên nhắm mắt hưởng thụ, mặc cho khăn lông ấm áp trong tay anh lau mặt cho mình.

Rửa mặt cho cô xong, anh cúi người hôn lên môi cô, thân thiết một lúc mới dẫn cô ra ngoài ăn sáng.

Bữa ăn sáng là cháo trắng và mấy món nhỏ khác, độ thích hợp cho người bệnh vừa hạ sốt ăn.

Lục Tinh thật sự rất đói bụng, cô ăn hết hai bát cháo, uống thuốc xong, lại có người đến kiểm tra, một buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Bác sĩ chủ trị dẫn y tá ra khỏi phòng bệnh, hai người y tá trẻ rất hưng phấn: "Người vừa rồi là anh Phó đó! Người thật vừa cao vừa đẹp trai! Người đó chắc là Tinh Tinh rồi, không ngờ sẽ gặp được họ trong bệnh viện này..."

"Nghe nói là Tinh Tinh bị cướp, cho nên mới bị thương, đầu năm nay cướp bóc cũng quá lộng hành rồi! Ở gần bệnh viện cũng dám cướp nữa!"

"Quá nhiều tiền cũng không phải là chuyện tốt, may là chỉ cướp chứ không có bắt cóc, làm bạn gái của anh Phó cũng có chút nguy hiểm..."

Bác sĩ chủ trị là người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, căng lỗ tai nghe một lúc cũng coi như là hiểu ra. Lúc trước, đám mấy y tá lúc nào cũng tám chuyện trên weibo, mở miệng đóng miệng nói cái gì mà anh với chả Phó, ông ta còn đi theo xem một chút, bảo sao lại cảm thấy quen mắt như vậy, thì ra là từng nhìn thấy trên TV.

Chuyện cướp bóc là bảo vệ tối qua nói với y tá, nhắc nhở họ tan ca cẩn thận một chút, nói là tối qua có một cô gái bị cướp khiến tay bị thương, mà tối qua bởi vì tay Lục Tinh bị thương nên phải nằm viện, chuyện này truyền đi ngay lập tức trở thành chủ đề tám nhảm.

Có một tài khoản trên weibo đăng: Bạn gái của Tổng giám đốc Phó thị - Tinh Tinh bị kẻ cướp gây thương tích, tay trái bị gãy; là bạn gái làm việc ở bệnh viện nói cho tôi biết.

Cảnh Tâm đang quay phim, lúc nghỉ ngơi cô lại lướt weibo, đúng lúc nhìn thấy tiêu đề kia thì hoảng hốt, lập tức gọi điện thoại cho Lục Tinh, không ngờ đã tắt máy.

Cô lập tức gọi cho Phó Cảnh Sâm, điện thoại vừa kết nối đã vội hỏi: "Anh, Tinh Tinh nằm viện sao? Là thật à?"

Phó Cảnh Sâm liếc nhìn thấy Lục Tinh kiểm tra xong đã ngủ, nhẹ giọng đáp, "Ừ." Sau đó đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

"Tay trái bị gãy à?" Cảnh Tâm nhíu mày.

Phó Cảnh Sâm đứng ở hành lang, thấp giọng hỏi lại, "Ừ, sao em biết?"

"Có người đăng trên Weibo, có muốn em liên hệ với chủ Weibo đó xóa đi không?"

"Không cần."

"À... sao di động của Lục Tinh lại tắt vậy?" "Di động cô ấy hỏng rồi..."

"Tinh Tinh thật sự bị cướp sao?" "Không phải."

"...Em không muốn nói chuyện với anh, em muốn nói chuyện với Tinh Tinh." Cảnh Tâm tức giận, rõ ràng anh biết cô muốn hỏi gì, vậy mà không chịu nói cho cô biết.

"Cô ấy ngủ rồi." Phó Cảnh Sâm biết Cảnh Tâm muốn hỏi gì, có điều bây giờ anh vẫn chưa điều tra rõ ràng, anh sẽ không nói cho cô biết.

Cảnh Tâm bĩu môi, "Được rồi, vậy tối em đi thăm cô ấy."

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm chie sẻ lại bài đăng trên weibo đó: [Tức giận] [Tức giận] [Tức giận] [Tức giận] Ai làm chị dâu tôi bị thương, cần thận anh trai tôi đó, anh ấy rất hung dữ!

"A...bình hoa nhà tôi chia sẻ rồi! Hóa ra là thật, tôi còn tưởng tài khoản weibo đó viết lung tung..."

"Tinh Tinh không sao chứ? Chắc chắn Anh Phó đau lòng muốn chết rồi..." "Bọn cướp thật là quá lộng hành rồi, dám đùa giỡn trên đầu anh Phó, chắc là không muốn sống rồi [mỉm cười]."

"Thật may chỉ bị thương ở tay, sẽ không ảnh hưởng đến tính cách anh Phó, cầu phúc. [mặt chó]."

"Lầu trên hình như là lầu nghiêng nha, ha ha, tôi sẽ không nói ý tôi cũng giống vậy."

Cảnh Tâm tự mình chia sẻ bài đăng này, sau đó không ít người cũng chia sẻ bài đăng trên weibo của cô, cùng lên án bọn cướp bóc.

Sau đó chuyện Lục Tinh kẻ cướp gây thương tích ngày một hot lên.

Lục Tinh ngủ từ lúc 11 giờ nên cũng tỉnh lại khá nhanh, Phó Cảnh Sâm thấy cô dậy thì đưa tay xoa xoa tóc cô, thấp giọng nói, "Tinh ngủ rồi à? Dậy ăn cơm đi."

"Ồ." Lục Tinh hơi mê man, nắm cánh tay anh bò dậy, ngửi thấy mùi canh xương nồng đậm thì nói: "Anh nấu canh xương sao?"

"Dì hằm rồi mang tới." Phó Cảnh Sâm trực tiếp ôm lấy cô rồi thả lên ghế, từ tối qua cho tới tận lúc này anh vẫn chưa rời khỏi cô dù chỉ một lúc, sao có thể nấu canh xương chứ?

Lục Tinh ăn xong bát canh xương thì đột nhiên thở dài, ngược đôi mắt long lanh lên nhìn anh: "Ngày nghỉ có phải sẽ bị hủy không..."

Dựa vào tính cách của anh, tình trạng của cô bây giờ chắc chắn là sẽ hủy rồi.

Phó Cảnh Sâm sờ sờ cái hộp nhỏ trong túi, sắc mặt hơi cứng lại sau đó khẽ cười: "Đợi qua mùa xuân chúng ta lại đi."

Cô cũng biết là sẽ như vậy mà! Lục Tinh có chút buồn bã, ngày nghỉ của cô, lời cầu hôn của cô...

"Không hủy có được không? Em đã không sao rồi, chỉ là bó thạch cao thôi, vẫn có thể chạy nhảy được mà, chỉ cần đúng giờ đến bệnh viện kiểm tra, uống thuốc là được rồi." Cô quơ quơ cánh tay trước mặt anh, đáng thương nài nỉ.

Trong phút chốc Phó Cảnh Sâm chột mềm lòng, nhưng vẫn quả quyết từ chối: "Không được, tay của em phải được chăm sóc tốt."

Lục Tinh vẫn không buông tha: "Được không..."

Từ nhỏ đến lớn, cô muốn gì, chỉ cần có thể anh đều bằng cho cô, hơn nữa lần này vốn dĩ là kế hoạch của anh bị buộc phải hủy, anh cũng rất bất đắc dĩ.

Lục Tinh vẫn bám lấy cánh tay anh, Phó Cảnh Sâm nắm lấy tay cô, cúi đầu hôn lên đôi môi đang đóng mở không dứt của cô.

Lục Tinh mở to hai mắt, lại vậy nữa rồi!

Lúc Phó Cảnh Sâm buông cô ra, Lục Tinh thấy thứ ham muốn quen thuộc trong đáy mắt anh, cô đỏ mặt, vội cúi đầu uống canh, không dám nhắc lại chuyện ngày nghỉ nữa.

Ăn uống xong, Phó Cảnh Sâm thấy sắc mặt cô tốt hơn lúc sáng nhiều, vì vậy thấp giọng hỏi: "Chuyện tối qua, em vẫn không muốn nói gì với anh sao?"

Vốn dĩ buổi sáng Lục Tinh đã muốn nói với anh, nhưng sau khi kiểm tra xong lại ngủ thiếp đi, vẫn chưa có cơ hội nói.

Cô nói rõ mọi chuyện tối qua cho anh nghe, sau đó nhìn tay trái của mình, nhỏ giọng nói: "Em cảm thấy người đó muốn đập vào tai trái của em, theo bản năng em dùng tay cản lại, không biết trong túi xách của hấn có cái gì, rất nặng, cũng may không đập vào đầu em..."

Nếu như người đó thật sự có ý định đập vào tai của cô, là muốn khiến cô hoàn toàn bị điếc sao?

Lục Tinh không dám tưởng tượng không nghe được mọi thứ trên thế giới này sẽ ra sao nữa.

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, "Xe của em hỏng sao không nói với anh? Bị bệnh cũng không nói anh? Không phải anh đã cho

em số của tài xế sao? Có chuyện gì có thể gọi tài xế đến đón, tại sao em lại không nghe lời?"

Lục Tinh thấy ánh mắt anh, bao nhiêu lời muốn nói đều tiêu tan, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng đáp: "Chỉ là bị sốt thôi, lúc trước ở nước ngoài thỉnh thoảng cũng như vậy, toàn là em tự mình đi khám, cũng quen rồi..."

Phó Cảnh Sâm trầm mặc ôm cô vào trong lòng, đặt cằm lên đầu cô, thấp giọng nói: "Anh xin lỗi, để em một mình ở ngoài ngân ngơ lâu như vậy."

Nhìn đi, anh muốn cô độc lập kiên cường, khi cô thật sự kiên cường thì anh lại đau lòng.

"Về sau bị sốt hay cảm, anh ở đây thì đều là chuyện lớn, phải nói cho anh biết, nhớ chưa?"

Đó là chuyện trong mấy năm qua họ không làm gì được, ngay cả mặt đối phương cũng không thấy được, trong trí nhớ của nhau cũng giống như tờ giấy trắng vậy, Lục Tinh không muốn nhắc đến, cô dựa gần vào ngực anh, nhẹ nhàng hứa hẹn với anh: "Vâng, vậy sau này có chuyện gì anh cũng phải cho em biết, à...chuyện làm ăn thì không cần nói đâu."

Phó Cảnh Sâm theo thói quen sờ sờ lỗ tai cô, thấp giọng cười: "Được."

Lục Tinh cũng cười cười, một lúc lâu sau cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt có chút ngượng ngùng: "Tối qua, người đó..."

Phó Cảnh Sâm cau mày, "Anh đã cho người đi điều tra rồi, em không cần lo lắng, về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa."

Bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ, Lục Tinh ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, có anh ở đây em cũng không lo lắng."

Màn hình di động của Lục Tinh hỏng rồi, vốn cũng không có bao nhiêu cuộc gọi, sáng sớm lúc tỉnh lại thì tự động tắt luôn.

Phó Cảnh Sâm đã sai người đi mua một cái di động mới, thuận tiện mang thêm cái Ipad nữa, chủ yếu sợ cô ở bệnh viện sẽ nhàm chán.

Phó Cảnh Sâm giúp cô cài sim vào di động mới, Lục Tinh vừa mở máy đã nhận được rất nhiều tin nhắn, có chút nghi ngờ mở ra xem, phần lớn là tin nhắn hỏi thăm của đồng nghiệp, còn có của Diệp Hân Nhiên nữa; cô có chút kinh ngạc, sao bọn họ lại biết tay cô bị gãy phải nằm viện, còn có chuyện bị cướp nữa chứ?

Phó Cảnh Sâm thấy cô nghịch di động, xoa xoa tóc cô, Lục Tinh ngẩng đầu chớp mắt hỏi: "Anh muốn về công ty sao?"

Nếu ngày nghỉ đã hủy rồi, anh cũng nên về công ty làm việc thôi.

Phó Cảnh Sâm có việc muốn làm, có điều không phải về công ty, anh dặn dò cô: "Anh ra ngoài một lát, buổi tối nếu như về trễ thì em tự ăn cơm, mệt thì ngủ sớm, có chuyện gì thì nhờ dì giúp em nhé."

Cô có thể có chuyện gì chứ, chẳng qua chỉ là bị thương một tay thôi, ngoại trừ sinh hoạt có chút bất tiện thì cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Lục Tinh gật đầu, "Vâng, em biết rồi."

Phó Cảnh Sâm vừa ra ngoài phòng liền nhận được điện thoại của Thời Vực, "Chiếc xe kia của Lục Tinh bị người ta động tay động chân, không biết có phải sợ gây tai nạn chết người hay không, lại còn đổ hết dầu đi."

Bước chân của anh dừng lại, trong phút chốc sắc mặt lạnh đi, trầm giọng hỏi: "Còn gì nữa?"

"Tìm được phóng viên lần trước rồi." "Người đó đang ở đâu?"

Thời Vực nói tên một địa chỉ: "Tôi và cậu cùng qua đó, nói thế nào Lục Tinh cũng là nhân viên công ty tôi."

Lục Tinh nhập hết số vào di động mới, lại cài đặt phần mềm xong mới đăng nhập vào các trang mạng xã hội. Đầu tiên là mở weibo, theo thói quen nhìn nhìn mấy top search, lướt một loạt những chủ đề hot thì chợt gặp người, cô... sao lại lên top search rồi.

Lần này thì cô cũng hiểu vì sao mọi người lại biết cô nằm viện rồi, còn nói cô bị cướp nữa.

Lục Tinh nhìn weibo của mình, không nhịn được cười thành tiếng, ừ, anh Phó của cô rất hung dữ, cô đồng ý.

Weibo của Lục Tinh có ghi rõ là người đại diện của công ty truyền thông Thời Quang, những người trên mạng lần theo status của Tiêu Nghệ và Cảnh Tâm mới mò sang weibo của cô, rồi kể từ sau tiết mục đó của Phó Cảnh Tâm, cộng thêm mấy cái trên weibo của Cảnh Tâm sau này, người hâm mộ cô... à... cũng nhiều hơn rồi, đại đa số là từ bên Cảnh Tâm và Tiêu Nghệ qua đây.

Đương nhiên, bình thường cũng có không ít người mắng cô, có điều từ trước tới nay Lục Tinh không quan tâm mấy cái này.

Phần lớn những bình luận nhận được hôm nay và tin nhắn đều là hỏi thăm cô, Lục Tinh nhìn một lát, ngày thường ngoại trừ khi công việc cần thì cô sẽ không up weibo, càng không để lộ tình huống của bản thân.

Cô gõ gõ một lúc, mới khó khăn đăng một status: "Tôi không sao, cảm ơn mọi người đã quan tâm, đồng thời hy vọng mọi người khi ra ngoài phải cẩn thận một chút. [Trái tim]."

Up tấm hình mấy ngày trước cô chụp cho Tiểu Cáp.

"Oa...Tinh Tinh đột nhiên đăng weibo này, bé chó thật dễ thương!"

"Hiếm khi chỉ có mình tôi chú ý đến bóng người trên mặt đất này, hai bóng người đó, cảm giác Tinh Tinh nhỏ bé rúc vào trong lòng anh Phó [mặt chó]."

Lục Tinh vội mở hình ra xem xem, quả thật có hai bóng người...

Tấm này là do cô kéo Phó Cảnh Sâm cùng dắt Tiểu Cáp đi dạo, ngày đó mặt trời rất đẹp, có điều đã là chạng vạng rồi, cho nên cái bóng rất nhạt, vốn cô không chú ý đến điểm này, quả nhiên mấy người trên mạng thật tinh mắt.

Cô cười cười, thoát khỏi trang cá nhân của mình, tiếp tục lướt weibo, phát hiện có không ít người suy đoán nguyên nhân cô bị thương, có người nói có thể là cướp bóc, không chừng có người muốn bắt cóc nữa, hoặc là cố tình gây thương tích nữa.

Bất kể là bắt cóc hay cố tình gây thương tích, đều nghiêm trọng hơn cướp bóc rất nhiều.

Đây cũng là lý do vì sao Phó Cảnh Sâm không bắt tài khoản weibo đã tung tin kia xóa bài đăng đi.

Chương 58

Sắc trời đã tối, Thời Vực nhìn Phó Cảnh Sâm đứng trước: "Cậu thật sự có thể xuống tay à, cũng không sợ đánh hẳn chết sao?"

Phó Cảnh Sâm không ngừng bước, gương mặt anh tuần vẫn còn chưa thu hồi nét hung dữ, anh cười giễu: "Không chết được đâu."

Thời Vực bật cười, anh ta biết Phó Cảnh Sâm tức giận thật rồi, người đó đã thừa nhận là muốn đập vào lỗ tai của Lục Tinh, thế thì không được

rồi, Lục Tinh chỉ còn có một bên tai để nghe, nếu như không phải Lục Tinh phản ứng nhanh, lấy cánh tay cản lại thì có lẽ tai đã bị thương rồi.

Hay người đi đến trước xe, Thời Vực hỏi: "Cậu định làm gì?" Phó Cảnh Sâm mở cửa xe ô tô ra, nhíu mày không lên tiếng. Thời Vực vỗ vỗ vai anh, "Đi ăn với uống rượu nhé?"

Phó Cảnh Sâm đẩy tay anh ta ra, trầm giọng nói: "Không rảnh, tôi phải đến bệnh viện trông Lục Tinh."

Từng người một lên xe của mình rồi rời đi, vốn Phó Cảnh Sâm muốn trực tiếp lái xe về bệnh viện, nhưng sau khi thấy mình trong gương chiếu hậu, râu ria mọc tùm lum cả rồi, lại vừa mới động tay động chân nữa, suy nghĩ một chút, vẫn nên về nhà một chuyến.

Trong bệnh viện, đúng lúc Lục Tinh đang chuẩn bị ăn cơm thì Cảnh Tâm gõ cửa đi vào, cô chun mũi ngửi ngửi: "Thơm quá đi."

Lục Tinh quay đầu thấy cô, cười híp mắt nói: "Sao em lại đến đây?"

Cảnh Tâm đi đến, ngồi xuống cái ghế trước mặt cô, thì thầm nói: "Chị nằm viện, đương nhiên em phải đến thăm rồi." Ánh mắt của cô ấy nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn, cơm hộp ở tổ quay phim dĩ nhiên không thể so với cơm nhà rồi, cô ấy nhìn mấy món này có chút thèm.

Lục Tinh đưa một bộ bát đũa đến trước mặt cô ấy: "Vừa hay, cùng ăn cơm đi, dì làm phần cho hai người, Cảnh Sâm không về ăn cơm."

Ánh mắt Cảnh Tâm sáng lên: "Được, đúng lúc em cũng chưa ăn cơm, quay phim xong liền qua đây."

Cô nhìn bó thạch cao bên tay trái của Lục Tinh, cau mày nói: "Tay của chị sao rồi? Em hỏi anh, nhưng anh không nói gì với em cả."

Lục Tinh cong môi: "Không sao rồi, dưỡng thương một thời gian là tốt thôi, chị muốn hai ngày nữa xuất viện, không biết Cảnh Sâm có đồng ý không."

Cảnh Tâm kinh ngạc, "Hả, sao lại nhanh như vậy đã xuất viện... anh em chắc không đồng ý đâu."

Lục Tinh bĩu môi, thấp giọng nói: "Chắc vậy..."

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Cảnh Tâm hỏi chuyện tối qua, Lục Tinh nói lại với cô ấy một lần nữa, Cảnh Tâm nhíu mày suy đoán: "Ai lại ác độc như vậy..."

Lục Tinh trầm mặc, cô cũng không biết là ai, nếu vì không vừa cô thì hình như ngoài Trình Phi ra, cũng không có ai khác nữa...

Có điều Trình Phi sẽ không lấy sự nghiệp của bản thân ra đùa giỡn đâu nhỉ? Nếu như loại chuyện này bị tuồn ra ngoài, cô ta không chỉ không thể lẫn lộn trong giới này, mà còn phải chịu trách nhiệm hình sự nữa.

Lúc Phó Cảnh Sâm quay về bệnh viện, Cảnh Tâm đã đi rồi.

Lục Tinh thấy anh đã thay quần áo, đám râu lún phún trên cằm cũng đã biến mất, cô đi đến ngửi thấy trên người anh có mùi sữa tắm nhàn nhạt, lắc cánh tay anh làm nũng: "Em cũng muốn tắm, anh đưa em về nhà đi, em không muốn ở bệnh viện nữa."

Tối qua bị dọa đến nỗi cả người đầm đìa mồ hôi, tiếp đến lại phát sốt nên cả người ướt đầm mồ hôi, hiện tại cô cảm thấy thân thể không thoải mái, cô cũng muốn tắm.

Phòng bệnh cô đang ở là phòng bệnh cao cấp, thiết bị đầy đủ, ngăn nắp sạch sẽ, chỗ này hoàn toàn có thể tắm rửa. Phó Cảnh Sâm biết cô không muốn nằm viện, giơ tay ôm bả vai cô đi về hướng phòng vệ sinh,

thấp giọng nói: "Chỗ này cũng có thể tắm, em chỉ có một tay, không tiện, để anh giúp em."

Lục Tinh đỏ mắt lắc đầu: "...Không cần đâu."

Phó Cảnh Sâm cười nhẹ, lấy quần áo của cô từ chiếc túi nhỏ dì mang đến ra, nhướn mày nhìn cô: "Em cần."

Lục Tinh: "..."

Coi như cô không cần, anh cũng sẽ khiến cô cần.

Lục Tinh tắm xong, mặt còn ửng đỏ mãi chưa hết, cô đã vùi trong chăn, mà Phó Cảnh Sâm vẫn đang ngồi trên sofa khôi phục hô hấp của mình.

Trong lòng cô khẽ hừ một tiếng, đáng đời.

Buổi chiều Lục Tinh cũng đã ngủ một lúc nên bây giờ tinh thần rất tốt, cô nằm trên giường hồi lâu cũng không ngủ được, cảm thấy có chút nhàm chán, lại bò xuống giường tìm Phó Cảnh Sâm.

Phó Cảnh Sâm ôm cô ngồi lên đùi anh, Lục Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút tiếc nuối: "Vốn dĩ lúc này chúng ta nên ở thành phố H rồi." Vẫn còn buồn bực.

Phó Cảnh Sâm nhìn nét buồn bã trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, hơi cong môi: "Không phải anh đã nói rồi sao? Qua mùa xuân chúng ta sẽ đi."

Lục Tinh cắn môi nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Sáng mai cho em xuất viện được không? Em không muốn trải qua sinh nhật trong bệnh viện..."

Vấn đề này Phó Cảnh Sâm đã hỏi qua bác sĩ rồi, có thể xuất viện.

Anh cúi đầu hôn lên gò má cô: "Được, chiều mai xuất viện, có điều anh phải đồng ý với anh một chuyện."

Lục Tinh chớp chớp mắt, "Chuyện gì vậy?" Phó Cảnh Sâm nói: "Chuyển đến chỗ anh ở."

Lục Tinh nhìn anh một lúc, "Vậy Tiểu Cáp thì sao? Kitty thì sao? Anh đồng ý cho em mang chúng qua luôn sao?"

Phó Cảnh Sâm nghĩ đến Tiểu Cáp, hơi nhú mày: "Em thích là được."

Lục Tinh duỗi thẳng chân ra, nghiêng đầu hôn lên mặt anh một cái, cười híp mắt nói: "Vâng."

Sáng ngày thứ hai khi Lục Tinh tỉnh lại, Phó Cảnh Sâm đã trở về công ty rồi.

Công việc cuối năm rất bận rộn, lúc trước Phó Cảnh Sâm vì muốn có ngày nghỉ nên liên tục tăng ca, sếp lớn cũng làm thêm giờ, đương nhiên cấp dưới không trốn thoát được.

Bây giờ Phó tổng lại quay về, nguyên nhân mọi người đều thấy trên Weibo rồi, vì bạn gái Phó tổng bị thương phải nằm viện.

Cuộc họp lúc sáng mọi người đều rất thận trọng, sợ làm sai gì đó sẽ bị mắng.

Lúc hội nghị kết thúc, mọi người đồng loạt rút lui, phòng họp lớn như thế chỉ còn lại Phó Cảnh Sâm và Phó Hạo Nhiên.

Phó Cảnh Sâm ngồi trên ghế chủ vị, còn Phó Hạo Nhiên ngồi bên trái anh. Trầm mặc, dường như một cơn bão chuẩn bị ập đến.

Phó Cảnh Sâm gõ nhẹ ngón trỏ thon dài xuống mặt bàn, từng cái từng cái, thanh âm kia nghe lâu sẽ khiến người ta sợ hãi.

Mấy phút sau, Phó Hạo Nhiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn Phó Cảnh Sâm, trầm giọng nói: "Là em làm."

Phó Cảnh Sâm mỉm cười trào phúng, anh nhìn Phó Hạo Nhiên, "Mấy năm qua em làm gì đừng nghĩ anh không biết rõ mấy thủ đoạn của em, mấy chuyện khác anh có thể một mắt nhắm một mắt mở, nhưng em lại động đến Lục Tinh."

Anh đứng lên, tàn nhẫn nhìn Phó Hạo Nhiên, giọng nói lạnh hằn đi: "Em không muốn ở lại công ty nữa đúng không?"

Phó Hạo Nhiên nhếch mép, "Công ty không phải là của một mình anh, cổ phần của em và cha em cộng lại mặc dù không nhiều hơn anh, nhưng anh vẫn không có quyền quyết định việc em rời đi."

Phó Cảnh Sâm chợt đưa tay túm lấy cổ áo và đấm một cú vào mặt anh ta, Phó Hạo Nhiên không kịp đề phòng, không tránh kịp nên khóe miệng lập tức rỉ máu. Anh ta giơ tay lau miệng, khẽ cười để hoạt động lại quai hàm, nghiêng đầu nhổ một bãi máu và nước bọt ra.

Lại ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, chợt giơ tay lên đấm về phía anh.

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu tránh được, hình như tâm trạng Phó Hạo Nhiên đã kiềm chế quá lâu, trong phút chốc đã bùng nổ, sự kiên nhẫn ngày thường không còn nữa.

Phó Cảnh Sâm càng thêm tức giận, trong phòng họp hai người đánh nhau liên tục, trợ lý đứng ngoài cửa nghe thấy thì khẽ run lên, nhân viên đi ngang thấy bên đây có chút kì lạ, trợ lý liền nghiêm mặt nói: "Nhìn gì mà nhìn, còn không mau đi làm việc đi!"

Một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi nhận được tin tức nên vội chạy tới, trợ lý không kịp ngăn cản.

Cửa phòng họp bị mở ra, trận đánh nhau bên trong còn chưa kết thúc, người đàn ông trung niên gầm lên một tiếng: "Thằng nhóc chết tiệt kia, con làm gì vậy!?"

Phó Hạo Nhiên nghe giọng nói đó thì chột ngẩn người, đúng lúc đó bị Phó Cảnh Sâm tàn nhẫn đấm một cú, lưng đập vào tường, ôm bụng nhe răng mở miệng thở hổn hển nhìn cha của anh ta.

Cha của Phó Hạo Nhiên giận dữ hít một thật sâu, nhìn Phó Cảnh Sâm: "Cảnh Sâm, chuyện lớn cỡ nào mà cháu lại đánh em cháu như vậy?"

Phó Cảnh Sâm hoạt động ngón tay, mặt không chút cảm xúc nhìn Phó Hạo Nhiên một cái, lạnh nhạt nói: "Chú tự hỏi nó đi."

Nói xong, Phó Cảnh Sâm liền đi ra khỏi phòng họp.

Trợ lý lặng lẽ nhìn anh một cái, vẫn còn tưởng Phó tổng không bị thương gì, nhưng khóe miệng có hơi sưng...

Quay đầu nhìn Phó Hạo Nhiên trong phòng họp, quả nhiên thảm hơn nhiều! Phó tổng ngầu quá đi mất.

Buổi chiều, trong cuộc họp hội đồng của công ty giải trí Hoa Thần, Phó Cảnh Sâm nói: "Sau này nếu tôi hoặc Phó thị đầu tư thì cấm dùng Trình Phi."

Sau khi hội nghị kết thúc, Thời Vực nhìn anh: "Chuyện này không phải do Phó Hạo Nhiên làm sao? Trình Phi... lúc trước cậu đã rút vốn đầu tư mấy bộ phim điện ảnh chuẩn bị cho cô ấy làm diễn viên chính rồi, lần này là muốn phong sát sao? Còn nhiều mảng khác thích hình tượng của cô ấy đấy, với lại năm trước cô ấy cũng đoạt được giải ảnh hậu, độ phổ biến cũng ổn, lượng bán vé phim điện ảnh của cô ấy không tệ."

Chuyện này chẳng liên quan gì đến việc Phó Cảnh Sâm rút vốn đầu tư, ban đầu Phó Hạo Nhiên còn vì chuyện này mà làm loạn với anh.

Phó Cảnh Sâm cười lạnh: "Cậu cho rằng Trình Phi không liên quan đến chuyện này sao? Tuy Phó Hạo Nhiên có dã tâm, nhưng không phải là người xúc động như vậy."

Tần Sâm đứng bên cạnh cười một tiếng, khinh bỉ nói: "Phụ nữ chính là mầm mống của tai họa... Tại sao Phó Hạo Nhiên lại coi trọng Trình Phi như vậy? Thật là không có mắt nhìn."

Thời Vực và Phó Cảnh Sâm liếc mắt nhìn nhau, cùng bật cười.

Thời Vực nhíu mày: "Không dùng Trình Phi cũng được, Tiêu Nghệ của Thời Quang chúng ta cũng không tệ, tài năng mới Bành Duyệt đó cũng khá ổn, đều là người trong tay bạn gái Phó tổng mà."

Vẻ mặt Tần Sâm rất thản nhiên: "Cảnh Tâm đẹp hơn mấy cô ấy."

Thời Vực: "...". Phải tìm cơ hội kéo Cảnh Tâm về Thời Quang bọn họ mới được.

Phó Cảnh Sâm lấy áo khoác: "Tôi đi trước đây."

Dì đã sắp xếp đồ đạc xong xuôi, bà đang đợi Phó Cảnh Sâm đến đón người, Lục Tinh ngồi trên sofa lướt weibo, nhìn thấy trên top search ghi 'Trình Phi bị thay thế', cô đảo mắt rồi ấn vào tiêu đề đó.

Đại khái là vốn đã chọn Trình Phi là nữ chính bỗng nhiên bị đổi, hiện chưa xác định nữ chính mới.

Càng làm cho người ta không ngờ là vai diễn điện ảnh của Trình Phi không chỉ bị mất, mà vai trò đại diện cho mấy quảng cáo quan trọng cũng bị mất nốt.

Người hâm mộ của Trình Phi bất bình thay cô ta, còn có người suy đoán không biết Trình Phi đã đắc tội người nào.

Lục Tinh nhìn di động chăm chăm hồi lâu, lại tiếp tục cúi đầu nhìn bình luận.

"Hai ngày nay tay của Tinh Tinh bị thương, cùng lúc đó Trình Phi lại bị mất vai nữ chính, mất vai trò đại diện, người có não sẽ tự hiểu, dù sao tôi cũng biết hết rồi đấy nhé."

Đang nhìn di động đến ngây người thì cửa phòng bệnh mở ra.

Lục Tinh ngẩng đầu, thấy Phó Cảnh Sâm đi vào thì cô tắt di động, ngược mắt nhìn anh: "Có thể về rồi sao?"

Phó Cảnh Sâm xách hành lý của cô, anh nhìn cô đầy hàm ý, giọng nói trầm trầm vang lên: "Về nhà thôi."

Lục Tinh nhìn chăm chăm anh một lúc, sau đó giơ tay sờ lên khoe miệng của anh, nhúu mày: "Khoe miệng anh sao vậy? Anh... đánh nhau à?"

Phó Cảnh Sâm cầm tay cô, khoe miệng hơi giật giật, anh nói qua loa: "Không sao đâu."

Lục Tinh không vui nhìn khoe miệng anh, lông mày lại càng nhúu chặt hơn: "Không sao chỗ nào? Đánh nhau không thể để người ta đánh vào mặt được!"

Phó Cảnh Sâm bị cô chọc cười, anh véo má cô, thấp giọng nói: "Sẽ xấu xí sao?"

"Không phải..." Lục Tinh cúi đầu, cô không muốn thấy anh bị thương. Cô lại ngẩng đầu: "Đau không?"

Phó Cảnh Sâm: "Không đau."

Lúc lên xe, Lục Tinh thấy anh vẫn chưa có ý định nói rõ ràng với cô, không nhin được lại hỏi anh: "Anh đánh nhau với ai vậy?"

Phó Cảnh Sâm rử mắt, chống lại ánh mắt tò mò của cô, "Phó Hạo Nhiên." Lục Tinh run run vài giây, sau đó mới khẽ hỏi: "Anh ta đã làm gì?"

Phó Cảnh Sâm híp mắt, Lục Tinh đã hiểu.

Xe chạy vào biệt thự của Phó Cảnh Sâm, Tiểu Cáp hưng phấn chạy đến, thấy Phó Cảnh Sâm đứng trước mặt cô, Tiểu Cáp lập tức dừng lại, đứng tại chỗ gấp gáp đi vòng vòng, cái đuôi lớn của nó vẫy vẫy liên tục, bộ dạng rất vui mừng.

Lục Tinh vỗ vỗ Phó Cảnh Sâm, thò đầu ra từ sau lưng anh, Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn cô.

Cô cười lấy lòng: "Em chơi với Tiểu Cáp một chút, bảo đảm sẽ không để nó chạm vào tay trái của em đâu."

YÊU KHÔNG CHẬM TRỄ

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Chương 59-67

Phó Cảnh Sâm nhìn ánh mắt cong cong giống như vầng trăng của cô, anh sờ sờ tóc cô: "Ở ngoài lạnh, về nhà rồi nói."

Lục Tinh biết anh ngầm cho phép, cười híp mắt kéo cánh tay anh đi về phía cửa lớn, vừa rồi thấy Tiểu Cáp cô rất vui mừng, không ngờ anh đã mang chúng đến trước rồi, hiển nhiên Tiểu Cáp rất thích chỗ này, bởi vì nơi này có cái sân rất lớn, không có ai cản nó, nó cũng có thể tự chơi trong sân.

Tiểu Cáp cách bọn họ khoảng bốn năm mét, Lục Tinh đổi một đôi dép xong, vẫy vẫy tay với nó, Tiểu Cáp thấy Phó Cảnh Sâm đã đi ra xa mới vui vẻ chạy nhanh về phía trước.

Lục Tinh đưa tay đè lại đầu nó, nhỏ tiếng nói: "Đừng lộn xộn, thấy tay chị bị thương không? Ngoan để chị sờ cái nào."

Tiểu Cáp nheo mắt hưởng thụ, Lục Tinh sờ sờ nó, sau đó đi đến phòng khách, Tiểu Cáp cuống cuồng chạy theo sau.

Phó Cảnh Sâm vốn chỉ mời người đến quét dọn theo giờ, ngày đó Lục Tinh bị thương, anh liền mời một dì tới nấu cơm, một ngày ba bữa của Lục Tinh đều là dì làm, dinh dưỡng cân bằng, ngoại trừ bữa sáng, mỗi bữa đều có canh xương, đồ ăn cũng toàn là món thích hợp giúp xương cốt mau lành.

Lúc này, dì đang trong nhà bếp chuẩn bị cơm tối, Phó Cảnh Sâm đổi một bộ quần áo ở nhà màu xám tro đi từ tầng hai xuống, dường như Tiểu Cáp rất tò mò về tầng hai, ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm cái cầu thang đó.

Lục Tinh vỗ về Tiểu Cáp, muốn lên tầng hai, cô còn phải đi cầu tình, bán nhan sắc đây này.

Phó Cảnh Sâm đi tới ghế sofa rồi kéo cô lên, Lục Tinh thầm nghĩ, lại muốn khử trùng nữa rồi.

Anh ghét chó như vậy, cũng không ưa Tiểu Cáp, vậy mà giờ lại cho phép Tiểu Cáp vào nhà anh.

Rõ ràng là anh quá cưng chiều, rộng lượng với cô mà.

Phó Cảnh Sâm dùng khăn lông cẩn thận lau khô tay cho cô, Lục Tinh vẫn luôn nhìn anh, đột nhiên cô hỏi: "Cảnh Sâm, anh thích cái gì ở em?" Rõ ràng lúc cô còn nhỏ không đẹp, một tai lại không nghe được, còn có vết sẹo xấu xí, trong mắt người khác cô là một đứa bé tàn tật.

Lúc mười bảy tuổi rõ ràng cô đã cảm nhận được nhưng không dám tin. Bọn họ xa nhau nhiều năm như vậy, nguyên nhân lớn nhất là vì cô không đủ can đảm, không có dũng khí quay về.

Có lúc cô rất tò mò, rốt cuộc anh thích cái gì ở cô, có thể vấn đề này có chút trẻ con, nhưng vào lúc cô mười bảy tuổi, khẳng định cô không dám hỏi.

Cho nên bây giờ cô muốn hỏi để biết.

Phó Cảnh Sâm treo khăn lông xong thì véo mũi cô, nhìn qua cũng không để ý cho lắm: "Anh cũng không biết."

Cái tốt cái xấu của cô, trong mắt anh đều tốt cả.

Lục Tinh nín thở chờ câu trả lời, kết quả anh lại nói ra câu như vậy, cô buồn bực đánh anh một cái.

Đồ ăn đã nấu xong, Phó Cảnh Sâm mỉm cười dắt tay cô vào bếp.

Ăn cơm xong, Phó Cảnh Sâm tìm một cái đĩa CD, điều chỉnh đèn phòng khách nhỏ lại, ôm cô ngồi trên ghế sofa rộng rãi xem phim. Lục Tinh tìm tư thế thoải mái trong ngực anh, cứ như vậy làm tổ, anh hỏi cô: "Sinh nhật em muốn tổ chức thế nào?"

Sinh nhật hai mươi lăm tuổi, nếu như không phải xảy ra việc ngoài ý muốn này thì sinh nhật của cô phải là ngày anh cầu hôn cô, cô không muốn nghĩ nữa.

Giọng nói ai oán của Lục Tinh vang lên: "Không biết nữa, bây giờ em bị anh cấm túc ở nhà dưỡng thương rồi này, anh nói cái gì thì là cái đó thôi."

Phó Cảnh Sâm dở khóc dở cười, không phải anh đã hủy bỏ ngày nghỉ phép rồi à? Sao lại thành cấm túc chứ?

"Vào hôm diễn ra bữa tiệc thường niên anh còn phải dẫn theo bạn gái sao?"

Tay của bạn gái anh bó thạch cao này." Cô lại hỏi. "Sao lại không muốn?" Anh khẽ cười. "Nhưng em không nghĩ sẽ đi với anh..."

"Bộ dạng thế này mặc lễ phục sẽ rất xấu xí." Cô cúi đầu nhìn tay mình, có chút thất vọng.

"Không xấu." "Thật sao?" "Thật"

Đại khái do bị thương sinh bệnh nên nói chung là có chút ỷ lại, lòng người ta sẽ trở nên rất mềm yếu, Lục Tinh giống như một đứa bé đang làm nũng với anh vậy.

Cô nghĩ, sau này trước mặt anh, cô sẽ càng ngày càng trở nên mềm yếu.

Phó Cảnh Sâm rất hưởng thụ việc cô làm nũng, ngón tay vuốt ve khuyên tai mềm mại của cô, nội dung của bộ phim nói về cái gì bọn họ đều không xem kĩ. Hai ngày nay thời gian Lục Tinh làm việc và nghỉ ngơi hơi loạn nên uống thuốc xong được một lúc đã muốn ngủ, cô nói một thôi một hồi, sau đó bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Bộ phim mới chiếu được hai phần ba, cô đã dựa vào ngực anh ngủ thiếp đi. Phó Cảnh Sâm tắt TV, ôm cô đứng lên.

Tiểu Cáp vung vẩy cái đuôi đi theo sau lưng anh, Phó Cảnh Sâm bước lên cầu thang, đi được một nửa anh quay đầu đứng trên cao nhìn nó, Tiểu Cáp ngược đầu liều mạng lắc đuôi, nó muốn lên tầng hai.

Phó Cảnh Sâm nhú mày, không quản nó nữa, tiếp tục ôm Lục Tinh lên tầng.

Tiểu Cáp thử thăm dò, nó nhắc móng vuốt bước lên bậc thang thứ nhất, lại sợ sợ rút lại, lạy đi lạy lại mấy lần, vẫn không đủ can đảm đi lên, cuối cùng rút lui cụp đuôi trở về ổ chó của nó.

Trước đó Lục Tinh đều ngủ bên phải anh, vì như vậy anh có thể đối diện với tai trái của cô, thì thềm vào tai cô thì cô có thể nghe rất rõ ràng.

Hai ngày nay, buổi tối cô chuyển sang ngủ ở bên trái, lúc bắt đầu có hơi không quen.

Sau khi được đặt lên giường, Lục Tinh mơ mơ màng màng lên tiếng: "Ngủ ngon."

Phó Cảnh Sâm hôn lên môi cô một cái, nhỏ giọng nói: "Ngủ ngon."

Cô nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, hai ngày nay Phó Cảnh Sâm rất ít nghỉ ngơi, tối hôm trước càng không ngủ, nhưng lúc này lại không buồn ngủ lắm, anh xoay người đi vào thư phòng.

Hơn mười hai giờ anh mới trở lại phòng, cô vẫn duy trì tư thế nằm thẳng, ngủ say sưa.

Anh cẩn thận nằm xuống bên cạnh cô, đã ôm cô như vậy ngủ hai buổi tối rồi, rất muốn làm chút gì đó nhưng cuối cùng cũng không làm gì cả.

Buổi tối Lục Tinh ngủ sớm nên thức dậy khá sớm.

Cô không thấy Phó Cảnh Sâm đâu, tầng 1 hay tầng 2 cũng không thấy, bây giờ mới bảy giờ, không phải anh đến công ty rồi chứ?

Cẩn thận lắng nghe, mới mơ hồ nghe thanh âm nhỏ từ tầng ba, Lục Tinh ngẩng đầu nhìn rồi đi lên tầng ba.

Trong phòng tập thể thao thu nhỏ, Phó Cảnh Sâm mặc áo đen, quần thể thao ngắn, đang chạy bộ trên máy chạy bộ.

Lục Tinh đi đến bên máy chạy bộ, khoác tay lên tay vịn, liếc nhìn bảng hiện thị thời gian, anh đã chạy được ba mươi phút rồi, nói vậy lúc sáu giờ hơn anh đã rời giường rồi sao?

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Sao anh dậy sớm thế?"

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô một cái, khóe miệng khẽ cong lên: "Quá nhiều tinh thần và sức lực mà không có chỗ dùng."

Lục Tinh: "..."

Cô đỏ mặt bước lên máy chạy bộ kia, từ từ đi.

Nghĩ đến mấy câu bình luận cô thấy được trên weibo, dù tay cô bị thương cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc đó đâu nhỉ...

Càng nghĩ càng đỏ mặt, cũng không biết bản thân đã đi được mấy phút, càng không chú ý đến người đàn ông bên cạnh đã đi xuống khỏi máy

chạy bộ, còn nhấn nút dừng lại cho cô.

Lục Tinh từ từ dừng lại, Phó Cảnh Sâm ngược mắt nhìn gương mặt cô: "Mới đi mười lăm phút mà mặt đỏ như vậy, rõ ràng là thiếu rèn luyện rồi. Rèn luyện thân thể trợ giúp cho việc hồi phục xương cốt, trước khi tháo thạch cao, mỗi ngày em phải đi bốn mươi phút, bắt đầu từ ngày mai."

Lục Tinh: "..."

Mặt cô đỏ không phải vì thiếu rèn luyện mà!

Cô vẫn đứng trên máy chạy bộ, Phó Cảnh Sâm cười, ôm cô xuống, anh thấp giọng nói bên tai cô: "Sinh nhật vui vẻ!"

Lục Tinh cúi đầu, nhỏ giọng đáp: "Cảm ơn anh..."

"Anh đi tắm đã, em đến phòng khách ngồi một chút đi rồi ăn sáng với anh."

"Vâng."

Ăn sáng xong, Phó Cảnh Sâm cũng không có ý định đến công ty, Lục Tinh nhìn anh đầy kỳ quái: "Hôm nay anh không cần đi làm sao?"

"Không đi, toàn bộ thời gian hôm nay đều ở bên cạnh em." Phó Cảnh Sâm đặt di động lên bàn, nhìn cô: "Em muốn đi đâu không?"

Lục Tinh nghĩ đi nghĩ lại, cũng không nghĩ ra muốn đi đâu, chủ yếu là vì tay phải bó thạch cao, thực sự... có chút không vui, lại đang là mùa đông, mặc quần áo dày cũng không tiện, cô lại không phải kiểu người rảnh rỗi đến nỗi ở nhà buồn bực mấy ngày sẽ chán.

Cuối cùng, Lục Tinh không muốn đi đâu cả, buổi trưa lại về phòng ngủ một lúc, Phó Cảnh Sâm có chuyện phải ra ngoài làm.

Đợi lúc cô tỉnh lại thì phát hiện dưới tầng có không ít người, khá là náo nhiệt.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn cô, hưng phấn vẫy vẫy tay, sau đó chạy lên tầng: "Tinh Tinh, sinh nhật vui vẻ."

Lục Tinh nhìn xuống dưới tầng, thấy có mấy cô gái trẻ không quen biết đang trang trí phòng khách, nhìn cái này... là bữa tiệc sao? Bữa tiệc sinh nhật cô?

Cô có chút mờ mịt nhìn Cảnh Tâm: "Ở dưới muốn làm gì vậy? Tổ chức tiệc à?"

Cảnh Tâm cười cười: "Đúng rồi."

Lục Tinh ngây người: "Cảnh Sâm đâu?"

Cảnh Tâm nháy mắt một cái: "Anh vẫn còn ở ngoài, sẽ nhanh chóng về thôi."

Hơn hai tiếng sau, phòng khách xa hoa được trang trí biến thành kiểu hoàn toàn khác, bong bóng, hoa tươi, gấu bông, một loạt đồ trang trí dễ thương... mấy cô gái trẻ trang trí phong cách rất mơ mộng, có chút giống bữa tiệc năm đó Cảnh Lam Chi tổ chức mừng sinh nhật mười mấy tuổi cho Cảnh Tâm.

Sinh nhật Lục Tinh vào tháng hai, không phải gần lễ mừng năm mới thì chính là Tết âm lịch, lúc này mọi người đều vội vàng chuẩn bị đồ Tết để đón Tết, hoặc là vội vàng đi thăm người thân.

Lúc cô ở Phó gia, ngoài Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm thì không có ai chúc mừng sinh nhật cô cả, có đôi khi đúng lúc nhà bọn họ phải quay về Cảnh gia thì sinh nhật cô sẽ trở nên rất cô quạnh.

Có đứa bé nào không thích tổ chức sinh nhật chứ? Đôi lúc cô thấy rất buồn, về sau lớn lên một chút thì không quá để ý đến sinh nhật nữa.

Trên bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ và bày những chiếc bánh ngọt tinh xảo xinh đẹp, cùng với các loại món ăn tự chọn ngon miệng, rất hấp dẫn.

Mấy người mặc quần áo đầu bếp đang dùng xe đẩy thức ăn tới, kéo vào phòng bếp.

Lục Tinh đứng dựa vào lan can có hoa văn chạm trổ trên tầng hai, nhìn xuống dòng người bận rộn ở dưới, để đề phòng mấy người bận rộn đó va phải cô, Cảnh Tâm khuyên cô đừng xuống dưới.

Nhưng tại sao Phó Cảnh Sâm vẫn chưa về? Đã năm giờ rồi.

Đang suy nghĩ thì người đàn ông mặc âu phục đi giày da từ ngoài cửa bước vào thu hút ánh mắt cô, dường như cảm nhận được, anh ngẩng đầu nhìn, khóe miệng cong cong, chậm rãi bước lên tầng.

Lục Tinh nhìn anh đi tới trước mặt cô, cô nhỏ giọng hỏi: "Sao anh không nói với em là sẽ mở tiệc mừng sinh nhật em?"

Trong tay Phó Cảnh Sâm cầm theo mấy cái túi tinh xảo, anh dắt cô vào phòng ngủ, vừa đi vừa giải thích: "Vì tay em bị thương, nếu ra ngoài chơi anh sẽ không yên tâm, lỡ như bị va phải thì sao? Năm nay là sinh nhật đầu tiên em quay về, kế hoạch lúc đầu bắt buộc dĩ phải hủy bỏ, anh biết trong lòng em vẫn còn băn khoăn, nên muốn mời mọi người đến đây tổ chức tiệc."

Anh đặt mấy cái túi lên sofa, quay người nắm vai cô, thấp giọng nói: "Coi như đền bù cho việc hủy bỏ ngày nghỉ nhé, em vui không?"

Trong lòng Lục Tinh rất xúc động, cô gật gật đầu: "Vui lắm."

Đây là lần đầu tiên có người chuyên tâm tổ chức bữa tiệc sinh nhật cho cô, chỉ vì đèn bù một chút tiếc nuối trong lòng cô, làm sao cô lại không vui được chứ?

"VẬY thay quần áo đi, chờ chút bọn họ sẽ tới."

Lục Tinh nhận ra được mấy logo trên mấy cái túi kia, từ trong túi Phó Cảnh Sâm lấy ra hai bộ lễ phục, kiểu dáng thoải mái, rất dễ mặc vào.

Một cái màu xanh, một cái màu trắng. Anh hỏi: "Thích cái nào?"

Lục Tinh chỉ tay về cái màu xanh: "Cái này."

Dưới sự giúp đỡ của Phó Cảnh Sâm, Lục Tinh đã thay xong lễ phục, cô đỏ mặt ngồi trên ghế sofa.

Anh đeo cho cô một sợi dây chuyền, lại giúp cô chỉnh chỉnh tóc một chút, sau đó hôn một cái lên tai cô: "Được rồi, đi soi gương một chút đi."

Lục Tinh nghe lời đi soi gương, nếu như không để ý đến việc tay đang bó thạch cao thì coi như hoàn hảo rồi.

Cô quay đầu nhìn anh, cong mắt cười: "Đẹp rồi, em đi tìm Tâm Tâm để nhờ em ấy trang điểm giúp em."

Lục Tinh và Cảnh Tâm trang điểm xong thì cùng nhau đi xuống tầng, lúc này đã có không ít người đến, Đỗ Tiểu Vi, Trương Hân Giai, chú Thăng, còn có hai ba người đồng nghiệp thân thiết của cô nữa. Thời Vực và Cố Tây, Tần Sâm, Hà Diệc Sâm và bạn gái của anh ta cũng đến, còn có vài người bạn lần trước của Phó Cảnh Sâm nữa.

Đỗ Tiểu Vi vui vẻ: "Lục Tinh, sinh nhật vui vẻ, quà sinh nhật này." Lục Tinh mỉm cười nhận lấy: "Cảm ơn em."

Tiếp theo, Lục Tinh bắt đầu nhận quà đến mỗi cả tay.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng gào quen thuộc: "A a a, chúng tôi không đến muộn chứ?"

Lục Tinh kinh ngạc quay đầu lại, Diệp Hân Nhiên và Johnson đứng lù lù

trước cửa, cô vui mừng nhìn bọn họ: "Các cậu về rồi sao?"

Diệp Hân Nhiên cởi áo khoác dày xuống, cười hì hì đi tới: "Vài ngày nữa là sang năm mới rồi, trở về sớm chút vẫn có thể đến mừng sinh nhật cậu, tớ đã mang quà đến rồi, nhưng lát nữa mới đưa cho cậu."

Mấy ngày nay Johnson chưa cạo râu, theo thói quen muốn ôm Lục Tinh một cái, Phó Cảnh Sâm giơ tay ra cản lại, anh ta đảo mắt đành thu tay về, khẽ cười với Lục Tinh: "Lucie, Happy Birthday!"

Phó Cảnh Sâm lạnh nhạt giải thích: "Ôm thì miễn, sẽ va phải tay cô ấy." Mọi người cười ầm lên, có người trêu: "Chỉ vì sợ va phải tay thôi sao?"

Mặt Lục Tinh hơi đỏ, Phó Cảnh Sâm mặt không cảm xúc: "Nếu không thì sao?"

Diệp Hân Nhiên nhìn mấy cặp nam nữ trong phòng, âu phục giày da, lễ phục giày cao gót, lại nhìn bản thân mình, cau mày: "Các cậu ai ai cũng giống nhau, khiến chúng tớ thật mờ nhạt."

Mọi người lại cười rộ lên, Đổ Tiểu Vi tò mò: "Hai người đi đâu về vậy?" Johnson hưng phấn đáp: "Tây Tạng, nơi đó quá tuyệt luôn."

Nói lời này, không biết tại sao Diệp Hân Nhiên hơi...đỏ mặt.

Lục Tinh không nhận ra sự bất thường của Diệp Hân Nhiên, cô kéo kéo tay cô ấy: "Cậu có muốn thay quần áo không?"

Diệp Hân Nhiên hớn hờ: "Thay thay thay."

Lục Tinh dẫn Diệp Hân Nhiên lên tầng thay quần áo, Diệp Hân Nhiên cao 1m68, so với vóc dáng nhỏ xinh của cô thì cao hơn cô nhiều, chắc chắn không thể mặc vừa lễ phục được thiết kế theo yêu cầu của cô, Lục Tinh lấy bộ váy

dài màu trắng lúc chiều Phó Cảnh Sâm mang đến đưa cho cô ấy.

Diệp Hân Nhiên thay váy, lại rửa mặt sau đó nhanh chóng trang điểm.

Chương 60

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Hai người xuống tầng, Lục Tinh phát hiện Kỷ Huân cũng đến, còn mang theo cô bé vô tình gặp ở bệnh viện thú cưng lần trước, Tiểu Manh nhìn thấy cô thì rất vui, cô bé chạy lại: "Chị ơi, sinh nhật vui vẻ."

Lục Tinh cười cười: "Cảm ơn em."

Cô bé nhìn tay trái của Lục Tinh, nhíu mày nói: "Tay của chị còn đau không..."

Lục Tinh đưa tay sờ mặt cô bé, dịu dàng đáp: "Không đau nữa rồi, thật đấy."

Tiểu Manh đưa quà cho cô, chớp chớp đôi mắt tròn vo, chun mũi nói tiếp: "Đây là quà của chú tặng cho chị, Tiểu Manh không có quà..." Biểu hiện có chút buồn bã.

Lục Tinh bị cô bé chọc cười, "Đợi chút nữa em hát bài Happy Birthday làm quà tặng cho chị được không?"

Mắt Tiểu Manh sáng rực lên, cô bé vỗ vỗ tay.

Diệp Hân Nhiên vui mừng nựng mặt Tiểu Manh, "Ái chà, loli này thật đáng yêu."

Nghe thấy người ta khen, Tiểu Manh cũng bắt đầu nói ngọt: "Chị ơi, chị cũng rất đẹp."

"Cái miệng ngọt như vậy... ai dạy em thế..." Diệp Hân Nhiên vui vẻ nhìn

loli trước mặt mình. "Mẹ dạy đó ạ."

"Ngoan quá, chị dẫn em đi ăn nhé!" "Được ạ, được ạ."

Tiểu Manh được Diệp Hân Nhiên hôn hờ mang đi, đúng lúc đó Phó Cảnh Sâm đã đi đến bên cạnh Lục Tinh, Kỳ Huân nhìn về hướng bọn họ, ánh mắt rơi trên người Lục Tinh, khẽ cười một tiếng: "Sinh nhật vui vẻ."

Lục Tinh mỉm cười: "Cảm ơn, còn có đêm hôm đó nữa, cảm ơn anh." Kỳ Huân cười cười, nói không có gì rồi nâng ly rượu lên.

Phó Cảnh Sâm cụng ly với anh ta, giữa đàn ông không cần quá nhiều ngôn ngữ, một ly rượu một điều thuốc, không cần phải truy hỏi.

Tối nay là lần đầu tiên sau khi Lục Tinh về nước tụ tập với nhiều người như vậy, cô vô cùng vui vẻ, chút tiếc nuối vì ngày nghỉ bắt đầu đã bị hủy cũng từ từ nhạt đi.

Mọi người đều tự làm quen với nhau sau đó nhanh chóng chơi đùa đến quên trời đất, Lục Tinh hỏi Diệp Hân Nhiên: "Cậu về khi nào vậy?"

Diệp Hân Nhiên nhấp một hớp rượu vang: "Hôm mùng 6."

Johnson ghé lại gần, hai hàng lông mày rậm một cao một thấp nhíu lại, ngữ khí có chút u oán: "Lucie, tạm thời tôi không về New York nữa, tôi

muốn ở lại chỗ này trải nghiệm lễ mừng năm mới của Trung Quốc, nhưng Hân Nhiên không hoan nghênh tôi đến nhà cô ấy..."

Anh ta mở tay ra, bộ dạng cực kỳ bất đắc dĩ.

Diệp Hân Nhiên hơi biến sắc, vội nói với Johnson ngay trước mặt Lục Tinh: "Cậu có thể ở chỗ này đón Tết, đến thị trấn đó làm gì chứ? Ở đây tốt hơn so với thị trấn kia nhiều."

Lục Tinh ngẩn ra một lúc, có chút kì quái nhìn bọn họ, ngày thường Diệp Hân Nhiên rất dễ tính, hai người lại cùng nhau đi du lịch, dựa theo tính cách của cô ấy, coi như không đề cập tới, thì cô ấy cũng sẽ lễ phép mời chứ, tình huống trực tiếp từ chối như vậy rất hiếm thấy.

Vẻ mặt Johnson đầy đau khổ: "Bởi vì tôi chưa được đến thị trấn mà."

Lục Tinh cảm thấy tiếng Trung của anh ta tốt hơn so với hồi trước nhiều, nhưng trọng điểm không phải là cái này, quan trọng là... cô cảm thấy Diệp Hân Nhiên có chút kì lạ?

Hai người đang tranh cãi trước mặt cô, anh ta không nhận được nói tiếng Anh, Diệp Hân Nhiên cười tủm tỉm: "Cậu nói gì? Tôi không hiểu."

Johnson: "..."

Con người Lục Tinh đảo đi đảo lại, cô kéo Diệp Hân Nhiên sang một bên, cau mày hỏi: "Đã có chuyện gì xảy ra giữa cậu với cậu ấy vậy?"

Diệp Hân Nhiên nhíu mày, bộ dạng rõ ràng là biết vậy chẳng làm còn hơn, Lục Tinh nhạy bén hỏi: "Cậu... sẽ không phải là cậu đã lên giường với cậu ấy rồi đấy chứ?"

Lục Tinh nhìn dáng vẻ của cô ấy, mí mắt giật giật vài cái: "Ngủ rồi á?"

Câu hỏi trực tiếp như vậy, Diệp Hân Nhiên không thể trốn tránh được, cô hồi không kịp vỗ vỗ ót: "Uống rượu hỏng việc, say rượu làm loạn..."

Mặc dù đã đoán được nhưng khi nghe được câu trả lời, Lục Tinh vẫn kinh ngạc tròn tròn mắt, một lúc lâu sau mới tiêu hóa được: "Sau đó thì sao? Cậu tính làm thế nào? Coi như là ONS (1) à? Lại còn là ở nước ngoài?"

(1) ONS: One Night Stand: Tình một đêm

Hai ngày nay Diệp Hân Nhiên cũng rất buồn phiền, cô không dám nhìn mặt Lục Tinh, khẽ than thở: "Tớ cũng không biết, ONS... tớ đâu có cởi mở như vậy, lần này là ngoài ý muốn."

Lục Tinh trầm mặc, Diệp Hân Nhiên và Quan Nghị quen nhau cũng bảy năm, nếu không phải Quan Nghị "trật đường ray" thì lúc này bọn họ đã chuẩn bị kết hôn rồi, cô tin tưởng Diệp Hân Nhiên thật sự là ngoài ý muốn.

Diệp Hân Nhiên quay đầu nhìn, đúng lúc Johnson cũng đang nhìn cô, cô vội vàng quay đầu đi.

"Cậu ấy nói sẽ chịu trách nhiệm... chịu trách nhiệm cái gì chứ?" "Cho nên cậu đồng ý rồi hả?"

"Tớ đồng ý lúc nào chứ, tớ không muốn kết hôn ở nước ngoài, thôi đi thôi đi, đừng nói đến chuyện này nữa, thuyền đến đầu cầu thì tự thẳng thôi."

Bộ dạng Diệp Hân Nhiên buồn phiền không thôi, cô nắm vai Lục Tinh, lại than thở tiếp: "Đừng nói chuyện của tớ nữa, hôm nay sinh nhật cậu mà, mau đi chơi với mọi người đi."

Lục Tinh biết cô ấy đang phiền não nên cũng không níu kéo cô ấy nữa.

Bữa ăn lần trước có người hỏi Phó Cảnh Sâm về chuyện kết hôn với Lục Tinh, bây giờ tay Lục Tinh lại bị gãy, tổn thương đến gân cốt, coi như hồi phục nhanh cũng phải mất ít nhất một tháng mới có thể tháo thạch cao, vì vậy lại có người hỏi: "Có phải hôn lễ sẽ lùi lại không?"

Phó Cảnh Sâm suy từ nhìn Lục Tinh một chút, gật đầu đáp: "Phải hoãn lại rồi."

Lục Tinh cúi đầu, nói kết hôn là anh, nói hoãn lại cũng là anh, đều không thèm hỏi cô có bằng lòng hay không...

Diệp Hân Nhiên huých huých Lục Tinh, thấp giọng nói: "Đã nói đến chuyện kết hôn rồi sao? Tốc độ cũng thật là..."

Lục Tinh cong môi, lặng lẽ liếc Phó Cảnh Sâm một cái, lầm bầm nói: "Là anh ấy nói, tớ chưa nói."

Diệp Hân Nhiên cười cười: "Dù sao trong lòng cậu cũng hoàn toàn bằng lòng rồi."

Đúng là cô hoàn toàn bằng lòng rồi. "Tớ làm phù dâu nhé?"

"Ngoài cậu ra thì hình như cũng không còn ai khác. Nếu không thì không có phù dâu rồi."

Hình như Lục Tinh đã quên, Phó Cảnh Sâm còn chưa cầu hôn, vậy mà cô đã thảo luận chuyện hôn lễ với Diệp Hân Nhiên rồi.

Diệp Hân Nhiên nhớ đến Quan Nghị, có chút tự giễu: "Vốn dĩ là tớ muốn cậu làm phù dâu cho tớ, bây giờ lại biến thành tớ làm phù dâu rồi, việc đời đúng là khó đoán..."

Lục Tinh nhìn cô ấy một lúc lâu, Diệp Hân Nhiên nghiêng đầu nhìn Lục Tinh cười cười: "Nhìn tớ làm gì? Chẳng qua tớ chỉ cảm khái một chút

mà thôi, sau khi chia tay Quan Nghị, hoa đào của tớ đã nở rồi đấy nhé."

Vừa đúng lúc Johnson nhìn về hướng bên này mấy lần, Lục Tinh nháy mắt một cái: "Đúng là có một đóa."

Diệp Hân Nhiên: "..."

"Tinh Tinh, qua đây chuẩn bị thổi nến đi." Cảnh Tâm cầm 25 cây nến đan xen nhau trên bánh kem, hưng phấn gọi cô.

Phó Cảnh Sâm đi qua dắt tay cô, mỉm cười nói: "Cầu nguyện đi."

Mọi người cùng hát bài Happy Birthday, Tiểu Manh bị Kỷ Huân ôm trong ngực có chút tủi thân: "Chị ơi, em muốn hát bài Happy Brithday cho chị lần nữa, vừa rồi chắc chị chưa nghe được, mấy người lớn bọn họ hát to quá đi."

Lục Tinh bật cười thành tiếng: "Được rồi, mọi người sẽ cùng nghe em hát."

Tiểu Manh vui vẻ mỉm cười, vỗ tay theo nhịp hát lại bài Happy Brithday, vừa hát xong thì nghiêng người hôn lên mặt Lục Tinh một cái, Lục Tinh sờ sờ đầu cô bé, cũng hôn lại Tiểu Manh, cô bé này dễ thương quá đi, trong lòng Lục Tinh yêu thích không chịu nổi.

Tiểu Manh thấy mọi người đều cười tùm tùm nhìn mình thì có chút xấu hổ, cô bé bám chặt lấy Kỷ Huân, Kỷ Huân cười cười véo má cô bé, Tiểu Manh ngẩng đầu nhìn ông chú đẹp trai của mình rồi hôn lên mặt anh ta một cái.

Kỷ Huân hơi ngẩn người, cô bé vừa hôn Lục Tinh, rồi lại hôn anh ta...

Lục Tinh nhắm mắt lại cầu nguyện, khóe miệng cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xinh đẹp, Phó Cảnh Sâm bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt anh

vừa dịu dàng vừa ấm áp.

Cô mở mắt, hít một hơi thối tất toàn bộ ngọn nến. Có người hỏi: "Cầu nguyện gì vậy?"

Cảnh Tâm khẽ nói: "Lời cầu nguyện là bí mật, không thể nói ra."

Lục Tinh cong môi, đang muốn nói thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng hình, Phó Cảnh Sâm cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, như chuồn chuồn đập nước.

Có người huýt sáo một cái: "Hôn lại một cái thật nóng bỏng nào."

Khuôn mặt Lục Tinh đỏ bừng, cô cúi đầu xuống, tay phải kéo kéo áo anh, tại sao lại hôn cô trước mặt mọi người vậy, xấu hổ quá đi mất...

Phó Cảnh Sâm cười cười: "Cái này thì chờ sau khi mọi người đi đã."

Mọi người khẽ cười, Lục Tinh đỏ mặt cắt bánh kem, cô chỉ có một tay phải nên không tiện, chỉ cắt được hai miếng liền chuyển cho Phó Cảnh Sâm làm tiếp.

Đương nhiên là không ăn hết bánh kem, cũng không biết là ai bắt đầu trước, dùng tay bôi kem lên mặt người bên cạnh, Cảnh Tâm thừa dịp Lục Tinh không chú ý, giơ tay bôi kem lên mặt cô, Lục Tinh khẽ kêu một tiếng, vội trốn vào trong lòng Phó Cảnh Sâm, kem trên mặt cô cứ như vậy mà dính lên âu phục đắt tiền của anh.

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, ôm cô vào trong ngực, kéo cô trốn qua một bên chỉ sợ có người va phải cô.

Bữa tiệc kéo dài đến gần 12 giờ đêm mới kết thúc, Phó Cảnh Sâm nhìn ra được vẻ chưa thỏa mãn của Lục Tinh, anh thấp giọng hỏi: "Mệt không?"

Cô nhìn đồng quà tặng đầy trên bàn, tiện tay lấy một cái: "Mở quà xem đã."

"Đây là lần đầu tiên em nhận được nhiều quà như vậy." Cô phấn khích nói.

Phó Cảnh Sâm ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô mỉm cười giống như đứa trẻ thì không khỏi cười nhẹ một tiếng.

Lục Tinh mất hơn mười mấy phút mới mở hết đồng quà tặng, Phó Cảnh Sâm nhìn đồng hồ, vẫn còn mấy phút nữa mới qua 12 giờ.

Anh lấy ra món quà đã chuẩn bị sẵn từ trong túi, đặt trước mặt cô, khẽ hôn lên tai cô rồi thấp giọng nói: "Vẫn còn quà của anh, em quên rồi hả?"

Lục Tinh nhận lấy chiếc hộp tinh xảo, nhỏ giọng đáp: "Đương nhiên không quên..."

Cô mở hộp ra, là một đôi khuyên tai có hình dáng cánh hoa màu hồng nhạt, tinh xảo lại xinh xắn, hai mắt cô sáng lên: "Đẹp quá."

Phó Cảnh Sâm cong môi, ôm cô vào lòng: "Tối rồi, nên đi ngủ thôi." Lục Tinh nhỏ giọng: "Á, áo của anh bị em làm bẩn rồi."

"Không sao."

Về đến phòng ngủ, Phó Cảnh Sâm pha nước xong thì ôm cô đi vào tắm rửa, Lục Tinh lại bày tỏ rằng mình có thể tự làm nhưng đều bị anh coi như không thấy.

Cô nghi ngờ có phải cô quá nhẹ rồi không, cho nên anh mới ôm cô quá mức dễ dàng. Kể từ lúc năm viện đến nay, anh càng ngày càng thích ôm cô theo kiểu công chúa, có đôi lúc cô thực sự muốn nói, cô chỉ bị gãy tay trái thôi, không phải chân trái... có thể đi được mà.

Lần này là ở trong nhà, Lục Tinh hưng phấn vui vẻ cả một đêm, cô không cảm thấy mệt mỏi chút nào, Phó Cảnh Sâm ôm cô trở lại phòng ngủ, cúi đầu nhìn cô, con người đen thâm thúy đầy hàm ý nhìn cô chăm chăm, dịu dàng lại ẩn giấu nguy hiểm, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Lục Tinh khẽ run, giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai cô: "Anh sẽ cẩn thận một chút."

Cô đỏ mặt khẽ gật đầu, trong lòng nghĩ thạch cao trên tay có ảnh hưởng đến thị giác không nhỉ? Cô nhỏ giọng yêu cầu tắt đèn.

Phó Cảnh Sâm không thích tắt đèn, anh đưa tay điều chỉnh lại đèn, trong phòng ngủ chỉ còn lại ánh đèn mờ tối.

Sự thật chứng minh, bị thương ở tay quả thật sẽ không ảnh hưởng bao nhiêu, chỉ làm anh thêm dịu dàng một chút, cường độ nhẹ đi một chút, kiềm chế một chút...

Chương 61

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Sáng sớm ngày thứ hai, Phó Cảnh Sâm đến công ty làm việc, Lục Tinh ở nhà nhàm chán, buổi trưa nhận được điện thoại, sau đó lại gọi điện thoại cho Diệp Hân Nhiên.

Tài xế chở Lục Tinh đến hoa viên Nam Thành, cô còn chưa đi đến cửa phòng bao đã thấy Diệp Hân Nhiên vội vã đi ra khỏi phòng bao, kèm theo tiếng kêu đằng sau: "Hân Nhiên, em chờ một chút!"

Diệp Hân Nhiên thấy cô, ngừng bước chân, cau mày hỏi: "Sao cậu lại gọi cậu ấy đến đây?"

Lục Tinh liếc nhìn bọn họ một hồi, Johnson xoay người đi vào phòng bao ngồi đợi.

Lúc này Lục Tinh mới mở miệng: "Một mình cậu ấy từ nước ngoài đến đây, người quen biết vốn ít, mời cậu ấy ăn cơm là đạo lý, hơn nữa là cậu ấy gọi điện thoại tới cho tớ trước, nếu đã đến đây rồi thì cùng ngồi xuống nói chuyện đi."

Vẻ mặt Diệp Hân Nhiên như đưa đám, rất buồn bực nói: "Lúc trước Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại cho tớ, hỏi tớ có thể trở về trước sinh nhật của cậu hay không, lúc đó tớ cầu còn không được, bởi vì thật sự quá lúng túng. Mặc dù tớ vẫn ra vẻ không có gì, nhưng thực ra trong lòng cũng chưa chuẩn bị tốt để gặp mặt cậu ấy..."

Lục Tinh mím môi, bắt đắ dĩ nói: "Còn tớ, tớ có chút không đành lòng."

Cô nhìn Diệp Hân Nhiên: "Bộ dạng cậu bây giờ không giống tính cách của cậu chút nào."

Diệp Hân Nhiên chống trán nói: "Chuyện này giống sao được? Với lại cậu ấy là người nước ngoài, tớ vẫn không nghĩ sẽ này nọ với một người nước ngoài..."

Chuyện này càng hồi tưởng lại càng xấu hổ...

"Đi vào ăn cơm trước đã, có câu hỏi gì đợi chút nữa rồi nói."

Lục Tinh kéo Diệp Hân Nhiên vào trong phòng bao, ba người ngồi vào chỗ của mình.

Cô làm chủ gọi món, bữa ăn này chỉ là vì cho Johnson và Diệp Hân Nhiên có cơ hội gặp mặt một lần.

Trước đó trong điện thoại, Johnson có nói với cô: "Lucie, tôi thích Hân Nhiên, tôi thật sự muốn chịu trách nhiệm với cô ấy, nhưng hình như Hân Nhiên không tin tôi, cậu có thể giúp tôi hẹn cô ấy ra ngoài không? Tôi muốn gặp cô ấy."

Cô biết sự bần khoản của Diệp Hân Nhiên, có điều... bỏ qua việc là người ngoại quốc, thì mọi mặt của anh ta đều rất ưu tú, so với Quan Nghị thì tốt hơn nhiều.

Nếu cân nhắc việc ở lại Trung Quốc, cô sẽ hết sức ủng hộ Johnson và Diệp Hân Nhiên; nếu như kiên trì quay về Mỹ thì Diệp Hân Nhiên không thể theo anh ta sang đó được.

Không giống với tình huống của Quan Nghị, Lục Tinh cảm thấy chuyện này nếu cô nhúng tay vào sẽ không tốt, cô quen biết Johnson đã bảy năm rồi, trong chuyện này anh ta cũng không làm gì sai. Cô không thể khuyên Diệp Hân Nhiên nhất định không được ở bên anh ta, Diệp Hân Nhiên có bằng lòng ở bên Johnson hay không, phải xem cô ấy có thích anh ta không đã.

Ăn cơm xong, Lục Tinh nhìn bọn họ: "Mấy người nói chuyện đi, tớ về nghỉ ngơi trước đây."

Diệp Hân Nhiên trợn mắt nhìn cô, cũng đứng lên, không để ý đến ánh mắt nôn nóng của Johnson, "Tớ cũng về."

Lục Tinh lặng lẽ nhìn cô ấy một cái, chỉ nói: "Tớ đi trước." Cô đi ra khỏi phòng bao, Diệp Hân Nhiên bị chặn lại.

Lục Tinh đứng ở cửa nghe một chút rồi xoay người rời đi.

Bảy giờ Phó Cảnh Sâm đã về đến nhà, Tiểu Cáp đứng từ xa ngoe nguẩy đuôi hoan nghênh, Lục Tinh đi tới trước mặt anh, mắt cô cong lên: "Hôm nay bận không?"

"Ừ, có chút." Bởi vì chuyện của Phó Cảnh Sâm mà gần đây có chút mệt mỏi.

"Trưa nay em ra ngoài à?" Anh thuận tiện ôm cô vào lòng, thấp giọng hỏi. "Ăn cơm với Diệp Hân Nhiên và Johnson." Lục Tinh đáp, "Thức ăn làm

xong rồi, anh bận rộn cả một ngày chắc hẳn sẽ đói lắm, chúng mình ăn cơm

trước đi."

Phó Cảnh Sâm không nói gì, dắt tay cô cùng đi rửa tay mới quay lại phòng bếp ăn cơm.

Ăn xong, Phó Cảnh Sâm kéo Lục Tinh lên phòng thể thao ở tầng ba, Lục Tinh bị anh ép chạy bộ trên máy tập.

Bên ngoài rất lạnh, đi ra ngoài tản bộ là lựa chọn không lý trí, với lại hai ngày trước cô vừa phát sốt, không thích hợp gặp gió lạnh.

Lục Tinh nghiêng đầu nhìn máy chạy bộ của Phó Cảnh Sâm, anh đã nói mỗi ngày cô phải đi 40 phút, đúng là nói là làm mà.

Cô nhớ lại chuyện của Diệp Hân Nhiên, nhìn người đàn ông bên cạnh: "Cảnh Sâm, chuyện của Hân Nhiên... thôi quên đi."

Phó Cảnh Sâm nhìn cô, không hỏi nguyên nhân, chỉ thấp giọng nói: "À, ngày mai anh sẽ nói với trợ lý một tiếng."

Tập xong 40 phút, Lục Tinh ra chút mồ hôi, Phó Cảnh Sâm lại coi như chuyện đương nhiên, lấy lý do tay của cô không tiện rồi bế cô đi tắm.

Đã có kinh nghiệm tối qua, đương nhiên tối nay Phó Cảnh Sâm cũng sẽ không bỏ qua cho cô, Lục Tinh bị anh đè trên giường hôn đến mơ mơ

màng màng, bởi vì nguyên nhân tay bị thương nên gần đây tư thế ngủ của cô đang hoang hơn rất nhiều, coi như không đúng, cũng sẽ bị Phó Cảnh Sâm chỉnh lại cho đúng.

Cũng bởi vì tay bị thương, anh chơi đùa mấy tư thế với cô... cũng biết điều hơn rất nhiều.

Sau khi kết thúc, Lục Tinh mơ màng muốn ngủ, bên cạnh chợt có tiếng động, mắt cô mở ra, nhỏ giọng líu ríu: "Anh đi đâu vậy..."

Khóe miệng Phó Cảnh Sâm giật giật, anh lại nằm xuống ôm cô, nhẹ giọng nói: "Không đi đâu hết, em ngoan ngoan ngủ đi."

Cô ừ nhỏ một tiếng, sau đó nhanh chóng thiếp đi.

Phó Cảnh Sâm xác định cô đã ngủ, cúi đầu hôn lên môi cô một cái rồi đứng dậy đi vào thư phòng.

Buổi sáng tỉnh lại bên cạnh đã trống không rồi.

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, đại khái là Phó Cảnh Sâm chạy bộ xong đang tắm.

Lục Tinh cử động đôi chân bủn rủn, chậm chậm bò dậy, vừa nhìn đồng hồ, đã 8 giờ rồi, gần đây đúng là cô ngủ sớm dậy cũng sớm, mỗi ngày đều giữ

vững thời gian ngủ là 10 tiếng trở lên.

Vừa đi dép vào xong thì cửa phòng tắm mở ra.

Phó Cảnh Sâm để trần thân trên bước ra, mặt Lục Tinh hơi đỏ, cô nhỏ giọng nói: "Chào buổi sáng..."

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, sau đó ngồi xuống ghế sofa nói, "Qua đây lau tóc cho anh."

"Hả?" Lục Tinh cho rằng mình nghe nhầm, cô chỉ có một tay thôi mà! Rất nhiều chuyện đều do anh làm, sao lại bảo cô giúp anh lau tóc chứ?

Có điều cô vẫn đi qua, đang muốn cầm khăn lông lên, đuôi mắt quét thấy trên phần lưng màu lúa mạch của anh có mấy vết cào màu đỏ...

Ngấn người ra, nhớ lại một số hình ảnh tối qua, mặt Lục Tinh lập tức nóng lên.

Phó Cảnh Sâm quay đầu nhìn cô, trên mặt tràn đầy ý cười, Lục Tinh lúng túng ném khăn lông lên đầu anh: "Anh tự lau đi!" Nói xong cô chạy thẳng vào phòng tắm, tuyệt đối là anh cố ý!

Anh nhìn bóng lưng hoang mang chạy đi của cô thì bật cười.

Lục Tinh nhìn gương mặt đỏ bừng của mình trong gương, cúi đầu nhìn tay mình, bình thường cô không có thói quen để móng tay dài, lần này là do tay bị thương, trước đó cũng chưa kịp cắt, trên tay bó thạch cao, cô không tự làm được chuyện gì nên cũng quên luôn, bây giờ móng tay dài ra không ít... bảo sao lại cào anh thành như vậy...

Hít sâu một hơi, bắt đầu đánh răng rửa mặt, cô nghĩ nghĩ, đợi lát nữa sẽ cắt hết móng tay.

Ăn sáng xong, Phó Cảnh Sâm không đến công ty luôn mà kéo cô ra cắt

móng tay, đem ngón tay của cô cắt gọt sạch sẽ xong mới hài lòng đi làm.

Lục Tinh: "..."

Mùng 6 tháng 2 là tiệc cuối năm của Phó thị, buổi chiều Phó Cảnh Sâm đưa cô đến hội sở tư nhân lần trước.

Lục Tinh nhìn mình trong gương, có chút bướng bỉnh hỏi anh: "Có thể bỏ thạch cao ra trước không... chờ tiệc kết thúc thì em sẽ..."

"Nói gì vậy?" Phó Cảnh Sâm trầm giọng cắt ngang lời cô.

Lục Tinh hừ một tiếng, không nhìn mặt anh: "Vốn em đã nói không đi muốn đi rồi mà, là anh mang em đi..."

Kế hoạch của Phó Cảnh Sâm là vào sinh nhật cô sẽ cầu hôn, tiệc năm nay cô sẽ lấy thân phận là vị hôn thê của anh để xuất hiện.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, thân mật nói bên tai cô: "Anh không mang em đi thì mang ai hả?"

"Vậy trước đây anh mang ai đi?" "Người lúc trước."

Lục Tinh ngược mắt nhìn anh trong gương, ánh mắt vừa sâu xa vừa dịu dàng đó đang nhìn cô, cô cắn môi không nói lời nào.

Phó Cảnh Sâm hôn lên tai cô: "Đừng lo, hôm nay em rất đẹp, với lại có anh ở bên cạnh mà."

Có anh ở bên, tâm trạng vốn hoang mang của Lục Tinh bỗng dừng lại bình tĩnh trở lại.

Tối nay, tất cả nhân viên của anh đều có mặt, Phó Khải Minh và Cảnh Lam

Chi cũng có ở đây, trong tiệc sinh nhật lần trước của Phó Khải Minh, ông đã từng nói chỉ cần không gây chuyện âm ỉ khó coi giống như lần trước thì ông sẽ không quản bọn họ nữa.

Sau chuyện cô gãy tay phải nằm viện, Trình Phi liên tục bị mất vai chính đến gương mặt đại diện, mọi người rồi rít suy đoán chuyện này là do cô ta gây nên, đảm bảo lần này nhân khí sẽ cực kì thảm hại. Về phần Phó Hạo Nhiên, mặc dù Phó Cảnh Sâm cố ý giấu giếm cô, nhưng từ trợ lý của anh, cô vẫn nghe được một số chuyện, quan hệ hiện tại của Phó Cảnh Sâm và Phó Hạo Nhiên rất căng thẳng, ngay cả Phó Khải Minh và cha của Phó Hạo Nhiên ra mặt cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của Phó Cảnh Sâm.

Lần này đã ảnh hưởng đến toàn bộ công ty, Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi... có thể càng nhìn cô không vừa mắt.

Lục Tinh hỏi thẳng: "Chú Phó và dì Cảnh sẽ không giống như lần trước không muốn thấy em chứ? Chuyện này hình như còn gây ảnh hưởng lớn hơn lần trước..."

Sau lần trước, cô chưa gặp lại Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi, trong lòng có chút bồn chồn.

Phó Cảnh Sâm chỉ hơi động não đã biết cô đang nghĩ gì, anh nhẹ giọng nói: "Bất kể là lần trước hay là lần này thì đều không phải là lỗi của em, bọn họ không thể trách em. Với lại, chuyện lần này em mới là người bị hại, không cần lo lắng, anh đã nói với bọn họ rồi, tối nay sẽ mang em đi."

Việc đã đến nước này, Lục Tinh hít sâu một hơi, kéo cánh tay của anh: "Vậy chúng ta đi thôi, không thì trễ đó."

Phó Cảnh Sâm cười cười, cô cũng không phải kiểu người nửa đường bỏ cuộc, chỉ cần anh khích lệ một chút là được.

Tiệc rượu của Phó thị được tổ chức ở khách sạn Khải Duyệt, tài xế lái xe đến đỗ ở garage, trong lúc chờ thang máy gặp thì không ít nhân viên của Phó thị, trùng hợp đều là nhân viên cùng tầng của Phó Cảnh Sâm, mọi người cùng

nhau đến, cũng không ngờ sẽ lại gặp sếp lớn.

Lục Tinh thấy bọn họ hình như rất khẩn trương, ai ai cũng lùi về sau ba bước: "Chào Phó tổng."

Cô ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Phó Cảnh Sâm, ở công ty anh đáng sợ lắm sao?

"Chào bạn gái Phó tổng."

Lục Tinh bối rối không thôi: "... Chào mọi người" Cô kéo kéo tay áo anh, nói câu gì đi chứ.

Phó Cảnh Sâm cảm thấy được ám hiệu của cô, thấp giọng cười: "Mọi người không cần khẩn trương, đây không phải là công ty."

"Vâng vâng vâng, bọn tôi không khẩn trương." Mọi người vội vàng phụ họa.

Lục Tinh thực sự muốn nói, nhìn qua mấy người không giống như không khẩn trương chút nào!

Thang máy mở ra, Phó Cảnh Sâm nắm tay cô đi vào, có mấy người vốn ở ngoài cửa thang máy nhưng cũng không đi vào, "Bọn tôi đi chuyển sau cũng được."

Thang máy đóng lại, Lục Tinh ngẩng đầu, không nhìn được phải hỏi: "Ở công ty anh toàn mắng nhân viên hả? Tại sao bọn họ lại sợ anh đến vậy?"

Chương 62

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Phó Cảnh Sâm cười cười, hỏi cô: "Em nghĩ sao?"

Lục Tinh nhíu mày, mở to hai mắt quan sát anh, nghĩ đến bộ dạng nghiêm túc của anh thì khẽ lẩm bẩm: "Có thể lẩm chứ, lúc bé em cũng bị anh mắng suốt mà." Nhớ lại lúc còn nhỏ anh thường chê cô, nói cô ngốc, mắng cô đần, còn có cái này không được, cái kia không được, quần ngắn quá không được mặc, áo hai dây không thể mặc, áo cổ sâu thì khó coi...

Cô chớp mắt một cái, lúc đó anh sẽ không thực sự coi cô là cô vợ nhỏ nuôi từ bé đấy chứ?

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, cô chợt bật cười, đôi mắt to trong suốt như nước cong thành hình trăng lưỡi liềm, nụ cười động lòng người.

Mắt anh tối lại đang định cúi đầu hôn cô thì thang máy dừng lại, cửa thang máy mở ra.

Lục Tinh không biết anh muốn hôn cô, nhìn thấy bên ngoài thang máy toàn người là người, ai ai cũng ăn mặc trang trọng, cô hơi khẩn trương: "Đến rồi."

Phó Cảnh Sâm nhanh chóng che giấu cảm xúc trong mắt, anh nắm lấy vòng eo thon của cô, dịu dàng nói: "Đi thôi."

"Dạ." Cô hít một hơi thật sâu.

Tiệc cuối năm của Phó thị lúc nào cũng long trọng, tổ chức theo hình thức phương Tây ở đại sảnh lớn nhất của khách sạn Khải Duyệt.

Lục Tinh đứng trước cửa nhìn trong vào phòng, cũng có khá nhiều người, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhiều người như vậy thì Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi không có nhiều tinh thần và sức lực chú ý đến cô.

Đèn trong đại sảnh sáng bừng, cô vừa mới bước vào bên trong, ánh mắt mọi người giống như đèn flash đồng loạt nhìn về bên này, Lục Tinh mím môi giữ vững nụ cười.

Đứng bên cạnh Phó Cảnh Sâm, không thể nghi ngờ, tối nay cô là người phụ nữ được chú ý nhất rồi.

Dường như bọn họ vừa đến nơi thì người dẫn chương trình đã tuyên bố bắt đầu bữa tiệc đêm nay, sau vài câu nói mở màn thì người dẫn chương trình cất cao giọng: "Hoan nghênh Phó tổng lên đọc diễn văn."

Lục Tinh cảm giác lực bên hông buông lỏng, chỉ còn lưu lại hơi ấm từ lòng bàn tay anh, cô có chút ngẩn người, ngẩng đầu nhìn anh.

Phó Cảnh Sâm đưa mắt nhìn cô, thấp giọng nói: "Đợi anh quay lại." Lúc này Lục Tinh mới kịp phản ứng thì anh đã bước lên sân khấu rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn bóng hình anh trên sân khấu, giọng nói trầm thấp lại quyến rũ, dáng vẻ tự tin tao nhã, đơn giản nhưng lại dễ dàng áp chế, như thể khống chế toàn bộ mọi thứ khiến người người phải ngược mắt nhìn. Bên trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy giọng nói của anh, dường như mỗi một chữ đều gõ vào lòng mọi người.

Lục Tinh nhìn anh đến say mê.

Không biết qua bao lâu, bên trong phòng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, người đàn ông anh tuấn mặc âu phục trên sân khấu chậm rãi đi xuống dưới, trước sự chú ý của tất cả mọi người, anh đi về hướng Lục Tinh.

Ánh mắt Lục Tinh vẫn còn say mê nhìn anh, có chút ngẩn ngơ.

Phó Cảnh Sâm đi tới bên cạnh cô, ôm cô nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô hồi hồn, lắc đầu: "Không có gì... chỉ là chưa từng thấy qua bộ dạng anh như vậy, có chút... không quen..." Có chút mê người, có chút không dám tin người đàn ông này thuộc về cô.

Phó Cảnh Sâm khẽ cau mày, rõ ràng tối qua anh đã làm chuyện thân mật nhất với cô rồi mà, tại sao cô lại nói không quen?

Anh đang muốn nói thì ánh mắt vô tình nhìn thấy có người bước đến, nhanh chóng thu lại vẻ mặt, xoay cả người Lục Tinh lại, nhìn về hướng người tới: "Cha, mẹ."

Lục Tinh như gặp phải nguy hiểm, vội vàng nói: "Chú Phó, dì Cảnh."

Vẻ mặt Cảnh Lam Chi rất lạnh nhạt, còn Phó Khải Minh thì mỉm cười, nhìn tay cô hỏi: "Vết thương trên tay thế nào rồi?"

Lục Tinh có chút vừa mừng vừa lo, cô đáp: "Cảm ơn chú Phó quan tâm, đã không sao rồi, khoảng một thời gian nữa thì sẽ khôi phục lại thôi."

"Vậy thì tốt." Phó Khải Minh nhìn cô, lại nhìn Phó Cảnh Sâm, "Cha muốn nói chuyện với Lục Tinh."

Phó Cảnh Sâm trầm mặc mấy giây, Lục Tinh lại mỉm cười nói: "Được ạ." Anh cúi đầu nhìn cô, cô khẽ cười với anh, ý bảo anh yên tâm.

Lục Tinh và Phó Khải Minh đi đến một bên, cô không biết Phó Khải Minh muốn nói gì với cô, hơi thấp thỏm chờ ông ấy mở miệng.

Phó Khải Minh thấy cô thận trọng như vậy thì khẽ cười: "Cháu không cần khẩn trương, không phải chú muốn khuyên cháu rời xa Cảnh Sâm đâu."

Lục Tinh có chút lúng túng, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, cô ngẩng

đầu nhìn ông: "Chú Phó... có gì chú cứ nói thẳng đi ạ."

Phó Khải Minh thấp giọng nói: "Chú biết tay cháu bị thương là do Hạo Nhiên sai người làm, chuyện này do nó không đúng, nhưng dù sao nó cũng là em họ của Cảnh Sâm, nếu Cảnh Sâm thực sự kiện nó ra tòa thì sẽ

gây ảnh hưởng không tốt đến công ty cũng như Phó thị, chú hy vọng cháu có thể khuyên nó."

Lục Tinh trầm mặc, Phó Cảnh Sâm xử lý chuyện này thế nào, từ lúc đầu cô cũng không hề hỏi, dù sao cô là người bị hại, cô cũng không có lòng tha thứ, người đó muốn hủy hoại hoàn toàn thịnh lực của cô, về điều này cô rất để ý.

Cô tin tưởng, Phó Cảnh Sâm còn để ý hơn cô.

"Chú biết trong chuyện này cháu là người bị hại, nhưng nếu làm to chuyện thì chú và cha của Hạo Nhiên cũng khó nói chuyện, dù sao đều là anh em, nhiều phương diện lợi ích liên quan đến công ty cũng sẽ vì vậy mà mất cân bằng."

Phó Khải Minh nhìn Lục Tinh, vẻ mặt ông như muốn nói "Chú đã nói đến như vậy rồi..." Lục Tinh hé môi, thấp giọng đáp: "Vâng, để cháu nói với Cảnh Sâm một chút, nhưng tính tình của anh ấy chú cũng biết rồi, cháu không biết có thể nói được không."

Phó Khải Minh bất đắc dĩ cười cười, trong giọng nói mang chút kiêu ngạo của người cha: "Bây giờ cánh của nó cứng cáp rồi, ngay cả lời của lão già như chú cũng không thềm nghe nữa."

Ông hơi dừng lại một chút, sau đó nhìn Lục Tinh: "Nhưng cháu không giống vậy."

Lục Tinh có chút xấu hổ, cô cúi đầu, xấu hổ nói: "Chú Phó là cha của Cảnh Sâm, Cảnh Sâm rất tôn trọng chú và dì Cảnh."

"Chú biết, nhưng chuyện này là vì cháu, lời cháu nói chắc chắn sẽ có tác dụng hơn lời nói của chú, được rồi, lời nên nói chú đã nói xong, cháu qua kia

tìm Cảnh Sâm đi."

Lục Tinh gật gật đầu rồi quay người rời đi.

"Đợi đã." Phó Khải Minh gọi cô, "Tết năm nay cùng Cảnh Sâm về nhà họ Phó đi."

Nghe xong hai mắt Lục Tinh tròn tròn, trong lòng chợt có chút cảm động, vội vàng đáp: "Vâng, cảm ơn chú Phó."

Phó Khải Minh phẩy phẩy tay.

Phó Cảnh Sâm đang đối phó khách sáo với mấy cô đồng, thấy Lục Tinh đi về hướng mình, anh lạnh nhạt nói với mấy người trước mặt: "Mọi người cứ tự nhiên."

Nhanh chóng bước về phía cô, Lục Tinh khẽ cười với anh: "Em quay lại rồi đây."

Anh hỏi: "Không phải cha anh muốn em khuyên anh chứ?" Lục Tinh kinh ngạc hỏi: "Sao anh biết?"

Phó Cảnh Sâm đáp: "Đoán."

Lục Tinh đang muốn nói thì thấy Trình Phi nắm tay Phó Hạo Nhiên đi về hướng này, trên mặt Phó Hạo Nhiên còn có thể nhìn thấy vết bầm.

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, vẻ mặt anh không cảm xúc nhìn họ.

Trình Phi và Phó Hạo Nhiên đi tới trước mặt bọn họ, sắc mặt hai người đều hơi không tự nhiên, Trình Phi nhìn Lục Tinh, ánh mắt rơi xuống tay trái đang bó thạch cao của cô, thềm mím môi, có chút khó mở miệng. Gần đây cô ta liên tục mất ba vai nữ chính, mấy hợp đồng gương mặt đại

diện quan trọng, vốn đang bàn bạc cũng không biết tại sao lại bị hủy hết, trên mạng truyền nhau rất

nhiều lời đồn đại gây bất lợi cho cô ta, người hâm mộ trên weibo cũng ngày càng giảm đi, sự nghiệp đang lên bỗng chốc tụt dốc nghiêm trọng, nguyên nhân là gì, trong lòng cô ta cũng biết rõ.

Quả thật Phó Hạo Nhiên không tệ, nhưng Phó Cảnh Sâm mới là chủ tịch của Phó thị, Phó Hạo Nhiên muốn bao che cho cô ta, giờ đến cả chính bản thân anh ta còn khó thoát thân.

Nhưng dù sao anh ta cũng là em họ của Phó Cảnh Sâm, có cha anh ta và Phó Khải Minh ra mặt, Phó Hạo Nhiên sẽ không bị làm sao, nhưng cô ta không giống vậy, càng ngày càng thảm hại, sự nghiệp cô ta cố gắng mất nhiều năm đã sắp không còn nữa rồi.

Mấy ngày nay cô ta chịu áp lực rất lớn, càng ngày càng thảm như vậy nữa thì cô ta điên mất, chỉ có thể muối mặt cầu xin Phó Cảnh Sâm giơ cao đánh khẽ.

Dường như Trình Phi đã phải xây dựng tâm lý rất lâu mới thấp giọng nói: "Cảnh Sâm, chuyện này em thực sự không biết, xin anh hãy bỏ qua cho em."

Phó Hạo Nhiên nhẫn nhịn nghiên răng, một lúc sau mới thôi, anh ta nhỏ giọng nói: "Anh, có gì thì cứ đổ hết lên đầu em, chuyện này không liên quan đến Trình Phi."

Phó Cảnh Sâm nhìn bọn họ, vẻ mặt anh lạnh lùng, không nói một lời.

Lúc đầu Lục Tinh còn khá kinh ngạc, không ngờ Trình Phi sẽ hạ mình cầu xin, nhưng cô ta vừa mới gọi "Cảnh Sâm", nghe xong cô hơi không thoải mái, đến lúc này Trình Phi vẫn còn không quên lợi dụng tình cảm của bản thân đối với Cảnh Sâm.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, mặt anh vẫn vô cảm. Rất tốt.

Trình Phi đợi hồi lâu, không được đáp lại mới nhìn sang Lục Tinh:
"Lục

Tinh, lúc trước tôi đã làm chuyện không đúng, xin lỗi cô."

Cô ta kéo tay áo Phó Hạo Nhiên, Phó Hạo Nhiên vẫn rất lạnh nhạt, cực kỳ không tình nguyện mở miệng: "Chuyện cô bị thương nằm viện là tôi tìm người làm, rất xin lỗi, hy vọng cô tha thứ."

Mặc dù thái độ không tốt lắm, nhưng hai người đã mở miệng làm Lục Tinh rất kinh ngạc.

Xem ra lần này Phó Cảnh Sâm ra tay độc ác thật đấy.

Cô nhìn bọn họ một lúc, sau đó chậm rãi nói: "Lời xin lỗi của hai người, tôi nhận."

Hình tượng của Trình Phi đã tụt dốc không ít, coi như là sau khi PR, con đường giải trí của cô ta vẫn còn bị ảnh hưởng, muốn kéo lên lại cũng rất khó.

Về phần Phó Hạo Nhiên, Lục Tinh không hy vọng bởi vì chuyện của cô mà ảnh hưởng đến Phó thị hay Phó gia.

Buổi tiệc tất niên đã bước vào những giây phút cuối cùng, người dẫn chương trình tuyên bố bắt đầu tiết mục rút thăm may mắn.

Phó Cảnh Sâm nhìn đồng hồ, ôm cô thấp giọng nói: "Chúng ta về thôi."

Lục Tinh đang chăm chú nhìn lên sân khấu, từ nhỏ cô khá hứng thú với trò rút thăm may mắn này, đại khái là mỗi lần cô đều ảo tưởng bản thân

có thể trúng. Tối nay đa phần là cô tò mò, không biết phần thưởng của Phó thị là gì...

Cô hơi khinh bỉ anh: "Còn chưa kết thúc mà, anh thân là chủ tịch lại sao lại muốn bỏ về sớm vậy?"

Phó Cảnh Sâm mỉm cười: "Có cha anh ở đây, mấy chuyện trao phần thưởng này không cần anh lo, toàn bộ phần thưởng lớn nhỏ có rất nhiều, lúc trao giải thưởng, người nhận giải còn phải phát biểu cảm tưởng, vân vân, sẽ

khá lâu, em định ở đây đợi đến lúc hết tiết mục luôn sao?"

Anh không hứng thú với loại chuyện trao giải thưởng, còn không bằng cùng cô về nghỉ ngơi sớm một chút.

Lục Tinh suy nghĩ, lại thấy anh hôm nay uống nhiều rượu, cuối cùng gật đầu, nói: "Được rồi, vậy chúng ta về thôi."

Nhưng cô vẫn còn rất tò mò hỏi: "Phần thưởng lớn nhất là gì vậy?" "Một căn phòng ở chung cư mới."

Lục Tinh sợ hãi kêu lên: "... Hào phóng vậy sao, mỗi năm Phó thị các anh đều tặng phòng ở chung cư à?"

Giá nhà ở thành phố B rất đắt đỏ, có người nỗ lực cả đời cũng không mua nổi một căn, huống chi lại là chung cư của Phó thị, người rút trúng nhất định là đã dùng hết toàn bộ sự may mắn của tám kiếp rồi!

Phó Cảnh Sâm nhìn bộ dạng kinh ngạc của cô thì bật cười: "Mỗi năm một khác."

Nghe xong phần thưởng lớn của năm trước, Lục Tinh không khỏi xuýt xoa.

Về đến nhà, Lục Tinh vô cùng chủ động, nếu không phải Phó Cảnh Sâm còn kiêng dè tay của cô, thì quả thật muốn nuốt luôn cả xương của cô vào bụng.

Cô đỏ mặt áp vào ngực anh cọ cọ, nhẹ giọng nói: "Cảnh Sâm, chuyện này cho qua đi, bây giờ em cũng tốt rồi, nếu bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng đến công ty và Phó gia, về sau dì Cảnh sẽ càng ghét em hơn mất. Không phải Phó Hạo Nhiên bị anh đánh một trận rồi sao? Hôm nay em thấy mặt anh ta vẫn còn vết bầm kia, ừm... cũng khá hả giận rồi, về phần Trình Phi, hình tượng bây giờ của cô ta tụt dốc không phanh, sau này coi như anh không nhúng tay vào, sự nghiệp của cô ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng."

"Em biết anh sợ em tủi thân, nhưng hiện tại em không tủi thân chút nào, anh đã nói, nếu chú Phó và dì Cảnh không chấp nhận em, vậy sau này cố gắng tránh không gặp mặt là được, nhưng em không muốn bởi vì em mà anh và Tâm Tâm phải khó xử."

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, rướn người lên hôn lên môi anh một cái, rồi lại nằm xuống ngực anh.

Phó Cảnh Sâm hơi nhú mào, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của cô.

Lục Tinh ngoan ngoãn nằm xuống, lại nói tiếp: "Chú Phó nói tết năm nay em có thể cùng anh về Phó gia, em muốn về, em đã lớn lên ở đó, và rất nhiều hồi ức của anh cũng đều ở đó. Chú Phó đã chấp nhận em, hiện tại dì Cảnh không thích em, nhưng em tin đây chỉ là vấn đề thời gian, về sau có lẽ dì ấy sẽ chấp nhận em. Bất kể là thế nào đi chăng nữa, họ đã nuôi lớn em, em muốn hóa giải mâu thuẫn này."

Cô nói rất nhiều, Phó Cảnh Sâm chỉ nghiêm túc lắng nghe.

Đến cuối cùng, Lục Tinh cũng không nghe thấy anh nói gì, có chút nóng nảy ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm nhìn cô đầy hàm ý, đột nhiên nâng tay trái của cô lên, vừa cẩn thận vừa nhanh chóng đè cô xuống, tim Lục Tinh không khống chế được đột nhiên đập nhanh hơn, tại sao... lại biến thành như vậy, mới vừa rồi cô còn rất nghiêm túc, rất kiên nhẫn nói chuyện với anh mà!

Nói nhiều quá có chút khát nước, cô liếm môi một cái, ngượng ngùng nhìn anh, khẩn trương nói: "Anh muốn làm gì..."

Phó Cảnh Sâm cúi đầu hôn cô, giọng nói khàn khàn vang lên: "Đột nhiên cảm thấy em rất ngoan."

Ng ngoan đến mức làm anh muốn bắt nạt thêm lần nữa. Lục Tinh: "..."

Viện cố, rõ ràng là viện cố!

Chương 63

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Diệp Hân Nhiên trở về thị trấn, Johnson không muốn dừng lại một chỗ, không để ý đến lời mời ở lại của Lục Tinh, anh ta xách hành lý lên tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Vào xế chiều hôm Giao thừa, Phó Cảnh Sâm dẫn Lục Tinh trở về nhà họ Phó, một ngày trước Lục Tinh đã bắt đầu chuẩn bị, lúc đi cô vừa khẩn trương vừa có chút mong đợi.

Trên đường đi cô đều nhìn ra ngoài cửa sổ, thời gian bảy tám năm trôi qua, có nhiều chỗ đã thay đổi rất lớn, vốn là đường phố quen thuộc nhưng trong phút chốc lại không nhận ra được nữa, cho đến khi lái vào con đường

của khu biệt thự, cô mới phát hiện dường như chỗ đó không thay đổi nhiều lắm, vẫn giống như trước.

"Tại sao chỗ này vẫn không thay đổi vậy?" Cô hỏi.

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn cô một cái, chạy chậm lại: "Ừ, không có gì thay đổi."

Lục Tinh nhìn lá cây rơi xung quanh mấy cái cây ven đường, còn nhớ rõ khung cảnh ấm áp của con đường đầy cây xanh này, giống như có thể thấy hình ảnh bọn họ đi dưới cái bóng của tán cây lớn, trong ánh mặt trời năm đó, anh xách cặp xách của cô, cô đi phía sau lưng anh.

Tất cả nơi này đều là chốn quen thuộc của cô, là ký ức của cô. Không ngờ có ngày còn có thể trở về.

Không ngờ người đưa cô trở về là Phó Cảnh Sâm.

Cây đại thụ trong đại viện nhà họ Phó đã sớm rụng hết lá, còn lại cái gốc khô khan, Lục Tinh từ trên xe bước xuống, không nhìn được nhìn thêm vài lần.

Phó Cảnh Sâm nắm lấy eo cô, cúi đầu nhìn cô: "Vào trong nhà thôi." Lục Tinh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu mỉm cười: "Được."

Cảnh Tâm nhanh chóng chạy ra cửa, vui vẻ cười: "Anh, Tinh Tinh, hai người về rồi!"

Phó Cảnh Sâm cong môi: "Ừ."

Lục Tinh nhìn thấy Cảnh Tâm thì trong lòng hơi thả lỏng một chút, cô mỉm cười với cô ấy.

Cảnh Tâm chỉ chỉ phòng khách, nhỏ giọng nói: "Cha mẹ đang ở phòng khách xem TV, mới vừa rồi cha còn hỏi sao hai người còn chưa trở về đó."

Từ trong ngăn kéo tủ, Phó Cảnh Sâm lấy dép ra cho Lục Tinh, nâng chân cô lên, giúp cô cởi đôi boots thấp cổ ra, Lục Tinh vội tránh né cúi người xuống tự làm, đang ở trong nhà anh mà, sao lại nuông chiều cô vậy được, ở chỗ này... cô không quen, lỡ như bị Cảnh Lam Chi thấy thì sẽ không hay lắm.

Cảnh Tâm dựa vào cái tủ bên cạnh, chớp chớp mắt nhìn bọn họ.

Một tay Phó Cảnh Sâm xách đồ, một tay dắt Lục Tinh đi tới phòng khách, anh gọi: "Cha, mẹ."

Tuy nhà họ Phó nhiều người, nhưng ông bà Phó Cảnh Sâm đã không còn, cho nên Giao thừa không giống như hồi trước, mọi người quay quần bên nhau, mà ai cũng đều có việc riêng, phải qua tết mới cùng nhau ăn cơm, cho nên tối nay chỉ có mấy người bọn họ ăn cơm với nhau.

Lục Tinh quy củ đứng đó, khéo léo gọi: "Chú Phó, dì Cảnh."

Có lẽ từ đáy lòng đã chấp nhận Lục Tinh, Phó Khải Minh càng nhìn Lục Tinh càng thấy vừa mắt, còn mỉm cười nhã nhặn với cô: "Về rồi à, ngồi xuống đi, đừng đứng đó."

Sắc mặt Cảnh Lam Chi vẫn rất lạnh nhạt, chỉ mỉm cười với Phó Cảnh Sâm: "Dì Trương có gói sủi cảo thịt bò con thích ăn đấy."

Cảnh Tâm lên tiếng: "Vậy tốt quá, Tinh Tinh cũng thích ăn sủi cảo thịt bò." Phải nói, Lục Tinh là người thích ăn sủi cảo thịt bò nhất.

Phó Cảnh Sâm khẽ cười, anh nhìn Lục Tinh: "Vậy lát nữa nhớ ăn nhiều một chút."

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn Cảnh Lam Chi một cái, mặc dù biết bà sẽ không hòa nhã với cô nhưng vẫn có chút mất mát buồn phiền, thu hồi chút cảm xúc nhỏ trong lòng lại, cô ngẩng đầu mỉm cười: "Vâng."

Ngồi ở trong phòng khách một lát, Cảnh Lam Chi vẫn không nói gì, Phó Khải Minh thỉnh thoảng sẽ hỏi Lục Tinh vài chuyện ở nước ngoài, lại quan tâm công việc của cô, Lục Tinh đều ngoan ngoãn trả lời.

Không ngờ Phó Khải Minh sẽ hỏi cô: "Có muốn đến Phó thị làm việc không, giúp Cảnh Sâm một chút."

Lục Tinh sửng sốt, vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời thỏa đáng thì Phó Cảnh Sâm đã nói thay: "Không cần, công việc hiện tại của cô ấy rất tốt."

Cô là vợ anh, không phải nhân viên của anh.

Lời này có chút quá trực tiếp, Lục Tinh vội nói: "Cháu cảm ơn ý tốt của của chú Phó ạ, công việc hiện tại của cháu cũng khá ổn rồi."

Phó Khải Minh không nói gì nữa.

Phó Cảnh Sâm cầm tay cô đứng lên, anh nhìn Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi: "Cha, me, đã nhiều năm Lục Tinh chưa quay về đây, con dẫn cô ấy đi xung quanh một chút."

Cảnh Sâm cũng đứng lên nói: "Đúng rồi, em cũng đi cùng hai người, Tinh Tinh, lát nữa cũng đến phòng em xem nhé."

Phó Khải Minh phất phất tay: "Đi đi."

Lục Tinh thở phào nhẹ nhõm, cùng anh em họ đi vào thư phòng lớn ở tầng một, bên trong giống như là thư viện nhỏ, loại sách nào cũng có, trong thư phòng còn có tấm bảng đen và bàn học, lúc nhỏ bọn họ làm bài, đọc sách trong này.

Những tấm hình Cảnh Sâm chụp trộm kia, có một nửa khung cảnh ở trong thư phòng này.

Lục Tinh nhìn cái bàn học dài, trước mắt thoáng qua một ảo ảnh, giống như thấy được hình ảnh của bọn họ vào năm đó, từng cái từng cái xuất hiện trước mắt, rõ ràng giống như vừa mới xảy ra hôm qua thôi.

Cảnh Tâm vừa đi vừa nói: "Ồ, em còn nhớ Tinh Tinh ngồi ở đó, đáng vẻ bị anh mắng té tát đến nỗi không ngẩng đầu lên được, còn có còn có..."

Cô ấy thực sự hưng phấn, chỉ cái này rồi lại chỉ cái kia, nói rất nhiều.

Thực ra không cần Cảnh Tâm nói, Lục Tinh vẫn có thể hồi tưởng lại được, cô ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, khẽ cong môi, Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, ánh mắt vừa dịu dàng vừa sâu sắc, hiển nhiên cũng giống như cô, nhớ lại rất nhiều chuyện tốt đẹp.

Cảnh Tâm ngây người hơn mười phút, dường như cuối cùng cũng ý thức được bản thân trở thành bóng đèn lớn, xoay người nháy nháy mắt với bọn họ, khẽ mỉm cười: "Em lên tầng trước đây, hai người cứ từ từ hồi tưởng."

Lục Tinh hơi đỏ mặt.

Cảnh Tâm ra ngoài còn giúp họ đóng cửa lại.

Gần như vừa nghe thấy tiếng cửa đóng, cơ thể cao lớn của Phó Cảnh Sâm liền đè cô lên giá sách, nhanh chóng cúi đầu hôn cô.

Tim Lục Tinh đập rất nhanh, nơi đây chính là những kỷ niệm đẹp đẽ nhất thời thanh xuân của cô, nụ hôn này giống như kéo cô trở về thời thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi vậy, cả trái tim đều rung động.

Phó Cảnh Sâm vừa cẩn thận không chạm vào tay cô, lại vừa muốn dính chặt vào người cô, anh chỉ có thể không ngừng hôn sâu, dùng sức hôn mãnh liệt, dường như muốn chiếm lấy từng tấc hô hấp của cô.

Dần dần, ngay cả thân thể của cô dựa vào giá sách cũng không chịu được, hai chân mềm nhũn chậm rãi trượt xuống.

Một cánh tay mạnh mẽ giữ lấy eo cô, đồng thời rời khỏi môi cô. Thư phòng lớn như thế nhưng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của nhau.

Gương mặt Lục Tinh đỏ bừng dựa vào ngực anh, cơ thể vẫn dựa vào giá sách, Phó Cảnh Sâm cúi đầu hôn lên tai cô, thanh âm trầm thấp vang lên: "Lúc em học cấp 3 anh đã muốn hôn em ở đây, muốn như vừa rồi vậy."

Cô hơi run lên, mặt càng đỏ hơn, cắn cắn đôi môi sưng, giọng nói nhỏ như muỗi: "Thì ra anh sớm đã có mưu đồ không đứng đắn như vậy với em rồi..."

Phó Cảnh Sâm khẽ cười: "Không, sớm hơn." "Khi nào?"

"Không biết."

".... Không tin!"

Lục Tinh sợ ở thư phòng lâu sẽ không hay ho gì, đợi nhiệt độ trên mặt giảm đi thì kéo Phó Cảnh Sâm đi ra ngoài.

Căn phòng trước đây của cô bây giờ đã là chỗ ở của một người giúp việc, tầng một không còn chỗ nào có hồi ức nữa nên bọn họ đành lên tầng hai.

Năm ấy cô vội vã ra nước ngoài nên có rất nhiều đồ không mang đi, cô hỏi Phó Cảnh Sâm: "Trong phòng em vẫn còn nhiều đồ... có phải đều vứt đi hết rồi không?"

Thực ra vứt hết đi cũng không sao cả, đều là sách vở và vài thứ đồ chơi nhỏ nhỏ thôi.

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, khẽ cười một tiếng: "Trong nhà chúng ta ngoài phòng ngủ và thư phòng, còn có phòng chứa đồ nữa, có phải em chưa đi qua mấy phòng khác không?"

"Em có đi qua phòng tập thể thao mà." Lục Tinh phản bác, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hơi kinh ngạc nhìn anh, "Lẽ nào đồ của em, anh đều chuyển hết qua đó?"

"Ừ, ở căn phòng cách bên cạnh thư phòng đó." Phó Cảnh Sâm bật cười. Lục Tinh cảm động nhìn anh, hơn nữa anh còn vừa nói "Nhà chúng ta".

Lúc trước chưa chuyển đến nhà anh, Lục Tinh có thời gian ở vài đêm trong phòng anh, mỗi ngày vào buổi tối... đa phần thời gian đều chơi đùa trên giường, phòng trong biệt thự cũng khá nhiều nhưng cô chưa đi xem hết.

Sau khi xuất viện dọn qua cũng chưa được mấy ngày, cô nghĩ những căn phòng khác đều là phòng trống nên cũng không để mắt đến.

Nếu cô để tâm nhiều hơn một chút, có phải đã phát hiện ra rồi không?

Lục Tinh đang muốn đi đến phòng của Cảnh Tâm thì bị Phó Cảnh Sâm kéo lên tầng ba, đến phòng của anh.

Mới vừa bước vào phòng, đột nhiên... có hơi khẩn trương... Nhớ lại kì nghỉ hè năm 16 tuổi, có một lần cô ngủ ở phòng anh.

Lúc đó cô giúp dì quét dọn phòng anh, cô rất cẩn thận quét dọn đến mức không còn một hạt bụi, dọn dẹp xong mà anh vẫn chưa về, cô giống như mộng du trong phòng của anh, không muốn đi ra.

Ở trên đầu giường anh đặt một khung hình, bên trong là hình của cô và anh, vẫn là tấm hình Cảnh Tâm chụp.

Hình là do Cảnh Tâm yêu cầu chụp, cô và Cảnh Tâm rửa hình ra, sau đó mua ba cái khung hình bỏ mấy tấm hình vào.

Cô ôm khung hình ngã nằm trên giường anh, lặng lẽ nhìn anh trong tấm hình nói: "Em thích anh."

Hương vị trên chăn thoảng mát lại thoải mái, giống như anh vậy, cô thỏa mãn ngửi ngửi, lặng lẽ lăn qua lăn lại trên giường anh, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Buổi chiều ngày hôm đó, Lục Tinh bị nóng quá mà tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy Phó Cảnh Sâm đang đứng dựa trên ban công, thân hình cao lớn thon dài, cô hơi ngẩn ngơ, một lúc sau mới hoảng hốt bò dậy.

Kéo tấm chăn trên người ra mới phát hiện, váy của cô lộn xộn đến nỗi bị cuốn lên tận eo, bởi vì ở trong nhà nên cô không mặc quần bó bên trong, thảo nào...trên người cô lại đắp chăn, cô xấu hổ muốn chết, không ngờ bản thân lại mê trai đến mức ngủ thiếp đi trên giường anh.

Điên quá đi, trời mùa hè không thể đắp một cái mỏng chút sao? Đúng là nóng chết cô mà!

Phó Cảnh Sâm nghe thấy tiếng động thì quay người lại nhìn cô, chậm rãi đi đến.

Cô nhanh chóng chỉnh trang lại bản thân, ngượng ngùng không dám nhìn mặt anh, nhỏ giọng giải thích: "Em, em dọn dẹp mệt quá, ngồi một chút, không cần thận ngủ thiếp đi..."

Phó Cảnh Sâm thấy trán cô ướt đẫm mồ hôi, đi đến trước mặt cô hỏi: "Nóng sao?"

Cô mơ mơ màng màng đáp: "Nóng... anh đắp cho em cái chăn như thế, có thể không nóng sao?"

Anh trầm giọng nói: "Sau này không nên tùy tiện vào phòng đàn ông ngủ, đặc biệt là ở bên ngoài, phòng của người khác."

Lúc đó cô không hiểu lắm, chỉ cảm thấy bản thân vô tình ngủ thiếp trên giường anh một lát mà thôi, không nghiêm trọng đến mức ấy chứ? Cô không suy nghĩ đã nói những lời trong lòng mình ra: "Nhưng anh không phải là người khác mà..."

Anh là người cô thích.

Lúc đó anh nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Bây giờ nghĩ lại, ánh mắt đó mang theo ý nghĩa kinh ngạc, sung sướng, nóng bỏng, kiềm chế.

Chiếc chăn dày trên người chắc chắn do anh cố ý đắp lên, bởi vì cô còn nhỏ nên anh chỉ có thể nhìn không thể ăn, bởi vì ham muốn của anh không được thỏa mãn...

Lục Tinh nhớ lại cảnh tượng năm đó, không nhịn được muốn chứng thực với anh.

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô, ôm cô ngã xuống giường rồi thấp giọng nói: "Em quyến rũ anh."

Khuôn mặt cô đỏ bừng bừng, cô trừng mắt nhìn anh: "Lúc đó em mới 16 tuổi! Đừng có vu oan cho sự thuần khiết của em!"

Phó Cảnh Sâm khẽ cười, anh hôn lên má cô, lại nói tiếp: "Em tự nghĩ đi, lúc nhỏ rốt cuộc em trêu chọc anh thế nào, ngây thơ lại không hiểu chuyện."

Lục Tinh lúng túng, lúc nhỏ cô hay trêu chọc anh lắm sao?

Rõ ràng là anh trêu chọc cô mà! Anh đang quyến rũ cô! Cô chỉ là một thiếu nữ ngây thơ đơn thuần thôi!

Phó Cảnh Sâm bật cười thành tiếng, nhớ lại cô của năm 16 tuổi, trong ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng.

Anh nói: "Tối nay chúng ta ở lại đây, để em ngủ cả đêm luôn." Lục Tinh: "..."

Một lát sau, Lục Tinh mới hơi lo lắng hỏi: "Đêm nay ở lại đây sao? Chúng ta chưa kết hôn lại ở cùng phòng, dì Cảnh và chú Phó sẽ không cảm thấy em không tốt..."

Phó Cảnh Sâm nói: "Bọn họ biết anh và em ở cùng nhau rồi." Lục Tinh mím môi, không nói gì nữa.

Cô nhìn lên cái tủ đầu giường, khung hình đã không còn đó nữa, Phó Cảnh Sâm nhìn theo tầm mắt của cô: "Khung hình đó ở trong ngăn kéo."

Bởi vì thời gian ăn cơm sắp đến cho nên bọn họ không ở lại trong phòng quá lâu.

Trên bàn ăn không khí coi như không tệ, Cảnh Lam Chi không thích cô nhưng cũng không làm khó cô.

Lục Tinh cảm thấy... có phải Cảnh Lam Chi đã coi cô như người vô hình không?

Ăn tối xong, mọi người cùng nhau ngồi ở phòng khách xem chương trình mừng xuân, điện thoại Cảnh Tâm vang lên, cô ấy cầm điện thoại lên tầng nói chuyện.

Một lúc lâu sau mới đi xuống.

Cảnh Tâm phàn nàn mấy chương trình mùa xuân năm nay không hay, ngược lại Lục Tinh thấy rất thú vị, bởi vì mấy năm ở nước ngoài không giống như bây giờ, mọi người trong nhà quây quần cùng nhau xem chương trình mừng xuân.

Cứ như hiện tại, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Lúc kết thúc chương trình mừng xuân có đoạn 'Đêm nay khó quên', Cảnh Tâm vui vẻ nhảy đến trước mặt Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi đòi lì xì: "Cha mẹ, chúc mừng năm mới, tiền vào như nước, mau mau cho con lì xì nào."

Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi đã sớm chuẩn bị bao lì xì, mỉm cười thả vào tay cô: "Con đó, vẫn như trẻ con vậy."

Cảnh Tâm mỉm cười: "Không phải hai người vẫn xem con là trẻ con sao?"

Với lại mỗi năm hai người đều cho chúng con bao lì xì mà."

Cô lấy quà đã chuẩn bị ra đưa cho cha mẹ, cười híp mắt: "Hai người cho con bao lì xì, con tặng hai người quà nhé, mau mở ra xem đi."

Cảnh Tâm có bao lì xì, Phó Cảnh Sâm chắc chắn cũng có, mặc dù anh đã là người đàn ông trưởng thành 30 tuổi rồi.

Nhưng, giống như Cảnh Tâm nói, cha mẹ lì xì cho con mình thì không liên quan gì đến tuổi tác cả.

Phó Khải Minh đưa bao lì xì cho Phó Cảnh Sâm, cũng đưa cho Lục Tinh bên cạnh anh, Lục Tinh không bất ngờ cho lắm, bởi vì hồi nhỏ, mỗi năm cô đều nhận bao lì xì của Phó Khải Minh, lúc đó ngay cả Cảnh Lam Chi cũng chuẩn bị bao lì xì cho cô nữa.

Mà năm nay, Cảnh Lam Chi không lì xì cô, Phó Khải Minh cười cười, giống như đã sớm chuẩn bị, lại đưa một bao lì xì khác cho cô: "Cái này là dì Cảnh cho cháu."

Lục Tinh biết ông đang muốn giải vây giúp mình, cảm kích cười cười, nhận bao lì xì, lại nhìn Cảnh Lam Chi: "Cảm ơn dì Cảnh ạ."

Phó Cảnh Sâm đặt bao lì xì của mình vào tay cô, thấp giọng nói: "Cho em luôn."

Trong tay Lục Tinh có tận bốn bao lì xì, cô hơi đỏ mặt.

Cảnh Tâm nhìn vào tay anh, cô cười tủm tỉm: "Anh, em cũng muốn được lì xì."

Phó Cảnh Sâm nhìn cô ấy một cái, lấy điện thoại ra, gửi mười bao lì xì cho cô ấy qua WeChat, Cảnh Tâm vui vẻ nhận bao lì xì rồi rời đi.

Một lúc sau, Lục Tinh cảm giác điện thoại của mình rung lên.

Trong lòng khẽ rung động, nghiêng đầu nhìn điện thoại của anh, quả nhiên là... đang gửi lì xì cho cô.

Chương 64

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Phó Khải Minh đứng lên: "Không còn sớm nữa, các con đi ngủ đi."
Cảnh Tâm ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, cha mẹ ngủ ngon."

Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi ở tầng hai, Cảnh Tâm ở tầng hai, đợi bọn họ lên tầng xong, Phó Cảnh Sâm mới dắt Lục Tinh lên tầng ba.

Về đến phòng, Lục Tinh mới mở WeChat trong điện thoại ra xem, hạn mức tiền lì xì cao nhất trên WeChat là 200 đồng, cũng không biết anh gửi

cho cô bao nhiêu bao lì xì, Lục Tinh không đếm, chỉ ngồi kiểm kê tiền lì xì.

Kiểm kê một lúc, rốt cuộc cũng xong, thu tiền vào trong túi, nhìn một cái, cô lập tức bị con số kia dọa cho hết hồn.

Phó Cảnh Sâm từ phòng tắm bước ra, Lục Tinh vẫn còn chơi điện thoại.

Anh tiện tay ném khăn lông sang một bên, đặt cô lên đùi mình, sau đó nhìn màn hình di động trong tay cô.

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh cười: "Nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng, em đang trả lời bọn họ, còn có, em vừa mới nhận bao lì xì, em là vận khí Vương này!"

Bao lì xì này là Thời Vực gửi, đúng là ông chủ có khác, mới gửi có vài cái bao lì xì lớn mà mọi người đã mù quáng giành giật nhau, Lục Tinh đến muộn nhưng vẫn lấy được hai cái, thêm nữa còn là vận khí Vương khiến mọi người vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Bao lì xì lớn bao lì xì nhỏ được tung ra không ngừng nghỉ, Lục Tinh kiểm kê rồi lại tiếp tục kiểm kê tiền lì xì.

"Em cũng gửi một cái." Cô hưng phấn nói.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi Phó Cảnh Sâm cho cô nhiều tiền lì xì như vậy, cô gửi một cái 1888, mấy giây sau đã bị cướp hết.

Đỗ Tiểu Vi: [mím cười] Tôi là vận khí Vương rồi này, bạn gái chủ tịch có khác, tung bao lì xì thật hào phóng.

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, có chút lúng túng.

Phó Cảnh Sâm bật cười thành tiếng, anh lấy điện thoại của mình qua, Lục Tinh lại cúi đầu tự chơi điện thoại, đúng lúc lại có người gửi bao lì xì,

cô chưa thấy rõ là ai gửi đã xông vào cướp!

Lục Tinh mở một cái ra xem bao lì xì cô vừa cướp được trong vài giây đó, phát hiện bản thân lại là vận khí Vương.

Đang muốn chia sẻ niềm vui với Phó Cảnh Sâm, ánh mắt liếc qua thấy người gửi bao lì xì là anh thì nhất thời sững sốt, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang ôm mình: "Tại sao lại là anh gửi? Sao anh lại ở trong nhóm chat của công ty em?"

Người trong nhóm chat của công ty cũng khá đông, Lục Tinh cũng không chú ý trong nhóm chat có ai, cũng không ngờ Phó Cảnh Sâm sẽ ẩn nấp trong nhóm chat này.

Đột nhiên nhớ lại trước đây Đỗ Tiểu Vi có nói, trong công ty ngoại trừ Thời Vực là boss, còn có một người khác nữa, chỉ là từ trước tới giờ vị boss này chưa từng lộ diện.

Đỗ Tiểu Vi: O? Người vừa gửi bao lì xì là ai vậy? Ra tay cũng hào phóng quá rồi đó.

Chú Thằng: Vận khí Vương lại là Lục Tinh, sao tối nay Lục Tinh lại ăn may đến vậy chứ.

Đỗ Tiểu Vi: [tạm biệt] [tạm biệt] [tạm biệt]

Lục Tinh liếc màn hình di động một cái, lại nhìn về phía Phó Cảnh Sâm, vị boss trước giờ không lộ diện sẽ không phải là anh chứ?

Phó Cảnh Sâm lại gửi hai bao lì xì lớn rồi ném di động sang một bên, cùng xem với Lục Tinh.

Lục Tinh cảm thấy hình như anh đang loại bỏ chướng ngại vật, sau một vài lần quay vòng vòng, cô bị anh đè lên chiếc giường mềm mại, Lục

Tinh khẩn trương nhìn anh.

Ga giường mới được thay, dường như cô nghĩ thấy được hương vị mát lạnh mà quen thuộc năm đó, Phó Cảnh Sâm cúi đầu hôn cô: "Từ trước tới giờ anh vẫn ở trong nhóm chat, đêm nay là lần đầu tiên lộ mặt."

Lần đầu tiên lộ mặt đã gửi bao lì xì...

Trong nhóm chat vẫn còn rất náo nhiệt, Đổ Tiểu Vi: Lục Tinh đâu? Cướp vận khí Vương xong thì biến mất luôn, vừa rồi có một người... chỉ xuất hiện vài giây gửi năm bao xì lì rồi biến mất, ai vậy?

Một đám người theo sau: Rốt cuộc là ai vậy?

Không có ai giải đáp.

Nụ hôn ấm áp rơi trên cổ cô, Lục Tinh thở hỗn hển, đã quên mất việc hỏi anh tại sao lại ở trong nhóm chat rồi.

Phó Cảnh Sâm phát hiện mỗi lần ở chỗ mới cô đều rất khẩn trương, khiến anh khó có thể hành động, anh hôn trấn an cô, cạy hàm răng của cô ra, thấp giọng dụ dỗ: "Thả lỏng một chút, tầng ba chỉ có chúng ta thôi, sẽ không có ai

nghe thấy đâu, kêu ra đi..."

Lục Tinh không nhận được mà bật ra một tiếng rên khẽ, ngượng ngùng xoay mặt sang một bên, cô cũng không hiểu tại sao mình lại khẩn trương như vậy.

Có thể là bệnh...

Khi anh dụ dỗ, cô từ từ thả lỏng, chìm sâu vào thế giới kích tình của anh, bọn họ kết hợp với nhau, cần nhau.

Ban đêm trôi qua chậm chậm.

Vào mùng một đầu năm mới có rất nhiều người tới Phó gia, Phó Cảnh Sâm đưa Lục Tinh xuống chào hỏi, ngồi được một lát lại đưa cô trở về phòng.

Cô ngáp một cái, ngược đôi mắt ngập nước lên nhìn anh: "Chúng ta ở phòng này không tốt lắm đúng không?"

Mặc dù cô cũng không muốn xuống tầng dưới, người đến đều là anh chị em của Phó Khải Minh mang theo người thân tới đây, phòng khách lập tức có thêm rất nhiều người, lúc nhỏ khi vào mùng một đầu năm mới, trong nhà có nhiều người như vậy tới, Lục Tinh đều chào hỏi xong, bản thân cũng không có chuyện gì liền trốn vào thư phòng đọc sách.

Nhưng hiện tại đã lớn rồi, thân phận cũng không giống hồi trước nữa... "Không sao, chúng ta đã xuống chào hỏi rồi, thêm nữa người dưới tầng rất

đông, khá ồn ào." Phó Cảnh Sâm vuốt tóc cô, thấp giọng nói: "Có phải em

buồn ngủ không?"

Sắc mặt Lục Tinh hơi đỏ, nhẹ nhàng gật đầu, tối qua bị anh chơi đùa đến khuya, sáng lại thức dậy sớm, so với giấc ngủ 10 tiếng mỗi ngày hồi trước thì chênh lệch khá nhiều nên không thích ứng được.

Anh mỉm cười: "Vậy em đi ngủ thêm đi, có chuyện gì anh sẽ gọi em."

Bây giờ Lục Tinh thật sự không chịu nổi nữa, chỉ đành gật đầu: "Vâng, có chuyện gì anh nhất định phải gọi em đó."

Phó Cảnh Sâm hôn lên môi cô: "Ừ, ngủ đi." Kết quả, cô ngủ cho đến khi tự tỉnh.

Phó Cảnh Sâm vẫn dựa vào đầu giường đọc sách, nghe tiếng cô khẽ lẩm bẩm thì để sách xuống nhìn cô, "Tỉnh rồi à?"

Lục Tinh bò dậy: "Mấy giờ rồi..." "Bốn giờ chiều."

"... Em ngủ ba tiếng rồi á? Sao anh không gọi em dậy?" "Không có chuyện thì gọi em làm gì."

"..."

Lục Tinh sửa soạn xong thì cùng Phó Cảnh Sâm xuống tầng, phát hiện Phó Hạo Nhiên cũng tới, anh ta nhìn bọn họ một cái, không nói gì.

Ngược lại mẹ của Phó Hạo Nhiên lại hỏi han tay trái bị thương của Lục Tinh, rất có lòng.

Vẻ mặt Phó Cảnh Sâm vẫn lạnh lùng, Lục Tinh miễn cưỡng đối phó mấy câu.

Quả nhiên cô cũng không quá thích mừng một đầu năm mới mà.

Phó Cảnh Sâm biết cô không thích, sau khi ăn xong thì đưa cô ra ngoài Phó gia, Lục Tinh vui vẻ hỏi: "Đi đâu vậy anh?"

Anh đang lái xe, hơi phân tâm quay sang nhìn cô một cái: "Em muốn đi đâu?"

Lục Tinh mỉm cười vui vẻ: "Anh đưa em đi đâu thì em đi đó." Phó Cảnh Sâm bật cười.

Bọn họ đi dạo một vòng, Phó Cảnh Sâm lái xe quay trở lại biệt thự, Lục Tinh hỏi: "Tối nay không quay về nhà họ Phó sao?"

Phó Cảnh Sâm đáp: "Ừ."

Tiểu Cáp thấy bọn họ quay về thì rất hưng phấn muốn nhào lên, lại e ngại uy nghiêm của Phó Cảnh Sâm nên chỉ có thể đứng đằng xa ra sức vẫy đuôi, không ngừng kêu gâu gâu.

Lục Tinh vui vẻ chạy qua sờ sờ đầu nó, một lát sau, cô quay đầu nhìn Phó Cảnh Sâm: "Cảnh Sâm, cho Tiểu Cáp chút thịt gà đi, đã bước sang năm mới rồi."

Phó Cảnh Sâm nhú mày, một con chó thì có đóng góp gì cho sự náo nhiệt của năm mới chứ?

Lục Tinh muốn cho Tiểu Cáp thêm đồ ăn, nếu anh không làm cô sẽ tự mình làm, Phó Cảnh Sâm không còn cách nào nữa, không thể làm gì khác đành đi vào nhà bếp.

Cô đặc ý sờ sờ Tiểu Cáp: "Cha vẫn rất thương con." Tiểu Cáp: Gâu gâu

Rõ ràng là Phó Cảnh Sâm thương cô.

Anh bận rộn trong phòng bếp còn Lục Tinh đi lên tầng hai, Tiểu Cáp cũng

lặng lẽ theo sau.

Cô đứng ngoài cửa căn phòng bên cạnh thư phòng kia, nhẹ nhàng mở cửa ra, bên trong có chiếc bàn học nhỏ của cô, cái đèn nhỏ, kệ để sách giáo khoa màu xanh da trời...

Trên giường đặt con gấu bông của cô, trên bệ cửa sổ có treo chuông gió mà cô mua...

Toàn bộ đều ở đây, Lục Tinh nhìn những thứ đó, dường như nhìn thấy những năm tháng mình đã đi qua, đột nhiên mắt cô hơi ươn ướt.

Phó Cảnh Sâm đi từ trong phòng bếp ra, không thấy Lục Tinh và Tiểu Cáp đâu.

Anh đi lên tầng hai, cửa của căn phòng bên cạnh thư phòng mở toang, đèn sáng trưng, cái đuôi Tiểu Cáp quét tới quét lui trên cánh cửa, vừa nhìn thấy anh liền vội vàng chạy đi, tìm chỗ xa nhất để trốn.

Lục Tinh nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, nhìn thấy Phó Cảnh Sâm đã đi tới cửa, cô chớp chớp mắt, vành mắt hồng hồng.

Phó Cảnh Sâm đi qua ôm lấy cô từ phía sau, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Khóc cái gì?"

Lục Tinh hít hít mũi: "Em vui mà." "Ngốc." Anh cứng chiều nói.

"Vậy anh yêu một người ngốc sao?" Cô không nghĩ đã buột miệng nói, đến lúc nhận ra thì hơi xấu hổ.

"Yêu."

Mùng ba đầu năm mới, Lục Tinh nhận được điện thoại của Johnson:

"Lucie, bây giờ tôi đang ở chỗ thị trấn nhỏ của bọn cậu, tôi không gọi được cho Diệp Hân Nhiên, cậu có thể liên lạc với cô ấy giúp tôi không?"

Lúc trước Johnson nói muốn đi đến thị trấn cổ gần thành phố H, cô đoán có thể Johnson sẽ đến thị trấn nhỏ của bọn họ.

Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "OK, cậu chờ tôi một chút."

Quả nhiên không gọi được cho Diệp Hân Nhiên, cũng may cô biết số điện thoại của cha mẹ Diệp Hân Nhiên, cô gọi điện trò chuyện với mẹ cô ấy mấy câu rồi mới hỏi: "Sao Hân Nhiên lại không nghe máy ạ?"

Mẹ Diệp vội kêu lên: "Tiểu Nhiên, qua nghe điện thoại này."

"Điện thoại của cậu bị sao vậy?" Lục Tinh không nhìn được bắt đầu than thở.

"Bị một đĩa bé làm rơi vào bể nước..." Diệp Hân Nhiên đau lòng nói, "Lần trước rót nước bị đổ vào nhưng còn có thể dùng được, lần này hoàn toàn hỏng rồi."

"Điện thoại của cậu gặp nhiều tai nạn thật đấy."

"Đúng vậy, đợi mấy ngày nữa về thì mua điện thoại lại thôi, có chuyện gì thì lên Weibo hay QQ tìm tở là được."

"Bây giờ Johnson đang ở trong thị trấn." Đột nhiên Lục Tinh nói vậy khiến Diệp Hân Nhiên trầm mặc một lúc, có lẽ là quá kinh ngạc, "Nếu cậu ấy đã tìm tới đây rồi, ít nhất cậu cũng phải cố gắng hết sức với vai trò người bản địa chứ? Dù sao hai người đã từng là bạn cùng đi du lịch mà."

Diệp Hân Nhiên trầm mặc rất lâu mới lên tiếng: "Lát nữa tớ sẽ gọi điện cho cậu ấy."

Cúp điện thoại, Lục Tinh nhắn tin lại cho Johnson.

Kì nghỉ Tết rất ngắn, mừng tám tháng giêng Phó Cảnh Sâm quay về công ty làm việc, Lục Tinh hết nhõng nhẽo rồi lại cứng rắn mấy ngày, rốt cuộc cũng được ân chuẩn quay về công ty làm việc.

Cô chưa thể lái xe nên Phó Cảnh Sâm bảo tài xế đưa cô đi, Lục Tinh nghe theo tất cả sự sắp xếp của anh.

Chưa đến mấy ngày Diệp Hân Nhiên cũng trở về, cô đã từ chức khỏi chỗ làm việc cũ vào năm trước, định thừa dịp năm mới thì tìm công việc mới tốt hơn.

Về chuyện của cô ấy và Johnson, Lục Tinh rất rõ ràng, giữa bọn họ có một điểm mấu chốt.

Diệp Hân Nhiên thuận lợi tìm được công việc mới, cuối tháng hai Johnson phải quay trở về Mỹ.

Đầu tháng ba, Lục Tinh được tháo thạch cao trên tay, nhất thời cảm thấy cả người được thả lỏng, vui vẻ quơ quơ cánh tay: "Rốt cuộc cũng được tháo thạch cao rồi, khó chịu chết đi được."

Phó Cảnh Sâm đè cánh tay đang quơ qua quơ lại của cô lại, trầm giọng nói: "Tháo thạch cao không có nghĩa đã hoàn toàn khỏi, vẫn cần tĩnh dưỡng cho tốt, kiểm tra đúng hạn."

Lục Tinh bĩu môi: "Biết rồi mà."

Phó Cảnh Sâm khẽ cười, anh véo ngón tay mảnh khảnh của cô một cái, "Nếu tháo thạch cao rồi, vậy chúng ta tìm thời gian quay về thị trấn đi."

Lục Tinh cúi đầu suy nghĩ, lại ngẩng đầu cười với anh: "Được thôi."

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Thấy mọi người kêu gào đòi ngoại truyện nhỏ nên tôi đành viết một cái, bởi vì lúc trước viết nhiều rồi, về sau trong

lúc viết chính văn, đang chuẩn bị viết lại một số chi tiết thì chợt nhận ra lúc đó đã từng viết ngoại truyện nhỏ, còn đang do dự có nên viết tiếp hay không, nếu không viết thì lời thoại trong chính văn sẽ không được liền mạch, nếu viết thì.... thôi các bạn cứ xem đi, tôi xoắn não quá rồi... sẽ hơi tạp nham một tẹo.

Bởi vì lúc viết cũng không nghĩ gì nhiều, cho nên cũng có chút ảnh hưởng đến chính văn... hy vọng thấy nội dung ngoại truyện có trong chính văn thì bỏ qua cho tôi nhé... haha

Chuyện của Diệp Hân Nhiên và Johnson, quá trình sẽ không nói thêm nữa, dù sao bọn họ không phải nhân vật chính, ngoại truyện sẽ viết cặn kẽ hơn ... haha

oOo

Ngoại truyện nhỏ -- Tinh Tinh năm 15 tuổi

Mùng một đầu năm mới, trong nhà có không ít người, toàn là anh chị em của Phó Khải Minh sang thăm, có khá nhiều trẻ con nên trường bối cũng thoải mái lì xì cho chúng.

Ngoại trừ nhận tiền lì xì của Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi, Tinh Tinh cũng không quen những người khác, một năm không gặp được mấy lần nên cô không đi xếp hàng nhận tiền lì xì với mấy đứa trẻ khác, mà một mình trốn trong thư phòng đọc sách.

Cảnh Tâm nhận tiền lì xì xong thì không thấy Tinh Tinh đâu, mò tới thư phòng, quả nhiên thấy cô đang ở bên trong đọc sách.

Cô ấy đi qua, nói với giọng không vui: "Mọi người đều ở bên ngoài nhận tiền lì xì, chị trốn trong này làm gì?"

Tinh Tinh nhìn cái túi nhỏ căng phồng của cô ấy, thầm nghĩ bên trong chắc

chắc có rất nhiều bao lì xì, cô cúi đầu, hơi ngượng ngùng đáp: "Chị và bọn họ không thân không quen, nhận tiền lì xì của họ... xấu hổ lắm."

Cảnh Tâm nháy mắt một cái, đột nhiên kéo cô đứng dậy: "Chúng ta đi tìm anh đi."

Tinh Tinh có chút mơ màng: "Tìm anh ấy làm gì?"

"Tìm anh lấy tiền lì xì, anh là người lớn rồi, không giống chúng ta, anh có thể tự mình kiếm tiền."

"... Vậy cũng là tiền của anh mà."

Trong đầu Tinh Tinh tưởng tượng hình ảnh bản thân đưa tay xin tiền lì xì của anh, cảm giác rất xấu hổ, cô không chịu đi.

Cảnh Tâm vẫn kiên quyết kéo cô đi, "Đi nào, anh đang ở tầng ba, không có ai hết, với lại anh rất hào phóng nữa."

Tinh Tinh cứ như vậy bị cô ấy kéo lên tầng ba, quả nhiên tầng ba không có ai, mấy đứa bé nghịch ngợm cũng không dám lên tầng ba, tầng ba là địa bàn của Phó Cảnh Sâm mà.

Cảnh Tâm gõ gõ cửa, giọng nói của anh truyền từ bên trong ra: "Vào đi."

Hai người đứng trước cửa, Tinh Tinh mặc chiếc váy màu xanh da trời anh mua về, xinh xắn sống động đứng ở chỗ đó.

Phó Cảnh Sâm nhìn hai cô: "Sao vậy?"

Cảnh Tâm cười hì hì chìa tay ra, "Anh, lì xì em đi."

Phó Cảnh Sâm nhú mày, nhìn Tinh Tinh, Tinh Tinh cắn môi, nhỏ giọng nói: "Lì xì... em cũng muốn..."

Phó Cảnh Sâm không ngờ hai cô nhóc này sẽ tìm mình đòi lì xì nên không chuẩn bị, nhưng tiền mặt trong túi cũng khá nhiều, anh hỏi: "Muốn bao nhiêu?"

Cảnh Tâm: "Anh cho bao nhiêu em lấy bấy nhiêu." Tinh Tinh: "Cho bao nhiêu lấy bấy nhiêu..."

"Tự lấy đi." Phó Cảnh Sâm khẽ cười rồi đưa ví tiền cho hai cô.

Cảnh Tâm không khách khí rút một xấp tờ tiền màu đỏ, đến lượt Tinh Tinh, dưới ánh mắt áp lực của hai anh em bọn họ, cô đưa tay...

Rút ra... một tờ...

Phó Cảnh Sâm nhìn tờ 100 nhân dân tệ trên tay cô, thầm nghĩ: "Đúng là không có tiền đồ."

Cảnh Tâm nhỏ giọng thì thầm: "Tinh Tinh, chị lấy thêm đi..."

Tinh Tinh cà lăm: "Đủ rồi, đủ rồi...." Cô không dám nhìn vào ánh mắt anh, cảm thấy bản thân gần đây rất kì quái, nhìn thấy anh thì dễ dàng xấu hổ lại khấn trương.

Phó Cảnh Sâm khẽ cười, lấy hết thẻ trong ví ra rồi nhét toàn bộ ví tiền vào tay cô: "Cầm lấy."

Tinh Tinh ngơ ngác nhìn ví tiền màu đen trong tay.

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Cho nên rốt cuộc là ai trêu ai? Tôi không viết kết cục cho ngoại truyện nhỏ này bởi vì chính văn đã nhanh chóng đến hồi kết rồi, sau đó sẽ lại viết ngoại truyện... moah moah~

Chương 65

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Mấy ngày sau, ngày nghỉ của Lục Tinh đã sắp xếp xong, rất nhanh chóng.

Dường như Phó Cảnh Sâm đã biết trước, vé máy bay cũng đã đặt xong, vào tối ngày 20 tháng 3.

Xế chiều hôm đó, Phó Cảnh Sâm đến công ty đón cô, Lục Tinh chạy từ trong sảnh lớn ra ngoài, cô mở cửa xe ngồi vào, xoay người nhìn anh: "Anh đợi lâu chưa?"

Từ sáng sớm hành lý đã để hết trên xe rồi, đợi lát nữa trực tiếp đến sân bay luôn, Lục Tinh suy nghĩ, thấy rất hưng phấn và mong đợi.

Tài xế nhanh chóng lái xe, Lục Tinh nhận ra người bên cạnh vẫn luôn nhìn cô, không khỏi sờ sờ mặt mình: "Sao vậy?"

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm nhìn cô đầy hàm ý, Lục Tinh ngẩn ra một lúc mới kịp phản ứng, cô khẽ cười: "Buổi trưa em đi uốn tóc một chút, có đẹp không?"

Về nước đã được nửa năm nhưng cô chưa đi cắt tóc lần nào, tóc ngắn ngang vai đã dài tới trước ngực, chỉ vì Phó Cảnh Sâm thích bộ dạng để tóc dài của cô. Chất tóc của cô rất tốt, mềm mượt đen nhánh, để tóc dài quả thật rất đẹp, có điều tóc dài hay bị rối, buổi trưa ăn cơm xong cô chạy đi sửa lại tóc, thuận tiện uốn đuôi tóc hơi cụp vào.

Cô cảm thấy cũng không phải là thay đổi gì nhiều, không ngờ anh vừa nhìn một cái đã nhận ra.

Phó Cảnh Sâm mỉm cười, hài lòng nói: "Rất đẹp."

Tướng mạo của cô xinh xắn, kiểu tóc này càng để lộ rõ nét đơn thuần gọn gàng, có điều non nớt quá, giống như sinh viên đại học vậy.

Có điều, gần đây đàn ông rất thích thấy phụ nữ đơn thuần lại gọn gàng, anh cũng vậy.

Lục Tinh cúi đầu mỉm cười, cô biết là anh sẽ thích mà.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau đi máy bay, Lục Tinh hưng phấn như một đứa trẻ.

Phó Cảnh Sâm cầm tay cô, mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau, khước miệng hơi nhếch lên: "Nghỉ ngơi chút đi, sẽ nhanh chóng tới nơi thôi."

Lục Tinh dùng đầu ngón tay gãi gãi lòng bàn tay anh, hài lòng dựa vào ghế, nhắm mắt lại: "Được."

Đến thành phố H đã là tám giờ tối, ánh đèn rực rỡ tỏa sáng giữa bầu trời đêm, gió khẽ thổi, lúc bước ra khỏi sân bay, Phó Cảnh Sâm thấy cô chỉ mặc chiếc áo len thì cúi đầu nhìn cô: "Lạnh không?"

Lục Tinh ngẩng đầu cười: "Không lạnh."

Gió khẽ lùa vào trong áo len cô, cô chỉ cảm thấy mát chứ thực sự không lạnh lắm.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một cái, một tay kéo hành lý, một tay ôm cô ra ngoài.

Ở lại thành phố H một đêm, sáng sớm ngày thứ hai anh bảo tài xế lái xe về thị trấn, đi lên đó phải mất ba tiếng, trên đường đi Lục Tinh chỉ ngủ, tối qua hai người ngủ trong căn phòng Phó Cảnh Sâm thường ở, cũng là nơi lần đầu tiên hai người cùng giường chung gối với nhau, anh lại không nhận được lăn lộn cả đêm trên giường với cô.

Vì vậy, người nào đó rất phấn khích bày tỏ, muốn lấy lại "tiền lãi" của lần trước.

Đã nhanh chóng đến thị trấn, Phó Cảnh Sâm đánh thức Lục Tinh đang nằm trên đùi anh dậy.

Lục Tinh dụi dụi mắt ngời dậy, lấy gương ra trang điểm lại một chút, tô lại son, sửa soạn mình xong mới hưng phấn dựa vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài.

Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh mặt trời rực rỡ ấm áp, con đường đến thị trấn có hàng cây xanh biếc, cỏ dại sinh sôi tươi tốt. Cô hạ cửa kính xe xuống một chút, gió thổi xuyên qua từng sợi tóc của cô, cô không chỉnh lại tóc mà lấy tay đê mấy sợi tóc bay loạn, một lúc sau cô quay đầu lại, khẽ cười với Phó Cảnh Sâm: "Tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?"

Phó Cảnh Sâm nói: "Ở nhà dì Thích."

Khi còn bé, dì Thích là hàng xóm đối diện nhà cô, lúc đó trong thị trấn nhà của bọn họ ở là đẹp nhất, lúc còn nhỏ Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm ở trong tòa nhà đẹp đẽ đó.

Lục Tinh không có ý kiến gì: "Được."

Cô và bà ở căn nhà một tầng phía đối diện, lần trước cô về cũng chưa ghé qua, lần này có Phó Cảnh Sâm đi cùng, vừa đúng lúc quay về xem một chút.

Thị trấn đã thay đổi rất lớn, nhiều tòa nhà cũ không còn nữa, biến thành những con phố thương mại hiện đại, xe chạy qua con đường trung tâm phần hoa nhất, từ từ lái vào một con đường không náo nhiệt cho lắm, từ xa xa đã thấy được tòa nhà xinh đẹp, một người phụ nữ trung niên với khí chất xuất chúng đang đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn ra xa.

Lục Tinh nhìn sang, thấy ở phía đối diện là một căn nhà năm tầng, sao căn nhà một tầng của cô và bà ở lại biến thành nhà năm tầng rồi? Hiển nhiên là Phó Cảnh Sâm cũng nhận ra, anh cầm tay cô: "Đợi lát nữa hỏi dì Thích xem chuyện gì xảy ra."

Lục Tinh nhíu mày gật đầu.

Chiếc xe thương vụ dừng trước cửa nhà, Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh vừa bước xuống xe, dì Thích đã vui vẻ tiến lên chào đón: "Chờ bọn con nửa ngày rồi, mau vào đi, còn ăn cơm nữa."

Thời điểm bọn họ về đến nơi trùng hợp đúng giờ cơm trưa. Phó Cảnh Sâm mỉm cười gọi: "Dì Thích."

Lục Tinh cũng gọi theo: "Dì Thích, lâu quá không gặp, trông dì vẫn còn trẻ quá."

Nụ cười trên môi dì Thích càng rạng rỡ hơn, bà kéo tay Lục Tinh nói: "Con nhóc này, sao cái miệng lại ngọt vậy chứ, còn ngọt hơn Tâm Tâm nữa."

Lục Tinh khẽ cười, nhìn căn nhà năm tầng ở đối diện: "Dì Thích, căn nhà của con và bà... sao lại biến thành như vậy?"

Dì Thích nhìn Lục Tinh, bà thở dài: "Mấy năm nay thị trấn thay đổi thế nào con cũng thấy rồi đó, năm ngoái có tin nói là muốn phá hủy mấy khu nhà, cho nên rất nhiều người đều bận rộn đi gia cố nhà mình, để có thể lấy tiền đền bù nhiều hơn, Bác con và chú con mỗi người xây thêm hai tầng."

Lục Tinh mím môi không lên tiếng, dì Thích tiếp tục nói: "Ngược lại dì thực sự không hy vọng sẽ bị phá bỏ, nếu phá bên đó rồi, thì sớm muộn nhà dì cũng bị phá theo."

"Ái chà, thôi đừng nói nữa, vào ăn cơm trước đi." Lục Tinh ngẩng đầu cười, kéo tay bà: "Vâng ạ."

Phó Cảnh Sâm lấy quà tặng từ cốp xe sau ra, dì Thích liếc một cái, cau mày nói: "Bọn con trở về là được rồi, sao còn mang nhiều đồ như vậy chứ..."

"Đều là ít đồ ăn thôi, vẫn là mấy đặc sản của thành phố B đó dì, cũng không thể đi tay không về được." Lục Tinh cười nói.

Dì Thích lại nói bọn họ mấy câu nữa rồi ba người mới đi vào.

Trong nhà chỉ có dì Thích và chồng của dì, con trai của họ đang du học nước ngoài, Lục Tinh thấy trong phòng khách để hai cái vali, cô hơi nghi ngờ vội hỏi: "Dì Thích, hai người chuẩn bị đi du lịch à?"

Dì Thích nhìn theo tầm mắt của cô, có chút ngỡ ngàng: "Ừ, Cảnh Sâm cũng không nói trước với dì, hai ngày trước dì mới biết thôi, tối nay chúng ta sẽ đến sân bay quốc tế thành phố H luôn."

Lục Tinh mỉm cười: "À, không sao, hai người đi đâu vậy?"

Dì Thích khẽ cười: "Đi Melbourne, năm nay con trai dì sẽ tốt nghiệp, bọn dì cũng chưa đi qua chỗ đó, năm nay có thời gian định đi một lần."

Ba người ngồi trước bàn ăn, Lục Tinh lại nói: "Hai người không cần để ý đến chúng con, con và Cảnh Sâm ở đây hai ba ngày rồi sẽ về, hai người đi đến đó chơi vui vẻ nhé."

Phó Cảnh Sâm cong môi: "Qua một thời gian ngắn nữa, con và Lục Tinh mời hai người uống rượu mừng nhé."

Lục Tinh: "...". Sao đột nhiên lại nói chuyện này vậy, mặt cô hơi đỏ lên.

Chuyện hai người bọn họ dì Thích đã sớm thấy trên mạng, cũng nghe người thân nói qua rồi, bà khẽ cười nhìn bọn họ: "Lúc trước thấy bọn con vẫn còn là những đứa trẻ, vài chục năm trôi qua, bọn con đều kết hôn, thật không dễ dàng."

Lục Tinh có chút xấu hổ cúi đầu, Phó Cảnh Sâm bật cười.

Không khí trên bàn ăn rất tốt, mọi người trò chuyện vui vẻ, ăn cơm xong

Lục Tinh giúp dì dọn dẹp trong phòng bếp, dì Cảnh nhìn cô cười: "Không ngờ con và Cảnh Sâm sẽ thành đôi, ngược lại dì nhớ tới một chuyện, không biết con có biết không?"

Lục Tinh có chút kinh ngạc: "Chuyện gì ạ?"

Dường như dì Thích đang nhớ lại chuyện rất lâu trước đó, ánh mắt có chút sâu xa: "Năm đó, người nói muốn dẫn con về Phó gia, là Cảnh Sâm."

Nhịp tim Lục Tinh trong phút chốc tăng nhanh, cô ngây người nhìn dì Thích.

Hình như dì Thích không nhìn cô, bà cười cười nói tiếp: "Bây giờ dì vẫn còn nhớ bộ dạng lúc Cảnh Sâm nói chuyện với dì Cầm, giống như là người lớn vậy, con biết thằng bé nói gì không?"

Lục Tinh khẩn trương nuốt nước bọt: "Anh...ấy nói thế nào ạ?"

Năm đó Phó Cảnh Sâm còn chưa được 13 tuổi nhưng đã nói thế này...

"Dì Cầm, dì không có con gái, mang Lục Tinh về làm con gái dì đi, sau này dì già sẽ có người chăm sóc, ở Phó gia cha mẹ con cũng sẽ quan tâm cô ấy, dì không cần tốn nhiều sức đâu."

Từ phòng bếp đi ra, dì Thích và bác Thích ngồi ở phòng khách một chút thì muốn đi, Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm lái xe đưa họ đi, trong căn nhà lớn như thế chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lục Tinh ngẩng đầu đánh giá anh: "Chuyện này không phải do anh sắp xếp đấy chứ?"

Sao lại trùng hợp như vậy, bọn họ vừa đến thì vợ chồng dì Thích đã định đi rồi.

Phó Cảnh Sâm bất đắc dĩ nói: "Không phải do anh sắp xếp, chỉ là trùng hợp thôi."

Lục Tinh không nói, đột nhiên ôm lấy eo của anh, ngửa đầu nhìn anh, dịu dàng hỏi: "Hồi đó, tại sao anh muốn dì Cầm nhận nuôi em?"

Phó Cảnh Sâm ngây người một lúc, cúi đầu chống lại ánh mắt của cô, mỉm cười đáp: "Dì Thích nói với em à?"

Lục Tinh gật đầu, trong lòng vô cùng mềm mại, cô kề sát mặt và ngực anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ đập trong lồng ngực anh.

Anh sờ sờ tóc cô, thấp giọng nói: "Lúc đó chỉ cảm thấy giống như em bị bỏ rơi, rất đáng thương, nếu không ai quan tâm cũng không biết sẽ biến thành kiểu người gì nữa."

Cô ngẩng đầu, có chút bất mãn: "Chỉ thế thôi á?"

Anh nhíu mày: "Nếu không thì sao? Em cho rằng anh 13 tuổi có thể thích đứa bé 7 tuổi là em?"

Cô... cho là vậy đó! Không được sao?!

Lục Tinh hừ một tiếng, buông anh ra đứng sang một bên, "Vậy chú Phó và dì Cảnh có biết không?"

Phó Cảnh Sâm lạnh nhạt đáp: "Trước khi dì Cầm mất đã tình cờ nói chuyện này cho mẹ anh biết."

"Bảo sao..." Lúc trước mặc dù Cảnh Lam Chi đối xử không phải là quá tốt với cô, nhưng cũng không ghét, hình như sau khi cô 13 tuổi, thì càng ngày càng không thích cô.

Nhưng những chuyện này cũng đã trôi qua rồi, Lục Tinh không muốn nghĩ về chuyện không vui nữa, cô kéo tay anh cười tủm tỉm: "Chúng ta đi dạo đi."

Phó Cảnh Sâm mỉm cười: "Ngồi xe máy tiếng đồng hồ, em không mệt sao?"

Lục Tinh bĩu môi: "Một chút thôi, vậy chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi đi nhé?"

Phó Cảnh Sâm gật đầu: "Ừ."

Hai người lên tầng ba, căn phòng Phó Cảnh Sâm ở lúc nhỏ cũng là tầng ba, trước khi đi dì Thích đã nói, bà đã thay ga giường rồi.

Căn phòng hướng ra ngoài đường, có ban công nhỏ, trên ban công trồng mấy chậu cây mọng nước và tiên nhân cầu.

Lục Tinh vui vẻ sờ sờ mấy chậu cây mọng nước: "Sau khi về em cũng muốn mua mấy chậu cây mọng nước."

Phó Cảnh Sâm cất hành lý xong thì đi tới sau lưng cô: "Có muốn ngủ một lát không?"

Ngủ... từ trong miệng anh nói ra, luôn có chút cảm giác không đơn giản...

Chương 66

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Chiếc giường trong phòng này khoảng 1,5m, so với chiếc giường 2m trong nhà họ thì có vẻ hơi chật hẹp, Phó Cảnh Sâm không quen, Lục Tinh chui vào trong ngực anh, cảm giác cũng giống vậy.

Có lẽ là vì là ngày nghỉ nên Phó Cảnh Sâm thực sự ngủ trưa với cô.

Hai người bị những tiếng gõ cửa làm cho tỉnh giấc, Lục Tinh nằm trong ngực anh lằm bằm: "Sao lại có tiếng gõ cửa..."

Phó Cảnh Sâm xoa xoa tóc cô, thấp giọng nói: "Em ngủ tiếp đi, anh đi xem xem."

Lục Tinh còn chút buồn ngủ, miễn cưỡng ừ một tiếng, cô xoay người, vẫn không mở mắt ra.

Phó Cảnh Sâm mặc quần áo xong thì đi xuống tầng, băng qua sân đi ra mở cửa, ngoài cửa là cặp vợ chồng trung niên, anh lạnh nhạt hỏi: "Hai người tìm ai?"

Cặp vợ chồng trung niên cẩn thận nhìn anh một lúc, không khí giăng co mấy giây, người đàn ông trung niên phản ứng lại trước, mỉm cười nịnh nọt: "Cậu là cậu Phó không? Tôi là bác cả của Lục Tinh, nghe nói Lục Tinh về rồi nên chúng tôi qua thăm. Lúc nhỏ cậu ở thị trấn hai năm, bây giờ tôi vẫn còn nhớ cậu đó, không biết cậu có còn nhớ tôi không?"

Trong lòng Phó Cảnh Sâm đã hiểu, anh chỉ nói một câu: "Lục Tinh đang ngủ."

Anh không mời họ vào, càng không có ý định gọi Lục Tinh dậy.

Hai người ngoài cửa cảm thấy được sự lạnh lùng của anh, nụ cười có chút ngượng ngùng, họ thấy Phó Cảnh Sâm không giống với người năm đó đến thị trấn, thân hình cao lớn như vậy đứng trước mặt họ, vô hình khiến cho họ cảm nhận được một áp lực nặng nề.

Bác cả của Lục Tinh muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là bác gái mỉm cười lên tiếng: "Nghe nói vợ chồng Tiểu Thích ra nước ngoài rồi, tối nay cậu Phó và Lục Tinh đến nhà chúng tôi ăn cơm đi."

Vẻ mặt Phó Cảnh Sâm vẫn rất lạnh nhạt: "Không cần đâu, không có chuyện gì nói nữa thì tôi lên tầng đây."

Anh đang định đóng cửa thì bác cả vội đưa tay ngăn lại: "Nghe nói cậu và Lục Tinh chuẩn bị kết hôn rồi à? Cha mẹ Lục Tinh đã mất, cũng chỉ có mấy người thân là chúng tôi thôi, con bé lập gia đình, mấy người trưởng bối chúng tôi không thể không quan tâm, cha mẹ con bé không còn, hôn sự của con bé nên do chúng tôi tổ chức, cũng không thể để một cô gái tự gả đi được..."

Phó Cảnh Sâm cắt ngang lời ông: "Các người coi cô ấy là người thân sao? Lục Tinh là do nhà chúng tôi nuôi lớn, cô ấy muốn gả cho tôi, hôn sự của chúng tôi đương nhiên là do tôi tổ chức, không liên quan gì đến mấy người cả."

Có lẽ lời anh nói quá thẳng thắn khiến sắc mặt hai người ngoài cửa lúc trắng lúc xanh.

Phó Cảnh Sâm đóng cửa lại ngay trước mặt bọn họ.

Hình như cảm nhận được gì đó, anh ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lục Tinh đang đứng trên ban công nhìn xuống, anh khẽ cười với cô, nhanh chân bước lên tầng.

Vốn Lục Tinh vốn muốn ngủ tiếp nhưng nghe tiếng nói chuyện ở tầng dưới, cô tò mò nhìn xuống, không ngờ vợ chồng bác cả đến.

Nghe xong cuộc nói chuyện của bọn họ, vốn cô còn buồn ngủ cũng tỉnh táo lại ngay lập tức.

Đây chính là người thân cực phẩm trong truyền thuyết đó sao?

Phó Cảnh Sâm quay lại phòng, thấy Lục Tinh còn đứng ngẩn người ở ban công.

Anh đi qua ôm lấy cô từ đằng sau, thấp giọng hỏi: "Sao không ngủ tiếp?"

Anh không nói chuyện vừa rồi, Lục Tinh cũng không muốn nói nhiều, quay đầu lại nhìn anh: "Không muốn ngủ nữa, đợi lát nữa chúng ta đi dạo bờ sông, thuận tiện mua cá về, tối nay em nấu cá cho anh ăn nhé."

Phó Cảnh Sâm nhượng mảy: "Được."

Hai người thay quần áo xong đi ra cửa, Lục Tinh mang theo không ít quà về, trước khi trở về thị trấn cô đều ở nhà Diệp Hân Nhiên, lần này quay về đương nhiên muốn đi thăm một chút.

Cha mẹ Diệp Hân Nhiên thấy cô đến thì rất vui mừng, lại thấy Phó Cảnh Sâm bên cạnh cô, mẹ Diệp kéo cô qua một bên khẽ nói: "Hân Nhiên bây giờ có bạn trai chưa, bác và cha nó vội muốn chết, nghe nói cậu Phó là ông chủ, vậy chắc chắn quen biết không ít người, con xem hộ dì một chút, có ai thích hợp với Hân Nhiên, thì con giúp nó nhé..."

Lục Tinh không dám đề cập đến chuyện của Johnson, chỉ hé miệng cười: "Dì, dì yên tâm đi, Hân Nhiên rất ưu tú, người theo đuổi cậu ấy phải đứng xếp hàng đó, cháu sẽ để ý giúp dì."

"Haizz, dì đang lo lắng thôi, vốn đang định nói chuyện kết hôn hai đứa chúng nó lại chia tay, đúng là làm dì với cha nó lo lắng muốn chết."

"Dì yên tâm đi, con sẽ để ý giúp cậu ấy."

"Ôi, vậy thì tốt, con nói vậy dì cũng yên tâm được phần nào..."

Từ nhà Diệp Hân Nhiên đi ra, Lục Tinh kéo Phó Cảnh Sâm đi tới bờ sông.

Bên bờ sông có không ít người đang câu cá, có vài người chỉ đứng bên bờ sông chờ ai câu được thì xông lên mua, bởi vì cá ở bờ sông rất tươi, đắt một chút cũng có người mua.

Cô kéo kéo anh: "Đi, chúng ta cũng đi mua một con."

Hai người đi tới bờ sông, mọi người rõi rít nhìn sang, Lục Tinh thấy tỷ lệ người quay đầu là vì giá trị nhan sắc của Phó Cảnh Sâm quá cao, có người tò mò hỏi có phải bọn họ qua đây du lịch hay không, Lục Tinh nói bản thân là người của thị trấn này khiến quần chúng vây xem rất hiếu kỳ.

Lúc còn khá nhỏ Lục Tinh đã rời thị trấn rồi, người bình thường không có ấn tượng với cô cũng là chuyện dễ hiểu, cha mẹ và bà đều mất sớm nên nói ra nhất định mọi người cũng không biết, nếu nhắc tới bác cả và cậu thì có lẽ mọi người sẽ biết, nhưng cô cũng không có ý định đề cập tới bọn họ.

Đối với họ, ấn tượng sâu sắc nhất chính là những lần tranh cãi rồi đùn đẩy cô cho người khác.

Tình thân có thể thấm trong máu, cũng có thể nhạt như nước.

Phó Cảnh Sâm nghe cô dùng ngôn ngữ địa phương nói chuyện với người khác, cuối cùng mua một con cá, anh xách cá, cô kéo anh đi.

Anh khẽ cười: "Không ngờ em còn có thể nói giọng địa phương."

Lục Tinh cũng cười: "Chỉ hơi không tự nhiên thôi, đã nhiều năm em không nói rồi."

Mặt trời đã lặn xuống phía Tây, ánh chiều tà rải đầy trên mặt sông, nước gợn sóng lăn tăn, rất đẹp.

Thị trấn nhỏ và thành phố lớn không giống nhau, tiết tấu sinh hoạt lặng lẽ mà chậm chạp, cũng không biết tại sao bước chân của hai người cũng trở nên chậm lại.

Lục Tinh đột nhiên hỏi anh: "Nếu để cho anh trở về đây sống, anh bằng lòng không?"

Phó Cảnh Sâm hỏi ngược lại: "Em muốn về đây à?"

"Cuộc sống ở đây chậm rãi, nếu ở đây có khi sẽ sống lâu thêm được mấy năm." Cô ngẩng đầu nhìn anh, bật cười thành tiếng: "Nhưng mà, muốn một chủ tịch như anh về thị trấn sống, có lẽ giống như đạo lý các vị quan thời cổ đại cáo lão hồi hương vậy."

Cô vỗ vỗ cánh tay anh, trấn an: "Em chỉ nói đùa thôi, em là gả vào..."

Vội vàng dừng lại, suýt nữa cô đã nói ra bản thân gả vào nhà giàu, cực giàu, sao lại chịu quay về...

May quá may quá, nếu không anh còn tưởng rằng cô vội gả cho anh nữa.

Phó Cảnh Sâm cũng không bỏ qua cho cô, nhướn mày hỏi: "Gả vào cái gì?"

Lục Tinh: "... Anh nghe nhầm rồi, em nói là gia nhập." "Gia nhập cái gì?"

"Gia nhập... em không nói với anh nữa." Gia nhập hội những người đã kết hôn.

Đổi cách nói cũng là vậy thôi, cô thầm cười trộm trong lòng.

Đi vào siêu thị gần đó mua vài món, hai người trở về nhà thì bắt đầu làm cơm, Lục Tinh chỉ làm món cá, những thứ khác đều giao cho Phó Cảnh

Sâm.

Cơm tối Lục Tinh ăn quá no nên Phó Cảnh Sâm đưa cô đi dạo, Lục Tinh kéo anh đến phố mua sắm, đi dạo mấy tiệm quần áo một lúc, bởi vì lúc trước bó thạch cao nên đã lâu rồi cô không được đi mua sắm, quần áo cô mặc gần đây trên thực tế đều là Phó Cảnh Sâm cho người mua từ nước ngoài về.

Lục Tinh nghĩ tới lúc cô bắt đầu 13 tuổi đã mặc quần áo anh mua về rồi, mỗi một bộ đều rất hợp với cô, có một lần cô không nhịn được hỏi: "Sẽ không phải anh coi em là con gái mình rồi nuôi lớn đấy chứ?"

Phó Cảnh Sâm trả lời: "Là con dâu nuôi từ bé, anh thích em mặc cái gì thì mua cái đó."

Đi dạo một lúc, Lục Tinh mua được một cái áo len.

Hai người đi xung quanh một chút, đi tới trung tâm quảng trường, Lục Tinh thấy mấy dì mấy mẹ đang ở quảng trường khiêu vũ, cô nghĩ đến cha mẹ của mình, nếu như bây giờ mẹ cô vẫn còn sống... có phải sẽ giống như bọn họ hay không, khiêu vũ trên quảng trường.

Mấy người đi ngang qua đều quay đầu nhìn bọn họ mấy lần, Lục Tinh nhận ra là họ đang nhìn Phó Cảnh Sâm.

Đại khái thị trấn nhỏ có rất ít đàn ông lớn lên có khí chất và dáng người xuất chúng như vậy, hướng chi... anh còn mặc âu phục, mặc dù không thắt caravat, nhưng vẫn lộ ra vẻ vô cùng nghiêm trang cấm dục.

Đột nhiên cô có một cảm giác xúc động, muốn cởi từng khuy áo sơ-mi của anh ra...

Phó Cảnh Sâm dắt cô đến chỗ ghế gỗ đặt xung quanh quảng trường rồi ngồi xuống, Lục Tinh đề suy nghĩ không thuần khiết trong đầu xuống, sắc

mặt có hơi hồng hồng, gần đây hình như càng ngày cô càng trở nên hư hỏng rồi...

Tựa đầu vào vai anh, trong lòng yên tĩnh lại, Lục Tinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh: "Em chưa nói chuyện về cha mẹ em cho anh đúng không? Anh biết cha mẹ em mất thế nào không?"

Phó Cảnh Sâm không ngờ cô sẽ đề cập đến chuyện này, thấp giọng nói: "Lúc ở thị trấn được hai năm anh có nghe nói."

Năm đó biết tai phải của cô không nghe được nên anh cũng để ý chuyện này, sau đó nghe người ta nói thì mới biết.

Lục Tinh cũng không kinh ngạc, tai nạn xe cộ ngoài ý muốn đó ở thị trấn đã khiến tám người tử vong, bao gồm cả cha mẹ cô, việc đó đã bùng nổ trong suốt khoảng thời gian đó, còn được đưa tin trên TV nữa, mấy năm đó thịnh thoảng trên thị trấn vẫn có người nói về chuyện này, nhất là bà của cô lúc chưa mất.

"Lúc xe khách lật, em được cha mẹ bảo vệ rất chặt ở giữa nên mới giữ được mạng sống, tai của em bị mảnh thủy tinh ghim vào, chảy rất nhiều máu, màng nhĩ bị rách...lúc đó em mới ba tuổi, rất nhỏ, nếu không phải có tấm hình, em cũng không nhớ được dáng vẻ của cha mẹ mình nữa."

Phó Cảnh Sâm cầm tay cô: "Ngày mai chúng ta đi thăm họ." Lục Tinh gật đầu: "Được."

Ngồi một lát, Lục Tinh kéo anh đứng lên: "Chúng ta đi ăn thịt nướng đi."

Phó Cảnh Sâm khẽ cau mày, nhìn ánh mắt mong đợi của cô, chỉ có thể gật đầu.

Đi tới khu ăn uống, Lục Tinh chọn một tiệm thịt nướng náo nhiệt nhất rồi ngồi xuống, cân nhắc mấy món Phó Cảnh Sâm không thích ăn nên cô không gọi nhiều món lắm.

Lúc đợi thịt nướng, có một người đàn ông trung niên bàn bên cạnh cứ chốc chốc lại liếc sang bên này, Lục Tinh không nhìn được nhìn một cái, cảm thấy... có hơi quen mắt, lúc này Phó Cảnh Sâm lên tiếng: "Bác sĩ Lưu, xin chào."

Người đàn ông trung niên ngấn người một lát, vội vàng cười cười, giống như đã xác nhận: "Ồ, cậu là Phó Cảnh Sâm đúng không?"

Phó Cảnh Sâm gật đầu: "Đúng vậy."

Lúc này Lục Tinh mới nhớ ra, đây là bác sĩ Lưu, năm đó sau khi Phó Cảnh Sâm bị Tiểu Hắc cắn, là chính ông là người khâu vết thương cho Phó Cảnh Sâm.

Bác sĩ Lưu xoay người lại nói chuyện với bọn họ: "Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm, mấy ngày trước trên weibo thấy tin tức của hai người, lại nghe dì Thích nhắc qua, không ngờ quả thật là hai người, cô nhóc Lục Tinh này đúng là càng lớn càng xinh."

Vị bác sĩ Lưu này và vợ chồng dì Thích có quan hệ rất tốt, thỉnh thoảng sẽ nghe dì Thích nói về Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm, cho nên ông cũng có ấn tượng sâu sắc.

Nhắc tới chuyện ồn ào lúc đó, Lục Tinh mỉm cười ngượng ngùng, cô trêu ông: "Bác cũng lên weibo xem nữa sao?"

Bác sĩ Lưu tầm 40-50 tuổi rồi, người có tuổi tác như vậy ở thị trấn này rất hiếm khi dùng Weibo...

Bác sĩ Lưu cười ha hả: "Bác đây không phải đang học đám trẻ các cháu, chạy theo thời đại sao?"

Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm bèn nhìn nhau cười.

Bác sĩ Lưu nhìn Phó Cảnh Sâm, trong mắt tràn đầy ý cười: "Năm đó cháu bị chó cắn, lúc dì Thích của cháu dẫn đến chỗ của bác khâu lại, lúc đó không có thuốc tê, đang muốn để dì Thích đưa cháu vào thành phố, cháu trầm mặt nói "Không có thuốc tê không sao." Đến tận bây giờ bác vẫn còn nhớ giọng điệu đó của cháu, đáng vẻ một đứa bé mười tuổi..."

Lục Tinh ngồi bên cạnh nghe thấy thì bối rối, khâu vết thương không có thuốc tê sao?

Cô kinh ngạc nhìn Phó Cảnh Sâm, lại xoay người nhìn bác sĩ Lưu, không dám tin hỏi: "Khâu vết thương không có thuốc tê sao?"

Bác sĩ Lưu đáp: "Đúng vậy, lúc đó thuốc tê dùng hết rồi, vẫn chưa được đưa thêm tới, nhưng... lúc khâu vết thương, đứa trẻ này cũng không hừ lấy một tiếng.

Lục Tinh: "..."

Mười hai năm trước thiết bị y tế của thị trấn không đầy đủ, giao thông cũng không tốt, thiếu thuốc cũng không phải không thể. Từ thị trấn lái xe đến thành phố, không giống như bây giờ chỉ mất ba tiếng là tới, khi đó ban đầu phải mất bốn năm tiếng liền.

Không ngờ là như vậy... bảo sao ban đầu cô nhìn lên anh, ánh mắt và sắc mặt anh lại đáng sợ như vậy.

Không có thuốc tê, chắc chắn anh đau muốn chết luôn, anh lại chịu đựng không nói một tiếng, đương nhiên vẻ mặt sẽ không tốt.

Lúc đó cô còn tưởng chắc chắn anh sẽ ghét cô. Còn tưởng anh muốn đánh cô.

Trên đường về, Lục Tinh không nhịn được hỏi: "Lúc anh khâu vết thương thật sự không có thuốc tê sao?"

Phó Cảnh Sâm nhìn cô chăm chăm một lúc mới cười nói: "Không phải lúc này bác sĩ Lưu đã nói rồi sao?"

"Lúc đó em nép ngoài cửa nhìn lén, ánh mắt anh nhìn em rất đáng sợ... em còn tưởng anh muốn trả thù, mỗi lần gặp anh em đều sợ, luôn cảm thấy anh muốn đánh em..."

"Em cho rằng anh muốn trả thù?" Anh thấp giọng hỏi ngược lại. "Vâng..." Cô thành thật gật đầu.

Phó Cảnh Sâm nhường mày, không nói gì, trầm mặc kéo cô đi về phía trước, rẽ vào một con đường, năm đó cô thích nhất là núp ở góc tường nhìn anh, phía Đông căn nhà cô và bà ở.

Vừa xoay người anh đã kéo cô vào góc tối, đè cô lên tường. Cúi đầu, mạnh mẽ hôn cô.

Trí nhớ lúc nhỏ thực sự có hơi mơ hồ, cũng hơi rõ ràng, ngoan cố chiếm lấy toàn bộ trí nhớ của cô.

Hình như cô vẫn nhớ rõ bản thân núp ở góc tường, nhìn anh đi vào, hoảng sợ khi nhìn ánh mắt của anh, chỉ sợ anh đuổi theo trả thù, đánh cô một trận, hoặc là... cắn cô một cái.

Cắn cô một cái...

"Ừm..." Cô bật thốt lên tiếng kêu đau, ánh mắt hơi ướt. Anh thực sự đã cắn cô!

Phó Cảnh Sâm buông cô ra, Lục Tinh ôm đôi môi bị cắn, trừng mắt nhìn anh: "Anh là chó sao?"

Anh bình tĩnh đáp: "Nói không chừng, vắc xin phòng bệnh dại khi còn bé mất đi hiệu lực."

Lục Tinh: "..."

Chương 67

Editor: Đinh Hương Beta: Mạc Y Phi

Nỗi đau trên môi từ từ tan đi, trong lòng Lục Tinh có chút thản nhiên, trầm nghĩ: Đã bao nhiêu năm rồi, anh coi đây là trả thù cô sao?

Bầu trời tối nay rất đẹp, ánh trăng sáng dịu dàng, đứng trong góc tường ngây ngô một lúc mới thích ứng được với sự mờ tối, có thể nhìn thấy gương mặt và ánh mắt của đối phương.

Phó Cảnh Sâm nhìn vào trong đôi mắt đen sâu thẳm của cô

Lục Tinh che miệng, mắt cô cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, Phó Cảnh Sâm cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay cô

Chợt nghe tiếng bước chân đi ngang qua, Lục Tinh có chút khẩn trương tròn mắt, bọn họ núp ở góc tường như vậy, sao có cảm giác giống đang làm chuyện xấu thế này?

Phó Cảnh Sâm khẽ cười dắt cô đi ra ngoài.

Lục Tinh cảm thấy hai người đi đường sừng sốt vô cùng, còn liên tục nghiêng đầu nhìn họ mấy lần.

Cô tức giận ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, lỡ như dọa người ta thì làm sao đây?

Sau khi về nhà, Lục Tinh đi tắm trước, tắm xong cô mặc áo len vào, đi ra ngoài ban công nhìn ánh trăng, hôm nay ngày 15, trăng rất sáng rất tròn.

Phó Cảnh Sâm đi từ trong phòng tắm ra, bước tới đằng sau lưng cô.

Lục Tinh quay người nhìn anh, khẽ cười: "Hôm nay trên trời có rất nhiều sao..."

Anh hỏi: "Không lạnh sao?"

Mặc dù là mùa xuân nhưng ban đêm vẫn hơi lạnh, Phó Cảnh Sâm ôm lấy cô, ở thành phố B rất ít khi thấy được bầu trời trong vắt thế này, anh ôm chặt cô, nhìn bầu trời đầy ánh sao cười một tiếng: "Sao trên trời nhiều hơn nữa anh cũng không quan tâm. Tinh Tinh (1), anh đã có một ngôi rồi."

(1) Tinh Tinh là những vì sao.

Lời nói này... thật dễ nghe! Nụ cười trên môi Lục Tinh càng rạng rỡ hơn. Cô xoay người trong ngực anh, ôm lấy cổ rồi kiễng chân hôn anh.

Anh không chịu được sự chủ động của cô, chỉ cần mỗi lần cô chủ động, phản ứng nhiều hơn một chút thì có thể nhanh chóng đốt cháy anh.

Cơ thể người đàn ông nóng bỏng dán chặt lấy cô, Lục Tinh nhìn vào ánh mắt anh, hơi hối hận vì đã chủ động khiêu khích anh.

Trên đôi môi của cô có một chỗ hơi thâm, chính là chỗ bị anh cắn lúc này. Phó Cảnh Sâm nhú mày, hơi hối hận vì sự xúc động khi đó, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Động tác mềm mại, cũng chỉ dừng lại ở bờ môi.

Dây dưa đến tận giường, anh giơ tay cởi sạch quần áo của hai người, cơ thể nặng nề áp xuống, tay từ trên ngực chậm rãi đi xuống, dịu dàng kích thích chỗ mẫn cảm nhất.

Tiếp theo, môi cũng theo tay đi xuống.

Cuối cùng, môi anh cũng đến chỗ tay đang đặt. Lục Tinh khẽ kêu lên, cơ thể theo bản năng cong lên, run rẩy, cả người mềm ra như nước.

Cô thở dốc, nói vài câu cầu xin anh.

Phó Cảnh Sâm rướn người dán chặt vào thân thể cô, thấp giọng cười, tiến vào sâu trong cô, kết hợp chặt chẽ.

Ngày thứ hai Lục Tinh tỉnh dậy khá muộn, tối qua ngủ trể, lại chơi đùa tới nửa đêm, hôm nay Phó Cảnh Sâm cũng không rời giường mà ôm cô cho đến lúc cô tỉnh lại.

Gió thổi làm lay động rèm ở cửa sổ, mang chút ánh mặt trời vào, Lục Tinh dụi dụi mắt, phát hiện anh đang nhìn cô.

Cô hơi ngượng ngùng cọ cọ vào ngực anh, hình như cọ phải chỗ nào đó kì lạ....

Vội vàng lui ra một chút, cô nhỏ giọng thăm thì: "Sao anh lại vậy..."

Phó Cảnh Sâm bật cười: "Anh là đàn ông, phản ứng này không phải rất bình thường sao?"

Lục Tinh đỏ mặt trầm mặc một lúc mới hỏi: "Mấy giờ rồi anh?" "10 giờ 20 phút rồi." Anh đáp.

"Có phải rất lâu rồi anh chưa ngủ đủ giấc không?" Cô cảm thấy hẫng là vậy. Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn cô: "Ừ, em muốn anh ngủ nướng với em hả?" Lục Tinh bĩu môi, vỗ vỗ bả vai anh mấy cái: "Dậy thôi, em đói rồi..."

Cũng chỉ có thời gian nghỉ ngơi mới có thể ngủ đủ giấc, ngày thường phải đi làm, hai người đều rất bận rộn, nào có thời gian để ngủ nướng.

Vào lúc này ăn sáng thì hơi muộn, ăn trưa thì lại khá sớm, nhưng muốn lấp đầy bụng nên hai người đành phải đi ra ngoài tìm một quán ăn rồi ngồi xuống.

Hai tay Lục Tinh ôm má nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới quay đầu nhìn anh: "Tối nay chúng ta đi câu cá đi, em thấy chỗ dì Thích có cần câu đó."

Phó Cảnh Sâm nhướn mày: "Em biết câu à?"

Lục Tinh không biết câu, cô lắc đầu: "Ở đó có không ít người câu cá, chúng ta đi học hỏi một chút là được."

Phó Cảnh Sâm không có ý kiến: "Được, em muốn đi đâu thì chúng ta đi đó."

Ăn cơm xong, hai người đến tiệm hoa mua ba bó hoa đi thăm mộ của cha mẹ và bà của Lục Tinh.

Sau khi về, hai người thuận tiện đến tiệm bán dụng cụ câu cá mua chút đồ, về nhà chuẩn bị một chút rồi mang đồ ra bờ sông.

Phó Cảnh Sâm cũng chưa câu cá bao giờ, nhưng lúc ở tiệm dụng cụ câu cá, anh có hỏi ông chủ, thấy người khác làm thế nào thì liếc mắt rồi làm theo.

Lục Tinh hưng phấn ngồi xuống cái ghế nhỏ, nhìn chăm chăm mặt sông, có chút lo lắng hỏi: "Anh nói xem chúng ta có thể câu được cá không? Vị trí này có cá không?"

Ông chủ bán dụng cụ câu cá nói với bọn họ, câu cá cũng nên để ý phương hướng, cùng một dòng sông, có chỗ có cá có chỗ không.

Người bên kia nhiều, Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh phải đi xa một chút, chọn chỗ câu cá tương đối yên tĩnh.

Dáng vẻ Phó Cảnh Sâm bận rộn điều chỉnh cần câu, "Có cá hay không cứ đợi lát nữa sẽ biết thôi."

Chỉnh cần câu xong, anh kéo một cái ghế ra ngồi cạnh Lục Tinh, chờ cá cắn câu.

Lục Tinh dựa đầu vào vai anh, trong lòng có cảm giác nhẹ nhàng, bình yên và hạnh phúc.

Không nhịn được khẽ hát mấy câu, đột nhiên thấy đối diện bờ sông có bóng người, hành động có chút lạ, cô khó hiểu lên tiếng: "Người đó làm gì vậy? Hình như đang khảo sát địa hình."

Đối diện bờ sông cũng khá xa nên không nhìn rõ diện mạo của đối phương, nhưng Phó Cảnh Sâm nghe được lời này, ngẩng đầu nhìn một cái liền cau mày: "Em đợi anh một chút, anh đi gọi điện thoại."

Lục Tinh cho rằng anh phải đi xử lý việc công ty nên vội ngồi thẳng người: "Vâng, em canh cần câu cho."

Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại mất mười mấy phút, Lục Tinh nghi ngờ quay đầu, thấy anh đi khá xa nên cô hoàn toàn không nghe rõ anh đang nói gì.

Cần câu bỗng dưng nhúc nhích, tiếp theo bắt đầu căng lên, Lục Tinh hơi ngẩn người rồi khẽ kêu lên: "Có cá rồi."

Vội vàng nắm chặt cần câu, tay trái của cô vừa mới tháo thạch cao không lâu, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nên không dám dùng sức, cô dồn toàn bộ sức lên tay phải. Đang loạng choạng thì Phó Cảnh Sâm từ phía sau nắm lấy cần câu: "Để anh."

Lục Tinh cũng không buông tay, quay đầu nhìn anh một cái, còn chìm đắm trong sự hưng phấn khi lần đầu tiên câu được cá: "Có cá thật này, chúng ta may mắn quá."

Phó Cảnh Sâm khẽ cười với cô, bỏ cá vào trong thùng đựng, lại lấy mồi câu mắc vào cần rồi đặt cần câu xuống.

Lục Tinh hưng phấn nhìn chăm chăm con cá kia, một con cá khá lớn. Bọn họ rất may mắn, hơn năm giờ chiều đã câu được tổng cộng bốn con.

Lục Tinh nhìn mấy con cá, có chút buồn rầu, ngày kia bọn họ phải về rồi, cô biết cá câu xong thì không thể nuôi được, suy nghĩ một lúc mới nói: "Chúng ta tặng hai con cho nhà Hân Nhiên đi."

Phó Cảnh Sâm dọn dẹp đồ đạc xong thì nhắc thùng cá lên: "Được."

Nói là làm, hai người đến nhà Diệp Hân Nhiên, cha mẹ Diệp Hân Nhiên giữ họ lại ăn cơm, Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm cũng không từ chối nên ở đó ăn cơm tối.

Từ nhà Diệp Hân Nhiên đi ra, Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm đang đi trên đường, trong lòng nghĩ đến việc ngày kia phải làm gì đó, Phó Cảnh Sâm... hình như chưa có hành động gì...

Hai ngày nay mặc dù cô không nói nhưng trong lòng lại rất gấp gáp, rất mong chờ.

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, hơi bĩu môi.

Buổi tối sau khi trở về, bây giờ cô không thể nhịn được nữa đành hỏi: "Anh không định cầu hôn em à?"

Phó Cảnh Sâm nhíu mày: "Ai nói anh không chuẩn bị?" Anh cười: "Không đợi được nữa à?"

Lục Tinh nháy mắt một cái, hừ một tiếng: "Ai không đợi được chứ! Em chỉ hỏi một chút thôi..."

Nếu không anh đưa cô đến chỗ này làm gì? Nhất định là có âm mưu rồi.

Lục Tinh cảm thấy anh đang cười cô, buồn phiền đập anh một cái rồi chạy lên tầng, Phó Cảnh Sâm sải chân bước mấy bước đã tóm được, từ phía sau anh ôm ngang người cô, bước nhanh lên phòng ngủ ở tầng ba.

Sáng ngày thứ hai, Lục Tinh đứng trên ban công duỗi cơ thể mỗi nhứ, cúi đầu nhìn xuống, hình như không nghe thấy âm thanh gì.

Không biết Phó Cảnh Sâm đi đâu rồi.

Đang nghĩ đến anh thì thấy ở đầu đường cách đó không xa có một người đàn ông cao lớn lọt vào tầm mắt của cô, trên tay anh là bữa sáng.

Lục Tinh bật cười, quay người về phòng, cô lấy cái váy màu kem mà cô đặc biệt mang đến từ trong ngăn kéo ra.

Lục Tinh suy nghĩ suốt một ngày, cũng không đoán được Phó Cảnh Sâm sẽ cầu hôn cô thế nào, anh không chịu nói, cô cũng không muốn hỏi nhiều.

Chỉ sợ một lần trong đời này sẽ không kinh ngạc hay vui mừng.

Đến buổi tối, Phó Cảnh Sâm mặc âu phục, vô cùng trang trọng, Lục Tinh nhìn anh, cúi đầu cười trộm.

Phó Cảnh Sâm cong môi, dẫn cô đi tới trước xe, mở cửa xe: "Lên xe đi." Lục Tinh biết rõ còn hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

Phó Cảnh Sâm nói: "Đi hóng gió."

Lục Tinh cười thành tiếng: "Được đấy."

Ban đêm thị trấn nhỏ không thể so với thành phố lớn, rất yên lặng, nhất là trên đường không có nhiều xe cộ, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị tắc đường.

Lục Tinh mở cửa sổ xe, thấy mặt trăng tròn vành vạnh nơi chân trời bao la bát ngát, cả một bầu trời đêm đầy sao, nhìn giống như một bức tranh vậy.

Phó Cảnh Sâm chạy chậm lại, Lục Tinh quay đầu liếc anh, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Xe chạy một vòng, cuối cùng đi tới bờ sông.

Phó Cảnh Sâm dẫn cô đi qua, đột nhiên Lục Tinh hơi khẩn trương, lòng bàn tay có chút mồ hôi.

Cô có thể cảm thấy gần đó có người, không nhìn được nghiêng đầu nhìn một chút, giày cao gót dưới chân vấp một cái, Phó Cảnh Sâm nhanh tay nắm lấy eo cô, nhìn cô một cái rồi trực tiếp bế cô lên.

Chỗ này không có đèn đường, phía trước là mặt sông lăn tăn gợn sóng, phản chiếu mặt trăng tròn vành vạnh kia, bốn phía được cây xanh bao quanh, ánh đèn màu bạc chiếu xuống người anh, phủ thêm một tầng hào quang vừa mỏng vừa nhạt, dường như anh đang đưa cô vào một thế giới nguyên thủy, rồi lại chuyên tâm điêu khắc những hình ảnh bên trong.

Lục Tinh lặng lẽ nhìn bốn phía, hình như những âm thanh trước đó đã biến mất, hoàn toàn yên tĩnh.

Phó Cảnh Sâm dừng bước, dịu dàng nhìn cô.

Ánh mắt của anh giống như những vì sao rực rỡ, cô nhìn Phó Cảnh Sâm, môi khẽ cong lên, cô vùi đầu vào ngực anh, ôm cổ và giao tất cả mọi thứ cho anh.

Gió mùa xuân lướt qua hai người, mang theo hương hoa nhàn nhạt, tai trái của Lục Tinh tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ vang lên: "Tinh Tinh, nhắm mắt lại."

Lục Tinh cong môi, ngoan ngoãn đáp: "Vâng."

Vài phút sau, hai chân cô chạm đất, hương hoa càng nồng đậm hơn.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô đứng trước mặt mình, thực ra thì cũng hơi khẩn trương, anh không phải là kiểu đàn ông lãng mạn, nếu dựa theo tính tình của anh, đại khái sẽ trực tiếp kéo cô đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận, quyết định mối quan hệ luôn.

Cô nhất định sẽ đồng ý, nhưng anh không dám bảo đảm, sau này lúc cô nhớ lại có tiếc nuối hay không.

Anh không muốn để cô phải tiếc nuối.

"Có thể mở mắt ra chưa?" Cô khẽ cười, dịu dàng hỏi.

Phó Cảnh Sâm mỉm cười, đưa tay ra che tai cô rồi cúi người hôn môi cô. Lục Tinh có chút mơ màng, lông mi khẽ giật giật nhưng không mở mắt ra. Anh che tai cô, nâng khuôn mặt cô lên, càng hôn càng dùng sức.

Lục Tinh nghe thấy tiếng vang nhỏ, từng tiếng nổ "Đoàng" vang lên, đôi mắt đang nhắm chặt bỗng có cảm giác sáng lên, giống như trong bóng tối chợt xuất hiện ánh đèn vậy, kích thích cô mở mắt ra, đập vào trước mắt là cả bầu trời sáng rực tràn ngập pháo hoa.

Cô ngỡ ngác chớp chớp mắt, kinh ngạc há hốc mồm, Phó Cảnh Sâm dịu dàng nhìn cô.

Lục Tinh xoay người nhìn bốn phía, kinh ngạc phát hiện mình đang đứng ở giữa một biển hoa. Cô đếm không hết rốt cuộc có bao nhiêu loại hoa, hình như Phó Cảnh Sâm mang cả vườn hoa đến đây đặt quanh cô, bảo sao cô ngửi thấy hương hoa nồng đậm như thế.

Cô hít một hơi thật sâu, cô nhìn bốn phía xong lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy pháo hoa, trong phút chốc bầu trời đêm vốn tĩnh mịch được chiếu sáng rực rỡ.

Cô ngấm đến ngây người.

Phó Cảnh Sâm vuốt ve gò má cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Thích không?"

Lục Tinh mím môi, ánh mắt cô hơi ươn ướt, cô dùng sức chớp chớp mắt, trong lòng dâng lên sự cảm động và mãn nguyện, cô quay đầu cười với anh: "Thích, giống như đang mơ vậy."

Lại không nhận được xoay người nhìn xung quanh, chỉ sợ sẽ bỏ sót điều gì đó.

Đột nhiên Phó Cảnh Sâm siết chặt tay cô, cô quay đầu lại, thấy anh từ từ quỳ xuống, từ trong túi áo vest lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, khuôn mặt anh tuấn được bầu trời pháo hoa rực rỡ chiếu sáng, ánh mắt dịu dàng nhìn thẳng vào cô: "Tinh Tinh, em bằng lòng làm vợ anh chứ?"

Chiếc nhẫn đẹp đẽ bằng tủa sáng đến mức chói mắt, Lục Tinh che miệng để kiềm chế bản thân không hét lớn, nghiêng đầu nhìn bốn phía, không thấy ai cả, toàn bộ thế giới dường như chỉ còn có anh và cô.

Cô cúi đầu nhìn anh: "Anh đứng lên em mới nói cho anh biết."

Phó Cảnh Sâm mỉm cười, nghe lời đứng lên, đưa mắt nhìn cô chờ đợi câu trả lời.

Lục Tinh nhìn chăm chăm khuôn mặt của anh, nhớ đến rất nhiều chuyện đã qua, hai mươi mấy năm trước, lần đầu tiên cô gặp anh là ở thị trấn này, khi đó bọn họ đều còn là những đứa trẻ.

Nhớ đến thời thiếu nữ của mình, bản thân lén lút thầm mến anh, nhớ tới lúc anh thừa nhận cô ngủ say mà xúc động lấy đi nụ hôn đầu của cô, nhớ lại anh đã nhẫn tâm tiễn cô đi...

Nhớ lại câu hỏi vừa rồi của anh: Em bằng lòng làm vợ anh chứ?

Lục Tinh đưa tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng đáp: "Em đã muốn gả cho anh, từ rất lâu rồi."

Cô nhìn những đóa hoa nở bốn phía, qua nhiều năm, đóa hoa trong đáy lòng cô giống như một bộ phim điện ảnh, nhanh chóng nở rộ rồi tỏa ra.

Cô bé sáu tuổi mặc chiếc áo bông nhỏ màu đỏ từ căn nhà một tầng ở phía đối diện đi tới, ghé đầu nhìn vào trong sân của căn nhà nhỏ, nhỏ giọng hỏi: "Mọi người muốn đốt pháo sao?"

"Phải." Dì Thích khẽ cười, trả lời cô.

"Cháu có thể đốt pháo với mọi người không? Nhà chúng cháu không có pháo hoa, bà nói pháo hoa là đốt tiền, chúng cháu không có tiền, nhưng cháu thích ngắm pháo hoa."

"Giống như trên trời sẽ xuất hiện rất nhiều... rất nhiều... ngôi sao! Như vậy cha mẹ ở trên trời có thể thấy cháu rồi."

~~~ Editor có lời muốn nói: Chương này nhẹ nhàng ấm áp, hơi sến sến, nhưng kết thúc khá cảm động và ý nghĩa. Chúng ta có thể hiểu vì sao

Phó Cảnh Sâm đốt pháo hoa cầu hôn Tinh Tinh rồi, chứ không đơn giản là vì lãng mạn đâu.

YÊU KHÔNG CHẬM TRỄ

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện

Ngoại truyện 1: Sau khi cưới - Ngọt ngào

Editor: Lynx Beta: Mạc Y Phi

1, Nhận giấy chứng nhận

Khi kỳ nghỉ kết thúc, Lục Tinh cùng Phó Cảnh Sâm trở lại thành phố B. Phó Cảnh Sâm bước từ trong thư phòng ra, tay cầm mấy văn kiện đưa cho cô để kí tên. Lục Tinh nhìn một cái, có chút lúng túng: "Em có thể không kí không?" Bây giờ căn biệt thự cũng đã sang tên cho cô, còn có những thứ khác như cổ phần và bất động sản, theo cô thấy thì không cần, anh cũng chính là cô, bọn họ cũng sẽ không rời xa nhau.

Phó Cảnh Sâm cười một tiếng: "Đồ cưới của em cũng đã đưa cho anh rồi, anh lại là đàn ông, tất nhiên không thể thiếu sính lễ."

Lục Tinh nhớ tới cảnh tượng lúc trước cô ném thẻ lên người anh, lại càng lúng túng hơn.

Chút tiền đó của cô... đại khái có thể mua một căn phòng bên trong biệt thự? Đủ không nhỉ? Cô cũng không chắc nữa.

Phó Cảnh Sâm đưa bút cho cô, trầm giọng nói: "Nghe lời, kí tên."

Lục Tinh nhìn anh: "Cổ phần của công ty giải trí Hoa Thần và công ty truyền thông Thời Quang chuyển cho em hết cũng được nhưng em không muốn Phó thị."

Phó Cảnh Sâm nói: "Cái này anh lấy từ tay Phó Hạo Nhiên đấy."

Lục Tinh có chút kinh ngạc, cô còn tưởng chuyện đó đã xảy ra lâu rồi.

Cuối cùng, Lục Tinh vẫn kí hết. Sau khi kí xong, cô không nhịn được nói: "Bây giờ em còn nhiều tiền hơn anh nhi?"

Phó Cảnh Sâm: "Không phải."

Cô cười một tiếng: "Được rồi, không phải thì tốt."

Buổi sáng ngày thứ hai, Lục Tinh thu xếp xong rồi chuẩn bị đi làm, Phó Cảnh Sâm đứng dưới nhà chờ cô: "Hôm nay anh đưa em đến công ty."

Bây giờ Lục Tinh vẫn chưa thể lái xe, hình như hôm nay tài xế lại không đến, cô liền gật đầu: "Được."

"Đây không phải đường đến công ty chúng ta mà?" Lục Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, kì quái hỏi.

Phó Cảnh Sâm nhìn về phía trước, hết sức tự nhiên nói: "Chúng ta đi nhận giấy chứng nhận."

Lục Tinh mờ mịt: "....."

Cô kinh ngạc nhìn anh một lúc rồi nói: "Chuyện đó, không phải cần tìm ngày tốt rồi mới làm sao?"

Phó Cảnh Sâm nói: "Chúng ta kết hôn, ngày nào cũng đều là ngày tốt."

Lục Tinh không phản bác được, khoe miệng cong lên: "Bây giờ rất sớm, cục dân chính còn chưa mở cửa." Buổi sáng lúc họ đi còn chưa đến 8 giờ, bây giờ mới 8 giờ 15, mặc dù gặp phải giờ cao điểm lúc sáng sớm nhưng dường như cục dân chính cách chỗ này cũng không xa lắm.

Phó Cảnh Sâm cười nói: "Cục dân chính 9 giờ sẽ làm việc."

Lục Tinh cúi đầu nhìn nhẫn kim cương trên ngón tay, cũng cười cười: "Ồ."

Đến cục dân chính mới có 8 giờ 30, đợi đến khi nhân viên đến, Phó Cảnh Sâm mới nắm tay Lục Tinh đi vào.

Nhân viên làm việc quan sát họ mấy giây, cảm thấy có phần quen mắt, nhất là người đàn ông anh tuấn mặc âu phục. Đi mấy bước chợt nhớ ra, người đàn ông này trước kia từng xuất hiện trên chương trình kinh tế tài chính mà, trong lòng đột nhiên hưng phấn, vừa quay đầu nhìn bọn họ một cái, bắt gặp ánh mắt của họ, vội vàng cười nói: "Hai người đến sớm thật đấy, hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt gì, không ngờ sáng sớm lại có người đến đăng kí."

Phó Cảnh Sâm cười nhạt: "Không còn sớm, chúng tôi đã đến được 20 phút."

Nhân viên làm việc: "..."

Hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt gì, ai biết sáng sớm sẽ có người đến chờ ở cửa để đăng kí.

Lục Tinh: "..."

Hiệu suất làm việc của nhân viên cũng rất nhanh, mấy người đồng nghiệp liền tụt lại, đưa mắt nhìn Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm đi ra khỏi cục dân chính, thở dài: "Trên thế giới này lại có thêm một vị chồng tốt nhưng là của người khác."

Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm tay cầm sổ đỏ nhìn nhau cười, ngọt ngào không cần nói cũng biết.

Phó Cảnh Sâm cầm tay cô, dịu dàng nói: "Đi thôi, đưa em đến công ty." Lục Tinh cười như một kẻ ngốc: "Được."

Cửa xe vừa đóng lại Phó Cảnh Sâm đã rướn người sang hôn cô.

Khóe miệng Lục Tinh tràn ngập ý cười, động tác của anh vừa nhanh lại vừa

manh mẽ, cô cho rằng đó sẽ là một cái hôn sâu đầy mãnh liệt. Không ngờ... lại không nhanh không chậm.

Dù sao, bọn họ cũng còn rất nhiều thời gian ở bên nhau.

Lục Tinh sờ hai tấm ảnh trên quyển sổ đăng ký kết hôn, vốn cô định đăng lên khoe với bạn bè, suy nghĩ một chút rồi cũng không đăng, làm người cũng phải biết khiêm tốn.

Kết quả, lướt lướt một lát lại thấy Phó Cảnh Sâm chẳng bao giờ đăng cái gì, lại đăng một câu: Kết hôn rồi.

Cô: "..."

Hai phút sau, cô cũng đăng một cái: Tôi kết hôn rồi ^^

Kèm theo đó là hai quyển sổ đăng ký kết hôn.

Rất nhanh, WeChat của hai người nhận được thông báo liên tục, điện thoại cũng kêu không ngừng.

Ai cũng nói bọn họ hành động quá nhanh chóng, Lục Tinh bĩu môi: "Chúng ta hành động quá nhanh sao?"

Phó Cảnh Sâm phủ nhận: "Không nhanh chút nào."

"Vậy... nếu em không ra nước ngoài, dì Cảnh và chú Phó cũng không phản đối, thì anh định bao giờ sẽ tỏ tình với em?" Cô hỏi.

"Sau khi em lên đại học." Anh cười một tiếng.

Lên đại học cô còn chưa đến 18 tuổi đâu, Lục Tinh cười ngọt ngào, lại hỏi: "Vậy khi nào chúng ta kết hôn?"

Phó Cảnh Sâm nhìn cô, thấp giọng nói: "Sau khi em tốt nghiệp."

Cô lại hỏi: "Vậy bây giờ có phải là đã muộn rồi không?" "Em cảm thấy đã muộn sao?"

"Em thấy rất đúng lúc." "Ừ."

Chỉ cần là người đó, chuyện gì cũng đều tốt.

2, Liên quan đến hôn lễ

Lục Tinh không biết tại sao Cảnh Lam Chi vẫn không thích cô, bà cũng không quan tâm đến hôn lễ. Nếu cô dâu không phải cô, chắc hẳn sẽ không như vậy đâu nhỉ?

Cô cân nhắc điều này rồi nói với Phó Cảnh Sâm: "Chúng ta tổ chức hôn lễ đơn giản chút thì tốt."

Phó Cảnh Sâm cau mày: "Em muốn đơn giản?" Lục Tinh gật đầu: "Ừ."

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một lúc rồi trầm giọng nói: "Chuyện này không thể theo em."

Lục Tinh nháy mắt một cái, có chút không hiểu: "Tại sao?"

Phó Cảnh Sâm nói một cách đương nhiên: "Cả đời anh chỉ cưới có một lần, hôn lễ tất nhiên phải là tốt nhất."

Lục Tinh: "..."

Anh cúi đầu khẽ hôn lên tai cô: "Bây giờ còn muốn làm đơn giản sao?"

Lục Tinh liền lắc đầu: "Không muốn, em cũng muốn hôn lễ thật long trọng."

Lúc này Phó Cảnh Sâm mới hài lòng cười: "Ngoan."

3, Anh Phó đấu với chó.

Từ sau khi Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm kết hôn, địa vị của Tiểu Cáp ở nhà liền tăng lên, ít nhất Phó Cảnh Sâm thấy nó thuận mắt hơn nhiều, tuy nhiên vẫn không thích Tiểu Cáp đến gần, càng không muốn chạm vào nó.

Mỗi lần Lục Tinh sờ sờ Tiểu Cáp thì anh sẽ kéo cô đi rửa tay khử trùng.

Tuy nhiên, những điều này cũng không hề liên quan đến Tiểu Cáp, từ khi vào biệt thự, Tiểu Cáp cảm thấy mỗi ngày đều rất sung sướng. Bởi vì biệt thự có một vườn hoa rộng lớn, phòng khách cũng lớn, chỗ nào cũng lớn! Nó nghĩ nó có thể vui vẻ đi chỗ nào cũng được, chỉ cần không bước vào phòng bếp, phòng ngủ và thư phòng là được.

Lục Tinh cảm thấy dạo này Tiểu Cáp càng ngày càng chân chó (1), giống như có một buổi tối, Phó Cảnh Sâm đang ôm cô ngồi trên ghế sofa xem phim, Tiểu Cáp đang nằm ở bên phải của cô, bỗng lớn gan liếm vào dép của Phó Cảnh Sâm, tất nhiên là hậu quả rất thảm.

(1) Chân chó: nịnh bợ, xun xoe

Cô không nhịn được nói thay Tiểu Cáp: "Nó chỉ muốn lấy lòng anh thôi, anh cũng không cần hung dữ với nó, anh nhìn kìa, trông mặt của nó đáng thương biết bao."

Phó Cảnh Sâm nhìn cô: "Xin lỗi, nhưng anh không hiểu biểu cảm của chó." Khóe miệng cô giật giật.

Phó Cảnh Sâm nhếch khóe miệng, buồn cười nhìn con mèo nhỏ trong lòng lại gãi gãi cằm cô: "Nét mặt em bây giờ mới là đáng thương."

Lục Tinh nhăn mặt lộ vẻ đáng thương: "Cho nên thỉnh thoảng anh cũng chấp nhận Tiểu Cáp được không?"

Phó Cảnh Sâm lại nói: "Anh thấy như thế là quá đủ đối với nó rồi, cho nó chỗ ăn chỗ ngủ tốt, có lúc còn đích thân xuống bếp nấu thịt cho nó, trên thế giới này có bao nhiêu con chó mới có đãi ngộ tốt như vậy chứ?"

Cô: "...."

Không còn lời nào để nói.

Thật ra thì Tiểu Cáp cũng chẳng bao giờ cảm thấy tủi thân, mỗi ngày đều vui vẻ ở trong vườn hoa, hạnh phúc vô cùng.

Vườn hoa đều có người đặc biệt chăm sóc, nhất là khi mùa xuân đến, hoa trong vườn đều nở rộ. Một hôm nào đấy, Tiểu Cáp ngậm một đóa hoa từ trong vườn mang ra, đứng ở bên cạnh ghế sofa, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm Lục Tinh trong ngực Phó Cảnh Sâm.

Lục Tinh liếc nhìn đóa hoa Tiểu Cáp đang ngậm trong miệng, kêu một tiếng rồi từ trong ngực anh giãy giụa chui ra, mừng rỡ nói: "Tiểu Cáp muốn tặng hoa cho chị sao?"

Cô nhảy đến trước mặt Tiểu Cáp chìa tay ra, Tiểu Cáp há miệng một cái, đóa hoa rơi vào lòng bàn tay của cô.

Cô cười rất vui vẻ, ôm đầu Tiểu Cáp vuốt một cái, quyết định tối nay cho nó ăn thêm thịt.

Phó Cảnh Sâm híp mắt nhìn cô đang vui sướng.

Con chó này... haha.

Buổi tối Phó Cảnh Sâm từ chối nấu thịt cho Tiểu Cáp, Lục Tinh hừ một tiếng, tự mình đi nấu.

Buổi chiều ngày hôm sau, Lục Tinh đang ở công ti, Đỗ Tiểu Vi bỗng nhiên gõ cửa phòng làm việc của cô, nháy nháy mắt nói: "Lục Tinh, có người tặng hoa."

Lục Tinh có chút kì quái: "Tặng hoa?" Ai tặng hoa cho cô?

Đỗ Tiểu Vi mang vẻ mặt bất quái đầy hâm mộ nhìn cô nói: "Chị cũng đã kết hôn rồi, hơn nữa lại là một người đàn ông cực phẩm, thế mà có người muốn đào góc tường, đúng là không biết tự lượng sức mình."

Đỗ Tiểu Vi nói như vậy là có căn cứ, bởi vì lúc Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm yêu nhau cũng không thấy cô nhận hoa bao giờ, bây giờ... Hôm nay là ngày gì? Hình như cũng không phải là ngày gì đặc biệt cả? Cho nên cô kết luận hoa này nhất định không phải Phó Cảnh Sâm tặng.

Tất nhiên Lục Tinh cũng nghĩ như vậy.

Đi ra khỏi phòng làm việc, thấy một chàng trai trẻ ôm một bó hoa hồng lớn đến, cô hơi không bình tĩnh.

Ký nhận xong, rút thẻ ra nhìn một cái, phía trên là chữ ký cứng cáp mạnh mẽ: Phó Cảnh Sâm.

Lục Tinh ngây người, Đỗ Tiểu Vi tới gần nhìn một cái: "Ồ, đúng là anh Phó nhà chị, đây là của chồng chị đưa."

Lúc yêu đương đã rất ngọt ngào rồi, không ngờ khi kết hôn còn ngọt hơn! Đây quả thật là quá ngược chớ độc thân rồi, Đỗ Tiểu Vi đau lòng trở về chỗ ngồi.

Lục Tinh vẫn trong trạng thái mờ mịt, hình như đây là lần đầu tiên anh tặng

hoa cho cô, hôm nay là ngày gì? Hình như cũng không phải là ngày gì quan trọng...

Ôm hoa trở về phòng làm việc, chợt nhớ tối qua Tiểu Cáp tha bông hoa từ trong vườn cho cô, cho nên... là bởi vì Tiểu Cáp?

Bỗng nhiên lại có chút buồn cười, trong lòng lại càng ngọt ngào.

Cô gọi điện thoại cho anh, Phó Cảnh Sâm hỏi: "Nhận được hoa chưa?"

Lục Tinh cười một tiếng, cố ý hỏi: "Nhận được rồi, sao anh lại nghĩ đến việc tặng hoa cho em?"

Phó Cảnh Sâm hờ hững nói: "Em không vui vẻ sao?" Lục Tinh lại càng vui vẻ: "Em rất thích."

Mấy ngày sau Lục Tinh không thể không kháng nghị với người nào đó: "Có thể đừng tặng hoa cho em nữa được không? Ít nhất.... tần suất không cần nhanh như vậy."

4, Thăm dò anh Phó.

Cho đến bây giờ Lục Tinh chưa từng đến công ty Phó Cảnh Sâm, có một buổi chiều đi ngang qua, lại đứng lúc không có chuyện gì nên muốn đến... cho anh ngạc nhiên và mừng rỡ.

Đỗ xe ở nhà để xe dưới tầng hầm xong, cô đi mua một ít trà chiều ở gần đó rồi mới đi vào tòa nhà Phó thị.

Đứng trước cửa là một cô gái với dáng dấp tiêu chuẩn, thấy cô thì hơi ngẩn người. Tất cả mọi người trong công ty đều đã xem video phỏng vấn của Phó tổng, cũng từng chú ý vụ việc siêu hot này trên Weibo, ở buổi tiệc cuối năm đó cũng đã gặp Lục Tinh, dĩ nhiên có thể nhận ra cô.

Chẳng qua không ngờ cô sẽ đến công ty.

Đây là lần đầu tiên! Cô gái suy nghĩ một chút thì cảm thấy rất kích động. "Phu nhân, chị đến tìm Phó tổng sao, có cần tôi bảo phòng làm việc gọi

điện thoại báo trước không?" Cô gái đứng trước cửa cười híp mắt hỏi.

Lục Tinh bị tiếng phu nhân kia làm cho lúng túng, cô cong môi nói: "Không cần, để tự tôi tìm anh ấy."

Cô gái kia vội vàng gật đầu: "Được, vậy để tôi đưa chị đến trước cửa thang máy."

Vừa nói cô ta vừa từ bên trong đi ra, Lục Tinh khẽ nói: "Vây phiền cô." "Đây là công việc của tôi." Cô ta khách khí nói, thật ra thì trong lòng

không đè ép được vũ trụ nhỏ đang muốn bắt quái, thật sự giống như đang

muốn nhanh chóng đi tám nhảm với các đồng nghiệp mấy câu.

Đang chuẩn bị đi vào thang máy, Lục Tinh chợt nhớ là mình không biết phòng làm việc của anh ở tầng mấy, cô vốn là vợ anh... Ngay cả điều này cũng không biết, chợt cảm thấy xấu hổ.

Không thể làm gì khác cô đành xoay người hỏi cô gái đó: "Phó tổng làm việc ở tầng mấy?"

Cô gái đứng trước cửa sững sốt một chút, nhưng phản ứng rất nhanh, mỉm cười nói: "Ở tầng 15."

Lục Tinh đi vào thang máy, cô gái trước cửa lại trở về vị trí của mình, nói chuyện với một người khác cũng ở gần đó: "Aaaa, Phó tổng phu nhân không biết Phó tổng làm việc ở tầng mấy, dường như có thể thấy được địa vị của Phó tổng ở nhà..."

"Cô suy nghĩ nhiều quá rồi đấy. Địa vị của Phó tổng ở nhà tuyệt đối giống

như ở công ty vậy, xem mặt thì biết, mỗi ngày được nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai như vậy, có thể không ngưỡng mộ sao?"

"Nhưng mà nghe thư kí riêng nói, sau khi kết hôn tính tình Phó tổng cũng tốt lên...."

"Bởi vì hồi trước Phó tổng không gần nữ sắc, dục vọng không được thỏa mãn, bây giờ... Cô hiểu chưa?"

"Ha ha ha ha ha...."

Lục Tinh đi ra từ thang máy, cô bước từ hành lang ra ngoài, đúng lúc gặp trợ lý của Phó Cảnh Sâm, anh ta thấy cô cũng ngăn người một lát: "Phu nhân, sao cô lại tới đây?"

Được rồi, cô lại bị tiếng "Phu nhân" này làm cho lúng túng: "Tôi đi ngang qua nên thuận tiện đến.... nhìn một chút."

Trợ lý cười: "Thì ra là như vậy, Phó tổng còn đang họp, tôi đưa cô đến phòng làm việc trước."

Lục Tinh gật đầu: "Được."

Trợ lý lắc lắc văn kiện trên tay nói: "Tôi lên tầng lấy văn kiện, lát nữa phải mang xuống phòng họp ở tầng 11."

Lục Tinh nhìn một cái, không biết mình có quấy rầy công việc của người ta không, yên lặng bước nhanh hơn, vào trong phòng làm việc mới nói với anh ta: "Anh cứ đi làm việc đi."

Trợ lý gật đầu: "Vậy cô có việc gì thì có thể bảo thư kí ở bên ngoài." "Được." Cô gật đầu.

Trợ lý đi ra khỏi phòng làm việc, dặn dò hai thư kí ở bên ngoài: "Mang vào

cho phu nhân... một ly nước trái cây đi."

Ngoài cửa chính là thư kí riêng mà cô gái ngoài cửa kia vừa nhắc đến, cũng vừa nhận được tin tức, lúc Lục Tinh đi qua cô ta cũng rất hưng phấn.

Đáng tiếc Phó tổng lại đi họp, không thể nhìn thấy hai người ở chung với nhau.

Thư kí nghiêm mặt nói: "Vâng."

Không lâu sau khi trợ lý đi, Lục Tinh nghe thấy tiếng gõ cửa, có chút căng thẳng, cuối cùng vẫn đứng dậy mở cửa.

Thư kí đứng ngoài cửa thấy cô đích thân ra mở cửa, có chút sững sờ: "Phu nhân, tôi mang nước tới cho chị uống."

Lục Tinh nhận ly nước trái cây, mỉm cười nói: "Cảm ơn."

Sau khi thư kí đi ra ngoài, lập tức bắt quai với đồng nghiệp: "Đây là lần đầu tiên phu nhân của Phó tổng đến công ty, may mà Phó tổng không

gần nữ sắc, giữ mình rất tốt, ở công ty chỉ thấy uy nghiêm chứ không hề có scandal."

Đồng nghiệp cũng rất hưng phấn: "Chỉ là Phó tổng đang họp chắc không biết cô ấy đến chứ?"

Thư kí cười híp mắt: "Đây chính là để tạo sự ngạc nhiên vui mừng đó."

Đồng nghiệp nói: "Chúng ta có còn là chó độc thân nữa không vậy? Bị hành hạ mà còn hưng phấn quá đà."

Thư kí: "..."

Bát quái cũng không được hay sao!

Trợ lý mang văn kiện đến phòng họp, nói nhỏ bên tai Phó Cảnh Sâm: "Phu

nhân đã đến, đang chờ anh ở phòng làm việc."

Phó Cảnh Sâm ngẩn người một chút, sau đó khẽ cong môi. Cuộc họp diễn ra rất nhanh, chưa đến nửa tiếng đã kết thúc.

Trợ lý đi sau lưng Phó Cảnh Sâm thầm nghĩ: Anh ta là chó độc thân, mỗi ngày đi theo Phó tổng, thấy Phó tổng gọi điện thoại cũng là một loại hành hạ, nếu không phải hôm nay phu nhân của Phó tổng đến thì ít nhất nửa tiếng nữa cuộc họp mới kết thúc.

Phó Cảnh Sâm đẩy cửa phòng làm việc, đã nhìn thấy Lục Tinh đang dựa lưng vào ghế sofa, khẽ cười đi đến: "Sao hôm nay lại đến công ty vậy?"

Trước kia anh cũng từng hỏi cô mấy lần, có muốn đến công ty chờ anh không, cô đều trả lời là không muốn.

Cho nên hôm nay thấy cô tới, anh hoàn toàn ngạc nhiên.

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn anh, cười tủm tỉm: "Đi ngang qua chỗ này, tan ca sớm về nhà cũng không có việc gì nên em đến xem một chút... tào bất ngờ cho anh."

Quả thật anh rất bất ngờ, còn vui mừng nữa.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, khoác tay lên vai cô, Phó Cảnh Sâm cúi người hôn rồi khẽ cắn môi cô.

Lục Tinh kêu: "A..."

Lời kháng cự chưa kịp nói đã bị nuốt xuống.

Một lúc lâu Phó Cảnh Sâm mới buông cô ra, Lục Tinh đỏ mặt sờ môi đã có chút tê dại, nhỏ giọng nói: "Chỗ này là phòng làm việc....."

Phó Cảnh Sâm nhướng mày, bật cười: "Đây là phòng làm việc của anh, không người nào dám vào."

Được rồi, đây là địa bàn của anh, anh là ông chủ, anh nói cái gì thì chính là cái đó.

Phó Cảnh Sâm lại hôn lỗ tai cô, rồi mới đứng lên: "Anh còn có một chút công việc phải xử lý, em chờ anh một chút, tối nay chúng ta đến nhà hàng Feast ăn cơm."

Lục Tinh ngoan ngoãn gật đầu, liếc sang bữa trà chiều mình mang tới, hỏi anh: "Anh đói không? Em mua chút đồ ăn tối nhưng hình như nguội mất rồi."

Cô mua sủi cảo chiên cùng với xiu mại, chờ lâu như vậy, trong phòng lại có điều hòa, bây giờ cũng đã nguội rồi

Phó Cảnh Sâm nói: "Bên ngoài có lò vi sóng đấy."

Lục Tinh xách túi đứng lên, Phó Cảnh Sâm cũng đi theo: "Anh dẫn em đi."

Lục Tinh lắc đầu: "Anh đi làm việc đi, em gọi trợ lý của anh đến giúp cũng được."

Cô đẩy anh một chút: "Không cần thật mà, anh cứ đi làm việc của anh đi." Phó Cảnh Sâm khẽ cười: "Thôi được."

Trợ lý ở bên ngoài thấy Lục Tinh đi về phía mình thì vội vàng đi đến: "Phu nhân cần gì?"

Lục Tinh hỏi: "Lò vi sóng ở chỗ nào vậy?"

Trợ lý nhìn đồ trên tay cô, nói rõ to: "Giao cho tôi đi." Lục Tinh cười một tiếng: "Anh dẫn tôi đi là được."

Thật ra thì cô mua nhiều hơn hai hộp, sau khi hâm nóng xong thì đưa cho trợ lý hai hộp còn mình chỉ lấy một phần.

Trợ lý vui vẻ nhận lấy rồi chột nghiêm túc hỏi: "Phu nhân, lần trước cô nói bạn thân mình đang tìm bạn trai, bây giờ còn tìm nữa không?"

Lục Tinh: "... Không tìm nữa."

Hình như trợ lý hình như hơi thất vọng: "Thật sao?" Lục Tinh: "... Ừ."

Khi trở lại phòng làm việc Lục Tinh hỏi Phó Cảnh Sâm: "Trợ lý của anh còn độc thân à?"

Phó Cảnh Sâm bật cười: "Cậu ta nói với em sao?" "Anh ta chưa nói... nhưng cũng coi như là nói đi..." "Quả thật cậu ta vẫn còn là chó độc thân..."

"..."

5, Bơi lội

Phó Cảnh Sâm dạy Lục Tinh bơi lội, lúc cô tám tuổi Cảnh Lam Chi mời huấn luyện viên về dạy Cảnh Tâm bơi lội cũng thuận tiện dạy luôn cả cô, nhưng huấn luyện viên hầu như không để ý đến cô.

Khi đó Phó Cảnh Sâm cũng ở đó, lúc cô bị chìm trong nước còn la hét rất to, sau khi được anh vớt lên, cô ôm chặt cổ anh như một chú rùa đen nhỏ treo trên người anh, mặc kệ anh nói thế nào cũng không chịu xuống, để cho anh phải nhẹ nhàng đỡ: "Ngoan, mau xuống đi."

Lại bơi lội một vòng rồi ngã xuống, rồi một lần nữa chìm xuống... Sau đó anh bắt đầu dạy cô bơi lội

Lục Tinh nhìn đồ bơi mới mua, lại nhớ đến chuyện lúc còn bé, khoe miệng không nhin được cong lên.

Vốn chỉ đi cùng Diệp Hân Nhiên mua bikini, cuối cùng cô cũng mua.

Phó Cảnh Sâm đi xã giao về xong đã thấy Lục Tinh nằm trên giường, nhưng cô lại không ngủ, lúc này cũng còn sớm, cô cũng có thói quen chờ anh.

Phó Cảnh Sâm tắm xong vén chăn đè lên người cô, bắt đầu hôn cô.

Lục Tinh thở hổn hển đẩy anh một cái: "Nhẹ một chút... tối mai em muốn đi bơi với anh, không nên để lại dấu."

Động tác của Phó Cảnh Sâm hơi dừng lại, trở nên dịu dàng hơn: "...Ừ." Kết quả toàn bộ quá trình Lục Tinh đều cầu xin anh nhẹ một chút.

Buổi sáng ngày thứ hai, Phó Cảnh Sâm thấy được bộ đồ bơi cô mới mua ở trong ngăn kéo, phải nói là áo tắm hai mảnh.

Anh... chưa từng thấy dáng vẻ cô mặc bikini, nhìn bộ áo tắm hai mảnh kia, trong đầu tưởng tượng một chút, lại thấy cổ họng hơi ngứa, ho nhẹ một tiếng để giữ bình tĩnh đóng cửa tủ quần áo vào.

Buổi tối, Lục Tinh nhìn bể bơi vắng vẻ thì sửng sốt vô cùng: "Không có một ai sao?"

Phó Cảnh Sâm nhìn cô: "Ừ."

Được rồi Lục Tinh đã hiểu, cô đưa quần bơi cho anh, hai người cùng đi

thay quần áo.

Phó Cảnh Sâm còn nhanh hơn cô, đã đứng làm động tác chuẩn bị, thấy cô đi tới thì ánh mắt dừng một lát.

Bộ cô mặc không phải là áo tắm hai mảnh, mà là một bộ đồ liền thân dạng váy màu xanh da trời, váy rất ngắn vừa vặn che kín hông, hai chân nhỏ hết sức thon dài, áo ôm đến ngực, eo nhỏ mềm mại.

Mái tóc dài được vén lên, nhìn rất sống động lại xinh đẹp.

Ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn thẳng vào ngực cô, cũng rất... hấp dẫn Lục Tinh có chút lúng túng, bộ đồ này cô mua lúc còn ở Mỹ.

Trước kia cô còn thấy bộ đồ này khá bảo thủ, cô nghĩ nơi bơi lội sẽ có đông người nên không mặc bộ áo tắm hai mảnh mà Diệp Hân Nhiên xúi dại cô mua, không ngờ một năm trôi qua, bộ đồ này mang lại hiệu quả khá như vậy.

Cúi đầu nhìn một cái, cô trở mã tốt thật đấy....

Ngẩng đầu chạm phải ánh mắt Phó Cảnh Sâm, cô đỏ mặt nói: "Hình như em hơi béo..."

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm di chuyển từ hông đến ngực cô, vẻ mặt rất bình tĩnh: "Không có, thịt cũng tăng ở đúng chỗ của nó."

Lục Tinh: "... Lưu manh!" Anh khẽ cười.

Lục Tinh hoạt động một chút rồi nhảy vào hồ bơi, giống như người cá bơi ra xa.

Phó Cảnh Sâm cũng nhảy xuống nhanh chóng đuổi kịp cô.

Lục Tinh không phục, cũng tăng tốc nhưng Phó Cảnh Sâm đã sớm bơi ra xa, căn bản cô không thể đuổi kịp.

Bơi qua bơi lại, Lục Tinh hơi mệt mỏi, lúc đang chuẩn bị lên bờ nghỉ ngơi thì tay bỗng nhiên lại bị người nào đó nắm lấy, trong nước lại có sức nổi nên cô bị anh nhẹ nhàng xoay người lại, ngẩng đầu lên thì bị anh giam vào trong ngực, nhiệt tình hôn môi cô.

Chẳng biết lúc nào hai chân lại vòng qua eo của anh, cả người giống như khi còn bé vậy, treo trên người anh.

Nhưng bọn họ đã không còn là những đứa trẻ đơn thuần, giờ bọn họ đã trưởng thành, là vợ chồng rồi.

Cô cảm giác nơi nào đó của anh có biến hóa rồi chạm vào cô, anh thở hổn hển khẽ hôn vào tai cô: "Muốn không?"

Cả người cô rung, cảm thấy toàn thân như bị điện giật.

Cô ngại ngùng nhỏ giọng nói: "Không muốn... Anh buông em ra mau, nhờ có ai đến thì sao?"

Phó Cảnh Sâm suy tư mấy giây rồi bế cô từ bể bơi lên bờ. Cô giãy giụa: "Để em xuống."

Anh bịt tai không nghe, đi thẳng đến phòng thay quần áo, Lục Tinh cảm giác được anh định làm gì, lại càng khẩn trương, cả người căng cứng, nắm chặt bờ vai anh: "Anh, anh muốn làm gì? Không muốn..."

Anh nhìn cô, ánh mắt vừa sâu xa vừa nóng bỏng: "Không có người đến." Tối nay nơi này sẽ không có người đến.

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC..." Cô cự tuyệt một cách yếu ớt.

Phó Cảnh Sâm ôm cô vào một căn phòng thay quần áo, đóng cửa lại, cũng không cho cô từ chối.

Hơn một tiếng sau, hai chân Lục Tinh mềm nhũn, khàn giọng đi ra. Sau này cô không muốn đi bơi với anh nữa.

Ngoại truyện 2: Một nhà ba người

Ngày kỷ niệm kết hôn lần đầu tiên, Lục Tinh không biết phải tặng gì cho Phó Cảnh Sâm, Cảnh Tâm giải thích: "Anh ấy chẳng thích gì cả, bây giờ chỉ thiếu một đứa bé, anh chị cũng không còn trẻ nữa, cũng nên cân nhắc sinh một đứa bé, em cũng muốn được làm cô."

Lục Tinh suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, nhưng hình như bây giờ Phó Cảnh Sâm lại không có ý định để cho cô mang thai, anh chỉ thích làm chuyện để tạo người.

Thật ra thì Lục Tinh cũng không phản đối chuyện sinh con, cô cũng đã 26 tuổi, mấy tháng nữa Phó Cảnh Sâm cũng 32 tuổi rồi.

Giống như Cảnh Tâm nói, bọn họ cũng không còn trẻ, quả thật cần cân nhắc sinh một bảo bối, trước kia Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi cũng nhắc đến chuyện này, nhưng đều bị Phó Cảnh Sâm đối phó được.

Buổi tối hôm đó, lúc Phó Cảnh Sâm cởi khuy áo cô, Lục Tinh đỏ mặt nói: "Lúc nào chúng ta mới sinh con vậy?"

Phó Cảnh Sâm cúi đầu hôn cô, khàn giọng nói nhỏ: "Sang năm."

Một buổi chiều chạng vạng tối, hai người cùng nhau đi dạo, Tiểu Cáp hớn hờ đi phía trước, có một người phụ nữ khoảng 30 tuổi dắt một con chó đi tới.

Chắc cũng là một hộ gia đình ở bên trong khu biệt thự, lúc nhìn thấy Lục Tinh thì cười một tiếng.

Ai ngờ, sau khi con chó Eskimo của người phụ nữ kia nhìn thấy Tiểu Cáp lại không chịu đi.

Lục Tinh có chút lúng túng, người phụ nữ cười hỏi: "Chó của cô là chó cái sao?"

"Đúng vậy..." Chẳng lẽ con này là chó đực? Lại thích Tiểu Cáp? Mặc dù diện mạo Tiểu Cáp lớn lên cũng rất đẹp.

"Thảo nào, con chó này mà thấy chó cái là sẽ không chịu đi tiếp." Người phụ nữ cũng không biết phải làm sao.

Sau đó Lục Tinh phát hiện, Tiểu Cáp cũng... không thể đi nổi nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, dùng ánh mắt hỏi: Làm thế nào bây giờ?

Phó Cảnh Sâm cười lạnh, kêu một tiếng: "Tiểu Cáp, đi thôi."

Tiểu Cáp đang vẫy đuôi liền ngừng lại, chậm chạp đi về phía trước, đi được mấy bước vẫn quyến luyến quay đầu nhìn về phía con chó Eskimo đực kia.

Lục Tinh xúc động: "Ngay cả Tiểu Cáp cũng muốn yêu đương."

Phó Cảnh Sâm cười một tiếng, Lục Tinh nhảy đến trước mặt anh, khề cười: "Nếu chúng ta có con, anh muốn là con trai hay con gái?"

Vấn đề này trước kia cô chưa từng hỏi, hai người chia cách nhiều năm như vậy, vẫn luôn cảm thấy thời gian bên nhau là không đủ. Cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sinh con, tất nhiên cũng chưa hỏi xem anh thích con trai hay con gái.

Bây giờ cô rất muốn biết.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô, gần đây cô nhắc đến chuyện sinh con với tần suất tương đối nhiều, hoặc có lẽ đây chính là thời điểm để bàn về vấn đề này.

Anh nói: "Chúng ta sinh con gái."

Lục Tinh có chút bất ngờ: "Em còn nghĩ anh thích con trai, vì công ty cũng cần người tiếp quản, bé trai có lẽ sẽ tốt hơn...."

Giống như Phó gia thuộc vào loại nhà giàu, suốt ngày nói sinh con trai để kế thừa sự nghiệp.

Phó Cảnh Sâm cong môi: "Con trai phải gánh trên vai trách nhiệm nên sẽ tương đối mệt mỏi. Sinh con gái, giống như Cảnh Tâm vậy, rất thoải mái, có thể làm chuyện mình thích, còn công ty... sau này con mình tuyển con rể, những chuyện mệt mỏi nên để cho đàn ông làm."

Lục Tinh nghe xong thì sửng sốt, anh muốn nuôi con rể từ bé sao? Nhưng mà cô vẫn có chút bận tâm: "Lỡ như con gái bị bắt nạt thì sao?"

Phó Cảnh Sâm cười một tiếng, chỉ là tiếng cười mang theo ý lạnh: "Chỉ cần anh còn một hơi thở thì sẽ không để con gái mình bị bắt nạt."

Bỗng nhiên Lục Tinh vươn tay ra ôm lấy eo anh, cười nói: "Thì ra anh là kẻ cuồng con gái."

Phó Cảnh Sâm thản nhiên nói: "Nhìn em lớn lên, có thể không cuồng con gái không?"

Lục Tinh càng cười tươi hơn: "Thật ra thì con trai hay con gái em đều thích, nếu như sinh con trai, anh cũng không được chê, biết không?"

Phó Cảnh Sâm khẽ cười: "Không biết."

Khoảng một tháng sau sinh nhật 27 tuổi của cô, vào buổi sáng sớm cô từ trong nhà tắm đi ra cầm lấy que thử thai hiện hai vạch kết quả là mang thai. Phó Cảnh Sâm nhìn thấy vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ôm rồi hôn lấy môi cô, mấy phút sau mới buông ra, dịu dàng nói: "Chúng ta đi bệnh viện."

Kết quả kiểm tra đúng là mang thai.

Lục Tinh tính toán thời gian, chắc chắn là cô có bầu đêm sinh nhật ấy, cô sờ bụng mình, âm thầm cầu nguyện: Hi vọng sẽ là một cô công chúa nhỏ.

Sau khi Lục Tinh mang thai, Phó Cảnh Sâm đều chiều theo cô, tâm trạng của cô vô cùng tốt, mỗi ngày ăn thức ăn dinh dưỡng nên rất khỏe mạnh, cục cưng trong bụng cũng rất khỏe mạnh, thậm chí còn sinh sớm hơn một tuần so với ngày đã dự liệu.

Phó Cảnh Sâm giúp cô vào phòng sinh, nhìn cô đau đến nổi nước mắt đầy mặt thì anh nắm chặt đến nổi xương tay trắng bệch, đau lòng vô cùng.

Anh đưa tay lau mồ hôi trên tóc cô, đau lòng hôn lên trán cô: "Chúng ta chỉ sinh một đứa thôi, sau này sẽ không sinh nữa."

Lục Tinh muốn nói, nếu như sinh con trai, vậy sau này lại sinh một đứa nữa, sinh công chúa nhỏ cho anh. Nhưng đau đến nỗi không thể nói gì, thôi đành tiết kiệm chút sức lực sinh con vậy.

Đến cuối cùng cô gần như mệt lả, trước khi hôn mê lại nghe thấy bác sĩ nói: "Là một cô công chúa."

Cô mới yên tâm ngất đi.

Khi tỉnh lại trong phòng bệnh, mở mắt ra đã nhìn thấy Phó Cảnh Sâm, cảm giác tay anh đang nắm tay cô rất chặt.

Phó Cảnh Sâm thấy cô tỉnh lại thì thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt vốn đang nghiêm trọng dịu đi không ít, dịu dàng hỏi: "Có khó chịu chỗ nào không?"

Lục Tinh lắc đầu, giọng nói hơi khàn khàn: "Đậu Đậu đâu?"

Trước khi đứa trẻ ra đời họ đã bàn trước rồi, nếu như là con gái thì gọi là Đậu Đậu, còn nếu là con trai thì gọi là Chu Chu.

Phó Cảnh Sâm đưa tay cô lên miệng nhẹ nhàng hôn một cái: "Đậu Đậu có cha mẹ trông coi rồi. Anh cũng chưa đi nhìn."

Anh vẫn luôn ngồi đợi cô tỉnh lại.

Lục Tinh biết anh luôn chăm sóc cô, khẽ cười một tiếng: "Vậy anh đi xem Đậu Đậu đi, em cũng muốn nhìn."

Phó Cảnh Sâm bật cười, lúc đứng dậy thuận tiện hôn lên môi cô một cái, lúc này mới đứng dậy đi xem con gái nhỏ.

Lục Tinh hồi phục rất thuận lợi, trong tháng cô ở cứ đều là Phó Cảnh Sâm và bảo mẫu chăm sóc đứa bé.

Đậ Đậ càng lớn càng trắng, ánh mắt vừa to vừa đen, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phấn giống như viên gạo nếp tròn, ai thấy cũng phải phát cuồng.

Dáng dấp lại có chút giống cô, nhưng lại thừa hưởng gen ưu tú của Phó Cảnh Sâm, Lục Tinh cảm thấy Đậ Đậ còn xinh xắn hơn cô hồi nhỏ, lớn lên nhất định đẹp hơn cô nhiều.

Lúc đầu Đậ Đậ còn luôn dính lấy Lục Tinh, ngày một lớn hơn, sẽ kêu ê a, sẽ xoay người rồi tự mình ngồi dậy lúc thức dậy... lại giống như càng thích tìm cha.

Đậ Đậ lúc nào thấy cha cũng toét miệng cười một cách vui vẻ, còn vươn cánh tay nhỏ giống như ngón sen, kêu ê a.

Phó Cảnh Sâm khẽ cười ôm lấy con gái, hôn lên gương mặt mập mạp của cô bé, Đậ Đậ ôm lấy người anh, cái miệng nhỏ hôn lên mặt anh một cái, dính đầy nước miếng.

Lục Tinh ở bên cạnh nhìn thấy thì bĩu môi: "Đậ Đậ càng ngày càng thích anh."

Một tay Phó Cảnh Sâm ôm con gái, một tay nắm lấy tay cô, khẽ cười: "Vậy anh càng ngày càng thích em không được sao?"

Lục Tinh hừ một tiếng: "Em cảm thấy anh thích Đậ Đậ thì có."

Phó Cảnh Sâm vẫn cười: "Em không cảm thấy Đậ Đậ rất giống em hồi bé sao?"

Khi còn bé cô rất vui vẻ dính lấy anh... Cho nên ý anh là, Đậ Đậ thích anh như vậy do di truyền gen của cô sao? Lục Tinh đỏ mặt đập anh mấy cái, Đậ Đậ nhìn thấy cũng ê ê a a học theo cô, hưng phấn vỗ bả vai cha mình, vỗ xong lại ôm đầu Phó Cảnh Sâm.

Đậu Đậu còn được di truyền từ Lục Tinh một thứ, đó là rất thích chó, đặc biệt cô bé rất thích Tiểu Cáp, mỗi lần thấy Tiểu Cáp đều muốn dắt nó đi chơi.

Điều này khiến Phó Cảnh Sâm vô cùng nhức đầu, anh vẫn cảm thấy nuôi chó không vệ sinh cho lắm, cho nên mỗi lần Lục Tinh sờ Tiểu Cáp xong đều phải đưa cô đi rửa tay khử trùng, bây giờ ngay cả Đậu Đậu cũng thích Tiểu Cáp...

Nếu Đậu Đậu không được chơi với Tiểu Cáp thì sẽ khóc rất to, Phó Cảnh Sâm bất đắc dĩ ôm cô bé đến gần Tiểu Cáp để sờ một cái.

Nhưng Tiểu Cáp vừa nhìn thấy anh đến gần thì đều bỏ chạy.

Vì vậy anh vừa vỗ nhẹ sống lưng Đậu Đậu, vừa nhẹ nhàng dỗ dành: "Chờ Đậu Đậu lớn thêm chút nữa Tiểu Cáp sẽ không bỏ chạy."

Cũng không biết Đậu Đậu nghe xong có hiểu không, cô bé chớp chớp đôi mắt rưng rưng nước mắt nhưng không khóc nữa.

Lục Tinh ở bên cạnh oán thầm: Tiểu Cáp bỏ chạy không phải vì sợ anh sao?

Vào thời điểm Đậu Đậu được bảy tám tháng chỉ thích ra ngoài chơi, mỗi ngày đều phải có người ôm cô bé, hoặc là đẩy nôi ra ngoài đi dạo.

Một ngày chạng vạng tối, Lục Tinh đặt Đậu Đậu trong nôi, đẩy bé đi dạo vườn hoa chờ Phó Cảnh Sâm.

Tiểu Cáp đi theo sau cô, vui sướng ngoe nguẩy cái đuôi, luôn xoay đầu xem cô chủ nhỏ nằm trong nôi.

Cô bảo mẫu cầm điện thoại Lục Tinh chạy đến, Lục Tinh nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, dừng đẩy nôi lại, đi về chỗ bảo mẫu lấy điện thoại

di động.

Là Đỗ Tiểu Vi gọi tới, tiết mục của Bành Duyệt gặp chút sự cố.

Cô nhú mày hỏi rõ nguyên nhân, sau đó bàn bạc với Đỗ Tiểu Vi xem nên xử lý chuyện này như thế nào, bây giờ sao chép lại tiết mục sẽ không kịp. Cúp điện thoại, Lục Tinh tự mình gọi điện đến tổ tiết mục giải thích rồi nói xin lỗi.

Phó Cảnh Sâm lái xe từ cửa vào với tốc độ chậm chạp.

Ánh mắt liếc về chiếc nôi em bé cách đó không xa, hình như Đậu Đậu đang ngủ, Tiểu Cáp nằm bên cạnh nôi em bé, yên lặng bảo vệ.

Ánh nắng chiều phủ xuống, ấm áp bao phủ. Hình ảnh cực kì ấm áp.

Phó Cảnh Sâm khẽ mỉm cười, hay là sau này đối xử với con chó kia tốt hơn một chút nhỉ?

Lục Tinh đứng cách xa nôi em bé, cô cũng thấy anh.

Cúp điện thoại, tầm mắt hai người chạm nhau, Phó Cảnh Sâm cong môi: "Anh đi cất xe, chờ anh một chút."

Lục Tinh gật đầu, sau đó đi về phía Đậu Đậu, thấy Tiểu Cáp nghiêm túc bảo vệ cô chủ nhỏ như vậy, cô khẽ cười cầm điện thoại di động lên, chụp lại hình ảnh ấm áp này.

Khi còn nhỏ Đậu Đậu rất yên phận, Phó Cảnh Sâm muốn làm chuyện gì với Lục Tinh cũng không có ảnh hưởng nhiều lắm. Điều này thì Phó Cảnh Sâm rất hài lòng.

Đậu Đậu chậm rãi lớn lên, sẽ gọi cha gọi mẹ, sẽ gặp mặt ông nội bà nội, sẽ đi chơi với Tiểu Cáp... Nhưng cuộc sống hài hòa của bọn họ đã bị phá vỡ.

Phó Cảnh Sâm kiểm tra Đậu Đậu nằm trên giường nhỏ ngủ rất say, đang muốn đẩy giường nhỏ về phòng thì Đậu Đậu trở mình, khẽ lẩm bẩm: "Cha cha, đói đói..."

Lục Tinh khẽ cười, cô ngồi dậy: "Em đi pha sữa bột."

Đậu Đậu ăn uống no đủ thì ôm cha không buông tay, Phó Cảnh Sâm không thể làm gì khác đành ôm cô bé lên giường lớn.

Lục Tinh đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ bé mềm mềm non nớt của cô bé, Đậu Đậu cười híp mắt ôm lấy tay cô, giọng nói đáng yêu vang lên: "Mẹ mẹ...."

Phó Cảnh Sâm nhìn hai mẹ con chơi với nhau, bất đắc dĩ nằm xuống bên cạnh, Đậu Đậu leo từ trong ngực Lục Tinh xuống, cọ cọ vào ngực cha, giống như con rùa đen nhỏ, tay chân nhỏ bé co lại, ngọt ngào gọi mấy tiếng cha.

Làm cho Phó Cảnh Sâm rất thỏa mãn, rất mềm mại. Anh sờ sờ mái tóc mềm của Đậu Đậu, Đậu Đậu liên tục cọ cọ vào ngực cha: "Cha cha, con rất yêu cha...."

Phó Cảnh Sâm khẽ cười: "Cha cũng yêu con..."

Đậu Đậu nằm một lúc rồi lại ngồi lên bụng Phó Cảnh Sâm, nghiêng đầu nhìn về phía Lục Tinh, cô bé bật cười khanh khách, để lộ ra mấy cái răng nhỏ

trắng như hạt gạo: "Con cũng yêu mẹ...."

Lục Tinh thấy đã muộn rồi, cô cười ôm cô bé xuống, dịu dàng dỗ: "Đậu Đậu đi ngủ nhé? Mẹ kể chuyện cho con nghe."

Đậu Đậu ngoan ngoãn gật đầu, học động tác của cha, hôn lên lỗ tai cô: "Con muốn ngủ cùng cha mẹ."

Lục Tinh đồng ý: "Được được được..."

Phó Cảnh Sâm nằm ở bên trái nhìn Lục Tinh dỗ con ngủ, đầu cô bé vùi trong ngực mẹ nghe chuyện, từ từ nhắm mắt lại.

Một lúc sau Lục Tinh thở ra, Phó Cảnh Sâm thấp giọng hỏi: "Đậu Đậu ngủ rồi à?"

Lục Tinh nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhìn anh rón rén ôm Đậu Đậu đi cũng biết anh chưa từ bỏ ý định.

Gần đây Đậu Đậu ngủ trên giường bọn họ ngày càng nhiều, buổi tối hôm qua còn buổi tối hôm kia nữa.... Đều ngủ chung với bọn họ.

Phải chú ý đến đứa trẻ nên anh muốn làm gì cũng không thể làm được.

Thật may tối hôm nay Đậu Đậu rất yên phận đi ngủ, Phó Cảnh Sâm thành công ôm cô bé về căn phòng nhỏ. Thời điểm Lục Tinh kể chuyện cho Đậu Đậu đã mơ màng ngủ, trên người bỗng nhiên bị đè xuống, vừa mở mắt ra đã bị anh hôn.

Đêm còn rất dài.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đậu Đậu tỉnh lại trên giường nhỏ, không vui bĩu môi.

Phó Cảnh Sâm sang xem con gái, đúng lúc thấy cô bé bĩu môi, vẻ mặt vô

cùng tủi thân, anh đi đến ôm bé vào lòng: "Đậu Đậu làm sao vậy?"

Đậu Đậu ôm cổ anh mím môi, tủi thân kêu lên: "Cha không muốn ngủ cùng con...."

Phó Cảnh Sâm ngăn người ba giây, sau đó nhẹ nhàng dỗ dành: "Lớn lên Đậu Đậu sẽ phải đi nhà trẻ, sau này phải ngủ trên giường của mình, như vậy mới lớn được."

Lúc Đậu Đậu hơn hai tuổi. Phó Cảnh Sâm thương lượng với Lục Tinh, đến tháng chín sẽ đưa Đậu Đậu đi nhà trẻ.

"Nhưng mà con rất yêu cha và mẹ..." Đậu Đậu chu môi, tự tranh thủ phúc lợi cho mình, giọng nói càng nhỏ và tủi thân hơn: "Mỗi tối mẹ đều ngủ với cha, cha hôn lỗ tai mẹ, cha không hôn Đậu Đậu, Đậu Đậu vẫn còn là trẻ con....."

Lục Tinh muốn gọi bọn họ đi ăn sáng, cô đứng ở cửa nghe thấy như vậy, thiếu chút nữa hộc máu.

Đậu Đậu... ghen tị với cô sao?

Cô sờ lỗ tai mình, bình thường Đậu Đậu cũng học theo Phó Cảnh Sâm hôn lỗ tai cô.

Cô đứng ở ngoài cửa, muốn nghe một chút xem Phó Cảnh Sâm trả lời ra sao về vấn đề này.

"Mẹ giống như con lúc nhỏ vậy, lỗ tai bị thương nên rất đau.... Cho nên cha hôn lỗ tai mẹ thì mẹ sẽ hết đau."

Giọng anh trầm thấp lại quyến rũ, đặc biệt lúc dỗ con thì vô cùng dịu dàng kiên nhẫn, Lục Tinh nghe xong, trong lòng cũng mềm như nước, cô biết anh thích hôn lỗ tai cô là có nguyên nhân, thì ra là như thế, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe chính miệng anh nói như vậy.

Đậu Đậu cũng rất đau lòng: "Đậu Đậu cũng yêu mẹ, Đậu Đậu cũng muốn hôn lỗ tai mẹ."

"Vậy con đi nói với mẹ đi."

Anh ôm Đậu Đậu đi ra thì thấy Lục Tinh đứng ngoài cửa. Đậu Đậu đưa tay về phía cô: "Mẹ mẹ..."

Lục Tinh mỉm cười ôm lấy bé, Đậu Đậu ôm lấy cổ cô, cái miệng nhỏ nhẹ nhàng hôn lên tai phải của cô.

Tai trái bỗng nhiên nóng lên.

Phó Cảnh Sâm cũng đồng thời cúi người, hôn lên lỗ tai cô một cái.

Ngoại truyện 3: Vợ chồng Diệp Hân Nhiên Johnson

Editor: Lynx Beta: Mạc Y Phi

Ăn sáng xong mẹ Diệp bỗng nhiên nhắc tới: "Hôm nay con cùng cha con đến xưởng đi, Lưu Bàn đã đợi ở đó một lúc rồi, sau này con với nó nhớ liên lạc với nhau nhiều hơn."

Diệp Hân Nhiên vừa nghe xong thì ngẩn người: "Ý của mẹ là gì?" Liên lạc với nhau nhiều hơn... rõ ràng là muốn cô đi xem mắt mà.

Cha Diệp nhìn cô một cái, trầm giọng nói: "Con người Lưu Bàn không tồi, con với nó thử làm quen một chút, nếu như thích hợp thì kết hôn, con là một cô gái, ở trong thành phố lớn cũng khổ, về thị trấn cũng rất tốt, còn có cha và mẹ con, không ai có thể bắt nạt con được."

Trong phút chốc Diệp Hân Nhiên sục đổ, cô ở lại thị trấn thì có thể làm gì?

Dưỡng già sao?

Không thể chịu được việc cha mẹ nhắc nhở, Diệp Hân Nhiên không còn cách nào khác đành trở về phòng.

Buồn bực nằm trên giường một lúc, cô bò dậy mở máy vi tính lên xem, xem kịch ngắn Tống Tiểu Bảo (1) mới thấy tâm tình dịu đi không ít, nhàm chán một lúc lại truy cập vào diễn đàn.

(1) Tống Tiểu Bảo, tên thật là Tống Bảo Lợi, sinh ngày 5 tháng 1 năm 1981, là người tỉnh Cát Lâm, huyện Huy Nam, thành phố Thông Hóa. Là nam diễn viên của Trung Quốc đại lục, cũng là đồ đệ thứ 32 của diễn viên hài Triệu Bản Sơn.

Có một bài viết mới là: "Bạn trai phản bội, bây giờ quay lại cầu xin tha

thứ, có nên tha thứ hay không?" treo ngay trước mặt.

Có rất nhiều bài viết kiểu này, Diệp Hân Nhiên đã nhìn thấy không ít, chẳng qua lại không ngờ chuyện này cũng sẽ xảy ra với cô. Cô và bạn trai cũ cũng ở bên nhau được bảy năm, đã nói đến chuyện cưới xin, nếu không phải Quan Nghị phản bội cô, thì bây giờ cũng chuẩn bị đi lấy sổ đăng ký kết hôn rồi.

Mí mắt cô giật giật, ấn vào bài viết đó.

"Chúc mừng chủ thớt thoát khỏi hố lửa, ít nhất không phải để sau khi kết hôn mới phát hiện bạn trai cũ của mình là một tên cặn bã, đây là chuyện đáng mừng."

"Giống lâu trên, ngàn lần không được tin tưởng lời của mấy thằng đàn ông phản bội, bạn có thể tha thứ cho hắn một lần, hắn sẽ có lần thứ hai thứ ba, tuyệt đối đừng có quay đầu, bây giờ bạn còn là một thiếu nữ chưa lập gia đình, rất tốt đẹp, nếu như quay đầu không chừng sẽ thành người phụ nữ có chồng."

"Cho nên yêu lâu mới sinh ra lăm vấn đề, hoặc là yêu lâu kiểu gì cũng sẽ đội mũ xanh hoặc vàng."

...

Diệp Hân Nhiên khẽ cười, bây giờ cô đang đội mũ xanh hay vàng đây?

Loại vật quay đầu này quả thật không thể tùy tiện ăn, nhất là đàn ông, cô rất vui mừng trước khi kết hôn đã phát hiện hành động phản bội của Quan Nghị, bây giờ cô chỉ có thể coi như đã dành cả thanh xuân vất vả đi nuôi một con chó thôi.

Bài viết này thật là thú vị, dù sao cũng không có chuyện gì để làm, cô nhàm chán lướt xem từng bình luận.

Tuy nhiên, sau khi đăng bài viết lên thì chủ bài viết lại biến mất.

"Chủ thớt, bạn đâu rồi? Sẽ không phải đang nghĩ đến chuyện nhảy lầu chứ?"

"What the fuck? Ngần lần đừng làm vậy. Chỉ vì một tên cặn bã thì hoàn toàn không đáng. Thiếu nữ xin hãy ở lại nhân gian."

"Chủ thớt, chủ thớt mau trả lời đi."

"Chủ thớt có cần tôi báo cảnh sát không? Mau xuất hiện đi nào."

....

"Chẳng lẽ đây là một bài viết câu like?"

Một lời nói đã đánh thức người trong mộng, trong lúc mọi người cho rằng đây chỉ là bài viết câu like nhàm chán, thì chủ bài viết đã trở lại, còn viết một câu: "Nói tôi tự sát? Các bạn đừng có đùa chứ? Tôi còn ngại đời

quá ngắn không đủ sống đây. Tôi đã sớm muốn cách xa tên đàn ông cận bã kia rồi, hôm nay tôi còn đang đi chơi đây."

Sau đó bài viết bắt đầu thay đổi, mỗi lần đến một nơi mới thì lại đăng một bức ảnh lên, viết hành trình du lịch...

"Con mẹ nó. Thì ra là câu like. Chúng ta giải tán thôi."

Diệp Hân Nhiên nhìn chủ bài viết đăng ảnh về hành trình du lịch, nhìn qua thì không thấy giống câu like cho lắm, cô thấy khá thú vị, chợt nhớ đến lời mời của Johnson, lại có chút động lòng.

Du lịch giải sầu. Hình như cũng không tệ.....

Bài viết cuối cùng là chủ bài viết đó tự nói với mình: "Thì ra chân trời góc biển chỉ là một hòn đá."

Hình minh họa là tảng đá ở nơi xa xôi.

Tam Á (2) ? Diệp Hân Nhiên nhớ đến bài đăng tối hôm qua, hình như Johnson cũng đang ở Tam Á?

(2) Tam Á là thành phố cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc. Dân số:

536.00. Đây là thành phố lớn thứ hai trên đảo.

Cô sờ cằm suy nghĩ mấy phút, rồi truy cập vào trang web tìm vé máy bay.

Đặt vé máy bay xong, Diệp Hân Nhiên bắt đầu thu dọn hành lý, dựa vào bài viết mà chủ bài viết đăng thì vào sáng sớm và đêm muộn ở Tam Á hơi lạnh một chút, còn lại thì chính là mùa hè. Quần áo của cô đều ở thành phố B, ở nhà làm gì có đồ mùa hè, cô lục lọi một lúc lâu mới tìm được hai ba bộ mặc tạm được.

Đồ bơi..... đều là đồ của mấy năm về trước, để đến Tam Á rồi mua vậy.

Buổi trưa xuống dưới nhà ăn cơm, cha Diệp nhìn cô: "Đợi lúc nữa ăn xong thì đến xưởng cùng cha đi."

Vẻ mặt Diệp Hân Nhiên rất vui vẻ: "Cha, không được đâu, lát nữa con phải vào thành phố rồi, sáng mai ngồi máy bay trở về thành phố B, có một cuộc phỏng vấn đang chờ con."

Mẹ Diệp cau mày hỏi: "Cũng đã đến cuối năm rồi, lúc này thì lấy đâu ra phỏng vấn chứ?"

Diệp Hân Nhiên vẫn cười tủm tỉm: "Cuối năm cũng có người từ chức, giống như con. Có người từ chức thì có người xin việc, vẫn giống như con, cơ hội khó có được, cho nên con phải quay trở về."

Thời điểm này chỉ có thể nói dối.

"Cạch." Cha Diệp đặt mạnh đôi đũa xuống: "Để cho con đi gặp người con lại chạy, ở thị trấn thì có gì không tốt?"

Mấy ngày nay Diệp Hân Nhiên cũng cảm thấy có chút oan ức, sau khi cô chia tay với Quan Nghị thì cha mẹ đều ở trong trạng thái lo âu, thật sự giống như sợ cả đời này không còn ai thềm lấy cô vậy, nên vội vàng mang cô đi chào hàng, trong thị trấn này Lưu Bành quả thật không tệ, nhưng chỉ có chút tiền mà thôi.

Cái bụng bia kia... quả là một lời khó có thể nói hết.

Lần này cô cũng hơi tức giận: "Con không thích Lưu Bành, cha mẹ cũng phải đặt lòng tin vào con chứ. Con mới hai lăm tuổi, chẳng qua là thất tình thôi, cũng không phải không ai thềm cưới con."

Mẹ Diệp lâm bẩm: "Hai lăm cũng không còn nhỏ nữa, mẹ chỉ là lo cho con thôi."

Diệp Hân Nhiên cau mày: "Con biết cha mẹ muốn tốt cho con cho nên mấy ngày qua cha mẹ nói gì con đều nghe, nhưng cha mẹ có để ý tới cảm nhận của con không? Kết hôn không phải trò đùa, cha mẹ cũng không thể tùy tiện tìm một người để gả con đi được, đây là chuyện chung thân đại sự. Coi như là phải lập gia đình, cũng phải gả cho người con thích, phải chịu trách nhiệm với con."

Những lời này làm cho cha mẹ Diệp đều sửng sốt.

Diệp Hân Nhiên tiếp tục nói: "Cha mẹ, con đã là người trưởng thành, có một số việc con có thể tự xử lý, cha mẹ không cần quan tâm, có đối tượng thích hợp con sẽ thử qua lại."

Buổi chiều Diệp Hân Nhiên rời khỏi thị trấn, ở trong thành phố một đêm, sáng sớm ngày thứ hai đã lên máy bay đến Tam Á.

Đến Tam Á đã là 10 giờ sáng, cô gọi điện thoại cho Johnson.

Từ khi hai người trao đổi số điện thoại cũng chưa gọi cho nhau lần nào, Johnson thấy cô gọi đến thì vô cùng hưng phấn: "Hi, tiểu thư Hân Nhiên...."

Diệp Hân Nhiên cũng có chút kích động, ánh mắt trời ở đây thật rực rỡ. Cô cười một tiếng: "Cậu đang ở khách sạn nào?"

Johnson sững sờ: "Khách sạn gì?"

Diệp Hân Nhiên cố ý ngừng một chút, mới cười nói: "Bây giờ tôi đang ở Tam Á, không phải cậu muốn tìm đồng đội cùng đi du lịch hay sao? Tôi đến rồi đây."

Johnson đứng ngoài cửa khách sạn đợi, Diệp Hân Nhiên vừa xuống taxi thì anh đã bước tới.

Diệp Hân Nhiên vừa muốn ngẩng đầu thì bị Johnson ôm lấy, lồng ngực đàn ông rất rộng, cánh tay cũng mạnh mẽ.

"Tiểu thư Hân Nhiên, thấy cậu thật là vui quá."

Johnson buông cô ra, cười rộ lên, để lộ ra hàm răng trắng chính tề.

Diệp Hân Nhiên bị ôm như vậy thì hơi sững sờ... Cô ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người này đã cạo râu, đôi mắt xanh rất đẹp, nếu như phải dùng một từ để hình dung, cô chỉ có thể nghĩ đến từ "tuấn tú".

Sau mấy giây sững sờ, cô bật cười: "Ở nhà khá nhàm chán, đúng lúc thời tiết chỗ này đẹp như vậy nên tôi đã bị thu hút."

Johnson nhận lấy hành lý trong tay cô, nụ cười trên môi càng sâu hơn: "Cậu về phòng nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa chúng ta sẽ ra biển."

Diệp Hân Nhiên gật đầu, sáng sớm hôm nay dậy sớm nên hiện giờ cô rất muốn nghỉ ngơi.

Johnson mở cửa một căn phòng ra cất hành lý vào, sau đó chỉ sang bên trái: "Tôi ở phòng bên cạnh, có gì cứ gọi tôi."

Diệp Hân Nhiên không nhịn được khẽ cười, rõ ràng cô mới là người Trung Quốc, hẳn là cô chăm sóc cho anh mới đúng chứ, cô đưa tay làm động tác OK.

Ngủ hơn bốn mươi phút, Diệp Hân Nhiên bò từ trên giường xuống, sờ bụng một cái, thấy đồng hồ chỉ 12 giờ thì đi sang phòng bên cạnh gõ cửa.

Johnson mở cửa, anh hơi bất ngờ: "Cậu tỉnh lại sớm vậy?"

Diệp Hân Nhiên khẽ cười: "Tôi đói quá nên tỉnh, để tôi mời cậu ăn cơm nhé."

Johnson cũng cười: "Tôi tới đây trước, để tôi mời cậu."

Diệp Hân Nhiên nhượng mảy: "Được rồi, tôi đi rửa mặt thay quần áo đã, cậu chờ tôi mấy phút."

Đúng lúc có người bạn gọi điện thoại cho cô, Diệp Hân Nhiên kẹp điện thoại bên tai đứng trước bồn rửa mặt, vừa rửa mặt vừa nghe điện thoại.

Kết quả má hơi trơn trơn, điện thoại rơi vào bồn rửa mặt. Vòi nước liên tục rửa sạch chiếc điện thoại đáng thương.

Diệp Hân Nhiên vội vàng lấy điện thoại lên, dùng khăn lông lau khô, cảm thấy vô cùng đau lòng. Cái điện thoại này cô mới mua chưa được bao lâu. Hơn mấy ngàn tệ đấy.

Nghĩ đến việc anh còn đang chờ ngoài cửa, cô cũng không để ý nhiều, dùng máy sấy tóc sấy điện thoại qua loa rồi ném lên trên bàn.

Nhiệt độ tháng 1 ở Tam Á khoảng 25°C, buổi trưa nhiệt độ tăng cao còn có thể xuống biển bơi lội, so với thành phố B lạnh giá thì tốt hơn nhiều.

Sau khi ăn ở một quán hải sản gần biển xong, Diệp Hân Nhiên hài lòng đi

dạo trên bờ biển với anh, Johnson đề nghị: "Có muốn xuống bơi không?"

Diệp Hân Nhiên hơi khó xử: "Được, nhưng tôi chưa có đồ bơi, phải đi mua đồ bơi trước đã."

Johnson khẽ cười: "Tôi đi cùng cậu."

Diệp Hân Nhiên lúng túng một lát mới rồi nói: "Vây cũng được."

Bên cạnh có một chàng trai người Mỹ đẹp trai, Diệp Hân Nhiên cảm thấy ánh mắt của người đi đường thường xuyên nhìn về phía bọn họ, lần đầu tiên trong đời cô nhận được nhiều lần quay đầu như vậy.

Gần đó có một cửa tiệm bán đồ bơi, Diệp Hân Nhiên nghe thấy anh muốn đi cùng cô, thì cho rằng chẳng qua là đứng ngoài đợi thôi, không ngờ anh lại thoải mái đi vào trong cùng cô.

Cô hơi không được tự nhiên ngẩng đầu nhìn anh, Johnson đứng ở đây làm cô không dám chọn.

Không ngờ anh còn rất tự nhiên, lại cầm bộ bikini hai mảnh lên nói với cô: "Tiểu thư Hân Nhiên mặc cái này nhìn hay này."

Diệp Hân Nhiên: "...". Anh muốn trêu cô sao?

Ngoại truyện 4: Vợ chồng Diệp Hân Nhiên Johnson

Editor: Lynx Beta: Mạc Y Phi

Diệp Hân Nhiên nhìn về phía Johnson, phát hiện anh đang rất nghiêm túc, cũng không có ý nào khác, chẳng qua chỉ đơn thuần cảm thấy cô mặc bộ này đẹp mà thôi.

Nhưng mà... bộ này hình như hơi thiếu vải! Cô ho nhẹ một cái: "Tôi không thích cái này."

Johnson khẽ cau mày, có chút không hiểu, ánh mắt quét qua một lần, lại cầm một bộ bikini hai mảnh màu đỏ lên: "Cái này thì sao?"

Lúc này trong tiệm cũng có không ít người, cũng có một vài đôi tình nhân, giống như Johnson vậy, đang thoải mái chọn đồ bơi cho bạn gái, nhưng cũng rất hiếm thấy. Diệp Hân Nhiên nhạy bén nhận ra ánh mắt mọi

người nhìn về phía cô, còn có một nữ sinh nhẹ giọng trách móc người yêu:
"Anh xem bạn trai người ta biết quan tâm chưa kìa."

"Anh chàng nước ngoài đẹp trai kia thật nam tính...!"

Lần đầu tiên Diệp Hân Nhiên nhận được ánh mắt hâm mộ từ người khác, hay cũng bởi vì người đàn ông này... Loại cảm giác này thật đúng là... vi diệu, cũng không biết Johnson nghe có hiểu không.

Anh nghe hiểu chứ? Mặc dù anh nói tiếng Trung cũng có chút khó nghe, nhưng cũng không tệ lắm.

Thật ra thì cô cũng không thân với Johnson, thậm chí còn có chút xa lạ. Sở dĩ tìm đến anh cũng bởi vì cô tin tưởng Lục Tinh. Lục Tinh cá tính như vậy mà có thể làm bạn tốt với anh, chứng tỏ nhân phẩm và tính cách anh cũng không

tệ. Còn có một lần ở thành phố B, anh cũng từng mời cô đi du lịch.

Bởi vì là người xa lạ nên Diệp Hân Nhiên thấy cũng không cần giải thích gì nhiều, thuận tay cầm lấy bộ bikini hai mảnh màu đỏ trên tay anh:
"Cậu chờ tôi một chút."

Mua xong đồ, cô xách túi nói với Johnson: "Đi thôi."

Đến hồ bơi, Johnson cười với cô: "Cậu mặc màu đỏ nhìn rất đẹp, ánh mắt của tôi vốn tốt mà."

Diệp Hân Nhiên: "..."

Xin lỗi, nhưng đến bây giờ cô vẫn chưa thích ứng được với sự nhiệt tình và trực tiếp của anh.

Johnson mặc quần bơi hình bãi biển, ở trần, ngực nở nang, thấy trọn vẹn tám múi cơ ở bụng, vóc người này của anh có thể trực tiếp kéo đi làm

người mẫu được rồi.

Mặc dù mỹ nam rất dụ dỗ người ta nhưng Diệp Hân Nhiên cũng không thể tùy tiện nhìn lâu, cô vòng vo chuyển đề tài: "Đúng rồi, cậu học tiếng Trung mấy năm rồi?"

"Học bốn năm nhưng tôi lại không có nhiều bạn bè người Trung, bình thường rất ít nói, cho nên nói không tốt lắm." Johnson nói đến chuyện này thì có chút ngượng ngùng.

"À..." Diệp Hân Nhiên cười, "Thật ra cậu nói cũng không tệ lắm, nếu như so sánh tiếng Anh của tôi với tiếng Trung của cậu, thì cũng có thể nói tiếng Trung của cậu tốt hơn một chút."

"Như vậy đi, cậu dạy tôi tiếng Trung, tôi dạy lại cậu tiếng Anh được không?" Johnson cười nói.

"Được."

Johnson có thói quen chụp ảnh để đăng lên mạng, lúc Diệp Hân Nhiên được mời chụp ảnh cùng anh, cô có chút do dự cúi đầu nhìn ngực mình, mặc bikini hai mảnh chụp hình?

Đang do dự, Johnson giơ điện thoại di động lên, ống kính nhắm thẳng mặt hai người, thấp giọng nói: "Cười một chút đi."

Diệp Hân Nhiên theo phản xạ cười một chút, ảnh đã chụp xong. Hai phút sau, Lục Tinh liền gọi điện thoại tới.

Nhưng là gọi đến điện thoại di động của Johnson, bởi vì điện thoại của cô còn bị cô thờ ơ vứt trong khách sạn rồi.

Đối với những câu hỏi của Lục Tinh, Diệp Hân Nhiên giải thích rất cặn kẽ, Lục Tinh nghe xong khẽ thở dài, tức giận nói: "Tớ vừa nhìn thấy

ảnh hai người chụp chung, còn tưởng rằng cậu lén lút qua lại với cậu ấy."

Diệp Hân Nhiên ngạc nhiên: "Tớ còn tưởng cậu rất ủng hộ chuyện tớ hẹn hò?"

"Rất ủng hộ, nhưng cậu ấy phải quay về Mỹ, cậu bảo tớ về nước sau đó thì gả đến nước Mỹ sống?"

"Lừa cậu thôi, tớ không thích cậu ấy, hơn nữa nếu tớ tìm bạn trai ngoại quốc, có lẽ buổi tối cha mẹ tớ không dám ngủ mất, bọn họ thà gả tới cho ông anh mở siêu thị nhỏ dưới nhà, rồi làm mẹ kế của con anh ta, cũng không muốn gả tớ qua nước ngoài."

Lục Tinh không nhịn được cười: "Đừng khoa trương như vậy, cậu nói như thế cậu ấy sẽ khóc đấy."

Diệp Hân Nhiên cười to, một hồi lâu mới ngừng, "Đúng rồi, điện thoại tớ dính nước, đang hong khô trong khách sạn, vốn định buổi tối gọi điện thoại

cho cậu, không ngờ cậu biết nhanh như vậy."

Cúp điện thoại, Johnson liền đi đến trước mặt cô, cau mày: "Tiểu thư Hân Nhiên, có phải cậu có hiểu lầm gì về người ngoại quốc không?"

Diệp Hân Nhiên ngẩn người một chút, có phải anh hiểu lầm cô chuyện gì không?

Johnson khẽ nói: "Lần trước cậu cũng nói không yêu đương với người nước ngoài, lần này lại nói, tôi cảm thấy cậu không nên nghĩ như vậy, tình yêu không phân biệt đất nước."

Diệp Hân Nhiên hơi kinh ngạc, anh lại có thể nói ra những lời như "Tình yêu không phân biệt đất nước."

Lúc anh nói những lời này, vẻ mặt rất nghiêm túc, Diệp Hân Nhiên hơi lúng túng, giống như cô đã làm sai chuyện gì vậy.

Không thể làm gì khác, cô đành giải thích: "Tôi không có ý kiến gì với người nước ngoài, giống như lần trước tôi từng nói, có một số cô gái khá truyền thống, bọn họ lại chỉ muốn yêu đương với người Trung Quốc, Lục Tinh cho rằng..." Lời đã đến miệng lại không thể nói ra được. "Tình yêu không phân biệt đất nước, cậu nói không sai."

Nhận được sự công nhận từ cô, Johnson rất vui vẻ.

Trước Johnson có đi theo đoàn du lịch Tam Á, sau đó lại đi cùng Diệp Hân Nhiên, nên anh cũng rời khỏi đoàn du lịch.

Đoàn du lịch đa phần là người lớn tuổi, Johnson đứng cùng bọn họ.... quả thật hết sức không cân đối, có thể nói Diệp Hân Nhiên đến chính là ân huệ của thượng đế đối với anh.

Ừ, lời này là anh nói.

Johnson sẽ không ở một thành phố quá lâu, bốn năm ngày sau anh lại lên đường đến một nơi khác.

Anh lịch thiệp hỏi Diệp Hân Nhiên: "Hân Nhiên, cậu muốn đến thành phố nào tiếp theo không?"

Đã chơi với nhau mấy ngày nên anh cũng trực tiếp đổi từ "Tiểu thư Hân Nhiên" sang "Hân Nhiên".

Diệp Hân Nhiên còn dạy anh mấy chữ: "Hân nhiên tự đắc, hân nhiên tự hỉ, hân nhiên tự nhạc." (1)

(1) Những thành ngữ chỉ sự hài lòng, hạnh phúc.

Mấy năm ở chung với Quan Nghị, bọn họ rất ít đi du lịch, quan hệ có chút "trạch" (2), mấy ngày nghỉ chỉ muốn ngủ ở nhà, chơi game, đi ra ngoài ăn một bữa. Trước kia Diệp Hân Nhiên cũng rất thích đi du lịch, nhưng ở lâu với Quan Nghị nên thói quen lúc trước cũng dần dần thay đổi.

(2) Những người chỉ thích ở nhà, luôn ở nhà.

Hồi học đại học, cô từng đề nghị đi đến Tây Tạng, Quan Nghị không suy nghĩ đã từ chối.

Cho đến bây giờ cô cũng chưa từng đến đó.

Cô cười một tiếng: "Chúng ta đi Tây Tạng đi, cậu biết không? Có người nói phong cảnh ở Tây Tạng rất giống thiên đường, chúng ta hãy làm một chuyến hành trình đến thiên đường, cách xa trần gian ồn ào..."

Lời nói của cô khiến Johnson nghe xong như lọt vào sương mù, nhưng anh cũng biết Tây Tạng là nơi như thế nào, nếu Diệp Hân Nhiên không đề cập đến thì anh cũng định đi.

"Ok, nghe theo cậu."

Diệp Hân Nhiên cười: "Quá tốt, để tôi xác định lộ trình, cậu đi theo tôi là được."

Mấy lần trước muốn đi Tây Tạng, cuối cùng đều không đi, nhưng cô xem không ít hành trình du lịch, có lần còn xác định lộ trình.

Nhưng cuối cùng vẫn không đi được.

Diệp Hân Nhiên phát hiện Johnson rất ham học, anh thích xem kịch trên ti vi, xem các chương trình thực tế, thậm chí cả tin tức trên radio cũng xem. Lúc anh xem TV, thích nhất vừa nhìn vừa lặp lại lời trên TV.

Cô đặt vé máy bay trên mạng, lúc tra lộ trình, Johnson ngồi ở bên cạnh xem ti vi, vừa nhìn vừa đọc.

Diệp Hân Nhiên không nhận được cất tiếng cười. Johnson hỏi: "Cậu cười cái gì?"

Diệp Hân Nhiên nín cười: "Không có gì, hình như tiếng Trung của cậu tốt hơn trước rồi."

Johnson gật đầu: "Đúng vậy, vì mỗi ngày tôi đều luyện tập mà." "Xem TV?"

"No, đây là Trung Quốc, lúc đi ra ngoài tôi toàn gặp người Trung Quốc, nói chuyện với bọn họ chính là luyện tập."

Diệp Hân Nhiên cười một tiếng, đột nhiên hỏi: "Cậu học tiếng Trung... bởi vì Lục Tinh sao?"

Johnson nhìn cô một lúc, một lúc sau khẽ nở nụ cười mê người: "Lúc đầu là như vậy, trong trường chúng tôi cũng có không ít du học sinh Trung Quốc,

nhưng Lục Tinh lại không giống vậy, lúc đầu tôi có theo đuổi cô ấy nhưng lại bị cô ấy từ chối, nên chúng tôi làm bạn. Học tiếng Trung đối với tôi, vừa là hứng thú vừa là yêu thích."

Diệp Hân Nhiên tán thưởng giơ ngón tay cái với anh: "Lần này đến Trung Quốc, hứng thú cùng yêu thích của cậu càng có chỗ dùng."

Johnson cười đầy hàm ý: "Ừ."

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn họ bay đến Tây Ninh, sau đó ngồi xe đến Lhasa. (3)

(3) Lhasa, đôi khi được viết là Llasa, là thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ của Khu tự trị Tây Tạng của Cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Nó ở chân của đỉnh Gephel.

Những ngày tháng qua tâm trạng Diệp Hân Nhiên vẫn vô cùng tốt, bây giờ lại đến nơi mà cô muốn, tâm trạng lại càng tốt hơn.

Quả nhiên, tâm trạng không tốt đi du lịch là vô cùng chính xác.

Johnson là một bạn đồng hành rất tốt, anh thích chụp ảnh, thích viết nhật kí du lịch, Diệp Hân Nhiên từng xem qua nhật kí của anh, toàn tiếng Anh, cô nhìn qua cũng chỉ có thể hiểu được khoảng 70%.

Anh nói: "Lúc trước cùng đoàn du lịch không có ý nghĩa lắm, tôi thích tự do và thoải mái như thế này."

Diệp Hân Nhiên cũng thích, ở bên cạnh anh mấy ngày cô phát hiện hai người có khá nhiều sở thích chung.

Cô còn phát hiện, từ lúc cô đi du lịch cùng anh, nhật kí của anh cũng dài hơn vài 3 trang, vài trang đó đều liên quan đến cô, còn có ảnh của cô, ảnh bọn họ chụp chung.

Hai người sớm chiều ở chung, trừ lúc ngủ, hầu như lúc nào cũng ở cạnh nhau, dáng dấp của anh quả thật rất anh tuấn, có lúc ánh mắt anh thâm thúy, mỗi một động tác lịch thiệp đều tỏa ra hương vị mê người. Diệp Hân Nhiên cũng không phải một tờ giấy trắng, có lúc tầm mắt hai người chạm nhau, cô có thể cảm giác được ánh mắt Johnson nhìn cô hơi khác trước.

Johnson cũng không giống những người đàn ông cô biết trước kia, lúc anh khen người ta rất trực tiếp, ánh mắt nhìn người khác cũng thẳng thắn. Cho nên Diệp Hân Nhiên có thể dễ dàng hiểu được ánh mắt của anh.

Cô không biết anh thật sự thích cô hay chỉ nhất thời say mê, dù sao bọn họ cũng là cô nam quả nữ...

Bỏ qua chuyện anh quen biết với Lục Tinh, thì hai người bọn họ có vẻ... Hòa hợp?

Diệp Hân Nhiên vội vàng lắc lắc đầu, nhanh chóng vứt bỏ suy nghĩ này. Cô không chơi nổi với kiểu này.

Đối với chuyện tình cảm, bây giờ cô rất tỉnh táo, cũng rất thực tế.

Cô muốn một người đàn ông hết lòng hết dạ, nghiêm túc, có thể kết hôn với cô.

Chắc chắn Johnson không phải là một đối tượng thích hợp, anh là người Mỹ, sẽ không ở lại Trung Quốc quá lâu.

Yêu người nước ngoài nghe thật mơ mộng, nhưng không hề thực tế. Đây chỉ là một loại tình cảm ái mộ thôi.

Mấy ngày nay, bọn họ đến chùa Triết Bạng ở Lhasa, chùa Sắc Lạp, chùa Đại Chiêu, Diệp Hân Nhiên nhìn kế hoạch cô tự tay xác định, có chút lưu

luyến khi chuyến du lịch này sẽ kết thúc.

Cô còn chưa đi qua Namtso và hồ Yamdrok, nghe nói phong cảnh ở đó vào mùa đông rất đẹp.

Đi đến hai nơi này cũng phải mất hai ngày.

Bây giờ Johnson cũng sẽ cho một vài ý kiến, anh nói: "Trước hết chúng ta đi hồ Yamdrok, sau đó sẽ đến Namtso, lúc đó có thể ở đó một đêm."

Anh cười lớn: "Có thể ở lều vải, nghe nói ở nơi đó lúc mặt trời mọc và mặt trời lặn đẹp vô cùng."

Diệp Hân Nhiên: "... Cậu nghe ai nói vậy?"

Johnson nhìn cô: "Tôi hỏi người ở đây, bọn họ nói cho tôi biết."

Ngoại truyện 5: Vợ chồng Diệp Hân Nhiên Johnson

Editor: Lynx Beta: Mạc Y Phi

Diệp Hân Nhiên và Johnson ở tại một khách sạn gia đình trong thành phố Lhasa, căn phòng rất ấm cúng thoải mái, trong sân còn thoang thoảng hương vị trà.

Sợ đi sai đường, Diệp Hân Nhiên hỏi thăm ông chủ khách sạn trước, ông chủ nói: "Namtso và hồ Yamdrok ở hai hướng khác nhau, hồ Yamdrok thì có thể sắp xếp lịch trình đi trong ngày, đều thuận đường, không sợ bị sai."

Ông chủ nhìn cô một chút rồi lại nói: "Nghe nói các cháu muốn qua đêm ở Namtso?"

Cũng không biết đã nghe ai nói, nhưng hình như nghe giọng ông chủ thì có vẻ không đồng ý lắm, cô liền hỏi: "Không thể qua đêm sao?" Trước kia cô cũng từng xem qua trên mạng, mặt trời mọc và mặt trời lặn ở Namtso là đẹp nhất, nếu như không thể thấy những thứ này, vậy thì đi cũng uổng công vô ích.

Ông chủ nói: "Không phải cả năm đều có thể qua đêm ở Namtso, hàng năm cứ từ cuối tháng 11 đến tháng 4 thì không thể qua đêm ở Namtso. Bởi vì rất lạnh, người trên đảo đều dọn đi, cơ bản là một hoang đảo, hơn nữa ban đêm nhiệt độ vô cùng thấp, nếu các cháu muốn đi thì chỉ có thể chờ bốn tháng sau băng tan mới có thể đi."

Điều này Diệp Hân Nhiên cũng không thể ngờ được, may mà cô hỏi ông chủ, cảm ơn ông chủ xong cô đi vào sân tìm Johnson.

Johnson đang cười cười nhìn chú chó ông chủ nuôi, nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên cười với cô.

Diệp Hân Nhiên nói: "Chúng ta không thể đi Namtso rồi."

Anh ngẩn người một chút: "Why?"

Diệp Hân Nhiên giải thích cho anh lời ông chủ vừa nói, lại lấy điện thoại ra tìm kiếm một chút, quả thật giống lời ông chủ nói, trước đó do cô sơ sót.

Johnson nói: "Thật đáng tiếc."

Chuyện này cũng không có cách nào khác, Diệp Hân Nhiên an ủi anh: "Lần sau cậu tới cũng được."

Johnson nhìn cô đầy hàm ý: "Vậy lần sau cậu còn đi cùng tôi không?"

Diệp Hân Nhiên im lặng không lên tiếng, rồi cười: "Qua mùa xuân tôi phải đi làm, không biết có còn thời gian nghỉ hay không?" Hơn nữa cô cũng không biết anh sẽ ở lại Trung Quốc trong bao lâu, phải bốn tháng nữa bằng ở Namtso mới tan, anh có thể ở lại đây bốn tháng sao?

Anh nhìn cô một lúc, không nói gì.

Johnson trầm mặc, Diệp Hân Nhiên cười đề nghị: "Tối nay chúng ta đến quán bar nhé."

Johnson khá hứng thú với mấy quán bar ở nơi bản địa, buổi tối hai ngày trước anh đã muốn đi rồi, thể chất của anh khá tốt, lại không bị phản ứng cao nguyên (1). Nhưng Diệp Hân Nhiên thì không được như vậy, ngày

đầu tiên cô đến đây thì đã có phản ứng cao nguyên, nên lúc đó không đi được.

(1) Các triệu chứng của phản ứng cao nguyên: Nhức đầu, khó thở,...

Cô đã tìm kiếm trên mạng, cũng hỏi qua ý kiến bạn bè đã từng đi Tây Tạng, bọn họ cũng nói người mới tới Lhasa cần nghỉ ngơi hai ngày để thích ứng với phản ứng cao nguyên, cho nên tốt nhất là nghỉ ngơi nhiều. Johnson không muốn đi uống rượu mà ở lại chăm sóc cô, cho nên vẫn chưa đi được.

Nhắc đến chuyện này thì anh tỏ ra hết sức hưng phấn, lại có chút lo lắng

nhìn cô: "Cậu có thể uống rượu không?"

Diệp Hân Nhiên cười ha ha: "Dĩ nhiên là có thể, tửu lượng của tôi cũng tốt lắm."

Johnson cũng cười: "Ok."

Không lâu sau khi ăn xong cơm tối, bọn họ liền đi đến một quán bar đặc sắc của người dân tộc Tây Tạng, Diệp Hân Nhiên biết người ở nơi này thích uống rượu lúa mạch, già trẻ đều biết uống, độ cồn của rượu chỉ cao hơn bia một chút, dựa vào tửu lượng của cô chắc sẽ không say.

Cô nhìn dáng vẻ Johnson, chắc tửu lượng cũng không tệ, nhưng anh lại là người nước ngoài quen uống rượu Tây, liệu có uống quen rượu nơi này không? Cô hơi nghi ngờ.

Sự nghi ngờ của cô là có căn cứ, mặc dù anh ăn được đồ ăn Trung, có thể ăn liên tiếp hai ba ngày, nhưng thời hạn dài nhất cũng chỉ có ba ngày mà thôi.

Ba ngày sau, anh nhất định phải ăn một bữa ăn Tây. Anh uống một hớp rượu lúa mạch, khẽ cau mày.

Ngược lại Diệp Hân Nhiên lại có thể chấp nhận được, cảm thấy cũng không tệ lắm, cô cười với anh: "Không quen sao?"

Anh lại uống một hớp, giống như là thưởng thức, rất chậm rãi, lại uống một hớp nữa, rồi kết luận: "Còn có thể."

Diệp Hân Nhiên cười: "Cậu không cần miễn cưỡng, có thể đổi rượu khác." Ngoài loại rượu này thì chủ yếu là bia, không có nhiều rượu Tây lắm,

nhưng nói chung là vẫn có.

Johnson lắc đầu: "Không cần, đi đến nơi nào thì phải thưởng thức đặc sản

nơi đó, như vậy mới có ý nghĩa."

Diệp Hân Nhiên chớp mắt, cười cười không nói nữa.

Trên sân khấu có người đang biểu diễn, khách ở bên dưới vừa xem vừa uống rượu rất náo nhiệt, anh nói: "Chỗ này rất tuyệt, nghe nói còn rất nhiều nơi thú vị, nhưng mà lần này thời gian lại không cho phép, nếu không chúng ta có thể ở đây chơi thêm một khoảng thời gian nữa."

Diệp Hân Nhiên nhìn lên sân khấu, quay đầu lại cười với anh: "Cậu có thể ở thêm mấy ngày nhưng tôi phải đi về trước."

Johnson cau mày, trầm giọng nói: "Sao có thể như thế được, phải cùng đi với nhau chứ."

Diệp Hân Nhiên: "..."

Được rồi, cùng đi thì cùng đi.

Trên sân khấu biểu diễn các ca khúc Tây Tạng, vũ khúc Tây Tạng, giữa chừng còn kéo khách lên sân khấu cùng nhau nhảy oa trang (2), Johnson kéo tay cô, quay đầu cười: "Chúng ta cũng nhảy đi."

(2) Nhảy oa trang: Tên một điệu vũ dân ca của dân tộc Tạng, Trung Quốc.

Diệp Hân Nhiên hơi giật mình, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo lên sân khấu, có chút luống cuống nhảy theo.

Chuyện gì thế này? Không phải là có cảm tình với người ta đấy chứ?

Lúc này mới được mấy ngày... Hơn nữa cô mới chia tay Quan Nghị được hơn một tháng, đã có thể thích người khác nhanh như vậy sao?

Loại cảm giác này có chút đáng sợ, Diệp Hân Nhiên bỗng nhiên trở nên sợ hãi bất an, mất hồn mất vía, không cẩn thận đạp phải chân anh nên cô nhảy sai

bước.

Cô khó khăn rút tay ra: "Sorry, tôi xuống nghỉ ngơi một lát."

Johnson đi theo cô xuống, đi mấy bước đã đến bên cạnh cô, anh vội hỏi: "Có phải cậu uống say rồi không?"

Cô không say.

Diệp Hân Nhiên lắc đầu, nhếch mép một cái: "Không phải, nhưng cũng không muốn nhảy, vừa nãy tôi đạp phải chân cậu, cậu không sao chứ?"

Johnson khẽ cười: "Không sao, nếu như cậu mệt chúng ta có thể về sớm một chút."

Diệp Hân Nhiên đang muốn nói, điện thoại di động lại vang lên, cô cầm lấy điện thoại di động liếc mắt ra dấu một cái, khóe miệng vốn đang cong lại từ từ hạ xuống, sắc mặt lạnh đi.

Johnson liền hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, tôi sang bên cạnh nghe điện thoại." Cô cười một tiếng, cầm điện thoại đi sang bên cạnh.

Cô chọn một góc yên tĩnh, điện thoại lại vang lên lần thứ hai, Diệp Hân Nhiên mới nhấn nút trả lời.

Quan Nghị mở miệng hỏi: "Nhiên Nhiên, anh nghe nói em đi Tây Tạng?" Chỉ có lúc anh ta muốn lấy lòng cô thì mới gọi cô là Nhiên Nhiên, Diệp

Hân Nhiên lạnh lùng nói: "Ừ, có chuyện gì?"

Sau khi chia tay, cô xóa sạch tất cả phương thức liên lạc với Quan Nghị, trừ số điện thoại di động, bởi vì vấn đề gia đình còn chưa được giải quyết.

Ngày hôm qua lúc đi qua cung điện Potala, cô đăng mấy tấm hình lên mạng, trong đó có một ảnh cô chụp chung với Johnson, cô gọi là đồng bọn.

Trước kia cô làm cùng công ti với Quan Nghị, lại là bạn học chung đại học, ở bên nhau nhiều năm như vậy, có chung bạn, chung đồng nghiệp, những sự thật này không thể thay đổi được.

Cô cũng không thể vì chia tay cùng Quan Nghị mà bỏ liên lạc với đồng nghiệp được.

Ảnh được đăng lên, Quan Nghị biết cũng không phải chuyện lạ.

Quan Nghị trầm mặc một lúc, rồi mới nói: "Anh thấy ảnh, em... với người nước ngoài đó, quan hệ của hai người là gì?"

Diệp Hân Nhiên cười: "Tôi và anh ấy có quan hệ như thế nào thì liên quan gì đến anh?"

Quan Nghị ghen hòng: "Nhiên Nhiên, chúng ta quay lại có được không? Chuyện đã qua thì cứ để nó qua, sau này anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em, em muốn đi Tây Tạng hay đến Mông Cổ, sau này anh dẫn em đi, em đừng đi với người đàn ông khác. Em quay lại được không, lần sau anh sẽ dẫn em đi."

"Quan Nghị, lần trước cha mẹ anh đến nhà tôi, tôi đã nói rất rõ rồi, đồ trang sức trước đây bọn họ tặng tôi cũng trả lại rồi, tôi và anh không thể nào quay lại được nữa." Cô lạnh lùng nói, "Chuyện nhà hi vọng anh giải quyết sớm, nếu như nhà các người không giao số tiền kia ra, căn nhà kia sẽ thuộc về tôi, tôi sẽ trả lại khoản tiền của nhà các người cho anh, nhanh chóng thanh toán hộ tôi."

"Em..." Quan Nghị nghe cô nói mà không thể lên tiếng nổi, vừa tức vừa bực bội.

"Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây."

Diệp Hân Nhiên cúp điện thoại, Quan Nghị gọi lại rất nhanh, cô dứt khoát

tắt nguồn điện thoại.

Lúc còn nhỏ, cha cô đã bắt đầu đến nhà máy làm việc, những năm này cũng dành dụm được một chút, lúc đầu nhà họ Quan chu cấp mua nhà cho Quan Nghị, cha mẹ không muốn sau này cô ở nhà họ Quan không góc đầu

lên được nên đề nghị hai nhà chi một nửa tiền đặt cọc, dùng để tên hai người bọn họ.

Chuyện này dĩ nhiên nhà họ Quan không có ý kiến gì.

Cô có chút mệt mỏi dựa vào tường, trong đầu nghĩ thừa dịp còn sớm phải nhanh chóng giải quyết xong chuyện nhà cửa.

Nếu như nói nhà thuộc về cô, thì chỗ cha cô còn có tiền, lúc đó mượn Lục Tinh một ít, kiểm tra khoản tiền kia, sau đó bán nhà đi là được.

"Cậu có sao không?"

Âm thanh truyền từ trên đỉnh đầu xuống, Diệp Hân Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, lắc đầu: "Không sao đâu, chúng ta uống rượu đi."

Johnson kéo tay cô, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào cô: "Tâm trạng cậu không tốt à?"

Anh có thể cảm giác được, tâm trạng cô vốn rất tốt giờ đã tụt dốc.

Người đàn ông này thật nhạy bén, Diệp Hân Nhiên thầm nghĩ trong lòng. Cô không chối nữa: "Có một chút, chỉ là một chút xiu mà thôi."

Không phải là bởi vì Quan Nghị, cô chỉ thấy mình lãng phí nhiều năm như vậy, lãng phí ý tốt của cha mẹ, để cho bọn họ bận tâm, tâm trạng có chút khổ sở và suy sụp.

Anh hỏi: "Bởi vì anh ta? Bạn trai cũ của cậu?"

Diệp Hân Nhiên không ngờ anh trực tiếp hỏi thẳng như vậy, cô cười: "Không phải vì anh ta. Anh ta không xứng đáng."

Johnson nhìn cô mấy giây, anh kéo cổ tay cô, khẽ cong môi: "Không cần nhớ anh ta."

Trong lòng Diệp Hân Nhiên tràn ngập kinh hoàng, hơi bối rối rút tay về: "Chúng ta tiếp tục đi chơi đi."

Johnson mỉm cười đi sau lưng cô.

Trở lại bàn, Diệp Hân Nhiên phát hiện có không ít rượu, còn có rượu Tây. Cô chỉ một ly trong đó: "Đây là rượu gì?"

Anh nói: "Rượu Tàng (3)."

(3) Rượu Tàng: Rượu của người Tây Tạng.

Diệp Hân Nhiên gửi một cái, rất thơm.

Rượu lúa mạch nồng độ khoảng 10-18, rượu Tàng khoảng hai ba chục độ, nồng độ có cao hơn một chút nhưng Diệp Hân Nhiên lại không biết.

Lần này Diệp Hân Nhiên buông thả bản thân, uống rượu rồi khiêu vũ, tận tình hưởng thụ khoảng thời gian hiếm có này.

Cô không biết mình uống bao nhiêu, Johnson cũng không ngăn cản cô mà còn uống rượu với cô.

Ánh đèn trước mắt đong đưa, cô hoa mắt choáng đầu. Johnson đỡ vai cô: "Cậu có khỏe không?"

Diệp Hân Nhiên nheo mắt nhìn anh, khẽ cười một tiếng.

Johnson nhìn chăm chăm đôi môi cô: "Anh muốn hôn em." Diệp Hân Nhiên chớp chớp mắt, lại cười một tiếng.

Yết hầu anh khẽ chuyển động, anh thấp giọng nói: "Em say rồi, chúng ta về đi."

Anh ôm eo cô, hai người cùng đứng lên, Diệp Hân Nhiên vịn vào ngực anh, lắc lư đầu, dường như cảm nhận được gì đó: "Cậu vừa mới nói gì cơ?"

Johnson cúi đầu nhìn cô, yết hầu khẽ lên xuống, cúi đầu hôn lên môi cô, vừa hôn vừa khẽ lẩm bẩm, giọng nói khàn khàn lại quyến rũ vang lên.

Diệp Hân Nhiên nháy mắt một cái, có chút ngây ngô.

Không biết cô còn có ý thức hay không, anh vừa mới hôn cô, mà hình như... cô cũng không từ chối.

Anh không say, anh còn rất tỉnh táo.

Cô khiến cho anh không thể nào kháng cự được.

Johnson ôm cô đi ra ngoài, đi được mấy bước, Diệp Hân Nhiên đờ mắt mấy giây giờ mới kịp phản ứng, cô lão đảo mắt lấy áo anh, ngẩng đầu nhìn anh, sờ môi mình, bộ dạng rất mờ mịt: "Vừa rồi cậu hôn tôi?"

Johnson cười một tiếng rồi gật đầu. Diệp Hân Nhiên lại không lên tiếng.

Đợi một lúc không thấy cô trả lời, Johnson mỉm cười ôm lấy cô tiếp tục bước đi, hình như cảm thấy cô đi quá chậm, lúc ra khỏi quán bar anh dứt khoát ôm lấy cô, bắt một chiếc xe taxi.

Sau khi lên xe Diệp Hân Nhiên vẫn dựa vào anh trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Johnson ôm cô đến cửa khách sạn, ông chủ kinh ngạc: "Cô gái bị sao vậy?" Johnson khẽ cười: "Không sao, cô ấy say rượu."

Ông chủ à một tiếng.

Johnson đặt cô xuống trước cửa phòng, nhỏ giọng hỏi: "Hân Nhiên?"

Diệp Hân Nhiên nhìn chăm chăm cửa một lúc, chậm rãi "A" một tiếng, còn biết móc chìa khóa ra mở cửa.

Johnson thấp giọng cười: "Bây giờ em rất đáng yêu."

Diệp Hân Nhiên mờ mịt quay đầu nhìn anh, giống như nhớ ra cái gì, ợ một tiếng: "Tôi nhớ ra rồi, cậu vừa mới hôn tôi."

Johnson đóng cửa lại, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy nóng bỏng.

Diệp Hân Nhiên cũng nhìn anh, mặc dù ý thức mơ hồ, nhưng cô vẫn có cảm giác tim đập rất nhanh, cảm giác này cực kỳ không thoải mái, cô cho rằng mình lại bị phản ứng cao nguyên.

Cô che ngực, nhẹ nhàng nhú mày, cắn môi.

Bỗng nhiên Johnson gầm nhẹ một tiếng, đẩy cô xuống giường, anh không khống chế được muốn hôn cô, muốn được mây mưa với cô.

Diệp Hân Nhiên còn chưa kịp phản ứng thì người đã bị đè xuống, tim đập cực nhanh, trong phút chốc tỉnh táo nhưng lại nhanh chóng mất ý thức, đắm chìm trong nụ hôn của anh.

Hai tay của cô bị anh giơ cao giữ ở trên đỉnh đầu, đầu lưỡi tinh xảo thăm

dò miệng của cô, cảm giác được vật cứng rắn của anh đang chĩa vào bụng cô. Theo bản năng cô hoảng hốt giãy dụa.

Nhưng Johnson đè cô rất chặt, giọng nói nam tính trầm thấp vang lên, anh thở dốc: "You make me crazy." (Em khiến anh điên cuồng.)

Diệp Hân Nhiên líu ríu mấy tiếng, thanh âm như vậy rõ ràng đã lấy lòng anh, anh giữ lấy tay cô, tay kia dọc theo xương sống đi xuống dưới lưng cô, trượt đến mông cô nhẹ nhàng bóp một cái, sau đó nâng cô lên, để cho cô càng sát anh hơn.

Diệp Hân Nhiên dần dần mềm nhũn, quần áo hai người đã cởi sạch sẽ, môi của anh dạo chơi trên người cô, cô nhắm mắt lại thở dốc, ý thức mơ hồ, có thể cô cũng biết chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Rượu còn trong người đã lên men, mỗi lần cô kêu ngừng lại thì anh lại càng điên cuồng.

Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, ngực phập phồng, hài lòng cong môi.

Đã đến giới hạn, anh đùa giỡn cô, cảm giác được cô hoàn toàn buông lỏng, đang mong đợi anh tiến vào.

Diệp Hân Nhiên không thoải mái nhú mày, cô khẽ kêu một tiếng, phía dưới căng trướng làm cô khó chịu....

Một đêm hỗn loạn, ai vì ai mà điên cuồng, đã không còn rõ ràng nữa.

Buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, Diệp Hân Nhiên cảm giác được làn da ấm áp của đàn ông, còn có cánh tay dùng sức ôm ngang eo cô, tâm trạng sụp đổ của cô đã không còn từ ngữ nào để hình dung.

Quan trọng nhất là, sau một đêm buông thả cả cơ thể đều đau nhức, say rượu cũng làm cô đau đầu.

Khiến cô rất muốn trốn tránh.

Làm thế nào... làm thế nào bây giờ? Trong lòng nóng như lửa đốt, cô tự hỏi mình.

Cảm giác được cô tỉnh lại, Johnson chống người dậy, cúi đầu nhìn cô, dịu dàng nói: "Có khỏe không?"

Diệp Hân Nhiên sợ hãi nhắm mắt lại, sụp đổ che mặt, cuốn chăn thoát khỏi cái ôm ấm áp trong ngực anh, sợ hãi nói: "Cậu... cậu rời khỏi nơi này trước đi, xin cậu."

Nhìn cô trốn vào một góc, Johnson đau lòng cụp mắt.

Diệp Hân Nhiên lại kêu lên: "Xin cậu đấy, tôi cần một chút thời gian."

Ngoại truyện 6: Vợ chồng Diệp Hân Nhiên Johnson

Editor: Lynx Beta: Mạc Y Phi

Johnson từ trên giường đi xuống, nhặt bộ quần áo dưới đất lên, mắt vẫn nhìn chăm chăm người phụ nữ trên giường.

Diệp Hân Nhiên bực mình trong chăn, trong lòng hoảng hốt vô cùng, lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, tiếng ma sát mặc quần áo đã ngừng, cô đợi một lúc vẫn không có tiếng mở cửa.

Cô không nhìn được kéo chăn ra, để lộ một đôi mắt, nhưng lại phát hiện anh đang nhìn cô.

Ánh mắt chạm vào nhau đầy ngỡ ngàng, nhưng lại không rời mắt đi: "Sao cậu còn chưa ra ngoài? Bây giờ chúng ta rất... lúng túng."

Johnson nghiêm túc nhìn cô: "I love you think you also love me."
(Anh yêu em, anh nghĩ em cũng yêu anh.)

Trong lòng Diệp Hân Nhiên run lên, cô rời mắt đi không dám nhìn vào mắt anh. Bây giờ cô không có cách nào để tỉnh táo, cũng không có cách nào để phán đoán cảm giác của mình dành cho anh, có thể là có tình cảm,

nhưng tình cảm này còn chưa đủ để cô lên giường với anh, cho nên bây giờ cô chỉ cảm thấy ngượng ngùng, lúng túng.

Cô cố gắng bình tĩnh nói: "Bây giờ tôi không thể nào trả lời vấn đề này của cậu, thật đấy. Tôi cần thời gian, tôi không nghĩ chúng ta sẽ phát triển đến mức này, tối hôm qua... Chúng ta cũng uống rượu, chuyện này xảy ra trong tình huống đầu óc không tỉnh táo, tôi cảm thấy chúng ta cần thời gian."

Johnson cau mày, trầm mặc mấy giây rồi buông tay đầu hàng: "Ok, anh về phòng chờ em, nhưng anh chỉ muốn nói, tối qua anh không say."

Không say? Kẻ ngu ngốc này? Anh thừa nhận anh không say... không phải là thừa nhận anh lợi dụng lúc cô uống say để sàm sỡ sao?

Sau khi anh ra khỏi phòng, Diệp Hân Nhiên mới thò mặt ra, dùng sức xoa mặt mình: "A a a a a a a... Đúng là điên mất thôi!"

Ngã xuống giường lần nữa, cô như hồn lìa khỏi xác, ngăn người nhìn chăm chăm trần nhà, tự nhủ: "Mình không nên đi du lịch, cũng không nên tới Tây Tạng, cũng không nên uống rượu."

Tối hôm qua anh nói gì? "Give me?" (Cho anh nhé?)

"You make me crazy." (Em khiến anh điên cuồng.) Người ngoại quốc nào cũng thẳng thắn như vậy sao?

Lúc đầu cô chỉ nghĩ lúc gặp gặp anh mới nói tiếng Anh, không ngờ... lúc kích động anh cũng theo thói quen mà nói tiếng mẹ đẻ. Diệp Hân Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ, vốn tối hôm qua cô giả vờ từ chối, chuyện này không thể trách Johnson, cô cũng có trách nhiệm. Đúng là uống rượu làm loạn! Không ngờ chuyện này sẽ xảy ra với cô, cô vô cùng đau khổ lăn lộn trên giường, vừa mới nhắc chân lên đã không khỏi nhe răng trợn mắt.

Tên Johnson kia rốt cục đã làm trong bao lâu? Cô cảm thấy cả người như muốn rã rời.

Cô ôm mặt, trải qua lần tự mình trải nghiệm tối hôm qua, cô mới biết giữa đàn ông với đàn bà vẫn có sự khác biệt... lớn!

"A A A A A... Tôi đang nghĩ cái gì thế này?" Cô dùng sức vỗ một cái vào mặt mình.

Johnson đứng ngoài cửa, nghe thấy người bên trong lại gào lên thì khẽ cau

mày, chấp nhận anh khó như vậy sao? Rõ ràng tối hôm qua hai người rất ăn ý mà.

Diệp Hân Nhiên phát tiết mất nửa tiếng, cuối cùng cũng bò từ trên giường xuống.

Thu dọn tắm rửa xong xuôi, sửa sang lại căn phòng hỗn loạn, cô lại nằm xuống giường.

Không được, cô phải gọi điện thoại cho Lục Tinh.

Cô lấy điện thoại ra, sau khi mở máy mới phát hiện đã đến 11 giờ. Kế hoạch của bọn họ là xuất phát từ lúc 7 giờ, ban ngày thì cùng ra hồ Yamdrok, tình huống bây giờ nhất định là không đi được rồi, cô không thể giống như trước đây thản nhiên đối mặt với anh được.

Điện thoại của Lục Tinh tắt máy, Diệp Hân Nhiên nhớ hình như cô ấy có nói đã xin nghỉ phép một thời gian, trở về thị trấn với Phó Cảnh Sâm.

Chẳng lẽ đang ở trên máy bay?

Cô buồn bực vứt điện thoại di động sang một bên, muốn tìm cô ấy hỗ trợ cũng không được.

"Cốc cốc cốc." Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, Diệp Hân Nhiên lập tức ngồi thẳng dậy, hít sâu mấy cái rồi ra ngoài mở cửa.

Johnson đứng ở ngoài cửa nhìn cô: "Có lẽ em đói rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi."

Diệp Hân Nhiên giả vờ bình tĩnh: "Được, trước tiên cậu xuống tầng chờ tôi đi, được không?"

Johnson cười: "Ok."

Diệp Hân Nhiên tựa lưng vào cửa, trầm nghĩ: Không thể sợ hãi, không thể sợ hãi, càng sợ hãi sẽ càng lúng túng, chuyện này coi như chưa hề xảy ra là được, dù sao anh ấy cũng phải về Mỹ, sau này sẽ không gặp lại.

Năm phút sau, cô mở cửa đi xuống dưới tầng.

Hai người ăn cơm ở gần đó, mấy lần Johnson muốn nói chuyện, đều bị Diệp Hân Nhiên lấp liếm cho qua.

Cô nói: "Hôm nay không đi hồ Yamdrok được rồi."

Johnson cau mày nhìn cô: "Vậy chúng ta có thể đi vào ngày mai."
"Xin lỗi, tôi không thể đi cùng cậu, tôi muốn về."

"Why?"

"Không có tại sao, chỉ là tôi muốn về thôi."

Johnson trầm mặc nhìn cô một lúc, Diệp Hân Nhiên gọi phục vụ đến trả tiền.

Anh đi theo cô ra khỏi phòng ăn, bỗng nhiên tiến lên kéo cô, thân thể cao lớn chắn trước mặt cô, trầm giọng nói: "Em đang tránh anh, chuyện tối

ngày hôm qua anh cứ nghĩ là em cũng rất thích, bây giờ anh cảm giác... hình như em rất tức giận, anh không hiểu, tối hôm qua....."

Diệp Hân Nhiên bị câu nói của anh "Anh nghĩ là em cũng rất thích" làm cho lúng túng, cô vội vàng nói: "Johnson, tối hôm qua....."

Johnson mạnh mẽ cắt ngang lời cô: "Last night very wonderful." (Tối hôm qua rất tuyệt vời.)

Diệp Hân Nhiên: "..."

Lần này cô lúng túng đến nỗi không nói thành lời, anh nói chuyện quá thẳng thắn, không khiến cô ghen chết, cũng có thể làm cô bối rối mà chết.

Johnson nói chậm lại: "Anh cảm thấy chúng ta rất ăn ý, chuyện tối hôm qua là do anh nóng nảy, nhưng anh sẽ chịu trách nhiệm, anh muốn làm bạn trai em."

Diệp Hân Nhiên: "..."

Anh đang đợi cô trả lời, trong lòng Diệp Hân Nhiên rối loạn vô cùng, chuyện này xảy ra quá bất ngờ, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ ở bên Johnson, càng chưa bao giờ nghĩ anh sẽ nói ra những lời này.

Diệp Hân Nhiên vỗ lên mặt một cái, nhìn anh, nghiêm túc nói: "Chuyện tối hôm qua, chúng ta cứ coi như chưa từng xảy ra đi, tôi không muốn nhắc lại, chúng ta đều là người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm về hành động của mình."

Nói xong, cô vòng qua anh đi về phía trước.

Johnson đứng tại chỗ, vô cùng phiền muộn nhìn bóng lưng của cô.

Diệp Hân Nhiên trở về phòng, mệt mỏi nằm sấp trên giường, tối hôm qua tiêu hao thể lực quá nghiêm trọng, cô ăn no xong liền buồn ngủ.

Đang mơ màng ngủ, điện thoại di động vang lên. Là một số xa lạ, cô do dự nghe máy: "Alo."

Đầu bên kia là một giọng nam trầm thấp: "Tôi là Phó Cảnh Sâm."

Cúp điện thoại, cô gọi điện thoại cho Lục Tinh, hình như là tắt máy, cô không thể làm gì khác đành gửi cho cô ấy một tin nhắn ngắn.

Phó Cảnh Sâm muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho Lục Tinh, cô lại là

bạn thân nhất của Lục Tinh, Phó Cảnh Sâm gọi điện thoại tới hỏi xem cô có thể về trước thời hạn để tham dự hay không?

Đúng lúc Diệp Hân Nhiên có lý do để trở về trước thời hạn, cô nói rõ nguyên nhân với Johnson, đặt trước vé máy bay để sáng hôm sau về.

Buổi chiều cô đi mua chút đặc sản bản địa, Johnson cũng đi theo giúp cô, Diệp Hân Nhiên không nói đến chuyện hôm qua, Johnson cũng không nhắc lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người đi đến sân bay.

Không may, máy bay lại trễ giờ, vốn hơn một giờ chiều có thể đến thành phố B, lại đến tận sáu giờ mới xuống được máy bay.

Bữa tiệc sinh nhật rất náo nhiệt, người người đều mặc quần áo chỉnh tề, Diệp Hân Nhiên nhìn cô với Johnson một chút, hai người đều phong trần bụi bặm, có hơi không quen.

Lục Tinh kéo cô lên tầng thay quần áo, sau khi xuống liền phát hiện Johnson vẫn nhìn mình chăm chăm, gò má cô nóng lên.

Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy cô mặc lễ phục bao giờ à, mà thôi.... Có gì để nhìn?

Lục Tinh nhanh chóng phát hiện ra manh mối: "Cậu... sẽ không phải là cậu đã lên giường với cậu ấy rồi đấy chứ?"

Diệp Hân Nhiên không lên tiếng. ""Ngủ rồi á?"

Diệp Hân Nhiên không thể làm gì khác đành kể hết chuyện đêm hôm đó, Lục Tinh rõ ràng rất kinh ngạc, cô hỏi: "Sau đó thì sao? Cậu tính làm thế nào? Coi như là ONS (1) à? Lại còn là ở nước ngoài?"

(1) ONS: One Night Stand: Tình một đêm

ONS, cô cũng đâu có cởi mở như vậy. Trong tiềm thức, cô cảm thấy cô và Johnson sẽ không đi đến bước cuối cùng, cho nên... Cô không muốn tốn thời gian, cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Cô quay đầu nhìn Johnson một chút, phát hiện anh cũng đang nhìn về phía này, cô vội vàng quay đầu.

"Johnson nói cậu ấy sẽ chịu trách nhiệm... chịu trách nhiệm..." "Cho nên cậu đồng ý rồi hả?"

"Tớ đồng ý lúc nào chứ, tớ không muốn kết hôn ở nước ngoài, thôi đi thôi đi, đừng nói đến chuyện này nữa, thuyền đến đâu cầu thì tự thẳng thôi."

Tuy nói như vậy, nhưng cô đã quyết định coi chuyện hôm đó như chuyện ngoài ý muốn, quá khứ thì sẽ qua đi.

Mười giờ sáng ngày thứ hai, cô nhận được điện thoại của Lục Tinh: "Ở nhà thật chán, buổi trưa chúng ta ăn cơm cùng nhau đi."

Diệp Hân Nhiên cười: "Được, ở đâu?"

Lục Tinh nói: "Hoa viên Nam Thành, tớ mời khách." "Ha ha, phải ghi vào sổ của Phó tổng mới đúng chứ?" "Vậy cậu có muốn ăn hay không?"

"Dĩ nhiên là... muốn."

Cô tới trước Lục Tinh, phục vụ dẫn cô vào phòng, cửa vừa mở ra, cô thấy Johnson ngồi bên trong thì ngẩn người.

Johnson đứng lên, mỉm cười nhìn cô: "Hân Nhiên."

Tối hôm qua cô từ chối lời mời đưa mình về nhà của anh, cũng từ chối lời đề nghị về thị trấn cùng cô, cô cho rằng mình đã nói rất rõ ràng, không phải người nước ngoài rất cởi mở sao? Sao anh cứ dính lấy cô không buông vậy?

Diệp Hân Nhiên phục hồi tinh thần, cười với anh: "Hình như tôi đi nhầm phòng, tôi đi trước."

Mới đi ra khỏi phòng cô lại gặp Lục Tinh ở trước cửa. Không cần nói, rõ ràng do Lục Tinh sắp xếp.

Johnson đuổi theo cô: "Hân Nhiên, em chờ một chút."

Diệp Hân Nhiên quay đầu nhìn anh, cau mày nhìn Lục Tinh: "Sao cậu lại gọi cậu ấy tới?"

Lục Tinh nhìn Johnson, Johnson bình tĩnh nhìn các cô, sau đó quay trở lại phòng chờ.

Lục Tinh nói: "Bây giờ cậu lại trốn tránh, quả thật không giống tính cách của cậu."

Diệp Hân Nhiên đỡ trán: "Chuyện này có thể làm gì khác sao? Hơn nữa cậu ấy là người nước ngoài, tớ chưa bao giờ nghĩ sẽ này nọ với một người nước ngoài..."

Cô không giải thích được, chuyện này càng nhớ lại càng xấu hổ....

"Tớ với anh ấy không có kết quả gì, nếu như vậy cần gì phải lãng phí thời gian, cậu biết tớ sẽ không chịu nổi."

Lục Tinh nói: "Vấn đề nhạy cảm này cậu nên bàn bạc với Johnson, trước

hết ăn cơm đi."

Bữa cơm này là Lục Tinh cố ý sắp xếp cho hai bọn họ, cơm nước xong xuôi cô đi trước.

Diệp Hân Nhiên trợn mắt nhìn cô, cũng đứng lên theo. Người còn chưa tới cửa đã bị Johnson kéo lại.

Anh nói: "Em còn tránh anh sao? Em chưa cho anh câu trả lời." Câu trả lời? Câu trả lời nào?

Diệp Hân Nhiên hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi cho rằng tôi đã nói rất rõ, chuyện hôm đó coi như ngoài ý muốn, chúng ta có thể quên nó đi được không? Tôi không cần cậu chịu trách nhiệm, một thời gian nữa cậu sẽ về Mỹ đúng không?"

Johnson nhìn cô, ánh mắt tràn ngập thâm tình: "Em có bằng lòng đi cùng anh không?"

Diệp Hân Nhiên biết sẽ như vậy, cô nói: "Không, tôi không muốn."

Cô đã qua cái tuổi vì yêu mà rời quê hương đất nước, cô rất thực tế, cô lại càng yêu bản thân mình.

Đầu năm mới Diệp Hân Nhiên trở về thị trấn, thỉnh thoảng sẽ mở ra xem lại mấy tấm hình trong điện thoại di động, trong đó có không ít hình chụp chung của cô và Johnson.

Mùng hai đầu năm mới, nhà cô rất ồn ào náo nhiệt, lúc cô bận rộn đi vào phòng bếp phụ giúp thì thuận tay vứt điện thoại trong ngăn kéo, lúc bụng thức ăn lên thì thấy một thằng nhóc đang cầm điện thoại của cô làm máy bay chơi. Cô lo lắng tấm hình trong điện thoại bị nhìn thấy, vội tức giận kêu lên: "Tiểu Bằng, cháu đang làm gì thế? Bỏ điện thoại của cô xuống."

Cho nên mới nói, về ăn Tết nhưng cô cũng không quá vui vẻ, cả nhà ồn ào náo nhiệt, họ hàng lại nhiều trẻ con, có một số đứa không được cha mẹ dạy dỗ, tùy tiện lấy đồ của người khác cũng không ai để ý....

Tiểu Bằng nghe thấy tiếng cô hét lên, đầu tiên sợ hết hồn, sau đó trợn mắt nhìn cô: "Không nhìn thì không nhìn, đồ hẹp hòi!"

Diệp Hân Nhiên nhìn nó để điện thoại vào trong ngăn kéo, không biết cố ý hay không cẩn thận, điện thoại của cô rơi xuống.

Diệp Hân Nhiên sụp đổ. Mẹ Tiểu Bằng nhìn qua, màn hình điện thoại vỡ tan nát, bà hơi luống cuống: "Kìa, Tiểu Bằng cũng không cố ý, Hân Nhiên à....."

Mẹ Diệp sợ cô tức giận, vội vàng bưng cái mâm trên tay cô, nói bên tai: "Được rồi, con đừng so đo với con nít, về sau lại mua một cái.."

Diệp Hân Nhiên nhặt điện thoại di động lên, tức giận nói: "Được rồi."

Điện thoại rơi khá mạnh, cộng thêm việc lần trước bị rơi vào nước, buổi tối cô sạc điện thoại, phát hiện điện thoại di động đã hỏng.

Mùng ba đầu năm, vào buổi trưa, cô nghe thấy tiếng mẹ Diệp nói lớn: "Tiểu Nhiên, xuống nghe điện thoại."

Diệp Hân Nhiên chạy xuống tầng, mẹ Diệp nói: "Lục Tinh gọi cho con." Cô nghe điện thoại, cười một tiếng: "Tinh Tinh."

Hai người trò chuyện mấy câu, Lục Tinh đột nhiên nói: "Johnson đang ở trên thị trấn."

Diệp Hân Nhiên sửng sốt, suýt chút nữa không cầm chắc điện thoại. Lục Tinh lại nói: "Nếu cậu ấy đã tìm tới đây rồi, ít nhất cậu cũng phải cố gắng hết sức với vai trò người bản địa chứ? Dù sao hai người đã từng là bạn cùng đi du

lịch mà."

Diệp Hân Nhiên không ngờ Johnson sẽ đến thị trấn, sau ngày hôm đó hai người không liên lạc, cô cho rằng anh đã buông tha, dù sao đây cũng là vấn đề rất thực tế, bọn họ cũng đã nói rất rõ ràng.

Cô nói: "Tớ biết rồi, để tớ gọi điện thoại cho cậu ấy."

Bởi vì ăn Tết nên trên thị trấn có rất nhiều cửa hàng đóng cửa, cô tìm được anh ở quảng trường trung tâm.

Trên quảng trường náo nhiệt, người cũng rất nhiều, Johnson đeo một cái túi đen đứng ở trung tâm, thân hình cao lớn, đôi mắt xanh, rất dễ khiến người khác phải nhìn chăm chú.

Trên thị trấn có rất ít người nước ngoài đến, mọi người đều tò mò nhìn chăm chăm vào anh.

Diệp Hân Nhiên liếc mắt nhìn thấy anh rồi đi về phía anh. Johnson mỉm cười nhìn cô: "Hi."

Khóe miệng Diệp Hân Nhiên giật giật: "Sao cậu lại đến đây?" "Anh đến tìm em."

"Cậu đến lúc nào?" "Vừa đến."

Diệp Hân Nhiên nhìn anh, hơi mềm lòng: "Cậu đói không?" Johnson gật đầu: "Anh chưa ăn cơm."

Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi dẫn cậu đi ăn cơm."

Diệp Hân Nhiên đưa Johnson đến một quán cơm lớn ăn cơm, thời gian ăn cơm trưa

đã qua, trong quán chỉ còn hai người bọn họ đang dùng bữa. Cô nói: "Buổi tối mời cậu đến nhà tôi ăn cơm."

Johnson kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô: "Thật sao? Anh cho rằng em không chào đón anh."

Diệp Hân Nhiên thở ra một hơi, người cũng đã đến rồi, cô không thể mặc kệ không để ý tới anh, đạo lý đãi khách cô vẫn phải có.

Cô cười: "Không đâu, mẹ tôi nấu ăn rất ngon." Johnson cong môi: "Cảm ơn."

Diệp Hân Nhiên làm chủ vô cùng tận tình, dẫn Johnson đi dạo thị trấn một lúc, nơi này có rất nhiều người chưa từng thấy người nước ngoài, cho nên bọn họ đi đến chỗ nào cũng hấp dẫn ánh mắt của người khác, thỉnh thoảng gặp cha mẹ bạn của cô, bọn họ tò mò hỏi; "Hân Nhiên, đây là.....?"

Diệp Hân Nhiên cười: "Đây là người bạn nước ngoài của cháu, đến đây để du lịch."

Đi dạo một lúc, cô liền dẫn Johnson về nhà.

Cha mẹ Diệp nhìn thấy con gái dẫn về một anh chàng ngoại quốc đẹp trai thì đều ngẩn người.

Johnson nhìn bọn họ cười: "Chào cô chú."

Nói tiếng Trung sao, mẹ Diệp kịp phản ứng, xoa xoa tay cười: "Chào cháu....."

Cha Diệp nhìn Diệp Hân Nhiên, cau mày nói: "Chuyện gì vậy?"

Diệp Hân Nhiên đã sớm suy nghĩ cách để đối phó với cha mẹ, cô liền nói: "Cậu ấy tên là Johnson, là bạn tốt của Lục Tinh ở Mỹ, lần này sang đây du lịch, đúng lúc đi qua nơi này nên con đón tiếp một chút."

Mẹ Diệp đọc theo: "Cường Sinh?" Diệp Hân Nhiên: "... là Johnson." Mẹ Diệp: "À, là Cường Sinh."

Diệp Hân Nhiên: "....." Thôi được rồi, Cường Sinh thì Cường Sinh đi.

Mẹ Diệp nhớ lúc trưa Lục Tinh có gọi điện thoại đến, không nghi ngờ lời Diệp Hân Nhiên, kéo cha Diệp vào phòng bếp: "Ông này, Tiểu Nhiên đã nói là bạn Lục Tinh rồi, ông giúp tôi chiêu đãi người ta một chút, cười lên thì có chết ai."

Cha Diệp hừ một tiếng: "Ai biết con bé kia có lừa chúng ta hay không, lúc trước còn nói là đi phỏng vấn, kết quả lại chạy đến Tam Á chơi."

Diệp Hân Nhiên chỉ đăng ảnh ở trong nhóm bạn bè, nên cha mẹ Diệp cũng không biết cô đi du lịch với ai.

Mẹ Diệp vỗ cha Diệp một cái: "Buổi trưa Lục Tinh gọi điện thoại đến tìm Tiểu Nhiên, nhất định là vì chuyện này, Lục Tinh ngây ngô ở nước Mỹ nhiều năm như vậy, có bạn nước ngoài là chuyện rất bình thường. Hàng năm Lục Tinh cũng gửi quà cho chúng ta, khách của con bé chúng ta cũng phải tiếp đãi tốt."

Diệp Hân Nhiên dẫn Johnson lên tầng xem TV, cô nói: "Cha mẹ tôi không nói tiếng Anh, tên cậu bọn họ cũng không đọc đúng được, mong cậu bỏ qua."

Johnson lắc đầu: "Không sao, bọn họ rất đáng yêu. Sao em không nói anh

là bạn em?"

Diệp Hân Nhiên gãi đầu, có chút lúng túng: "Tôi nói cũng không sai mà, anh là bạn tốt của Lục Tinh."

Vẻ mặt Johnson buồn bã: "Được rồi, anh tha thứ cho em."

Mẹ Diệp và cha Diệp đối đãi với Johnson rất khách khí, vốn Diệp Hân Nhiên định thuê cho anh một phòng ở khách sạn nhưng mẹ Diệp lại nói: "Trong nhà có phòng trống, cứ để cho cậu ấy ở trong nhà."

Diệp Hân Nhiên còn chưa lên tiếng, Johnson đã nói cảm ơn.

Cứ như vậy Johnson ở trong nhà cô, họ hàng nghe nói nhà cô có người nước ngoài, cũng tụ tập nhau đến nhà cô chúc Tết.

Mặc dù Johnson không thèm để ý, nhưng Diệp Hân Nhiên lại không chịu nổi, mượn cớ về thành phố B tìm việc làm, mừng bảy tháng giêng cô cùng Johnson trở về thành phố B.

Đêm đó bọn họ trở về thành phố B, Phó Cảnh Sâm lại mời ăn cơm.

Cơm nước xong, Diệp Hân Nhiên cùng Lục Tinh đi vào phòng rửa tay, Lục Tinh hỏi cô: "Cậu với Johnson thế nào rồi?"

Mấy ngày ở thị trấn Johnson không hề đề cập đến chuyện đêm đó, Diệp Hân Nhiên suy nghĩ một chút, nói: "Cậu ấy có hỏi tớ có bằng lòng về Mỹ với cậu ấy không, tớ nói không muốn.. Sau đó bọn tớ không nhắc lại chuyện đấy nữa, cứ như vậy đi, coi như là một lần gặp gỡ bất ngờ."

Lục Tinh nhìn cô một lúc: "Cậu thích cậu ấy sao?"

Diệp Hân Nhiên cười: "Tớ cảm thấy vấn đề đầu tiên giữa tớ và cậu ấy không phải thích hay không, mà là có thực tế hay không. Nếu không thực tế, cũng không cần suy nghĩ vấn đề có thích hay không, rất khó chịu, tớ cũng không chịu nổi."

Lục Tinh hỏi: "Vậy nếu cậu ấy đồng ý ở lại Trung Quốc?"

Diệp Hân Nhiên trầm mặc, nói: "Nếu như cậu ấy đồng ý ở lại Trung Quốc thì tớ bằng lòng thử."

Đêm hôm đó, Johnson kiên trì đưa cô về nhà.

Diệp Hân Nhiên không từ chối, cô đứng dưới tầng nói: "Cảm ơn cậu đã đưa tôi về, cậu cũng nên trở về nghỉ ngơi sớm đi."

"Em thích anh." Anh nhìn cô, đột nhiên nói.

Trong lòng Diệp Hân Nhiên run lên, cắn môi nhìn anh.

Johnson nắm lấy tay cô, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên: "I believe you have feelings too, don't deny, I feel it." (Anh tin tưởng em cũng có cảm giác, đừng phủ nhận, anh cảm nhận được.)

"I'm waiting for your answer, I hope you will answer "I like you too"."
(Anh đang đợi câu trả lời của em, anh hi vọng đến lúc nào đó em sẽ nói "Em cũng thích anh".)

Johnson đợi mấy ngày, Diệp Hân Nhiên cũng không cho anh câu trả lời. Ngày hai mươi tháng hai, anh bay về Mỹ.

Diệp Hân Nhiên tìm được công việc mới, mỗi ngày đều bận rộn từ sáng đến chiều, nhưng lại là lần đầu tiên có cảm giác... trống rỗng.

Johnson gửi cho cô tấm hình lúc đầu chụp qua mail.

Lúc đêm khuya không có ai, cô sẽ mở ra xem hình, nhìn một chút... Có chút khổ sở, cô không muốn thừa nhận, nhưng cô đang nghĩ đến anh.

Thình thoảng cô nằm mơ đến buổi tối hỗn loạn đó. Kích tình ban đêm, bên tai là giọng nói khàn khàn của anh: "You make me crazy." (Em khiến anh điên cuồng.)

Tưởng chừng như bị đánh thức.

Rõ ràng là mộng xuân. Mộng, tỉnh lại lại thấy cô đơn sợ hãi. Xem ra cô bị bệnh không nhẹ rồi, lúc anh còn ở Trung Quốc, cô có thể thản nhiên tỉnh táo mà đối mặt, lúc anh đi rồi, cô lại bắt đầu nhớ.....

Hôn lễ của Lục Tinh vào tháng năm, cô là phù dâu.

Ngày hẹn Lục Tinh cùng đi dạo phố, cô vội vàng đi xuống dưới tầng công ty, cúi đầu đi thật nhanh.

Cổ tay đột nhiên bị giữ lại.

Cô quay đầu, kính ngạc tròn tròn mắt.

Cô nhanh chóng bị người kia dùng sức ôm lấy, mãnh liệt hôn.

Johnson buông cô ra, cúi đầu mỉm cười: "Hi, anh quay trở lại rồi, sau này anh sẽ ở lại Trung Quốc, cho nên câu trả lời của em, có thể nói cho anh nghe được không?"

~~~ Tác giả có lời muốn nói: Câu chuyện của Diệp Hân Nhiên và Johnson kết thúc rồi, tiếp theo Đậ Đậ và cậu nhóc con lai sẽ xuất hiện.

Ngoại truyện 7: Cậu nhóc con lai và Tiểu Đậ Đậ

Editor: Lynx Beta: Mạc Y Phi

Diệp Hân Nhiên kể khổ với Lục Tinh: "Lần trước tớ nói dối cha mẹ Johnson là bạn tốt của cậu, bây giờ tớ ở chung một chỗ với anh ấy, chắc bọn họ không chấp nhận nổi mất."

Lục Tinh quay sang nhìn cô ấy: "Đáng đời, ai bảo cậu không nói thật, còn lòi tớ ra làm bia đỡ đạn."

Diệp Hân Nhiên: "Tớ sai rồi, cầu giúp đỡ."

Lục Tinh đưa cho cô mấy tấm ảnh cực cứng đáng yêu, khẽ cười: "Đưa những tấm ảnh này cho cha mẹ cậu xem, nói sau này đứa trẻ sẽ đáng yêu như thế này, mẹ cậu nhất định sẽ đồng ý. Cậu lại nói cho cha cậu, sau này con của các cậu sẽ mang họ Diệp, ông ấy nhất định cũng sẽ đồng ý."

Dựa theo lời Lục Tinh, Diệp Hân Nhiên quả nhiên giải quyết xong cha mẹ mình.

Mặc dù Diệp Hân Nhiên kết hôn muộn hơn Lục Tinh, nhưng lại sinh con sớm hơn.

Cô chọn cho con trai bảo bối nhà mình tên tiếng Trung là Diệp Tư Nam.

Khi Tiểu Đậu Đậu nhà Lục Tinh mới sinh, Diệp Tư Nam đã biết đi biết nói chuyện, lớn hơn Đậu Đậu một tuổi rưỡi.

Ngày đầy tháng Đậu Đậu, Diệp Hân Nhiên mang Diệp Tư Nam đến.

Diệp Hân Nhiên ôm Diệp Tư Nam, đùa giỡn Đậu Đậu trong lòng Lục Tinh:

"Cực cưng, có phải Đậu Đậu rất đáng yêu hay không?"

Diệp Tư Nam có đặc điểm rất rõ ràng, đến một tuổi ngũ quan đã rất sắc nét, hốc mắt sâu, đôi mắt đen láy hòa cùng màu xanh nhàn nhạt, lông

mi khá dài, cậu bé nhìn đứa bé nho nhỏ trong ngực Lục Tinh, trả lời Diệp Hân Nhiên: "Đáng yêu."

Diệp Hân Nhiên cười hì hì nhìn Lục Tinh: "Vậy để cho em Đậu Đậu làm con dâu nuôi từ bé có được không?"

Lục Tinh liếc cô ấy một cái. Con dâu nuôi từ bé...

Diệp Hân Nhiên cố ý đúng không? Biết rõ cô bị gọi là con dâu nuôi từ bé của Phó Cảnh Sâm mà.

"Có muốn không nào, chúng ta để bọn trẻ kết thân nhé, cậu nhìn dáng dấp con trai tớ có tốt không?" Diệp Hân Nhiên hết sức chào hàng con trai bảo bối nhà mình.

"Tớ thì không có vấn đề gì, nhưng mà... Phó Cảnh Sâm phải đồng ý mới được, Đậu Đậu là bảo bối của anh ấy, nếu anh ấy biết công chúa nhỏ của mình bị người ta đặt trước, chắc chắn sẽ rất tức giận." Lục Tinh nhìn chồng mình cách đó không xa, mỉm cười nói.

Diệp Hân Nhiên bĩu môi: "Như thế này đi, khí thế Phó Cảnh Sâm quá mạnh mẽ, hay là để con trai tớ cố gắng theo đuổi công chúa nhỏ nhà cậu nhé."

Cô đặt Diệp Tư Nam xuống để cho bé tự đi chơi. Cô nhận lấy Đậu Đậu trong ngực Lục Tinh, cẩn thận sờ mặt bé: "Đáng yêu quá, tớ cũng muốn có một cô con gái."

Lục Tinh cười: "Vậy các cậu lại tiếp tục sinh đi."

Diệp Hân Nhiên sụp đổ: "Có hai người anh, tớ cảm thấy tớ sống lại cũng muốn làm con trai..."

Trên bàn ăn nhà họ Phó, Đậu Đậu ngồi trên ghế chỗ thức ăn trẻ em, lắc lắc đôi chân nhỏ, một tay cầm thìa gỗ nhỏ đút canh trứng gà vào miệng, mấy ngày nữa bé phải đến nhà trẻ, khoảng thời gian này Lục Tinh luôn cố gắng dạy bé ăn cơm.

Đậu Đậu đã ăn xong một bát canh trứng gà nhỏ, mặc dù bé cũng làm cho bàn nhỏ trở nên bẩn.

Bé bưng bát nhỏ lên kiêu ngạo nói: "Cha, mẹ, con ăn xong rồi." Lục Tinh lau miệng bé xong thì khẽ hôn bé: "Đậu Đậu giỏi lắm."

Phó Cảnh Sâm ôm bé từ trong ghế lên, hôn lên mặt bé một cái: "Đậu Đậu rất thông minh."

Đậu Đậu từ trong ngực cha mình bò lên vai nhìn về phía Lục Tinh, giọng nói nho nhỏ nũng nịu vang lên: "Mẹ, mẹ dẫn con sang nhà anh Tiểu Nam chơi được không?"

Mấy tháng trước Diệp Hân Nhiên sinh thêm một đứa, quả nhiên vẫn là con trai, cô ấy phiền muộn nói: "Nhỡ con trai nhỏ cũng thích công chúa nhỏ Đậu Đậu thì làm thế nào? Tớ không muốn hai thằng nhóc nhà tớ vì con gái cậ mà không hòa thuận."

Lục Tinh không nhịn được muốn nôn: "Cậu suy nghĩ nhiều rồi."

Cô nhìn ánh mắt mong đợi của Đậu Đậu, lại liếc sang Phó Cảnh Sâm, sau đó bật cười: "Hôm nay Đậu Đậu ngoan ngoãn nghe lời, mai mẹ sẽ dẫn con sang."

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một cái, lại không nói gì, một lúc nữa anh sẽ bay sang thành phố H, buổi chiều còn có cuộc họp.

Đậu Đậu vui vẻ vỗ bàn tay nhỏ bé: "Tốt quá!"

Chiều tối ngày hôm sau, nghe nói Lục Tinh đã tan làm về sớm, lại đúng lúc là cuối tuần, Diệp Hân Nhiên không có việc gì làm nên dẫn Diệp Tư Nam sang.

Lục Tinh hỏi: "Con trai nhỏ nhà cậu đâu?"

Diệp Hân Nhiên cười: "Ở nhà cùng mẹ tở, không mang theo nó, mang theo hai đứa bé rất mệt, như cậu lại hay, chỉ sinh một đứa."

Hôm nay Đậu Đậu mặc một chiếc váy công chúa kẻ ca rô, chui từ sau lưng Lục Tinh ra.

Hôm nay, mẹ tết tóc cho bé thành hai bím đuôi sam, thêm đồ trang sức nữa, cực kỳ đáng yêu, bé giơ tay lên sờ sờ đuôi tóc của mình.

Diệp Hân Nhiên ngồi trước mặt bé, cười híp mắt bóp bóp mặt bé: "Đậu Đậu nhà chúng ta ngày càng đáng yêu."

Cô quay đầu gọi: "Cục cưng, mau lấy quà tặng con đã chọn cho Đậu Đậu ra đây."

Diệp Tư Nam cầm một cái cặp sách nhỏ đưa đến trước mặt Đậu Đậu: "Cho em này Đậu Đậu, cặp sách nhỏ này em có thể mang đi nhà trẻ."

Chịu ảnh hưởng từ Johnson, Diệp Tư Nam nói tiếng phổ thông hơi... không tốt lắm, không nói đủ chữ.

Đậu Đậu nhìn Diệp Tư Nam, đưa tay ra nhận cặp sách, cô bé vui vẻ nhìn cặp sách, cười: "Cảm ơn anh Tiểu Nam."

Diệp Tư Nam sờ sờ đầu cô bé.

Đậu Đậu nâng cánh tay nhỏ bé của mình lên sờ đuôi tóc.

Ở bên cạnh, Diệp Hân Nhiên kêu la om sòm: "Ôi chúa ơi, con trai tớ mới bốn tuổi đã biết sờ đầu rồi kìa."

Lục Tinh không thể nhịn được nữa kéo cô ấy qua một bên: "Đừng dạy hư trẻ con."

"Ha ha ha, không sao, anh Phó nhà cậu không có nhà." "Con gái tớ còn nhỏ."

"Con trai tớ cũng còn nhỏ, yên tâm đi, con trai tớ nhất định không lẳng nhăng, ở nhà trẻ có một cô bé đút cho nó ăn nó cũng không muốn."

Đậu Đậu nũng nịu nói: "Anh Tiểu Nam, anh muốn ăn nho không? Cha em mua rất nhiều nho ngọt."

Diệp Tư Nam gật đầu: "Em ăn không? Anh bóc cho em." Đậu Đậu nói: "Em muốn ăn."

Hai đứa nhóc tự chơi với nhau, Diệp Hân Nhiên ở bên cạnh xúc động nhìn. Lục Tinh.... Sao cô lại cảm thấy Đậu Đậu bị bắt đi nhỉ.

May mà Phó Cảnh Sâm không có ở đây.

Lục Tinh rửa sạch một đĩa nho, lại cắt mấy loại trái cây khác. Đầu tiên Đậu Đậu đặt bát nhỏ của mình trên bàn, rồi xoay người chạy lạch bạch, một lát sau lại bê ghế đến gần, nhắc chân leo lên. Lục Tinh vội vàng đỡ, cô cười hỏi bé: "Con muốn làm gì?"

Đậu Đậu bỏ một miếng táo đã cắt vào miệng, cắn một miếng: "Mẹ làm một đĩa hoa quả, Đậu Đậu cũng muốn làm."

Lục Tinh bật cười, để cho bé rửa tay, lại lấy mấy loại trái cây bày ra trước mặt để bé tự chọn.

Đậu Đậu thích ăn táo với nho, bé chắt đầy táo với nho vào bát nhỏ của mình, nói với Lục Tinh: "Mẹ, con làm một đĩa hoa quả này."

Lục Tinh bóc một quả nhỏ bỏ vào miệng bé, ôm bé từ trên ghế xuống.

Đậu Đậu ôm bát nhỏ của mình vào trong phòng khách, đặt ở trước mặt Diệp Tư Nam, bàn tay nhỏ bé cầm một quả táo đưa cho Diệp Tư Nam: "Anh ăn đi."

Diệp Tư Nam nhìn bé một cái, nhận lấy: "Cảm ơn em."

Lục Tinh mang đĩa trái cây đi ra, nhìn Đậu Đậu... luôn cảm thấy rất giống cô hồi bé.

Diệp Hân Nhiên ở bên cạnh cười không ngừng được, Lục Tinh khó chịu huých cô ấy.

Đậu Đậu đưa cho Diệp Tư Nam một miếng táo, sau đó bắt đầu nói yêu cầu nhỏ của mình, bé cầm một quả nho đưa cho Diệp Tư Nam: "Anh bóc giúp em đi."

Diệp Tư Nam suy nghĩ một chút, đứng lên: "Anh đi rửa tay." Đậu Đậu chớp chớp mắt, cô bé chu môi: "Vâng..."

Diệp Tư Nam rửa tay sạch sẽ rồi mới quay lại bóc nho cho Đậu Đậu. Đậu Đậu ngồi trên thảm, lắc lắc chân chờ.

Diệp Tư Nam cẩn thận bóc nho xong thì đưa lên miệng Đậu Đậu, cậu khẽ cười: "Ăn đi."

Ngay lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn.

Lục Tinh quay đầu, hơi kinh ngạc: "Sao anh đã về rồi? Không phải anh nói buổi tối mới về sao?"

Ánh mắt Phó Cảnh Sâm rơi trên người Đậ Đậ, thấy bé đang há miệng cắn miếng nho trên tay Diệp Tư Nam, không nhịn được cau mày.

Lục Tinh mím môi, ho khan: "Đậ Đậ, cha về kìa."

Đậ Đậ vừa nghe thì lập tức quay đầu bò dậy, cô bé chạy đến ôm bấp ùi Phó Cảnh Sâm: "Cha!"

Lúc này sắc mặt Phó Cảnh Sâm mới dịu đi, khom người mím cười ôm lấy bé, hôn lên khuôn mặt trắng nõn của bé, nhỏ giọng hỏi: "Con có nhớ cha không?"

Đậ Đậ gật gật đầu: "Nhớ ạ."

Bé ôm cổ cha, ngẩng đầu hôn cha một cái. Phó Cảnh Sâm nhìn về phía Lục Tinh.

Lục Tinh nháy mắt một cái, Hân Nhiên đang ở đây, cô cần dè dặt một tí, không thể nhào lên giống Đậ Đậ được.

Diệp Hân Nhiên cảm thấy mình đã trở thành bóng đèn, đang lo lắng có nên rút lui trước hay không thì Diệp Tư Nam đã đi đến trước mặt Phó Cảnh Sâm: "Cháu chào chú Phó."

Phó Cảnh Sâm cúi đầu nhìn bé trai, đưa tay ra sờ đầu cậu: "Chào cháu."

Diệp Tư Nam nhìn Đậ Đậ trong ngực anh, có chút mất mát cúi đầu xuống. Sau khi chú Phó về, Đậ Đậ sẽ không chơi với cậu nữa.

Diệp Hân Nhiên nhìn đồng hồ, đưa con trai bảo bối của mình về trước.

Lục Tinh đưa bọn họ đến cửa, bỗng nhiên Đậ Đậ chạy từ trong nhà ra, ôm bấp ùi Lục Tinh, ló cái đầu nhỏ, giơ giơ bàn tay nhỏ bé: "Hẹn gặp lại anh sau nhé."

Diệp Tư Nam cười vui vẻ, vẫy vẫy tay: "Gặp lại em sau."

Đậu Đậu ôm đùi Lục Tinh, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, con đi nhà trẻ, anh Tiểu Nam có ở đấy không?"

Lục Tinh ôm bé cười: "Có, hai con ở cùng một nhà trẻ, nhưng anh Tiểu Nam lớn hơn con, Tiểu Nam học lớp lớn, con học lớp nhỏ."

Đậu Đậu cái hiểu cái không gật đầu: "À...." "Con thích anh Tiểu Nam không?"

"Có thích, nhưng con vẫn thích cha và mẹ hơn." "Ha ha."

Lục Tinh vui vẻ bật cười, đúng lúc nhìn thấy bóng người nào đang đi về phía bọn họ, chắc hẳn đã nghe thấy lời của Đậu Đậu, khóe miệng cong lên, hình như tâm trạng rất tốt.

Phó Cảnh Sâm nhận lấy Đậu Đậu trong ngực cô, thuận tiện hôn nhẹ lên tai cô, Đậu Đậu thấy, uốn éo người ôm cổ Lục Tinh hôn lỗ tai cô.

Lục Tinh bị hai cha con bọn họ làm cho hai tai ngứa ngáy, vội cười né tránh.

Buổi tối, vận động xong, Lục Tinh nằm bò trên ngực anh, sau đó cô nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta không cần sinh thêm đứa nữa sao? Bây giờ em lại nghĩ, sinh con cũng không đau lắm đâu, nhìn Đậu Đậu đáng yêu như vậy, đau bao

nhiều cũng đáng giá."

Phó Cảnh Sâm sờ mái tóc dài của cô, nhỏ giọng nói: "Không cần, có Đậu Đậu là đủ rồi."

"Nhưng em sợ Đậu Đậu sẽ cô đơn." Cô khẽ nói.

"Không sao đâu, Đậ Đậ rất đáng yêu, sau này đi học sẽ có rất nhiều bạn, hơn nữa không phải con bé rất thích Diệp Tư Nam à?" Người nào đó nói xong câu cuối cùng thì giọng hơi trầm xuống.

Lục Tinh bật cười, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Em còn tưởng anh không thích Tiểu Nam."

Phó Cảnh Sâm nói: "Đứa bé kia rất thông minh lại lễ phép, nếu như lớn lên nhân phẩm và tính cách của nó vượt qua bài kiểm tra, Đậ Đậ cũng thích nó, anh sẽ không phản đối. Nhưng bọn nó muốn yêu nhau cũng phải chờ sau khi Đậ Đậ tròn 20 tuổi đã."

Lục Tinh nhìn anh: "Em nhớ có người nào đó lúc mười bốn tuổi đã có ý với em rồi, mười bảy tuổi còn hôn trộm em...."

Phó Cảnh Sâm híp mắt lại, bình tĩnh nhìn cô. Lục Tinh nhú mày, cố ý khiêu khích anh.

Anh lập tức xoay người đê cô xuống, Lục Tinh đẩy anh ra: "Anh làm gì thế?"

"Phạt em."

"....."

Ngày mùng 9 tháng 1, Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm đưa Đậ Đậ đi nhà trẻ.

Đậ Đậ đeo cặp sách nhỏ mà Diệp Tư Nam tặng lần trước, nhìn rất vui vẻ.

Phó Cảnh Sâm ôm bé từ trên xe xuống, Đậ Đậ lộn xộn trong ngực anh, tò mò nhìn những người bạn khác cũng được cha mẹ ôm trong lòng, có bạn khóc rất to, cô bé hỏi nhỏ: "Cha, sao bọn họ lại khóc?"

Phó Cảnh Sâm sờ đầu bé, khẽ nói: "Bởi vì bọn họ không muốn xa cha mẹ."

Đậu Đậu lập tức ôm lấy cổ anh, quay đầu nhìn Lục Tinh, âm thanh mềm nhũn: "Đậu Đậu cũng không muốn xa cha mẹ."

Anh cười: "Chúng ta chỉ tạm thời tách ra thôi, cha mẹ phải đi làm, Đậu Đậu đi học ở nhà trẻ, sau khi cha mẹ tan làm sẽ đến đón con về nhà, chúng ta sẽ không xa nhau, cho nên ở nhà trẻ con phải ngoan ngoãn, nhớ không?"

Đậu Đậu nhìn anh một chút, lại nhìn Lục Tinh một chút, ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ạ."

Đến cửa lớp học, Phó Cảnh Sâm đặt Đậu Đậu xuống, Đậu Đậu có chút không nỡ nhìn bọn họ, cô bé bĩu môi.

Lục Tinh sờ sờ mặt bé, nói: "Đậu Đậu ngoan ngoãn nghe lời, cha mẹ đi làm, tan làm sẽ đến đón con, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Mắt Đậu Đậu sáng rực: "Con muốn ăn suất ăn trẻ em."

Suất ăn trẻ em bé nói chắc là suất ăn trẻ em của nhà hàng Feast, Lục Tinh gật đầu: "Được rồi, con vào đi, cha mẹ đứng đây nhìn con."

Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn Phó Cảnh Sâm, cô bé vẫn ôm bắp đùi anh. Phó Cảnh Sâm khom người sờ đầu nhỏ của con gái mình, nhẹ giọng cười: "Ng ngoan."

Đậu Đậu khoác cặp sách nhỏ đi vào phòng học, Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh sợ bé khóc nên đứng ở cửa nhìn một lúc.

Có một bé trai móc một cái kẹo que từ trong cặp của mình ra, đi đến trước

mặt Đậu Đậu đưa cho bé.

Lục Tinh ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, quả nhiên thấy anh nhú mày, vội vàng kéo anh đi: "Chúng ta đi làm thôi."

Phó Cảnh Sâm trầm giọng nói: "Đậu Đậu không thể ăn nhiều đường, sẽ sâu răng."

Lục Tinh: "... Một lần hôm nay thôi, sau này sẽ không ăn nữa." Phó Cảnh Sâm dừng bước nhìn cô, Lục Tinh cong môi nhìn anh. Anh nhìn cô, khóe miệng cũng cong lên.

TOÀN VĂN HOÀN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1-10](#)

[Chương 11-20](#)

[Chương 21-30](#)

[Chương 31-46](#)

[Chương 47-58](#)

[Chương 59-67](#)

[Ngoại Truyện](#)